

Cực Phẩm Thái Tử Phi

Contents

Cực Phẩm Thái Tử Phi	4
1. Khúc Đạo Đầu	4
2. Chương 1	7
3. Chương 2	10
4. Chương 3	13
5. Chương 4	15
6. Chương 5	19
7. Chương 6	22
8. Chương 7	24
9. Chương 8	27
10. Chương 9	30
11. Chương 10	34
12. Chương 11	36
13. Chương 12	42
14. Chương 13	45
15. Chương 14	47
16. Chương 15	50
17. Chương 16	52
18. Chương 17	55
19. Chương 18	58
20. Chương 19	61
21. Chương 20	64
22. Chương 21	67
23. Chương 22	69
24. Chương 23	72
25. Chương 24	74
26. Chương 25	76
27. Chương 26	78
28. Chương 27	82
29. Chương 28	85
30. Chương 29	89
31. Chương 30	92
32. Chương 31	95
33. Chương 32	97
34. Chương 33	101
35. Chương 34	103
36. Chương 35	106
37. Chương 36	109
38. Chương 37	112
39. Chương 38	115
40. Chương 39	119
41. Chương 40	122

42. Chương 41	124
43. Chương 42	127
44. Chương 43	132
45. Chương 44	135
46. Chương 45	138
47. Chương 46	142
48. Chương 47	144
49. Chương 48	148
50. Chương 49	151
51. Chương 50	153
52. Chương 51	156
53. Chương 52	159
54. Chương 53	163
55. Chương 54	167
56. Chương 55	170
57. Chương 56	174
58. Chương 57	178
59. Chương 58	182
60. Chương 59	185
61. Chương 60	188
62. Chương 61	192
63. Chương 62	197
64. Chương 63	200
65. Chương 64	205
66. Chương 65	208
67. Chương 66	211
68. Chương 67	214
69. Chương 68	218
70. Chương 69	221
71. Chương 70	224
72. Chương 71: Lời Đồn Đại	227
73. Chương 72: Rượu Không Làm Say Người	231
74. Chương 73: Sự Dị Dàng Chết Người	235
75. Chương 74: Tuyệt Đại Song Kiều	238
76. Chương 75: Mối Tình Đầu Của Hoàng Thái Tử	242
77. Chương 76: Chương 76:	246
78. Chương 77: Ngoài Ý Muốn	251
79. Chương 78: Bắt Đầu Phản Kích	254
80. Chương 79: Bí Mật Giữa Hai Huỳnh Muội	258
81. Chương 80: Lực Lượng Mới Xuất Hiện	262
82. Chương 81: Sự Kiện Thăng Cấp	267
83. Chương 82: Cung Cự Sương	270
84. Chương 83: Không Thể Xác Định Tâm Ý	274
85. Chương 84: Tạo Ra Một Con Tinh Tinh	278
86. Chương 85: Quyết Định Của Phó Du Nhiên	283
87. Chương 86: Cạm Bẫy Và Khúc Nhạc Tình Yêu(h)	287
88. Chương 87: Chương 87: Tâm Ý Tương Thông	292
89. Chương 88: Phật Viết: Măng Chửi Người Há Có Thể Măng Suông.	295
90. Chương 89: Ngọt Ngào	299
91. Chương 90: Tin Giật Gân	303
92. Chương 91: Vị Đại Sư Huỳnh Thần Bí	307
93. Chương 92: Trại Chủ Vừa Ra Tay Liền Biết Chân Tướng.	312
94. Chương 93: Ra Quân Chưa Thắng Trận Mà Đã Chết	315
95. Chương 94: Bồng Lai Tiên Cảnh	319

96. Chương 95: Tề Diệc Bắc Không Có Phần Thắng	323
97. Chương 96: Thẻ Độc	326
98. Chương 97: Tình Hình Thực Tế Của Lâm Hi Nguyệt	330
99. Chương 98: Chữ Tình Ấy À, Nhất Định Sẽ Khiến Người Ta Đau Đầu.	335
100. Chương 99: Đạo Này Mọi Người Đều Điên Hết Rồi	339
101. Chương 100: Phó Du Nhiên Cũng Điên Rồi	343
102. Chương 101: Trại Chủ Bị Mộng Du	346
103. Chương 102: Sự Kiện Thần Bí (Một)	350
104. Chương 103: Sự Kiện Thần Bí (Hai)	353
105. Chương 104: Chuyện Thần Bí (Ba)	357
106. Chương 105: Sự Kiện Thần Bí (cuối)	360
107. Chương 106: Lão Tề Mất Tích (có Chút H)	364
108. Chương 107: Đêm Sao Băng (Một)	369
109. Chương 108: Đêm Sao Băng (hai)	373
110. Chương 109: Tề Vũ Tây Bị Bắt Cóc	377
111. Chương 110: Đời Người Luôn Luôn Có Sầu Thảm	381
112. Chương 111: Đề Nghị Của Hoài Vương	384
113. Chương 112: Bí Mật Tử Tinh (Một)	387
114. Chương 113: Bí Mật Của Tử Tinh (hai)	391
115. Chương 114: Đối Thoại Với Tề Thụy Nam	394
116. Chương 115: Kết Cục Đã Định Trước	398
117. Chương 116: Ngạc Nhiên Đến Chấn Động	402
118. Chương 117: Một Nửa Vui Mừng	405
119. Chương 118: Lời Nói Ác Độc	408
120. Chương 119: Kế Hoạch Báo Thù Của Vương Phi	412
121. Chương 120: Yến Tiệc Không Thành	415
122. Chương 121: Trang Bị Mới Của Lão Tề	419
123. Chương 122: Đầu Mối Có Giá Trị Nhất	422
124. Chương 123: Lộ Mặt Gian Phu	425
125. Chương 124: Trước Khi Vạch Trần Âm Mưu	429
126. Chương 125: Ám Chiến, Bắt Đầu!	432
127. Chương 126: Quanh Co Khúc Khuỷu	435
128. Chương 127: Phó Du Nhiên Gặp Phải Vấn Đề Khó Khăn	439
129. Chương 128: Không Thể Trốn Tránh Trách Nhiệm	443
130. Chương 129: Trước Khi Ly Biệt	446
131. Chương 130: Rời Khỏi Đại Tấn	450
132. Chương 131: Đại Sở, Ta Đến Đây	454
133. Chương 132: Bạc Quý Phi	458
134. Chương 133: Thay Phiên Làm Hoàng Đế	461
135. Chương 134: Lễ Vật Đăng Cơ Không Thuần Khiết	466
136. Chương 135: Bắt Đầu Chiến Đấu	470
137. Chương 136: Phu Thê Đồng Tâm	474
138. Chương 137: Nói Bất Giữ Thì Ta Bất Giữ.	477
139. Chương 138: Lật Đổ Bách Lâm Giang	481
140. Chương 139: Chiến Trường Không Có Khói Thuốc Súng (Một)	485
141. Chương 140: Chiến Trường Không Có Khói Súng (Hai)	488
142. Chương 141: Chiến Trường Không Có Khói Súng (Ba)	492
143. Chương 142: Chiến Trường Không Có Khói Súng (Bốn)	496
144. Chương 143	499
145. Chương 144: Đầu Bếp Giở Trò Âm Sát	502
146. Chương 145: Chiến Tranh Kết Thúc	506
147. Chương 146: Tề Phượng Hiên	510
148. Chương 147: “kỳ” Nữ	514
149. Chương 148: Cô Gái Năm Rõ Lịch Sử (Một)	518

150. Chương 149: Cô Gái Biết Rõ Lịch Sử (hai)	521
151. Chương 150: Nhiếp Hồn Thuật	525
152. Chương 151: Yêu Thuật Thần Kỳ (Một)	528
153. Chương 152: Yêu Thuật Thần Kỳ (Hai)	532
154. Chương 153: Mặc Tiểu Tử Rơi Vào Cạm Bẫy	536
155. Chương 154: Lịch Sử Là Gì	541
156. Chương 155: Thật Giả Khó Phân	545
157. Chương 156: Lại Thêm Một “sự Thật Lịch Sử”	548
158. Chương 157: Hoàng Đế Ăn Dấm Chua (h Nhẹ)	551
159. Chương 158: Rời Nước Sở	554
160. Chương 159: Xuyên Không Cùng Phản Xuyên Không	558
161. Chương 160: Ông Trời Ơi, Lão Tề. Sinh Con	561
162. Chương 161: Thời Gian Thấm Thoát Thoi Đưa	565
163. Chương 162: Cuộc Sống Hạnh Phúc (Mẹ Ruột Đại Kết Cục)	569

Cực Phẩm Thái Tử Phi

Giới thiệu

Ai nói làm nghề sơn tặc là không cao quý? Sơn tặc cũng trở thành thái tử phi!—————Th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-pham-thai-tu-phi>

1. Khúc Đạo Đầu

Khúc Đạo Đầu

Một buổi chiều nhàn tản, một đại sảnh rộng lớn, một chữ “Nghĩa” với nét bút mạnh mẽ, hiên ngang, cộng thêm một đám sơn tặc đang ngồi ngáp.

Bạn không hề nhìn lầm đâu, đúng là sơn tặc, đây chính là trại sơn tặc, tên là Thần Phong trại, nằm ngay tại biên giới nước Đại Tấn, cách huyện An Dương một trăm dặm. Tính cả trại chủ và tất cả tặc nhân gồm hai mươi bảy người, Thần Phong trại trong giới sơn tặc có tiếng tăm lừng lẫy, nguyên nhân nổi danh không phải vì thực lực hùng hậu, mà là vì Thần Phong trại gặp chuyện đều nói đến chữ “Nghĩa”, đối với huynh đệ trong sơn trại thì không cần phải nói đến chữ này, mà ngay cả đối với những con dê béo đang đợi làm thịt cũng không giết sạch, khẩu hiệu của bọn họ là: Hôm nay lưu lại một đường lui, ngày khác sẽ gặp điều tốt!

Loại tác phong này khiến cho rất nhiều người đang định dấn thân vào sự nghiệp làm sơn tặc rất khinh thường, chẳng thêm để ý, cho nên sơn trại thành lập đã hơn mười năm, từ lúc ban đầu có mười tám vị huynh đệ cũng chỉ tăng được có hai mươi bảy người mà thôi.

Lúc này trại chủ của Thần Phong trại là Phó Du Nhiên đang ngồi ngay ngắn giữa sảnh, dưới tấm hoành phi “Trung Nghĩa Đường”, nghe Tự tượng đọc to từ “Đại Tấn thời báo” mới ra lò.

“... Đạt được một thỏa thuận hữu nghị chung giữa hai nước, hai nước Tấn, Sở vĩnh viễn không khai chiến... Dưới đây là dự báo thời tiết, ở phía Nam nước Ngụy...”

Sau khi lén ngáp một cái, Phó Du Nhiên phát hiện ra các huynh đệ hoàn toàn không để tâm tới việc nghe đọc báo, không khỏi gõ gõ chiếc bàn, nhìn một đám như sức tỉnh trong mộng, Phó Du Nhiên lười biếng nói: “Tập trung tinh thần.”

Sơn tặc A vươn vai, duỗi lưng nói: “Trại chủ, chúng ta làm sơn tặc thì nghe việc quốc gia đại sự làm gì thế? Sớm chuyển sang trang chuyện những người nổi tiếng thì hơn a.”

Hắn vừa nói xong, đến tận hơn nửa tặc nhân giờ tay tán thành, Phó Du Nhiên phát tay:

“Nghe nhiều thời sự một chút mới có lợi, đừng coi chúng ta là sơn tặc, mà không phải chú ý đến mọi lĩnh vực, xem Hắc Hùng trại ở Lĩnh Nam đó, không phải lúc trước gặp đúng sinh nhật Thái Hậu, Hoàng Thượng hạ lệnh nghiêm trị do gây trọng án, bị Lãnh tử điểm giết cùng diệt tận đấy sao?”

Lãnh tử điểm là thuật ngữ giang hồ, cũng chính là chỉ bọn quan lại, nội dung chính muốn nói là lão Hùng kia cũng chẳng thức thời tí nào, giữa lúc đó lại còn gây trọng án, Huyện lệnh nơi đó báo cáo lên Châu phủ, Châu phủ lại trình báo cho Tổng đốc, kết quả là bị trở thành vụ án điển hình. Triều đình điều động tận ba nghìn quan binh bao vây cả ngọn núi, Hắc Hùng trại từ trên xuống dưới bảy mươi hai người đều sa vào chiếc lưới Pháp luật tuy thưa mà khó lọt ấy. Về sau “Đại Tấn thời báo” viết rằng, Hoàng Thượng ban phát cho gã Tổng đốc kia huân chương vinh dự, khiến cho quan viên cả nước nghe tin lập tức hành động, chỉ mong sao trong khu vực mình quản lý mọc thêm mấy hang ổ sơn tặc hoặc bọn cướp đường, chuyện này đã ảnh hưởng tới chuyện làm ăn của giới sơn tặc đến gần nửa năm, còn khiến cho không ít các đoàn thể nhỏ bé tan tành theo mây khói. May mà khi ấy Thần Phong trại tự cấp tự túc, bắt đầu làm vườn trồng rau, mới vượt qua được cửa ải khó khăn này, việc làm đó, đã khiến Hiệp hội Cường đạo ban thưởng cho Thần Phong trại năm chữ “Dũng – Cầm – Tự – Cứu – Thương”, làm cho những sơn tặc khác vô cùng tức giận đến đỏ mắt.

Đám sơn tặc vừa nghe trại chủ nhắc tới việc này, không khỏi nhớ tới những ngày gian khổ trước kia, vạn phần cảm khái, sốc lại tinh thần. Phó Du Nhiên buồn cười nhìn bộ dáng vô cùng đau khổ của chúng huynh đệ, khoát tay về phía âm thanh đang vang lên của Tự tượng: “Quên đi, vẫn nên chuyển sang trang chuyện những người nổi tiếng thôi.”

Tự tượng kia... À đúng rồi, Tự tượng, cũng là một loại thuật ngữ giang hồ, là Chủ quản viết văn (giống nhà báo), nếu gặp sự kiện bất cớ tổng tiền, sẽ chịu trách nhiệm viết về tất tần tạt mọi chuyện của khổ chủ trong nhà, ở trong giới sơn tặc để tìm một tự tượng tốt rất khó, nhưng nếu nhắc tới Lý Phái Sơn của Thần Phong trại, ai cũng đều phải gờ ngón cái tôn xưng một tiếng Lý sư gia. Không ngoài chuyện gì khác, đó là Lý Phái Sơn không chỉ có tài viết văn, mà còn là một người nhiều mưu trí, cao nhất là tình hình chính trị của cả nước, thấp hơn là giá cả thị trường gạo và mì, chẳng có gì mà hắn không biết. Lần trước sáng lập ra loại hình tiểu thái viên (vườn rau nhỏ), là tự hắn nghĩ ra, hắn còn tổng kết quy lại thành “Tổ trí phi bất đương bốn tặc” (Làm cường đạo thông minh không lo kẻ trộm đốt nát), “Đãi kiếp đích khả hành bạn pháp” (Những biện pháp cướp đoạt có thể thực hiện thành công), “Đãi tể phi đương đích kỷ đại loại hình” (Các kiểu dơi làm thịt dê béo). Trở thành tài liệu nổi tiếng lưu hành trong nội bộ, để các nhóm tặc nhân phân loại hành sự, làm thì ít mà hưởng thì nhiều. Sơn tặc và thổ phỉ các nơi không chỉ một lần mang món tiền lớn đến để mua chuộc, đến cả Phó Du Nhiên nhìn đồng tiền ấy còn tim đập thành thịch, nhưng lão nhân gia hắn ngay cả một cái liếc mắt cũng không thêm. Hắn không làm chuyện gì khác, chỉ đề ra một chữ “Nghĩa”, rồi cùng đệ nhất trại chủ Thần Phong trại, cũng chính là cha của Phó Du Nhiên – Phó Nhị Thủy kết bái huynh đệ. Lúc ấy kết bái còn có một người khác chứng kiến, chính là vị đương nhiệm nhị trại chủ Thần Phong. Phó Du Nhiên năm đó mới mười bốn tuổi, vì vậy Lý sư gia trở thành tổng quản gia của Thần Phong trại sau khi Phó Nhị Thủy mắc bệnh qua đời, tránh cho Thần Phong trại một cơn khủng hoảng, vạn mệnh bị thảm bị sụp đổ.

Lý Phái Sơn sớm đã đọc trang dự báo thời tiết đến phát phiền, nghe Phó Du Nhiên cất lời, lập tức cầm tờ báo giở đến trang người nổi tiếng, tinh thần đám sơn tặc cũng lập tức tỉnh táo hẳn lên, Lý Phái Sơn hắng giọng đọc:

”Tin tức độc quyền, phơi bày chân dung chân thực nhất của người nổi tiếng trước mặt mọi người, ngày đầu tiên trong tháng nọ ở trên triều, mỗ* Thượng Thư cùng mỗ Tể Tướng ý kiến bất đồng, ra tay quạ

nặng, Thượng Thư giẫm lên chân Tể Tướng, Tể Tướng kéo tai Thượng Thư, tình cảnh hỗn loạn, sau đó mỗ Thượng Thư hét lớn: Ta với ông vẫn chưa xong đâu...”

*Mỗ: chỉ một người hay một vật có tên nhưng không nói ra

“Sơn ca, Đại Tấn nhiều quan Thượng Thư như vậy, mỗ Thượng Thư này là chỉ người nào a?” Sơn tặc B không hiểu liền đem nghi hoặc trong lòng nói ra.

Lý Phái Sơn vuốt râu, “Dám động thủ cùng Tể Tướng đại nhân, chỉ có hai vị Thượng Thư Hình Bộ cùng Bộ Binh, giữa hai người này, lại thấy Thượng Thư Bộ Binh Yến Khai không hợp với Tể Tướng, vậy hẳn là Yến Thượng Thư rồi.”

Mọi người như bưng tỉnh đại ngộ, sơn tặc B hô: “Sơn ca, tháng trước có tin đồn Thái tử có tư tình với nữ nhi của Yến Thượng Thư, năm nay Thái Tử sắc phi, người có thể đoán trước tình hình được không.”

Phó Du Nhiên khinh thường nhìn về mặt hưng phấn của đám chúng tặc đang ngồi, không phải chí nam nhi trải khắp tứ phương hay sao? Nhóm người Đại lão gia này sao chẳng thấy cái chí lớn nào trước ngực vậy? Tất cả đều cảm thấy hứng thú với tin đồn tình cảm nhảm nhí này thế.

Lý Phái Sơn lắc đầu nói: “Thái tử cho dù có thích Yến tiểu thư đến đâu đi chăng nữa, cũng tuyệt đối không thú nàng làm phi.”

“Vì sao?” Việc này ngay cả Phó Du Nhiên đều thấy đôi chút tò mò, cái bí mật Thái tử đương triều thích Yến tiểu thư kia cả nước đều biết mà.

“Bởi vì hoàng hậu.”

“Hoàng hậu?”

“Không sai, ” Lý Phái Sơn phỉ phỉ bụi bặm trên người nói tiếp: “Hoàng hậu cùng Yến Thượng Thư từ trước đến nay bất hòa, sao có thể để cho Thái tử cưới nữ nhi hẳn?”

Đám tặc nhân đồng loạt gật đầu, sơn tặc D trêu ghẹo nói: “Thái tử không cưới đại tiểu thư kia cũng tốt, nữ nhân yếu điệu chỉ để nhìn ngắm chứ không dùng được, nếu nói ra, nữ tử khắp thiên hạ này, người nào có thể so bì được với trại chủ chúng ta?”

Mọi người cùng ồ lên phụ họa, Phó Du Nhiên “khiêm tốn” khoát tay, “Khách khí khách khí a!”

Sơn tặc D càng nói càng có dũng khí, “Trại chủ chúng ta không chỉ có dung mạo xinh đẹp, còn có thể đánh nhau có thể khiêng vác, bình thường ba, năm đại lão gia cũng không phải là đối thủ của nàng, còn có giọng nói...”

Phó Du Nhiên nghe có điểm không hợp ý, trừng mắt, “Thường Cửu!”

Sơn tặc D thấy trại chủ gọi đích danh tên mình, nhìn lại sắc mặt trại chủ, bỗng nhiên hiểu được mình đang nói sự thật, cười mỉa hai tiếng cúi đầu.

Lý Phái Sơn thở dài một tiếng, “Trại chủ của chúng ta a, aiz..., bỏ đi thân phận của chúng ta, việc tuyển lựa cho ngôi vị thái tử phi cũng thừa sức.”

Nghe Lý sư gia vừa nói như vậy, mọi người đều an tĩnh lại, đúng vậy, chưa nói trại chủ là một nữ nhân rất tốt bụng, chỉ bằng thân phận đại trại chủ này, làm gì có người nào dám đến cầu hôn? Qua năm nay Phó Du Nhiên đã mười tám tuổi, đã bắt đầu bước sang cái lứa lỡ thì. Nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng Lý Phái Sơn chẳng biết làm như thế nào, vốn dĩ sau khi đại ca qua đời, lúc chính mình và lão Nhị tiếp nhận chức vụ trại chủ một đám người vẫn không phục, trong trại cũng có nhiều người không giỏi, bản thân ông cùng lão Nhị cố gắng đối xử đặc biệt với Thân Hữu Đoàn, luôn ưu tiên cho họ, nhưng bên Thân Hữu Đoàn kia vẫn không can tâm. Cuối cùng vì không muốn hủy hoại tâm huyết đại ca đã phó mặc, mới nghĩ ra biện pháp giữ hòa ý như vậy, không nghĩ tới lại hại cả đời Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên vừa thấy vẻ mặt mọi người, lập tức hiểu được suy nghĩ của bọn họ, không phải Phó Du Nhiên có thuật đọc tâm, mà là cái tiết mục giống như mọi lần này đã trình diễn gần một năm không dưới mấy chục lần, mỗi lần đều nhìn thấy nét bi ai của một đám người hướng tới mình, người khác không biết còn tưởng rằng chính mình còn khỏe mạnh mà lại chết sớm.

“Chuyện ta dự tuyển thái tử phi đương nhiên không nói chơi.” Phó Du Nhiên ba lảng nhảng cười nói: “Nhưng nghe nói Thái tử rất yếu đuối, chuyện gì đều nghe lời mẫu thân, con mẹ hần, đã thế còn thường xuyên ốm đau bệnh tật, loại này nam nhân tiểu bạch này cho ta cũng không cần, Phó Du Nhiên ta đã không lấy chồng thì thôi, nếu lấy thì phải gả cho anh hùng cái thế, như vậy mới xứng với bốn vương ta đây!”

Nghe Phó Du Nhiên một phen “lời nói hùng hồn”, tinh thần chúng tắc lại tỉnh táo, nói: “Không sai, tên Thái tử trời gà không chặt kia không xứng, trại chủ chúng ta phải gả cho người nào sức lực khỏe mạnh có thể nâng cả một cái đỉnh đồng!”

Có người nói: “Đúng, gả cho người thân hình cao hơn hai trượng, lưng như cối xay!!”

Còn có người bảo: “Còn phải có diện mạo uy vũ, mắt như chuông đồng!”

Đợi một chút, đây là chuyện cá nhân sao?

Phó Du Nhiên cười toét miệng, vỗ bàn tay nói: “Tốt nhất còn có khí thế chiếm cả núi sông...”

“Có muốn cười mây lướt gió, mây đen cuộn cuộn kéo đến không?” Một âm thanh lạnh lùng dưới 0° vang lên ở cửa, chúng tắc không cần quay đầu lại, lập tức thu hồi nụ cười, đứng dậy vẻ mặt nghiêm trang, nhất tề hô: “Nhị trại chủ!”

Lời nói mọi người còn chưa dứt, từ giữa cửa tiến đến một trung niên hán tử gầy gò, sắc mặt âm u, đôi mắt hẹp dài, trên người tỏa ra hơi tức lạnh lẽo.

Phó Du Nhiên thấy người nọ cười hì hì, không thay đổi nói: “Cốt ca.”

“Làm càn!” Cốt ca chau mày, “Thân là nữ nhi, sao có thể mang đại sự cả đời của chính mình tùy tiện bàn luận như vậy được?”

Phó Du Nhiên liên tục gật đầu, “Phải, phải, không nói chuyện đó nữa, huynh chuẩn bị thế nào rồi?” Cốt ca đại diện cho Thần Phong trại mỗi năm một lần tham gia đại hội khen thưởng của cường đạo, năm nay Thần Phong trại lại có thành tựu, nói không chừng còn có thể đạt giải thưởng.

Nhìn bộ dáng Phó Du Nhiên vô tư hồn nhiên, vẻ mặt Cốt ca lộ ra một tia bất đắc dĩ: “Ta sẽ đi mười ngày, trong vòng mười ngày này các ngươi phải ở nhà, không cho phép xuống núi, đỡ phạm phải sai lầm.”

Phó Du Nhiên nhếch miệng cười, “Yên tâm, cũng chẳng phải giống như năm trước sao? Ta sẽ không phạm sai lầm, huống hồ còn có Sơn ca trông coi ta.”

Cốt ca liếc mắt nhìn Lý Phái Sơn một cái, “Có hần ở lại ta càng lo lắng.” Ai có thể nghĩ đến một đời tài tử như hần làm sơn tặc cư nhiên còn xảo trá hơn cả tặc nhân không?

Lý Phái Sơn cười gượng hai tiếng, Cốt ca lắc lắc đầu, lại dặn dò Phó Du Nhiên: “Tóm lại hết thấy đều phải cẩn thận.”

Phó Du Nhiên giơ hai ngón tay hướng về Cốt ca, hai đầu ngón tay tách ra, đây là biểu tượng từ Ấn Độ nàng học được của A Tam, hần nói giơ tay như thế này “Ái chà”, nghĩa là cứ yên tâm, thành công, thắng lợi.

Trong đáy mắt Cốt ca ánh lên một tia cương chiều, cười khổ lắc đầu, xú nha đầu này, luôn xốc lại tinh thần cho hần

Cứ như vậy, nhị trại chủ Thần Phong trại trong sự chờ đợi của mọi người ... Không đúng, là trong ánh mắt lưu luyến, đã rời khỏi sơn trại, mà chuyện xưa của chúng ta cũng im lặng diễn ra lúc này.

. Hết Khúc dạo đầu

2. Chương 1

Chương 1: Đờng nhúc nhích, mẹ kiếp!

Nơi này, không phải đường phố rộng lớn bằng phẳng, cũng không phải con đường núi quanh co gấp ghe, chính xác hơn mà nói, cũng là một nơi bằng phẳng, nhưng là một con đường nhỏ mọc lên trong khu rừng dân cư vô cùng thưa thớt này.

Tại đây cây cối um tùm xanh tốt, hiển nhiên là không thể nào có được một người thợ làm đường được. Sóc rừng, thỏ hoang trong đây đều nhìn ra được có vấn đề, cố ý đi đường vòng, nhưng vẫn có người khẳng khái không tin có điều kì lạ, bằng chứng là, đang có hai chú dê béo phi như bay đến đây... Khụ! Là tuần mã, tuần mã phi như bay đến.

Lập tức hiện ra bóng hai người ngồi thẳng trên lưng ngựa, khuôn mặt đều thông minh như nhau, hơn nữa vị dê béo bên trái này quần áo lại gọn gàng sạch sẽ... Ách... là công tử, ha ha, toát lên khí chất phú quý, vô cùng tuần tú, khuôn mặt tốt, dáng người tốt, chất liệu may mặc cũng tốt, nhìn kỹ xem, trên yên ngựa lại còn khảm mấy viên bảo thạch, thật sự là... Muốn không phát tài cũng khó!

Gần... Gần hơn nữa, Phó Du Nhiên phát tay ra hiệu mọi người đang mai phục trong rừng cây, chớp mắt, chỉ nghe tiếng lục lạc vang lên trong rừng, một bàn tay thô ráp cầm lấy dây thừng ngang giữa đường, ngăn cản hai người đó rời đi.

Nhìn hai vị công tử luống cuống tay chân ghìm cương ngựa, Phó Du Nhiên vừa lòng gật đầu, gỡ ngọn cỏ đang ngậm trong miệng, cao giọng nói:

“Dừng lại! Núi này do ta mở, cây này do ta trồng, nếu mà muốn qua lại, lưu lại tiền đi đường!”

Đây là lời mở đầu kinh điển của giới sơn tặc, Thần Phong trại điều động mười tám tên sơn tặc, lúc này đang vây xung quanh hai chú dê béo, lập tức đám sơn tặc tỉ mỉ nhìn chăm chăm vào đồng kim ngọc trên hai người — thấy rõ loại tốt mới xuống tay, đỡ phải gặp hiểu lầm, làm tổn thương hòa khí sẽ không tốt.

Theo cuốn “Đãi tể phi dương đích kỉ đại loại hình” (Các kiểu đãi làm thịt dê béo) do Lý Phái Sơn biên soạn đã tổng kết, biểu hiện của dê béo đang đãi làm thịt khi đã thấy rõ tình cảnh của mình, bình thường sẽ có một vài phản ứng như sau:

Loại thứ nhất – miệng cộp gan thổ, 80% dê béo khẳng định sẽ nói một câu đầu tiên thế này: Giữa ban ngày ban mặt, các người còn coi vương pháp là gì hay không! Cái này phải chú ý, tuy rằng lời nói giống nhau, nhưng có loại dê béo mạnh mẽ mạnh miệng, loại dê béo này đa số là có chỗ dựa vững chắc, nhất định phải hỏi rõ tình hình mới được động thủ lần nữa. Mà có loại dê béo nếu trong lời nói hàm chứa ý trách móc, không đủ mạnh mẽ, thanh âm run rẩy, như vậy không cần phải hoài nghi, bạn phải cướp lấy.

Loại thứ hai – run lấy bẫy, loại người này thường bị dọa đến nỗi không thốt lên lời, nói đúng ra là nói được vài câu, thì giọng nói cũng sớm biến mất, làm cho đám sơn tặc thường đánh giá sai về lời nói của hắn, chúng tặc có thể đã gặp một vài lần, cuối cùng quay lại đánh nhau, dẫn đến tổn thương hòa khí huynh đệ, cho nên loại dê béo này là loại tối kỵ đối với sơn tặc, cùng lắm chỉ xin một chút chi phí ăn uống, sao phải sợ hãi như vậy?

Loại thứ ba – chủ động phối hợp, so sánh với hai loại trên, loại này cũng rất được chúng tặc thích, kẻ hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi, ta muốn tiền họ muốn sống, đôi bên đều có lợi, mục đích đều đạt được như ý muốn, bình an tiến họ rời đi, như vậy có phải tốt không? Còn không bị tổn thương hòa khí. Lần sau lại đến a ~

Loại thứ bốn – liều mạng quyết không giao của, đúng là có loại người như thế, keo kiệt vắt cổ chày ra nước. Aiz! Ta nói lão huynh nghe, người ngay cả tính mạng cũng không giữ được, còn muốn cầm tiền thì có lợi ích gì? Phi! ~ sơn tặc chúng ta khinh, loại này không cần phải tính kế dùng chiến thuật gì hết. Chú thích: Trừ những người có võ nghệ cao cường, gia thế hùng hậu =.”

Loại thứ năm – khóc lóc kêu trời kêu đất, đây là loại làm cho Thần Phong trại đau đầu nhất, bạn còn chưa bắt đầu cướp bóc, hắn đã khóc lóc thảm thiết, vừa khóc vừa đem tổ tông tám đời nhà hắn bắt đầu kêu gào một lần, cuối cùng lại chỉ trích bạn không có lương tâm, không hề có nhân tính, ngay cả tiểu thư sinh đáng thương như hắn cũng cướp bóc, giết hắn sao? Không đoạt được chiến lợi phẩm lại còn đụng phải một tên thối tha. Thả hắn? Thực sự thả đi hả? Đuổi khỏi núi không những hắn không đi, lại còn mang bộ dáng đáng thương kể lể thêm vài lần nữa, khóc đến khi nước mũi chảy lòng ròng. Thần Phong trại chúng ta ví

đại như thế, không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, để cho hắn ăn uống một bữa no nê, cuối cùng lại đem cả tiền bạc đưa cho hắn để hắn mua thuốc ẹ già đang ốm đau, chỉ có như thế mới tiền được ôn thần đi.

Về sau chuyện này luôn bị nhắc tới ở đại hội tổng kết được tổ chức mỗi năm một lần của giới sơn tặc giới, báo hại Thần Phong trại trở thành trò cười cho thiên hạ, nghe nói hiệp hội Cường Đạo còn thành lập “Niên độ tối soa kinh doanh tường” (Giải thưởng cho tổ chức kém cỏi nhất hàng năm), chuẩn bị trao tặng cho Thần Phong trại, tuy nhiên lại ngại Thần Phong trại từ trước đến nay luôn luôn giữ chữ “Nghĩa” hàng đầu, thanh danh ở trong giới sơn tặc rất tốt, cho nên mới bãi bỏ.

“Các người là... Sơn tặc?” Hai chú dê béo đồng thanh hỏi, xem biểu tình kia thì biết, hẳn đây là lần đầu tiên bọn hắn... bị cướp!.

“Không sai!” Phó Du Nhiên từ trên cây nhảy xuống, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt họ, “Tại hạ bất tài, là đại trại chủ sơn trại, hai vị soái ca, xin mời xuống ngựa.”

Chú dê béo đầu tiên Tề Diệc Bắc khó mà tin được, nhìn Phó Du Nhiên trước mặt cười xán lạn đến bất thường, thế giới này quả thực quá điên rồ, nữ tử này cùng lắm mới chỉ mười sáu, mười bảy tuổi, vậy mà lại là người cầm đầu đám sơn tặc? Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, bản thân mình vừa mới thoát khỏi đội thị vệ siêu cấp cầu tử (chó con) bí mật đi theo hắn, ở giữa giải nhất, nếu bình thường, không chừng hắn đã vô cùng kích động, nhưng hiện tại thì...

Do được bồi dưỡng tốt từ nhỏ nên sau một phút kinh hoàng ngẩn ngui, Tề Diệc Bắc lập tức hạ quyết định, cố nhân nói rất đúng, kẻ thức thời mới là người tài giỏi, cùng một bang phái hung hãn cứng chọi cứng (ví với dùng thái độ cứng rắn đối phó với thái độ cứng rắn) không phải là ý hay, chỉ bằng trước tiên cứ thuận theo ý bọn họ, nếu vẫn không được, sẽ nghĩ biện pháp phá vòng vây.

Nghĩ vậy, Tề Diệc Bắc nhanh tay tháo túi tiền trong người, quảng cho Phó Du Nhiên, “Tiền cho cô, thả chúng ta đi.”

Phó Du Nhiên suy nghĩ về túi tiền trong tay, ừm... đã đủ phân lượng, tuy nhiên... Nàng rất khó gãi thích, nếu là người qua đường bình thường hoặc đoàn thương nhân, bằng này tiền đã đủ vừa lòng các huynh đệ, nhưng hôm nay, quan sát tỉ mỉ bộ dạng của hai người này, ngay cả ngựa cưỡi đều thể hiện ra ta rất có nhiều tiền, tình cờ tóm được hai chú dê béo siêu cấp này, chỉ cho có một túi tiền, rất khó báo cáo kết quả làm nhiệm vụ, cho dù nàng là trại chủ, cũng chỉ muốn tận lực mang lại phúc lợi cho các huynh đệ mà thôi.

Nghĩ vậy, Phó Du Nhiên cười gượng hai tiếng, “Trước hết, thái độ của người rất tốt của người, tuy nhiên, người xem chúng ta nhiều người như vậy, một chút tiền này của người, ăn được hai ngày đã hết, đến lúc đó chúng ta lại phải xuống núi cướp tiếp. Các người thân là con dân nước Đại Tấn, vì một Đại Tấn ổn định và hoà bình lâu dài, có phải nên góp một phần sức lực hay không?” Phó Du Nhiên giơ ngón tay cái lên, cố gắng biểu hiện thành ý của mình...thật ra chỉ có chút chút thôi.

Tề Diệc Bắc còn chưa kịp lên tiếng, Tề An bên cạnh đã vò đầu bứt tóc hô: “Cô có ý gì?”

Tề Diệc Bắc liếc mắt khinh thường người từ nhỏ đã đọc sách ăn cơm cùng mình, bình thường hắn rất thông minh, không ngờ còn có tổ chất của kẻ khờ thế, Tề Diệc Bắc nhăn nạy giải thích:

“Ý của nàng ta đó là, số tiền kia vẫn chưa đủ, phải đưa thêm.”

Phó Du Nhiên lập tức nhiệt liệt vỗ tay:

“Vẫn là soái ca thông minh nhất, chúng ta cũng không nhiều lời nữa, để lại hai con ngựa quý, bỏ những đồ được khảm nạm xuống, hễ là đồ vật cứ dính đến vàng bạc châu ngọc đều bỏ xuống đây hết đi, vậy là các người có thể bình an rời khỏi nơi này.”

—Không được.”

Tề Diệc Bắc vừa nghe đến việc bỏ ngựa lại, lập tức phản đối, không có ngựa, thì đi đường bằng gì? Người nào truy đuổi? Nếu lấy võ công của hắn, cho dù phá vòng vây rồi đi cũng không thành vấn đề, chỉ là lúc xuất môn sao hắn lại mang theo cái tên “Thư đồng cao cấp” Tề An ngốc nghếch chỉ biết đọc tứ thư ngũ kinh, đến lúc chỉ có hắn chạy thoát, thì Tề An đáng thương sẽ khó thoát khỏi vận mệnh bị thảm bị đám sơn tặc giết tiền cướp sắc mất.

Vừa nghe thấy dê béo có ý định phản kháng, đám sơn tặc từ lớn đến bé của Thần Phong trại lập tức đều giơ gươm đại đao sáng quắc trong tay, nhất thời, vang lên một tiếng động huyền ảo, Phó Du Nhiên giơ tay ra hiệu chó có nóng vội: “Tổ chất! Chú ý tổ chất!”

Sau khi trấn an chúng tặc, Phó Du Nhiên khoát tay về phía Tề Diệc Bắc:

”Soái ca, thật ngại quá, vừa rồi là ta báo cho người biết, chứ không phải cùng người thương lượng.”

Bây giờ Tề An cuối cùng mới hiểu được tình cảnh của bản thân, vẻ mặt đỏ bừng tức giận, chỉ vào Phó Du Nhiên nói:

“Cô... Cô thân là nữ tử, sao lại có thể bày ra chuyện chặn đường cướp bóc như vậy, cô không biết xấu hổ sao?”

.....

Hết chương 1

3. Chương 2

Chương 2: Chú ý của dê béo

Phó Du Nhiên nhìn khắp một lượt xung quanh, mới phát hiện “Nữ tử” ở đây, chỉ có đúng một người, dè dặt chỉ vào chính mình nói: “Người đang hỏi ta sao?”

Sau khi nhận được lời khẳng định đầy thuyết phục của Tề An, Phó Du Nhiên không khỏi giận tái mặt, quát:

”Chặn đường cướp bóc thì làm sao? Chuyện này cũng được coi như công việc làm giàu, dùng hai tay kiếm tiền, dù sao vẫn tốt hơn người!” Nàng khinh thường liếc Tề An một cái, tao nhã nói: “Trong trăm thứ vô dụng nhất là thư sinh!”

Tề An vừa định phản bác, Tề Diệc Bắc đã vội ngăn lại, nếu đợi Tề An nói xong về việc không giữ đức hạnh của nữ tử, chỉ sợ mặt trời đã xuống núi. Tề Diệc Bắc cân nhắc một chút, nói:

“Thế này đi, trừ bỏ ngựa, mọi đồ đạc khác có thể lưu lại, hai người chúng ta có chuyện quan trọng, nếu chậm chỉ sợ mất thời cơ.”

Phó Du Nhiên lưu luyến nhìn hai con ngựa béo múp sáng lấp lánh, nguyên nhân vì trong sơn trại không có ngựa, trong chợ bán ngựa lại đắt quá mức, mà người cưỡi ngựa qua lại trên đường nhỏ này lại cực kì ít ỏi, cho nên Thần Phong trại mất đi một cơ hội khuếch trương thể lực làm mã tặc. Cũng không phải chưa từng nghĩ tới chủ ý dùng lừa thay thế để đủ quân số, tuy nhiên cũng có bản khoản, người ta cưỡi ngựa cướp đoạt, khách thương sẽ kêu “Có mã tặc a ——”, còn nếu thấy chúng ta thì sao? Chẳng lẽ lại kêu “Chạy mau, lư tặc* đến ——”. Bọn họ kêu thế, chúng ta cũng không cướp nổi a~, cho nên chỉ có thể an phận làm sơn tặc này coi như là nghề nghiệp chính thôi.

*Lư tặc: Bọn cướp cưỡi lừa =))

Tuy nhiên sơn tặc vẫn là sơn tặc, ngựa này, tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha, nhưng cũng không thể tùy tiện đại khai sát giới. Thần Phong trại từ trước đến nay luôn hướng đến chủ trương cướp bóc văn minh, không dả thương tính mạng người khác tùy tiện. Chuyện này cũng có lý do của nó, nếu gặp một người cướp một lần, bắt một người giết một cái, vậy con đường này ai còn dám đi? Không phải uổng phí sơn trại chúng ta vất vả tận ba tháng làm con đường nhỏ này sao? Làm đường cũng phải mạnh tay, nếu muốn giàu, phải tôn tạo lại đường đi! Lời này quả thật rất đúng, từ khi sửa đường xong, chuyện làm ăn của anh em cũng tăng lên ba phần, đây chính là điểm mấu chốt để Thần Phong trại đoạt được giải “Cường đạo tiến bộ” năm nay.

Nhưng cướp bóc cũng phải chọn đối tượng kĩ càng, giống như hai chú dê béo này mới đáng giá động thủ, còn nếu cướp người còn nghèo hơn cả mình, tựa như tên tiểu thư sinh dưng mảnh phi thường không ai sánh bằng lần trước sao? Còn thua lỗ nặng nữa, sai lầm, tuyệt đối sai lầm!

Suy nghĩ nửa ngày, sơn tặc A tiến đến nói khề vào tai Phó Du Nhiên: “Trại chủ, đừng để ý đến bọn chúng!”

Lập tức sơn tặc B không đồng ý: “Không được, Thần Phong trại chúng ta luôn hướng đến chữ nghĩa, sao có thể bỏ mặc thỉnh cầu của dê béo được?”

Chúng tặc đều gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với ý kiến của sơn tặc B, được soi sáng dưới nền văn hóa của sơn trại nhiều năm, bọn họ đều tự xưng là hiệp khách, tối thiểu, cũng là một nghĩa tặc*, đánh cướp tuyệt đối không làm tổn thương tính mạng người khác, hôm nay lưu lại một đường, ngày khác sẽ gặp điều tốt!

*Nghĩa tặc: Kẻ trộm hành hiệp trượng nghĩa)

Phó Du Nhiên đau đầu cả buổi, cũng không nghĩ ra ý kiến nào hay, đều tại Lý Phái Sơn tối hôm qua ăn lẩu nhiều như vậy, để hôm nay bị tiêu chảy đến nỗi không thể xuống núi, nếu không Phó Du Nhiên đã chẳng đau đầu như thế này?

Tề Diệc Bắc nóng vội nói, “Cô nương, chúng ta đang truy tìm một nữ tử bỏ trốn, nếu chậm trễ, sợ có bất trắc.”

Phó Du Nhiên gãi đầu: “Ta cũng muốn nhanh a, nhưng mà không nghĩ ra biện pháp nào tốt cả, vừa không chậm trễ hành trình của các người, lại có thể lưu ngựa lại, nếu không người nghĩ giúp ta đi?”

Tề Diệc Bắc muốn ngắt, tuy từ nhỏ sống an nhàn sung sướng khiến hắn không hiểu việc trên giang hồ, nhưng đám sơn tặc trước mặt này thật quá kì quái, không phải trái lời sơn tặc, bọn họ liền động đao giết người sao?

Tề Diệc Bắc nghĩ một lúc, chỉ vào Tề An nói: “Trước tiên các người cứ đưa hắn về, chờ ta đuổi kịp người, rồi trở về dùng ngựa đổi lấy hắn.” Không biết tại sao, hắn bất giác lại tin tưởng nhóm người sơn tặc này tuyệt đối có thể nói mà giữ lời được.

Tề An sắc mặt đại biến, “Điện... Công tử, vạn lần không thể!!” Bản thân hắn cùng công tử phải luôn bên cạnh nhau, nếu để mặc công tử rời đi một mình, mà có chút bất trắc nào thì chuyện mất đầu là khó thoát.

Không thể? Tề Diệc Bắc đen mặt nhìn Tề An, nếu không vì Tề An, tin chắc hắn đã thoát khỏi đám sơn tặc này từ lâu rồi, sao có thể đứng ở chỗ này nghe một đám sơn tặc thảo luận việc cướp đoạt hắn như thế nào? Càng nghĩ càng tức giận, Tề Diệc Bắc hoàn toàn quên mất, lúc trước mang Tề An đi theo, hoàn toàn là chủ ý của hắn.

“Quả nhiên là ý kiến hay, đúng là người có học.” Phó Du Nhiên vỗ tay khen ngợi, nhìn đám sơn tặc nói: “Bình thường bắt các người đọc nhiều sách, các người lại không nghe lời, nhìn hôm nay đi, mất hết cả mặt mũi. Còn khiến dê béo nghĩ giúp biện pháp cho!”

Đám sơn tặc đều cúi đầu tự kiểm điểm, Tề Diệc Bắc nắm chặt tay, cố gắng không thềm để ý đến tên gọi mới “Dê béo” của mình, Phó Du Nhiên sai chúng tặc dắt ngựa của Tề An, sau đó “mời” Tề An xuống ngựa, cuối cùng chỉ huy mọi người đồng loạt đứng sang hai bên, bỏ sợi dây thừng cản đường đi. Tề Diệc Bắc cũng không nói nhiều, quát roi, chú ngựa đã sớm không chịu nổi không khí quỷ dị nơi đây, không đợi roi ngựa đánh tới đã phi như bay rời đi, chỉ để lại Tề An bị thảm kêu gào, hắn thực không thể tin được, lần đầu tiên xuất môn theo công tử, lại dẫn đến kết cục như vậy. Hai mươi năm sống trên cõi đời này, cuối cùng Tề An mới hiểu được giá trị của bản thân mình cũng chỉ bằng giá trị một con ngựa, hiện tại hắn chỉ có thể cầu trời phù hộ công tử mau chóng tìm được Yến tiểu thư, rồi quay trở lại tìm hắn.

Nhìn thân ảnh Tề Diệc Bắc xa dần, đám sơn tặc không khỏi bồi ngùi cảm động, trên đời quả thật có nhiều người tốt a, không những không có một chút phản kháng nào, mà lại chủ động hiến kế cho sơn trại để có thêm nhiều lợi ích, nghĩ vậy, chúng tặc không hận mà vỗ tay về hướng Tề Diệc Bắc rời đi:

“Disómvềsómnha ~ “

“Nguy rồi!” Phó Du Nhiên đột nhiên vỗ đầu: “Chuyện quan trọng nhất lại quên mất.” Nói xong, nàng chạy đến chỗ ngựa của Tề An, xoay người nhảy lên ngựa, nói với mọi người: “Các người mang con tin trở về, ta

đuổi theo hần nói hai câu sẽ lập tức quay lại.”

Chúng tặc ngơ ngác gật đầu đáp ứng, lại bình tĩnh nhìn trại chủ bọn họ đáng vẻ tuyết trần giống như Tề Diệc Bắc rời đi, mãi cho đến không thấy bóng dáng đâu, sơn tặc C mới hồi phục tinh thần, lớn tiếng hỏi: “Trại chủ... cô ấy... biết cưỡi ngựa khi nào vậy?”

Chúng tặc im lặng...

Lại nói đến Phó Du Nhiên, sau khi lên ngựa mới chợt nhớ ra một sự thật đáng xấu hổ rằng, mình không biết cưỡi ngựa, nhưng trước mặt nhiều huynh đệ như vậy cộng thêm một con tin, chẳng lẽ lại từ trên lưng ngựa nhảy xuống dưới. Phó Du Nhiên phỏng đoán cưỡi ngựa cùng cưỡi lừa hần là không khác là mấy, không phải chỉ cao hơn một chút, nhanh hơn một chút sao? Bản thân mình lại có võ công, sao phải sợ hãi một con vật chứ?

Cứ như vậy, lấy ngựa chết làm ngựa sống, Phó đại trại chủ nàng từ cưỡi ngựa sống thành cưỡi lừa sống, cũng không cần nói, trừ bỏ tư thế cưỡi hơi khó coi ra, thì cũng không có tật xấu gì khác.

Tề Diệc Bắc nhanh chóng rời khỏi con đường nhỏ quanh núi, đến trước một giao lộ chia thành nhiều hướng không khỏi do dự, đi về bên trái hay bên phải? Đúng lúc hần định ném đá quyết định hướng đi thì phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, còn kèm theo thanh âm của một cô nương: “Điện công tử...”

Tề Diệc Bắc quay đầu lại nhìn, con ngựa kia... Sao lại giống con ngựa của Tề An như vậy? Hay là lương tâm đám sơn tặc đã thức tỉnh nên cho phép Tề An rời đi? Nhưng mà không giống, hần không nhìn thấy người, ngược lại giống bao tải gì đó, chẳng lẽ là... thi thể của Tề An?

Tề Diệc Bắc giật mình, nghĩ đến hai mươi năm qua Tề An này không rời mình nửa bước, lại có thể đi như vậy... Ai? Không đúng, nhìn kỹ lại, người đang nằm bò trên lưng ngựa ôm chặt lấy cổ ngựa không giống Tề An, trong nháy mắt, con ngựa kia đã chạy tới trước mắt, Tề Diệc Bắc lúc này mới nhìn rõ, hóa ra đuổi theo hần là đại trại chủ sơn tặc, tuy nhiên “Điện công tử” mà nàng luôn mồm kêu đến tột cùng là ai?

Đúng ra theo lẽ thường, vốn dĩ khi hai người gặp mặt, Phó Du Nhiên nói vài ba câu, Tề Diệc Bắc cũng tùy chọn trở về thay đổi người, đôi bên tụ họp rồi rời xa, chỉ trải qua một lần cướp bóc bình thường mà thôi, cũng sẽ không có câu chuyện sau này. Thói đời thật lạ lùng, bạn cảm thấy chuyện đó không bao giờ xảy ra thì nó lại cố tình phát sinh.

Nói đến con ngựa Phó Du Nhiên cưỡi kia, nguyên là một đôi với con mà Tề Diệc Bắc cưỡi, ngựa chồng* vừa thấy ngựa vợ đi rồi, đang âm thầm thương tâm, Phó Du Nhiên lại cưỡi nó đuổi theo. Ngựa chồng trong lòng vô cùng kích động a, vừa thấy ngựa vợ, bốn vó tung bay phi tới, chân trước nhảy lên vui vẻ cất giọng ca vàng “Hí hí...”

*Nguyên văn là mã lão công, mã lão bà, nhưng mình cứ để thế cho dễ hiểu ^^!

Chỉ khổ cho cô nàng Phó Du Nhiên nằm trên lưng ngựa chồng, nàng thấy con ngựa của Tề Diệc Bắc cũng định chồm lên, lúc tới gần nhau, Phó Du Nhiên không hề trì hoãn bị “đá” ra ngoài, hoàn hảo, cuối cùng mười mấy năm công phu của nàng không lãng phí, lúc nàng bay ra giữa không trung cũng là lúc thi triển chiêu “Thiên cân trụ”, mắt thấy bản thân bình an đáp xuống đất, đột nhiên từ bên cạnh vọt ra một thân ảnh đỡ lấy Phó Du Nhiên...

Tề Diệc Bắc cũng chỉ có ý tốt, thấy Phó Du Nhiên bị ngựa hất xuống, liền nhún người bay tới chỗ Phó Du Nhiên đón lấy nàng, trăm nghìn lần không nghĩ tới là, lúc đỡ được vị trại chủ đáng người nhỏ xinh này, Tề Diệc Bắc có cảm giác chính mình như đang ôm lấy một khối đá tảng. Cảnh tượng anh hùng cứu mỹ nhân, bạch y tung bay trong gió trước đó phút chốc tiêu tan, hai người ôm nhau với một tư thế không mấy tao nhã đồng thời rơi bịch xuống đất, lăn vòng tròn. Trong lúc hỗn loạn ngực hai người chạm vào nhau, chiếc vòng Tử Tinh* đeo ở trên cổ Phó Du Nhiên từ nhỏ rơi xuống ngực hai người đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, chớp mắt đã biến mất.

*Tử Tinh: Thủy tinh màu tím

Tại thời điểm Tử Tinh sáng lên trong chớp mắt, Phó Du Nhiên và Tề Diệc Bắc cùng cảm thấy khó thở, sau đó trời đất quanh cuồng, mọi vật mờ dần, đến một lúc lâu sau, mới dần dần hồi phục lại.

Nhìn lại đôi vợ chồng ngựa kia, ngựa chồng gặp được ngựa vợ vui mừng khôn xiết, ngựa vợ gặp ngựa chồng nước mắt lưng tròng, hai con cọ đầu vào nhau, “Hí hí...” kêu rất đặc ý.

“Chồng à, hai người bọn họ đang làm gì thế kia?”

“Ta cũng không biết, chắc là loại hình tập thể dục kiểu mới chăng.”

“Hí hí...!!”

.....

Hết chương 2

4. Chương 3

Chương 3: Chuyện buồn cười nhất trên đời cũng lắm cũng chỉ như thế này thôi!

“Phì!” Phó Du Nhiên không ngừng phun đất cát trong miệng, phun hết cả nước bọt vẫn cảm thấy miệng khó chịu, nhưng mà quên đi, người ta cũng chỉ là có ý tốt, ta cũng không phải là người không biết đạo lý.

“Điện công tử, vừa rồi đa tạ người đã giúp.” Vừa nói xong, Phó Du Nhiên bỗng cảm thấy có chỗ không đúng, giọng nói này...

“—————A a, a, a !”

Sau khi thử nói vài câu, Phó Du Nhiên có cảm giác run rẩy, giọng nói trong trẻo của mình đi đâu rồi? Làm sao có thể biến thành âm trầm khàn thế này được... Đây là giọng của nam nhân mà?

Quay người lại, nhìn về phía vị huynh đài dê béo từ nãy giờ vẫn im hơi lặng tiếng...

“A —— “

Một nam một nữ cùng lúc thét lên, âm thanh bay tận trời cao, kinh động vô số chim bay thú chạy. Tiếng thét đình tai nhức óc ấy ước chừng duy trì trong thời gian một nửa chén trà nhỏ, dần dần mới bình ổn, sau đó là cảnh một đôi nam nữ hoảng hốt chạy tới bờ sông.

Đến bờ sông, hai người đều tự nhìn bóng mình soi xuống dòng nước, lại ngẩng đầu nhìn qua đối phương, nuốt nước bọt, vẫn không dám tin nhìn về phía mặt sông...

Cái thế giới gì thế này? Vì sao chuyện nực cười như vậy lại có thể phát sinh? Phó Du Nhiên mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào bóng mình dưới nước, lại liên tục làm các động tác mặt quỷ khác nhau, giữa mặt sông trong suốt rõ ràng lộ ra —— hắc —— nhất cử nhất động, đúng vậy, đều là “Hắc”, hiện ra trong mắt Phó Du Nhiên, rõ ràng là một nam nhân, một khuôn mặt tuấn tú mang theo khí chất cao quý, một bộ quần áo gọn gàng, đầu đội mũ —— nam nhân! Mà nam nhân này, dù có chết nàng vẫn nhận ra, chính là chú dê béo siêu cấp nàng vừa cướp xong.

Phó Du Nhiên khước miệng giật giật, một lần nữa nhìn bóng mình đang giơ tay lên trong mặt nước...

Bên kia, tình trạng Tề Diệc Bắc cũng tương tự, từ lúc bắt đầu lẫn vòng tròn cùng với Phó Du Nhiên, hắc liền trở mặt nhìn “Chính mình” cách đó không xa đứng lên, lại nhìn “Chính mình” quay đầu... Tề Diệc Bắc muốn té xỉu, không ngừng nhéo vào mặt mình, hy vọng hắc mau chóng tỉnh lại, là mơ rồi, nhất định là giấc mơ, lại là một ác mộng kinh hoàng.

Đột nhiên một bàn tay to lớn bóp chặt lấy cổ Tề Diệc Bắc: “Yêu nghiệt! Người mau trả lại cơ thể của ta đây!”

Tề Diệc Bắc bị bóp đến trợn mắt, muốn phản kháng, này thân thể này lực yếu ớt, trước lúc sắp tắt thở, Tề Diệc Bắc rốt cục thành công phun ra một câu: “Của cô... Thân thể...”

Bàn tay to lập tức bỏ ra, Tề Diệc Bắc ho vài cái, sắc mặt trắng bệch nhìn về mặt giết người chưa toại nguyện của kẻ hung ác trước mắt, lại là... Chính mình!

“Cô phát điên cái gì vậy!” Tề Diệc Bắc không nhận được hô to, “Thiếu chút nữa bóp chết ta rồi!”

Phó Du Nhiên chỉ vào Tề Diệc Bắc nói: “Đến tốt cùng người đã dùng yêu pháp gì? Mau đem thân thể đổi trở về đi!”

“Cô muốn ta nói cái gì cho cô chứ?”

Tề Diệc Bắc quả thực phát điên mất, không biết là trúng yêu pháp gì đây? Hay là do đời trước đã tạo nghiệt gì? Cuộc đời mới chỉ bắt đầu, chẳng lẽ hắn sẽ phải biến thành nữ nhân đến lúc chết sao? Làm sao hắn có thể đối diện với người trong thiên hạ? Nghĩ đến đây, không biết có phải thân thể nữ nhân đặc biệt thích khóc hay không, Tề Diệc Bắc chỉ cảm thấy cổ nghẹn đắng, mũi chua xót, hốc mắt nóng lên...

“Này!”

Tiếng quát vang lên bên tai đem Tề Diệc Bắc sắp rơi nước mắt tươi lập tức tỉnh táo, Tề Diệc Bắc ngẩng đầu, thấy bộ dạng “Chính mình” đang trợn mắt nhìn hắn.

Phó Du Nhiên vẻ mặt giận dữ trừng mắt Tề Diệc Bắc, “Người không phải muốn khóc đấy chứ?”

Tề Diệc Bắc hoảng sợ, chưa kịp nói chuyện, Phó Du Nhiên đã hét lớn: “Người là một đại nam nhân nha! Khóc cái gì mà khóc! Muốn khóc cũng không được dùng thân thể của ta để khóc!” Phó Du Nhiên chán ghét đi vòng quanh, khóc ư! Bây giờ nam nhân thật vô dụng!

Tề Diệc Bắc bị quát sững sốt nửa ngày mới hồi phục tinh thần nhắm hai mắt lại, hít sâu thêm mấy lần, rồi đột nhiên mở to mắt nhìn về bóng mình đang in dưới mặt sông... Tề Diệc Bắc thực sự muốn tát mình một cái, bất luận hắn nhìn như thế nào đi nữa, thì giữa sông vẫn hiện ra một người tuổi mười sáu, mười bảy, mặc nam trang, bố y kinh sai “Nữ” sơn tặc.

Loại tình trạng này rất thần bí, theo cách giải thích của linh hồn học đó là, linh hồn của Phó Du Nhiên đang ở trong thân thể Tề Diệc Bắc, mà linh hồn Tề Diệc Bắc lại chạy vào thân thể Phó Du Nhiên.

“Đúng rồi, ” sau khi hai người trầm mặc một lúc lâu, Phó Du Nhiên đang đi dạo quanh bờ sông bỗng vỗ mạnh trán nói: “Thời điểm chúng ta đụng vào nhau, có phải chuyện xảy ra lúc đó không? Linh hồn chúng ta đồng thời thoát ra ngoài, rồi Tá Thi Hoàn Hồn.”

Hai mắt Tề Diệc Bắc cũng sáng lên, “Không sai, nhất định là thời điểm đó, tuy nhiên xin cô đừng dùng bốn chữ ‘Tá Thi Hoàn Hồn’ ấy nữa, chẳng thích hợp chút nào.”

Phó Du Nhiên đổi giọng kinh thường, “Phải, thời điểm trở lại thân xác đã vào lầm cửa.” (Ý của chị là hai người nhầm thân xác í mà ^^)

Sau khi tìm được mấu chốt vấn đề, hai người quyết định va vào nhau một lần, nói không chừng sẽ có khả năng trở lại như cũ.

Nửa canh giờ sau...

Nếu có người nào đi dọc bờ sông, sẽ thấy một nam một nữ không ngừng tách ra, chạy lấy đà, đụng vào nhau! Lại tách ra, lại chạy lấy đà, lại đụng... Trong miệng không ngừng hô to : lại một lần nữa!

Đang ở bên bờ gặm cỏ, đôi vợ chồng ngựa ngẩng đầu lên nhìn, tư thế tao nhã, “Hí hí...”

“Chồng à, bọn họ lại làm gì thế?”

“Tập thể hình...”

” Hí hí...”

... ..

Một lúc lâu sau...

Hai người cùng sóng vai nằm trên mặt đất, đầu đầy mồ hôi, thần thờ nhìn bầu trời, sau khi yên lặng nửa ngày lại không hện mà cùng kêu lên: “Ngựa!”

Hai người cũng không nói nhiều, nhảy dựng lên chạy tới lữ ngựa bên cạnh đang đứng phơi nắng, Phó Du Nhiên nói: “Lúc này là ta cưỡi ngựa chạy tới, sau đó người đỡ được ta, hiện tại chúng ta diễn lại một lần nữa đi.”

Tuy nhiên lữ ngựa đã ăn no cỏ, uống no nước rồi nên dù thế nào cũng không còn kích động vui mừng như trước nữa, bất luận hai người có đụng vào nhau như thế nào đi chăng nữa, cũng không còn tự nhiên như lúc đầu, lại một canh giờ trôi qua...

Hai người mặt mày xám ngoét ngồi dưới tàng cây, nhìn sắc trời dần tối, Phó Du Nhiên thở dài, “Ta nói lão điện a, người nghĩ biện pháp nào đi, nếu không nghĩ ra được cũng nên kêu một tiếng, đừng buồn như vậy, ta chịu không nổi.”

Tề Diệc Bắc ngẩng đầu lên, trong lòng u ám, bản thân đang là nam nhân, thế mà lại mất đi, nhìn sang “Chính mình” ở bên cạnh, Tề Diệc Bắc đã từng có ý nghĩ muốn chết, kêu một tiếng sao? Tốt thôi.

“Kêu.”

Phó Du Nhiên nghe thấy Tề Diệc Bắc đã thật sự “kêu” một tiếng, theo thói quen định giơ tay đánh một chưởng, con mẹ người, dám đùa giỡn ta à?

Nhưng chưởng vừa đánh ra một nửa, lại miễn cưỡng dừng lại, thân thể kia chính là của nàng, đã thương nó rồi thì biết tính sao? Bây giờ cũng không phải là lúc cãi nhau với hắn, nhanh chóng nghĩ ra biện pháp đối trở lại mới phải.

“Lão điện...”

Phó Du Nhiên vừa mở miệng, Tề Diệc Bắc đã khoát tay làm động tác “Dừng lại”: “Vừa rồi cô không ngừng gọi “Lão điện”, là chỉ ta sao?”

Phó Du Nhiên đổi giọng khinh thường: “Nơi này chỉ có hai người chúng ta, ta không gọi người, chẳng lẽ kêu ngựa à?”

Tề Diệc Bắc thần nhiên trả lời: “Ta không phải họ Lão, cũng chẳng phải họ Điện, mời cô đừng gọi ta là lão Điện, khó nghe muốn chết.”

Phó Du Nhiên tỉ mỉ ngắm nhìn người đối diện, có chút choáng váng, có lẽ đoán chừng đây là hiện tượng bình thường, bất luận là người nào, nhìn thấy rõ ràng “Chính mình” đang nói chuyện, hẳn là đều có cảm giác hơi choáng váng, vỗ vỗ mặt để tỉnh táo lại, Phó Du Nhiên nói: “Người không phải họ Điện sao?”

“Ta nói mình họ Điện lúc nào?” Tề Diệc Bắc tức nghẹn, vô duyên vô cớ lại biến thành nữ nhân. Hiện tại ngay cả họ hắn đều muốn sửa sao?

“Người chưa nói, nhưng người đi theo người làm con tin cho chúng ta nói a, không tin người xem lại Chương 2 đi, hắn rõ ràng gọi người là ‘Điện công tử’ mà.”

Lời của Phó Du Nhiên đúng là sự thật, Tề Diệc Bắc khẽ thở dài, cũng không còn tinh thần cãi lại Phó Du Nhiên, một mực nói: “Ta họ Tề, Tề Diệc Bắc.”

.....

Hết chương 3

5. Chương 4

Chương 4: Phiên toái bắt đầu

Tề là quốc họ Đại Tấn, cũng giống như Đông Phương là quốc họ nước Ngụy, Phó là quốc họ nước Sở. Trong thiên hạ ba họ này nhiều không đếm xuể, cho nên khi nghe thấy tên hắc, Phó Du Nhiên cũng chỉ cảm thấy quen tai, không nghĩ gì nhiều.

Tề Diệc Bắc nêu tên tuổi của mình mà chẳng đạt được kết quả kinh động lòng người, trong lòng có chút buồn bực. Lại nhớ đến tình trạng hiện giờ, nắn lòng vùi mặt ôm đầu gối, qua một lúc lâu sau, cũng không thấy người bên cạnh có động tĩnh gì, ngẩng đầu lên, thấy Phó Du Nhiên “mang” thân thể của mình nhảy tới nhảy lui, nhìn rất kinh khủng.

Tề Diệc Bắc tức tối hỏi: “Cô còn có lòng dạ thanh thoi để thưởng ngoạn sao?”

Phó Du Nhiên dừng lại kẹp chặt hai chân, trong mắt hừng hực lửa giận, “Thưởng ngoạn? Con mẹ ngươi, ta muốn đi nhà xí!” =.=

“Vậy nhanh đi a, cô nhảy cái gì?”

Nếu không phải đang ở trong cái thân xác bị thịt này, Phó Du Nhiên đã xông tới bóp chết hắc từ lâu rồi: “Ta phải đi như thế nào đây! Ta...”

Phó Du Nhiên xin thề, từ nhỏ đến lớn, số lần nàng đỏ mặt tuyệt đối không vượt quá mười, nhưng cũng không thể nói da mặt nàng dày, không cảm thấy xấu hổ. Tuy rằng không ai muốn xảy ra chuyện như vậy, nhưng tốt xấu gì nàng cũng là một cô nương chưa gả chồng, làm sao nàng có thể mang theo một nam nhân đi tiểu được?

Tề Diệc Bắc rốt cục hiểu được mấu chốt vấn đề, không nề hà cười nói: “Chi bằng cô nhắm mắt lại, ta giúp ‘cô’ giải quyết.”

“Không được!” Phó Du Nhiên cự tuyệt ngay lập tức “Muốn dùng đôi tay ngọc ngà thon thả của ta để chạm vào vật ghê tởm đó sao? Ngươi nằm mơ đi!”

“Đôi tay ngọc ngà?” Tề Diệc Bắc giơ tay ngắm nghía, ngón tay cũng thon dài tinh tế thật, móng tay cũng hồng hào sáng bóng, bắt quá lòng bàn tay quá nhiều vết chai sần, một nữ hài tử, mà không biết chăm sóc cho tốt. Tề Diệc Bắc thưởng thức “Bàn tay ngọc” xong liền ngẩng đầu, đã thấy Phó Du Nhiên “mang” thân thể của hắc, bốn chân quắp chặt lấy thân cây, Tề Diệc Bắc đi tới tò mò hỏi: “Cô làm gì vậy?”

Phó Du Nhiên mặt tái mét: “Ta ôm thân cây, còn có thể nhìn được một lúc nữa.”

Tề Diệc Bắc thiếu chút nữa tắt thở, một tay kéo Phó Du Nhiên xuống:

”Cô... Nhanh đi đi, nín nhịn hại tới cơ thể của ta, ta không để yên cho cô đâu!”

Phó Du Nhiên thống khổ kẹp chặt hai chân, cố gắng chống đỡ, “Ta không cần đi!”

Tề Diệc Bắc tức giận liên tục gật đầu, “Tốt, cô không đi, ta sẽ cởi xiêm y ngay tại đây!”

Phó Du Nhiên đang muốn nói người cởi xiêm y liên quan gì đến ta, đột nhiên nghĩ thấy không đúng a, hắc cởi xiêm y, chẳng phải là... Mắt thấy Tề Diệc Bắc đưa “đôi tay thon ngọc” đến bên hông, bắt đầu cởi thắt lưng, Phó Du Nhiên vội vàng la to:

“Dừng tay!”

Dứt lời cũng không chờ Tề Diệc Bắc uy hiếp tiếp, nàng chạy nhanh vào trong rừng, thật sự là không nín được.

Tề Diệc Bắc cười hài lòng, cao giọng nói: “Thế có phải hơn không, nghe lời một chút, bằng không sẽ tự gánh lấy hậu quả.”

Trong rừng cây truyền ra vài âm thanh chửi rủa nho nhỏ, Tề Diệc Bắc đột nhiên muốn nhìn một chút tình cảnh trong đó là gì, tuy nhiên lại cảm thấy hành vi nhìn lén bản thân mình đi tiểu tựa hồ rất biến thái, tức thì ngừng lại.

Qua một hồi lâu, khi Tề Diệc Bắc đã không còn kiên nhẫn chờ đợi nữa, cuối cùng Phó Du Nhiên từ trong rừng đi ra, bất quá... Vật áo xiêm y và góc quần có dính chất lỏng khó xác định... =))

Tề Diệc Bắc nổi giận gầm lên một tiếng: “Cô... Cô lại có thể để quần ta dính nước tiểu!”

Phó Du Nhiên cũng bừng lửa giận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ta cảnh cáo ngươi, lần sau cái cửa nợ của ngươi lại vung tứ tung, ta sẽ cắt nó!”

“Cô nâng nó không đúng cách!”

“Ngươi...” Phó Du Nhiên tức giận, cả người phát run: “Tề Diệc Bắc! Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi không nghĩ ra biện pháp quay lại như trước, thì đừng trách ta tâm tư thâm độc biến ngươi thành thái giám!”

Một đại nam nhân chỉ vào nữ tử đối diện hét lớn “Ta sẽ biến ngươi thành thái giám” là cái dạng gì vậy? Hẳn là rất quái dị?

Tề Diệc Bắc cũng hét to không kém, hắn mang thân thể của nàng, hai người lợi thế như nhau, ai sợ ai nào? Nhưng vừa mở miệng liền phát giác chính mình còn chưa hỏi tên nàng, phải biết rằng, mắng chửi người khác mà không gọi tên thì khí thế giảm đi rất nhiều, cho nên Tề Diệc Bắc quyết định, trước tiên áp dụng chính sách dụ dỗ, hỏi được tên nàng trước.

Tề Diệc Bắc khẩu khí dịu lại:

”Các khả năng nghĩ đến chúng ta đã thử qua, cô có cảm thấy chuyện này xuất hiện đúng lúc không? Không phải là thiên thời địa lợi nhân hoà sao?”

Phó Du Nhiên gật gật đầu:

”Quả thực có lý, chuyện đó... Ngày mai chúng ta quay lại thử tiếp xem thế nào?” Nàng khẳng định chuyện này xảy ra đúng lần và chạm đúng sợ đó, nhưng mãi mà vẫn không tìm ra mấu chốt vấn đề. Sự việc đã tới nước này, cũng chỉ có thể biến ngựa chết thành ngựa sống, chờ đúng giờ đó ngày mai lại đến.

Ước định xong, hai người lại cùng trầm mặc, sắc trời đã dần tối, hai người vẫn ở tại chỗ, không phải không muốn rời đi, mà là vẫn chưa thích ứng được thân thể mới của mình. Tề Diệc Bắc phá vỡ không khí u ám trước tiên: “Ta vẫn chưa biết cô tên gì.” Hỏi xong, toàn thân hắn nổi da gà, hỏi chính thân thể mình: ngươi tên gì, chắc chắn không phải tất cả mọi người đều tiếp nhận được .

“Phó Du Nhiên.”

Tề Diệc Bắc hơn kinh ngạc một chút, hắn đang nghĩ tới tất cả nữ sơn tặc hắn đều có một cái tên hùng hổ, Tôn Nhị nương Mẫu Dạ Xoa gì đó.

“Thải cúc đông ly hạ, du nhiên kiến nam sơn(*). Cái tên ấy là hy vọng cô có thể tùy tính tiêu sái, thanh thoi cả đời.”

Phó Du Nhiên cười cười, “Hóa ra ngươi cũng là người đọc sách .”

Tề Diệc Bắc đột nhiên nhớ tới một việc: “Cô đã thả ta đi rồi, vì sao lại đuổi theo?” Nếu Phó Du Nhiên không đuổi theo, bọn họ làm sao có thể xảy ra chuyện ngu ngốc như vậy!

Phó Du Nhiên vươn vai nói:

”Ta đến nói cho ngươi biết, thức ăn sơn trại cung cấp cho con tin chỉ có ba ngày, quá thời hạn sẽ ngừng cấp cơm nước, sống chết của con tin mặc cho số phận.”

Tề Diệc Bắc cả giận:

“Ta là người không giữ chữ tín, không quan tâm đến sống chết của người khác ư? Chuyện đó đáng để cô đích thân đi một chuyến sao? Nếu cô không đến, chúng ta làm gì biến thành bộ dạng như thế này?”

“Ta làm sao mà biết chuyện sẽ thành như vậy?” Phó Du Nhiên nhún vai, “Ngươi thân là khổ chủ, đương nhiên cần được biết quyền lợi và nghĩa vụ của con tin mà” Sơn trại cung ứng thức ăn, đây là quyền lợi con tin được hưởng, lấy việc ngừng đưa thức ăn để uy hiếp tới khổ chủ, chính là nghĩa vụ của con tin.

Tề Diệc Bắc nhìn Phó Du Nhiên, đột nhiên có một chút giác quan thứ sáu của “Nữ nhân”:

“Cô... Sao ta cứ cảm thấy... Cô dường như không có chút nóng vội nào vậy?”

“A?” Phó Du Nhiên sờ sờ mặt, “Có thể nhìn rõ thế sao?”

“Cô...” Tề Diệc Bắc bực bội.

Phó Du Nhiên nhếch miệng cười, “Ta chỉ đang nghĩ, nếu không thể nào đổi trở lại được thì sẽ phải làm gì? Kỳ thật chúng ta cũng phải nghĩ thoáng ra.”

Miệng Tề Diệc Bắc dần dần biến thành chữ “O”: “Cô nói cái gì?” Chẳng lẽ nữ nhân này... muốn chiếm luôn thân thể của hần sao?

Phó Du Nhiên cười gượng hai tiếng, không trả lời, thế sự vô thường, ai có thể nghĩ nàng tự đứng lại biến thành nam nhân? Kỳ thật nàng cũng rất buồn, nhưng làm nam nhân cũng có chỗ tốt, hơn nữa thân là đại trại chủ của sơn tặc, một nam nhân so với nữ nhân làm việc tiện hơn rất nhiều. Đỡ cho các huynh đệ phải lo lắng nàng không gả được trở thành gái lỡ thì, lập gia đình biến thành cưới vợ. Với vẻ ngoài này, lừa vài cô nương làm áp trại phụ nhân mang về cũng không phải việc khó, nghĩ đến đây, tương lai nàng quả thực vô cùng xán lạn.

Có lẽ trực giác của nữ nhân nhạy bén, nên đương nhiên “Nữ nhân” Tề Diệc Bắc đã đoán ra được chín, mười phần ý tưởng của Phó Du Nhiên, hần hoảng sợ túm lấy Phó Du Nhiên, “Cô đừng có mơ! Ta không muốn cả đời làm nữ nhân!”

Phó Du Nhiên mỉm cười, “Tốt thôi, vậy đổi lại đi.” Hắc hắc, nàng không tin Tề Diệc Bắc có biện pháp gì.

Tề Diệc Bắc khóc không ra nước mắt, đột nhiên trong đầu hiện ra một ý tưởng: “Có!”

Phó Du Nhiên giật mình hoảng sợ, Tề Diệc Bắc mừng rỡ nói: “Có một người có thể nghĩ ra biện pháp.”

“Là ai?”

“Quốc sư đương triều.”

Nhắc tới quốc sư nước Đại Tấn cũng không phải là người bình thường, tuy nói mấy năm nay đất nước vẫn mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an, không cần hần biểu lộ pháp lực, nhưng chỉ cần nói tới việc hần làm quốc sư qua hai triều mà dung nhan vẫn không già đi là cũng đủ làm cho các nữ tử trong cả nước ghen tị đỏ cả hai mắt. Những năm gần đây, bệnh mất đồ ở biên giới Đại Tấn đôi lúc phát sinh, sau cũng không biết là vị tú bà thanh lâu nào tài cao đức kém nào khơi mào, hóa trang cho các cô nương bị đỏ mắt giả mạo loài thảo Tây Vực để tiếp khách, về sau các thanh lâu trong cả nước đều bắt chước theo. Không bị nhiễm bệnh, nhưng mắt cũng phải vẽ đỏ, một thời gian trong dân gian Đại Tấn lưu hành câu: hôm nay người đỏ không?

Bởi vậy có thể thấy được, tuy rằng quốc sư chưa biểu hiện pháp lực hơn người của mình trước dân chúng, nhưng lực ảnh hưởng của hần, đã sớm ăn sâu vào lòng người.

Phó Du Nhiên khinh thường, “Phải, ta đã sớm nghe danh quốc sư thần thông quảng đại, nhưng mà, hai người chúng ta không hề quen biết hần, sao hần có thể giúp chúng ta, hướng hồ ngay cả cách tìm được hần thế nào cũng không biết.”

Tề Diệc Bắc tự tin cười, “Yên tâm, Tề An có thể tìm được hần, chỉ cần hần đến đây, mọi thứ đều không có vấn đề.”

Phó Du Nhiên sững sốt một hồi, ngơ ngác nói: “Người thực không muốn thử làm nữ nhân sao? Kỳ thật làm nữ nhân rất tốt.”

Nhìn sắc mặt Tề Diệc Bắc dần dần biến đổi, Phó Du Nhiên vội vàng sửa lại:

”Được rồi, đổi thì đổi, ta thấy sắc mặt ngươi không tốt lắm, có phải cũng muốn đi tiểu hay không? Đi nhanh đi, đừng nín nhịn làm tổn hại đến thân thể của ta nha.”

Kỳ thật làm nam nhân rất tốt, hơn nữa nơi này bốn bề vắng lặng, bản thân mình có thể thoải mái giết người diệt khẩu, rồi sau đó trở về tiếp tục làm đại vương sơn tặc. Nhưng mà thứ nhất xuống tay với thân thể của chính mình thì không hay lắm, thứ hai, Phó đại trại chủ ta cũng không phải người thích gây khó dễ, hướng hồ ai biết mang thân lâu có tác dụng phụ hay không, tất cả thuận theo tự nhiên đi.

- (*) Câu thơ được trích trong bài Ẩm Tửu Thi (Kỳ Ngũ) của Đào Uyên Minh. Dưới đây là nguyên văn bài thơ:

Hán Việt:

Kết lư tại nhân cảnh Nhi vô xa mã huyên Vãn quân hà năng nhĩ ? Tâm viễn địa tự thiên Thái cục đông ly hạ Du nhiên kiến nam sơn Sơn khí nhật tịch giai Phi điều tương dữ hoàn Thử trung hữu chân ý Dục biện dĩ vong ngôn.

Dịch thơ:

Làm nhà giữa chốn đông người Mà không nghe tiếng bên ngoài ngựa xe Hỏi “Răng mà được như ri ?” -Thì đừng để ý nghĩ suy bận lòng Hái cúc chân rào phía đông Thông dong ngắm núi chập chùng hướng nam Chiều rơi núi tỏa sương lam Chim bay về tổ từng đàn trên cây Cảnh này đúng ý mình đây Bổng quên lời... chẳng giải bày được chi! (ST)

. Hết chương 4

6. Chương 5

Chương 5: Một mảnh hỗn loạn (một)

Cuối cùng cuộc thương lượng đã có kết quả, hai người tâm tư cũng nhẹ nhõm hơn, lúc này, Tề Diệc Bắc mới nhớ tới mục đích chính của hẳn khi đi ngang qua đây:

“Nguy rồi!”

“Lại làm sao vậy?”

“Ta muốn đuổi theo một người...” Tề Diệc Bắc ngửa mặt lên trời khóc không ra nước mắt, “Đến tận cùng ta vì cái gì chạy đến đây!”

Tâm trạng thảm hại của Tề Diệc Bắc khiến cho Phó Du Nhiên rất thông cảm:

“Hai chúng ta cũng coi như có duyên, ta sẽ nói cho người biết, thấy cái lối rẽ đầu đường kia không? Một đường là đi tới núi Lạc Vân, một đường rẽ về Lâm Đình trại, người người muốn tìm nếu đi hai con đường này, trăm phần trăm sẽ sa lưới .”

Tề Diệc Bắc mất nửa ngày mới cố gắng tiêu hóa được ý trong lời nói của Phó Du Nhiên: “Đều là... trại sơn tặc sao?”

Phó Du Nhiên gật gật đầu, Tề Diệc Bắc tức giận vạ phần nói:

“Chẳng lẽ việc trị an của Đại Tấn lại kém cỏi như vậy? Vì sao trên mỗi con đường đều có sơn tặc?”

Phó Du Nhiên không đồng ý nói:

“Người đừng nói như vậy, nếu người không đi đường rừng thì sẽ không có việc gì sao? Ai bảo các người chọn đúng con đường do sơn tặc chúng ta tu sửa hử?” Tuy nói như vậy, nhưng Phó Du Nhiên nhìn vẻ mặt đau khổ của “Chính mình” vẫn không thấy thoải mái, khoát tay áo nói:

“Được rồi, được rồi, người nói qua một chút về người muốn tìm tên gọi là gì, hình dáng ra sao, ta sẽ hỏi các huynh đệ.”

“Nàng tên là Yến Bội Nhược, năm nay mười tám tuổi, vô cùng xinh đẹp.” Tề Diệc Bắc nói đến đây, che mặt ngồi xuống, “Xong rồi, nếu nàng rơi vào trong tay bọn cướp, tất nhiên...”

Không biết tại sao, Phó Du Nhiên lại hiểu được trong lòng Tề Diệc Bắc đang nghĩ gì, nàng nhún mặt nói:

“Sao người lại có ý nghĩ xấu xa như vậy được? Sơn tặc thì làm sao? Chúng ta tuy gọi là cướp, nhưng vẫn luôn coi trọng đạo nghĩa tối thiểu. Như Thần Phong trại chúng ta chưa bao giờ ràng buộc bằng hồng phiếu.” Ràng buộc bằng hồng phiếu, chính là bắt cóc nữ tử làm con tin, dựa vào đó hằng ngày có thể yêu cầu cung cấp từng bữa cơm hàng ngày, việc này luôn bị giới sơn tặc phỉ nhổ.

Có câu, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, bọn cướp chúng ta, cũng có quy củ cướp. Những loại như đám ma, đám cưới, người đưa thư, người bán hàng rong, thầy thuốc trong thôn, thầy tướng số gieo quẻ, kẻ goá bụa cô đơn, xe ngựa của khách điếm, tiệm bán quan tài, cho dù ở ngay trước mắt cũng không thể cướp đoạt.

Tề Diệc Bắc nửa tin nửa ngờ nhìn Phó Du Nhiên: “Lời này là thật sao?” Sơn tặc cũng coi trọng đạo nghĩa?

“Tin hay không thì tùy, ta không cho phép người tổn hại tấm chân tình này!” Tuy là sơn tặc nhưng vẫn có cá tính.

Tề Diệc Bắc vội vàng cười làm lạnh nói: “Ta không có ý này, chỉ là ta không biết quy củ của bọn cô mà thôi, có chút hiểu lầm.”

“Không cho phép dùng mặt của ta thể hiện biểu tình ghê tởm như vậy!” Phó Du Nhiên vô cùng khó chịu nói:

“Chỗ khác ta không dám nói, nhưng hai nhà sơn tặc này ta có thể cam đoan, người trong Lâm Đình trại từ trước tới nay chỉ muốn đòi tiền, nếu Yến Bội Nhược gì đó mà rơi vào tay bọn họ, cũng lắm chỉ bị biến thành nha hoàn sai vặt thôi, chờ khi bọn họ chán ghét con bé* chết tiệt kia, sẽ thả người.” **Nguyên văn là nha đầu, theo các bạn nên để nguyên hay là đổi thành con bé vậy?

Tề Diệc Bắc dè dặt hỏi: “Hiện tại... Đang lưu hành một nữ tử làm trại chủ sao?”

Phó Du Nhiên khó chịu hỏi: “Nữ tử thì vấn đề gì?”

“Không!” Tề Diệc Bắc liên tục xua tay, “Nữ tử cũng như một nửa bầu trời, ai nói nữ tử không bằng nam tử.”

Nhìn “Chính mình” ăn nói khép nép, cúi đầu khom lưng, Phó Du Nhiên ta sao lại ra đến nông nổi này?

“Lâm Hi Nguyệt không phải trại chủ, mà là con gái của trại chủ!”

Tề Diệc Bắc gật đầu, lại hỏi: “Còn một ngọn núi nào nữa cơ mà?”

“Núi Lạc Vân thì người càng không cần lo lắng.”

“Vì sao? Trại chủ nơi đó cũng có con gái sao?”

“Không phải như vậy, từ trại chủ đến đầu bếp ở nơi đó, đều không có bóng dáng nữ nhân nào cả.”

Nghe thấy tình trạng đó, Tề Diệc Bắc lại bắt đầu lo lắng, nên biết rằng Yến Bội Nhược không phải là mỹ nữ bình thường, mà có nam nhân nào lại không có sắc tâm đâu?

Nhìn vẻ mặt Tề Diệc Bắc lo lắng, Phó Du Nhiên trêu ghẹo nói: “Thế nào? Yến Bội Nhược là người tình của người sao?”

Tề Diệc Bắc không đồng ý liếc nhìn Phó Du Nhiên, tuy rằng nàng hiện đang trú trong thân thể của một nam nhân, nhưng cách nói chuyện cũng không nên thô tục như thế a. Cái gì mà người tình chứ? Gọi là hồng nhan tri kỷ không được à?

“Được rồi, dù sao người bày ra bộ dáng u oán đó để làm gì?” Phó Du Nhiên chịu không nổi lắc đầu: “Yên tâm đi, sơn trại bọn họ chỉ yêu thích long dương nhân thôi[1].”

“A?”

“A cái gì mà a?” Phó Du Nhiên bắt mắt trừng mắt Tề Diệc Bắc, nàng chưa nói xong những từ ngữ hiện đại tương đương như thế: “Đoạn tỵ, phân đào, đồng chí, pha li, thổ tử[2], tìm một từ hiểu được tự mình lý giải đi.”

Tề Diệc Bắc ngơ ngác gật đầu, thiên hạ to lớn không gì là không thể xảy ra, hang ổ của sơn tặc cũng có thể bồi dưỡng một đám người vạm vỡ như vậy làm BL[3] sao?

Lúc Tề Diệc Bắc ngăn người, Phó Du Nhiên nhìn sắc trời, kêu lên: “Chúng ta trước tiên vẫn nên về Thần Phong trại đã, một mặt chờ gã quốc sư kia đến, một mặt ta sẽ thay người hỏi thăm tung tích của cô Yến Bội Nhược kia.”

Tề Diệc Bắc mặc dù không muốn nhưng cũng không có biện pháp nào khác, đành ngoan ngoãn lên ngựa. Cảm giác Phó Du Nhiên ngồi trên lưng ngựa thật là tốt, đại khái là thân thể nam nhân chân tay đều dài, không chế ngựa cũng tương đối dễ dàng hơn, nàng tiên phong đi mở đường. Tề Diệc Bắc trông rất chặt vật, hóa ra nhìn thẳng có thể thấy xung quanh, hiện giờ hấn ngẩng đầu, cố gắng hết sức, mới leo được lên lưng ngựa, lại thấy Phó Du Nhiên cười ngựa quay lại, ghì dây cương tiến đến gần, nhìn chằm chằm vào hấn.

Tề Diệc Bắc rợn tóc gáy, không biết có phải Phó Du Nhiên lại đột nhiên đổi ý, muốn giết người diệt khẩu hay không. Nếu như thế, bản thân hấn phải nắm chắc thời cơ để chạy trốn? Hay là liều mạng chiến đấu đây?

Đang lúc hấn miên man suy nghĩ, Phó Du Nhiên đột nhiên nói:

“Yến Bội Nhược? Là tên người vừa mới nói đúng không?”

Tề Diệc Bắc gật đầu, Phó Du Nhiên cảm thấy có chút choáng váng, tên này sao thấy nghe quen tai, vừa mới thúc ngựa, có lẽ là đường xóc làm tăng tiến trình sản sinh tế bào não, cuối cùng nàng mới nhớ ra người kia là ai. Không phải trong tờ “Đại Tấn thời báo” mỗi tháng, thường xuyên xuất hiện tin tức Thái tử điện có tình cảm với Yến Bội Nhược sao? Chẳng lẽ là Yến Bội Nhược – con gái của Thượng Thư Bộ binh đương triều ư?

Phó Du Nhiên cúi đầu nhìn xiêm y trên người, chất liệu hảo hạng, không phải nhà phú quý bình thường sở hữu, thân thể còn tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt, ách... Hấn nói hấn tên là gì nhỉ? “Người... Người là Tề...”

Nói lấp cũng không phải là tính cách của Phó Du Nhiên, chẳng qua nàng đột nhiên nhớ tới một khả năng, nếu như đúng với suy nghĩ của nàng, thân xác mà nàng đang mang chẳng lẽ là...

“Tề Diệc Bắc.”

Nghe được đáp án như dự kiến, Phó Du Nhiên cười gượng hai tiếng, “Cái đó... Thái tử nước Đại Tấn chúng ta, người có biết tên là gì không?” Tề Diệc Bắc trở giọng khinh thường, hóa ra vị trại chủ này không ngốc đến nỗi hai tai không nghe thấy chuyện trong thiên hạ, hấn “ngọt ngào” cười:

“Tề — Diệc — Bắc.”

“Vậy người chính là...” Thái tử? Phó Du Nhiên bỗng nhiên thấy khó thở, thôi xong rồi, không nói đến từ cướp bóc đến hoán đổi thân xác, đơn giản nói sau này khi thái tử bình an trở lại kinh thành, lại chợt nhớ tới chuyện xảy ra, vì tỏ vẻ bản thân mình anh minh, oai phong, “thật sự” chưa từng biến thành nữ nhân, vậy Thần Phong trại chẳng phải là rơi vào kết cục giống như Hắc Hùng trại sao?

Hiện tại Phó Du Nhiên không thể không nghĩ tới việc giết người diệt khẩu kia một lần nữa, mắt thấy sắc trời tối dần, có lẽ chính là thời cơ tốt...

Tề Diệc Bắc rung mình một cái, hấn nhìn sắc mặt Phó Du Nhiên nói: “Cô đang suy nghĩ gì vậy?”

Phó Du Nhiên trả lời rất thành thực: “Suy nghĩ tương lai của ta.”

Tề Diệc Bắc đột nhiên có dự cảm không tốt, “Nàng” khê nheo mày liễu: “Phó Du Nhiên, cô dám có ý đồ mưu hại thái tử đương triều sao?”

Phó Du Nhiên hoảng sợ, sao Tề Diệc Bắc lại biết được ý nghĩ của nàng?

Ý niệm trong đầu trôi xuống bụng, đồng tử Phó Du Nhiên co lại một chút, nàng híp mắt nhìn Tề Diệc Bắc, một lúc lâu sau mới nói: “Con mẹ nó, thiếu chút nữa bị người hù dọa!”

[1] [2] [3] Là những từ trong truyện đam mỹ, mình không đọc loại truyện này nên cũng không rõ lắm, các bạn có thể tham khảo wp bạn Tieuthao để biết thêm về BL Hết chương 5

7. Chương 6

Chương 6: một mảnh hỗn loạn (hai)

Tề Diệc Bắc vẫn chưa hiểu, Phó Du Nhiên mang bộ dáng “Ta sẽ vạch trần người “:

“Thái tử đương triều đối với hoàng hậu nói gì nghe vậy, hơn nữa nơi này cách xa kinh thành cả ngàn dặm, hoàng hậu có thể cho thái tử rời kinh sao? Cho dù rời khỏi kinh thành đi chẳng nữa nhưng sao có thể yên tâm để thái tử đi một mình được? Huống hồ thân thể thái tử yếu ớt nhiều bệnh, người nhìn lại cơ thể của người đi”. Phó Du Nhiên dồn sức đâm xuống bộ ngực chứng minh, “Quan trọng nhất, có thể người còn có võ công.”

Tề Diệc Bắc nhất thời ghen hờn, Phó Du Nhiên vội ho một tiếng để kết thúc câu:

“Nói tóm lại, người làm sao có thể là vị Thái tử ốm yếu kia được? Người cũng thật to gan, dám giả mạo Thái tử đương triều! Ta nói, người muốn đóng giả cũng nên giả người xuất sắc ấy, ví dụ như chọn Hoài vương cũng không tồi, ít ra thân thể khỏe mạnh, phù hợp với tiêu chuẩn cơ thể của người.”

Tề Diệc Bắc không nói gì, giống như bỗng nhiên thông suốt lời của Phó Du Nhiên, nàng nói cũng đúng, bản thân hẳn nhất thời cũng không phản bác được.

Phó Du Nhiên thấy Tề Diệc Bắc không nói, như ngầm thừa nhận, thở phào nhẹ nhõm:

“Ta nói lão huynh à, người mặc dù giả danh , nhưng trang phục giả mạo này quả thực không tồi, lừa được quả phụ, phú bà thì dư sức .”

Tề Diệc Bắc trợn tròn đôi mắt, Phó Du Nhiên lại nói:

“Nhưng mà người nói dối ta làm gì a? Vừa rồi thiếu chút nữa ta đã giết người diệt khẩu rồi biết không hả? Cố gắng giữ cái mạng nhỏ của người đi.”

Tề Diệc Bắc dở khóc dở cười nhìn nàng, lắc đầu, được rồi, cũng đỡ cho hẳn phải giải thích, việc quan trọng nhất trước mắt vẫn là đổi lại thân thể của mình, chuyện khác sẽ tính sau. Phó Du Nhiên đắc ý hỏi: “Vậy tên thật của người là gì?”

“Tề... Tử.”

Tề Diệc Bắc thất bại, thuận miệng bịa ra.

Phó Du Nhiên không tin, bĩu môi, “Kì Tử* (quân cờ)? Thật khó nghe, chẳng trách người phải mạo danh người khác.”

*Âm Kì và âm Tề đọc na ná nhau nên cô nàng mới hiểu lầm

Tề Diệc Bắc bất đắc dĩ đến cực điểm, chỉ nói:

“Mau trở về thôi, cô nhanh chóng tìm tung tích của Bội Nhược đi.”

Phó Du Nhiên lại sửng sốt, “Người không phải... hàng giả sao?”

Tề Diệc Bắc nhin cơn tức xuống, giả vờ tươi cười:

“Chuyện của Yến tiểu thư là thật, thực ra ta là thị vệ bên người Thái tử, thay Thái tử diện hạ truy tìm Yến tiểu thư.”

Phó Du Nhiên nửa tin nửa ngờ nhìn Tề Diệc Bắc:

“Người lại hù dọa ta à?”

Tề Diệc Bắc ngửa mặt lên trời hét to:

“Cô đi nhanh đến hai sơn trại đó tìm hiểu một chút chẳng phải sẽ biết sao?”

Cũng có đạo lý, Phó Du Nhiên gật gật đầu, xoay người định rời đi, Tề Diệc Bắc lại giữ lấy nàng:

“Sau khi trở về không được nói ra chuyện của chúng ta.”

“Vì sao?”

Tề Diệc Bắc xanh mặt nói: “Cô cho rằng mọi người sẽ tin chuyện này à?”

Lời Tề Diệc Bắc còn chưa dứt, từ trong rừng vang lên tiếng kêu leng keng của chiếc chuông đồng, Phó Du Nhiên vui vẻ nói: “Là người của Thần Phong trại.”

Tề Diệc Bắc ngoảnh về chỗ xa xa trong rừng cây, dựa vào sắc trời mờ tối nhìn thấy mấy người đang chạy tới, tiếng chuông kia đến từ ngựa cưới của bọn họ —— là lừa cưới... đeo chuông trên cổ.

Dẫn đầu là một cô nương xinh đẹp, nàng mặc nam trang giống Phó Du Nhiên, nhưng không có tính tình tùy ý như Phó Du Nhiên, ở nàng bừng lên khí khái hào hùng, sôi nổi, thấy hai người bọn họ, cao giọng quát: “Hay cho xú nha đầu nhà ngươi, chậm trễ lâu như vậy, thì ra là hẹn hò tư tình với nam nhân!”

Phó Du Nhiên không cam chịu nói: “Nha đầu chết tiết kia, ngươi đến đây cũng không báo trước cho bản trại chủ một tiếng!”

Nữ tử kia —— Lâm Hi Nguyệt của Lâm Đình Trại từng sống, người đang nói chuyện kia là ai a? Bộ dạng rất anh tuấn, ăn mặc cũng vô cùng đẹp mắt, tuy nhiên lời kịch này dường như không nên thốt ra từ trong miệng hắn, nhìn lại xú nha đầu kia, hôm nay sao không nói một câu, hay là trước mặt soái ca giả bộ ngây thơ?

Lâm Hi Nguyệt vụng trộm đến bên người “Phó Du Nhiên”, thấp giọng nói: “Xú nha đầu, sao rồi hả? Không lên giọng trước mặt nam nhân kia à?”

Vài người trong Thần Phong trại cũng lại gần, đồng thanh kêu: “Trại chủ.”

Tề Diệc Bắc... hậm hực .

Hắn quay lại, ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ của Phó Du Nhiên cách đó không xa, ban đầu Phó Du Nhiên cảm thấy từ nay về sau làm nam nhân thật không tồi, nhưng hiện tại nhìn huynh đệ nhà mình cùng nha đầu chết tiết kia đang vây quanh “Trại chủ” hỏi han ân cần, bỏ qua nàng một bên, trong lòng dần dần khó chịu. Rõ ràng chính nàng mới là trại chủ cơ mà! Nếu quả thật hai người bọn họ không đổi trở lại được, như vậy về sau, nàng không còn được các huynh đệ thân thiết quan tâm nữa sao?

Không được! Tuyệt đối không được!

Phó Du Nhiên thúc ngựa đi đến bên cạnh Lâm Hi Nguyệt, vô cùng chân thành nói: “Hi Nguyệt...”

Lâm Hi Nguyệt ngạc nhiên mừng rỡ, hai gò má ửng đỏ, coi như xú nha đầu này còn có lương tâm, biết giới thiệu soái ca ỉn. Lâm Hi Nguyệt vừa định liếc mắt đưa tình với tuyệt thế soái ca, soái ca lại thốt lên một câu làm cho nàng cùng một đám sơn tặc hóa đá tại chỗ.

“Hi Nguyệt, ta là Du Nhiên a.”

Trên trán Lâm Hi Nguyệt lập tức nổi đầy gân đen, nàng đã thấy được chỗ không hợp lý, xú nha đầu kia làm sao có thể tốt bụng đem mặt hàng tốt như thế giới thiệu ỉn được? Thì ra người này ngoài cái thân xác đẹp đẽ ra là một tên điên không hơn không kém!

Nàng trừng mắt khinh thường “Phó Du Nhiên”, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Xú nha đầu, trở về sẽ tính sổ với ngươi sau.”

Tề Diệc Bắc nhìn Phó Du Nhiên, vẻ mặt ra điều ta đã sớm đoán được, Phó Du Nhiên khẽ cắn môi, trước tiên nhẫn nhịn đã, có chuyện gì chờ trở về nói sau.

Tề Diệc Bắc hiển nhiên tiếp nhận được sóng điện não siêu cấp của Phó Du Nhiên, quay sang Lâm Hi Nguyệt nhẹ nhàng cười, “Hi Nguyệt, chúng ta đi về thôi.”

Lâm Hi Nguyệt cùng vài tên sơn tặc như gặp quỷ, suýt chút nữa từ trên lưng lừa ngã xuống, trong đó một tên sơn tặc đáng người cao gầy vội la lên: “Trại chủ, người không sao chứ?” Tề Diệc Bắc không hiểu điều

gì, phản ứng chậm chạp, Phó Du Nhiên ở bên cười như không nói: “Khí Nha, yên tâm đi, trại chủ các người không có việc gì.”

Thiếu niên tên Khí Nha kia nhìn chăm chăm vào con dê béo số một trước mặt, khẽ nhíu mày. Mới chỉ có vài canh giờ không thấy, tại sao trại chủ lại đem tên gọi huynh đệ trong trại nói cho người vốn không quen biết? Còn biểu hiện của trại chủ vừa rồi, hay là chân tướng sự việc như lời đại tỷ Hi Nguyệt vừa nói? Trại chủ nhìn thấy bộ dạng tuần tú của người này, nên đã động lòng với hắn sao? Nghĩ đến đây, Khí Nha nhìn về phía “dê béo số một”, ánh mắt thêm vài phần địch ý.

Phó Du Nhiên cảm nhận được Khí Nha bất mãn đối với “Chính mình” không khỏi có chút nghi hoặc, chẳng lẽ tên bị thịt kia đã vô ý đắc tội với hắn? Không đúng a, từ lúc dê béo sa lưới, chính nàng theo dõi toàn bộ quá trình đó, cũng không phát hiện ra chỗ nào sai cả.

” Khí Nha? Có phải ‘Ta’ đã đắc tội với người không? Nếu có, ta thực xin lỗi.”

Khí Nha là đứa trẻ mười lăm năm trước Cốt ca nhật được ở trong rừng, trong sơn trại cũng chỉ có Khí Nha tuổi xấp xỉ với Phó Du Nhiên, hai người chơi thân cùng nhau, rồi thành tri kỷ, Phó Du Nhiên cũng không muốn mấy ngày tới đây nói chuyện không thoải mái với hắn. Nàng ở một bên ấy này, thì bên này Tề Diệc Bắc tức sôi người, hắn từ nhỏ đến lớn chưa từng ăn nói khép nép tạ tội với người khác như vậy, hôm nay lại bị một tên tiểu tử chiếm tiện nghi, bản thân hắn chẳng bao giờ trêu chọc gì tiểu tử đó, dựa vào cái gì người đối với thân xác ta... bày ra sắc mặt ấy?

Khí Nha một mặt không thêm để ý tới lời chủ động tạ lỗi của dê béo, mặt khác lại cảm nhận được trên người trại chủ tỏa ra từng đợt hàn ý, càng thêm tin chắc vào ý nghĩ của chính mình, trong lòng thêm buồn bực. Nhìn bộ dáng trại chủ vốn không sợ trời cũng chẳng sợ đất, nhưng về phương diện khác lại có chút ngây thơ, hôm nay xem thái độ của trại chủ đối với tên tiểu bạch kiểm này, tám chín phần là đã bị dụ dỗ ăn cơm nhão!

Khí Nha hiển nhiên không chú ý, “Tề Diệc Bắc” đã từ dê béo, biến thành tiểu bạch kiểm, lại từ tiểu bạch kiểm, chuyển hóa thành cơm nhão.

Chỉ đáng thương cho Phó Du Nhiên tạm thời bị đột biến gen, từ đầu đến cuối vẫn không rõ địch ý phát ra càng ngày càng đậm trên người Khí Nha xuất phát từ chỗ nào.

Tề Diệc Bắc lúc này cũng ý thức được có thể mọi người ở đây vẫn chưa thích ứng được giọng nói mềm mại dịu dàng, hắn đề cao âm thanh gấp hai lần, cao giọng quát:

“Mang theo dê béo, ách... Chúng ta hồi trại!”

Lời vừa nói ra mặc dù mọi người thấy kì quái, nhưng cuối cùng trại chủ cũng đã khôi phục được phong thái trước đây, nên cũng không nghĩ nhiều. Khí Nha lập tức nhảy xuống lừa, đem tên tiểu bạch kiểm không vừa mắt kia lôi khỏi ngựa, không khỏi trối thật chặt.

..... Hết chương 6

8. Chương 7

Chương 7: Ta là trại chủ

Mãi cho đến khi mặt nàng úp xuống đất, lưng hướng lên trời, bị vắt ngang trên lưng lừa, Phó Du Nhiên mới hồi phục tinh thần, trong suốt quá trình, đầu óc của nàng vẫn rơi vào trạng thái đình trệ, nàng vốn là trại chủ anh minh uy vũ của Thần Phong trại, vì sao bị loại “đài ngộ” này?

“Khí Nha! Ta mới là trại chủ của người!”

Tức thì Phó Du Nhiên đem sự việc xảy ra thì thầm nói, vốn tưởng rằng sẽ có vài giọt nước mắt đồng cảm, ai ngờ mới nói được một nửa, đã bị nhét vài rách vào mồm, cuối cùng tên sơn tặc nhét vài bĩu môi nói:

“Con mẹ nó, tên tiểu tử này điên nặng rồi.”

Dưới tình huống vừa không thể phản kháng, vừa không cãi lại được, Phó Du Nhiên chỉ có thể trơ mắt nhìn đám sơn tặc đối xử với mình như dê béo. Đáng giận nhất chính là Tề Diệc Bắc, không những không ngăn lại hoặc an ủi tâm hồn Phó Du Nhiên một câu, mà còn xung phong lên trước đoạn tuyệt mà đi. Cuối cùng vẫn là Lâm Hi Nguyệt không đành lòng, vẻ mặt chua xót nhìn mỹ nam, dặn Khí Nha nghiêm túc thực hiện tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, dê béo cũng có nhân quyền. Vì vậy mà Phó Du Nhiên mới có thể thoát khỏi tư thế khó coi đó.

Đợi một đám người trở về mất một ngày, Lý Phái Sơn dẫn chúng tặc chờ ở nơi canh gác ngoài cửa trại, thấy “Trại chủ” lại đem dê béo trời trở về, mọi người vô cùng hưng phấn, một sơn tặc nào đó xuất khẩu thành thơ ngay tại chỗ:

Trại chủ trại chủ, anh minh uy vũ;

Hai chú dê béo, tất cả đều bắt;

Tiểu nhân tiến lên, tìm kiếm khổ chủ*;

Cam đoan mọi người, hầu bao phình to!

*Câu này ý chỉ đưa Tề An đến chỗ Tề Diệc Bắc để đưa tiền đó mà

Nghe toàn bộ sơn trại vang lên thanh âm trầm trồ khen ngợi, Phó Du Nhiên mặt tái mét. Thật sự không làm dê béo thì không biết nỗi khổ của họ, nhìn vẻ mặt tự hào của tên làm thơ kia, Phó Du Nhiên thật muốn chửi ầm lên, thơ cái rắm, mất hết mặt mũi của Thần Phong trại!

Tuy nhiên hiện tại nàng không mắng được, Vì sao? Mồm đã bị bịt chặt!

Từ lúc Tề Diệc Bắc trở lại trong trại, vẫn cảm thấy một vài ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình, một trong số đó không cần phải nói, tất nhiên là của dê béo Phó Du Nhiên, số khác đến từ Lâm Hi Nguyệt đang kinh ngạc, Khí Nha đang lo lắng và một nam tử trung niên dẫn đầu sơn tặc. Nhìn bốn phía xung quanh, tất cả lộ ra vẻ mặt hưng phấn, Tề Diệc Bắc bắt chắp khó khăn, xuống ngựa, chắp tay hướng về xung quanh:

“Các vị huynh đệ, ta có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với vị công tử này, mời các vị huynh đệ cứ giải tán trước đã, ta sẽ nói chuyện với mọi người sau.”

Đang giờ cao đại đao, thiết chùy, vẻ mặt hưng phấn của đám sơn tặc lập tức yên tĩnh lại, một cơn lạnh gió thổi qua. Chúng tặc có người nhéo lỗ tai, cũng có người quay sang nhìn người bên cạnh, Lý Phái Sơn đứng đầu kinh ngạc rất cả cầm.

Bị trói trên lưng lừa, Phó Du Nhiên cực lực giãy dụa, khinh thường, bất mãn “Ừm... ừm...” vài tiếng. Tề Diệc Bắc nhìn lướt qua toàn bộ đám người đang hóa đá, đi đến bên cạnh Phó Du Nhiên cởi dây trói cho nàng. Phó Du Nhiên nhảy xuống lừa, kéo tay Tề Diệc Bắc đi về đại sảnh.

Khí Nha là người phản ứng đầu tiên, chắn trước mặt hai người, “Buông trại chủ ra!”

Tề Diệc Bắc ngây ngốc một chút, mới hiểu hẳn chính là “Trại chủ”, vội cười nói:

“Đừng lo, đúng là chúng ta có chuyện quan trọng cần bàn bạc.”

Khí Nha giật mình, đúng, hẳn đã từng vụng trộm cầu xin ông trời làm cho trại chủ trở nên ôn hòa một chút, nhưng hiện giờ, hẳn quyết định thu hồi nguyện vọng này.

Lý Phái Sơn lúc này đã tỉnh táo lại, tiến vài bước nhìn “Phó Du Nhiên” từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, đúng lúc Tề Diệc Bắc không biết phải làm gì, Lý Phái Sơn lau nước mắt nói:

“Nếu để nhị ca nhìn thấy, không chừng sẽ rất cao hứng a.”

Phó Du Nhiên cầm tay Tề Diệc Bắc kéo lại phía sau, lớn tiếng nói:

“Sơn ca, huynh chờ chúng ta bàn bạc xong rồi hãy khóc.” Nói xong lại hướng về phía Lâm Hi Nguyệt đang ngăn người: “Nha đầu chết tiệt kia, người cũng theo ta vào đây!”

Đám sơn tặc trơ mắt nhìn một nam hai nữ vào trong đại sảnh, mãi đến khi cánh cửa đại sảnh đóng “Ầm” một tiếng, mọi người mới hồi phục tinh thần, không ai dám mở miệng trước, chỉ có Khí Nha vội vã:

“Sơn ca, không thể để trại chủ ở cùng một chỗ với tên tiểu tử kia, tiểu tử đó vừa nhìn đã biết là một tên tiểu bạch kiếm!”

Lý Phái Sơn vuốt râu, giơ tay ngăn Khí Nha đang muốn nói tiếp lại:

“Không cần, không biết chừng đây lại là chuyện tốt.”

Lúc này đám sơn tặc cũng dần dần trở lại bình thường, sơn tặc A vội hỏi:

“Sơn ca, trại chủ có chuyện gì vậy?”

Lý Phái Sơn mỉm cười, “Hỏi thế gian tình ái là chi, mà đôi lứa thề nguyện sống chết.”

Về mặt mọi người hiện rõ dấu chấm hỏi, dài cổ chờ đợi câu trả lời, Lý Phái Sơn nhả mặt nói:

“Thế mà cũng không hiểu, bình thường ai dạy các ngươi biết chữ thế!”

Chúng tặc cùng mỉa mai, Lý Phái Sơn không nề hà nói:

“Du Nhiên của chúng ta a, không chừng năm nay có thể gả đi được rồi.”

Mọi người vừa nghe thấy lời này, trước tiên vẻ mặt khiếp sợ, tiếp theo cũng rất chờ mong, cuối cùng là niềm vui mừng cực điểm vây quanh.

“Trại chủ... Rốt cục đã gả được rồi ...”

Lý Phái Sơn cũng vui sướng lau khóe mắt, nhị ca, chúng ta rốt cục đã hoàn thành lời hứa a ~

“Sơn ca!” Sơn tặc B nghi hoặc mở miệng: “Nếu trại chủ thích hán ta, vậy vì sao Lâm đại cô nương lại theo vào?”

“Ôi?” Lý Phái Sơn cười nói: “Triệu lão Tam, trình độ văn học của ngươi nâng cao lên rất nhiều, hai chữ ‘Vì sao’ này dùng rất được, so với câu ‘sao mà’ người thường nói nhả nhận hơn nhiều lắm.”

Triệu lão Tam ngây ngô cười hai tiếng, “So với Đại Trụ huynh đệ còn kém xa lắm a.”

Đại Trụ, chính là vị nhân huynh vừa mới làm thơ kia.

Lý Phái Sơn gật đầu, lại nhìn về phía đại sảnh lắc đầu, “Aiz... hai người không thể ngồi cùng một ghế, chuyện tình từ trước tới nay, thêm người thêm phiền nhiễu.”

Chúng tặc cùng buồn bã, nghe nói Lâm đại cô nương đã học qua nữ công, tuy rằng thêu con vịt lại giống con ngỗng, nhưng dù sao vẫn còn có thể thêu được, so với trại chủ, ưu điểm của trại chủ thì có vẻ dừng mảnh hơn thôi.

Chỉ có Khí Nha âm thầm lo lắng, nỗi lo của hán khác hán với mọi người, hán không sợ trại chủ không gả được, mà là sợ trại chủ thật sự gả ra ngoài, sẽ khiến trái tim hán tan vỡ, hoàn toàn rơi xuống hố sâu không đáy.

Không nói đến một đám người ngoài cửa đang YY* không ngừng, chúng ta nói đến sau khi ba người Phó Du Nhiên đi vào trong đại sảnh, Lâm Hi Nguyệt vội vàng bỏ tay Phó Du Nhiên, lại kéo “Phó Du Nhiên” cách xa dê béo ra. Trong mắt nàng, con dê béo tuần tú, cao quý này rõ ràng là mắc bệnh thần kinh rồi.

*Vâng, tạm dịch là tự sướng ạ

“Lâm Hi Nguyệt!” Phó Du Nhiên hết sức nghiêm túc nói: “Chuyện này quả thực rất hoang đường, nhưng người nhất định phải tin ta, trước tiên, ta không có bị điên.”

Người mắc bệnh đều nói những lời này, đây là Đội vệ sinh Đại Tấn năm trước đã nói khi tuyên truyền xuống nông thôn, Lâm Hi Nguyệt nhớ rất rõ ràng.

Theo lời kể của bệnh thần kinh dê béo, hai chữ kinh ngạc hiện rõ trên mặt Lâm Hi Nguyệt, chẳng trách người ta nói thiên tài và lũ ngốc chỉ cách nhau một đường, có thể nghĩ ra loại chuyện hoang đường này quả nhiên không phải là người bệnh trình độ bình thường, còn tráo đổi linh hồn? Hay là Tá Thi Hoàn Hồn a?

Phó Du Nhiên kể xong, buồn bực nhìn sắc mặt Lâm Hi Nguyệt:

“Người không tin sao?”

Lâm Hi Nguyệt khinh thường không thèm nói, Phó Du Nhiên quay đầu nhìn Tề Diệc Bắc đang nhàn nhã đứng một bên, tức giận nói: “Người cũng nói gì đi chứ.”

Hiện tại Tề Diệc Bắc cũng đang cố gắng xua đuổi ý nghĩ trong đầu: “Chuyện này ngay cả bản thân chúng ta đều không thể tin được, chứ đừng nói người bên ngoài.”

Thanh âm dịu dàng khiến Lâm Hi Nguyệt rét run, nha đầu thối này, trước mặt soái ca giả bộ như thật, tám chín phần đã động lòng rồi. Chỉ không biết đã học của tỷ muội thanh lâu nào cái chiêu thức ghê tởm như vậy. Chẳng phải nói mình không có một chút mềm yếu nào sao? Không tự nhiên vô cớ mà ghê tởm người khác!!

.....

Hết chương 7

9. Chương 8

Chương 8: Điều lệ chung sống hoà bình

“Người nhăn mặt làm gì?” Phó Du Nhiên muốn phát điên, trừng mắt nhìn Lâm Hi Nguyệt

“Nhăn cái quái gì! Đây là biểu hiện ta – không – tin!”

“Đồ xấu xí!”

Lâm Hi Nguyệt nắm chặt tay: “Nói ai xấu?”

“Ai trả lời thì ta nói người đó!”

“Nha đầu thối...” Lâm Hi Nguyệt đang mạnh mẽ cãi một nửa thì dừng lại, đây chính là tình trạng thường ngày của nàng với Phó Du Nhiên, vị huynh đài dê béo này sao có thể biết được mà thể hiện y như đúc khẩu khí của nha đầu thối kia vậy?

Chẳng lẽ nha đầu thối kia liên kết với soái ca để lừa gạt mình? Lâm Hi Nguyệt đen mặt: “Hai người các người thông đồng với nhau để đùa giỡn ta?”

Cũng không loại trừ khả năng này, mới đây thôi các nàng đánh cược với nhau, xem ai có thể dọa khóc đối phương. Phó Du Nhiên từng giả bộ mắc bệnh, báo hại nàng nghĩ nha đầu kia quá hoảng sợ, áy náy hồi lâu mới biết được. Nói không chừng lần này nha đầu kia cố tình bày mưu tính kế, chờ lúc nàng tin tưởng, sẽ giết chết nàng cả đời, tuyệt đối không thể mắc mưu!

Phó Du Nhiên thất bại lê lét ngồi xuống ghế, đột nhiên trong đầu nàng chợt lóe lên tia sáng:

”Lâm Hi Nguyệt, bên cạnh móng người có một nốt ruồi son, đúng không?”

Lâm Hi Nguyệt sắc mặt đại biến, vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, nhìn sang vẻ mặt ngượng ngập của “Phó Du Nhiên”, rồi lại nhìn soái ca trước mắt biết được bí mật của mình... Việc này liên quan đến danh tiết đại sự của nàng nha(chú thích: sơn tặc cũng coi trọng danh tiết, đặc biệt nữ sơn tặc lỗ thì), nha đầu thối kia không thể mất nghĩa khí nói cho người khác được, nói như vậy...

Phó Du Nhiên nhìn sắc mặt của Lâm Hi Nguyệt nói thêm:

“Đầu tháng 10 năm trước, lần đầu tiên chúng ta cùng nhau đi xem hội hoa đăng trong thành, người nhìn thấy một tên diễn xiếc, lén lút theo dõi hắn. Sau khi phát hiện ra, hắn đã chạy như điên, cuối cùng vẫn bị chúng ta dồn đến một cái ngõ cụt, người còn nhớ hay không?”

Sao lại không nhớ! Trong lòng Lâm Hi Nguyệt khinh thường, ý định ban đầu của nàng chỉ muốn hỏi cách thức liên lạc, không ngờ Phó Du Nhiên lại có hứng thú với chiếc hòm xiếc của hắn, đằng đằng sát khí tiến lên cái hòm, bây giờ nhớ tới chuyện này Lâm Hi Nguyệt vẫn thấy có hơi áy náy.

“Còn có trước đây người...”

“Dừng lại.” Mắt thấy soái ca càng lúc càng nói nhiều, Lâm Hi Nguyệt vội vàng ngăn lại:

“Người nói người là Phó Du Nhiên, thì nhất định phải nói một chuyện khiến ta tin tưởng, chuyện vừa rồi không tính, có một việc, tuyệt đối cơ mật, nếu người nói ra, ta sẽ tin người.”

Mặt Phó Du Nhiên biến sắc, “Chuyện ấy vĩnh viễn không đề cập tới!”

Vừa nghe thấy, Lâm Hi Nguyệt đã tin một nửa, nhưng nàng vẫn lắc đầu, “Không nói, ta sẽ không tin.”

Phó Du Nhiên đấu tranh tư tưởng nửa ngày, quay đầu trừng mắt với Tề Diệc Bắc đang bày ra bộ mặt tò mò, rồi mới kéo Lâm Hi Nguyệt sang một bên, cố gắng đè thấp âm thanh: “Năm tám tuổi, người nín thở dưới đáy sông giả vờ chết đuối, ta sợ tới mức... tè ra quần.”

Nói xong, Phó Du Nhiên vò đầu bứt tai tức giận nói:

“Ta không bao giờ nhắc lại nữa!” Chuyện này tuyệt đối là việc mất mặt nhất trong mười bảy năm làm người của nàng.

Lâm Hi Nguyệt cho dù đã chuẩn bị tinh thần, nhưng vẫn bị chấn động không nhỏ. Việc này đối với Phó Du Nhiên anh minh uy vũ mà nói, là một sự đả kích rất lớn, lúc trước nha đầu này tự nguyện làm nô bộc một tháng để bịt miệng nàng, lại bắt nàng thề độc với trời. Lâm Hi Nguyệt tin rằng, Phó Du Nhiên tuyệt đối sẽ không đem chuyện này kể cho người thứ 3 biết, lại càng không thể vì muốn trêu chọc mình mà phá hoại hình tượng được, cho nên chỉ còn một khả năng, chuyện này là thật.

Nha đầu thối kia... thực sự... biến thành nam nhân!

“Này! Người đi đâu thế?”

Lâm Hi Nguyệt đỡ đỡ xoay người, nhếch mép nói: “Ta đi... nói sự thật...”

“Lâm cô nương.” Tề Diệc Bắc vội vàng ra tiếng.

Lâm Hi Nguyệt vuốt tóc, nghiêng đầu hỏi: “Gì... Chuyện gì vậy?”

“Lâm cô nương chính là Đại tiểu thư của Lâm Đình trại đúng không?” Nếu Tề Diệc Bắc nhớ không lầm, Phó Du Nhiên đã từng nói qua “Lâm Hi Nguyệt” là con gái của trại chủ.

Lâm Hi Nguyệt ngượng ngùng gật đầu, Tề Diệc Bắc vội hỏi: “Quý trại hôm nay đã từng chặn cướp một nữ tử nào không? Nàng khoảng mười bảy, mười tám tuổi, diện mạo xinh đẹp.”

“Xinh đẹp?” Lâm Hi Nguyệt nghĩ nghĩ, “A, người nói con nhóc ngốc nghếch kia à? Làn da mịn màng trắng nõn lại đi dán hai cái râu giả, mặc nam trang, nghĩ chúng ta là lũ ngốc sao, đầu óc cô ta có vấn đề à? Nên xem tiểu thuyết kiếm hiệp nhiều hơn đi”

“Ách... Nàng vẫn mạnh khỏe chứ?” Tề Diệc Bắc tạm thời không chú ý đến lời nhận xét của Hi Nguyệt.

“Khỏe.” Lâm Hi Nguyệt trước sau vẫn không quen nghe “Phó Du Nhiên” ăn nói nham nhảm như vậy, lại quay đầu nhìn vị huynh đài dê béo kia... Ừm, là phiên bản nam của Phó Du Nhiên, nhìn kỹ lại, tố chất tương đối tốt, trừ bỏ vẻ ngoài tuấn tú, còn mang theo khí chất nhẹ nhàng tiêu sái, thật sự là báu vật trời ban a.

“Các người tính sao bây giờ?”

Phó Du Nhiên lập tức kể chuyện Tề An có thể tìm được quốc sư hỗ trợ, Lâm Hi Nguyệt gật đầu, từ lâu đã nghe danh quốc sư thần thông quảng đại, mời thần gọi quỷ thì không thành vấn đề, vậy đổi lại hồn phách hắn là chuyện nhỏ rồi.

“Vậy làm phiền Lâm cô nương đem Tề An mang lại đây, tại hạ và phó trại chủ đều không tiện ra mặt.”

Phó Du Nhiên bĩu môi, quả thật là không tiện ra mặt, bản tính thùy mị của đại trại chủ nếu tiếp tục xuất hiện trước mặt mọi người, không chừng sẽ có người ngắt tại chỗ mất.

Lâm Hi Nguyệt gạt đầu, xoay người đi ra ngoài, Phó Du Nhiên thở phào, lão đảo dựa vào ghế, gác chân lên tay vịn, duỗi lưng, ngáp thật to...

“Cô có thể lịch sự một chút được không? Dù sao cô vẫn là nữ tử...” Tề Diệc Bắc nhin không được nhắc nhở, làm hỏng hết cả hình tượng của hắn.

“Ha, ai nói ta là nữ tử? Hiện tại ta là nam nhân hàng thật giá thật nha!” Phó Du Nhiên nheo mắt, “Muốn thử nhìn không?” (há há =)))

Tề Diệc Bắc không ngờ lời nói Phó Du Nhiên càng ngày càng thô bỉ, “Ta cũng không ngại trần truồng với cô đâu.” Còn chiêu này sao?

Phó Du Nhiên trừng mắt, “Người dám!”

“Vậy phiền trại chủ ý tứ một chút, đừng làm hỏng hình tượng của ta.”

“Cũng làm phiền người hào phóng một chút, không được lề mề, than thở, khiến các huynh đệ của ta không quen!”

“Ta sẽ cố gắng.”

Thật lâu sau... Tề Diệc Bắc có vẻ mất tự nhiên, nói: “Ách... Xin hỏi tịnh phòng ở đâu?”

“Tịnh cái gì?” Phó Du Nhiên nghiêng rằng, “Nhà xí thì nói là nhà xí, tịnh với chả phòng! Đi theo ta!”

Dứt lời Phó Du Nhiên đi trước dẫn đường, theo sau là Tề Diệc Bắc từ cửa ngách vòng ra phía sau “Chính là chỗ đó.”

Tề Diệc Bắc cúi đầu đi vào nhà xí, đóng cửa lại, nhìn thấy Phó Du Nhiên vẫn đứng im tại chỗ: “Ách... Cô có thể về trước được không?”

“Về cái đầu người ấy! Ai biết người có động tay động chân hay không? Ta phải giám thị người.”

Tề Diệc Bắc đau đầu, không còn cách nào khác, đành cam chịu, theo thói quen định nhấc áo lên, a?

“Ngồi xổm xuống!”

Bên tai vang lên giọng nói từng thuộc về mình, Tề Diệc Bắc thực khóc không ra nước mắt, đành ngồi xổm xuống.

“Không cho phép nhìn lung tung!”

Tề Diệc Bắc ngồi trong nhà xí khinh thường, tối như mực thế này, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi đây, còn nhìn được gì?

“Được chưa?”

“Được rồi!” Tề Diệc Bắc đỏ mặt đi ra, “Còn thúc giục nữa ta sẽ nhảy xuống!”

Nhảy hố xí? Tiểu tử này học được kiểu chống đối nhanh thế! Phó Du Nhiên nghiêng rằng nghiêng lợi hừ lạnh một tiếng, “Nếu người dám làm như vậy, ta đây đành phải đi đến núi Lạc Vân tự động hiến thân rồi!” Dựa vào vẻ ngoài của tiểu tử này, các đồng chí núi Lạc Vân sẽ đánh nhau đến vỡ đầu.

“Cô...”

“Người xem ta có dám hay không!”

Tề Diệc Bắc gắng nhin cơn lửa giận, các cụ đã dạy, không được cứng rắn quá, đồng chí thức thời mới là đồng chí giỏi, hừ hừ hừ... Không phải đồng chí! Là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Trở lại đại sảnh, Tề Diệc Bắc nói: “Chậm thì mười ngày, lâu thì nửa tháng phải đổi thân thể trở lại, nói cách khác, trong lúc này, chúng ta phải chăm sóc cho tốt thân thể của đối phương.”

“Không sai.”

“Chúng ta nên đề ra ước định của quân tử.” Tề Diệc Bắc chỉ vào vầng trăng ngoài cửa sổ: “Có mặt trăng chứng giám, quyết không làm việc gì tổn hại đến danh dự đối phương.”

Thề ước là một việc rất nghiêm túc, Phó Du Nhiên suy nghĩ, có vẻ mang lại lợi ích cho nàng, liền gật đầu:

“Được thôi, tuy nhiên người không được động tí lại bày ra bộ dạng ẻo lả!”

“Ai ẻo lả?”

Nhìn Phó Du Nhiên bày ra bộ dạng “Còn muốn ta nói”, Tề Diệc Bắc cố gắng kìm chế, phải kìm chế:

“Cô cũng thế, trước mặt mọi người phải duy trì tốt hình tượng của ta.”

Phó Du Nhiên ngoáy lỗ tai, “Ta sẽ cố gắng.”

Ha, thích thật, nếu như trước kia ngoáy lỗ tai để cho Cốt ca thấy được, sẽ bị lỗi nhải điếc tai, hiện tại, ai dám quăn? Quả nhiên vẫn nên làm nam nhân.

“Vậy... tắm rửa thì làm sao?” Tề Diệc Bắc nói ra vấn đề quan trọng nhất, “Cơ thể của ta thì không ngại cho cô xem, còn của cô...”

“Nếu người dám xem, ta sẽ móc mắt!”

Tề Diệc Bắc tức giận nói: “Mắt của cô hay mắt của ta đây?”

“Ách...” Thực phức tạp, Phó Du Nhiên quyết định bỏ qua vấn đề này:

”Vậy không cần tắm nữa.”

“Nửa tháng không tắm?” Tề Diệc Bắc như nhìn thấy quỷ:

”Trước đây cô đã từng làm như vậy sao?” Nói xong hần không ngừng ngửi ngửi quần áo.

Phó Du Nhiên đi từng bước bắt lấy tay “Chính mình”, bật cười nói:

“Đừng có tin, ta vốn thích sạch sẽ, nhưng mà người thật chẳng giống nam nhân gì cả, các huynh đệ trong trại của ta, một tháng không tắm là chuyện bình thường, đâu cần ngạc nhiên như vậy?”

Tề Diệc Bắc ngẩng đầu, vừa định nói tiếp chợt ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt truyền đến, kỳ quái, mùi hương này lúc trước hần đâu có ngửi được, bây giờ hoán đổi thân xác, lại có thể thấy rõ ràng. Tiếp tục ngắm nhìn khuôn mặt tuần tú, ý cười tiêu sái bất kham của mình mà thường ngày tuyệt đối không có, thì ra hần cũng có thể cười thoải mái như vậy được, vì sao trước đây hần không phát hiện ra tiềm năng của mình thế nhỉ?

Thấy hần trầm mặc không lên tiếng, Phó Du Nhiên biết có điều gì bất thường, cúi đầu nhìn xuống, đối diện là một đôi mắt sáng lấp lánh, điềm tĩnh như hồ nước, đây là chính mình sao? Nếu ngày thường bày ra bộ dạng như vậy so với việc chém giết còn khó hơn nhiều.

Hai người bị lạc bên trong “mặt trái” của mình, lúc hồi phục tinh thần, mới phát hiện chính mình kẻ sát đối phương, một bàn tay to đang nắm lấy cổ tay mảnh khảnh, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của người bên cạnh, ái muội mà thân mật...

..... Hết chương 8

10. Chương 9

Chương 9: Âm mưu sơn tặc (một)

“Công tử...”

Hai người ngượng ngùng vội tách ra, chớp mắt cánh cửa bật tung, tiếp theo là tiếng thét chói tai của Tề An truyền đến. Thấy “Công tử” vẫn bình an đứng trước mắt, Tề An mím môi, mắt đỏ lên, chạy nhanh tới ôm Phó Du Nhiên gào khóc: “Công tử... Người cũng bị sa lưới a ...”

Phó Du Nhiên toàn thân nổi da gà, không nói nhiều giờ tay đánh một chuông, may thay nàng có thói quen hay đùa bỡn cùng các huynh đệ trong trại, biết khống chế lực, nhưng cũng khiến Tề An lăn một vòng 360 độ bay ra xa. Thấy Tề An kinh hãi nhìn chằm chằm vào mình, khước mắt hắn vẫn còn vương vài giọt nước mắt, Phó Du Nhiên hét lớn: “Không được khóc! Khóc nữa ta biến ngươi thành thái giám!”

“Thái giám” tuyệt đối là sự uy hiếp với nam nhân, Tề An không chỉ khép miệng cực nhanh, mà ngay cả nước mắt cũng biến mất tăm hơi, Phó Du Nhiên liếc xéo Tề An nói:

“Ta muốn ngươi lập tức xuống núi, tìm Quốc Sư mang hắn về đây, nghe rõ chưa?”

Tề An ngây người nửa ngày, “Ta... tự mình xuống núi?”

“Đúng.”

“Ta không muốn.”

Câu trả lời của Tề An khiến cho Phó Du Nhiên rất mất mặt, nàng cười mỉa hai tiếng, “Ngươi nói cái gì?”

Tề An mắt nước mắt lưng tròng nói: “Công tử, ta không đi, ta sao có thể để công tử rơi vào hang cọp được? Nếu đi cũng phải đi cùng công tử, nếu Tề An lưu lại, cho dù công tử đi không quay lại...”

“Mẹ kiếp, nói ít thôi!”

Phó Du Nhiên định tiến lên đá hắn một cái, may mà được Tề Diệc Bắc giữ chặt, Tề Diệc Bắc ôn nhu nói:

“Tề An, nghe lời công tử nhà ngươi đi, lập tức hồi kinh mời quốc sư lên núi, đã nói ta... Công tử nhà ngươi đang gặp khó khăn, đành làm phiền quốc sư đến giúp đỡ.”

“Không được!” Tề An luôn nhát gan bấy giờ lại tỏ thái độ khác thường, “Muốn bắt ta rời khỏi công tử một mình xuống núi, trừ phi ta chết!”

Nhìn bộ dạng Tề An thấy chết không sờn, cổ nổi đầy gân xanh, biểu hiện rất nghiêm túc, Tề Diệc Bắc kịp thời nói: “Công tử nhà ngươi lưu lại chỗ này tìm Bội Nhược tiểu thư, hai người các ngươi phân ra hành sự, mới đỡ mất công sức.”

Tề An nghe xong, có chút do dự, “Tề An có thể lưu lại cùng tìm Yến tiểu thư...”

“Tề An.” Tề Diệc Bắc lắc đầu nói: “Công tử nhà ngươi nếu hồi kinh lúc này, ắt hẳn khó rời đi lần nữa, sao có thể cứu được ngươi và Bội Nhược tiểu thư? Cách tốt nhất hiện nay là ngươi lên hồi kinh mới hoàn thành tốt mọi việc.”

“Có thể... Có thể tìm Thuận Thiên phủ xuất binh...”

Tề Diệc Bắc hoàn toàn im luôn, Tề An a Tề An, cho dù ngươi sớm qua được cấp thứ tám cổ văn* sư thì có ích lợi gì? Đầu óc ngươi thật vô dụng, ở trước mặt sơn tặc nói muốn tìm quan phủ đến tiêu diệt bọn họ, thật vất vả cho ngươi đã nghĩ ra!

*Cổ văn: văn ngôn từ phong trào Ngũ Tứ trở về trước.

Lại liếc trộm Phó Du Nhiên một cái, quả nhiên, khuôn mặt “Chính mình” so với than còn đen hơn, tròng to mắt như muốn ăn thịt người vậy.

“Đồ chết tiệt nhà ngươi!” Phó Du Nhiên bước nhanh nắm lấy cổ áo Tề Diệc Bắc: “Nếu ngươi dám tìm quan phủ, ta sẽ tự cung!”

.....!!!

Phòng trong một mảnh yên tĩnh, một lúc lâu sau, Tề An run run quỳ xuống:

“Điện... Công tử, công tử gánh vác cả thiên hạ, lời này không thể nhắc lại.”

Lúc này Phó Du Nhiên đã nổi khùng, nhìn tới Tề An nói:

“Người cứ thoải mái lặn xuống núi đi tìm quốc sư đến đây, mười ngày sau không trở về, thì đừng trách ta... đao của ta đâu?”

Bên này Phó Du Nhiên làm bộ tìm đao, bên kia Tề An sợ tới mức hồn phi phách tán, thái tử biến thành thái giám, thì hắn cũng dừng hòng trở về, ngoan ngoãn tự cung theo đi. Đáng thương cho hắn thân là nam nhi cao năm thước, thân thể khỏe mạnh, làm nhân viên công vụ chưa có vợ, hôm nay tự cung ở đây, cha, mẹ, con xin lỗi hai người...

Phó Du Nhiên mặt đen sì đứng nhìn Tề An bỗng nhiên rơi lệ, tiếng nói rít qua kẽ răng: “Đây là tội xấu gì vậy?”

Tề Diệc Bắc đứng cạnh giải thích: “Lúc hắn cực kỳ vui mừng hay vô cùng buồn rầu, thường hay ngơ ngẩn mất hồn, không sao đâu, sau thời gian một chén trà nhỏ là sẽ hồi phục lại.”

Đầu óc có vấn đề! Phó Du Nhiên phần hận nghĩ, lại nói với Lâm Hi Nguyệt: “Tình hình bên ngoài thế nào?”

Lâm Hi Nguyệt khoát tay, “Người tự xem đi, toàn một lũ người đầu đất.”

Nhìn xuyên qua ô cửa, quả nhiên thấy hai mươi mấy con người vạm vỡ, vẻ mặt lo lắng – có, vẻ mặt cười ngây ngô – cũng có, thật chẳng hiểu bọn họ đang làm cái gì, Phó Du Nhiên nhún vai, “Đừng để ý đến bọn họ, đều bất thường, ta mệt rồi, buồn ngủ.”

Lâm Hi Nguyệt nhe răng cười, “Không biết vị công tử này muốn ngủ ở đâu?”

“Đương nhiên là quay về Trác...” Trác viện, là khu nghỉ ngơi dành riêng cho trại chủ của Thần Phong trại, chú ý, là Phó trại chủ, chứ không phải Phó đại đệ béo (chỉ anh Tề Diệc Bắc đó ^^).

“Còn tên tiểu tử gốc này, ” Lâm Hi Nguyệt chỉ vào Tề An, “Người tính khi nào thì đưa hắn đi? Lại còn đám người ngoài kia nữa, tuy không biết bọn họ muốn làm gì, nhưng chắc chắn không phải là chuyện tốt.”

Phó Du Nhiên vẻ mặt sùng bái nắm lấy bả vai Lâm Hi Nguyệt:

“Ta sớm biết người là tài nữ mưu trí hơn người, chuyện gì cũng nghĩ đến.”

Lâm Hi Nguyệt vội vàng tránh né, đùa giỡn cái gì, hiện tại “Hắn” là một nam nhân, không thể tùy tiện giống như trước được. Ách... Tuy rằng cảm giác giống nhau...

“Người muốn thế nào?” Kinh nghiệm nói cho nàng biết, lúc Phó Du Nhiên tăng bốc nàng, chẳng có chuyện tốt đẹp gì.

Phó Du Nhiên cười gượng:

“Hi Nguyệt mỹ nhân, người cũng biết, khi mệt nhọc ta nhất định phải ngủ, cho nên việc này, chỉ có thể giao cho người.”

“Vớ vẩn!” Lâm Hi Nguyệt trừng mắt, “Luôn là như thế, vậy mà là bạn thân sao!”

“Cổ nhân dạy rằng: bằng hữu là dùng để buồn bán.” Nói xong, Phó Du Nhiên giơ chân đá vào lưng Tề An: “Tỉnh chưa?”

“Công tử...”

“Đừng nói nữa.” Phó Du Nhiên nhìn Tề An nói: “Nếu người không đi, ta lập tức đi tìm đao.”

Tề An hoảng sợ liên tục gật đầu, Phó Du Nhiên vừa lòng nói: “Nhớ kỹ, mười ngày, trong vòng mười ngày không trở lại, hoặc dẫn quan phủ đến đây, công tử nhà người, khó mà giữ được dương khí.” =))

Tề An mũi chưa xót, bắt đầu lâm vào tình trạng mơ màng, Phó Du Nhiên cố nén ý nghĩ muốn đá thêm cái nữa, quay lại nhìn Tề Diệc Bắc nói: “Mỹ nữ, đành phiền toái người đi ra ngoài nói một tiếng với các huynh đệ, trong vòng mười ngày tới để cho ‘Ta’ ung dung tự tại đi.”

“Được.”

“Biết nói như thế nào chưa?”

“Biết.”

“Nói thử một lần xem.”

“Ách... Các huynh đệ, vị này là bằng hữu của ta trước kia, sẽ ở trong trại chừng mười ngày nửa tháng nữa, mong rằng các huynh đệ...”

Phó Du Nhiên vẻ mặt khinh thường:

“Làm ơn đi, cái gì mà bằng hữu trước đây? Các huynh đệ trong trại đã nhìn ta lớn lên, bằng hữu của ta bọn họ đều biết rõ! Phải nói dê béo số hai xuống núi lấy tiền chuộc, để dê béo số một ọi người chiếu cố cho tốt, không được ngược đãi dê béo.”

“Ta đã biết.”

“Nói lại lần nữa.”

“...”

“Không đúng, lớn tiếng một chút.”

“...”

“Giọng hào sảng một chút.”

“...”

“Thô lỗ, phải thô lỗ, hiểu chưa?”

“Hóa ra cô cũng biết mình thô lỗ.” Tề Diệc Bắc nhỏ giọng nói thầm.

“Người nói cái gì?”

... ..

Nếu nói Lâm Hi Nguyệt vừa rồi mới chỉ tin chín phần câu chuyện của hai người, còn hiện giờ, chuyển thành mười hai phần, nguyên nhân đó là, trực giác của nữ nhân.

Sau đó, Lâm Hi Nguyệt cũng gia nhập vào đội quân do “Phó Du Nhiên” huấn luyện, nửa canh giờ qua đi, học trò cuối cùng đã viên mãn thành nghề.

Diễn tập đến lần thứ n, Phó Du Nhiên gật đầu, “Có thể đi ra ngoài.” Sau đó đá Tề An tỉnh dậy, bốn người ra khỏi phòng.

Ngoài phòng đám sơn tặc đều thầm cảm tạ, thấy trại chủ đi ra, “Ồ ” một tiếng xông tới, “Trại chủ” bắt đầu biểu diễn thành quả vừa mới huấn luyện xong, không chút sơ hở. Chúng tặc sau khi nghe trại chủ phân phó, lập tức phái người đưa Tề An xuống núi, Phó Du Nhiên cảm thấy cực kì thành công, có thể cân nhắc bồi dưỡng tiểu tử này sang nước Ngụy đi thi đoàn kịch Hoàng gia, cam đoan giành giải nhất, giả mạo người mới trở về, dựa vào khuôn mặt hắc cũng có thể kiếm sống tốt.

Nhưng mà... vì sao bọn họ đều cúi đầu khom lưng với mình? Nhìn chúng tặc nịnh nọt tươi cười, Phó Du Nhiên không hiểu nổi. Lại thấy bọn họ kéo “Phó trại chủ” sang một bên khẽ nói nhỏ, sắc mặt “Phó trại chủ” từ trắng chuyển thành hồng, tiếp theo giống như cổ nén cười liên tục gật đầu, Lâm Hi Nguyệt quang minh chính đại chạy tới nghe lén, Phó Du Nhiên cũng đang định tiến tới, lại bị vài tên sơn tặc mang đi, một mực kêu dê béo lão huynh thân thiết đến cực điểm.

Tuyệt đối có âm mưu!

Phó Du Nhiên bị kéo tới khu nhà tập thể phía sau, nghe thấy tiếng ngáy duy nhất trong phòng liền nghĩ đến ...

..... Hết chương 9

11. Chương 10

Chương 10:

Âm mưu sơn tặc (hai)

Hai ngày sau đó, “Ê béo huynh đệ” đã được toàn thể đồng nghiệp Thần Phong trại nhiệt tình chiêu đãi, ngoại trừ một người, chính là người thiếu niên mơ mộng tài giỏi nhưng không được trọng dụng Khí Nha, à ừm... Còn có một người nữa, chính là vị huynh đệ trước mắt này.

Người này tên Ngưu Đại Thôn, bởi vì hơi ngốc nghếch, cho nên chưa từng phân phó hần xuống núi cướp bóc, chỉ ở đây làm tạp vụ, giờ phút này, hần đang cầm chổi quét dọn trước đại sảnh.

“Đại Thôn huynh đệ, có thể nói cho ta biết trại chủ các huynh đang làm gì không?”

Lúc này Phó Du Nhiên cực kỳ buồn bực, chúng tặc này không biết ăn làm thuốc gì, trừ bỏ hạn chế việc ra ngoài của nàng, ai ai nhìn nàng cũng mặt mày hơn hở, hết mực ân cần, bất luận người nịnh bợ dù không phải kẻ gian cũng là phường đạo tặc... Ách... Được rồi, bọn họ cũng chẳng phải là người tốt, nhưng mà vẫn rất khác thường .

Nhất là Lý Phái Sơn, ngày hôm qua còn đến đây tìm nàng nói chuyện rất ân cần, áp dụng chiến thuật vòng vèo tìm hiểu tình hình cơ bản của “Hần”, Phó Du Nhiên biết làm sao được? Vốn nàng định kể toàn bộ tình trạng hiện tại, nhưng lại lo sợ trái tim của Lý Phái Sơn mỏng manh yếu đuối, lại nói hươu nói vượn một phen. Nói nàng là con cháu dòng họ nổi danh, sống bằng nghề buôn bán trà, nhà ở Lâm Giang, trong nhà trên không còn cha mẹ, dưới không có huynh đệ tỷ muội, nhận uỷ thác đến đây tìm người.

Chuyện đó hiển nhiên làm cho Lý Phái Sơn hết sức vừa lòng, trong cuộc nói chuyện không ngừng cường điệu hóa các ưu điểm của “Phó Du Nhiên”, chẳng hề đề cập đến chút khuyết điểm nào, ai mà không biết còn tưởng rằng Phó đại trại chủ này là danh môn khuê tú nhà nào.

Nói đến đây, cuối cùng Phó Du Nhiên đã ngửi thấy mùi vị bất thường, con mẹ nó, tên chết tiệt này không phải người đang hoang gì, không ngờ muốn đề cao trình độ nghiệp vụ, lại phát triển ngược lại ý muốn vậy?

Còn Lâm Hi Nguyệt, sau buổi sáng nàng được “đối xử tử tế”, đã không thấy bóng dáng Lâm Hi Nguyệt và Tề Diệc Bắc đâu, trong lòng Phó Du Nhiên thầm mắng không biết bao nhiêu lần, Sát thiên đạo Lâm Hi Nguyệt này, biết rõ tên kia không phải nàng, còn cố tình lôi kéo “Nàng” quấy phá, để lại mình cô đơn ở đây. Hỏi người trong trại, bọn họ hoặc là cười trộm không đáp, hoặc là nói không biết, hỏi quanh một vòng, chỉ còn sót lại vị huynh đệ Đại Thôn.

Không có cách nào khác, đã thử hỏi một lần, mà Ngưu Đại Thôn hình như không biết.

Phó Du Nhiên gãi đầu, “Ngưu đại hiệp, ta tìm trại chủ các huynh có chuyện quan trọng, nếu không thì tìm Lâm Hi Nguyệt cũng được, huynh nói cho ta biết nàng ở đâu đi.”

Giấc mơ lớn nhất trong cuộc đời của Ngưu Đại Thôn chính là trở thành đại hiệp, cho nên huynh đệ trong trại đều gọi hần là đại hiệp.

Quả nhiên, Ngưu Đại Thôn vừa nghe cách xưng hô của Phó Du Nhiên, lập tức thay đổi thái độ:

“Cơm nhão vương huynh đệ, không phải ta không muốn nói cho người biết, mà là Khí Nha huynh đệ không cho ta nói chuyện với người.”

Phó Du Nhiên không biết thân thể mình đang mang này sao lại biến thành “Cơm nhão vương”, tuy nhiên nàng cũng không ngại, chỉ mong sao nhanh chóng nhìn thấy trại chủ “Phó Du Nhiên” .

“Ngưu đại hiệp, ta biết huynh luôn hành hiệp trượng nghĩa, thực sự ta có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói cho trại chủ các huynh...”

“Bắn ra, bắn ra, bắn ra...”

“Huynh làm sao vậy?” Phó Du Nhiên tái mặt nhìn chằm chằm Ngưu Đại Thôn đang kêu to.

Ngưu Đại Thôn khó xử nói: “Khí Nha huynh đệ muốn ta bắn lời nói của người ra ngoài, hẳn là huynh đệ tốt của ta, ta phải nghe lời hẳn nói.”

“Huynh...”

“Người đừng có gấp, ta còn một biện pháp.”

“Biện pháp gì?” Phó Du Nhiên có chút nghi ngờ Ngưu Đại Thôn có thật sự nghĩ ra biện pháp hay ho nào không.

“Người cũng đem lời nói của mình bắn ra đi, như vậy sẽ không khó chịu.”

.....

Phó Du Nhiên cam chịu ngồi ở trên bậc thang, Ngưu Đại Thôn nhếch miệng cười, “Thế nào? Có phải rất được không?”

“Ngưu đại hiệp, thế này nhá, huynh nói cho ta biết trại chủ đang làm gì, ta sẽ giúp huynh bắt mười con dê.”

Hai mắt Ngưu đại thôn sáng lên, thu thập các loại dê khác nhau là giấc mơ lớn thứ hai của hắn, tuy rằng Khí Nha huynh đệ đã giao cho, nhưng lực cảm dỗ của mười con dê cũng rất lớn. Đấu tranh tư tưởng nửa ngày, mơ hồ động trong đầu Ngưu Đại Thôn đột nhiên hiện lên một tia sáng, hắn chỉ vào Phó Du Nhiên hét lớn:

“Hang dê trong sơn trại sớm đã bị ta đào hết rồi, người làm sao bắt cho ta mười con dê được? Người xấu lắm, dám gạt ta à? May mắn Ngưu Đại Thôn ta so với khỉ còn tinh ranh hơn!

Phó Du Nhiên chẳng thèm nói gì với Ngưu Đại Thôn “so với khỉ còn tinh ranh hơn”, ngoan ngoãn ngửa mặt lên trời thở dài.

“Sao người không nói gì? Có phải còn muốn gạt ta nữa không?”

“Huynh so với khỉ còn tinh ranh hơn, ta làm sao lừa huynh được!”

Ngưu Đại Thôn vừa lòng gật đầu, “Người hiểu được là tốt.” Nói xong, có lẽ cao hứng do đã phá vỡ được quỷ kế của dê béo, hắn cười thầm khua chổi điên cuồng. Nhìn tư thế này, hẳn không đem toàn bộ sơn trại phủ đi một lần thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Cùng lúc này, khắp sơn trại vang lên tiếng chuông đồng “Boong boong”, đây là lệnh mọi người xuống núi, âm thanh điều động đàn lừa, hay lại có buôn bán?

Đang phiên muộn, Phó Du Nhiên bật dậy, đi thẳng đến cổng trại, buồn bực hai ngày, vừa vận luyện tập mua bán một chút.

Lúc tới nơi, Lý Phái Sơn đang đứng diễn thuyết ở trước đám sơn tặc, đơn giản là câu nói cũ “Phấn khởi lên đường, về nhà bình an”, thấy Phó Du Nhiên, chúng tặc đều thấy hơi mất tự nhiên, gãi đầu cười ngây ngô nửa ngày, sơn tặc A mới nói:

“Tề công tử, đây là nghề của chúng ta, người cũng đừng chê trách.”

“Nghề nghiệp không phân cao thấp, Tề công tử sao có thể là người tầm thường như vậy được?” Lý Phái Sơn cười mỉa hai tiếng:

“Việc làm của chúng ta quả thực không được mọi người chấp nhận, nhưng công tử yên tâm, trại chủ chúng ta thường ngày không được tham dự vào chuyện mua bán này, nên nàng đành phải đánh đàn ca hát, vẽ tranh ngâm thơ...”

Đánh đàn ca hát? Vẽ tranh ngâm thơ? Trong “kế hoạch bồi dưỡng Tài nữ” của Cốt ca (chú thích: nghe nói khi tài nữ về nhà chồng có thể tặng thêm tiền sính lễ), thật ra nàng cũng đã vẽ vài bức tranh, hơn nữa trong lúc tình cờ đã góp phần phát triển cho nền công nghiệp nhẹ của Đại Tấn, gián tiếp đẩy mạnh hiệu quả của ngành sản xuất dây đàn và bút lông nước Đại Tấn (vì chị phá hoại quá nhiều mà =.=). Năm qua trong huyện tổ chức bình chọn “Mười điều tốt”, Phó Du Nhiên tự tin nếu không đạt giải thưởng cá nhân ưu tú cũng có thể mang về ba, tám lá cờ đỏ. Nhưng mấy lão già trong Ban chấp hành bình chọn e ngại nàng xuất thân kém, lấy lý do cống hiến không đủ rồi hủy bỏ tư cách dự thi của nàng, khiến cho tâm tình Phó

Du Nhiên suy sụp một thời gian, cũng rất hạn chế chạm vào bút lông và đàn, mỹ danh gọi là: chuyện cũ thương tâm khó nhắc lại.

“Dừng lại!” Phó Du Nhiên vô cùng cảm kích đám người Lý Phái Sơn đã ra sức “chào hàng” bản thân mình, nhưng sự thật này vẫn còn kém xa quá. (Chị còn muốn tăng bốc thể nào nữa =.=) Tuy nhiên hiện tại không phải là lúc thích hợp để giải thích, dê béo chạy trốn cũng không chỗ kêu oan a, nàng lập tức cười to:

“Sơn ca nói không sai, Tề công tử lẽ nào lại là kẻ phạm phu tục tử đó? Hôm nay đến đây chỉ muốn góp vui với mọi người thôi.”

Chúng tắc mừng rỡ, nhưng Lý Phái Sơn có chút do dự:

“Tề công tử, người là người buôn bán, người quen khắp thiên hạ, nếu để cho người ta biết được người ở trong sơn trại, dường như rất bất lợi với thanh danh của mình.”

“Sơn ca sao lại nói thế, nghề nghiệp không phân sang hèn, cũng không có nghề nào không được làm, tiểu đệ hiện nay đang có dự định mở rộng sản nghiệp gia môn, tiến sang lĩnh vực khác, lần này đúng là một cơ hội thực tế tốt.”

Đám sơn tắc đều hưởng ứng: “Tề công tử nói rất đúng, nay thiên hạ thái bình, đầu tư vào sơn trại chúng ta đúng thời cơ đó!”

Chuyện xảy ra như vậy, khiến cho “Tề công tử” càng tiến gần đến trái tim của chúng tắc hơn.

Mà qua việc hoàn thành chu đáo hành động cướp đoạt này, cũng làm cho chúng tắc nhìn nhận “Tề công tử” với ánh mắt khác. “Tề công tử” không chỉ có thiên phú làm sơn tắc hơn người, mà còn lý giải chuẩn xác các nguyên tắc cướp bóc của Thần Phong trại: tuyệt đối không đuổi cùng giết tận, cấp lộ phí cho dê béo đủ đến An Dương, đây chính là cấp độ cao nhất thể hiện tinh thần chủ nghĩa nhân đạo. Điều này khiến cho đám sơn tắc cùng ồ lên tán thưởng rồi chuyển sang vui mừng cực độ, ánh mắt trại chủ quả nhiên không tầm thường, Thần Phong trại, xem như có người kế nghiệp.

Lý Phái Sơn nhất thời kích động nước mắt đầm đìa, lúc nhị ca còn ở trên núi, hai người thường vì hôn sự của Phó Du Nhiên mà than ngắn thở dài, hiện tại xem ra không cần phải lo lắng nữa, không phải không tìm thấy, mà là duyên phận chưa tới thôi. Lý Phái Sơn nhìn “Tề công tử”, càng ngắm càng thuận mắt, càng nhìn càng vừa lòng. Sau này bất luận Du Nhiên gả đi làm vợ thương nhân, vẫn nên để “Tề công tử” ở rể Thần Phong trại, cũng vì mọi người muốn gặp gỡ thường xuyên. Phiên toái duy nhất chính là Lâm Hi Nguyệt, bởi nàng cũng coi trọng Tề công tử, nguy rồi, dù sao đi nữa Lâm đại cô nương cũng còn có chút bộ dạng của nữ nhi. Nếu so sánh với Phó Du Nhiên, phần thắng của nha đầu này cũng chỉ dưới 1%, cho nên nhiệm vụ hàng đầu trước mắt, chính là đuổi Lâm đại cô nương về Lâm Đình trại, trừ bỏ hậu họa.

Phó Du Nhiên tất nhiên là không hề biết suy nghĩ trong lòng Lý Phái Sơn, thư giãn gân cốt, tâm tình tốt hơn nhiều, đặc ý hoàn toàn quên mất lời thề dưới ánh trăng cùng Tề Diệc Bắc. Quả nhiên làm nam nhân thật tốt, không những được thoải mái ăn thịt uống rượu, mà ngay cả chà xát chân trước mặt mọi người cũng không có ai phản đối, ha ha, đương nhiên, vẫn không nên chà xát, chỉ bày ra bản sắc của Phó trại chủ thì oản tù tì uống rượu với mọi người, tất nhiên là để lôi kéo trái tim của chúng tắc rồi.

Chớp mắt trời đã sẩm tối, Lâm Hi Nguyệt và Tề Diệc Bắc vốn biến mất hai ngày vừa vào tối đại sảnh, liền thấy một cảnh tượng chán chường.

.....

Hết chương 10

12. Chương 11

Chương 11: Tâm nguyện chó chết của trại chủ

Tề Diệc Bắc thấy bộ dạng Phó Du Nhiên không giống như tùy tiện, tức giận mặt tái mét, giơ ngón tay thon dài: “Cô... Người* đã quên lời thề tối hôm đó sao?”

*Trước mặt người khác, t để hai anh chị xưng ta – người, còn riêng tư thì anh Tề gọi chị Phó = ta – cô

Về mặt chúng tắc vừa hưng phấn lại có chút ám muội, buổi tối? Lời thề? Khó trách trại chủ coi trọng như vậy, còn đặc biệt chạy xuống núi mua một bộ nữ trang, lại dặn mọi người giữ bí mật, xem ra muốn tạo cho Tề công tử một bất ngờ.

Phó Du Nhiên đang hưng phấn chơi oẳn tù tì với người khác, gần như đã quên “thân phận” của mình, mãi đến lúc nghe thấy “chính mình” chỉ trích, mới giật mình quay lại, tuy nhiên, hiện tại nàng không có thời gian để ý tới Tề Diệc Bắc đang giậm chân tức tối.

“Lâm Hi Nguyệt!” Phó Du Nhiên vọt tới trước mặt Lâm Hi Nguyệt:

“Con mẹ ngươi chạy đi đâu thế?”

Lâm Hi Nguyệt cười gượng hai tiếng:

“Đến Lâm Đình trại đón cái cô Yến tiểu thư gì đó.”

Phó Du Nhiên sững sốt, nói theo phản xạ: “Người đâu?”

“Vẫn hôn mê, có lẽ đến sáng mai mới tỉnh.” Nhắc tới đây Lâm Hi Nguyệt thấy thực buồn bực, nàng không hề ngược đãi cái cô Yến Bội Nhược đó, sao cô ta vừa nhìn thấy nàng đã ôm ngực gào thét chói tai chứ? Không còn cách nào khác, đành phải đánh thuốc mê vác tới đây.

“Nhưng cũng đâu cần đi hai ngày a?” Phó Du Nhiên giận dỗi:

“Hơn nữa sao không nói cho ta một tiếng rồi mới đi?”

Thái độ khác thường của “Tề công tử” đối với Lâm Hi Nguyệt khiến cho chúng tắc cảnh giác đứng dậy, vì hạnh phúc của trại chủ, bọn họ tự động tiến lên vây quanh “Tề công tử” và “Phó Du Nhiên”, cách ly Lâm Hi Nguyệt ở bên ngoài, hai tên sơn tặc nhanh chóng bắt cóc Lâm Hi Nguyệt rời khỏi đại sảnh.

Lâm Hi Nguyệt la lên phản đối nhưng không có hiệu quả, Phó Du Nhiên và Tề Diệc Bắc trong lòng mờ mịt, liếc nhìn nhau, sau đó Phó Du Nhiên mới nhớ tới Tề Diệc Bắc, chất vấn: “Sao ngươi lại tự ý xuống núi một mình mà không hỏi ý kiến của ta?”

Tề Diệc Bắc đang định trả lời, sơn tặc A đã lớn tiếng nói:

“Tề công tử, trại chủ chúng ta muốn tạo cho ngươi một bất ngờ, mới lừa ngươi tự xuống núi .”

“Bất ngờ?” Lúc này đến phiên Phó Du Nhiên không hiểu chuyện gì xảy ra, không phải đi đón Yến Bội Nhược ư? Sao lại liên quan đến mình?

Sơn tặc B tiếp lời: “Kỳ thật Tề công tử là người phóng khoáng như vậy, đâu có thể để ý tới cách ăn mặc giả nam trang của trại chủ chứ? Cho dù bình thường trại chủ giống một nam nhân, tin chắc rằng Tề công tử cũng không để ý .”

“A?” Phó Du Nhiên càng nghe càng mơ hồ, Tề Diệc Bắc thở dài , áp chế nỗi buồn bực trong lòng, lôi Phó Du Nhiên ra khỏi vòng vây, thấp giọng nói:

“Chúng ta đã có duyên phận kỳ lạ như vậy, ta cũng không ngại thay cô hoàn thành tâm nguyện từ nhỏ.”

Phó Du Nhiên hoàn toàn suy sụp, nàng có phải xuyên không đâu? Sao có thể hiểu được sự kì diệu trong lời nói của hắn đây? (bái phục t/g @@!)

“Ta... tâm nguyện nào?”

Tề Diệc Bắc liếc nhìn mấy cái lỗ tai đang hướng về phía mình của chúng tắc, bọn họ chợt dạ cười ám muội, quay về giả bộ tụ tập uống rượu. Tề Diệc Bắc kéo Phó Du Nhiên đến một góc, khẽ nói: “Hi Nguyệt đã nói cho ta biết, không ngờ cô còn nhỏ tuổi, mà lại có nỗi khổ tâm riêng.”

Phó Du Nhiên trở giọng khinh thường:

“Nha đầu chết tiệt kia đã nói với người cái gì? Có thể kể lại từ đầu tới cuối cho ta nghe được không?”

Tề Diệc Bắc thở dài:

“Nàng nói tuy rằng từ nhỏ cô sinh ra và lớn lên ở trong sơn trại, nhưng lại rất thích mặc trang phục nữ nhi, chỉ vì cha cô mắc bệnh qua đời, cô bắt buộc phải tiếp nhận chức vụ trại chủ, từ đó đến nay ép mình phải mặc nam trang, hóa ra trong lòng cô vô cùng thống khổ.”

Nhìn Phó Du Nhiên vẻ mặt đại ra, Tề Diệc Bắc lại than thở:

“Ngày ấy chúng ta đi ra từ trong đại sảnh, Sơn ca nói phải đợi chừng một chút mới có thể thu hút ánh mắt của người khác phái, tốt cho việc xuất giá sau này. Khi đó, ta còn tưởng rằng cô hận không thể giả được, sau này Hi Nguyệt nói cho ta biết, mỗi khi nhắc tới việc này, cô vô cùng đau khổ. Từ nhỏ cô đã có nguyện vọng làm một hiền thê lương mẫu, nay lại vì bận tâm đến cảm nhận của các vị huynh đệ mà giả vờ thô lỗ, từ bỏ niềm yêu thích, có thể hiểu được trong lòng cô đau khổ nhường nào. Hiện tại ta thay cô, hoàn thành tâm nguyện, mặc nữ trang một lần.”

“Cái gì?” Phó Du Nhiên không ngừng ép mình nhẫn nại, nàng biết nha đầu chết tiệt kia nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt lần này, nhưng không thể nào nghĩ được, đúng là suy nghĩ độc ác, mặc nữ trang ư? Trước năm tám tuổi quả thật Phó Du Nhiên đã mặc nữ trang, sau vì không tiện hoạt động nên loại bỏ tất cả. Đối với nữ sơn tặc Lâm Hi Nguyệt coi trọng hình thức mà nói, hành động này của Phó Du Nhiên không khác gì việc cam chịu số phận. Từ lúc đó, Lâm Hi Nguyệt đã nghĩ rất nhiều biện pháp “khuyến” Phó Du Nhiên mặc lại nữ trang, đương nhiên, chẳng có cách nào thành công.

“Cho nên... Người liền...”

Tề Diệc Bắc gật đầu: “Ban đầu chúng ta đi An Dương may một bộ xiêm y, sau đó mới tới Lâm Đình trại đón Bội Nhược trở về, vì vậy mới chậm trễ hai ngày.”

“Bộ y phục kia đâu?”

“Lúc trước ta không nghĩ cô quẫn ngực, vải quần trước kia hơi chật, hiện đang sửa lại.”

“Người ——nói—— cái—— gì?”

Phó Du Nhiên lửa giận bùng cháy: “Người... Người đã nhìn...”

“Không có!” Tề Diệc Bắc vội vàng giải thích: “Toàn bộ quá trình thay y phục đều do một tay Hi Nguyệt xử lý, ta luôn nhắm mắt lại.”

Phó Du Nhiên tức muốn ói máu, gầm lên: “Lâm Hi Nguyệt! Ta sẽ không để yên cho người!”

Tiếng hét kinh thiên động địa của nàng đục thủng một bên tai đang nghe lén của mọi người, mặc dù không nghe thấy hai người nói gì, nhưng chỉ dựa vào những lời này, hy vọng trại chủ đoạt giải quán quân đã liên tục tăng cao.

Tề Diệc Bắc nhăn mặt nhíu mày đáp: “Hi Nguyệt cũng chỉ muốn tốt cho cô...”

“Nó muốn chọc tức ta thì có!”

“Sao có thể? Mặc nữ trang không tội a, so với việc giống như nam nhân như bây giờ tốt hơn nhiều.”

“Người nói ai giống nam nhân!”

Tuy rằng mặc nam trang, nhưng nàng vẫn là một giai nhân thanh tú mà?

Tề Diệc Bắc cúi đầu nhìn lại y phục chính mình, lại nhìn sang chúng tặc đang giả vờ tụ tập uống rượu, cuối cùng đi đến góc phòng lồi Khí Nha đang bày ra bộ mặt buồn bực đến, nhìn với Phó Du Nhiên nói: “Người nhìn chúng ta xem, có khác nhau gì không?”

Phó Du Nhiên nhíu mày càng chặt, cuối cùng cũng không thể bác bỏ được ý nghĩ mình giống nam nhân kia. Ngoại trừ khuôn mặt, nàng cùng Khí Nha tựa như một đôi song sinh, quần áo giày dép giống nhau, cùng một kiểu tóc, giống cả đai lưng, ngay cả trâm gỗ đang cài trên đầu cũng xuất xứ từ một xưởng. Quan trọng nhất, Khí Nha là một nam nhân.

Cuối cùng, Phó Du Nhiên hung hăng trừng mắt nhìn Khí Nha một cái, tên tiểu tử thôi, không có việc gì làm hay sao mà lại giả dạng nàng, Khí Nha không hiểu gì nhưng cũng trừng mắt lại. Tề Diệc Bắc đến bên Phó Du Nhiên thấp giọng nói:

“Ta biết cô vẫn luôn hy vọng quay lại làm nữ nhân, yên tâm đi, hai ngày sau ta sẽ xuống núi mang xiêm y đến, hoàn thành tâm nguyện của cô.”

Đây... sao giống như hai người yêu nhau đang nói chuyện vậy?

Phó Du Nhiên lại liếc mắt nhìn đám sơn tặc đang hóng hớt, nhẩn nại kéo Tề Diệc Bắc ra ngoài, con mẹ nó, phải nói chuyện rõ ràng với hắn. Trong thời gian ngắn ngủi tại đây, không thể để cho Lâm Hi Nguyệt đem thanh danh lấy lòng một đời của mình phá hỏng không còn chút gì.

Khí Nha đang định tiến lên ngăn cản, thì bị mọi người chặn lại, đừng có đùa, đây chính là cơ hội tốt của trại chủ, sao có thể để tên tiểu tử người phá hỏng được.

Phó Du Nhiên lôi Tề Diệc Bắc thẳng đến bên trong “Trác viện” phía sau đại sảnh, Tề Diệc Bắc theo thói quen đẩy cánh cửa “Văn hương trai”, Phó Du Nhiên lập tức vội vàng kéo hắn lại, “Người làm gì vậy, ta sống ở phòng khác mà.”

“Ta biết.” Tề Diệc Bắc cười nói: “Tối hôm kia Hi Nguyệt đưa ta tới đây, nàng ngủ phòng của cô, bảo ta tùy tiện chọn một gian, ta liền chọn nơi này.” Dứt lời, hắn nghiêng mình đi vào, lục lọi châm đèn lên, Phó Du Nhiên bất đắc dĩ đi theo, thở dài:

“Nếu Cốt ca ở đây, thấy ‘ta’ chủ động đi vào thư phòng, sẽ rất kích động.”

Tề Diệc Bắc mỉm cười: “Thật không ngờ, trong sơn trại còn có nơi như vậy.”

Phó Du Nhiên hừ lạnh: “Nơi đây là của cha ta.”

Gian thư phòng này, là của trại chủ tiền nhiệm Phó Nhị Thủy, cũng chính là cha của Phó Du Nhiên cẩn thận xây lên. Chịu ảnh hưởng của cha, Phó Du Nhiên thường ngồi hàng giờ trong đó, tuy nhiên sau khi trại chủ tiền nhiệm qua đời, Phó Du Nhiên như một chú thỏ nhút nhát, những chữ na ná “Thư phòng” như vậy đều bị Phó Du Nhiên tự động loại bỏ. Ước chừng hơn một năm sau, Cốt ca thấy hành động và lời nói của Phó Du Nhiên dần dần lộ mánh, sau nhiều lần rút kinh nghiệm, cuối cùng “trao đổi” một quy định “phạm thượng” (theo ngôn ngữ của Phó Du Nhiên), khiến cho Phó Du Nhiên đau khổ cả đời.

Viết một bài văn ngắn gồm ba trăm từ, được đi tuần núi một lần; từ năm trăm chữ đến một nghìn chữ, được xuống núi tập hợp; từ một nghìn chữ đến hai nghìn chữ, được tham gia cướp bóc một lần...

Dưới kiểu huấn luyện sắt đá của Cốt ca, Phó Du Nhiên đối với “Văn hương trai” này không thể không ghi hận, mỗi lần đi qua chỉ muốn bịt mắt để không nhìn thấy nó, hôm nay lại chủ động tiến vào.

Dù sao cũng không quan trọng, mục đích chủ yếu của nàng là phải dạy dỗ thật tốt cho cậu bé thuần khiết này nhận thức được xã hội rất hiểm ác ... Ách, được rồi, hiện tại là cô bé, vì vậy mà có một cuộc đối thoại sau đây:

Phó Du Nhiên: “Người có biết mình vừa phạm phải một sai lầm nghiêm trọng không?”

Tề Diệc Bắc: “Hả?”

Phó Du Nhiên: “Sai lầm của ngươi là dễ dàng tin tưởng người khác.”

Tề Diệc Bắc dần mặt: “Gì?”

Phó Du Nhiên khinh thường nói: “Người khác chính là Lâm Hi Nguyệt!”

Tề Diệc Bắc “Ồ?”

Phó Du Nhiên nổi trận lôi đình:

“Chức năng phát âm của ngươi bị rối loạn à?”

Tề Diệc Bắc vẻ mặt mờ mịt, giọng nói của Phó Du Nhiên vô cùng sắc bén, quát:

“Mẹ kiếp, người nói nhiều thêm một chút!”

Sau nửa ngày mới phun ra một chữ: “Được...”, Tề Diệc Bắc nhớ lại lời Phó Du Nhiên, nói nhiều à, kết quả là nói thêm câu nữa: “Đúng thế”

Phó Du Nhiên gật đầu, nói hai từ, xem như có chút tiến bộ, vì không bị hấn làm cho tức chết, nên nàng lập tức nảy ra một quyết định vĩ đại.

“Hiện tại không cần người trả lời, nghe kĩ lời ta nói đây.” Phó Du Nhiên giờ giờ nắm tay:

“Lâm Hi Nguyệt kia, từ nhỏ đã chơi cùng ta, nên không phải là thực nữ đảng hoàng gì cả, về sau những chuyện nàng nói với người, toàn bộ không được tin! Cái gì mà tâm nguyện của ta? Còn mặc nữ trang? Làm hiền thê lương mẫu? Nàng muốn lấy ta làm trò cười, người có hiểu không?”

Tề Diệc Bắc nhìn Phó Du Nhiên, mí mắt giật giật, không nói gì.

Phó Du Nhiên cả giận nói: “Đã hiểu chưa?”

“Ta... Có thể nói không?” Tề Diệc Bắc cẩn thận hỏi lại, bây giờ, nữ sơn tặc không dễ động đến, mà linh hồn nữ sơn tặc đang ở trong thân xác của nam nhân lại càng không được chọc vào.

Được Phó Du Nhiên cho phép, Tề Diệc Bắc khẽ háng giọng, không đồng ý nói:

“Ta cảm thấy Hi Nguyệt không phải loại người như vậy, dù sao cô không thể tiếp tục thế này cả đời được, nếu không sẽ rất khó lấy chồng.”

Phó Du Nhiên tức xì khói:

“Ta lấy chồng hay không liên quan gì đến nó? Mà cũng có liên quan đến người không? Cuối cùng người có hiểu lời ta nói không? Ta nói: không được phép tin nàng!”

Tề Diệc Bắc lập tức gật đầu, “Đã hiểu.” Lý trí nói cho hắn biết, nếu kiên quyết phủ nhận, sẽ có người phát điên: “Vậy... tâm nguyện của cô...”

“Tâm nguyện chó chết!”

“Này!” Tề Diệc Bắc cũng bực mình, “Không cho phép dùng miệng của ‘Ta’ nói ra những lời thô tục.”

“Ta nghi ngờ người có phải nam nhân không đó.”

“Tin rằng cô biết rõ hơn ta.” Tề Diệc Bắc nhin cơn tức nói:

“Miệng phát ra lời nói thô tục không nhất định phải là nam nhân, trái lại, lịch sự không hẳn là ảo lả.”

Phó Du Nhiên không đồng ý với quan điểm này, cũng khó trách, nàng từ nhỏ đến lớn, người lịch sự nhất từng gặp là Lý Phái Sơn, nhưng hắn là người nham hiểm, cho nên trong ấn tượng của nàng, không cướp đoạt thì không phải là nam nhân!

Hai quan điểm dưới ánh mắt “yêu mến” của Phó Du Nhiên đã hợp thành một, cuối cùng Tề Diệc Bắc đáp ứng không tin vào “lời nói dối” của Lâm Hi Nguyệt nữa, Phó Du Nhiên lúc ấy mới vừa lòng bình thần trở lại.

Thịch... Thịch...

Đôi tai Tề Diệc Bắc đột nhiên khó chịu, chết tiệt, chẳng lẽ hắn chịu ngược đãi sao? Nhìn quanh một vòng, ánh mắt Tề Diệc Bắc dừng lại trên tường:

“Phúc tự (bức thư pháp) này là do phụ thân cô viết sao?”

Thiếu vô thích tục vận, tính bốn ái khâu sơn.

Ngộ lạc trần vông trung, nhất khứ tam thập niên.

Ki điều luyện cự lâm, trì ngư tư cố uyên.

Khai hoang nam dã tế, thủ chuyết quy viên điền.

Phương trạch thập dư mẫu, thảo ốc bát cửu gian.

Du liễu âm hậu diêm, đào lí la đường tiền.

Ái ái viễn nhân thôn, y y khư lí yên.

Cầu phệ thâm hạng trung, kê minh tang thụ diên.

Hộ đình vô trần tạp, hư thất hữu dư nhàn.

Cửu tại phiên lung lí, phục đắc phản tự nhiên .[1]

Dòng lạc khoản* viết: Nước Sở, Cảnh Hiến năm thứ mười, ái nữ Du Nhiên – Lâm Nhị Thủy, Nhật Tuyên tùy bút một ngày vui.

*phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ

Cảnh Hiến năm thứ mười, đó là Đại Tấn năm Chiêu Thái thứ mười tám, cũng chính là mười bảy năm trước, nét chữ của năm câu đầu mộc mạc mạnh mẽ, năm câu sau lại xinh đẹp thanh linh, hiển nhiên xuất từ tay của hai người khác nhau.

Hôm trước Tề Diệc Bắc nhìn thấy phúc tự này, cảm thấy rất kinh ngạc, đây là một bài thơ rất nổi tiếng “Quy Điền Viên Cư” kỳ 1, làm cho người ta đọc đến rất có một cảm giác “Hào hoa lạc tận kiến chân thuần”[2], giữa những hàng chữ đều toát lên nỗi khát khao được tự do, có một cuộc sống thỏa mãn của người chấp bút. Thơ hay, chữ đẹp, quả thực không tương xứng với hoàn cảnh xung quanh, làm ơn đi, nơi này là tặc trại, viết một bài thơ xa vời này làm gì?

.....

[1] Bài thơ “Quy Điền Viên Cư” kỳ 1 – Đào Tiềm (tức Đào Duy Minh). Dưới đây là bản dịch thơ của Hoàng Tạo – Thivien.net:

Trẻ không hòa thói tục, tính thích núi non chơi

Lưới bụi khi trót vướng, chốc ba chục năm trôi

Chim lồng nhớ rừng cũ , Cá vũng tiếc đầm khơi

Đồng nam về vỡ rậm , Yên phận ruộng vườn vui

Mười mẫu đất vừa vụn, Tám chín gian sơ sài

Hiên sau du liễu rợp, Thềm trước lý, đào tươi

Xóm cũ tuôn khói bếp, Làng xa thoáng bóng người

Ngõ sâu chó sủa vọng, Ngọn dâu gà gáy dài

Sân ngoài không mảy bụi, Nhà rộng thừa thanh thoi

Cũi lồng bó buộc mãi, Lại được thả thuê đời.

[2] “Hào hoa lạc tận kiến chân thuần” là câu thơ trong bài “Luận Thi Kỳ” 4 – Nguyên Hiếu Vãn. Bài này luận về thơ Đào Tiềm đời Đông Tấn, đại ý nói phong cốt Hán Ngụy đến đời Đông Tấn đã suy, thi nhân đa phần chú ý câu từ hoa mỹ, nhưng vẫn có Đào Tiềm phong cách tự nhiên bình đạm.

Nguyên văn:

Nhất ngữ thiên nhiên vụn cổ tân,

Hào hoa lạc tận kiến chân thuần.

Nam song bạch nhật Hy hoàng thượng,

Vị hại Uyên Minh thị Tấn nhân.

Dịch thơ:

Mỗi chữ tự nhiên còn mãi mới,
Hào hoa rụng hết thấy chân thuần.
Phục Hy chẳng cần bên nam vách,
Đời Tấn Uyên Minh gửi tấm thân
(Bản dịch của Điệp Luyến Hoa – thivien.net)

13. Chương 12

Chương 12:

Nhật kí bất quá của trại chủ

Phó Du Nhiên đứng nhìn bức thư pháp hồi lâu, mới gật đầu nói: “Đúng vậy, cha ta tên Phó Nhị Thủy.”

“Vậy ‘Nhật Tuyên’ kia là mẹ cô sao?”

“Chắc là vậy.”

“Chắc là?”

Phó Du Nhiên cười nói:

“Ta sinh ra và lớn lên ở trong trại, chưa từng nhìn thấy mẹ, hỏi cha ta ông ấy cũng không chịu nói, tuy nhiên xem ý tứ trong đây, chắc là đúng.”

Tề Diệc Bắc sững sốt một lúc lâu, hần lại nhớ tới bản thân mình từ nhỏ luôn được mẫu thân che chở, người con gái trước mắt này, ngay cả hình dáng của mẹ cũng chưa từng thấy qua.

Phó Du Nhiên buồn cười nhìn Tề Diệc Bắc, “Sao vậy? Người thương hại ta à?”

Tề Diệc Bắc hơi lúng túng lắc đầu, Phó Du Nhiên không quan tâm, cười nói:

“Không có mẹ, ta vẫn còn có cha, có Cốt ca, Sơn ca và các huynh đệ trong trại, có lẽ mẹ ta tám phần là đã chết, cha ta không muốn thương tâm khi nhớ tới chuyện cũ, cho nên mới không nói.”

Tề Diệc Bắc gật đầu, nhất thời không biết nói gì, Phó Du Nhiên mỉm cười:

“Người thì sao? Năm nay bao nhiêu tuổi? Gia cảnh thế nào? Đã cưới vợ chưa?”

Tề Diệc Bắc lắc đầu, “Ta nói cô cũng không tin.”

Phó Du Nhiên chau mày: “Người không nói thì sao biết ta không tin? Dài dòng!”

Thấy Phó đại trại chủ lại chuẩn bị nổi cơn điên, Tề Diệc Bắc vội vàng xua tay, tỏ vẻ thật thà:

“Nhà của ta ở kinh thành, cha mẹ song toàn, chưa cưới chính thê (vợ cả).”

“Chính thê?” Phó Du Nhiên bĩu môi, “Vậy không ít tiểu thiếp nhỉ?”

Tề Diệc Bắc chỉ cười, không trả lời, Phó Du Nhiên từ trước đến nay mọi chuyện đều thuận theo tự nhiên, quyết không ép buộc, nên cũng không truy hỏi tiếp, chỉ xoa trán nói: “Ta bịa một đồng chuyện nói với Sơn ca, thế mà chẳng đúng cái nào.” Ngỡ khi lúc nói chuyện, lại có chút đáng tiếc, Tề Diệc Bắc tỏ mò nói:

“Cô nói gì với Sơn ca vậy?”

Phó Du Nhiên kể lại toàn bộ câu chuyện, sau đó cười tự hào:

“Thế nào? Phù hợp với điều kiện chứ?”

Tề Diệc Bắc đỡ khóc đỡ cười gật đầu, “Xuất thân trong sạch, không ràng buộc thì không mệt.” Con mẹ nó, nếu mẫu thân mà biết có người rửa mình là cô nhi sống một mình, không biết sẽ bị chọc giận thành cái bộ dạng gì.

(Lời mở Viên “ngây thơ” (t/g đó =.): Bây giờ cậu bé Tề Diệc Bắc đơn thuần lương thiện đã biến mất rồi, trong vài ngày gần gũi, bé đã thích ứng được với thân thể kiêm... vô mồm của “Phó đại trại chủ” ...)

Phó Du Nhiên thấy Tề Diệc Bắc cũng là người hiểu biết, có chút đặc ý:

“Đương nhiên rồi, ở trên núi bắt một vài người làm áp trại tướng công cũng dư sức.”

Ách... Phó Du Nhiên cảm thấy có chút không ổn, áp trại tướng công? Sao nàng lại nói ra nguyện vọng thực sự trong lòng thế?

Nguyện vọng chân chính, đúng vậy, Phó Du Nhiên không muốn vứt bỏ này nghề nghiệp rất có tiền đồ này, từ lâu nàng đã cắt đứt ý niệm xuống núi lập gia đình trong đầu. Chỉ luôn nghĩ phải bắt được mấy tên áp trại, mà tiêu chuẩn chọn lựa, chính là Sơn ca.

Thân phận thương nhân, ngoại trừ cướp sắc, còn có thể thuận tiện cướp cả tiền sung vào kho; trên không còn cha mẹ, sẽ không sợ phải lo lắng cho con, rước lấy rắc rối không cần thiết; về phần dưới không có huynh đệ tỷ muội —— kinh nghiệm của người đi trước cho chúng ta biết, chị dâu – em chồng là kiểu quan hệ khó hòa hợp nhất. Muốn Phó đại trại chủ nàng ăn nói khép nép nịnh nọt thì tuyệt nhiên không thể, vì không muốn phá hỏng tình cảm gia đình, Phó Du Nhiên mặt dày để phiền toái trong tương lai biến mất.

Tề Diệc Bắc khẽ run, “Áp trại... Tướng công?” Vị trại chủ hay cần nhân này, sẽ không làm hành động thiếu suy nghĩ nào với hắn chứ?

Phó Du Nhiên phát giác mình lỡ lời, có chút nóng mặt: “Kỳ thật... Không phải đâu, ta không nóng vội gì cả !”

Nàng không nóng vội? Tề Diệc Bắc không tin, theo tin tình báo đáng tin cậy của Lâm Hi Nguyệt, thân thể mà hắn đang “mặc” này sang năm đã tròn mười tám tuổi, nếu không giả đi thì chỉ có thể làm oán phụ “cướp chồng”.

Nhìn sắc mặt Tề Diệc Bắc, Phó Du Nhiên quyết định tạm thời bỏ đi phương pháp càng nghĩ càng đen tối này, được rồi, nàng thừa nhận là một chút... nóng vội.

(Đây là lời thanh minh của tác giả do Phó trại chủ mãnh liệt yêu cầu: Phó Du Nhiên không phải vì bản thân mình mà nóng vội, chỉ là vì... Vì không muốn các huynh đệ trong trại phải thay nàng lo lắng ngày đêm . Lấy cớ cũng khó bịa đặt a.)

Vì nói sang chuyện khác, Phó Du Nhiên phá lệ ôn nhu một chút:

“Người nói người là thị vệ bên người thái tử, cuối cùng là thật hay giả?”

Tề Diệc Bắc không thể không bội phục khả năng dự đoán của mình, nói cả nửa ngày, nàng vẫn không tin. Cho dù chứng minh thân phận thật sự của hắn một lần nữa, cũng sẽ bị nàng chê cười.

“Đúng vậy, nghe theo mệnh lệnh của thái tử.”

“Cái cô Yến Bội Nhược kia, rốt cuộc có quan hệ gì với thái tử?”

.....

Đừng tin mỗi khi đám sơn tặc tụ tập thảo luận tám chuyện mà Phó Du Nhiên lại làm bộ mặt khinh thường, kỳ thật trong lòng, làn sóng buồn chuyện đã sôi trào hàng trăm lần!

“Coi như... đã chấm dứt quan hệ đi.” Tề Diệc Bắc bị ánh mắt tò mò của Phó Du Nhiên làm hoảng sợ tới mức nói lắp.

(Dưới sức mê hoặc của năm đồng tiền, tác giả trình trọng thanh minh: Học trò Tề Diệc Bắc của chúng ta là siêu cấp mỹ nam, tuyệt đối không lắp bắp! !)

“Không đúng?” Phó Du Nhiên tất nhiên không hài lòng với đáp án này

“Tin đồn hiện nay nói không phải tri kỉ cũng là bạn tốt, cũng chẳng có chiêu thức mới mẻ nào. Theo tin hot của ‘Đại Tấn thời báo’, đương kim thái tử cùng Yến tiểu thư đã thầm ước định suốt đời, hơn nữa còn có đứa con riêng ba tuổi, đối với vấn đề này người thấy thế nào?”

Tề Diệc Bắc lau mồ hôi, “Đây... Chỉ là lời đồn.”

“Người nghĩ sai rồi, không có lửa làm sao có khói, đội Cầu Tử (paparazzi đó) tận mắt thấy Yến tiểu thư dẫn một đứa bé hai ba tuổi ra khỏi cửa...”

“Người thông minh thì không tin lời đồn...” Vừa nói xong, Tề Diệc Bắc đã thầm hối hận.

“Ý của người là, ta rất ngốc?” Quả nhiên, Phó Du Nhiên tâm linh tương thông với Tề Diệc nhanh chóng hiểu ý:

“Lời nói của ta đều có căn cứ, người chưa xem ‘Bát quái đương thời’ sao? Bọn họ giới thiệu hiện nay nước Ngụy khá thịnh hành phương pháp giám định con ruột bằng cách so sánh chân dung. Lợi dụng kỹ thuật vẽ cao siêu cùng trí tưởng tượng phong phú đem bộ dạng của tiểu hài tử kia lần lượt phóng to ra, rõ ràng giống Yến tiểu thư tới bảy phần.”

Đó... là cháu trai của Yến tiểu thư mà... Huống hồ, căn cứ vào kỹ thuật làm thủ công hiện nay, đừng nói là hai người, thậm chí người với thú, muốn thành dạng gì cũng ra dạng đấy sao?

Tề Diệc Bắc vừa định nói, bỗng có một âm thanh nhắc nhở hần, nếu là người kế tục tương lai của Đại Tấn, nhất định phải hiểu được cái gì là nhìn tận mắt, biết cái gì là lượng sức mà làm. Dựa vào tình trạng hiện giờ, 90% trở lên nếu hần nói ra chân tướng, thì Phó đại trại chủ sẽ lại phản đối, đến lúc đó không chừng lại dẫn tới nội dung ‘kinh điển’, vì thế, sau một lúc, Tề Diệc Bắc quyết định, không lãng phí nước bọt, tuyệt đối không lãng phí.

Thấy đối phương không nói gì, Phó Du Nhiên vô cùng đắc ý, hừ ~ còn dám nói là thị vệ bên người thái tử, thế mà chẳng chú ý gì đến thời cuộc gì cả.

“Thực ra Yến tiểu thư đang ở trong trại, sao cô không chờ nàng tỉnh, tự mình đi hỏi?” Suy nghĩ nửa ngày, Tề Diệc Bắc quyết định vẫn nên phản bác lại một chút, người liên quan đến lời đồn, Phó đại trại chủ nàng dù sao vẫn nên tin.

“Người nghĩ ta là loại người gì?” Phó Du Nhiên vẻ mặt khinh bỉ: “Phải nhớ Thần Phong trại ta luôn đặt chữ ‘Nghĩa’ lên hàng đầu, ta sao có thể vì để cho người tâm phục khẩu phục mà đi chất vấn một nữ tử yếu đuối cái chuyện riêng tư ấy?”

Tề Diệc Bắc đen mặt, bỗng đứng lại thương hương tiếc ngọc thế, vậy cái gì mà ước định cả đời, có con riêng là từ miệng ai nói ra đấy?

Phó Du Nhiên thở dài, vở vai Tề Diệc Bắc nói:

“Người trẻ tuổi, làm việc không thể chỉ vì cái trước mắt, mà dẫn đến quyết định sai lầm, có thể sẽ hại cả đời người ta đấy.”

Đây là hai câu nói nàng hay sử dụng, học trong lần đi cướp một lão phu tử, sau đó được giáo huấn, ách... Không phải giáo huấn, là hai bên hội đàm, thái độ vô cùng lịch sự, trước khi đi phu tử còn đặc biệt đưa cho Phó đại trại chủ một quyển “Nữ huấn”, bày tỏ tình hữu nghị hai bên mãi trường tồn.

Thật sự là hiểu được nhiều triết lý, nhiều chiều sâu.

Tề Diệc Bắc không nói gì cả nửa ngày, hần không phải đang hối hận, mà đối với những câu nói của Phó đại trại chủ tràn ngập hoài nghi như vậy, đương nhiên, người thông minh như hần vẫn quyết định giả ngu.

Phó Du Nhiên say mê nói cả nửa ngày mà vẫn không nghe thấy tiếng ca ngợi như mong đợi, không khỏi hơi nản chí. Đây chính là tuyệt kĩ của nàng, bình thường vừa nói xong, đám sơn tặc luôn nhiệt liệt vỗ tay hưởng ứng, hiện tại... chẳng lẽ bắt hần phải vỗ tay khen ngợi sao? Nàng không phải là người không biết phân biệt phải trái, có lẽ... hần quá ngu ngốc, không nắm bắt được ý tứ trong lời nói của nàng thôi.

Buông được gánh nặng tư tưởng xuống, Phó Du Nhiên lại bắt đầu suy đoán:

“Người cảm thấy Thái tử có thể lập Yến Bội Nhược làm phi không?”

Tề Diệc Bắc day day thái dương, không phải muốn chuyển sang chủ đề khác sao? Sao lại quay trở về thế này?

“Lập thì sao? Mà không lập thì như thế nào?”

.....

Hết chương 12

14. Chương 13

Chương 13: Bí mật

“Sơn ca nói Thái tử sẽ tuyệt đối không lập Yến Bội Nhược làm phi.”

“Hả?” Tề Diệc Bắc thấy rất ngạc nhiên vì sao một sơn tặc lại có lập luận như vậy.

Phó Du Nhiên hắng giọng nói:

“Chúng ta đều biết, vị thái tử này, luôn nghe lời lão mẹ hần, mà mẹ hần, nghe nói có quan hệ không bình thường với lão cha Yến Bội Nhược...”

“Cô... Làm càn!” Tề Diệc Bắc cả giận nói: “Cô dám phỉ báng Quốc mẫu đương triều sao?”

Phó Du Nhiên ngẩn người, “Ai?”

“Cô!” Tề Diệc Bắc tức giận:

“Cô vừa mới nói Hoàng hậu có quan hệ với Yến Thượng thư...” Nói một nửa, hần không nói tiếp được, mẫu thân là người hần tôn trọng nhất, sao hần có thể dễ dàng tha thứ cho lời lẽ vu khống của một sơn tặc chứ?

Phó Du Nhiên không hiểu vì sao Tề Diệc Bắc lại tức giận, cau mày nói:

“Người bị bệnh à? Quan hệ giữa bọn họ vốn không bình thường mà, Hoàng hậu ghét nhất là tên Yến Thượng thư kia, làm sao có thể để cho thái tử cưới nữ nhi hần?”

Cơn tức giận của Tề Diệc Bắc vừa mới bùng nổ đã tan biến:

“Cô nói không bình thường, là chỉ quan hệ bọn họ không tốt?”

“Chứ còn thế nào nữa?”

Tề Diệc Bắc ngượng ngùng lắc đầu, Phó Du Nhiên bất mãn nói:

“Trong lòng người nghĩ cái gì thì nói cái đấy, có cái gì không hài lòng cũng nói ra đi, người không nói giống cái hũ nút, thì ta làm sao biết được trong lòng người suy nghĩ gì? Biết được người có hài lòng hay không?”

Tề Diệc Bắc nghe một chuỗi dài hài lòng, không hài lòng trong lòng mờ mịt, Phó Du Nhiên khinh thường bĩu môi, “Không nói lời vô nghĩa với người nữa, ta về trước ngủ, nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Tề Diệc Bắc vốn mong Phó Du Nhiên nhanh chóng rời đi, cũng không ngăn cản gì, đột nhiên nhớ tới, không biết Lâm Hi Nguyệt bị chúng tặc mang đi nơi nào, lập tức chạy ra tìm một sơn tặc đang đi tuần hỏi thăm, biết được tin tức Lâm đại cô nương đã “vui vẻ” rời đi. Sơn tặc kia vẻ mặt hưng phấn nói, nhân lúc Lâm đại cô nương không ở đây, gia tăng chính sách “Săn chồng”, tranh thủ ba năm để cho Thần Phong trại có người kế tục.

Tề Diệc Bắc trăm nghìn lần không nghĩ tới, đám sơn tặc này lại có thể chuyển từ đi cướp thành bà mối, khó trách khi thấy “thân thể hần” đều bày ra bộ mặt tươi cười giả tạo, hóa ra đã sớm để ý đến mình, Phó Du Nhiên kia... Tề Diệc Bắc toàn thân nổi gà da, trong lòng lẩm bẩm, Tề An a Tề An, người trăm ngàn lần

đừng xảy ra chuyện gì, nhanh chóng mang Quốc sư tới cứu ta, nếu không công tử nhà ngươi sẽ làm mỗi trong miệng cộp.

Vì Lâm Hi Nguyệt không ở đây, Tề Diệc Bắc đương nhiên được tự do vào phòng ngủ của Phó Du Nhiên — treo biển “Thiên tự nhất hào phòng” gồm hai gian nhỏ. Gian ngoài bài trí cũng không tồi, tuy nhiên đồ trang trí có chút vắn đề, trên tường mặt bên này treo ba thanh trường kiếm, mặt bên kia treo hàng loạt bức tranh hoặc ném hoặc đánh người, nhìn kỹ, góc tường viết “Phục hổ La Hán quyền”.

Tề Diệc Bắc khinh thường, chưa nói đến việc quyền phổ “Phục hổ La Hán quyền” xuất thân từ Thiếu Lâm này là thật hay giả, chỉ nói Phó Du Nhiên đường đường là một nữ tử, sao lại luyện thứ quyền pháp mạnh mẽ như thế? Không sợ một ngày nào đó bị mọc râu sao? Thật là... Gian phòng này, ai bảo là khuê phòng của thiếu nữ?

Trong cuộc sống của Tề Diệc Bắc, nữ nhân là những người dịu dàng thùy mị, hơi thở thoang thoang mùi hoa lan, hại hấn nghĩ nữ nhân thiên hạ đều như vậy, nếu không, cũng không bị mất bản tính đặc trưng của nữ tử. Nhưng hôm nay, Tề Diệc Bắc hoàn toàn gờ tay đầu hàng.

Thở dài bước đến phòng ngủ, Tề Diệc Bắc có chút kinh ngạc, cạnh giường lại đặt một chiếc bàn trang điểm, theo lý thuyết, loại bàn này tuyệt đối không thể liên quan đến Phó Du Nhiên. Trên đài đặt một chiếc gương và một cái hộp tinh xảo, Tề Diệc Bắc mở ra nhìn, bên trong trống không, đáy hộp khắc một chữ triện “Sở”. Điều này khiến Tề Diệc Bắc nhớ tới câu thơ lúc trước, xem ra gia đình của Phó Du Nhiên có liên quan đến nước Sở, không chừng là người Sở quốc. Chỉ là nay thiên hạ thái bình, bọn họ vì sao không quản ngăn dậm xa xôi đến Đại Tấn chứ?

Nghĩ mãi không ra đáp án, Tề Diệc Bắc Triều tiện tay cầm gương đồng, từ lúc làm to chuyện tới giờ, Tề Diệc Bắc vẫn chưa có cơ hội nhìn lại bộ dáng của “mình”, dưới ánh đèn mờ ảo, một khuôn mặt mơ hồ hiện ra có chút vắn vẹo.

Thật ngoài dự kiến của hấn, nữ tử trong gương không hề có bộ dạng lưu manh như trong trí nhớ, khuôn mặt tao nhã, đôi mắt sáng lấp lánh, chiếc mũi thẳng tắp nhỏ nhắn xinh xắn, một đôi môi hồng nhuận căng mịn, quả là một mỹ nhân xinh đẹp hiếm có. Nhớ lại lần bị cướp lúc trước, nhất định là hai người khác nhau, chẳng lẽ vì trời sinh nho nhã thanh cao nên linh hồn hấn đã làm biến đổi khí chất của nữ nhân lưu manh này?

Nghĩ đến đây, Tề Diệc Bắc thử nhú mào, khoe miệng khe khẽ, không đúng, không phải như thế, sao lại khó nhìn thế? Cần nhắc nửa ngày, hấn khe hạ mi mắt, quát lớn:

“Con mẹ ngươi.”

Quả nhiên, cứ như thế có phải thuận mắt hơn không, chỉ còn thiếu ít khí thế ban đầu mà thôi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, có mấy nữ nhân thật sự muốn sống giống như nam nhân đâu? Dựa vào lời nói Lâm Hi Nguyệt mặc dù có hơi cường điệu hóa, nhưng vẫn có chỗ đúng, hiện giờ Phó Du Nhiên biến thành bộ dạng không giống nam cũng chẳng giống nữ này, hấn là vẫn có nỗi khổ trong lòng.

Ngồi thở dài nửa ngày, ánh mắt Tề Diệc Bắc liếc thấy một quyển sách được giấu trong ngăn kéo, lúc lấy khỏi, hóa ra là cuốn “nữ huấn”, khiến Tề Diệc Bắc hơi giật mình, Sâu thẳm trong tâm hồn Phó Du Nhiên quả nhiên vẫn mong muốn có một ngày trở lại làm nữ nhân. Aiz, cũng là một người đáng thương.

Nhưng... Có điểm kì quái, cuốn “nữ huấn” rất ngắn, sao có thể dày như thế này? Một trang giấy viết một chữ chỉ sợ cũng không dày bằng cuốn này.

Lúc mở ra nhìn, quả thật là “nữ huấn”, nhưng không chỉ có một trang, mà là hơn mười trang “nữ huấn” được tập hợp dính vào một chỗ, có khác với bản cũ, trang giấy khác nhau, kiểu chữ cũng khác nhau, có mấy trang còn dính ngược, tạo thành một cuốn nữ huấn toàn tập.

Để lộn xộn làm người khác xem đầu đầu, nhưng chỉ có vật quan trọng mới cất kĩ như thế, hay đây là một trong những điều kì lạ của Phó đại trại chủ? Tùy ý lật vài trang, đang chuẩn bị trả về chỗ cũ, nhưng đột nhiên kinh nghiệm nhiều năm đọc sách mách bảo hấn, trong cuốn sách này nhất định có điểm kì lạ.

Chỗ kì lạ chính là độ dày giữa các trang giấy, cuốn sách tuy rằng được dính lại, giấy trong sách cũng không thống nhất, nhưng có vài tờ rõ ràng dày hơn rất nhiều, so với các loại giấy thông thường cũng mềm hơn.

Nhìn kỹ lại, nắn vuốt, quả nhiên, giữa sách có hai lớp giấy.

Phó Du Nhiên đem bản “nữ huấn” đóng lại cùng một chỗ, còn cố ý đánh ngược, hẳn là để cho người khác thấy khó chịu, không có hứng thú đọc, có lẽ mục đích, nhằm giữ bí mật gì đó.

Rốt cuộc là xem, hay là không xem đây?

Tề Diệc Bắc đấu tranh tư tưởng một hồi, đột nhiên nhớ tới, hiện tại hẳn không phải là “Phó Du Nhiên” sao, hẳn xem bí mật của mình, thì có vấn đề gì đâu?

Nghĩ đến đây, Tề Diệc Bắc thở phào nhẹ nhõm, gơ tay dỡ các trang dính trong cuốn sách, chỉ có bốn năm trang có hai lớp giấy. Thì ra tờ giấy kia ba mặt đều bị phong kín, chỉ chừa một mặt dính vào gáy sách là mở ra được. Tề Diệc Bắc cẩn thận không làm lẫn lộn các trang khác, tách hai lớp giấy ra....

..... Hết chương 13

15. Chương 14

Chương 14:

Tuyệt bản Đông cung đồ (có chút 18+) =))

Tề Diệc Bắc dụi dụi mắt một lần nữa, sau khi thấy rõ vật trước mắt không giống như mình tưởng tượng, quyết định thu lại sự thương hại với Phó Du Nhiên.

Nguyên nhân đó là, thứ được kẹp giữa mấy trang giấy, ngay cả Tề Diệc Bắc là nam nhân nhìn vào đều đỏ mặt —— tuyệt bản Đông cung đồ (bản không còn được in ấn nữa).

Năm tờ giấy lụa được chế tác hoàn mỹ, trên đó vẽ hơn hai mươi tư thể nam nữ vô cùng sinh động tinh xảo, bất giác làm cho người ta miệng lưỡi khô rát. Nếu đây là kinh thành, Tề Diệc Bắc không biết chừng đã đi tìm thị thiếp của hắn luyện tập một chút, nhưng hiện tại, trong lòng hắn chỉ có thể nổi lên ba chữ “Bất đắc dĩ” mà thôi. Phó Du Nhiên, xem ra cô hết thuốc chữa rồi.

Có người nào từng thấy nữ tử con nhà gia giáo đi xem thứ này không?

Không chỉ xem, mà còn – xem – vụng – trộm!

(mỗ Viên chính nghĩa: Hừ, không xem trộm xem chẳng lẽ nói oang oang lên rằng “Ta đang xem tiểu hoàng thư” sao? Suy cho cùng Phó đại trại chủ cũng không tính là “Nữ tử trong sáng” mà...)

Xem bút pháp này, hẳn là tác phẩm của nhà nghệ thuật dân gian nổi tiếng Tiểu Tiểu Sinh. Tác phẩm của Tiểu đại gia truyền lại đời sau không nhiều lắm, trong đó có “Nhất thư thập họa” là trân quý nhất.

“Nhất thư” là chỉ danh tác được truyền lại của Tiểu đại gia: “Chuyện xưa không thể không nhắc lại giữa chị dâu và em chồng”. “Thập họa” là chỉ mười bức tuyệt thế xuân đồ.

Khó trách hắn tổn hại một số tiền lớn của anh bạn Mặc Vi Thiên mà vẫn không thu thập đầy đủ, ai có thể nghĩ ra mấy bức “bảo đồ” được nam nhân xem như châu báu lại bị một tiểu nha đầu giấu trong “nữ huấn” chứ?

Cuối cùng hắn có nên tiện tay cầm luôn “xuân đồ” này hay không? Có mấy bức vẽ này, về sau tìm Mặc Vi Thiên giải thích hẳn là sẽ phải tốn chút võ mồm, nhưng bản thân hắn đường đường là Thái tử đương triều, há có thể làm cái việc hèn hạ [1] này?

Đấu tranh tư tưởng nửa ngày, Tề Diệc Bắc hạ quyết tâm, giữ lại một bức, những bức còn lại để lại nguyên trạng, dính các tờ giấy vào, trả về chỗ cũ.

Nhìn vào tấm đông cung đồ vừa giữ lại, khuôn mặt đôi nam nữ trong đó tràn đầy ái dục nhưng sống động như người thật khiến nhiệt huyết người xem sôi trào, góc tranh còn có một câu thơ: Nhất tiêu vũ mộng thấp xuân vi (một đêm mưa, mơ thấy cảnh xuân ướt át).

Mỗi bức vẽ trong “Thập xuân đồ” đều có một câu thơ tương ứng, trên bức này viết bảy chữ, như vậy đây là bức thứ bảy trong “Thập xuân đồ”.

Tề Diệc Bắc cảm thấy một cổ nhiệt bùng lên, lập tức không dám nhìn, đem bức vẽ cuộn lại cẩn thận, nhưng không biết nên cất chỗ nào. Hắn cũng không có ý định mượn hoa dâng Phật, chỉ muốn lưu lại một bức để ngăn ngừa, vạn nhất Phó Du Nhiên mang thân thể của hắn làm điều xằng bậy thì sao? Đây là lợi thế trong việc đàm phán.

Cất giữ biện pháp bảo vệ an toàn bên người, bên người... Nhìn “thân thể” không có chút đường cong nổi lên trước ngực, Tề Diệc Bắc đương lo lắng, không ngờ càng nghĩ càng thấy đen tối. Hắn vốn nghĩ dáng người và cá tính của Phó Du Nhiên giống nhau, có xu hướng nam tính hóa, hôm trước thử bộ đồ mới mới phát hiện, hóa ra Phó Du Nhiên dùng vải quần ngực. Tuy lúc thay y phục hắn luôn nhắm mắt, từ đầu tới cuối đều là một tay Lâm Hi Nguyệt chỉnh sửa, nhưng khi bỏ lớp vải bó ngực hắn vẫn cảm thấy trọng lượng trước ngực tăng lên, khiến cho Tề Diệc Bắc hắn vốn là người từng trải đã có thể miêu tả chính xác đường dáng tuyệt hảo trong đầu.

Tựa như bị trúng bùa mê thuốc lú, Tề Diệc Bắc từ từ đưa tay cởi cúc áo, hé ra miếng vải bó ngực màu trắng. Đường như hắn còn nghe thấy thanh âm từ thân thể đang bị trói buộc không ngừng cầu xin tự do, bộ ngực cũng dần trở nên khó chịu, hơi nóng như bốc lên.

Khi tấm vải kia nhẹ nhàng rơi xuống dưới chân Tề Diệc Bắc, trong gương phản chiếu thân thể mỹ lệ cực kỳ hấp dẫn. Đôi gò bồng đào trắng như tuyết căng tròn hơi run rẩy như đang reo hò đón nhận sự tự do, hai nụ hoa kiều diễm trắng mịn điểm chút hồng vô cùng xinh đẹp đang vươn cao, chiếc eo mảnh mai thon dài, khiến cho bất cứ ai không khỏi có chút mộng tưởng.

Không biết từ lúc nào, một bàn tay bé nhỏ vụng trộm hướng lên đôi gò mê người kia, từ từ sờ lên lãnh địa phần hồng đó...

Một cảm giác mềm mại khó có thể tưởng tượng khiến cho Tề Diệc Bắc hưng phấn đến say mê, mới chỉ mân mê đôi chút, mà đã đắm chìm trong khoái cảm không thể thoát khỏi.

Thân thể nữ nhân đều mãi cảm giống như vậy sao? Hay là, chỉ có “Nàng” —— Phó Du Nhiên mới như thế?

Cùng với động tác tiếp theo, hô hấp Tề Diệc Bắc dần dần dồn dập, mãi cho đến khi trong bụng như có lửa đốt, đôi chân run rẩy không chịu được sức nặng của cơ thể mà ngồi bệt trên ghế, hắn đột nhiên bình tĩnh.

Nhìn khuôn mặt quyến rũ phong tình của nữ tử trong gương, Tề Diệc Bắc ra sức bẹo mình một cái. Hắn thật sự điên rồi, không chỉ quên đi lời thề dưới ánh trăng hôm đó, mà đối với thân thể của nàng còn làm ra cái việc hạ lưu ấy. Vội vàng mặc lại xiêm y, chợt phát hiện ra quên mất quần ngực, hắn đành cố gắng nhịn sự căm dỗ cực độ xuống, phong ấn đôi ngọc thủ một lần nữa.

Có làm hay không! Tề Diệc Bắc nhìn vào gương ra sức vỗ vào mặt, tuy rằng từ trước tới nay hắn không ngại chuyện trắng hoa ong bướm, nhưng tuyệt đối khinh bỉ hành động hạ lưu, mà việc hắn vừa mới làm, đúng là hạ lưu đến cực điểm! Đường đường là Thái tử Đại Tấn, lại có thể lén lút giở trò với một nữ nhân, chuyện này truyền ra thì hắn còn mặt mũi nào nữa đây?

Nhất định là mấy bức vẽ “Thập xuân đồ” kia gây họa! Khó trách là “tuyệt bản”, thật sự là đủ tuyệt. Cứ nhìn xem, sẽ khiến cho xuân tình nổi lên, khác gì mỡ để miệng mèo.

Nhận ra điểm mấu chốt vẫn đề, Tề Diệc Bắc vội vàng đem bản vẽ kia nhét trong giày, lại mặc nguyên quần áo nằm lên giường nhắm mắt lại, đầu óc trở nên tỉnh táo. chính Sức chịu đựng của hắn khá tốt, mà sau khi xem xong còn mơ mộng mất ngày liền, vậy Phó Du Nhiên thì sao? Một tiểu nha đầu như nàng phải làm thế nào mới dập tắt được lửa tình? Hay là nàng sớm... đã thân mật cùng người khác?

Không biết vì sao, tâm tư Tề Diệc Bắc đột nhiên trở nên khó chịu, chẳng lẽ chính là cái tên tiểu tử Khí Nha sao? Nghĩ đến việc thân thể mỹ lệ của nàng đã thuộc về người khác, trong lòng Tề Diệc Bắc có chút siết

chặt, không thể giãn ra được.

Sau khi nói về Tề Diệc Bắc cả đêm mất ngủ, lại nhắc tới Phó Du Nhiên ưu tú. Từ khi nàng trở lại kí túc xá của sơn tặc, liền ngủ mê mệt, không hề biết Tề Diệc Bắc đang khinh bạc thân thể của mình, chỉ chờ đến ngày mai gặp lại dê béo, thư giãn gân cốt thật tốt.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phó Du Nhiên vừa rời giường, chợt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết như tiếng lợn bị chọc tiết vang trong sơn trại. Trong trại cũng không mở thêm nghề phụ nuôi lợn, chẳng lẽ bọn họ thừa dịp nàng đang ngủ, suốt đêm bắt lợn lên núi buôn bán?

Nghe kĩ một chút, hình như không phải tiếng lợn kêu, so với âm thanh của lợn còn vút cao hơn. Nương theo thanh âm chạy tới hiện trường, chúng tặc trong trại đã tới mười bảy mười tám người. Dựa vào tiếng kêu này, chỉ sợ cách thành An Dương cả trăm dặm vẫn nghe thấy được.

Thanh âm phát ra từ chỗ tiếp đãi con tin, bình thường chỉ có con tin cao cấp bị trói hai lớp trở lên mới có loại đãi ngộ này. Hiện giờ, trong thời gian này chỉ có Yến Bội Nhược đại tiểu thư được Tề Diệc Bắc và Lâm Hi Nguyệt mang về. Người bình thường mà kêu to như vậy, cổ họng sớm đã hỏng rồi. Cái mà các tiểu thư quan lại chăm sóc kĩ lưỡng nhất chính là nó, từ nhỏ đến lớn không biết uống bao nhiêu trà lạnh mới có được giọng oanh vàng thế.

Lý Phái Sơn bị âm thanh nhức đầu này quấy rầy đành vội vàng sai người mở khóa, âm thanh kinh thiên động địa kia cuối cùng cũng tạm lắng xuống một lúc, tiếp theo cửa bật mở, một khuôn mặt xinh đẹp như lê hoa mang vũ hiện ra trong mắt mọi người.

Phó Du Nhiên thề, nàng thực sự đã nghe thấy mấy người thầm hít một ngụm khí lạnh, nhớ tới lúc thành An Dương tranh cử hoa khôi, cuối cùng Hồng Nhị cô nương đã đoạt giải quán quân khiến cho chúng tặc cũng phát ra thanh âm như vậy. Tuy nhiên nếu đem Hồng Nhị so với nữ tử trước mắt, quả thực là một nha đầu quê mùa.

.....

[1] Nguyên văn là câu “Kê Minh Cầu Đạo”: Ý của câu thành ngữ này là bắt chước tiếng gà gáy và giả làm chó vào ăn trộm. Hiện nay, Người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ “Kê minh cầu đạo” để ví với kỹ xảo hoặc hành vi thấp hèn

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ: “Sử ký – Truyện Mạnh Thường Quân”.

Nhận lời mời của Tần Chiêu Vương, Mạnh Thường Quân người nước Tề đã cùng một số môn khách sang thăm nước Tần, đồng thời còn đem theo một chiếc áo lông chồn trắng rất quý hiếm làm quà tặng cho vua Tần. Về sau, vua Tần ngại vì Mạnh Thường Quân là quý tộc nước Tề, không muốn trọng dụng ông, nhưng lại cảm thấy Mạnh Thường Quân hiểu biết quá nhiều tình hình nước Tần, nên đã quyết định giam lỏng ông ở nước Tần. Em trai vua Tần là Kinh Tương Quân đã bày cách cho Mạnh Thường Quân đến gặp Yến phi – người được vua Tần cưng yêu cứu giúp. Nhưng khi Mạnh Thường Quân đến gặp thì Yến phi đã đưa ra điều kiện phải tặng chiếc áo lông chồn cho nàng thì nàng mới đến xin với vua Tần. Mạnh Thường Quân nghe vậy mới đến bàn với đám môn khách cùng đi. Có một người ngồi ở cuối hàng nói: “Tôi sẽ lên vào trong cung lấy trộm chiếc áo lông chồn kia ra”. Mạnh Thường Quân vội hỏi lại: “Anh sẽ lấy bằng cách nào?”. Người kia đáp: “Tôi sẽ giả làm chó rồi lên vào trong cung”. Ngay đêm đó, người này quả nhiên đã lấy được chiếc áo lông chồn ra tặng cho Yến phi. Sau đó, trước lời cầu xin của Yến phi, vua Tần mới nhận lời tha cho Mạnh Thường Quân.

Mạnh Thường Quân sợ vua Tần nuốt lời, bèn lập tức cuốn gói rời khỏi nước Tần. Nhưng khi đến Hàm Cốc Quan thì gà còn chưa gáy sáng, nên cửa thành vẫn chưa mở. Giữa lúc đó, một môn khách đã bắt chước tiếng gà gáy, khiến gà ở xung quanh cũng lần lượt gáy theo. Lính canh cửa tưởng trời đã sáng liền ra mở cửa thành, nên cả đám người mới chạy thoát ra ngoài thành. Sau đó, vua Tần quả nhiên hối hận về việc thả Mạnh Thường Quân, nhưng bây giờ đã quá muộn.

.....

Hết chương 14

16. Chương 15

Chương 15:

Tình địch vẫn là địch tình?

Nói tới Yến Bội Nhược, nàng thân là con gái của trọng thần đương triều, từ lúc bị người ta bắt về Lâm Đình trại, không lúc nào là không thấp thỏm lo âu. Lần chạy trốn này, đơn giản chỉ vì một chữ tình, chuyện nàng thích Thái tử điện hạ không phải là bí mật gì, gả cho Thái tử làm phi lại là tâm nguyện từ nhỏ. Nhưng phụ thân nàng cố tình ủng hộ Hoàng vương đối nghịch cùng Thái tử, tuy đã nhiều lần khuyên nhủ phụ thân, nhưng thế cục trong triều rắc rối phức tạp, có rất nhiều chuyện không phải một mình phụ thân nàng muốn là được. Vả lại, trong mắt Hoàng hậu chẳng hề có chút hảo cảm nào với nàng, mà Thái tử cũng sẽ không làm trái ý Hoàng hậu. Bản thân nàng không được nắm được tâm ý của Hoàng Hậu, nên mất đi cơ hội ngồi lên ngôi vị Thái tử phi.

Nay Thái tử đã đến tuổi lập phi, dù ngày thường ngài có chút yêu thích mình, nhưng chưa hề có ý phong nàng làm phi, mắt thấy tâm nguyện của mình dần dần trở nên xa vời, kể duy nhất bây giờ, là đánh cược một phen, thăm dò Thái tử điện hạ đối với mình thực sự có tình ý hay không, có lẽ còn xoay chuyển được sự tình. Nên biết rằng mặc dù Thái tử luôn nghe lời Hoàng Hậu, nhưng Hoàng Hậu cũng kì sủng ái nhi tử bảo bối duy nhất chính là hấn, nếu Thái tử yêu cầu mãnh liệt, cho dù Hoàng Hậu không muốn, cũng sẽ không mạo hiểm làm lớn chuyện để phản đối Thái tử.

Quả nhiên, sau khi nàng tức giận trốn đi, Thái tử điện hạ không thềm để ý đến sự ngăn cản của Hoàng Hậu, lập tức thúc ngựa đuổi theo, khiến cho trong lòng Yến Bội Nhược vô cùng thỏa mãn. Nàng thuê người quan sát hành tung của Thái tử, sau đó duy trì một khoảng cách nhất định với hấn, thỉnh thoảng để lộ tung tích một chút, có khi lưu lại dấu hiệu của nàng, khiến cho Thái tử điện hạ không lạc hướng đuổi theo.

Cứ như vậy một người đuổi một người chạy, bất giác đã cách kinh thành cả ngàn dặm. Đến ngoại thành An Dương, Yến Bội Nhược chạy cũng thấm mệt, vốn định để tới trấn nhỏ kế tiếp sẽ lộ diện gặp hấn, ai ngờ đi tới khúc rẽ trên đường, không kịp phản ứng, nàng đã bị sơn tặc bắt về núi.

Yến Bội Nhược thân mặc nam trang, vốn đang cố gắng giữ bình tĩnh, không ngờ trên núi còn có một “độc nhân” nữ sơn tặc, chỉ liếc mắt đã nhận ra nàng là nữ cải trang nam, sau đó bắt nàng làm nha hoàn hầu hạ, có làm hay không? Nàng là một đại mỹ nữ như thế, lại bắt nàng làm nha hoàn! Ánh mắt của đám sơn tặc này có vấn đề chăng!

Nhưng cho dù rất tức giận, thâm tâm Yến Bội Nhược còn có chút vui sướng, không chỉ vì đám sơn tặc đó không kinh ngạc khi thấy dung mạo mỹ lệ của, mà còn vì nữ sơn tặc kia đã xuống núi ngay sau khi bắt được nàng, khiến cho nàng tránh được một kiếp nạn làm nha hoàn cho kẻ khác.

Không ngờ hai ngày sau, nàng ta đột nhiên trở về, dẫn theo một nữ sơn tặc. Nữ sơn tặc nửa nam nửa nữ kia vừa nhìn thấy liền tiến tới nắm chặt tay nàng, còn kêu tên nàng vô cùng thân thiết, chuyện gì đang xảy ra vậy? Từ lâu đã nghe đồn hiện nay đang thịnh hành kiểu tình yêu luyến ái cấm kỵ, chẳng lẽ đám sơn tặc trong trại không chạm vào nàng vì muốn đem nàng đưa cho đồ ái nam ái nữ này? Quá hoảng sợ, nàng vội kêu thét thật to, cuối cùng chỉ cảm thấy sau gáy chợt nhói lên, rồi mất đi tri giác.

Hôm nay tỉnh lại, Yến Bội Nhược phát giác ra mình không ở căn phòng trước kia nữa, cánh cửa bị khóa chặt, nên nàng mới kêu to, than khóc cho tương lai mờ mịt của mình.

Đang khóc lóc thảm thiết, tiếng khóa lạch cạch truyền vào tai nàng, vì bảo trì hình tượng mỹ nữ của mình, Yến Bội Nhược vội vàng dùng tay áo lau nước mũi, mà nước mắt vẫn đọng trên mặt khiến cho người ta thương cảm khôn nguôi. Ai ngờ đợi nửa ngày, cũng chẳng có người tiến vào, nàng thử đẩy cửa ra, một đám đàn ông thô kệch đang cau mày vây quanh cửa tò mò nhìn nàng.

Những người này... không phải là đám cướp đã đưa nàng lên núi, Yến Bội Nhược đang oán thán vừa thoát khỏi hang hùm đã vào miệng sói, chợt chú ý tới một tà áo thượng phẩm xuất xứ từ Thụy Phúc Tường ở

kinh thành, tuyệt đối chuẩn xác. Chất liệu đó, màu sắc ấy, kiểu dáng may kia... Tại địa phương cách kinh đô cả ngàn dặm, người có thể khoác y phục cao quý như thế, chẳng lẽ là...

“Điện hạ!!!!!!”

Cứ như vậy, khi mọi người còn đang kinh ngạc thán phục dung mạo kiều diễm của Yến Bội Nhược, nàng ta như con bướm bướm bay vào lòng vị nam tử tuần mỹ bên trong đám người kia.

“Cuối cùng... người... đã đến.”

Yến Bội Nhược kích động lấp bắp, nàng không thể ngờ Thái tử điện hạ không để ý đến an nguy của bản thân mà thâm nhập vào trại cướp cứu nàng. Có lẽ tình cảm của Thái tử điện hạ đối với nàng, còn sâu sắc hơn so với tưởng tượng.

Phó Du Nhiên đang chờ người rốt cục đã phục hồi tinh thần, nàng cố đẩy mỹ nữ đang ôm eo mình ra, nhưng lại liên tục thất bại. Nhìn ánh mắt tựa như phun lửa của chúng tặc xung quanh, Phó Du Nhiên khó xử gãi tai, cười gượng nói:

“Ta... Không biết nàng.”

Đang dựa vào trong lòng “Thái tử điện hạ”, Yến Bội Nhược mạnh mẽ ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, run rẩy nói:

“Người nói... cái gì?”

Nhìn bộ dạng chịu đả kích lớn của mỹ nữ, trong lòng chúng tặc vô cùng phức tạp. Rõ ràng bọn họ rất bất mãn khi thấy cô gia thân mật với nữ nhân khác, nhưng sao lại không đành lòng nhìn mỹ nữ thương tâm như thế? Aizz, quả là một đám sơn tặc đa tình a ~

Chỉ bằng... dù cho trại chủ rất kiêu ngạo, nhưng để một mỹ nữ làm thiếp, tin rằng trại chủ không phải là người nhỏ mọn. Nhưng dựa vào bản chất của trại chủ, không thể địch lại với cô tiểu thiếp yếu đuối này, vậy thì quá tàn nhẫn với trại chủ, đáng giận a.

Hai mắt chúng tặc nhìn chằm chằm, YY tại chỗ, Phó Du Nhiên vẻ mặt khó xử nhìn mỹ nữ trong lòng. Vừa nói xong, nàng liền hối hận, nàng không biết không có nghĩa là chủ nhân của thân thể này không biết. Nhìn khuôn mặt bi thương của mỹ nữ, Phó Du Nhiên nhanh chóng động não, cúi đầu nhẹ giọng nói:

“Nơi này không phải là địa phương bình thường, chúng ta không thể nhận là người quen.”

Yến Bội Nhược nghe thế mới ngừng khóc mỉm cười. Thái tử điện hạ nói đúng, xem điệu bộ của hắn, chưa biết chừng là che giấu thân phận trà trộn vào, chờ thời cơ cứu người, sao nàng lại có thể làm hỏng kế hoạch của hắn?

Nghĩ vậy, Yến Bội Nhược xấu hổ nhút nhát nói:

“Là tiểu nữ nhận lầm người.”

Dù nói như vậy, nhưng trong lòng Phó Du Nhiên lại cảm thấy kỳ quái. Yến Bội Nhược là người tình tại tiếng của Thái tử đương triều, mà thân thể nàng đang mang lại là thị vệ bên người Thái tử, vì sao cái cô Yến tiểu thư này nhìn thấy mình như chó vồ mèo vậy? Không sợ Thái tử ghen sao? Tuy nhiên... Lần đầu tiên ôm mỹ nhân trong ngực, vẫn thấy hơi ngượng ngùng, hắc hắc.

“Bội Nhược, rốt cục nàng cũng tỉnh.”

Bởi vì Trác viện chủ Tề Diệc Bắc ở cách đây khá xa, cho nên chờ âm thanh truyền được đến nơi, lại đợi tới lúc hắn chạy đến, Yến Bội Nhược đã ngọt ngào dựa vào lòng “mình”.

Yến Bội Nhược trong lòng đang tràn đầy vui mừng, nhìn thấy kẻ ái nam ái nữ đang đi về mình, vẻ mặt thân thiết, không khỏi kinh hãi kêu lên một tiếng, trốn đằng sau Phó Du Nhiên.

Tề Diệc Bắc nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên khi hắn đi theo Lâm Hi Nguyệt nhìn thấy Yến Bội Nhược, không khỏi rung mình. Hắn không ngờ nhìn Yến đại tiểu thư yếu đuối là thế mà lại được chứng kiến môn võ công “Sư tử rống” dường như đã thất truyền trong giang hồ trên người nàng ta, đột nhiên không dám tới gần. Chỉ đánh mất ý bảo Phó Du Nhiên mau chóng đưa Yến mỹ nữ về Trác viện.

Phó Du Nhiên ngẫm hiểu, kéo tay Yến Bội Nhược, cũng không thềm giải thích với chúng tắc, xoay người hướng về Trác viện. Nhìn đám sơn tắc rắc rối đó, Phó Du Nhiên có thể đoán được hiện tại bọn họ suy nghĩ cái gì, chuyện phiền toái vẫn nên quảng cho “Phó trại chủ” xử lý.

Vì thế, sau khi Phó Du Nhiên kéo Yến Bội Nhược rời đi, chúng tắc vội chấm dứt YY vây quanh Tề Diệc Bắc, yêu cầu giải thích chính xác quan hệ ái muội của cô gia và mỹ nữ kia. Đồng thời còn lo lắng dằn dò trại chủ, không cần e ngại sự uy hiếp của tiểu tam, cùng lắm là liều mạng, dùng vũ lực giải quyết vấn đề.

.....

Hết Chương 15

17. Chương 16

Chương 16:

Đánh chết cũng không đi

Bên tai vang lên những âm thanh quan tâm chân thành, Tề Diệc Bắc đột nhiên cảm thấy, những con người này tuy là sơn tắc, nhưng so với các vương công quý tộc trước kia luôn vây quanh hắn thân thiết hơn rất nhiều. Không biết tại sao, hắn có chút hâm mộ đối với Phó Du Nhiên, nhưng bọn họ quả thật là sơn tắc sao? Còn nói nhiều hơn cả Tề An.

Sau khi trấn an được chúng tắc, Tề Diệc Bắc đầu óc choáng váng mới quay trở về Trác viện. Vừa mới tiến vào bên trong, đã nhìn thấy Yến Bội Nhược dựa vào ngực “mình”, khóc nức nở, thanh âm nghẹn ngào khiến người khác đau lòng.

Lại nhíu mày quay sang nhìn Phó đại trại chủ, thật là, nữ nhân đã làm không tốt, trở thành nam nhân cũng thất bại. Mỹ nữ khóc lóc trước mặt, trước tiên phải lau nước mắt bên khóe mi của mỹ nữ, sau đó dịu dàng hỏi han, an ủi tâm hồn đối phương, ai lại làm như nàng chứ?

Phó Du Nhiên quả thực buồn bực, từ lúc trở lại Trác viện, Yến Bội Nhược cứ khấn khoản bám lấy nàng, một câu “Thái tử”, hai câu “Điện hạ”. Lại còn nói cái gì mà Thái tử điện hạ vì nàng ta không tiếc trái ý Hoàng hậu, đuổi tới tận ngàn dặm, phần ân tình này bất luận thế nào cũng muốn lấy thân báo đáp vân... vân...

Thái tử? Lời nói dối này không phải đã bị mình vạch trần từ lâu rồi sao? Yến Bội Nhược không có lý do gì nhận nhầm Thái tử cả? Hay Yến Bội Nhược này cũng là giả? Không thể nào, nàng đã xem qua bức họa chân dung Yến Bội Nhược, giống như nhau, là sai hay đúng đây, thật rắc rối.

Rốt cuộc là không đúng chỗ nào?

Phó Du Nhiên cố gắng kìm chế trí tưởng tượng mình không được bay xa, nàng kìm chế, kìm chế... Vẫn không kìm chế được, chẳng lẽ tên tiểu tử này chính là Thái tử đương triều?

Nói cách khác, chờ khi quốc sư đến, hai người hoán đổi thân xác, nàng và toàn thể đồng nghiệp trong sơn trại sẽ phải chuẩn bị chịu sự trả thù của Thái tử bất cứ lúc nào? Trời ơi... làm sao để cứu giúp ta, sơn trại của ta đây.

Đúng lúc Tề Diệc Bắc thăm mắng Phó Du Nhiên không hiểu chuyện, tâm hồn Phó Du Nhiên đang trôi dạt bốn phương, bên ngoài Trác viện vang lên tiếng kêu tràn đầy vui sướng:

“Trại chủ! Dê béo số 2 đã trở lại.”

“A?” Phó Du Nhiên hoảng hốt, đẩy Yến Bội Nhược đang ở trong lòng chạy ra ngoài, sợ cái gì sẽ gặp cái đó, tên Tề An chết tiệt này cũng trở về nhanh quá!

Ừm? Không đúng, nơi này cách kinh thành cả ngàn dặm, cho dù ra sức thúc ngựa, đến nơi cũng phải mất hai ngày. Tề An xuống núi cùng lắm mới ba ngày, hấn sao trở lại nhanh như thế được?

Phía bên Tề Diệc Bắc cũng có nghi hoặc tương tự, vội vàng theo sát Phó Du Nhiên, chỉ để lại Yến Bội Nhược đang ngơ ngác chẳng hiểu gì.

Ra đến bên ngoài viện, đã nhìn thấy chúng tặc đang vây quanh Tề An, sắc mặt biểu lộ vui mừng. Đương nhiên là trong lòng bọn họ cũng có nghi ngờ, xuống núi lĩnh tiền chuộc, tại sao hành lý không to, nặng hơn? Hay còn muốn cuộc giao dịch khác? Chẳng lẽ chú dê béo số 2 này đổi tất cả tiền chuộc thành ngân phiếu để mang đi cho dễ dàng?

“Công tử.”

Tề An nhìn thấy công tử nhà hấn, lập tức gạt đám người đang vây quanh ra, nhìn Phó Du Nhiên từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng thở dài:

“Công tử mạnh khỏe thì Tề An yên tâm rồi.”

Phó Du Nhiên không nói nhiều lời, vội hỏi: “Sao người trở lại nhanh thế? Quốc sư đâu?”

Tề An gãi đầu nói:

“Ta vừa ra khỏi trại, liền vội vàng chạy về hướng kinh thành, không ngờ mới được một ngày, thì gặp một người. Người nọ tự xưng là người hầu của Quốc sư, hỏi ta có phải là người bên cạnh công tử không, sau đó đưa một phong thư nhờ ta giao cho công tử.”

Phó Du Nhiên nghe xong sững sốt hỏi:

“Người nói chúng ta chờ người trở về tìm quốc sư, người đi đến nửa đường, thì gặp người được quốc sư phái tới, còn giao cho người một phong thư?” Khéo trùng hợp thế sao?

Tề An gạt đầu, Tề Diệc Bắc đứng bên vội la lên: “Thư đâu?”

Tề An trừng mắt nhìn “Phó trại chủ” một cái, sau đó lôi từ trong ngực ra một bức thư, cung kính giao cho Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên vội vàng đoạt lấy, xé dấu niêm phong, lôi ra một tờ giấy. Lúc mở ra chưa kịp thấy hai chữ, đã bị Tề Diệc Bắc đoạt đi. Phó Du Nhiên cũng lười cướp về, nghiêng đầu ra phía sau Tề Diệc Bắc tìm hiểu nội dung thư.

Bức thư này rất đơn giản, chỉ có mấy chữ.

“Mọi sự đều tùy duyên, không thể cưỡng ép nghịch chuyển”

Kiểu chữ tiêu sái phóng khoáng, làm cho người ta vừa nhìn tâm tình cũng tốt lên.

Cũng có người tâm trạng đang xấu đi, Tề Diệc Bắc cầm tờ giấy nhìn trước nhìn sau không dưới mười lần, cuối cùng xác định trên giấy này chỉ có mười một chữ.

Tùy duyên? Như thế nào là tùy? Chẳng lẽ bảo hấn mang thân thể của một nữ nhân tiếp tục trở về làm Thái tử?

“Người đưa thư cho người còn nói gì nữa không?”

Bên này Tề Diệc Bắc nóng vội như kiến bò trên chảo nóng, bên kia Phó Du Nhiên nhẹ nhõm thở phào. Quốc sư không tới, nói cách khác bản thân nàng và sơn trại tạm thời an toàn. Tuy nhiên thấy bộ dáng Diệc Bắc gấp gáp tựa như lửa cháy tới mông, nàng cũng không dám giả bộ như không nhìn thấy, đành phải hỏi có lệ: “Đúng vậy, không nói gì khác sao?”

Tề An gạt đầu nói: “Hấn nói Quốc sư mười ngày trước đã bế quan, chậm thì ba tháng lâu thì nửa năm, dặn công tử không cần nóng vội.”

“Cái gì?” Tề Diệc Bắc nhất thời nóng nảy, “Nửa năm?”

Tề An e ngại nhìn “Phó trại chủ” sắp nổi điên trước mặt, không hiểu sao nàng lại kích động như thế, chợt nhớ tới một việc, kéo Phó Du Nhiên qua một bên, nói nhỏ:

“Công tử, người nọ nói tháng sau là tới thọ đản (ngày sinh) của Hoàng Thượng, công tử vạn nhất không thể bỏ qua.”

Phó Du Nhiên vốn đang vui mừng tránh được một kiếp, nghe Tề An nói như vậy lại không khỏi có chút khản trương.

Tề Diệc Bắc hiển nhiên cũng nghĩ tới vấn đề then chốt này, sắc mặt trở nên cực kỳ u ám. Tháng sau là thọ đản của phụ hoàng, bằng bất cứ giá nào hắn cũng phải xuất hiện, nhưng hôm nay...

“Đi theo ta.”

Tề Diệc Bắc tiến lên kéo Phó Du Nhiên trở lại Trác viện, gặp Yến Bội Nhược đang đi bước ra nghênh đón. Nhìn ánh mắt dò hỏi của Yến Bội Nhược, Tề Diệc Bắc cũng chẳng còn tâm tình để giải thích, lập tức đưa Phó Du Nhiên vào “Thiên tự nhất hào phòng”, lưu lại Yến Bội Nhược cùng Tề An ngơ ngác nhìn nhau. Một lúc lâu sau, Tề An như người vừa phát hiện ra đại lục mới kinh ngạc kêu:

“Yến tiểu thư, người cũng sa lưới !”

Nói tới Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên, sau khi hai người vào phòng, Phó Du Nhiên nhanh như chớp chạy vào trong phòng ngủ. Tề Diệc Bắc đang không ngừng tính toán phải làm thế nào để mở lời bắt chuyện. Huyền Sắc chết tiệt kia, sớm hay muộn không bẽ quan, cố tình chọn đúng thời điểm xui xẻo nhất của mình để bẽ quan. Cộng với việc y vội vàng phái người đến truyền tin, Tề Diệc Bắc trăm phần trăm khẳng định, y – đang – cố – ý.

Kỳ thật nếu bình thường, cùng lắm thì đưa Phó Du Nhiên theo cùng hắn hồi kinh chờ Huyền Sắc xuất quan. Nhưng đau đầu nhất là thọ đản của phụ hoàng tháng sau, hắn nhất định phải tham dự, chẳng lẽ để Phó đại sơn tặc thay hắn đến dự? Chưa biết chừng nàng gào thét ngay tại chỗ bắt vặn võ bá chơi trò oản tù tì uống rượu, trời ơi, ai tới giết ta đi!

Suy nghĩ nửa ngày, tựa hồ cũng không có chủ ý nào tốt, chuyện tới nước này, chỉ có thể làm tới đâu nghĩ tới đó .

“Phó Du Nhiên...”

Kêu hai tiếng, nhưng không có hồi âm, Tề Diệc Bắc đi đến trong phòng ngủ, phát hiện Phó đại trại chủ đang nhắm mắt dưỡng thần ở trên giường, hắn bực mình ngồi xuống ở bên giường,

“Ta...”

“Ngừng.” Phó Du Nhiên vẫn nhắm mắt, “Nếu ngươi muốn ta hồi kinh cùng ngươi, thì không cần nói.”

“Cô... Tháng sau ta có một chuyện rất quan trọng, ta không thể vắng mặt.”

“Quan hệ gì tới ta?”

“Bộ dạng hiện giờ của ta không trở về được!” Tề Diệc Bắc nghiêng răng nghiêng lợi.

Phó Du Nhiên mở mắt ngồi dậy, tựa tiểu phi tiểu nói:

“Ta không ngại cho ngươi mượn thân thể của ta để hồi kinh, không thu tiền.”

“Cô...”

Hắc hắc, Phó Du Nhiên trong lòng âm thầm đắc ý, con mẹ ngươi, đi kinh thành, thích ai thì đi cùng người ấy, còn nàng đánh chết cũng không đi .

“Cô phải biết chuyện này rất quan trọng đối với ta!” Nói đến đây, Tề Diệc Bắc đột nhiên sững sốt, “Sao cô biết ta muốn cùng cô hồi kinh?”

“Tề An nói a, tháng sau là ngày sinh gì đó.”

“Vậy cô cũng... biết thân phận của ta?”

Phó Du Nhiên đầu tranh tư tưởng một chút, giả ngốc hay không đây? Nhưng cho dù giả ngốc liệu được bao lâu?

“Biết một chút.” Vẫn nên theo trình tự thì hơn, “Cái cô Yến tiểu thư kia khóc lóc nói ra, nhưng không rõ ràng lắm.”

“Lại bịa chuyện!” Tề Diệc Bắc tức giận, biết thì nói biết, không biết thì đừng nói, cái gì mà kêu biết một chút? Thân phận của hắn thật sự khó đoán vậy ư?

Phó Du Nhiên mất tự nhiên bĩu môi, “Ai biết có phải hai người thông đồng với nhau hay không.”

Tề Diệc Bắc nghe trại chủ cãi xong, khế nhích đến bên giường, không nói hai lời kéo vạt áo Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên nhảy dựng lên, “Người bị sao thế?” Tuy rằng hiện tại nàng là nam nhân, nhưng cũng không để người khác sờ trò a.

“Ngồi xuống!” Tiểu Bạch ôn hòa gào lên cũng rất khí thế, thành công khiến cho Phó Du Nhiên ngồi xuống, Tề Diệc Bắc lúc này mới vừa lòng đưa tay với đến vạt áo Phó Du Nhiên lôi ra... lôi ra...

.....

Hết chương 16

18. Chương 17

Chương 17:

“Gian tình” bại lộ

Hai người vẫn không biết, hành động này của bọn họ, đã sớm lọt vào mắt của sơn tặc A đang mai phục tại ngoài cửa sổ.

Sơn tặc A chịu sự ủy thác của chúng tặc đi theo hai người đến đây, bởi vì có chút khác biệt về thời gian và chênh lệch về không gian, nên hắn vẫn chưa nghe thấy cuộc đối thoại của họ. Nhưng thấy động tác của hai người, đã đủ tạo xì căng đan rồi nha ~

Sơn tặc A khẽ chuồn ra ngoài viện, trở về báo cáo tình hình:

“Trại chủ động tay động chân với Tề công tử.”

“Làm gì? Làm gì cơ?” Mấy tên sơn tặc đứng cuối không nghe rõ vội vàng hỏi lại.

“Trại chủ nằm trên người tên tiểu tử đó !”

“Sao nữa? Thế nào nữa?” Vẫn là mấy tên sơn tặc đứng sau.

“Trại chủ có thai.”

“Gì nữa...”

“Trại chủ đang thương lượng với tiểu tử kia có nên bỏ đứa bé hay không!”

“Hà? Thế hệ sau của Thần Phong trại... Sơn ca... không hay rồi ...”

.....

Sơn ca đang ở trong Trung Nghĩa đường vô cùng kinh ngạc khi nhận được tin, lập tức phân phó:

“Chuyện đó, có người nào mau đến ngăn cản trại chủ và chú rể mới, ai đó, nhanh chóng xuống núi báo tin cho Cốt ca trở về trại...” Ách... Sao có chỗ nào không đúng nhỉ?

Sơn tặc nhận lệnh đang định hành động, Lý Phái Sơn đột nhiên hét lớn:

“Đợi chút!”

Tề công tử cùng lắm mới chỉ hai ba ngày, cho dù bọn họ nhất kiến chung tình, tái kiến hắc hưu (gặp lại cãi nhau), cũng không có khả năng nhanh như vậy!

“Không việc gì, không việc gì” Lý Phái Sơn khoát tay: “Cứ đi tìm Cốt ca trở về, càng nhanh càng tốt, ta đi xem trại chủ thế nào.”

Nói xong, Lý Phái Sơn mang theo tên sơn tặc nào đó khai báo sai sự thật quay trở lại hiện trường. Không hiểu vì sao nơi đây lại náo loạn hết cả, dò hỏi một chút mới biết, hóa ra vị tiểu thư mỹ nữ kia nghe thấy chúng tặc đang chum đầu thảo luận, từ đó biết được “chân tướng” sự tình, sức chiến đấu tăng vọt. Nói gì mà phải xông vào giải cứu mỹ nam vô tội đang bị hãm hại, chúng tặc đương nhiên không để ý nữ tiến vào làm hỏng “chuyện tốt” của trại chủ. Kết quả là, một bên biết rõ tình hình, một bên không biết. Những sơn tặc chưa hiểu rõ đồng loạt vây quanh, dùng thân thể dựng lên bức tường thành huyết nhục, vây chặt mỹ nữ và dê béo số 2, khiến cho họ lên trời không có đường, xuống đất không có cửa, còn có một tên sơn tặc uy hiếp:

“Đại cô nương, người phải quen dần đi, làm gì có tiểu thiếp nào lại nổi trội hơn cả bà lớn?”

Yến Bội Nhược khóc không ra nước mắt, nàng là người con gái xinh đẹp cao quý của Thượng Thư đương triều, sao có thể làm tiểu thiếp? Còn bà lớn? Bà lớn là ai? Sẽ không... Sẽ không phải là Thái tử điện hạ chứ? Chẳng lẽ là tên ái nam ái nữ kia?

Thực là một màn hỗn loạn, nhưng hai vị đương sự đâu? Bốn cái tai chẳng hề nghe thấy sự cố ngoài cửa sổ, chỉ chăm chú lời ra....

Rốt cuộc là lời cái gì? Đáp án rất nhanh được công bố, đó là một khối ngọc bội. Từ nhỏ Tề Diệc Bắc đã đeo trước ngực, hiện tại đây là thứ duy nhất có thể chứng minh thân phận của hắn.

“Thấy không?” Tề Diệc Bắc giơ khối ngọc được tạc hình những rồng uốn lượn trước mặt Phó Du Nhiên: “Chữ trên mặt ngọc.”

“Bắc...”

“Đúng chứ? Ta, chính là đương kim thái tử, Tề Diệc Bắc!”

“Chỉ có một chữ Bắc thì chứng minh được gì?” Phó Du Nhiên vẽ mặt khinh thường.

“... Cô nhìn ngày tháng phía mặt sau.”

“Ngày mừng tám tháng ba năm Chiêu Thái thứ mười lăm. Có ý nghĩa gì?”

“Là ngày sinh của ta.”

Ngày sinh? A đúng rồi, Phó Du Nhiên từng xem qua hồ sơ tiểu sử của hoàng thân quốc thích, ngày sinh của Thái tử đương triều hình như là ngày này. Nàng còn giấu cột Thái tử là ba tám chính cống (chắc là = bà tám, em chém gió tí huhu), tuyệt đối không sai.

“Cho dù người đúng là Thái tử, ta cũng không thể hồi kinh với người.”

Phó Du Nhiên đoạt lại ngọc bội nhét vào trong áo, duỗi hai tay, nằm ở trên giường:

“Cái gì ta cũng không hiểu, người muốn ta trở về với người, để đưa tai họa đổ lên đầu ta. Mấy hôm nữa đổi lại thân xác xong, người sẽ tìm ta tính sổ, ta mặc kệ!”

“Chỉ cần cô nghe lời ta, sẽ không chuốc họa.”

“Vì sao ta phải nghe lời người?”

“Cô...”

Phó Du Nhiên nhún vai: “Ta cũng là người bị tổn hại, tâm hồn bị tổn thương, người không nghĩ cách bù đắp cho ta, ngược lại còn muốn sai khiến ta sao?”

“Cô bị tổn thương?” Tề Diệc Bắc không nhận được muốn mắng chửi: “Ta thấy cô rất vui vẻ, hận không thể cả đời ở trong thân xác ta!”

“A? Kỳ lạ thật” Phó Du Nhiên sắc mặt vui mừng: “Làm sao người biết được?”

Ta không phải người mù!

Tề Diệc Bắc oán hận trừng mắt Phó Du Nhiên, hắn sớm biết, nha đầu chết tiệt này tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn nghe lời! Tuy nhiên, hừ hừ, Tề Diệc Bắc nhắc chân tháo một chiếc giày, thò tay vào bên trong móc ra... móc ra...

Dưới ánh mắt “người là tên ngốc” của Phó Du Nhiên, cuối cùng Tề Diệc Bắc lấy ra vũ khí phản kích lại — chính là bản vẽ tuyệt phẩm “Tựa như ảo mộng” Đồng cung đồ!

Lúc hắn khê mở cuộn giấy lụa ra, Phó Du Nhiên “vọt” dậy:

“Người... Làm sao có thể...”

Tề Diệc Bắc có chút đắc ý:

“Đây là ta vô tình phát hiện ra, Phó trại chủ, nếu cô không muốn ta cầm nó làm loạn khắp trại, tốt nhất cô nên ngoan ngoãn vào khuôn khổ đi!”

Phó Du Nhiên thật sự muốn ăn tiểu tử này, mấy bức vẽ này là ba năm trước đây khi nàng tình cờ cứu được một bà chủ thanh lâu được tặng lại. Lúc ấy bà chủ thanh lâu kia còn đặc biệt dặn dò đây là bản độc nhất, phải giữ gìn cẩn thận. Sau khi sắp xếp lại mười bản vẽ, sẽ tăng giá trị vốn có lên rất nhiều, cái này làm cho Phó Du Nhiên đau đầu đã nhiều ngày, có nên giữ lại không? Đây chính là sự báo đáp cho nàng khi nàng làm việc thiện, có nên nhận lấy không? Khi đó cha nàng chưa mất, nếu bị ông phát hiện nàng vụng trộm cất giữ, sẽ bị giáo huấn nghiêm khắc một trận.

Đương nhiên, cuối cùng nàng vẫn nhận, bắt đầu từ ngày đó, vì cất giấu mấy bản vẽ kia mà đã tổn không biết bao nhiêu tế bào não của nàng. Vốn tưởng sau khi cha qua đời, mấy bức vẽ đó sẽ được nhìn thấy ánh sáng mặt trời, ai ngờ đến lượt Cốt ca kiên quyết thay thế vị trí của cha, triển khai các cách tra tấn cực kỳ tàn ác với nàng.

Bức vẽ này đã từng giấu trong Tứ thư Ngũ kinh, Khổng Tử, Mạnh tử, Lão tử, Tôn tử một lần, nhưng vẫn không an toàn. Nghĩ mãi, cuối cùng mới nhớ ra bản “tặng phẩm” “nữ huấn” kia. Vì chỉ thời điểm nàng đọc quyển sách này, Cốt ca mới không tra khảo nàng, để cho nàng một mình một người thưởng thức ý nghĩa thâm sâu trong sách

Kết quả là, Phó Du Nhiên nhân cơ hội xuống núi tìm các bản “nữ huấn” khác nhau tạo thành cuốn “nữ huấn toàn tập”, giấu bản vẽ vào trong. quả nhiên chiêu này rất hiệu nghiệm, mỗi khi Cốt ca thấy nàng ngồi trong phòng cầm sách đọc, đều rất vui mừng, căn sẽ bản không nghĩ đến, bản thân thánh ca thượng trong sách ấy, cư nhiên lại cất giấu thứ làm cho nam nhân trong thiên hạ trở nên điên cuồng. Cứ như vậy, mấy bức vẽ được giấu ở trong sách hơn một năm, ngay cả Phó Du Nhiên suýt chút nữa cũng quên, mãi cho đến hôm nay nó mới xuất hiện trước mặt nàng lần nữa.

Tề Diệc Bắc hài lòng nhìn Phó Du Nhiên đang “hoảng sợ” trừng mắt. Giây phút kinh ngạc ngắn ngủi qua đi, Phó Du Nhiên có chút khinh thường nói:

“Người cho rằng ta sợ sự uy hiếp của người? Ta chỉ khâm phục người có thể tìm ra nó mà thôi.”

“Cô... nếu một nữ tử cầm thứ này xuất hiện trước mặt mọi người, cô cũng nói là không sao cả ư?”

“Lúc trước ta giữ lại nó đơn giản vì nó chứa giá trị lớn, hai năm nay ta cũng lưu ý nhưng không tìm được. Nghe nói phải thu thập đủ mười bản vẽ mới có thể bán với giá tốt nhất. Năm bản dường như không có tác dụng mấy, nếu người thích, thì tặng cho người.”

Sao lại thế? Tề Diệc Bắc ủ rũ ngồi yên tại chỗ, phải rồi, hắn đã quên, nữ tử trước mắt này không phải là người bình thường. Nàng là sơn tặc nửa nam nửa nữ, cả ngày làm bạn cùng rừng núi, đương nhiên da mặt so với vỏ cây còn dày hơn.

Phó Du Nhiên đồng tình vỗ vai Tề Diệc Bắc, nhìn tờ giấy lụa mỏng kia:

“Chắc chắc, ta vẫn cảm thấy bức vẽ này không đúng, người xem chỗ này đi, nữ nhân kia sao có thể bày ra tư thế này được!”

“Cô thường xuyên xem sao?”

“Cũng nghiên cứu qua một lần.”

“Vậy cô... xem xong có cảm giác gì?”

“Cảm giác bức vẽ không đúng a, còn mấy bản nữa cũng vậy, ngay cả ta là người luyện võ biểu diễn cũng có chút khó khăn nha.”

“Cô biểu diễn cho ai xem?” Tề Diệc Bắc vội hỏi, không để ý ngữ khí mình hơi thất lễ.

Phó Du Nhiên sầm mặt: “Có ý tứ gì!”

Nàng mặc dù không rành việc nam nữ, nhưng cũng biết loại sự tình này há có thể tùy tiện cùng với người khác? Nàng còn chưa lập gia đình, tiểu tử này hỏi vậy, chẳng phải xem nàng giống như nữ nhân chốn thanh lâu?

“Thực xin lỗi, ta không có ý gì khác” Tề Diệc Bắc vội vàng thanh minh:

“Chỉ là... Chỉ là cảm thấy một cô nương như cô xem thứ này không ổn.”

“Không ổn cái gì?”

Nhìn ánh mắt ngây thơ của “mình”, tuyệt nhiên không thấy một tia giả dối cùng giấu diếm, Tề Diệc Bắc chợt hiểu ra, Phó Du Nhiên chưa biết mùi đời, tất nhiên là không biết ham muốn thể xác. Nhìn mấy thứ này đương nhiên không thấy rung động.

Không biết tại sao, nghĩ đến đây, tâm tình Tề Diệc Bắc lại thả lỏng đôi chút. Biết nàng chưa từng thuộc về bất cứ ai, lại có thể làm cho hắn vui vẻ thế sao?

Thấy Tề Diệc Bắc im lặng hồi lâu, Phó Du Nhiên hơi mất kiên nhẫn:

“Người còn có chiêu trò gì thì lôi hết ra, xem ta có trở về cùng người không!”

Tề Diệc Bắc đang định mở lời, chỉ nghe phía cửa “Ầm” một tiếng, một cánh cửa đã bị người chen lấn làm đổ.

Sơn ca dẫn theo chúng tặc, cười mỉa xuất hiện trong phòng ngủ, thấy rõ góc tờ giấy hai người cầm trong tay, không hèn mà cùng ngoảnh mặt đi.

Không ngờ trại chủ và Tề công tử quang minh chính đại như vậy, học trước làm sau, trốn ở trong phòng nghiên cứu Đông cung đồ.

.....

Hết chương 17

19. Chương 18

Chương 18:

Ba bước hồi kinh (khúc thứ nhất)

“Khụ!” Lý Phái Sơn hắng giọng: “Tề công tử, cứ từ từ nói chuyện đã.”

“Cái cần nói đã nói rồi.”

“Tề công tử quả nhiên là người thẳng thắn” Lý Phái Sơn vuốt râu, “Không biết Tề công tử định khi nào cầu hôn?”

“Hả?” Phó Du Nhiên ngơ ngác không hiểu, “Cầu hôn?”

Tề Diệc Bắc cũng hơi giật mình, hắn vẫn biết chúng tắc không có ý tốt, nhưng sao lại phát triển nhanh đến bước cầu hôn này? Liếc nhìn xuống tấm giấy lụa trên tay, hiện ra một đôi nam nữ lứa tuổi tùy tiện cuốn chặt lấy nhau khiến người ta đỏ mặt, cuối cùng hắn mới hiểu được vì sao Lý Phái Sơn lại hỏi câu này, sự trong trắng của “Nàng”, xem như đã bị hủy trong tay “Tề công tử”.

Chuyện này không chỉ ngược lại với mong muốn ban đầu, mà còn hiểu sai ý tứ, thực là... Đại biểu điển hình cho đầu người óc heo.

Phó Du Nhiên vẫn mơ hồ, “Hôn cái gì cơ?”

Lý Phái Sơn chau mày:

“Tề công tử, người quang minh chính đại không nói xấu sau lưng. Hôm qua thấy thần thái lúc người đi cướp vốn tưởng rằng người là nam nhi khí phách, tại sao lại trốn tránh trách nhiệm như vậy? Du Nhiên tuy xuất thân là sơn tặc, nhưng vẫn trong trắng thuần khiết, chẳng lẽ người định bội tình bạc nghĩa sao?”

“Không phải... Sơn ca, người hãy nghe ta nói, hắn không phải...”

Phó Du Nhiên vội vã giải thích, nhưng Lý Phái Sơn đã giận tái mặt:

“Tề công tử, Du Nhiên có cái gì không tốt? Người muốn đùn đẩy lần nữa sao?”

“Ta... Không...”

“Sơn ca, hắn nói đùa thôi”

Tề Diệc Bắc không biết tính toán chuyện gì, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “Chúng ta tâm đầu ý hợp, vừa rồi ở trong phòng đúng là đang bàn bạc việc thành thân.”

“A?” Phó Du Nhiên hoảng hốt nhìn về phía Tề Diệc Bắc, tuy nàng có chút hối hận, nhưng ít nhất phải hỏi ý kiến nàng đã chứ? Huống hồ, Tề Diệc Bắc đường đường là Thái tử, hắn có thể cam tâm tình nguyện cưới một nữ sơn tặc về làm lão bà hay không? Cách giải thích duy nhất, đây chính là kế hoãn binh của tên tiểu tử này, nghĩ đến cảnh nàng ở cùng một chỗ với hắn, phải ngoan ngoãn cùng hắn hồi kinh, chờ lúc trở về, sau khi hoán đổi lại, hắn sẽ đá nàng như quả bóng cao su về Thần Phong trại. Từ nay về sau hắn vẫn là Thái tử phong lưu phóng đảng, bệnh tật ốm yếu, còn nàng cũng khôi phục thân phận sơn tặc, hơn nữa còn có một danh hiệu khác —siêu cấp oán phụ bị chồng ruồng bỏ!

Hoàng phong vĩ hậu châm, tối độc phụ nhân tâm (*), Tề Diệc Bắc quả nhiên không lãng phí nguồn tài nguyên to lớn sau khi biến thân, đem “phụ nhân tâm” kia vận dụng triệt để.

(*) Nghĩa là: Ong vàng kim châm sau đuôi, còn ác độc nhất chính là trái tim phụ nữ

“Không sai!” Phó Du Nhiên tức giận quát một tiếng:

“Chúng ta quyết định ngày mai sẽ bán đường thành thân, cửa hiệu buôn bán của ta không cần nữa. Từ nay về sau gây dựng cơ sở tạm thời tại đây, đủ tư cách cùng các huynh đệ làm nghề tự do!”

“Nói đúng lắm!” Lý Phái Sơn cảm động vỗ tay đầu tiên.

“Sơn ca” Vẻ mặt Tề Diệc Bắc hiện lên một tia khó chịu: “Người mang các huynh đệ ra ngoài trước đi, ta còn có chuyện muốn bàn với công tử.”

Lý Phái Sơn hưng phấn cùng chúng tắc ra ngoài chuẩn bị lễ đường, lưu lại hai người trong phòng trừng mắt nhìn nhau.

“Độc phụ!” (Phụ nữ độc ác)

Tề Diệc Bắc không để ý đến lời chỉ trích của Phó Du Nhiên, chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống: “Đây chỉ là kế hoãn binh.”

“Quả nhiên!” Phó Du Nhiên tức giận run người: “Người muốn ép ta hồi kinh, cuối cùng sẽ đá cho ta một cước!”

Tề Diệc Bắc cũng không thừa nhận, Du Nhiên nói: “Không phải vậy, chẳng lẽ nếu Sơn ca bắt người lại dùng hình tra tấn, ép người gật đầu.”

“Cái kia... Cũng không cần phải nói là thành thân a!”

“Không nói thành thân sao Sơn ca có thể từ bỏ ý đồ?”

“Dù sao người chịu thiệt đều là ta, người đừng tưởng rằng nói như vậy, ta sẽ hồi kinh với người!”

“Không trở về cũng được” Tề Diệc Bắc nói: “Nhưng mà Thần Phong trại có thể nói hai lời không đây.”

“Người đang uy hiếp ta?”

“Ta chỉ xin sự đồng ý của cô.”

Phó Du Nhiên cười lạnh:

“Ít hù dọa đi, ta không tin hiện tại người có thể ép được ta!”

Tề Diệc Bắc mỉm cười, nụ cười ôn hòa khiến cho tận sâu đáy lòng Phó Du Nhiên sợ hãi:

“Ta không thể làm gì cô, tuy nhiên Tề An vừa mới từ chân núi lên, không nhắc đến một ngày nào triều đình sẽ tìm được tung tích của hân, chỉ nói việc Quốc sư đã biết trước Tề An trở về mà chặn hân giữa đường. Nên chuyện Thái tử đang ở Thần Phong trại cũng không phải bí mật gì.” Tề Diệc Bắc thở dài: “Đến lúc đó chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến an nguy của Thần Phong trại sao?”

Phó Du Nhiên vò đầu, con mẹ nó, sao nàng lại không nghĩ tới? Chuyện đó... nên... nên làm cái gì bây giờ? Bất luận nàng có đi kinh thành hay không, Thần Phong trại đều nằm trong tay người khác?

“Hiện giờ chúng ta phải lập kế hoạch cẩn thận chu đáo, bình an vượt qua khoảng thời gian này. Chờ chúng ta đổi thân xác cho nhau, nước sông không phạm nước giếng.”

“Người nói thật sao?” Phó Du Nhiên nghi ngờ “Sau khi đổi trở lại xong sẽ không trở mặt tiêu diệt Thần Phong trại chứ?”

“Ta sao có thể làm như vậy?” Rốt cục Tề Diệc Bắc đã hiểu được Phó Du Nhiên luôn sợ cái gì: “Ta cảm thấy cô và các vị huynh đệ đều là người thật thà, so với các vương công quý tộc trong triều còn gần gũi hơn. Ta còn muốn kết giao bằng hữu với mọi người nữa.”

Cùng Thái tử kết giao bằng hữu? Nghe có vẻ được đấy.

“Không được, người phải thề với trời, ta mới tin.”

Tề Diệc Bắc bật cười nói: “Thề ước? Nghe nói hôm qua ‘Tề công tử’ cô cùng đám Sơn ca xuống núi ?”

“Ách... chỉ là... đi hít thở không khí.”

“Vậy có phải đã vi phạm lời thề của chúng ta hay không?”

“Không có!” Phó Du Nhiên nhanh chóng trả lời, “Ta... Ta đang gây dựng uy tín.”

Tề Diệc Bắc gật đầu: “Được, vì những lời này của cô, ta sẽ thề với trời. Nếu trong tương lai đổi lại thân thể, ta – Tề Diệc Bắc làm điều gì gây bất lợi cho Thần Phong trại, sẽ bị thiên lôi đánh chết.” Thề độc xong, Tề Diệc Bắc cười tủm tủm hỏi: “Thề nào?”

“Ách... Được!”

“Có thể theo ta hồi kinh chưa?”

“Ta...” Sao lại giống như đã rơi vào bẫy của hân? Phó Du Nhiên đau đầu: “Rốt cuộc không thích hợp ở chỗ nào.”

Tề Diệc Bắc mỉm cười, “Du Nhiên, ta có thể gọi cô như vậy được không?”

“Tùy người.”

“Kỳ thật cô là một cô nương rất lương thiện.”

Phó Du Nhiên có chút nóng mặt, lương thiện? Sơn tặc cũng có thể lương thiện ư?

“Tháng sau là thọ đản của phụ hoàng, ta cần phải trở về.”

“Ta biết, chuyện của người ta đã đáp ứng sẽ không đổi ý.”

“Cám ơn cô.”

“Người... Người nói dài dòng làm gì?” Thật nhiều chuyện, tạ ơn tới tạ ơn lui, hại nàng phải đổ mặt: “Bên Sơn ca làm sao bây giờ?” Không thành thân, chỉ sợ Sơn ca sẽ không bỏ qua.

“Vậy thành thân.”

“Hả?”

“Thành thân.” Tề Diệc Bắc nói rất nghiêm túc: “Sự tình tới nước này, chúng ta không thành thân, Sơn ca quyết sẽ không cho chúng ta xuống núi.”

Phó Du Nhiên rốt cục không thể nhẫn nhịn được nữa, hướng vào thân thể của mình, “Bóp” một cái lên đầu Tề Diệc Bắc:

“Cuối cùng người phải mông chạy lấy người, ta sẽ phải làm gì đây?” Trở về tái giá chỉ là cuộc hôn nhân thứ hai, chuyện không hay ho như vậy nàng không thể mặc kệ.

“Nếu cô nguyện ý, chờ khi chúng ta khôi phục nguyên trạng, ta sẽ tự mình thay cô tìm một nhà môn đăng hộ đối, lấy lễ nghi của công chúa gả cô ra ngoài.”

.....

Hết chương 18

20. Chương 19

Chương 19:

Ba bước hồi kinh (khúc thứ hai)

Phó Du Nhiên thâm suy tính, thực ra còn hơi lo lắng, dựa vào điều kiện của nàng, cho dù kết hôn cũng rất khó tìm được một đối tượng tốt. Nếu được Thái tử đương triều mai mối, không biết chừng có thể thay đổi số phận, gả ột người có điều kiện, còn có thể cho chúng tặc trong trại nghỉ hưu sớm. Phần lớn các huynh đệ trong trại đều đã bốn, năm mươi tuổi, hiện tại thì không vấn đề gì, sức khỏe tốt vẫn kiếm sống được. Chờ đến tám, mười năm sau, răng rụng gần hết, thì đi cướp thể nào được?

“Phải... Giúp ta tìm người có tiền .”

“Được.”

“Phải có thật nhiều của hồi môn.”

“... Được.”

“Người thề đi!”

Tề Diệc Bắc cố kìm nén cơn giận, chỉ tay lên trời nói: “Sau này ta sẽ thay Phó Du Nhiên chọn một nhà phú quý, tặng nghìn lượng vàng làm của hồi môn.”

Ngàn lượng vàng... Ha ha ha, Phó Du Nhiên đếm đầu ngón tay cả nửa ngày, cũng không tính hết ngàn lượng vàng có thể đổi ra bao nhiêu bạc. Nhưng số tiền này đủ để nàng cùng các huynh đệ sống đến hết đời cũng không thành vấn đề.

Nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Phó Du Nhiên lúc tính tiền, Tề Diệc Bắc thở phì phò: “Còn gì nữa không? Cô không có yêu cầu gì về bộ dáng, tuổi tác và nhân phẩm của phu quân tương lai sao?”

Phó Du Nhiên nghĩ ngợi: “Không kỳ thị huynh đệ ta là được.”

Tề Diệc Bắc tức giận! Thực sự tức giận! Nha đầu kia rốt cuộc có đầu óc hay không? Vì tiền bạc mà ngay cả tích cách phu quân tương lai cũng không cần? Nàng không sợ hấn giới thiệu cho nàng kẻ bạo lực hay một lão già ư? Trong đầu Tề Diệc Bắc lại hiện ra thân thể mềm mại mê người đêm qua, trong lòng không khỏi rung động, đáng chết! Hấn thật sự là điên rồi, có thể hứng thú với thân hình của một nha đầu bình dân, mà lại là một sơn tặc vừa mới quen ba ngày, nữ sơn tặc!

Liếc mắt nhìn đến tờ cực phẩm xuân đồ vẫn ở trong tay, Tề Diệc Bắc đi đến kết luận: cử chỉ khinh bạc đêm qua không phải cảm thấy hứng thú thật sự, chỉ vì nhìn thấy vật làm tâm hồn mê muội, mình đối với nha đầu kia —— dù sao vẫn là hấn khinh bạc “nàng”, cho nên loại cảm giác này hấn là áy náy, chứ không phải cái khác.

Phân tích nhanh chóng tình thế trước mắt, Tề Diệc Bắc tạm yên tâm đứng dậy nói: “Ta đi tìm Sơn ca chuẩn bị hôn lễ, sau khi bái đường, chúng ta sẽ hồi kinh.”

Sự tình sau đó dường như phát triển rất thuận lợi, chúng tặc mỗi người một tay chuẩn bị lễ đường rất chu đáo, lại thu xếp thêm người mới tùy cơ ứng biến, mọi công việc đều tiến hành đầu vào đấy.

Ồ đúng rồi, nhân đây thì không thể không nhắc tới Yến đại tiểu thư Yến Bội Nhược, khi nàng ta biết được sơn trại giảng đèn kết hoa để chuẩn bị hỉ đường cho Thái tử điện hạ cùng tên nửa nam nửa nữ kia, quá sợ hãi mà ngất xỉu. Cùng bất tỉnh nhân sự còn có người hầu trung thành Tề An, bọn họ không thể nào ngờ, đầu óc Thái tử điện hạ chẳng lẽ đã bị ngâm nước? Thành thân? Cùng với một sơn tặc?

Cũng may Tề Diệc Bắc thông minh đã sớm nghĩ ra kế sách ứng phó, bàn bạc trước Phó Du Nhiên như sau:

Mỹ nữ Yến Bội Nhược bất hạnh đã sa lưới sơn tặc, Thái tử điện hạ vì cứu nàng nên không ngại xâm nhập tặc trại, đáng tiếc một cây làm chẳng nên non, đành phải cầu xin sự giúp đỡ của ân sư trước đây vốn đã thoái ẩn, ân sư phái nghĩa nữ —— giang hồ nhân sĩ Phó Du Nhiên rất nhiệt tình hỗ trợ. Phó Du Nhiên đã thuyết phục nữ sơn tặc Lâm Đình trại trả lại Yến Bội Nhược, nhưng đám sơn tặc kia kiên quyết đưa ra điều kiện. Muốn thả Yến Bội Nhược xuống núi, trừ phi trở thành người một nhà. Cứ như vậy, Thái tử điện hạ quyết không để Yến Bội Nhược gả cho sơn tặc, nên đã chủ động muốn cưới vị tỷ muội kết bái của nữ sơn tặc Lâm Đình trại, cũng chính là nghĩa nữ của ân sư trước đây – Phó Du Nhiên làm vợ. Như thế mới thông qua sự thẩm tra, mà hai người bọn họ cũng thỏa hiệp với nhau, mục đích của cuộc hôn nhân này chỉ vì cứu người, sau khi mọi việc hoàn tất, quan hệ hôn nhân sẽ tự động giải trừ.

Yến Bội Nhược biết được Thái tử điện hạ vì chính mình mà quyết định như vậy, không khỏi vừa mừng vừa sợ. Sợ là tên nửa nam nửa nữ kia hóa ra lại là nội ứng của Thái tử điện hạ, mừng là rốt cuộc có thể xác định tình cảm của Thái tử điện hạ đối với mình rất sâu nặng.

Tề Diệc Bắc sở dĩ bịa ra câu chuyện kia, cũng để tạo cho “mình” một thân phận hợp pháp, như vậy tương lai “Thái tử điện hạ” mang theo “Phó Du Nhiên” hồi kinh sẽ không bị bất ngờ. Mặt khác là vì trấn an Yến Bội Nhược, giảm bớt hình tượng sơn tặc “Phó Du Nhiên” trong lòng nàng ta, miễn cho sau này hồi kinh dẫn tới phiền toái.

Sau hai ngày chuẩn bị xong xuôi, Tề Diệc Bắc khấn trương kéo Phó Du Nhiên đi bái đường, lại bị Lý Phái Sơn ngăn lại, hấn kiên trì nói phải đợi Cốt ca trở về, mới cử hành hôn lễ.

Rốt cuộc Cốt ca bao giờ mới trở về? Đáp án là: Không – biết!

Mắt thấy tháng sáu đã trôi qua gần nửa, thượng tuần tháng bảy là thọ đản của phụ hoàng, Tề Diệc Bắc nóng vội như kiến bò trên chảo nóng, còn thái độ Sơn ca vẫn như trước: “Du Nhiên, không cần phải vội, tiểu tử kia sớm muộn gì cũng là người của muội”

Chịu đựng vất vả thêm hai ngày, Cốt ca vẫn không trở về, lại chờ được bà chằn Lâm Hi Nguyệt .

“Nghe nói hai người các người muốn thành thân?” Trong lời nói Lâm Hi Nguyệt tựa hồ hàm chứa chút giận dữ.

Từ lần nàng bị chúng tặc Thần Phong lấy tội danh “phá hoại tình cảm người khác” cưỡng chế đuổi về Lâm Đình trại, liền bị lão cha Lâm đại trại chủ của nàng giáo huấn một trận, hạ lệnh cấm xuất môn. Mãi cho đến hôm nay mới có cơ hội chạy trốn, trước tiên phải khởi binh vấn tội giết tên đứng đầu Thần Phong trại.

“Đúng vậy, chờ Cốt ca trở về sẽ cử hành.” Phó Du Nhiên miễn cưỡng nằm trong sân phơi nắng, thờ ơ trả lời.

“Người thật không có nghĩa khí!” Lâm Hi Nguyệt chửi ầm lên, “Đã thề nếu phải chết thì cùng chết, phải gả thì cùng nhau gả. Hiện tại người lại gả trước cho người khác, để một mình ta phải đối mặt với tương lai xám xịt. Quả là người bạn tốt!”

Phó Du Nhiên mất kiên nhẫn ngoáy lỗ tai:

“Gào thét cái gì, cũng không phải chỉ có một nam nhân ‘ta’, tên Tề An kia, thưởng cho người.”

Lâm Hi Nguyệt tái mặt, suy xét nửa ngày:

“Con mẹ hán còn đàn bà hơn so với ‘người’!”

“Vậy không có biện pháp nào nữa.” Phó Du Nhiên ngáp một cái, vừa lơ mơ nhắm mắt, đã bị Lâm Hi Nguyệt đá một cái cho tỉnh lại: “Nha đầu chết tiệt kia, các người không tính đổi trở lại sao?”

“Đổi chứ, thành thân xong sẽ đổi.” Phó Du Nhiên vẫn còn đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa ngủ.

“Gả cái quái gì, người cho rằng thành thân là việc nhỏ à? Quyết định nhanh như vậy.” Lâm Hi Nguyệt quát: “Thành thân rất nguy hiểm, bái đường cần phải thận trọng, cho dù người oán hận phải gả chồng, cũng không nên thừa dịp này náo loạn tất cả.”

Phó Du Nhiên xoay người ngồi dậy, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, “Ta cũng không muốn a, nhưng không có biện pháp, chúng ta thành thân xong, lập tức xuống núi, sau đó lập tức đổi thân xác.”

“Xuống núi?” Lâm Hi Nguyệt cả giận: “Người đừng nói rằng vì xuống núi nên các người mới nghĩ ra chú ý thành thân vớ vẩn này.”

Không ngờ soái ca Phó Du Nhiên trước mắt thật sự gật đầu, Lâm Hi Nguyệt thực sự muốn phát hỏa: “Người bị bệnh à? Núi cũng đã xuống, quan hệ gì với việc thành thân?”

“Không có quan hệ gì.” Phó Du Nhiên khinh thường: “Tuy nhiên ‘Phó Du Nhiên’ biến mất theo ‘Tề công tử’ chậm thì ba tháng lâu thì nửa năm, người nói Sơn ca và Cốt ca có thể đáp ứng hay không?”

Tiếp đó Phó Du Nhiên đem chuyện Quốc sư đã bế quan nói ra, Lâm Hi Nguyệt nhăn mặt nói:

“Vậy người cũng không cản trở về cùng hán, chỉ cần ở lại núi chờ Quốc sư đến là được. Nếu không, người nói thật tình hình cho đám người Sơn ca biết, để cho các huynh đệ trong trại đi cùng người là được? Không cần tổn hại thanh danh của mình?” Tuy rằng thanh danh của sơn tặc vẫn không tốt, nhưng ít nhất vẫn phải thử cách khác.

“Không thể nói, người cũng không được nói ra, về chuyện của bọn ta, phải giữ bí mật cao độ, hiểu chưa?”

May mà Lâm Hi Nguyệt không phải là người lảm chuyện, nếu không việc Thái tử biến thành nữ nhân một khi rơi vào tay đám săn tin tức, thì Thần Phong trại không chết cũng phải chết.

“Tóm lại, càng hiệp sức vượt qua, chúng ta càng an toàn, tiền cũng càng nhiều hơn.”

“Tiền?”

Từ nhỏ Lâm Hi Nguyệt đã lớn lên trong bầu không khí gia đình, một khi nghe đến chữ “tiền”, hai mắt tỏa sáng siêu cấp. Sau khi nghe tới khoản tiền khổng lồ, Lâm Hi Nguyệt đã tự động biến thân thành chiếc đèn chiếu sáng trong đêm tối. (thành đồng minh luôn rồi đó ha ha)

.....

21. Chương 20

Chương 20:

Ba bước hồi kinh (khúc thứ ba)

“Ta không chờ được nữa!” Tề Diệc Bắc gào thét chạy vào viện, “Chúng ta bỏ trốn!”

Nhìn Lâm Hi Nguyệt kinh ngạc đến ngây ngốc, Phó Du Nhiên vỗ vỗ nàng:

“Lão tề đã phát điên rồi.”

Trong mười hai canh giờ qua, hần không ngừng trình diễn tiết mục giống nhau, khoảng cách các lần càng ngày càng ngắn.

Tề Diệc Bắc trừng mắt nhìn về phía Lâm Hi Nguyệt nhắc lại: “Ta phải đi!”

Lâm Hi Nguyệt vẫn ngơ ngác gật đầu, lúc này Tề Diệc Bắc mới bình tĩnh lại:

“Sao cô lại tới đây?”

Lâm Hi Nguyệt im lặng không trả lời, Phó Du Nhiên cười cười: “Lại làm sao thế? Không phải đã nói chờ Cốt ca trở về rồi mới đi mà?”

Tề Diệc Bắc đưa thân thể nhỏ xinh của “nàng” kề sát soái ca bên cạnh, giơ tay áo:

“Cô có thấy mùi gì không?”

Phó Du Nhiên cúi đầu ngửi: “Làm sao vậy?”

“Mùi cô bị điếc à?” Tề Diệc Bắc phát hỏa: “Ta đã bảy ngày không tắm rửa, bốc mùi rồi!”

Phó Du Nhiên khẽ cười một tiếng:

“Có đến mức nghiêm trọng như vậy không? Người mắc bệnh sạch sẽ à? Vả lại, việc không tắm rửa và xuống núi thì có liên hệ gì tới nhau, cho dù hiện tại người xuống núi, cũng không thể tắm rửa.”

“Ta có thể hỏi... về nhà tìm hầu gái tắm giúp ta!” Tề Diệc Bắc gãi bên này, xoa bên kia, đùa chứ, nếu tên Huyền Sắc chết tiết kia bẽ quan tận nửa năm, vậy trong nửa năm đó hần cũng không được tắm sao? Định để hần làm người đại diện cho công ty sản xuất tương thối ư?

“Nếu không thì để Hi Nguyệt giúp người tắm rửa.”

“Không được!” Tề Diệc Bắc một mực từ chối, bản thân hần từ nhỏ đã được cung nữ hầu hạ, đương nhiên không bận khoản gì, nhưng Lâm Hi Nguyệt dù thế nào đi nữa cũng là “danh môn” chi nữ, hần không thể trần truồng trước mặt Lâm Hi Nguyệt được? Cho dù bây giờ hần đang là nữ nhân, cũng không được.

Chi bằng để ta tự tắm!

Đánh giá tình thế trước mắt, Tề Diệc Bắc thông minh đã kịp nuốt những lời này lại. Nếu nói ra, mạng của hần sẽ gặp nguy hiểm mất.

Tề Diệc Bắc mang tâm trạng buồn bực xoay người rời đi, Phó Du Nhiên hô lên: “Người đi đâu thế?”

“Ngựa! Đi tìm cây gải!”

Nhìn theo bóng dáng hùng hổ rời đi, Lâm Hi Nguyệt khen:

“Du Nhiên, hần đã có một phần mười khí chất của người rồi đấy.”

Phó Du Nhiên như bưng tỉnh ngộ ra, hóa ra khí chất bạo lực của mình cũng không phải do trời sinh, mà do quá trình trưởng thành dưỡng nên, aizz, đáng thương.

Lại nói về phía Tề Diệc Bắc đi thẳng đến đại sảnh, bước chân hùng hổ khiến người ta phải nhường bộ lui binh. Chúng tặc trong Thần Phong đều biết, ngày nào trại chủ cũng chờ đến hết kiên nhẫn, trên người nàng tỏa ra hơi thở của oán phụ, khẳng khẳng đòi gặp Lý Phái Sơn, khiến y trốn biệt trong phòng không dám lộ diện. Y làm một chuỗi tràng hạt, cả ngày không ngừng tụng niệm, tuy nhiên hẳn không phải niệm “A di đà Phật”, mà là “Cốt ca nhanh trở về”.

Kiểm tra một vòng không thấy người, Tề Diệc Bắc không khỏi có chút chán nản. Hai ngày nay hẳn đã thử hai lần lén mang “Tề công tử” xuống núi, tuy nhiên chẳng có chút may mắn nào, toàn bộ đều sa lưới.

Rồi sau đó hẳn thử thuyết phục Sơn ca, để cho “Nàng” cùng “Tề công tử” xuống núi đi du lịch, lại bị Sơn ca lấy lý do nam nữ chưa kết hôn, không thể đi xa để cự tuyệt. Tiếp theo y còn bổ sung thêm một câu: Đường nóng vội, thành hôn xong muốn đi chỗ nào thì đi.

“Trại chủ.”

Tề Diệc Bắc đang hờn giận, thì bên tai truyền đến một tiếng hét, là Khí Nha. Đối với tiểu tử này, Tề Diệc Bắc thực đầu đau muốn chết, dựa vào biểu hiện hai ngày qua, không nghi ngờ gì nữa, tiểu tử đơn thuần này chắc chắn đã thích trại chủ nhà hắn, cho nên vô cùng bất mãn đối với việc trại chủ muốn thành hôn cùng tên “Tiểu bạch kiểm” không rõ lai lịch. Mỗi ngày hẳn sẽ chê trách đủ thứ của tên “Tiểu bạch kiểm” kia.

Nào là ngủ chảy nước miếng, ngoáy mũi trước mặt mọi người, bị bệnh phù chân, trên người có vết lở loét... Lúc Khí Nha cung cấp “tin tình báo”, hẳn cảm thấy bản thân mình chẳng có chỗ nào tốt đẹp cả. Đến tận hôm nay, Tề Diệc Bắc cũng không hề biết hắn có nhiều tật xấu, bị nhiều người chê cười đến thế?

Khí Nha hưng phấn nhảy đến trước mặt Tề Diệc Bắc, lấy từ trong lòng ra một vật: “Trại chủ, người xem đây là cái gì!”

Tề Diệc Bắc đón lấy nhận ra, là một chuỗi cửu tử liên hoàn (vòng hạt chín viên), nhìn thấy còn rất mới, Tề Diệc Bắc ngạc nhiên nói: “Người làm cái này ư?”

Trong quy định của sơn trại, không có sự đồng ý của Sơn ca, chúng tặc không thể tùy tiện xuống núi. Mà vật này hiển nhiên không phải Khí Nha có từ trước, nếu không hẳn đã sớm lấy ra tặng rồi, sao lại chờ tới bây giờ, cho nên Tề Diệc Bắc mới hỏi câu này.

Khí Nha cười nói: “Người không cần lo, cứ cầm lấy chơi tạm, đỡ nhàm chán.”

Tề Diệc Bắc thở dài, chẳng mấy hứng thú ngồi xuống ghế. Khí Nha thấy thế vội hỏi:

“Có chuyện gì thế? Có phải tên tiểu bạch kiểm kia lại chọc giận người à?”

Tề Diệc Bắc cũng chẳng buồn nói, Khí Nha oán hận nói:

“Ta đi tìm hắn tính sổ!”

“Khí Nha” Tề Diệc Bắc vội vàng gọi hắn lại: “Không phải đâu, là do tâm tình ta không tốt.”

Khí Nha nhìn “Trại chủ”, định nói rồi lại thôi. Hai ngày nay, nàng trông có vẻ thiếu hoạt bát, hai gò má đã bớt hồng hào, đều do tên tiểu tử họ tề kia gây họa!

“Du Nhiên” Khí Nha cố lấy dũng khí nói: “Nếu không để ta mang người trốn xuống núi chơi nhé?”

“Xuống như thế nào?” Tề Diệc Bắc thờ ơ hỏi.

Khí Nha nhìn ngó xung quanh, thấp giọng nói, “Ta có cách ra ngoài.”

Tề Diệc Bắc nửa tin nửa ngờ đi theo Khí Nha đến một chỗ hẻo lánh trong trại, nhìn giống phòng giam đơn giản, mà người phụ trách trong coi ở chỗ này, chính là vị đại hiệp Ngưu Đại Thôn “So với khỉ còn tinh ranh hơn”.

Ngưu Đại Thôn vừa thấy Khí Nha đến, lập tức nhếch miệng cười: “Khí Nha huynh đệ, lại đi đâu thế?”

Khí Nha nói: “Ta đưa trại chủ ra ngoài đi dạo.”

Ngưu Đại Thôn lúc này mới để ý thấy “Trại chủ” đằng sau Khí Nha, không khỏi có chút kích động, Khí Nha cười trấn an nói: “Không sao, trại chủ sẽ không tiết lộ bí mật.”

Ngưu Đại Thôn vẫn thấp thỏm nhìn “Trại chủ”, mặc dù Tề Diệc Bắc không biết bọn họ đang nói cái gì, nhưng vẫn gật đầu nói: “Yên tâm”

Ngưu đại hiệp thấy thế mới nhoen miệng cười, nhìn Khí Nha nói:

“Khí Nha huynh đệ, lúc về đừng quên mang điểm tâm ngon cho ta nhé.”

“Yên tâm, sao có thể quên người được.”

Khí Nha nói xong, đẩy một ít đồ linh tinh trong góc nhà, lộ ra một miệng hang, Khí Nha quay đầu nhìn về mặt sưng sốt của “Trại chủ” cười hì hì, cúi người bước đi. Tề Diệc Bắc kinh ngạc hỏi: “Này... bên ngoài không có huynh đệ tuần tra núi sao?”

Theo kinh nghiệm của Tề Diệc Bắc, một khi bị huynh đệ tuần tra phát hiện, trong núi sẽ vang lên một loạt tiếng còi chói tai. Tiếp đó trong vòng một nén hương, toàn thể đồng nghiệp sơn trại đều tụ họp về nơi phát ra tiếng còi, bắt hẩn trở về.

Ngưu Đại Thôn nói:

“Mặt sau là một con đường dốc, bình thường không có người tuần tra ở đây, ra khỏi động thì rẽ trái, có một con đường nhỏ thông xuống núi.”

Hai mắt Tề Diệc Bắc sáng lên, đối với tự do khát vọng, cho dù hẩn phải chui lỗ chó cũng không thêm để ý. Dưới sự dẫn dắt của Khí Nha, Tề Diệc Bắc đi xuyên qua một khu rừng rậm rạp, lại vượt qua một dòng suối, mới nhìn thấy con đường nhỏ kia.

“Ha! Xem ra tiểu tử người cũng hay ra ngoài đấy!” Tâm trạng Tề Diệc Bắc rất tốt, khi nói chuyện cũng vô tình vận dụng cách nói của trại chủ.

Khí Nha nhìn “Trại chủ” cuối cùng đã khôi phục trở lại, cực kì vui sướng. Hẩn thầm nghĩ quyết định của mình quả rất chính xác, nhân cơ hội này khuyên trại chủ từ hôn với tên tiểu bạch kiểm kia luôn, nhưng mà, bắt đầu nói từ đâu đây?

Tề Diệc Bắc hoàn toàn không phát hiện ra sắc mặt của Khí Nha chợt u ám, hẩn đã bị con đường nhỏ trước mắt hấp dẫn. Quả thực ông trời không tuyệt đường người.

“Khí Nha, chúng ta trở về!”

Khí Nha không khỏi có chút sưng sốt, sau đó được Tề Diệc Bắc men theo đường cũ đưa trở về. Nói tới trí nhớ Tề Diệc Bắc rất tốt, khu rừng rậm khắp nơi đều giống nhau, hẩn lại có thể đi qua như đã quen thuộc trăm ngàn lần rồi. Trở lại trong trại, khiến Ngưu Đại Thôn cũng hoảng sợ theo, hẩn không hiểu vì sao Khí Nha huynh đệ mới đi ra ngoài đã quay trở lại. Tuy nhiên người thông minh như hẩn lập tức vứt mọi phiền não đi, lại chơi đùa cùng Khí Nha.

Tề Diệc Bắc vô cùng hưng phấn, càng chạy càng nhanh, cuối cùng chạy thẳng đến Trác viện. Khí Nha đi theo phía sau không khỏi nản chí, cơ hội tốt như vậy cũng chưa kịp nói, đành phải đợi thời cơ lần sau. Nhưng hẩn cũng không mờ, “cơ hội lần sau” này, lại phải đợi một thời gian dài như vậy.

Sáng sớm hôm sau, trong Thần Phong trại vang lên tiếng chuông họp hội nghị khẩn cấp, trong trại đã xảy ra chuyện lớn: Trại chủ cùng với Tề mặt trắng, Tề An, đại mỹ nữ và Lâm Hi Nguyệt, đã mất tích .

Mọi người chỉ tìm được tờ giấy mà trại chủ lưu lại, nội dung như sau:

“Sơn ca và chúng tặc thân mến, ta phải cùng lão Tề trở về nhà xử lý một chuyện quan trọng, không thể chờ Cốt ca trở về. Hi Nguyệt sẽ đi theo giúp ta, người có thể yên tâm. Chờ mọi việc xử lý thỏa đáng, ta sẽ mang nghìn lượng vàng đường đường chính chính trở về, làm một cái chậu vàng ọi người rửa tay gác kiếm”.

Trừ bỏ tờ giấy này còn có thư gửi về nhà của Lâm Hi Nguyệt gửi cho Lâm đại trại chủ, đại ý là nàng cùng Phó Du Nhiên đi nghiên cứu tình hình nhà chú rể mới, sau khi trở về sẽ chịu mọi hình phạt vãn... vãn...

Tổng hợp lại biểu hiện của “Trại chủ” mấy ngày nay, đám người Lý Phái Sơn đã đoán trước được tình hình. Chỉ không nghĩ tới bọn họ hành động nhanh như vậy, điều làm cho đám người Lý Phái Sơn nghi hoặc mãi là, bọn họ ra ngoài bằng cách nào? Nghĩ mãi, nghĩ mãi a, cuối cùng Khí Nha đã nói thật tìm được Ngưu Đại Thôn bị người đánh bất tỉnh, cùng với cái lỗ chó to tướng, trên động viết vài chữ to: Thành thật xin lỗi Ngưu đại hiệp!

Cứ như vậy, sau bảy tám ngày chịu đựng, sơn tặc và dê béo rớt cục đã có thể hồi kinh.

.....

Hết Chương 20

22. Chương 21

Chương 21:

Cứ đường lớn thì chúng ta đi.

Trên đường tiến thẳng về kinh thành, hai con tuấn mã cùng phi song song. Ngay lập tức nhận ra một nam một nữ đang cười, nam tử tuấn mỹ khí chất cao quý, nữ tử anh khí rạng ngời. Theo sau tuấn mã là một chiếc xe ngựa nhỏ, xa phu cũng không giống người bình thường, người qua đường vốn tưởng rằng đây là công tử Thư hương (người có học) nào đó mang theo gia quyến đi du ngoạn ngắm cảnh. Đến khi nghe thấy từ miệng nam tử tuấn mỹ hát lên những lời thô tục thì không khỏi lắc đầu thở dài, hóa ra đây lại là một tên vô học suốt ngày lông bông ăn chơi trác táng.

“Hôm nay thời tiết không tệ, bầu trời trong xanh nắng ấm ...”

Phó Du Nhiên tâm tình rất tốt, ngồi trên ngựa cất tiếng hát vang, không hề hay biết người qua đường hai bên suy nghĩ cái gì, nàng chỉ biết cuối cùng mình đã được tự do .

Đúng vậy, tự do, nếu không phải rất hiếm khi có vài ngày tự do, nàng cũng sẽ không đồng theo Tề Diệc Bắc bỏ vào lỗ chó trốn đi. Về phần đám người Sơn ca cũng không cần quan tâm nhiều lắm, chờ nàng ổn định sẽ gửi thư về báo bình an, hẳn không có chuyện gì đâu?

Đương nhiên, Phó Du Nhiên không biết, sau khi bọn họ trốn đi, Sơn ca đã phái người đuổi theo. Tuy nhiên hướng truy tìm không phải về kinh thành, mà theo hướng đi Lâm Giang trước kia Phó Du Nhiên từng nói, cho nên toàn bộ đều đi ngược lại.

Nghe Phó Du Nhiên mở miệng hát bài “bốn sáu điệu”, Tề Diệc Bắc ngồi trong xe rớt cục không nhìn được nữa thò đầu ra, hét lớn:

“Câm miệng, khó nghe muốn chết!”

Phó Du Nhiên ghì dây cương, giảm tốc độ đi bên cạnh xe ngựa, cười hì hì với Tề Diệc Bắc: “Mỹ nhân, sao thế? Tâm tình không tốt à? Vậy theo bốn đại gia chơi đùa đi!”

Tề Diệc Bắc tức giận gầm lên một tiếng, kéo rèm cửa xuống, cách xa Phó Du Nhiên đang ngửa đầu cười như điên. Tính tới hôm nay bọn họ đã đi mất 6 ngày đường, nguyên nhân là sau khi trốn đi một ngày, Tề Diệc Bắc gặp chuyện mà “nữ nhân” không thể tránh né, cũng là sự kiện phiền toái nhất, nguyệt sự của “Nàng” đã đến.

Nhớ tới buổi sáng hôm đó vừa tỉnh dậy đã hét vỡ cả họng, Tề Diệc Bắc không kìm được hận ý. Tốt xấu gì hẳn cũng có em gái, mỹ nữ bên cạnh không thiếu, sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy? Kết quả là dưới sự chỉ đạo của Phó đại sơn tặc cùng sự hỗ trợ của Lâm đại sơn tặc, cuối cùng hẳn đã xử lý tình huống êm đẹp. Còn hai hẳn trở thành trò cười, hơn nữa trừ bỏ lúc nghỉ trọ, hẳn đều phải ở trong xe như kẻ tàn phế thứ hai, con mẹ nó, làm nữ nhân, thật chẳng ra làm sao.

Tề Diệc Bắc buồn bực không thôi, quên không để ý đến một người “Tàn phế” khác trong xe—— Yến Bội Nhược.

Yến mỹ nhân không phải đến kỳ, mà là không ngờ Thái tử điện hạ yêu quý của nàng ngày một thân thiết với nữ sơn tặc họ Lâm kia, đùa giỡn huyên náo, cầm tay nhau, ôm vai bá cổ là chuyện thường. Nàng đã từng nhắc nhở nhiều lần thân phận sơn tặc của Lâm Hi Nguyệt với điện hạ, nhưng lại chọc điện hạ thêm bực mình. Vì vậy nàng cũng dứt khoát mắt không thấy thì tâm không phiền, dù sao sau khi hồi kinh đã có hoàng hậu ngăn cản, nàng không tin nữ sơn tặc không rõ lai lịch này có thể tiến cung tranh thủ tình cảm với nàng được?

Tuy nhiên... tính nết Thái tử điện hạ hình như có vấn đề, Thái tử ôn hòa tao nhã lúc trước kia liệu có phải là ảo giác của nàng hơn mười năm qua hay không? Nghĩ vậy, Yến Bội Nhược không cam lòng lại vén màn xe nhìn ra bên ngoài, quả nhiên... Thái tử điện hạ của nàng vẫn đi theo trêu đùa với sơn tặc họ Lâm kia.

Yến Bội Nhược nản chí quay về chỗ cũ, Tề Diệc Bắc đã nhiều ngày làm “tàn hữu” (bằng hữu tàn tật) cùng nàng, đương nhiên hiểu được nàng đang suy nghĩ cái gì, hẩn an ủi vỗ vỗ tay Yến mỹ nữ. Yến mỹ nữ đối với việc hiệp nữ Du Nhiên không tiếc hiến thân cứu mình thoát khỏi hồ lửa rất ấn tượng, miễn cưỡng mỉm cười, lại nghĩ tới nữ sơn tặc họ Lâm đáng ghét kia, đám người bọn nàng xuống núi, sao cô ta cũng mặt dày theo đi? Nếu nàng không tới đó, người đi bên cạnh Thái tử điện hạ chẳng phải là nàng ư? Xem ra sau khi hồi kinh, phải kêu phụ thân phái tám ngàn binh mã tiêu diệt cái trại sơn tặc chết tiệt kia!

Đương nhiên, chỉ là nghĩ như vậy thôi. Trước mặt Tề Diệc Bắc nàng cũng không dám nói ra ý nghĩ này. Nàng vẫn chưa quên “Phó Du Nhiên” và “Lâm Hi Nguyệt” là tỷ muội kết bái đầu.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Phó Du Nhiên cũng là nghĩa nữ của ân sư Thái tử điện hạ, sau khi cứu người thành công thì nên rời đi mới đúng, vì sao còn muốn hồi kinh theo nàng? Hay là... Cô ta đã mơ ước ngôi vị Thái tử phi?

So với thành phần bất hảo Lâm Hi Nguyệt, thân phận Phó Du Nhiên rõ ràng gây nhiều áp lực cho Yến Bội Nhược. Ân sư của Thái tử điện hạ không dưới mười người, quy ẩn trong thâm sơn cũng ba bốn vị, trong đó không thiếu các Nho gia hiền tài rất có ảnh hưởng với đương kim Thánh Thượng. Nếu Phó Du Nhiên là nghĩa nữ của một trong số bọn họ, như vậy năng lực cạnh tranh với nàng cũng không thể khinh thường.

Nghĩ vậy, Yến Bội Nhược thử hỏi:

“Phó cô nương, nghe nói cô là nghĩa nữ của ân sư Thái tử điện hạ.”

Tề Diệc Bắc không ngờ Yến Bội Nhược đột nhiên hỏi câu này, sau phút kinh ngạc liền lập tức gạt đầu, Yến Bội Nhược cười nói: “Không biết nghĩa phụ của cô nương là vị hiền tài nào?”

“Là... Mặc Yến Thần.”

Mặc Yến Thần là phụ thân của Mặc Vĩ Thiên, nguyên là mưu sĩ cho Đương kim Hoàng thượng. Tuy nhiên từ khi mẫu thân của Mặc Vĩ Thiên qua đời, ông chán ghét chốn quan trường, được Chiêu Thái đế giữ lại, miễn cưỡng làm sư gia khai sáng cho Thái tử. Bốn năm về trước, sau khi Thái tử trưởng thành, ông liền thoái ẩn thâm sơn, chuyện này vẫn khiến Chiêu Thái đế tiếc nuối mãi. Tề Diệc Bắc lấy lão nhân gia này làm lá chắn, thứ nhất vì tạm thời thông đồng được với Mặc Vĩ Thiên ở kinh thành, thứ hai cũng là vì “bản thân mình” có thể thuận lợi nhập cung tìm chỗ dựa chắc chắn.

Yến Bội Nhược trong lòng cả kinh, thực là sợ cái gì sẽ gặp cái đấy. Cái tên Mặc Yến Thần thường xuyên được Đương kim Hoàng thượng nói ra, câu cửa miệng của ngài là: “Trẫm chỉ biết có duy nhất một Yến Thần mà thôi”. Có chỗ dựa vững chắc như vậy, nếu Phó nữ hiệp tham gia cuộc tuyển chọn Thái tử phi lần này, hẳn sẽ được Hoàng Thượng đối xử đặc biệt chăng?

Yến Bội Nhược điên cuồng hỏi tiếp: “Cô tính nhập cung cùng Thái tử điện hạ sao?”

Tề Diệc Bắc nghĩ ngợi: “Có lẽ ta sẽ đi nghĩa huynh bàn bạc thêm một chút.”

Yến Bội Nhược tâm lập tức chùng xuống, nàng vốn định dựa vào quan hệ giữa Mặc Vĩ Thiên và Thái tử điện hạ để đi cửa sau. Đứa con gái Tể tướng Tiết Huyền Trữ kia đã đủ khiến nàng đau đầu, bây giờ lại

thêm một Phó Du Nhiên nữa! Đáng ghét nhất là quan hệ giữa phụ thân và Đường kim Hoàng hậu cực kì xấu, ảnh hưởng tới việc của nàng, thật bực mình!

Tuy oán hận vậy, nhưng Yến Bội Nhược vẫn bày ra bộ mặt tươi như hoa, chẳng hề lộ một chút tâm tư nào, ngược lại còn cười nói:

“Phó cô nương cũng là nghĩa nữ của Đại hiền đương triều, lại lăn lộn nhiều năm trên giang hồ, có thể coi vắn võ song toàn. Lần này ngôi vị Thái tử phi chắc sẽ thuộc về cô thôi.”

Tề Diệc Bắc thiếu chút nữa sặc nước bọt, cái gì thế? Thái tử phi? Thế này nghĩa là sao?

“Ta... khụ, ta vào cung không phải vì tham dự tuyển chọn Thái tử phi.”

“Hả?”

Nhìn bộ dạng không tin của Yến Bội Nhược, Tề Diệc Bắc vội kêu lên:

“Ta vốn thô lỗ chẳng giống nữ nhân, suốt ngày nói tục, động bất động kêu đánh kêu giết. Thái tử cho dù mắt bị mù, cũng quyết không tuyển ta làm phi.”

Lời nói độc địa vừa thốt lên, Phó Du Nhiên đang nằm hưởng thụ ánh mặt trời đột nhiên rùng mình một cái, quan sát bốn phía, không thấy điều gì bất thường. Nàng gãi đầu gãi tai đáp lại ánh mắt khó hiểu của Lâm Hi Nguyệt, sau đó yên tâm cùng cười rộ lên với Lâm sơn tặc.

Yến Bội Nhược kinh ngạc nhìn nữ tử đang vội vàng giải thích trước mắt, đây... Cho dù là lời nói thật, cũng không nên vội vã thừa nhận như vậy. Nói láo, không muốn làm Thái tử phi, thì người tiến cung làm gì?

“Không biết... vì sao cô nương lại muốn hồi cung theo Thái tử?”

Lần này đến lượt Tề Diệc Bắc ghen hòng, đúng rồi, rốt cuộc vì sao muốn tiến cung đây?

“Cái này... là vì nghĩa phụ giao cho ta một bức thư bảo ta tự mình trình lên Hoàng Thượng.”

Trong lòng Yến Bội Nhược càng thêm cảnh giác, không chỉ có gặp nghĩa huynh, hiện tại ngay cả nghĩa phụ cũng xuất hiện, Phó Du Nhiên này quả nhiên không phải là kẻ dễ bắt nạt!

Tề Diệc Bắc vẫn còn đang đắc ý với lời nói dối “Hoàn mỹ” của mình, hoàn toàn không ngờ hắn đã trở thành kẻ địch mạnh nhất trong lòng Yến Bội Nhược.

.....

Hết chương 21

23. Chương 22

Chương 22:

Quan hệ địch – ta

Yến Bội Nhược bắt đầu có chút hối hận vì sao mình lại không nghĩ tới hậu quả mà chạy đến đây như vậy. Chạy đi chạy lại, vì sao còn cố tình chọn một con đường có sơn tặc chứ, nếu không có chuyện nàng bị cướp, có lẽ tình cảm của nàng và Thái tử điện hạ đã tiến nhanh hơn, Thái tử điện hạ sẽ không phải nhờ sự trợ giúp của Mặc lão sư nữa? Không hỗ trợ, cũng sẽ không đưa đến cho nàng một địch thủ khó chịu như thế.

Nhìn bộ dạng mỹ nhân mắt nhòa lệ, Tề Diệc Bắc với tấm lòng luyến tiếc, vội nhẹ giọng hỏi: “Bội Nhược, cô làm sao vậy?”

Yến Bội Nhược lắc đầu, Tề Diệc Bắc hiểu ra: “Cô vì việc tuyển phi mà ưu phiền sao?”

Yến Bội Nhược sụt sịt mũi, u oán than một tiếng, Tề Diệc Bắc nhíu mày:

“Cô lúc trước không phải nói với Thái tử rằng, chỉ cần được ở bên cạnh hắn là được, chẳng sợ danh phận thấp hèn sao?”

Yến Bội Nhược bỗng trừng to mắt, lời nói này là chính nàng thổ lộ tâm tình trước mặt Thái tử điện hạ, sao cô ta có thể biết được? Không phải là Thái tử điện hạ nói cho cô ta biết chứ? Xem ra, Thái tử điện hạ đối với cô ta cũng không phải không có hảo cảm, vậy sự đề phòng đối với cô ta phải tăng lên cấp số một, cấp độ S!

Nhìn mỹ nữ bỗng nhiên hoảng hốt, Tề Diệc Bắc cười gượng:

“Yên tâm đi, tuy rằng điện hạ sẽ không phong cô làm phi, nhưng phong làm Lương đệ quyết không thành vấn đề.”

“Cái gì?” Yến Bội Nhược sợ hãi kêu lên, “Cô làm sao mà biết điện hạ sẽ không phong ta làm phi?”

Tề Diệc Bắc nhíu mày, đối với Yến Bội Nhược dịu dàng như nước, hắn có phần hảo cảm nhất định. Nếu không vì mối quan hệ của Hoàng hậu, cho dù phong nàng làm phi cũng không phải là không thể. Nhưng Hoàng hậu đã sớm cố ý hạ thông điệp, Thái tử phi là người nào cũng được, nhưng quyết không phải là Yến Bội Nhược. Mà hắn cũng không thích nàng đến nỗi phải làm trái ý Hoàng hậu, cho nên Tề Diệc Bắc đã sớm tính toán, phong nàng làm tam phẩm Lương đệ gần bằng với chức Thái tử phi, cũng coi như có tình có nghĩa với nàng rồi.

Huống hồ chính nàng lúc đó chẳng phải nói không cần danh phận sao, cũng đỡ cho hắn phải khó xử. Lần này xuất cung đuổi theo, một là khiến nàng cảm động và nhớ rằng hắn vẫn có tình cảm với nàng, hai là coi như sự phản kháng im lặng đối với Hoàng hậu. Hắn không đành lòng làm trái mong muốn của người, nhưng ít nhất người phải biết chừng mực, không nên vì củng cố địa vị của mình mà hy sinh con trai, bắt cưới con gái của Đại tướng quân a? Tuy rằng hắn không có ý phân biệt đối xử, nhưng Tề Diệc Bắc hắn vẫn có mắt mà?

Tuy nhiên thông qua kháng nghị lần này, tin tưởng mẫu hậu hắn cũng hiểu ý nguyện của hắn. Hai bên cùng lùi một bước, hắn không phong Yến Bội Nhược làm phi, còn nữ tướng quân kia cũng đừng mơ tưởng ép hắn cưới!

Nhưng lúc này, xem ra Yến Bội Nhược có hứng thú với ngôi vị Thái tử phi kia, không giống lời nói của nàng trước kia gì cả. Nhưng đây cũng là chuyện thường tình của con người, có quần ai muốn cưới trường đâu... Ách... Bản thái tử bị nhốt trong trại sơn tặc đã lâu, lỡ nói ra một hai câu thô tục, có thể tha thứ được.

Tề Diệc Bắc đang chìm trong suy nghĩ, Yến Bội Nhược nghe xong có chút không phục vẫn cố hỏi:

“Cuối cùng vì sao cô biết được? Chẳng lẽ... là Thái tử điện hạ nói cho cô?”

Nếu hắn nói “phải”, không biết có đủ kích động tự trọng của mỹ nữ hay không. Càng nghĩ, đành phải để thân thể hắn đang mang này chịu chút tiếng xấu vậy:

“Ta cũng... đoán như thế.”

Aizz, con người thường ích kỷ yếu đuối thế đó, Tề Diệc Bắc nhất thời mềm lòng, vì Phó Du Nhiên rước thêm “tình địch” tiếp theo. Lúc Yến Bội Nhược oán hận nghiêng rằng, Phó Du Nhiên không còn được cảm kích vì hành trình tự do của mình nữa, thì kinh thành đã hiện ra.

Bởi vì Phó Du Nhiên cùng Lâm Hi Nguyệt do đặc trưng nghề nghiệp nên từ nhỏ không được đi xa nhà, nơi đi xa nhất cũng chỉ vào trấn An Dương. Chẳng có chút kiến thức nào về kinh đô phồn hoa hưng thịnh, càng gần đến kinh thành, hai đôi mắt lại càng mở to hơn nữa. Các nàng vốn tưởng rằng An Dương đã rất đồ sộ, nhưng đến kinh thành mới biết được, kiến thức mà các nàng có được mười bảy năm nay, đối với kinh thành cũng chỉ là một ngã tư bình thường mà thôi (nhà quê lên tỉnh =)).

“Hi Nguyệt” Phó Du Nhiên kích động không ngừng “Ta xúc động quá.”

Ánh mắt Lâm Hi Nguyệt đương nhiên đã rực sáng, gạt đầu bữa bãi: “Lẽ ra chúng ta nên đến kinh thành sớm một chút.”

Tề Diệc Bắc đã thoát khỏi số phận “tàn phế”, về mặt khinh bỉ giữ chặt Phó Du Nhiên, thấp giọng nói:

“Cô giữ chừng mực cho ta một chút, không cần thấy cái gì đều đến sờ đâu!”

Phó Du Nhiên cũng phát giác bản thân hơi quá, ngưng ngưng gật đầu đáp ứng. Yến Bội Nhược trong lòng lại vô cùng nghi hoặc, tổng hợp lại toàn bộ biểu hiện, Thái tử điện hạ bây giờ có chút kỳ quái. Cho dù ở trong thâm cung lâu như vậy, cũng không thể nhìn cái gì cũng như mới a, huống hồ Thái tử vẫn thường xuyên ra ngoài mà.

“Bội Nhược.”

Dòng suy nghĩ của Yến Bội Nhược bị cắt đứt, thấy “Phó Du Nhiên” nói:

“Bội Nhược, nếu đã vào kinh thành, nàng cũng nên chuẩn bị hồi phủ báo bình an cho Thượng Thư, chúng ta còn có chuyện quan trọng, không tiện nàng được.”

Yến Bội Nhược trong lòng vô cùng, trăm lần, vạn lần không thoải mái, không thể thể được. Thái tử điện hạ lại hạ lệnh trực tiếp đuổi nàng về, nếu như sau này nàng là chủ nhân Đông cung, sao có thể sống dễ chịu được?

“Điện hạ.”

Giọng nói nũng nịu của Yến Bội Nhược đã thành công lôi kéo sự chú ý của Thái tử:

“Điện hạ nếu như có chuyện quan trọng, chi bằng để Bội Nhược đi theo hầu hạ, cũng đỡ cho Bội Nhược thêm lo lắng.”

Phó Du Nhiên ngoáy ngoáy lỗ tai, nhìn Tề Diệc Bắc nói: “Chúng ta tiếp theo sẽ đi đâu?”

“Tất nhiên là đi tới phủ Quốc sư trước.”

Phó Du Nhiên gật đầu, quay lại nói với Yến Bội Nhược:

“Nàng nghe thấy chưa, tới phủ Quốc sư. Không cần lo lắng nữa, mau về nhà đi.”

Yến Bội Nhược vội la lên: “Điện hạ, Bội Nhược...”

“Được rồi.” Phó Du Nhiên nhún mày, “Nghe không hiểu sao?”

Yến Bội Nhược chớp mắt, điện hạ luôn nói năng dịu dàng, như thế nào...

“Nghe có hiểu không? Trả lời đi!” Phó đại trại chủ của chúng ta đã đến giới hạn của sự kiên nhẫn.

Trong mắt Yến Bội Nhược đã nhanh chóng ngân ngấn nước mắt, một bên Tề Diệc Bắc cũng có chút đau lòng, nhẫn nại nói: “Cô về trước đi, chờ điện hạ hồi cung, không phải sẽ có cơ hội gặp mặt sao?”

Yến Bội Nhược gật đầu, đôi với tình địch trước mắt này cuối cùng tình cũng giảm đi một phần địch ý. Tề Diệc Bắc lại dặn tiếp: “Đối với việc cô bị bắt lên núi, trăm ngàn không thể lộ ra.”

Yến Bội Nhược đến đây có chút kinh ngạc, chẳng lẽ Phó nữ hiệp này không có ý định tranh ngôi vị Thái tử phi sao? Nếu không chỉ bằng lời “gièm pha” nàng bị sơn tặc bắt này, đừng nói Thái tử phi, mà ngay cả việc sau này nàng có lấy được chồng không cũng khó nói.

Tề Diệc Bắc đương nhiên cũng có ý nghĩ này, nhưng quan trọng hơn, hắn không muốn cho người khác biết thân phận thật sự của Phó Du Nhiên, nếu không, sẽ loạn hết.

Nếu nói lúc đầu Yến Bội Nhược có chút hảo cảm với “Phó Du Nhiên, sau đó là phòng bị, rồi đến phần hận, hiện tại lại có thêm chút căm kích.

.....

Hết chương 22

24. Chương 23

Chương 23: Hoàng cung trong truyền thuyết

Tiến bước Yến Bội Nhược, Tề Diệc Bắc cùng Phó Du Nhiên mang theo Tề An và Lâm Hi Nguyệt, không ngừng tiến về phủ Quốc sư. Tề Diệc Bắc sớm đã hạ quyết tâm, đừng nói cái tên Huyền Sắc chết tiệt kia đang bế quan, cho dù y đã nhập “Quan”, hắn cũng phải lôi y ra bằng được!

Sự tình tưởng như rất tốt, nhưng người tính không bằng trời tính, khi bốn người đã đến bên ngoài phủ, không chỉ có Quốc sư bế quan, mà ngay cả ruồi bọ cũng không thấy con nào. Khó khăn lắm mới gọi được lão quản gia râu tóc bạc phơ, lại được một câu trả lời rất thuyết phục rằng Quốc sư đã ra ngoài du ngoạn. Tề Diệc Bắc tức giận nổi trận lôi đình, thiếu chút nữa chửi ầm lên, lão già kia vội vàng nói:

“Quốc sư đại nhân phân phó, dù là người nào tới cửa cũng phải chuyển cáo một câu: không phải không muốn giúp, mà thời điểm chưa tới, các vị cứ về trước đi.”

Tề Diệc Bắc ủ rũ cất bước rời khỏi, Phó Du Nhiên thấy bộ dáng hoạt bát của “mình” từ trước đến nay đang chết dần chết mòn, vội chạy đuổi theo, nắm lấy vai của “mình”:

“Đừng như vậy, không phải chúng ta đã sớm làm chuẩn bị tốt công tác trường kì kháng chiến sao? Nếu không việc gì ta phải chạy đến nơi ngàn dặm xa xôi này.”

Tề Diệc Bắc liếc mắt nhìn cô nàng Phó Du Nhiên đang hùng biện, tức giận hỏi:

“Chẳng phải cô sợ cuộc du ngoạn của mình chấm dứt quá sớm sao?”

Phó Du Nhiên cười mỉa hai tiếng, vừa định nói tiếp, chợt thấy góc bên đường có một đám người đang lén lút thò đầu ra nhìn, trong tay có mấy cái bút, không ngừng ghi chép thứ gì đó vào một quyển sách.

“Lão Tề” Phó Du Nhiên hất cằm chỉ vào đám người, “Bọn họ là ai thế?”

Tề Diệc Bắc vừa thấy, mặt nhần lại, lôi Phó Du Nhiên rời đi. Đám người trốn ở góc đường thấy hành tung đã bị bại lộ, lập tức ủa lên, bao vây khắp xung quanh bốn người Phó Du Nhiên.

“Thái tử điện hạ, thần là chuyên viên của Đại Tấn thời báo, xin hỏi hai vị bên người ngài là tiểu thư con nhà ai, có quan hệ gì với ngài vậy?”

“Thái tử điện hạ, thần là chuyên viên tờ Nhất Điểm Thông, xin hỏi ngôi vị Thái tử phi sẽ do một trong hai vị tiểu thư này làm chủ sao?”

“Thái tử điện hạ, xin hỏi ngài định phủ nhận tư cách tham dự của Yến tiểu thư trong cuộc lựa chọn này ư?”

“Thái tử điện hạ...”

Phó Du Nhiên bị một đoàn ruồi bọ này làm chóng mặt hoa mắt, phát điên hét lớn: “Người cái con mẹ các người!”

Sau phút khiếp sợ qua đi, đám “Chuyên viên” mang bộ mặt hưng phấn hét to với người trợ lý đằng sau:

“Mau, nhớ kỹ, thái tử vì mỹ nhân tức giận mắng chuyên viên tòa soạn báo.”

“Một lời chửi kinh động trong ngày, phá vỡ hình tượng Thái tử điện hạ hai mươi năm qua không nói tục, mau chạy về đưa tin.”

“...”

Phó Du Nhiên vẻ mặt kính nể nhìn chuyên viên liên can xuất khẩu thành thơ, chẳng lẽ, những người này, chính là đám Cầu tử quân đoàn bị đám quan lại phỉ nhổ, được người dân ủng hộ sao?

Đang lúc Phó Du Nhiên khâm phục vạn phần, cuối phố lại xuất hiện một hướng đám người, đi đầu là vị nam tử trung niên, thành thực ngăn đám Cầu tử lại, lớn tiếng quát:

“Các vị, về vấn đề chọn Thái tử phi chúng ta không thể phụng cáo, tất cả tin tức đều sẽ được Bộ Thông tin Hoàng cung thông báo bằng giấy. Còn câu nói vừa rồi của Thái tử điện hạ không phải là lời nói tục, mà là

một câu danh ngôn được trích dẫn từ trong cuốn tiểu thuyết “Ta là một con heo sau thời đại”, mời các vị chuyên viên bằng hữu không nên hiểu lầm.”

Sau đó, đám người Phó Du Nhiên lại bị vị nam tử trung niên kéo đi rất vội vàng, vị nam tử khẽ nói: “Hoàng hậu nương nương nhớ thương điện hạ đến ốm liệt giường, điện hạ nhanh chóng hồi cung thăm nương nương, chuyện còn lại cứ để vi thần giải quyết.”

Phó Du Nhiên có chút hỗn loạn, nàng không biết người tự xưng là “vi thần” trước mắt này là ai, cũng không biết hẳn định dẫn nàng đi đâu, chỉ kịp nghe được hai chữ —— hồi cung.

Muốn lấy mạng già của nàng ư, Phó Du Nhiên vội vàng quay đầu tìm kiếm thân hình “bé nhỏ” của Tề Diệc Bắc, nhưng chẳng thấy đâu. Trong mắt nàng chỉ nhìn thấy toàn là một màu đồng phục “Bảo An”, Phó Du Nhiên dừng lại, hét lớn: “Các nàng đâu?”

Vị nam tử trung niên kia —— người phụ trách tin tức của Bộ Đối ngoại Hoàng cung tên Hứa Trung, nghe Thái tử điện hạ hỏi vội vàng mở miệng:

“Điện hạ, hoàng cung là cấm cung quan trọng, ngoại trừ Tề An ra, hai vị cô nương kia không thể tiến vào, thuộc hạ đã phái người đưa các nàng trở về chỗ ở.”

Đuổi về chỗ quái nào! Nàng vừa mới đến kinh thành, làm gì có chỗ nào mà ở! Phó Du Nhiên nắm lấy cổ áo Hứa Trung:

“Đừng nói lời vô nghĩa, mau đưa các nàng trở lại!”

Hứa Trung vội nói: “Điện hạ vẫn nên về cung thăm nương nương trước...”

Phó Du Nhiên nghiến răng nghiến lợi nói:

“Mau tìm các nàng trở về, ta không thể không có nàng!”

Hứa Trung vội vàng bịt miệng Phó Du Nhiên, thấp giọng nói:

“Cho dù Điện hạ thích hai vị cô nương kia, cũng không nên phát biểu ở nơi công cộng này.”

Phó Du Nhiên không thèm để ý, gờn nắm đấm lên, Hứa Trung hoảng hốt la lên:

“Đúng đúng, vi thần sẽ đưa các nàng trở về!”

Nói thì nói như vậy, nhưng lại không làm như vậy, Hứa Trung khẽ liếc mắt sai khiến đội Bảo An hai bên, đám người họ ngầm hiểu lập tức dồn thành một đoàn, vây Phó Du Nhiên bên trong. Cứ như vậy, dưới tình huống Phó Du Nhiên bị nâng hai chân hai tay lên, hướng về phía hoàng cung, đi tới!

Hứa Trung nhìn “đám người di động” dần dần khuất xa, cuối cùng mới yên tâm thở phào. Cuộc vận động bầu cử ngôi vị Thái tử phi sắp tới, không may trong thời điểm này Thái tử điện hạ lại làm ra chút chuyện xấu, ảnh hưởng tới sự tín nhiệm của dân chúng, về phần hai nữ tử kia... Chắc, chẳng lẽ thái tử điện hạ đã ngứa sơn hào hải vị, muốn đổi khẩu vị ăn rau xanh đậu hủ? Lòng người thật khó hiểu.

Trên thế giới không có bức tường nào gió không lùa được, huống chi trên con đường này còn chẳng có tường. Cho dù lão đại Hứa Trung rất có kinh nghiệm ngăn Thái tử điện hạ kịp thời, nhưng sang ngày thứ hai trên các tờ báo, tuần san vẫn giạt tít như sau:

“Hai con ngựa đen xông vào cuộc tuyển chọn Thái tử phi, Thái tử điện hạ công bố một trong số người đó có thể đoạt được ngôi vị.”

“Kinh hoàng! Thái tử điện hạ không thể không có nữ nhân!”

“Tin tức tuyệt mật, sơ lược về thân thể Thái tử phi.”

“...”

Đương nhiên, chỉ có Phó Du Nhiên là không biết việc này, tuy nàng thật sự không muốn, nhưng vẫn bị quân đội di động đưa đến một tòa kiến trúc nguy nga đồ sộ phía trước.

Nó rộng bao nhiêu? Bằng mười cái Thần Phong trại? Hay là một trăm? Không, còn rộng lớn hơn, có lẽ bằng toàn bộ thị trấn An Dương cũng không sai. Tường sơn màu son, ánh sáng chói mắt của ngói lưu ly, hai màu tương phản làm nổi bật tòa cung điện cổ kính mà tráng lệ. Phó Du Nhiên cố gắng không liếc mắt nhìn hai bên, kích động đến nỗi sớm quăng Tề Diệc Bắc cùng Lâm Hi Nguyệt ra khỏi đầu, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, hoàng cung! Nơi này chính là hoàng cung trong truyền thuyết!

Nhìn bộ dáng đang trừng mắt há miệng của “Thái tử điện hạ”, đội Bảo An không hiểu liền nhắc nhở:

“Điện hạ, chúng tiểu nhân không thể đến gần hoàng thành hơn được nữa, chỉ có thể đưa điện hạ đến đây.”

Trong lúc nói chuyện đã có hai người đội viên thông minh nhanh chóng chạy đến trước cửa hoàng cung báo tin. Chỉ lát sau, một đội Cẩm vệ quân thân mặc nhụyễn giáp đi theo hai người kia xếp thành hàng, thấy Phó Du Nhiên nhất tề quỳ xuống:

“Tham kiến thái tử điện hạ!”

Tiếng động đều nhịp vang to đã làm cho Phó Du Nhiên tỉnh táo lại một chút, tuy nhiên nàng không biết đây chỉ vừa mới bắt đầu. Sau khi được đội Cẩm vệ quân tiếp quản, Phó Du Nhiên bị hộ tống tiến vào hoàng thành, xuyên qua vô số hành lang gấp khúc, trải qua vô số tòa đại điện rộng rãi. Bên người từ cẩm vệ quân đổi thành thái giám cuối cùng lại biến thành cung nữ, đi mất gần một canh giờ Phó Du Nhiên hoàn toàn buông thả cho ý định “Thừa dịp loạn chạy trốn”, ngoan ngoãn đi theo sau đám cung nữ.

Hành vi ngoan ngoãn, nhưng trong đầu vẫn không ngoan. Phó Du Nhiên đi được bao lâu liền mắng bậy lâu, con mẹ nó, cho dù là hoàng đế lão tử cũng không thể trụ tại địa phương lớn như vậy a, không sợ lạc đường sao? Dù sao hiện tại nàng đang lạc đường.

25. Chương 24

Chương 24: Thần tượng trong lòng phái nữ

Tử Hòe cung, Phó Du Nhiên nhắc đi nhắc lại ba chữ này đã được tám trăm năm mươi sáu lần. Không phải nàng nhàn rỗi, mà là do đám cung nữ khi đưa nàng đến trước tòa cung điện này đã đồng loạt cáo lui, lại chẳng có người đến tiếp nhận. Vốn đang cùng ở một chỗ với Tề An, nhưng hắn không thể vào Hậu cung nên đã trở về Đông cung trước, lưu lại Phó Du Nhiên đứng yên ngơ ngác tại chỗ — không dám chạy loạn vì sợ lạc đường.

Mãi cho đến khi nàng đếm đến một nghìn ba trăm lần, từ trong cung mới đi ra hai cung nữ trẻ tuổi, sau khi hành lễ với Phó Du Nhiên, có chút hờn dỗi nói: “Điện hạ trở về sao lại không đi vào? Phải đợi chúng ta đến mời ư, nương nương đang chờ ngài đây.” Trong lúc nói chuyện còn liếc mắt đưa tình, khiến cho Phó Du Nhiên sững sốt, sau đó nàng liền hiểu ra.

Nhất định là vị Thái tử đáng yêu của chúng ta thường ngày luôn tùy tiện đùa bỡn với các cung nữ, cho nên mới được hai tỷ tỷ này thích như vậy. Hắc, nhìn hắn ngày thường làm bộ dáng hoàng, hóa ra cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì.

Được hai cô cung nữ dẫn vào bên trong Tử Hòe cung, Phó Du Nhiên cảm nhận rõ một luồng khí mát mẻ. Bây giờ đã vào giữa hè, mà ở đây còn có thể hưởng thụ sự mát lạnh như vậy, đúng là hoàng cung a!

Đúng lúc Phó Du Nhiên đang mãi ngắm nhìn chung quanh, tìm bộ phận làm mát thì bỗng một bàn tay to từ phía sau, mạnh mẽ chụp lấy bả vai của nàng.

...Phó Du Nhiên vốn không đề phòng đã bị điểm huyết trên vai, trong lòng thầm mắng bản thân mình vì sao sơ ý như thế. Không kịp suy nghĩ, nàng khom lưng thoát khỏi khống chế của đối phương, thân thể bay lên không trung tạo thành một độ cong hoàn hảo, đồng thời tay trái chế trụ cổ tay đối phương, tay phải ngằm đẩy nội lực, vô cùng duyên dáng tung một chưởng về ngực đối phương...

Khụ! Trên đây chính là giấc mộng tự sướng hơn chín mươi chín lần trở thành trại chủ cao thủ võ lâm của nàng. Tình cảnh thực tế là, đại sơn vương bị võ bả vai giật mình hét lên một tiếng, cơ chế bảo vệ tự động bắt đầu khởi động, mặc kệ là ai cũng quay lại đâm một cú...

Người phía sau lắc mình một cái, thoả mái tránh né: “Thái tử...”

Giọng nói ấm áp mà tao nhã, mang theo vài phần cao quý làm cho Phó Du Nhiên sinh hảo cảm, ngẩng đầu nhìn lên, ha ha ha, mặt hàng tốt.

Người nọ tầm hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, thân khoác áo bào gấm màu trắng, giày thêu vân mây chỉ vàng, hông đeo chuỗi ngọc ngũ sắc đính tua, đầu đội mũ bạch ngọc. Khuôn mặt sáng sủa, mày kiếm đen dài, con ngươi sâu thẳm thẳm như nước hồ... Khí chất vô cùng hiên ngang.

Tóm lại chính là... Vô cùng đẹp trai.

“Ta... đã gặp người rồi.”

Phó Du Nhiên thề nàng không cố ý nói câu chào thô thiển như vậy, chỉ là người nọ tựa như đã quen biết từ lâu, khiến nàng bất giác thốt ra.

Người nọ mỉm cười: “Thái tử lại nói đùa, vừa trở về sao còn chưa vấn an mẫu hậu?”

Mẫu hậu? Nàng đang tới gặp Hoàng hậu, hẳn cũng kêu mẫu hậu? Nói như vậy... Vị soái ca này là huynh đệ của “mình”?

Đánh trống lảng, sợ để lộ nội tình nên Phó Du Nhiên không dám nhiều lời, theo sau soái ca vào trong điện, trên nhuyển tháp bên trong có một phụ nữ đang điềm tĩnh dựa vào, dung nhan cao quý xinh đẹp, không ngừng nhìn ra ngoài, thấy Phó Du Nhiên lập tức sắc mặt hiện vẻ vui mừng, nhưng đối với soái ca đang tới hơi lộ ra ý chán ghét.

“Tham kiến mẫu hậu.” Soái ca cúi người quỳ xuống.

Phụ nhân kia thậm chí không thèm kêu soái ca đứng lên, đã vội vàng bước xuống đi đến cạnh Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên đoán vị này chắc là Hoàng hậu, cũng học theo, quỳ rạp xuống đất: “Tham kiến mẫu hậu.”

“Diệc nhi mau đứng lên.”

Hoàng hậu vội vàng kéo Phó Du Nhiên, trong lòng có chút kinh ngạc, nửa tháng không gặp, sao hắn đối với mình khác xưa nhiều thế? Chẳng lẽ vẫn là vì chuyện lập phi ư? Đều do tên Hộ quốc tướng quân kém cỏi kia, sinh ra nữ nhi còn xấu hơn cả hắn, ngay cả mình còn không muốn nhìn, huống chi là đứa con từ nhỏ đã được mỹ nhân vây quanh.

Nghĩ vậy, Hoàng hậu nhẹ nhàng xoa mặt Phó Du Nhiên, áy náy nói: “Diệc nhi, con gầy quá.”

Phó Du Nhiên tùy tiện ứng phó hai câu, tâm tư sớm đã đặt bị chiếc chậu ngọc bích đặt ở góc phòng hấp dẫn sự chú ý. Chiếc chậu ngọc bích màu xanh biếc sáng lấp lánh, hẳn không phải là vật phàm, trong đó đựng ngay ngắn một khối băng, hóa ra đây chính là chỗ tỏa ra cảm giác mát lạnh khi này. Chỉ là không biết xung quanh đại điện này bày bao nhiêu chậu băng mới được như vậy. Phó Du Nhiên lúc này hối hận muốn chết, nàng cảm thấy Tề Diệc Bắc đưa ra “Điều kiện” quá thấp, một cái chậu ngọc thể này, đã đáng giá vài trăm lượng vàng, mà Tề Diệc Bắc chỉ cho nàng có nghìn lượng, chẳng phải là quá ít hay sao?

“Diệc nhi.”

“A?” Phó Du Nhiên hoảng hốt mới nhớ ra thực tại, Hoàng hậu lo lắng hỏi: “Không phải mấy ngày nay con đi đường vất vả quá chứ?”

“Ách... Đúng vậy.”

“Về sau không cho phép tức giận với mẫu hậu như vậy.” Hoàng hậu đau lòng nói: “Yên tâm, mẫu hậu sẽ không ép con lấy con gái của Tướng quân nữa.”

“Hả” Phó Du Nhiên căn bản không biết nàng đang nói gì, mà cũng không hiểu Hoàng hậu bảo gì, cứ phải giả vờ giả vịt, nàng phát điên mất, phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp tìm được Tề Diệc Bắc.

Hoàng hậu đã nhiều ngày không gặp được con mình, tất nhiên có rất nhiều thể mình điều muốn tâm sự. Quay đầu lại, nét cười đã giảm đi nhiều:

“Hoài vương đứng lên đi, không có chuyện gì, người cứ về trước đã.”

Hoài vương? Phó Du Nhiên trừng mắt, soái ca trước mặt nàng chính là Hoài vương Tề Thụy Nam cực nổi tiếng ở trong dân gian ư? Thể nào nhìn hần vô cùng quen thuộc, đối với Hoài vương điện hạ, Phó Du Nhiên rất chuyên tâm nghiên cứu, nàng cùng Lâm Hi Nguyệt đều là “Nam phần” (hám zai), thu thập không ít tư liệu về Hoài vương điện hạ, đương nhiên cũng bao gồm cả các bức vẽ chân dung.

Bình thường vẫn có tin đồn tình cảm giữa hần và Thái tử điện hạ không được tốt lắm, sinh hoạt cá nhân của Hoài vương rất điều độ, xuất hiện trên báo chí đều là “Chính sự”. Gì mà xử án trộm trâu, bắt được đại tham quan, giải cứu nữ tử đáng thương bị lạc loạn trong chiến tranh, có thể mặc giáp ra trận giết địch. Nghe nói bây giờ còn làm người phát ngôn miễn phí vì danh dự của đám thương gia, cổ động việc nộp thuế hợp pháp, tóm lại một câu, nhân phẩm cao thượng, văn võ song toàn, dân chúng kính yêu, cả triều khen ngợi, ngay cả Hoàng Thượng cũng coi trọng Hoài vương vài phần. Có câu nói mọi người không dám nói ra, nhưng ở trong lòng đều nghĩ tới, Hoài vương điện hạ chỉ vì xuất thân kém cỏi mà thôi, nếu hần là nhi tử của Hoàng hậu hoặc Hoàng hậu không có con, như vậy ngôi vị Thái tử đương triều, cũng không rơi vào tay người suốt ngày chỉ biết tới chuyện phong hoa tuyết nguyệt, mọi việc luôn nghe theo lời mẹ ... Ha ha, không thể nói ra, chỉ cần hiểu rõ trong lòng là được.

Đây là sự so sánh giữa người với người, hàng với hàng, so với vị Thái tử tầm thường nhẽo kia, Hoài vương ngoại trừ tất cả các ưu điểm trên người, còn có một lý do khiến cho các cô nương trong thiên hạ đều phát cuồng —— hần không có vợ!

Ách... Mặc dù có câu tục ngữ: Ba giấc mộng lớn của Nam nhân chính là: thăng quan, phát tài, sống vui với vợ, nhưng hần cũng không phải vì vợ mình mất mà nổi tiếng. Hoài vương điện hạ có một gia đình hạnh phúc, không hề phong thêm trắc phi, Hoài vương Vương phi ba năm trước đây trong lúc sinh khó đã qua đời, ngôi vị Vương phi ấy vẫn để trống ba năm nay. Đã có bao nhiêu tiểu thư khuê các chủ động tiến đến hưởng ứng lệnh triệu tập nhưng đều ôm hận trở về. Nghe nói ngay cả công chúa Ngụy quốc cũng có ý tứ này, nhưng Hoài vương vẫn luôn thờ ơ lạnh lùng. Tục ngữ nói không sai, dù nhiều châu báu, cũng khó có được tình lang thật lòng. Nam tử trọng tình trọng nghĩa như vậy, nữ tử trong thiên hạ sao có thể không yêu thích.

Mà nay, bạch mã vương tử trong lòng của các nữ nhân lại còn xuất hiện trước mặt nàng, là người thật! Điều này khiến Phó Du Nhiên mừng rỡ phát điên.

26. Chương 25

Chương 25: Đại biểu nhân dân tốt nhất

Tề Thụy Nam nhận được lệnh đuổi khách của Hoàng hậu, chỉ mỉm cười, không nhanh không chậm nói: “Nếu Thái tử đã bình an quay về, nhi thần an tâm rồi, nhi thần xin cáo lui.”

Nhìn theo bóng dáng Tề Thụy Nam lui xuống, Phó Du Nhiên lưu luyến thu hồi ánh mắt. Đây quả là cơ hội hiếm có, nhất định phải bắt hần kí tên ỉnh mới được, không biết chừng nàng sẽ có cơ hội tranh cử ngôi vị đội trưởng “Nam phần đoàn” (fanclub) cũng nên.

Hoàng hậu nào biết tâm tư khó dò của Phó Du Nhiên, kéo “Con” ngồi vào nhuyễn tháp, thành khẩn nói: “Diệc nhi lần này trốn đi, khiến cho phụ hoàng vô cùng tức giận. Thêm vào đó một bên Hoài vương lại châm ngòi thổi gió, hiện tại thể cục cực kì bất lợi với con, con đừng gây thêm phiền toái gì nữa.”

Phó Du Nhiên mặc dù không biết “thể cục” mà Hoàng hậu nói là cái gì, nhưng thần tượng trong lòng bị người ta nói như kẻ tiểu nhân, nàng thân là “fan cuồng”, đương nhiên không thể gặt bừa: “Châm ngòi thổi gió gì chứ? Mẫu hậu từng thấy sao?”

Hoàng hậu sững sờ: “Diệc nhi, con... con nói cái gì?”

Phó Du Nhiên chợt nhớ thân phận của “mình”, vội vàng ho nhẹ một tiếng:

“Ý của con... Hoài vương không phải là người như vậy, mẫu hậu đừng suy nghĩ nhiều.”

Hoàng hậu cau mặt nói: “Diệc nhi, con bị sao vậy? Hoài vương bề ngoài khoan dung rộng lượng, kì thực luôn tranh đấu mọi chỗ với con. Khiến cho phụ hoàng con trọng dụng hẳn, khinh thường con, cứ thế mãi, ngôi vị Thái tử con còn giữ được sao?”

Phó Du Nhiên nhìn người mẹ của “mình” đang bao che khuyết điểm, bất mãn nói:

“Hoài vương được Hoàng thượng trọng dụng, là vì hắn có bản lĩnh, Thái tử không được Hoàng Thượng đãi ngộ như vậy, là vì Thái tử yếu đuối vô dụng! Thối xấu của mình, há lại đổ lên đầu người khác!”

Hoàng hậu hoảng sợ trừng mắt, khóe môi run rẩy: “Diệc nhi, con nói bậy bạ gì đó? Không phải ở bên ngoài nhiều ngày, nên nhiễm quái bệnh?”

“Bệnh gì a? Dân chúng trong thiên hạ đều nói như thế.”

“Diệc nhi!” Giọng nói Hoàng hậu trở nên sắc bén: “Người thân là thái tử, không được nói hươu nói vượn!”

Phó Du Nhiên vốn định phản bác, nhưng nhìn Hoàng hậu trợn mắt lên, sắc mặt tái nhợt, lại có chút mềm lòng. Thái tử là nhi tử của bà, nghe người ta nói vậy đương nhiên rất khó chịu, thở dài, Phó Du Nhiên cố gắng kiềm chế:

“Mẫu hậu, nếu... con chỉ nói nếu có một ngày như vậy, hoàng... Phụ hoàng quyết định lập Hoài vương làm Thái tử, người cũng đừng quá đau khổ, Hoài vương có tấm lòng nhân hậu, tương lai tươi đẹp đang chờ mẫu tử chúng ta phía trước.”

Hoàng hậu nghe xong, đẩy mạnh Phó Du Nhiên, lạnh lùng nói: “Người điên rồi! Người không phải là con ta!”

Lần này làm Phó Du Nhiên hoảng sợ tột độ, vội vàng nói: “Mẫu hậu, người làm sao vậy?”

Chẳng lẽ bộ mặt đích thực của nàng đã bị phát hiện? Trong phòng cũng không phát hiện thấy chiếc kính chiếu yêu nào a?

Hoàng hậu vùng tay áo, cả giận nói: “Đừng gọi ta là mẫu hậu, bản cung không có đứa con kém hiểu biết như người!”

Nhìn Hoàng hậu đang bực tức, Phó Du Nhiên lúc này mới yên lòng, đối phó với cơn nổi giận của vị trưởng bối, nàng cười gượng hai tiếng, bày ra khuôn mặt tươi cười kéo tay áo Hoàng hậu, thấy Hoàng hậu không có phản ứng, liền đứng dậy bóp vai Hoàng hậu:

“Mẹ —— “

Giọng nói nũng nịu khiến cho lòng Hoàng hậu rung động:

“Diệc nhi, người vừa bảo ta cái gì?”

Trong mắt Phó Du Nhiên đã tích đầy sương mù, một từ “Mẹ” này, từ nhỏ đến lớn nàng đã lén kêu không biết bao nhiêu lần, không ngờ hôm nay giấc mộng đã trở thành sự thật, “Con có thể nói như vậy sao? Con chưa từng nói nha.”

Một tiếng “Mẹ”, đã khiến tâm Hoàng hậu mềm nhũn, từ nhỏ nhi tử đều kêu “Mẫu hậu”, đâu có bao giờ gọi bà thân thiết đến thế? Nhưng đối với những lời nói kia, trong lòng bà vẫn buồn bã: “Sau này không được nói bậy như vậy!” Nói xong bà kéo Phó Du Nhiên ngồi xuống lần nữa, lại dặn: “Những lời này chỉ được nói ở đây, lúc có người ngoài, không thể nói thế.”

Phó Du Nhiên gật đầu đáp ứng, lại nhịn không được bóp vai Hoàng hậu, ngây ngô cười nói: “Ta cũng có mẹ a.”

Hoàng hậu sủng nịch cười nói: “Nói gốc quá.”

Phó Du Nhiên cười nói: “Mẫu hậu và mẹ không giống nhau, như Hoài vương cũng kêu người là mẫu hậu, nhưng không có gọi người là mẹ.”

Mẹ ruột của Hoài vương nguyên là mỹ nhân tứ phẩm, bởi vì nhà mẹ đẻ thế lực đơn bạc, sau khi sinh hạ hoàng tử cũng chỉ được tấn phong làm Tiệp dư, mãi cho đến vài năm nay Hoài vương biểu hiện nổi trội xuất sắc, Chiêu Thái đế mới phong làm nhất phẩm Đức phi vào năm ngoái, là một trong tứ phi chỉ đứng sau Hoàng hậu. Vì địa vị gần với Hoàng hậu như vậy, hơn nữa bà ta còn có đứa con quá xuất sắc, nên Hoàng hậu luôn coi Đức phi là địch nhân lớn nhất.

Nghe thấy Phó Du Nhiên nhắc tới Hoài vương, sắc mặt Hoàng hậu lại trầm xuống, Phó Du Nhiên vỗ vai Hoàng hậu nói: “Mẹ, con có điều muốn nói, không biết người muốn nghe hay không.”

Hoàng hậu lườm Phó Du Nhiên một cái, nghĩ đến biểu hiện bất thường của “Con” mình hôm nay, trong lòng bà dĩ nhiên đoán được “hắn” định nói gì, khoát tay áo nói: “Thôi, có cái gì thì nói luôn đi, chỉ lần này thôi, lần sau không được viện cớ này nữa.”

Phó Du Nhiên cũng không vội vàng trả lời, mà là nghĩ lại bình thường nàng hay suy đoán cùng với nhóm “Nam phần”, lại kết hợp với ngôn luận lúc Sơn ca hay đọc, nửa ngày mới nói:

“Đại Tấn là một quốc gia dân giàu nước mạnh, phụ hoàng tại vị ba mươi lăm năm, đã đưa Đại Tấn vào thời đại thái bình thịnh trị, ngôi vị tương lai của con, sẽ tầm thường vô vị. Chắc chắn sẽ không gây nhiều hỗn loạn, cùng lắm là tại vị được ba, bốn mươi năm, sau đó lại chờ vị minh quân kế tiếp xuất hiện.”

Hoàng hậu nhíu mày: “Diệt nhi...”

“Mẹ, trước hãy con nói nói.” Phó Du Nhiên ngắt lời Hoàng hậu: “Nếu phụ hoàng có quyết định khác, một ngày nào đó Hoài vương thế chỗ, như vậy Đại Tấn ta sẽ không phải chờ đợi nữa, bởi vì Hoài vương, sẽ là một Chiêu Thái đế khác.”

Hoàng hậu nhếch miệng, trên mặt tràn đầy sự phẫn nộ, Phó Du Nhiên cầm chặt tay bà:

“Mẹ, người trong thiên hạ đều biết, con không địch nổi Hoài vương, cho nên, nếu có một ngày phụ hoàng thật sự khiến mẫu thân khó xử, đều chỉ suy nghĩ cho tương lai của Đại Tấn. Mẫu thân nhất định phải ủng hộ phụ hoàng, đừng để Đại Tấn lâm vào thảm kịch như Sở quốc tranh đoạt.”

Hoài vương cùng Đông cung Thái tử tranh đấu với nhau không còn là bí mật, những lời này chủ yếu là cái nhìn của Sơn ca đối với việc tranh đoạt Đông cung Đại Tấn, lại tổng hợp thêm sự ca ngợi của “Nam phần đoàn” với Hoài vương điện hạ. Đương nhiên, cũng không phải là rập khuôn tất cả câu nói của người khác, ví dụ như các từ “Bởi vì”, “Cho nên”, “Nếu” xuyên suốt toàn đoạn văn là trợ từ của Phó Du Nhiên nghĩ ra.

Ách... Mặc dù có lỗi với lão Tề, nhưng cũng phải để đám con cháu quý tộc nghe thấy lời nói tận đáy lòng của dân chúng thôi. Phó Du Nhiên cảm thấy nàng thật sự rất xuất sắc, quan tâm dân tình, truyền đạt ý dân, quả thực là Đại biểu nhân dân tốt nhất. Đúng lúc Phó Du Nhiên đang đắc ý dào dạt, sắc mặt Hoàng hậu nung nung tái mét, bên ngoài cửa điện đột nhiên truyền đến một giọng nói uy nghiêm mạnh mẽ:

“Thái tử nói thật lòng sao?”

27. Chương 26

Chương 26: Nói bậy lại hóa hay

“Thái tử nói thật sao?”

Cùng với giọng nói uy nghiêm, một người từ cửa đại điện đang lững thững đi vào. Người này tuổi chừng năm mươi, mái tóc đã có chút hoa râm, nhưng không hề giấu được khí chất vương giả kiêu ngạo, Phó Du Nhiên ngay lập tức có thể khẳng định được thân phận của người đang tới.

Tin chắc rằng, trong nước Đại Tấn này, “Vàng” từ trên xuống dưới như vậy chỉ có một người——giấy màu vàng, y phục vàng, đầu đội kim quan bằng vàng, ngay cả lông mi cũng có vài chỗ vàng...

Hoàng hậu vừa thấy người tới, hoảng hốt lôi Phó Du Nhiên đứng dậy, chạy tới cửa điện liền cúi người quỳ xuống:

“Thần thiếp cung nghênh Hoàng Thượng.”

Quả vậy, Phó Du Nhiên thầm bội phục nhân lực “tốt” của mình, chưa tới nửa canh giờ, nàng đã gặp tất cả người nổi tiếng trong cung. Nếu trở về nói cho Lâm Hi Nguyệt biết, nha đầu thối đó sẽ ghen tị đến chết luôn.

Trong cung mặc dù cái gì cũng tốt, chỉ có mỗi chuyện quỳ tới quỳ lui rất phiền toái, bây giờ, lại quỳ:

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

“Đứng lên đi.”

Nghe thấy âm thanh trầm thấp uy nghiêm vang lên trên đỉnh đầu, Phó Du Nhiên cũng không khách khí, lập tức đứng lên, lại bị Hoàng hậu đá ột cái, sau đó nói:

“Hoàng Thượng, Diệc nhi đã biết sai khi một mình rời khỏi cung, nó đang định đến chỗ Hoàng Thượng bồi tội đây.”

Đối với lí do thoái thác của Hoàng hậu, Chiêu Thái đế cũng không nói gì, đi thẳng vào trong điện ngồi xuống chính giữa. Cung nữ bên cạnh vội dâng trà, Chiêu Thái đế nhấp một ngụm, thờ ơ nói:

“Lời nói của Thái tử vừa rồi, là thật sao?”

“Hoàng Thượng!” Hoàng hậu khẩn trương bước lên trước, Chiêu Thái đế liếc mắt một cái, giọng nói lạnh đi: “Trẫm đang cùng Thái tử nói chuyện.”

Hoàng hậu định nói tiếp, Phó Du Nhiên đã thoải mái trả lời:

“Chẳng lẽ nhi thần có thể nói bậy với mẹ mình được sao?”

“Diệc nhi!”

Không để ý tới tiếng thét chói tai của Hoàng hậu, Chiêu Thái đế hứng thú hỏi:

“Ồ? Con bỏ được ngôi vị Thái tử thật chứ?”

Câu nói này khiến Phó Du Nhiên sửng sốt, há? Tính chất sự việc hình như đã thay đổi? Vốn dĩ nàng muốn bảo vệ hình ảnh rực rỡ của thần tượng mình, cộng thêm việc khuyên giải an ủi Hoàng hậu nếu có một ngày như thế, cũng không cần làm quá lên. Nhưng hiện tại nghe lời nói của Hoàng Thượng, sao giống như có ý định muốn hạ chỉ phế Thái tử ngay lập tức vậy?

Từ bị ép thoái vị trở thành chủ động nhường lại, lão Tề hấn... Hấn sẽ không cảm ơn nàng chứ? Mà nàng cũng đâu có quyền thay lão Tề đưa ra một quyết định ảnh hưởng tới cả đời hấn, khó xử nửa ngày, Phó Du Nhiên quyết định không quan tâm nữa, hiện tại mà lật lọng, chẳng phải biến “Thái tử diện hạ” thành kẻ tiểu nhân tính nết thất thường ư?

“Làm hoàng đế mà không thể mang lại cuộc sống tốt đẹp cho người dân, chi bằng đừng làm nữa, tuy nhiên...”

Chiêu Thái đế híp mắt: “Tuy nhiên?”

“Tuy nhiên người phải sớm đưa ra quyết định.”

“Vì sao?”

“Càng sớm quyết càng có lợi cho sự đoàn kết quốc gia, loạn Sở quốc không phải vì việc lập Thái tử đó sao. Cuối cùng một người không phục, hai người căm phẫn, mới dẫn tới triều cương đại loạn, quốc lực suy yếu đây thôi?”

Nói xong, Phó Du Nhiên không ngừng tự an ủi bản thân, việc này không liên quan tới mình. Nàng chỉ chuyển lời của dân chúng mà thôi, cho dù không có nàng, Hoàng Thượng cũng đã sớm hạ quyết tâm. Nếu sau này Thái tử thật sự bị phế, cũng không phải vì lời nói của Phó Du Nhiên nàng hôm nay, a di đà Phật.

Nghe những lời này, Hoàng hậu sấm tức giận không thốt lên lời. Sắc mặt bà tái nhợt, vung cánh tay định giáo huấn đứa con đang phát điên này, không ngờ Chiêu Thái đế ngồi sau lại cười ầm lên.

“Hoàng hậu, con chúng ta thông minh hơn nàng nhiều.”

Hoàng hậu tức giận tái mặt, nói: “Thái tử là gốc rễ của quốc gia, sao có thể tùy tiện phế lập, nếu Hoàng Thượng có ý định đó, thần thiếp xin lấy cái chết khuyên ngăn!”

Phó Du Nhiên nghe lời thề son sắt của Hoàng hậu, khẽ nuốt nước bọt. Tình hình càng ngày càng nghiêm trọng, Phó Du Nhiên xin thề, nàng không cố ý gây ra chuyện này. Nếu Hoàng hậu có chuyện gì bất trắc, cho dù có niệm “A di đà Phật” đến chết, nàng cũng không thoát khỏi sự áy náy trong lòng.

“Hoàng hậu.” Chiêu Thái đế đưa tay vờ, kéo Hoàng hậu ngồi xuống, trầm giọng nói:

“Từ trước tới giờ tính nàng vẫn luôn hiếu thắng, nàng cũng biết, những năm gần đây chính vì nàng luôn quyết định thay Thái tử mọi chuyện, nên Thái tử mới trở nên nhút nhát như vậy.”

Hả? Phản đối! Lão Tề tuy ôn hòa, nhưng nửa điểm nhất gan cũng không thiếu. Bạn đã gặp một người nhất gan vẫn có thể bình tĩnh nghĩ ra phương pháp tự đi cướp mình với sơn tặc chưa? Không có luôn?

Đương nhiên, những lời này Phó Du Nhiên chỉ giữ lại trong lòng, không dám bắt bình thanh minh thay Tề Diệc Bắc. Hoàng hậu kích động khỏe môi run run:

“Diệc nhi vẫn còn nhỏ, có một số việc, không thể tự quyết được.”

“Nó năm nay đã hai mươi tuổi, khi lập chính phi xong, bắt buộc phải tham chính (tham gia xử lý chuyện triều chính), nàng muốn che chở cho nó tới khi nào?”

“Việc này...”

“Những ngày gần đây, ngôn luận trong triều vô cùng bất lợi cho nó, thậm chí có đại thần còn khuyên trẫm nên quyết định sớm trước khi Thái tử tham chính.”

“Quyết định ... chuyện gì?”

“Trong lòng Hoàng hậu hẳn đã rõ.” Chiêu Thái đế đứng dậy, bước đến trước mặt Phó Du Nhiên vẫn đang quỳ gối trong điện:

“Trẫm đang suy nghĩ.”

“Hoàng Thượng.” Hoàng hậu vội chạy tới quỳ trước mặt Chiêu Thái đế, khóc lóc nói: “Thần thiếp sai rồi, cầu xin Hoàng Thượng cho Diệc nhi thêm một cơ hội...”

Chiêu Thái đế nâng Hoàng hậu dậy:

“Nếu hôm nay trẫm không nghe được cuộc nói chuyện này của mẫu tử nàng, thì trẫm thật sự vô cùng lo lắng.”

Hoàng hậu vẻ mặt mờ mịt không hiểu, Chiêu Thái đế lại nâng Phó Du Nhiên đứng lên, ánh mắt ngập tràn vui mừng:

“Thái tử lo nghĩ cho dân chúng trong thiên hạ, tương lai nhất định là một quân vương tốt. Thái tử có thể hiểu rõ sự an nguy của quốc gia so với vinh lợi cá nhân cái nào quan trọng hơn, trẫm rất hài lòng.”

Trên khuôn mặt xám ngoét của Hoàng hậu dần dần sáng bừng lên, Phó Du Nhiên lại bị những lời nói vừa rồi dọa phát sợ, không dám phát biểu thêm câu nào. Chiêu Thái đế có vẻ rất vui mừng, lại quay sang Hoàng hậu trách cứ:

“Đều tại nàng, mấy năm gần đây bảo hộ Thái tử quá mức, khiến người khác không có chút ấn tượng gì về nó. Nay Thái tử chỉ mới ra khỏi cung khảo sát một vòng, mà đã ngộ ra đạo lý này, suy nghĩ vì quốc gia đại sự, khiêm nhường với huynh đệ, quả giống với tác phong của Hoàng phụ năm ấy (ông nội của lão Tề).”

Hoàng hậu sắc mặt rạng rỡ trở lại, vui mừng đến nỗi liên tục gật đầu: “Vâng, đều là lỗi của thần thiếp.”

Chiêu Thái để khê hừ một tiếng, “Nàng biết là tốt rồi, đường đường là mẫu nghi thiên hạ, lại đi xúi giục Thái tử bất hòa với huynh đệ, toàn gây thêm phiền toái cho trẫm.”

“Thần thiếp chỉ nhất thời nóng vội...”

“Được rồi” Chiêu Thái để chặn lời Hoàng hậu: “Tháng tám tới Thái tử sẽ lập phi, cần phải chọn lựa cẩn thận. Nữ nhi của Nghiệp Thanh kia, trẫm thấy mà thâm kinh hãi, tương lai sao có thể trở thành mẫu nghi thiên hạ? Thật hồ đồ!”

Hoàng hậu nghẹn họng, Chiêu Thái để lại nói: “Tóm lại, vẫn nên cân nhắc ý kiến của Thái tử trước đã.”

“Thần thiếp hiểu rồi.”

“Ừm, Thái tử vừa mới hồi cung, nên bồi chuyện với Hoàng hậu nhiều hơn.” Nói xong, Chiêu thái đế định rời đi, thì Hoàng hậu vội hỏi: “Hoàng Thượng, về việc Diệc nhi xuất cung ...”

“Còn dám nhắc tới ư? Nó xuất cung, không phải vì bị nàng ép buộc sao?” Chiêu Thái đế trừng mắt: “Nàng muốn trẫm cưới nữ tử như vậy, trẫm cũng xuất cung!”

Dường như Thái tử giờ đây cũng không chịu thua kém, nhưng càng lớn hấn lại chẳng có gì nổi trội. Chiêu thái đế đương nhiên không thấy ghen di truyền của mình có vấn đề gì, chắc chắn do Hoàng hậu sủng nịch mới khiến Thái tử không biết tiến bộ. Nhưng dù vậy, Chiêu Thái đế vẫn luôn yêu thương hấn, ông tin chắc rằng, bản tính Thái tử không hề kém cỏi, đợi đến lúc lập phi xong, sẽ thoát khỏi ảnh hưởng của Hoàng hậu. Nhưng ai ngờ rằng Thái tử lại một mình xuất cung ngay trước ngày đại lễ quan trọng như vậy, chuyện này ông sao có thể không bức bối? Lần này tới Tử Hòe cung ban đầu định khởi binh vấn tội, nhưng khi nghe được cuộc đối thoại đó, khiến cho Chiêu Thái đế đã động tâm lại vững vàng trở lại. Làm một vị quân vương, quan trọng nhất là phải quan tâm tới thể cục toàn thiên hạ, Thái tử nói được những lời này thì không thể nghi ngờ được, hấn rất có tố chất .

Tiến chân Chiêu Thái đế, Hoàng hậu vui sướng nắm tay Phó Du Nhiên, “Diệc nhi, con hù dọa mẫu hậu, nhưng ta vạn lần không nghĩ được, đây là kế “lấy lùi để tiến” của con.”

Ha, sự tình tới nước này, Phó Du Nhiên còn có thể nói cái gì đây?

Đại biểu nhân dân cái quái gì! Quốc chủ tương lai của Đại Tấn là ai liên quan gì tới nàng? Nàng chỉ việc chờ quay lại thân xác rồi cưới chồng, cần gì phải nhấn gửi tâm ý của dân chúng chứ? Thật là ăn no rửng mỡ! Nói trở lại, nếu hôm nay Hoàng Thượng thật sự phế Thái tử, lão Tề không giết nàng đã may mắn lắm rồi, ai thêm quan tới nghìn lượng vàng làm của hồi môn nữa? Thần tượng rất quan trọng, nhưng không quan trọng bằng lợi ích cá nhân của mình, may mà tình hình hiện tại không quá tệ, từ nay về sau nàng chỉ cần giữ mồm miệng, bảo vệ của hồi môn thật tốt là được, không bao giờ làm sứ giả chính nghĩa nữa.

“Diệc nhi làm sao biết được Hoàng Thượng đang tới mà nói chuyện?”

“Ách...”

“Chiêu này của Diệc nhi thật inh, không chỉ làm thay đổi định kiến của phụ hoàng về con rất nhiều, mà còn hóa giải sai lầm một mình xuất cung nữa...”

Quá hưng phấn nên Hoàng hậu không hề phát hiện ra sự ngượng ngùng của con mình: “Diệc nhi, con yên tâm, sau này mẫu hậu sẽ không ép con làm bất cứ chuyện gì nữa, về việc chọn Thái tử phi cũng do Diệc nhi quyết định.”

Trừ bỏ cười nhạt cộng với gật đầu, Phó Du Nhiên không biết nàng còn có thể làm gì nữa. Vừa mới vào cung mà tai họa liên tiếp ập xuống, nghĩ tới thọ đản của Hoàng thượng mười ngày sau, Phó Du Nhiên vô cùng đau đầu, thậm chí nàng bắt đầu nhớ tới Tề Diệc Bắc. Do dự nửa ngày, Phó Du Nhiên thử hỏi:

“Mẫu hậu, khi con xuất cung có kết bạn với hai vị cô nương, có thể... đưa các nàng nhập cung được không?”

“Cô nương? Có thân phận gì?”

Thân phận? Lão Tề tự bịa ra một thân phận, gì mà nghĩa nữ của lão sư, nhưng quan trọng nhất, rốt cuộc là lão sư “nào”? Nếu nàng nói ra, Hoàng hậu truy hỏi, chẳng rất phiền toái ư? Còn Lâm Hi Nguyệt nữa, tuy thân phận nàng ấy là sơn tặc nhưng ngây thơ một trăm phần trăm, cơ bản là không thể vào được.

Hoàng hậu thấy Phó Du Nhiên khó xử, liền hiểu ra, cười nói:

“Lễ tuyền Thái tử phi đang đến gần, Diệc nhi lại nạp thiếp thì không tốt, huống hồ lại là nữ tử bình dân. Nếu Diệc nhi yêu thích, chỉ bằng đợi đến sau khi lập phi, mẫu hậu sẽ làm chủ đưa các nàng nhập cung, con thấy được không?”

Sau khi lập phi? Lúc ấy tất cả đã muộn, xem ra tự mình phải nghĩ biện pháp rồi.

“Mẫu hậu sẽ nghĩ cách thay con.”

Hoàng hậu vỗ vai Phó Du Nhiên: “Đi nhiều ngày như vậy, hẳn là rất mệt mỏi, sớm hồi cung nghỉ ngơi đi.”

“Ách... Con ở lại bồi chuyện mẫu hậu một lúc.”

Hoàng hậu cười hiền hòa: “Không cần đâu, mau trở về đi.”

“Con...” Rốt cuộc trở về kiểu gì đây! Chẳng lẽ lại nói nàng không biết đường? Thấy ánh mắt nghi ngờ của Hoàng hậu, Phó Du Nhiên gãi đầu, sớm muộn gì cũng chết! Sau đó quyết tâm, chấp tay nói: “Con xin cáo lui!” Dứt lời vung áo quay xuống, sải bước rời điện.

28. Chương 27

Chương 27: Ngủ cùng mỹ nữ

“Tham kiến thái tử điện hạ.”

“Ừm.” Giọng nói vẫn an bất ngờ đã không thể hù dọa được Phó Du Nhiên lần nữa, nhưng nàng vẫn chưa biết mình đang ở nơi nào, Đông cung... mà đang ở đâu.

“Đã trễ thế này điện hạ còn muốn đi dạo ngự hoa viên sao? Để lão nô cầm đèn dẫn đường cho Thái tử.”

Phó Du Nhiên nhìn lão thái giám lương thiện, ngự hoa viên! Đây là lần thứ năm nàng vòng đến nơi này, cũng may sắc trời đang tối dần, người khác không nhận ra vẻ lúng túng muốn phát điên của nàng. Chờ lão thái giám kia cầm đèn lồng quay lại, Phó Du Nhiên cuối cùng đã nghĩ ra một biện pháp tốt nhất.

Khẽ ho hai tiếng, Phó Du Nhiên giả bộ thờ ơ nói:

“Trời tối rồi, không đi ngự hoa viên nữa, người dẫn đường, đưa ta hồi Đông cung.”

Lão thái giám lương thiện cũng không hỏi nhiều, vâng dạ một tiếng, đi trước mở đường. Lòng vòng bảy, tám lần, qua thời gian hai nén hương, nàng đã dừng bước trước một tòa cung điện đèn đuốc sáng trưng.

Trường... Tín cung, không phải Đông cung sao? Lão gia hỏa này liệu có đùa bỡn mình hay không?

Lão thái giám thấy Phó Du Nhiên đứng bất động, không tìm được, hỏi: “Điện hạ còn việc gì phân phó sao?”

“Không...” Phó Du Nhiên khoát tay áo, “Ta đây... đi vào a.”

“Điện hạ chú ý dưới chân, lão nô xin cáo lui.”

Tiến bước “lão nô”, Phó Du Nhiên dừng cảm đến gần tòa cung điện kia, thủ vệ hai bên vừa thấy nàng, liền vui sướng kêu lên: “Điện hạ đã trở lại.”

Xem ra đã chính xác! Phó Du Nhiên bị mọi người vây quanh thăm mắng, con mẹ nó, Trường Tín cung là Trường Tín cung, còn gọi Đông cung làm gì! Hại nàng đi vài vòng, chỉ tìm mỗi tám biển có chữ “Đông”, thế này tìm được mới là lạ!

“Điện hạ —— “

Phó Du Nhiên rùng mình một cái, thanh âm nửa nam nửa nữ, nửa âm nửa dương kia, ngẩng đầu lên, thấy một thái giám khoảng hai mươi tuổi, y phục đẹp đẽ quý giá hơn nhiều so với lão thái giám kia, đang vội vã chạy đến đến, “Bộp” một tiếng quỳ xuống trước mặt Phó Du Nhiên: “Điện hạ đi hơn hai mươi ngày, muốn giết nô tài a.”

Đây hẳn là người hầu bên người lão Tề? Phó Du Nhiên kìm nén không trừng mắt, nâng người nọ lên:

“Tề An đâu?”

“Hồi điện hạ, thư đồng của điện hạ thấy người đi lâu mà chưa quay lại, chỉ e lỡ giờ xuất cung, nên đã trở về.” Thái giám kia đứng dậy, “Điện hạ có gì phân phó?”

“Không có.” Phó Du Nhiên hơi chột dạ, người quen biết duy nhất cũng không ở bên người, hiện giờ quả là tứ cố vô thân. Lão Tề, người vẫn đang nghĩ cách vào cung chứ? Phải không?

“Điện hạ có dùng thiện thực không (bữa ăn hàng ngày)?”

Phó Du Nhiên khoát tay, hiện tại nàng chỉ có một nguyện vọng:

“Ta muốn tắm rửa.”

Không chỉ có lão Tề đau khổ khi nửa tháng không tắm, mà nàng cũng rất buồn bực. Vốn định lén tắm rửa vào ban đêm, nhưng nghĩ tới việc phải “tự sò” thân thể của một nam nhân, Phó Du Nhiên liền lạnh sống lưng. Lão Tề không phải đã từng nói sao, quay về cung, có người hầu hạ sạch sẽ, nàng sao có thể không hưởng thụ một phen?

Người nọ đáp ứng một tiếng phân phó xuống, Phó Du Nhiên lại nói:

“Tìm nhiều người hầu hạ.”

Nàng chỉ nghĩ, càng nhiều người hầu hạ, tắm rửa sẽ nhanh hơn? Cũng đỡ cho nàng phải nhìn thân thể của nam nhân, hồng cả mắt.

Ai ngờ người nọ cười áy muội, “Nô tài đã hiểu.” Sau đó xoay người rời đi.

Sao lại... giống như có ý khác? Phó Du Nhiên muốn gọi hắn trở về để hỏi thêm, lại đau khổ vì không biết tên hắn, “Người kia... người kia ai...” Lấp bắp hồi lâu, một thái giám bên cạnh nhay bèn nói: “Điện hạ muốn gọi Vinh Thăng công công quay lại?”

Hóa ra hắn tên Vinh Thăng, ha, vẫn là tiểu tử này thông minh, nhìn bóng dáng Vinh Thăng dần xa, Phó Du Nhiên cũng bỏ ý định gọi hắn lại, theo thái giám đến nơi tắm rửa.

Nếu nói về dụng cụ tắm rửa, trong kiếp sống mười bảy năm tắm rửa của Phó Du Nhiên, đồ tốt nhất nàng dùng qua, chính là một cái bồn tắm làm bằng gỗ nhãn thơm, chất liệu dày dặn, mài nhẵn bóng loáng, đến cả cái dầm gỗ cũng không có, sau khi đổ nước ấm vào còn tỏa ra hương thơm thoang thoang. Đó là chiến lợi phẩm tự hào nhất trong cuộc đời nàng, tuy nhiên đến khi bị con bé Lâm Hi Nguyệt đáng ghét kia phát hiện, sống chết đòi chen chúc tắm cùng nàng, hậu quả bị thắm là cái bồn tắm gỗ bị nứt một miếng. Sau đó mỗi lần đi tắm, Phó Du Nhiên đều không nhận ra bộ dạng đáng yêu của chiếc bồn tắm bằng gỗ nhãn thơm nữa...

Nhưng hiện tại, nàng không thèm suy nghĩ đến nữa, quan trọng là phải hưởng thụ ở trong hoàng cung. Chỉ là cái bồn tắm kia —— có lẽ gọi là hồ tắm thì chính xác hơn, không biết dùng vật liệu gì xây lên, so với phòng ngủ của nàng còn to hơn nhiều.

Đám thái giám không ngừng đổ nước ấm vào, cuối cùng đã đạt tiêu chuẩn mực nước cần thiết, lại có người đến thử độ ấm của nước, sau đó mới lần lượt rời đi. Phó Du Nhiên cảm thấy kỳ quái, không phải nói có người hầu hạ sao? Chẳng lẽ lại hầu hạ mức nước? Thế này là thế nào!

Mặc kệ, dù sao hôm nay nhất định phải tắm, ghê tởm thì mặc ghê tởm, làn nước ấm trước mắt dập dờn bông bênh như mê hoặc Phó Du Nhiên cởi bỏ lớp y phục, đang chuẩn bị lột sạch đồ trên người, từ ngoài cửa bỗng có tiếng oanh yến truyền tới. Ngay sau đó, một đoàn các cô nương trẻ tuổi, vận y phục lụa mỏng màu bạc nối tiếp nhau tiến vào, đi đầu là một nữ tử lớn tuổi hơn, khoảng tầm hai mươi một xuân xanh, tướng mạo xinh đẹp, ánh mắt hiện vài phần trầm ổn.

“Nguyệt Hoa bái kiến điện hạ.”

Phó Du Nhiên đang xách đai quần đứng im tại chỗ, cởi không được mà mặc cũng chẳng xong, ho khan một tiếng, ngượng ngùng nói: “Các nàng...”

“Nguyệt Hoa chưa báo tin, đã tự ý tiến vào hầu tắm, thỉnh điện hạ thứ tội.”

Hóa ra là hầu hạ tắm rửa, nói sớm có phải hơn không. Phó Du Nhiên định lên tiếng, một giọng nói ngọt ngào vang lên phía sau Nguyệt Hoa:

“Chuyện này không liên quan tới Nguyệt Hoa tỷ tỷ, là Phỉ Nhi mời Nguyệt Hoa tỷ tỷ cùng tới thôi.”

Phó Du Nhiên lúc này mới nhìn thấy phía sau Nguyệt Hoa là một cô gái đáng vẻ ngây thơ, mắt hạnh ngập nước, gò má ửng hồng thuần khiết có chút ngượng ngùng, đang nhỏ nhẹ nói:

“Vinh công công truyền Phỉ Nhi đến hầu tắm, Phỉ Nhi nghĩ Nguyệt Hoa tỷ tỷ đã lâu không gặp điện hạ, trong lòng đương nhiên sẽ nhớ nhung, liền tự tiện quyết định...”

Giọng nói nàng nhỏ dần, khuôn mặt đỏ bừng, Phó Du Nhiên khẽ giật mình, xem ra, hai người này hẳn là thị thiếp của lão Tề, nhìn thể nào cũng không giống đơn thuần đến hầu hạ tắm rửa, còn có một đám người đứng phía sau, chẳng lẽ tất cả đều là thị thiếp? Hẳn là thể trạng của lão Tề rất tốt? Nhiều như vậy, ứng phó làm sao được?

“Được...” Phó Du Nhiên cười gượng, “Vậy bắt đầu đi.”

Nguyệt Hoa và Phỉ Nhi lập tức bước tới, thay Phó Du Nhiên cởi nốt tiết khóa, Phó Du Nhiên híp mắt, ngăn không cho đôi mắt mình nhìn xuống hạ thân, nhanh chóng nhào vào nước. Độ ấm vừa phải khiến cho Phó Du Nhiên cảm thấy thoải mái, than nhẹ thành tiếng, nhắm mắt hưởng thụ thời khắc dễ chịu này.

Nguyệt Hoa cùng Phỉ Nhi nhìn nhau cười, nhẹ nhàng trút bỏ y phục trên người, trượt xuống nước. Phó Du Nhiên nghe thấy tiếng bì bõm bên cạnh, mở mắt ra liền sợ tới mức toàn thân căng cứng, nhìn hai thân hình xinh đẹp gợi cảm mà mọi nam nhân đều ham muốn từ từ tới gần mình, lắp bắp nói: “Chỉ... chỉ tắm rửa là tốt rồi.”

Nguyệt Hoa khẽ đỏ mặt, ôn nhu nói: “Chúng thiếp biết điện hạ bận ba nhiều ngày, rất mệt mỏi, muốn hầu hạ điện hạ tắm rửa nghỉ ngơi thật tốt.”

Chuyện này cũng phải, Phó Du Nhiên yên lòng, lại nhắm mắt, miễn cưỡng nói: “Phiền các người thay ta tắm rửa thật tốt, đã hơn nửa tháng không tắm qua.”

Lời nói chặt đứt quang cảnh lãng mạn này khiến Nguyệt Hoa cùng Phỉ Nhi đều cảm thấy hơi thất vọng, vâng lời nhẹ nhàng tắm rửa sạch sẽ, nhưng lúc kì cọ, bàn tay mềm mại khó tránh khỏi vô tình khiêu khích. Hơn nữa khi bàn tay lần tới bộ phận quan trọng lúc tẩy rửa, bình thường “thú tính” của Thái tử điện hạ sớm đã nổi lên, nhưng hôm nay khiến các nàng thất vọng là, Thái tử điện hạ vẫn im ắng không có một chút phản ứng, chẳng lẽ trình độ các nàng đã giảm sút? Đôi mắt hai người lóe lên tia khiêu chiến, đều muốn Thái tử điện hạ phải thần phục dưới bàn tay của mình, tính hiếu thắng nổi lên, động tác càng lúc càng kịch liệt, tranh giành vị trí ưu thế. Đang lúc hai người lăm lăm tắm mồ hôi, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng thở đều đều, quay đầu nhìn lại, Thái tử điện hạ của các nàng đang vẹo đầu sang một bên, há to miệng, vô cùng bất nhã ... Ngủ.

Phó Du Nhiên ngủ rất ngon, giường đệm thật mềm mại, lại vô cùng lớn, nằm thành hình chữ “Đại” vẫn không tới mép giường, tuy nhiên... Đây là cái gì?

Trơn nhẵn, mịn màng, khiến người ta không nỡ động vào, độ cong này, cảm giác này, chẳng lẽ là... Bộ ngực?

Con mẹ nó! Là nữ nhân nào to gan lớn mật dám ngủ cạnh mình, chẳng lẽ không biết câu “Trại chủ há để người khác ngon giấc bên cạnh” có lý sao? Dám nằm cùng giường với nàng, chỉ có một kết cục!

Phó Du Nhiên tuy ngủ say, nhưng ý thức vẫn rất tỉnh táo, nâng chân lên, đến một vị trí thích hợp, dùng sức đạp một cái...

Mơ hồ bên tai truyền đến tiếng kêu sợ hãi, Phó Du Nhiên vừa lòng trở mình... Ủm? Sao lại thêm một người nữa? Thật là to gan lớn mật, ta đá!

Lại một tiếng kêu thảm thiết nữa, tiếp theo vang lên âm thanh khóc lóc thút thít, Phó Du Nhiên bất mãn nhú mày, được rồi, cho người một cơ hội, câm miệng!

...

Còn khóc ư? Con tức giận của Phó Du Nhiên nháy mắt đã đạt mức 5 sao, nàng mạnh mẽ mở mắt, hét lớn: “Con mẹ đứa nào mới sáng sớm đã léo nhéo thế hả!”

Tiếng khóc thút thít im bật, Phó Du Nhiên bực bội ngồi dậy, đang định chửi tiếp, thì một thảm cảnh trước mắt hiện lên.

Mỹ nữ xinh đẹp đang bị chân mình đạp vào tường không thể nhúc nhích, nhấc chân ra nhìn, ừm! Có chút quen mắt, nàng từ từ hồi tưởng lại, hình như tên là Phỉ Nhi?

Lúc này Phó Du Nhiên mới nhớ thân phận của “mình”, hiện tại không phải là sơn tặc, mà là Thái tử Đại Tấn. Nơi này cũng không phải “Thiên tự nhất hào phòng” của nàng, mà là xứ sở của Thái tử gọi là “Đồng cung”, kì thực tên “Trường Tín cung”.

Phỉ Nhi đang ở đây, vậy cô nương kia... Quay đầu nhìn xuống dưới, quả nhiên, Nguyệt Hoa đang ôm eo gục trên mặt đất, khuôn mặt vô cùng đau khổ, chuyện này... Đã xong rồi không lẽ bắt ta chịu trách nhiệm?

Phó Du Nhiên đen mặt, không quan tâm tới thân thể trần truồng của mình, dìu Nguyệt Hoa cũng lỏa thể lên giường. Ngoài cửa, Vinh Thăng nghe thấy động tĩnh lò dò tiến vào, nhìn thấy Thái tử điện hạ đang vật lộn đại chiến cùng hai vị Lương viện, định rút cổ về, Phó Du Nhiên trừng mắt, hét lớn: “Vinh cái gì Thăng!”

Vinh Thăng vội vàng cúi đầu tiến vào, “Điện hạ có gì phân phó.”

“Tìm đại phu chăm sóc các nàng!”

Hai vị mỹ nữ đang nằm trên giường tủi thân u oán nói:

“Tạ ơn điện hạ.”

Phó Du Nhiên vẫn còn buồn ngủ, tức giận nói:

“Lần sau còn dám vụng trộm trèo lên giường bản Thái tử, đều bị đá!”

29. Chương 28

Chương 28:

Thân phận mới

Dưới sự hầu hạ của đám thái giám, Phó Du Nhiên đã ăn mặc chỉnh tề. Vừa rồi Thái y tới bẩm báo, hai vị Lương viện cũng không đáng lo ngại, trong phạm vi giải thích của Phó Du Nhiên, ” không đáng lo ngại” tương đương với “Không việc gì” , cuối cùng nàng đã thoát khỏi tội danh ngộ thương nên tâm tình tốt nhiên rất nhiều. Tuy nhiên bây giờ còn một chuyện nan giải khác, phải làm cách gì mới tiếp cận được Tề Diệc Bắc đây?

Nghĩ ngợi hồi lâu, người đáng tin cậy nhất cũng chỉ có Tề An, tuy rằng hắn hơi ngốc nghếch, nhưng cũng không còn cách nào khác

Nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo đến liền, Phó Du Nhiên đang tìm cách gặp Tề An, đã thấy hắn vội vàng xông vào điện.

“Điện hạ. Phó. Phó. Mặc.”

“Phó .. mặc cái gì?” Tính tình ngốc nghếch, lại còn mắc thêm tật nói lắp nữa.

Tề An hoảng sợ như vừa gặp quỷ lắp bắp:

“Mặc công tử mang theo.” Nói một nửa, lại ngừng lại.

Phó Du Nhiên đập bàn, “Mẹ nhà ngươi, sao không nói liền một mạch đi?”

Tề An lại càng thêm khiếp sợ, ấp ửng nửa ngày, mới nói thầm bên tai Du Nhiên: “Mặc công tử dẫn nữ Đại vương kia vào cung .”

Nữ Đại vương? Phó Du Nhiên bật dậy, “Là Phó Du Nhiên?”

Tề An gật gật đầu khiến nàng mừng rỡ, “Mau mời hắn tới đây.” Lão Tề, người quả nhiên có biện pháp!

Tề an hoảng hốt nói: “Điện hạ, Mặc công tử đưa cô ta tới gặp Hoàng Thượng!”

“Hắn gặp Hoàng Thượng làm gì?” Phó Du Nhiên nhúc nhích đầu, chẳng lẽ khai toàn bộ sự thật với Hoàng Thượng sao?

“Thần cũng không biết, sáng nay khi vào cung thì thấy bọn họ đi về phía Ngự thư phòng.”

“Ngự thư phòng? Mau, đưa ta đi!”

Tề An lúc này bỗng thông minh lạ thường, không nói câu nào đã đi trước dẫn đường, đến gần Ngự thư phòng, Tề An mới nói: “Điện hạ nhất định phải nói ra toàn bộ tội ác của nữ sơn tặc kia trước mặt Hoàng Thượng để ngài nghiêm trị cô ta!”

Thấy Phó Du Nhiên dừng bước, Tề An quay đầu lại hỏi: “Điện hạ sao không đi tiếp?”

Phó Du Nhiên nhếch mép cười, “Quả thật phải nghiêm trị, đi ——”

Tề An bước tới, “Đi đâu cơ?”

“Đi —— cái con mẹ ngươi !” Phó Du Nhiên giơ chân lên, đạp cho hắn lão đảo ngã xuống đất, rồi đi thẳng tới Ngự thư phòng.

Đến cửa Ngự thư phòng, mơ hồ có tiếng nói chuyện truyền ra ngoài, nàng vừa định bước vào, chợt có một tiểu thái giám chào đón, “Điện hạ chờ một chút, để nô tài vào bẩm báo.”

Phó Du Nhiên làm sao có thể chờ được nữa, giơ tay đẩy tên thái giám kia ra, bước vào: “Ngươi nghỉ ngơi đi, tự ta sẽ bẩm báo.”

Bước vào trong điện, Phó Du Nhiên liền nhìn thấy một cô nương đang quay lưng về phía mình, đang tiếp chuyện với Chiêu Thái đế.

“ Thế nhân đều có tình cảnh riêng, phạm là thống khổ, đó là cường cầu.”

Xiêm y nguyệt sắc sạch sẽ gọn gàng, mái tóc dài đen mượt búi lên trên, tư thế tự nhiên mà tao nhã, dáng người toát lên vẻ cao quý. Phó Du Nhiên đang hấp tấp bước vào chợt dừng lại. Đây Là “mình” ư?

Chiêu Thái đế vô cảm liếc Phó Du Nhiên một cái, sau đó lại khen ngợi cô nương kia: “Không sai, trầm quả thực không nên cố chấp giữ Yến Thần ở lại, Phó cô nương không hổ danh là nghĩa nữ của Yến Thần, chẳng những học thức uyên bác, mà còn thấu hiểu đạo lý, hơn cả các công chúa của triều.”

“Bệ hạ quá khen, Du Nhiên chỉ là một dân thường, không dám so sánh với kim chi.”

Du Nhiên! Phó Du Nhiên nghe thấy thế, muốn kiểm chứng sự thật, bèn dựa vào việc thỉnh an Chiêu Thái đế, bước nhanh tới cạnh vị cô nương nọ, khẽ liếc mắt một cái.

Tề Diệc Bắc cúi người thi lễ với Phó Du Nhiên, quả thật! Mỹ nữ này chính là mình! Làm kẻ nửa nam nửa nữ suốt mười bảy năm trời, Phó Du Nhiên đã bị đả kích rất lớn, nhìn chăm chăm vào nữ tử cao quý trước mặt này.

“Thái tử.”

Giọng nói Chiêu Thái đế mang theo chút bất mãn, nhưng Phó Du Nhiên đâu còn đầu óc để phản ứng lại nữa, nàng phải ghi nhớ tất cả chi tiết hiện giờ, con mẹ nó, tương lai quay về trại nàng cũng muốn ăn mặc như vậy!

Thấy Chiêu Thái đế nghiêm mặt, Tề Diệc Bắc vội vàng lên tiếng: “Đã một ngày không gặp Thái tử điện hạ, điện hạ vẫn mạnh khỏe chứ?”

Chiêu Thái đế hơi sững sốt, “Phó cô nương cũng quen biết Thái tử?”

Tề Diệc Bắc nói: “Bẩm Hoàng Thượng, nửa tháng trước Du Nhiên may mắn được kết bạn với Thái tử, cùng nhau quay về kinh, đến tận hôm qua mới chia tay.”

Chiêu Thái đế như chợt bừng tỉnh, “Sáng nay trên thời báo thượng viết về hai cô gái, một trong hai người là người sao?”

“Hoàng Thượng thứ tội, chỉ vì hôm qua Du Nhiên đi cùng với Thái tử, nên mới bị đám chuyên viên hiểu nhầm thành người ứng cử ngôi vị Thái Tử phi, cô gái còn lại chính là bằng hữu của Du Nhiên.”

Chiêu Thái đế cười ha hả, “Thì ra là thế, trăm còn tưởng Thái tử quấy rối con gái nhà ai, nếu là người thì trăm yên tâm rồi.”

Tề Diệc Bắc tự dừng toát mồ hôi lạnh, hần nghĩ thấy mùi vị khác thường nên cũng không dám trả lời tiếp, Phó Du Nhiên ngơ ngẩn hồi lâu cuối cùng mới lên tiếng: “Ứng cử viên cho ngôi vị Thái Tử phi gì?”

Chợt một giọng nói bốn cột vang lên, “Cái này không quan trọng, chủ yếu là ... Thái tử điện hạ Thân thể khỏe mạnh, mọi sự như ý.”

Phó Du Nhiên lúc này mới phát hiện ra trong thư phòng còn có một người, người này tuổi khoảng hai mốt, hai mươi hai, thân mặc cẩm bào xanh nhạt, đầu đội kim quan đính ngọc, khuôn mặt cũng rất tuấn mỹ. Chỉ là, nụ cười xấu xa trên mặt khiến người khác liên tưởng tới hắc sê làm chuyện biến thái nào đó. Hiện giờ, hắc sê đang cười hì hì nhìn Phó Du Nhiên, ánh mắt nghi ngờ của nàng liếc qua Tề Diệc Bắc. Nam tử kia cũng rất thức thời, tiêu sái tiến đến trước mặt Du Nhiên, thi lễ, “Thảo dân Mặc Vĩ Thiên bái kiến Thái tử điện hạ.”

Mặc Vĩ Thiên, nghe hơi quen quen, Phó Du Nhiên ghé sát tai Tề Diệc Bắc thì thầm: “Ai thế?”

Khuôn mặt đoan trang vốn đang tươi cười của Tề Diệc Bắc hơi khác thường, nghiêng người khẽ nói: “Bằng hữu tốt của cô.”

Bằng hữu tốt? Phó Du Nhiên đảo tròn mắt, bằng hữu tốt thì phải nhiệt tình chẳng? Nghĩ thế nào thì làm như vậy, nàng nở nụ cười với đối phương, vỗ mạnh vào vai hắc sê, “Anh em còn khách khí cái gì!”

Phó Du Nhiên thề, nàng quả thực nghe thấy tên tiểu tử họ Mặc đó phì cười trong họng, nàng lườm một cái thật “sắc bén”, chợt phát hiện ra khuôn mặt Mặc Vĩ Thiên đang run rẩy. Phó Du Nhiên vội đẩy hắc sê ra, bị sao thế? Uống nhầm thuốc à?

Tề Diệc Bắc vội vàng tiến tới đỡ Mặc Vĩ Thiên đang lảo đảo: “Nghĩa huynh cẩn thận.”

Mặc Vĩ Thiên nhéo mạnh vào eo mình, thu lại ý cười, chân thành nói: “Nghĩa muội, ta không sao.”

Phó Du Nhiên sợ run người, tiến tới tách hai người họ ra, gào lên với Tề Diệc Bắc: “Không được động chân động tay với nam nhân khác!”

Chiêu Thái đế đang dần thích ứng với đứa con trai đột nhiên thay đổi tính nết này, lại thấy hành động vừa rồi của “Thái tử”, chợt lên tiếng: “Phó cô nương định khi nào rời kinh thành?”

Tề Diệc Bắc cúi thấp người, “Lần này Du Nhiên đến kinh thành, vốn dĩ chỉ thay nghĩa phụ thăm hỏi Hoàng Thượng, ai ngờ vừa tới kinh, đã được kết giao với vài vị bằng hữu, thần dự định lưu lại đây một thời gian, rồi sẽ rời đi.”

“Vậy lưu lại đây một thời gian đi, ” Chiêu Thái đế có vẻ rất vui, “Có thể thường xuyên vào cung thưởng ngoạn, cũng có thể đi dạo cùng nghĩa huynh ngươi và Thái tử, người trẻ tuổi các ngươi tất nhiên sẽ có nhiều chuyện hàn huyên.”

Hả? Câu nói này của Chiêu Thái đế khiến cả ba người Phó Du Nhiên sửng sốt, vốn tưởng rằng phải thuyết phục rất nhiều lần mới có thể khiến Chiêu Thái đế đồng ý để một nữ tử tự do lui tới Đông cung, ai ngờ ông lại tự đưa ra chủ ý đó, lão gia hỏa này, có âm mưu gì đây?

Càng kì quái hơn, sau đó Chiêu Thái đế mỉm cười nói với Mặc Vĩ Thiên:

“Vĩ Thiên, gần đây trăm có vẽ một bức họa, không bằng ngươi ở lại xem thế nào?”

Mặc Vĩ Thiên vội vàng tuân mệnh, Chiêu Thái để sai thái giám mang bức họa tới, lại nhìn Phó Du Nhiên và Tề Diệc Bắc nói: “Thái tử, Du Nhiên mới vào cung, con đưa nàng đi dạo một vòng, đừng quấy rầy ta luận họa với Vĩ Thiên.”

Hai người đều nhận ra sự mê muội trong mắt đối phương, cũng không phản đối thêm, chỉ đồng loạt lui xuống. Vừa bước ra khỏi cửa, từ trong điện đã truyền ra tiếng cười điên cuồng bệnh hoạn của Mặc Vĩ Thiên.

Hắn không sợ kinh động thánh giá sao!

“Thô bỉ!”

Hai người đồng loạt lên tiếng mắng Mặc Vĩ Thiên vô sỉ, Phó Du Nhiên cùng Tề Diệc Bắc ù ù cạc cạc bước xuống bậc thềm. Tề An ở đằng sau vội vàng xông tới, tuy nhiên hắn vẫn còn khiếp sợ, cẩn thận nhìn “Thái tử điện hạ”, sau đó lén liếc sang “Nữ Đại vương” đột nhiên cao quý kia. Âm thầm lo lắng nửa ngày, hắn cảm thấy mình không nên mở miệng thì hơn, đừng nói tới nữ Đại vương không thể trêu vào, mà ngay cả Thái tử điện hạ, trong mười ngày gần gũi đã học được thói xấu hay đánh người rồi.

Phó Du Nhiên vỗ vai Tề An, chỉ vào cửa Ngự thư phòng nói: “Hai người chúng ta đi dạo, người ở đây chú ý tên tiểu tử kia, có chuyện gì lập tức tìm ta báo cáo.”

Tề An ngơ ngác, suy nghĩ một hồi lại hỏi: “Thần nên đi đâu để tìm điện hạ?”

Phó Du Nhiên nhún mày, “Ta vẫn chưa nghĩ ra thì sao nói cho người biết được? Người tự lo liệu đi.” Dứt lời bèn nắm tay Tề Diệc Bắc nhanh chóng rời đi.

“Lối kia thông sang tấm cung của phụ hoàng.” Đối với kẻ mù đường như Phó Du Nhiên, Tề Diệc Bắc có ý tốt nhắc nhở.

Phó Du Nhiên nhìn quanh một hồi, quyết định đi về hướng khác.

“Bên kia là nơi thượng triều của triều đình.”

Phó Du Nhiên khẽ cắn môi, kéo Tề Diệc Bắc đi ngược lại. . . .

“Chỗ đó là tường.”

“Người!” Phó Du Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tề Diệc Bắc, “Thế đường ra bên ngoài là bên này!”

Tề Diệc Bắc khinh thường nói: “Cô thử cả ba hướng đều sai, tất nhiên hướng còn lại là chính xác rồi.”

“Sao người không nói sớm!” Định làm nàng xấu mặt đây.

“Cô không hỏi nên ta nghĩ cô biết rồi.” Mặc kệ Phó Du Nhiên tức giận, Tề Diệc Bắc vẫn thản nhiên cười nói: “Thế nào? Có gây ra rắc rối gì không?”

Rắc rối? Thiếu chút nữa làm người mất ngôi vị Thái tử có được tính tới không? Nhưng vì một ngàn lượng vàng của hồi môn của nàng, không nên nói thì hơn. Vì thế Phó Du Nhiên nhún vai, “Mới quay về được một ngày, có thể gây rắc rối gì được?”

“Vậy thì tốt, muốn đi dạo chỗ nào đây?”

“Tùy người.” Phó Du Nhiên lững thững đi sau Tề Diệc Bắc, “Đúng rồi, Hi Nguyệt đâu?”

“Lâm cô nương không tiện tiến cung, hiện tại đang ở trong phủ Vĩ Thiên.”

Không sao là tốt rồi, Phó Du Nhiên thoáng yên tâm, lại hỏi: “Cha người có âm mưu xấu xa gì không đấy?”

Tề Diệc Bắc xem thường không trả lời. Ý tứ của phụ hoàng hắn cũng nhận ra đôi chút, nhưng mà... Thật là đáng sợ, không thể nghĩ tới, càng không thể nói ra, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng.

“Còn có tên Mặc Vĩ Thiên kia, rốt cuộc là cái gì vậy? Nhìn qua không giống người tốt.”

“Hắn không phải là cái gì, mà là bằng hữu tốt của ‘cô’!” Tề Diệc Bắc nhấn mạnh chữ “Tốt”: “Tuy nhiên không phải là kẻ vai sát cánh, nơi này là hoàng cung, không phải Thần Phong trại.”

Phó Du Nhiên bĩu môi, “Người không phải nói nhiều, đến bây giờ ta cũng chưa gây nên rắc rối gì.”

Tề Diệc Bắc ngẫm lại, cũng đúng, Phó Du Nhiên nhất như thỏ, làm gì dám gây sự ở đây? Vốn nghĩ trở về tìm quốc sư thì mọi chuyện đều tốt đẹp cả, ai ngờ tên Huyền Sắc đó lại chuồn trước một bước. Định tìm chỗ để bàn bạc kĩ hơn, kết quả là “Thái tử” lại bị Hứa Trung dùng vũ lực mang đi, Tề Diệc Bắc trong than xác của Phó Du Nhiên đã thể hiện năng lực thích ứng cao độ trong mọi hoàn cảnh của mình, đem Lâm Hi Nguyệt đến phủ đệ của Mặc Vi Thiên. Họ Mặc kia tất nhiên không chịu tin câu chuyện hoang đường như thế, cực chẳng đã, Tề Diệc Bắc đành mang bản cực phẩm Đông cung đồ ra để đổi lấy sự tín nhiệm của Mặc sắc lang, sau đó mới có thể đi theo hắn vào cung.

Hai người đi dạo trên đường, cảnh vật hai bên liên tục thay đổi, bỗng Phó Du Nhiên chỉ vào cánh cửa mặt trăng kêu to: “Ngự hoa viên?”

“Cô cũng biết sao?”

Thấy vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên của Tề Diệc Bắc, Phó Du Nhiên ngượng ngùng không lên tiếng, tất nhiên là biết, nàng đã nhìn thấy nó sáu lần rồi mà.

.....

Hết Chương 28

30. Chương 29

Chương 29:

Hoàng hậu nương nương bị thu phục

Đi theo Tề Diệc Bắc vào hoa viên, Phó Du Nhiên cố gắng không để lộ con người ‘quê mùa’ của mình, nhưng ngự hoa viên này có cần phải xây dựng tinh xảo vậy không? Phó Du Nhiên liếc mắt nhìn quanh, những hòn đá kì lạ ven đường, cây cối um tùm, không hề nhận ra sự can thiệp từ bàn tay con người. Còn những thân cây từ đằng lâu năm uốn lượn đẹp mắt kia, có khi đã tồn tại trăm năm rồi. Các tòa lầu các, đình đài bốn phía, hòn giả sơn, khiến người khác thấy lịch sự tao nhã, ngay cả gạch lát dưới chân, đều lấy đá cuội đủ màu sắc tỉ mỉ lát thành, tạo nên các bức tranh khác nhau, cảnh vật, hoa cỏ, điển cố, hí kịch... Trên đường ngắm nhìn, thấy thú vị vô cùng.

Nhìn ánh mắt ‘bận rộn’ của Phó Du Nhiên, Tề Diệc Bắc cười nói: “Cô còn ở trong cung một thời gian, không cần gấp gáp như vậy.”

Phó Du Nhiên thu hồi ánh mắt, bĩu môi nói: “Một cái vườn như thế này bị hỏng, ta cũng từng thấy qua.”

Phó Du Nhiên quả thật đã đi dạo Ngọc hoa viên, chú ý, là “Ngọc hoa viên”, mà không phải là “Ngự hoa viên” .

Năm ấy phú thương đệ nhất huyện An Dương là Ngọc lão gia buôn bán thành công, sau đó về quê nhà, xây dựng một tòa phủ đệ vô cùng hoa lệ, trong đó khu hoa viên rất được chú trọng. Để cảm ơn người dân trong vùng cộng với bản tính thích khoe khoang, Ngọc lão gia quyết định, tổ chức một cuộc thưởng ngoạn tạo điều kiện cho bà con thăm hoa viên của Ngọc phủ. Nàng và Lâm Hi Nguyệt cũng tới xem, nhưng chỉ được một lần duy nhất, đơn giản là bởi người dân tám thôn trong vòng mười dặm xung quanh nhiệt tình quá mức, thấy cây cỏ đẹp trong vườn, đều muốn ngắt lấy để giữ làm kỷ niệm, thấy những loài hoa kì lạ bị khô cần, người này nối tiếp người kia tưới nước cho cây. Thời gian sau, cả tòa hoa viên cây cối mọc tốt tươi, hương hoa cũng nồng đậm hơn, Ngọc lão gia bất đắc dĩ đành tuyên bố đóng cửa tu sửa, sau đó, cánh cửa “Ngọc hoa viên” đó, không bao giờ mở nữa.

Nghe Phó Du Nhiên nói chuyện lưu truyền trong dân gian, Tề Diệc Bắc cảm thấy rất mới mẻ, không ngắt lời nào, thỉnh thoảng chỉ mỉm cười. Một người nói, một người nghe, dần dần đã dạo bước tới trung tâm hoa viên.

Bên kia Ngự hoa viên, Hoàng Hậu nương nương mang cung nữ đang thưởng hoa sen ở hồ cạnh đó, đi theo còn có một vị phu nhân cao quý và một cô nương xinh đẹp tao nhã.

Sau khi việc Hoàng Hậu nương nương tuyển chọn người cho ngôi vị Thái tử phi bị Hoàng Thượng và Thái tử phản đối, bà cũng tỉnh táo lại. Nhờ thế lực bên ngoài nhà Hoàng hậu đã đủ mạnh, vốn dĩ bà không cần phải dùng kế nấp phi để củng cố địa vị của bà cũng như Thái tử, nhưng thời gian trước đây Chiêu Thái đế thường có ý phế ngôi vị Thái tử, khiến cho Hoàng hậu tuyệt vọng thử đủ mọi cách. Thân thiết với Đại tướng quân Nghiệp Thanh – vốn là người được Chiêu Thái đế vô cùng tín nhiệm, hy vọng dùng quân đội để tạo thế cân bằng, không ngờ lại phản tác dụng. Cũng may Chiêu Thái đế đã nhìn Thái tử với con mắt khác, bà cũng không phải ép buộc Thái tử nữa. Nay tổng kết lại, chọn người làm Thái tử phi phải suy tính kĩ càng.

Đầu tiên, gia thế không thể chênh lệch.

Thứ hai, tướng mạo phải xinh đẹp, không thể giấu lên vết xe đổ trước đây.

Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất, phải làm tốt đạo hiếu, trong đó “Hiếu” nghĩa là làm tốt mối quan hệ giữa mẹ chồng và con dâu, bà nói đông cũng không được nói tây, toàn bộ phải nghe theo sự sắp xếp của bà.

Lần này trong cuộc tuyển chọn Thái tử phi tổng có hai người nổi bật nhất, một người là con gái của Thừa tướng đương triều Tiết Huyền Trữ, một người khác chính là con gái của Thượng thư Bộ binh Yến Bội Nhược. Tuy rằng Yến Bội Nhược là mỹ nữ hiếm có, Hoàng Thượng và Thái tử nhất định sẽ thích, nhưng Hoàng hậu lại không thích, đơn giản là Yến Thượng thư từ trước tới nay rất ủng hộ Hoài vương, là kẻ địch của mình, tin chắc rằng ai cũng không thể thích được, cho nên không thương lượng, bỏ qua!

Về Tiết Huyền Trữ, đáng người đoan trang hiền thực, ai cũng nói nàng có tướng làm quốc mẫu, gia thế hiển hách, nhưng Tiết Thừa tướng trước giờ vẫn hay khoe khoang, quan tâm tới sự phân tranh nơi Đông cung, đây cũng là nguyên nhân vì sao Hoàng hậu vì sao chưa lựa chọn Tiết Huyền Trữ.

Nhưng sự việc tới nước này, ngôi vị Thái tử phi có lẽ chỉ chọn được từ một trong hai người thôi. Sau khi lựa chọn, sáng sớm hôm nay Hoàng hậu liền truyền phu nhân Thừa tướng và Tiết Huyền Trữ vào cung, lấy lí do thưởng ngoạn Ngự hoa viên để thu gần khoảng cách lại. Đương nhiên Tiết phu nhân vô cùng cao hứng, nhận được ý chỉ, liền giục nữ nhi trang điểm xinh đẹp, vội vã vào cung.

Tiết Huyền Trữ cao quý, điềm tĩnh nên gây ấn tượng rất tốt với Hoàng hậu, định tìm Thái tử để nhanh chóng bồi dưỡng tình cảm, thì đã thấy Thái tử đang tiến vào từ con đường nhỏ phía trước, vừa nói vừa khoa tay múa chân, nước bọt bay tung tóe, mà cô nương đi cạnh Thái tử lại mỉm cười chăm chú lắng nghe. Tiết phu nhân hơi khấn trương hỏi: “Nương nương, cô nương bồi bên người Thái tử kia không biết là thiên kim nhà vị đại nhân nào?”

Hoàng hậu khẽ lắc đầu, quay sang cung nữ bên cạnh nói: “Đi mời Thái tử tới đây.”

Phó Du Nhiên bên này đang hăng say nói, bỗng Tề Diệc Bắc khẽ kéo góc áo của nàng, “Mẫu hậu ở bên kia.”

Phó Du Nhiên ngẩng đầu nhìn thấy, hỏi: “Muốn qua đó sao?”

“Vô nghĩa.” Tề Diệc Bắc nhìn cung nữ đang đi về phía bọn họ, thấp giọng nói: “Cung nữ này tên Hàn Mai, còn một người nữa là Mạn Nguyệt, đang hầu hạ phía sau kia.” Hắn hơi hất cằm, “Người phụ nữ lớn tuổi kia là Phu nhân Thừa tướng đương triều, cô nương đó là con gái Thừa tướng, tên Huyền Trữ.”

“Hàn Mai, Tịch Nguyệt, Phu nhân, Huyền Trữ...”

“Là Mạn Nguyệt!”

Phó Du Nhiên lườm Tề Diệc Bắc một cái, im lặng không nói gì, nghênh ngang bước qua cung nữ kia, sau đó tùy tiện đến bên người Hoàng hậu. Hoàng hậu đánh giá thoáng qua Tề Diệc Bắc một chút, lại nhẹ nhàng nói với Phó Du Nhiên: “Thái tử còn nhớ Huyền Trữ không?”

Tiết phu nhân vội vàng đưa nữ nhi ra chào hỏi Phó Du Nhiên, Tề Diệc Bắc thừa cơ nháy mắt ra hiệu, Phó Du Nhiên đã hiểu rõ, theo “Đại Tấn thời báo” đưa tin, hai cô Tiết – Yến vì tranh ngôi vị Thái tử phi mà đánh nhau đầu rơi máu chảy, nhưng Thái tử điện hạ lại không tỏ thái độ rõ ràng, vì thế tinh thần tranh

đầu lại thêm đau khổ. Xem ra, lão Tề cũng có tình cảm với hai cô nương này, hẳn liêu mình lén trốn khỏi cung vì Yến Bội Nhược, đương nhiên, đối với Tiết Huyền Trữ, cũng phải nhiệt tình chu đáo.

Nàng bước lên nâng Tiết Huyền Trữ quỳ sau Tiết phu nhân, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Phó Du Nhiên có chút đắc ý nói: “Huyền Trữ muội muội xinh đẹp như vậy, ta làm sao có thể quên được.”

Dứt lời Phó Du Nhiên nhìn thấy sắc mặt Tề Diệc Bắc như vừa ăn phải ruồi, chẳng lẽ nàng làm sai điều gì sao?

Tiết Huyền Trữ tựa tiểu phi tiểu nói: “Tiểu nữ mới gặp điện hạ một lần vào năm năm trước, không ngờ điện hạ còn nhớ rõ?”

“À?” Phó Du Nhiên sững sốt, không thể nào? “Năm... Năm năm?” Năm năm trước, Tiết Huyền Trữ vẫn còn là một nha đầu mười một, mười hai tuổi, khó trách mọi người đều tỏ thái độ kì lạ, có lẽ cho rằng Thái tử là con người giả dối, ai da, bài báo dối trá đó hại chết ta rồi.

Thấy Phó Du Nhiên khó xử, Hoàng hậu ho nhẹ một tiếng, “Thái tử, không định giới thiệu bằng hữu của con cho bản cung sao?”

Phó Du Nhiên vội vàng buông Tiết Huyền Trữ ra, ai oán đến bên Hoàng hậu, “Mẫu hậu, vị cô nương hôm qua con nói chính là nàng, nàng tên là Phó Du Nhiên, là...” Đứng nửa ngày cũng chưa “Là” được tiếp.

Hoàng hậu hơi nhăn mày, thầm trách Thái tử lỗ mãng, sao có thể để nữ tử bình dân tiến cung?

Tề Diệc Bắc sát ngôn quan sắc (đoán ý qua lời nói và sắc mặt) vội vàng mở miệng, “Bẩm Hoàng hậu nương nương, tiểu nữ Phó Du Nhiên là nghĩa nữ của Mặc tiên sinh, hôm qua vừa tới kinh thành, sáng nay theo nghĩa huynh tiến cung thay nghĩa phụ thăm hỏi Hoàng Thượng.”

“Mặc tiên sinh?” Hoàng hậu bỗng hứng thú, “Có phải là Mặc Yến Thần?”

Tề Diệc Bắc cúi thấp người, “Phải ạ.”

“Đã gặp Hoàng Thượng chưa?”

“Gặp rồi ạ.”

Hoàng hậu gật đầu, “Đã vài năm không gặp Mặc tiên sinh, ông ấy vẫn mạnh khỏe chứ?”

Tề Diệc Bắc vội vàng tâng bốc: “Nghĩa phụ thường xuyên nhắc đi nhắc lại ân đức trước kia của nương nương, lần này đặc biệt dặn Du Nhiên nhất định phải đến bái kiến nương nương.”

Phó Du Nhiên thực sự phục hấn, lão Tề này, nói dối không chớp mắt.

Hoàng hậu cười nói: “Mặc tiên sinh khách khí rồi.”

Tề Diệc Bắc cup mi: “Nghĩa phụ thường nói, năm đó nếu không có nương nương, há có thể nên duyên với nghĩa mẫu.”

Hoàng hậu thở dài một tiếng, “Đáng tiếc Linh nhi phúc bạc, sinh hạ Vĩ Thiên liền qua đời. khiến nghĩa phụ người cảm thấy chán chường, trước giờ bản cung vẫn luôn suy nghĩ, không biết lúc trước tác hợp ông ấy với Linh nhi là đúng hay sai nữa.”

Tề Diệc Bắc khẽ nâng váy quỳ xuống, “Nương nương, nghĩa mẫu là người mà nghĩa phụ dành trọn đời này yêu thương, mặc dù gặp nhau chốc lát, nhưng cũng đủ để an ủi cả đời. Nghĩa phụ tính tình lãnh đạm, nếu không phải nhờ nương nương, có thể đến nay vẫn còn cô độc, đâu thể nào có nghĩa huynh Vĩ Thiên nghĩa huynh bầu bạn.”

Tề Diệc Bắc không hổ là con ruột của Hoàng hậu, hiểu thấu tâm lý bà, biết cách nói để Hoàng hậu vừa lòng.

Chiêu Thái để mỗi khi hoài niệm Mặc Yến Thần, đều nhắc tới việc này, trách Hoàng hậu để Mặc Yến Thần vương bận một nữ nhân, thậm chí còn quy ẩn. Hoàng hậu cũng cảm thấy khó xử, rõ ràng Mặc Yến Thần đa mưu túc trí yên tâm ở lại quản doanh, ai ngờ cuối cùng lại thành ra thế này. Mấy câu nói của Tề Diệc Bắc đã đánh trúng tâm lý của Hoàng hậu, khuôn mặt bà tươi cười như hoa, đưa tay nâng Tề Diệc Bắc dậy, lơ đãng nói: “Nếu Hoàng Thượng nghe xong những lời này, sẽ không hay quả trách bản cung nữa.”

Tề Diệc Bắc cười khẽ, “Đây chính là lời nói từ đáy lòng nghĩa phụ, đương nhiên phải nói để Hoàng Thượng biết.”

Hoàng hậu tâm tình tốt lên hẳn, thân thiết kéo tay Tề Diệc Bắc, lại giả vờ giận dỗi Phó Du Nhiên: “Diệc nhi, sao con không nói sớm muốn mời nghĩa nữ Mặc tiên sinh vào cung? Nếu bản cung sớm biết, đã đưa Du Nhiên vào đây rồi.”

Phó Du Nhiên há miệng kinh ngạc, không nói thành lời, sớm biết ư? Nàng còn muốn biết, bọn họ đang nói về cái gì đó? Nghe xong nửa ngày mà vẫn mơ hồ, lại không dám phát biểu liều, Hoàng hậu lại nói: “Hiện giờ Du Nhiên đang ở cùng Vĩ Thiên sao?”

Tề Diệc Bắc gật đầu vâng dạ, Hoàng hậu không đồng ý nói: “Tuy là huynh muội kết nghĩa, nhưng vẫn nên tránh người hiềm tị, chỉ bằng người hãy tiến cung một thời gian, ta tin Hoàng Thượng cũng muốn biết nhiều hơn tình hình của Mặc tiên sinh gần đây.”

“Du Nhiên không dám quấy rầy nương nương, ” Tề Diệc Bắc hiểu được ý tứ Hoàng hậu, nói: “Hoàng Thượng đã cho phép Du Nhiên có thể tùy ý theo nghĩa huynh tiến cung, lời nói từ đáy lòng nghĩa phụ, Du Nhiên chắc chắn sẽ sớm nói rõ với Hoàng Thượng.”

“Thật là tốt.” Có thể giải quyết khúc mắc nhiều năm nay, đương nhiên tâm trạng Hoàng hậu tốt hẳn, trong lời nói cũng tỏ vẻ thân thiết hơn nhiều.

Thấy Hoàng hậu mãi mê tán gẫu với một cô nương không quen biết, còn nữ nhi mình lại bị gạt sang một bên, Tiết phu nhân có chút bức bối, thừa dịp nói xen vào: “Không biết Phó tiểu thư trước khi nhận Mặc tiên sinh làm nghĩa phụ là thiên kim nhà nào?”

.....

Hết chương 29

31. Chương 30

Chương 30:

Gian tình tái hiện

Nghe Tiết phu nhân hỏi, Phó Du Nhiên thầm mắng trong lòng, có chút lo lắng nhìn về phía Tề Diệc Bắc, không biết hắn sẽ đối phó thế nào. Tề Diệc Bắc như đã sớm chuẩn bị, không hề hoang mang mỉm cười, cúi đầu trả lời Tiết phu nhân:

“Gia phụ Du Nhiên sinh thời vốn là Tiến sĩ Thái Học ở Sở quốc, sau khi gia mẫu qua đời liền từ quan quy ẩn, mang Du Nhiên du lịch khắp thiên hạ. Cho đến ba năm trước gia phụ mắc bệnh tạ thế, lúc lâm chung đem Du Nhiên phó thác cho vị bằng hữu thân thiết là Mặc tiên sinh, vì thế Du Nhiên mới bái Mặc tiên sinh làm nghĩa phụ.”

Phó Du Nhiên nghe thấy thế nhiệt huyết sôi trào, lão Tề quả thật là một nhân tài! Mở miệng ra toàn những lời dối trá, khiến nàng còn tưởng cha mình như thế. Nhưng danh xưng Tiến sĩ Thái học này, nếu để người khác phát hiện ra thì thảm rồi.

Kỳ thật Phó Du Nhiên lo lắng thừa, họ Phó là quốc họ nước Sở, đập một viên gạch xuống, mười người ngã thì phải đến tám người họ Phó. Huống hồ Tiến sĩ Thái Học chẳng qua cũng chỉ là quan Lục phẩm, chức vị này rất nhiều ở Sở quốc, ai có thể kiểm chứng? Đây vốn là lí do thoái thác mà Tề Diệc Bắc vạn nhất để phòng nghĩ ra, không ngờ lại có tác dụng .

Tiết phu nhân nghe xong thả lỏng người, cười nói: “Thì ra là thế, khó trách trong câu lạc bộ Danh Thục ta chưa từng nghe danh tính của cô nương.”

Câu lạc bộ Danh Thục bắt nguồn từ câu lạc bộ dành cho thực nữ, vốn do dân gian khởi xướng. Ban đầu chỉ có một ít tiểu thư nhà thương gia có tiền mới gia nhập, thường hay tụ tập một chỗ khoe khoang mình mới mua thêm xiêm y, mấy thứ đồ châu báu. Nghe thì có vẻ nhàm chán, nhưng đó là tất cả thời gian của các tiểu thư, ngoại trừ làm những công việc đó, còn có những việc hay ho khác. Như bầu cử hội trưởng, luôn đi đầu về các một thời thượng, đem mạng lưới phủ khắp cả nước. Vì thế các chi nhánh của Câu lạc bộ mọc lên như nấm khắp nơi, cách ăn mặc và trang điểm của các cô gái đều bắt chước theo Câu lạc bộ, cuối cùng truyền tới kinh thành. Có câu tục ngữ, không đến kinh thành không biết tiểu quan (quan nhỏ), tại đây tập trung toàn bộ những nhân viên quan trọng của triều đình, ngay cả gia đình canh cửa, cũng cao ngạo hơn cả Huyện lệnh tỉnh ngoài, đương nhiên nữ nhân gia quyền của họ cũng vậy.

Các vị tiểu thư nhà quan yếu diệu này tất nhiên rất chướng mắt với đám nữ tử thương gia thừa tiền, nhưng lại không cam chịu xuống nước với họ, dứt khoát tập hợp tất cả các tiểu thư con nhà quan tứ phẩm trở lên, ngoài việc dựng cờ hiệu, còn thành lập Câu lạc bộ Danh Thục. Có câu nghiệp là nghiệp nhà quan, “Quan” trước giờ vẫn được xếp trước “Thương”. Câu lạc bộ Danh Thục Đại Tấn vừa ra mắt, lập tức đã áp chế đám thực nữ trong nước, bởi vậy, nhóm thực nữ hai nước Sở, Ngụy bị chèn ép hồi lâu liền đồng khởi một phen, thành lập Câu lạc bộ Danh Thục Đại Ngụy và Câu lạc bộ Danh Thục Tây Sở.

Câu lạc bộ áp dụng chế độ, một khi hội viên lập gia đình lập tức sẽ tự động hủy bỏ tư cách. Do việc đi lại giữa ba nước không tiện, nên câu lạc bộ liền biên soạn ra sổ tay Danh Thục, tổng hợp các bức vẽ của thành viên trong hội, để hội viên nhận biết làm quen với nhau. Tính đến nay, câu lạc bộ Danh Thục đã thành lập hơn mười năm, quy định trở thành hội viên cũng ngày một khắt khe. Việc gia nhập vào câu lạc bộ đã trở thành một trào lưu mới, một sự vinh quang, đại biểu cho thân phận cao quý của gia đình.

Tiết Huyền Trữ, là hội trưởng đương nhiệm câu lạc bộ Danh Thục Đại Tấn, danh phận này khiến cho Tiết phu nhân kiêu ngạo, nói “Phó cô nương không ở trong câu lạc bộ Danh Thục”, thứ nhất là ám chỉ “Phó cô nương” thứ bậc thấp kém, thứ hai cũng ngầm nhắc Hoàng hậu về vị trí trong Danh Thục của Tiết Huyền Trữ. Hoàng hậu đương nhiên cũng biết ý, nhưng chỉ mỉm cười nói: “Nói như thế, Du Nhiên cũng là con nhà quan, dòng dõi thư hương.”

Nghe Hoàng hậu nói xong, Tiết phu nhân có chút nóng vội, định nói tiếp thì bị Tiết Huyền Trữ khê giạt tay áo, nhìn Tề Diệc Bắc nháy mắt Phó Du Nhiên một cái, Phó Du Nhiên căng thẳng, lại... Lại tới nữa, bây giờ là có ý gì đây?

Thấy Phó Du Nhiên nôn nóng lườm Tề Diệc Bắc, Hoàng hậu kỳ quái nói: “Thái tử, con làm sao vậy?”

Phó Du Nhiên xị miệng xuống, Tề Diệc Bắc bắt đắc dĩ trả lời: “Nương nương, vừa rồi điện hạ đang cùng tiểu nữ thảo luận về vấn đề thọ lễ trong dịp sinh thường của Hoàng Thượng, hiện giờ vẫn chưa nghĩ ra. Nên định về Đông cung bàn bạc tiếp đây ạ.”

“Đúng!” Phó Du Nhiên lớn tiếng nói: “Mẫu hậu, con cùng Phó cô nương có việc phải bàn bạc, không tiếp người được.” Dứt lời, vội kéo Tề Diệc Bắc rời đi, Tề Diệc Bắc trở tay không kịp, lão đảo bước theo Phó Du Nhiên.

Biểu hiện thất lễ của Phó Du Nhiên làm cho hai mẹ con họ Tiết hơi nhíu mày, Hoàng hậu cũng rất kinh ngạc. Thái tử trước giờ vẫn luôn cung kính với bà, đâu có khi nào xúc động đến thế? Nhưng trước mặt người ngoài, Hoàng hậu muốn giữ thể diện cho Thái tử, mỉm cười lắc đầu, từ ái nói: “Vừa nhắc đến chuyện của Phụ hoàng, Thái tử một khắc cũng không chờ được.”

Tiết Huyền Trữ tao nhã cười, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Thái tử có tấm lòng hiếu thảo nhân hậu, đáng để Huyền Trữ học tập.”

Nhìn Tiết Huyền Trữ hiểu thấu mọi chuyện, đáy mắt Hoàng hậu đột nhiên hiện lên tia không vui, vì lúc Tiết đại tiểu thư cúi đầu là lúc trong đôi mắt cô ta toát lên vẻ đắc ý. Thông minh là chuyện tốt, nhưng thông minh để người ta biết được, cũng không phải chuyện hay ho gì.

Về phần Phó Du Nhiên, nàng lờ Tề Diệc Bắc chạy trốn chết, cuối cùng Tề Diệc Bắc cũng bình lửa giận. Nhìn quanh không có bóng người, hần gơ chân đá một cú vào móng tên nam tử đi trước.

Phó Du Nhiên đột nhiên bị tập kích, theo phản xạ có điều kiện định quay đầu chửi ầm lên, nhưng đã bị Tề Diệc Bắc bịt mồm, hần cả giận nói: “ Cô không biết chút lễ nghi phép tắc nào trước khi rời đi sao? Huống

hồ còn có người ngoài ở đó!”

“Câm miệng!” Phó Du Nhiên cũng đang tức nghẹn họng, đáp lại bằng giọng mỉa mai: “Người lảm nhảm một thôi một hồi, còn ta như một đũa ngọc đứng bên cạnh nhìn người chớp mắt, người tưởng ánh mắt người giống như sóng nước sao?” Phó Du Nhiên càng nói càng kích động, chỉ thẳng vào mặt Tề Diệc Bắc mắng: “Nói ta không biết cấp bậc lễ nghĩa? Ta nhớ vào cái cấp bậc lễ nghĩa kia a, ta cảnh cáo ngươi, đừng tưởng rằng đến địa bàn của ngươi thì ngươi được tác oai tác quái, trước mặt Hoàng thượng và Hoàng hậu ta đã lưu mặt mũi cho ngươi rồi, con mẹ ngươi, còn chọc ta tức lên, ta bỏ đi luôn!”

Nhìn Phó Du Nhiên biểu diễn một màn chửi rửa rất thống khoái, Tề Diệc Bắc bước tới kéo Phó Du Nhiên đi về hướng Đông cung, vừa đi vừa xin lỗi, “Là ta đã sai, ta không nên nghĩ cô thông minh hơn người, hiểu thấu ý nghĩ của ta. Ta không nên đặt yêu cầu quá cao với cô, nghĩ rằng cô có thể hiểu được nghi lễ vấn an đơn giản nhất, tất cả đều là lỗi của ta, cô muốn mắng, hãy về Đông cung rồi mắng tiếp...”

Phó Du Nhiên chẳng nghe thấy Tề Diệc Bắc thăm thì cái gì, cuối cùng chỉ nghe thấy hai chữ “Đông cung”, nằng chọt nhớ ra:

“Còn cái Đông cung rách nát của ngươi nữa, Trường Tín cung thì gọi là Trường tín cung, sao cứ phải chạy theo một mà gọi là Đông cung!”

Tề Diệc Bắc hơi lão đảo, liếc nhìn Phó Du Nhiên một cái, cắn răng nói:

“Trước giờ ngoài chính phòng, tất cả đều theo hướng Đông, hoàng cung cũng như vậy. Hoàng Thượng ngự ở chính điện, địa vị Thái tử gần bằng Hoàng Thượng, ứng với Đông cung, cho nên coi Đông cung đại diện cho Thái tử hoặc là cách gọi khác của cung Thái tử, đã hiểu chưa!”

Phó Du Nhiên ngượng ngùng xì miệng, cũng không cãi lại, cười khan hai tiếng nhằm che giấu sự xấu hổ của mình. Thái dương Tề Diệc Bắc giật giật hai cái, khẽ lắc đầu, bất luận thế nào, cũng phải đưa nàng trở về đây!

Bởi vì Phó Du Nhiên tỏ thái độ hợp tác, nên Tề Diệc Bắc thả lỏng cánh tay “Thái tử” ra, sau đó, hai người một trước một sau thuận lợi trở lại Đông cung. Đám thái giám vô cùng kinh ngạc nhìn Tề Diệc Bắc dẫn đầu bước thẳng vào đại điện Trường Tín cung, Vinh Thăng nghênh tiếp, vẻ mặt cẩn trọng nói: “Điện hạ, vị cô nương này...”

Tề Diệc Bắc khoát tay, “Vinh Thăng, toàn bộ các người lui ra ngoài.”

Vinh Thăng không biết vị tiểu thư trước mặt này là ai, nhìn về phía Thái tử. Về mặt Thái tử bất đắc dĩ, tựa vào nhuyễn tháp, nói: “Lời của nàng là lời của ta, lui xuống.”

Vinh Thăng không dám hỏi nhiều, vội vàng đưa đám thái giám rời khỏi điện, phút cuối còn thúc thời đồng cửa lại. Tề Diệc Bắc xác định không ai nghe lén bên ngoài, lập tức giảng giải mọi tình huống trong ngoài hoàng cung cho Phó Du Nhiên. Bình thường Thái tử như thế nào, thường làm chuyện gì, nghi lễ vấn an với Hoàng thượng và Hoàng hậu ra sao, thấy thúc bá huynh đệ thì đáp lễ kiểu gì.

Nói liền một canh giờ, Tề Diệc Bắc hơi khô miệng, nhìn về phía Phó Du Nhiên, thấy nàng đang nằm gật gà gật gù trên nhuyễn tháp, cơn tức giận lại bùng phát. Hắn quát lên một tiếng, giơ tay đánh về Phó Du Nhiên.

Quân tử động khẩu không động thủ (dùng lời nói không động chân tay), nhưng hiện giờ thân là “Nữ nhân”, Tề Diệc Bắc sao có thể nhịn được, chỉ thấy không đánh một cái, lửa giận không thể dập tắt. Ai ngờ vô công của Phó Du Nhiên kia lợi hại thế, đang nửa tỉnh nửa mê thấy cú đấm giơ đến, lập tức ngửa người ra phía sau, bắt lấy cổ tay Tề Diệc Bắc định ném hắn ra ngoài, chợt nàng nhớ ra một chuyện quan trọng.

Thân thể kia là của nàng, không được để nó bị thương tích. Nghĩ tới đây, ném ra ngoài liền biến thành ném vào trong lòng...

“Điện hạ!”

“Điện hạ!”

“Điện hạ...”

Bởi vì nghe thấy có giọng nói gào lên, đám thái giám và thê thiếp của Thái tử rất lo lắng. Sau đó Vinh Thăng dẫn đầu, cùng với Nguyệt Hoa và Phỉ Nhi vừa nhận được tin, vội vàng xông vào điện, bắt gặp một cảnh tượng vô cùng ái muội.

Thái tử điện hạ vô cùng tuần mỹ của họ đang nằm trên nhuyễn tháp, thân thể hơi ngửa ra sau, vài sợi tóc tuột khỏi kim quan rủ xuống trước mặt, làn mi dày cong cong khép hờ, ánh mắt rực sáng. Tựa vào lòng hắn, là một thân thể nhỏ bé màu trắng, tấm lưng mảnh mai, mái tóc xõa ra như thác nước, khéo léo che khuất gương mặt. Cổ tay mềm mại của nàng đang bị Thái tử điện hạ nắm chặt, không đành lòng buông ra...

32. Chương 31

Bắt đầu từ hôm đó, Mặc Vĩ Thiên cùng “Nghĩa muội” hắn đã trở thành khách quen trong cung. Tất cả mọi người đều biết xưa nay quan hệ giữa Thái tử và Mặc công tử rất tốt, nhưng trước đây không qua lại nhiều đến vậy. Thêm vào đó, cái cô “nghĩa muội” mà Hoàng Thượng ngự phê tự do tiền cung kia, thậm chí còn được Hoàng hậu nương nương yêu thích, cộng với “sự thật” mà đám thái giám Đông cung ngày ấy được tận mắt chứng kiến, tin đồn tai tiếng đã rầm rộ truyền khắp nơi.

Ấy vậy mà Hoàng hậu chẳng có phản ứng gì, có lẽ vì bà rất cưng chiều Thái tử. Nhưng kỳ lạ là Hoàng Thượng, trước kia, chuyện xấu của Thái tử bị truyền ra ngoài, ông sẽ tới giáo dục một hồi. Nhưng nay lại chỉ im lặng, thỉnh thoảng còn truyền Mặc Vĩ Thiên vào Ngự thư phòng, thì thầm mưu tính chuyện gì đó.

Đương nhiên Tề Diệc Bắc không phải là kẻ mù người điếc, nhìn ánh mắt mờ ám của đám thái giám khi thấy hắn, vì bảo vệ hình tượng của mình, nên từ đó hạn chế vào cung. Thật ra hắn không quá để ý đến tin đồn đó, nhưng hắn không muốn nghe thấy mấy lời đàm tiếu trái sự thật.

Người nhàn nhã nhất, chính là Thái tử đương nhiệm Phó Du Nhiên. Dựa vào việc Hoàng hậu rất lo lắng, yêu thương Thái tử, nàng giả bộ đau đầu, dưới sự trợ giúp của bà, xin Chiêu Thái để nghỉ ngơi dài hạn. Gọi một cách mỹ miều là: “Giai đoạn điều dưỡng trước đại hôn”, để trốn không phải thiết triều. Không ngờ Chiêu Thái để lại đồng ý với Hoàng hậu, từ đó đến nay, Phó Du Nhiên bắt đầu cuộc sống làm sâu gạo của nàng, không dậy sớm, không cần vất vả đi cướp bóc, có kẻ hầu người hạ đưa cơm rót nước tới tận miệng, chẳng trách ngôi vị Thái tử này có nhiều kẻ nhòm ngó.

Khuyết điểm duy nhất đó là ở đây hơi buồn. Trước giờ người đi theo Thái tử là Tề An, dưới sự giáo dục nghiêm khắc của nàng, cuối cùng cũng sợ hãi thừa nhận thân phận hợp pháp của “Phó cô nương”. Vì khen thưởng cho sự thức thời của Tề An, Phó Du Nhiên đã cho hắn nghỉ phép ba tháng có lương, tuy nhiên số lần tiền cung của Tề Diệc Bắc càng ngày càng ít, Phó Du Nhiên hối hận thì đã muộn rồi. Nàng từng định đưa Lâm Hi Nguyệt vào cung nhưng lại bị Tề Diệc Bắc một mực phản đối, lý do là, trước đại hôn, Thái tử không nên gây tai tiếng nhiều.

Khi còn cách một ngày nữa là tới thọ đán của Hoàng Thượng, cuối cùng Phó Du Nhiên đã nhìn thấy Tề Diệc Bắc sau hai ngày giấu mặt, nàng ngáp một cái, rầu rĩ vỗ vai Tề Diệc Bắc, “Ta buồn sắp chết rồi.”

“Bình tĩnh, ta đã tăng cường tìm kiếm tung tích lão Quốc sư, chắc chắn sẽ sớm có tin.” Tề Diệc Bắc an ủi Phó Du Nhiên, rồi đưa một quyển trục ra, “Cầm đi, đừng làm hỏng đấy.”

Đây là thọ lễ Tề Diệc Bắc định dâng lên Chiêu Thái đế, Phó Du Nhiên nhận lấy cũng không liếc nhìn, tùy tiện đặt trên án thư, tiếp tục ôm vai Tề Diệc Bắc: “Lão Tề, ta có thể ra khỏi cung không?”

“Không được.” Tề Diệc Bắc trả lời dứt khoát, “Tất cả đợi sau Thọ yến của Phụ hoàng đã.”

“Bình thường người hay làm gì? Cũng nhàn hạ như thế này sao?”

“Mỗi ngày đều đi thỉnh an Phụ hoàng, Mẫu hậu, rồi đọc sách, viết chữ, hoặc nghe mỹ nhân đàn hát, một ngày qua nhanh lắm.”

Phó Du Nhiên khinh thường, “Đừng nói mỹ nhân với ta, hai tiểu thiếp của ngươi, phiền chết đi được, còn cái cô Phỉ Nhi kia, dám dụ dỗ ta nữa!”

Tề Diệc Bắc khẽ xoa mũi, “Oái... Trong thời gian này, cô không cần triệu tập các nàng là được rồi.”

“Vớ vẩn! Ai truyền bọn họ!” Phó Du Nhiên cười quái dị, “Phỉ Nhi liên tục hỏi ta định phong ai làm phi, theo ta thấy, nàng cũng nhăm nhe ngôi vị Thái tử phi của ngươi đấy, hẳn là định cố gắng đến cùng.”

“Nàng ta?” Tề Diệc Bắc sững sốt, “Nàng ta vốn biết thị thiếp của Thái tử không bao giờ lên ngôi Thái tử phi được chứ.”

Phó Du Nhiên ngồi xuống giường, “Nói đi, ngươi định phong ai làm phi?”

Tề Diệc Bắc mỉm cười, “Theo ý mẫu hậu, nên chọn Tiết Huyền Trữ.”

Phó Du Nhiên nhíu mày, “Là người tuyển vợ, hay là mẹ người tuyển vợ? Không phải người thích Yến Bội Nhược sao?”

Tề Diệc Bắc cười nhạt nhẽo, không trả lời, mỹ nhân thì ai mà chẳng thích? Nhưng đây không phải là yếu tố quan trọng nhất để làm Thái tử phi.

“Cô thấy Tiết Huyền Trữ thế nào?”

Phó Du Nhiên nghĩ ngợi, “Nàng không đẹp như Yến Bội Nhược, nhưng đáng vẻ đoan chính hơn nhiều.”

Tề Diệc Bắc gật đầu nói: “Nhân tài như vậy rất thích hợp làm Thái tử phi.”

“Cho dù ngươi không thích ư? Cho dù mới chỉ gặp nhau một lần duy nhất? Vào năm năm trước?”

“Chẳng phải cũng gặp rồi sao? Trước khi Phụ hoàng cưới Mẫu hậu, hai người đã gặp mặt nhau đâu.”

Phó Du Nhiên không đồng ý bữu môi, nhỏ giọng nói: “Gặp người không quen biết, lại có kẻ muốn tranh võ đầu.”

Tề Diệc Bắc cười nói: “Đây là ngôi vị Thái tử phi, đương nhiên muốn võ đầu rồi.”

“Làm Thái tử phi có gì tốt chứ? Mỗi ngày buồn bực vì bị nhốt trong này, rõ ràng trong lòng rất khinh thường, nhưng lại ra vẻ tao nhã ngấm hoa bất bướm, chán chết đi được.” Đây chính là kiến thức mà Phó Du Nhiên hai ngày nay đã học được từ hai vị Lương viện kia, nếu đổi lại là nàng, chỉ sợ đã sớm chết vì buồn rồi.

Tề Diệc Bắc gật gù đầu, “Quả thực hơi vô vị, nhưng nhiều người lại thấy rất tốt, ăn ngon mặc đẹp, có kẻ hầu người hạ, làm rạng danh dòng họ, từ nay về sau thành người trên vạn người, tương lai còn có cơ hội làm quốc mẫu tôn quý.”

Phó Du Nhiên giật giật mắt, đây... Hình như nhiều hơn cả nghìn lượng vàng hồi môn của nàng, nếu...

Nhìn ánh mắt Phó Du Nhiên đảo qua đảo lại trên người mình, Tề Diệc Bắc toát mồ hôi, “Cô... định làm gì?”

Phó Du Nhiên cười gian: “Lão Tề, ta đã nghĩ ra một phương pháp rất tốt, tiết kiệm tiền hộ ngươi.”

“Hả?”

“Nếu ‘Thái tử’ cưới ‘Phó Du Nhiên’, chẳng phải ngươi sẽ tiết kiệm được nghìn lượng vàng tiền cưới cho ta sao?”

“Vớ vẩn!” Tề Diệc Bắc hoảng sợ, “Cô đừng mơ!”

Phó Du Nhiên tuy da mặt dày, nhưng thấy phản ứng của Tề Diệc Bắc lại hơi bối rối, vờ như không biết cười hì hì nói: “Dù sao người cưới ai mà chả được, nếu cưới ta, ta sẽ có đủ tiền để cho các huynh đệ an hưởng tuổi già, không chừng có thể cho họ nhận một chức vị như kiểu quan nha gì đó, từ nay về sau quay về chính đạo, coi như đã loại bỏ một ‘điểm nóng’ cho Đại Tấn luôn.”

Tề Diệc Bắc trầm mặc nửa ngày, “Cô muốn của hồi môn nghìn lượng vàng là vị các huynh đệ sao?”

“Ta cũng không vĩ đại như vậy, đâu thể chia hết cho họ được, ít ra cũng phải giữ lại một ít ỉnh chứ.”

Tề Diệc Bắc bật cười thành tiếng, không biết tại sao trong lòng thấy thoải mái, nhưng hắn vẫn nghiêm túc lắng đầu, “Nếu thân phận nghĩa nữ của Mặc Yến Thần là thật, cho dù ta cưới cô, cũng không vấn đề gì, nhưng thực tế...” Trên thực tế thân phận của Phó Du Nhiên không phải là chuyện cơ mật, Thái tử phong phi phải chiêu cáo thiên hạ, chỉ sợ một số tên dê béo đã từng bị Phó Du Nhiên ‘hỏi thăm’ nhận ra nàng, đến lúc đó mới thực sự phiền toái.

“Được rồi.” Phó Du Nhiên khoát tay, “Nói đùa thôi, sao ngươi lại tưởng thật?” Nhìn vẻ mặt xấu hổ của Tề Diệc Bắc, Phó Du Nhiên cười nói: “Nếu ngươi ngại, thì đưa ta nhiều cửa hồi môn hơn nữa là được.”

Tề Diệc Bắc cười mắng: “Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.”

Tuy rằng hai người lại nói cười như thường, nhưng không biết vì sao, dường như giữa họ tồn tại một bầu không khí khó xử vô hình. Nói vài câu linh tinh, Tề Diệc Bắc căn dặn kĩ càng về thọ yến hai ngày tới, sau đó vội vàng rời đi.

Tề Diệc Bắc đi rồi, Phó Du Nhiên cũng thấy vô vị. Lão Tề này, khả năng chịu đựng kém quá, một nữ nhân như nàng vẫn còn bình tĩnh như vậy, ngược lại hắn là nam nhân mà sợ như gặp ma, chán thật!

Nàng chán nản nhìn ngó xung quanh, thuận tay mở cuộn tranh của Tề Diệc Bắc. Hóa ra là một bức Bách Thọ đồ[1] được viết bằng các kiểu chữ khác nhau, hoặc nghiêm cẩn tú lệ, hoặc sống động hoạt bát, hoặc bay bổng uốn lượn, hoặc liên miên bất tuyệt... Hơn trăm kiểu chữ khác nhau, Phó Du Nhiên thầm thấy kì lạ, vị Thái tử bị mọi người trong thiên hạ khinh thường này dường như không vô dụng như tưởng tượng.

Ồ? Đây là cái gì nhỉ?

Ở phía dưới quyển trục, cũng chính là chữ “Thọ” cuối cùng, Phó Du Nhiên phát hiện ra một vấn đề. Một “tác” dưới chữ “Thọ” phải viết thẳng xuống, không được hất lên. Phó Du Nhiên lắng đầu, lão Tề này, quả nhiên bần loạn không thể trát tường. Thọ yến quan trọng như vậy, thế mà để xuất hiện một sai lầm cơ bản, nếu đưa ra trước mặt mọi người, chẳng phải khiến họ chê cười hay sao.

Có lẽ giác ngộ mình đang là Thái tử “đương nhiệm”, nên Phó Du Nhiên lấy bút mực ra, quyết định chỉnh sửa lỗi hỏng này.

Chớp mắt, đã tới ngày cả thiên hạ chúc mừng Chiêu Thái đế anh minh xuất chúng tròn năm mươi tuổi, người dân Đại Tấn từ già đến trẻ đều rất vui mừng, nhất là ở kinh thành, chiêng trống vang trời, pháo kêu rộn rã, cờ hồng bay phấp phới, nơi nơi nhộn nhịp...

Trong Hoàng cung giăng đèn kết hoa, khắp nơi bận rộn vui mừng, xe ngựa đưa lễ vật mừng sinh thần Hoàng đế xếp hàng dài để vào cung. Trong Tử Thần điện trước giờ để thiết triều, nay biến thành nơi chứa các đồ kỳ trân dị bảo. Chiêu Thái đế thân mặc long bào ngự trên cao, bên cạnh là Hoàng hậu vận triều phục, các văn võ bá quan ngồi theo thứ tự phía dưới, chăm chú thưởng thức ca múa. Thấy khúc nhạc vừa dứt, Hoàng hậu nói với Phó Du Nhiên đang ngồi ghé đầu tiên: “Thái tử, nghe nói con đã kì công chuẩn bị thọ lễ vì Hoàng Thượng đúng không?”

Phó Du Nhiên mắc nghẹn miếng thịt trong họng, chột dạ nhìn thoáng bên cạnh Mặc Vĩ Thiên, vừa định đứng dậy, đã thấy Chiêu Thái đế nói:

“Vì chuẩn bị kĩ càng, nên hãy để cuối cùng, trăm tin Thái tử sẽ không làm trăm thất vọng.”

33. Chương 32

Cục Phẩm Thái Tử Phi

Tác giả: Viên Bất Phá

Nguồn cv: Daisy_chrys – TTV

Edit: L2NT

Độ dài: 162 chương

.....

Chương 32:

Lễ vật của Thái tử (hai)

Nhận được mệnh lệnh từ Chiêu Thái đế, Phó Du Nhiên vừa nhắc mông lại ngồi xuống, khiến Mặc Vĩ Thiên ngồi cạnh cảm thấy kỳ lạ. Trong yến tiệc này, đương nhiên “Nữ nhân” như Tề Diệc Bắc không thể có mặt, vốn Mặc Vĩ Thiên không có chức vị gì, mặt dày đến tham dự thọ yến, cũng chỉ phòng khi sơ suất. May mà mọi người đều biết quan hệ tốt giữa Thái tử và Mặc Vĩ Thiên, nên không để ý quá nhiều. Đến khi yến hội sắp xong, tuy Phó Du Nhiên vẫn không yên tâm, nhưng cuối cùng tất cả đều thuận lợi, chỉ chờ bách quan và các vị hoàng tử dâng tặng lễ vật nữa, là đã thành công tốt đẹp.

Sẽ không có sai lầm gì chứ? Mặc Vĩ Thiên hơi lo lắng quay đầu nhìn Vinh Thăng đang bê chiếc hộp đựng lễ vật, không thấy bất thường. Hắn nhìn thêm lần nữa rồi ngồi im tại chỗ, cũng chẳng thèm liếc mắt đến Phó Du Nhiên đang chăm chú với đồng hồ ăn trước mặt. Mặc Vĩ Thiên lẩm bẩm, đám quan lại kia đã bắt đầu dâng lễ mừng thọ rồi.

Nào là san hô Nam Hải, cây ở Bắc Hải, ngọc Như Ý dát vàng, Bạch ngọc Quan Âm, ngoài những thọ lễ bình thường này ra, cũng không ít đồ vật độc đáo. Mới đây là một con khổng tước mỏ nhọn bằng đồng kết tơ vàng, cao hơn nửa thước, miệng tước khê nhếch, vẽ mặt sinh động. Mọi người trong điện đều không đoán được công dụng của nó, có người đoán là trang sức, có kẻ đoán là đồ trang trí. Vị đại quan hiến tặng tỏ vẻ bí hiểm, chỉ cười không đáp, cuối cùng vẫn do Chiêu Thái đế hỏi trước, vị đại quan đó mới cung kính sử dụng con đồng tước ấy ọi người xem. Hóa ra đây là khổng tước biết cắn hạt dưa, nhét hạt dưa vào miệng chim, vỗ nhẹ lưng nó, hạt dưa tách một cái, phun nhân bên trong ra. Mọi người đều lấy làm kỳ lạ, Hoàng hậu nương nương xem đi xem lại, yêu thích không nỡ buông.

Có gì đó khác thường, dự cảm bất an trong lòng Mặc Vĩ Thiên càng lúc càng mãnh liệt, tuy rằng hắn mới chỉ tiếp xúc với Phó Du Nhiên trong thời gian ngắn, nhưng theo Tề Diệc Bắc nói, Phó đại trại chủ này luôn thích thú với những đồ mới lạ, hôm nay sao lại im lặng thế? Không chỉ im lặng, mà còn thất thần.

“Không có vấn đề gì chứ?”

Giọng nói trầm thấp của Mặc Vĩ Thiên lọt vào tai, Phó Du Nhiên ngẩng đầu, mắt một lúc mới nhận ra có người đang nói chuyện với mình. Nàng quay đầu lại, nhìn Mặc Vĩ Thiên thật lâu, mới khẽ gật đầu, “Có vấn đề.”

Mặc Vĩ Thiên cảm chén rượu khê run, “Chuyện gì thế?”

Phó Du Nhiên lại không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào chiếc bàn bày đầy đồ ăn trước mắt, đúng lúc Mặc Vĩ Thiên muốn hỏi tiếp, ánh mắt Phó Du Nhiên bỗng phát sáng, nàng quay đầu vẫy tay với Vinh Thăng. Vinh Thăng cẩn thận giao chiếc hộp đựng lễ vật cho thái giám bên cạnh, cúi người đến bên Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên thì thào vào tai Vinh Thăng vài câu, hắn kinh ngạc, khó xử nói: “Điện hạ, chuyện này...”

“Nhanh lên.”

Thấy Phó Du Nhiên kiên quyết, Vinh Thăng không dám hỏi nhiều, khom người rời đi, Mặc Vĩ Thiên kéo tay áo Phó Du Nhiên hỏi, “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Phó Du Nhiên “ai oán” liếc Mặc Vĩ Thiên một cái, khê nói: “Nếu hôm nay diễn hồng cũng đừng trách ta. Hôm qua ta đã phái người tìm các người, nhưng các người trọng sắc khinh bạn đưa Hi Nguyệt đi du thuyền, sau đó cửa cung đóng, nên ta đành tự nghĩ ra biện pháp.”

Mặc Vĩ Thiên vẫn chẳng hiểu gì, hôm qua hồi phủ, đám gia binh cũng bẩm báo qua “Thái tử” phái người tới, nhưng lúc đó sắc trời tối muộn, cửa cung đã đóng, không thể tiến cung, nhưng chuyện này có liên quan gì đến thọ yến hôm nay? “Diễn hồng” là sao? Còn “Trọng sắc khinh bạn” là ý gì?

Lúc nói chuyện, phần dâng tặng lễ vật đã bước vào giai đoạn quan trọng nhất, các vị hoàng tử tiến lên theo thứ tự. Chiêu Thái đế trị vì thiên hạ rất tài giỏi, sinh con cũng khá, từ khi ông đăng cơ lúc mười lăm tuổi, mười năm sau, đã có vô số mỹ nhân nhập cung, sinh hạ cho ông tám vị công chúa. Chiêu Thái đế từng rất

đau buồn, nghĩ mình không thể sinh con trai, suýt học theo Sở quốc lập nữ nhi làm người kế vị. Nhưng cùng năm đó, Hoàng hậu vốn im lặng mười năm rốt cuộc đã có tin mừng, theo ngự y chẩn đoán, khả năng là hoàng tử phải đến chín mươi phần trăm. Quả đúng như vậy, nhưng đáng tiếc, vị hoàng tử được nhân dân cả nước mong ngóng này cuối cùng không thể ban phát phúc trạch đại xá thiên hạ, sinh được gần mười ngày, đã chết yểu. Chiêu Thái đế vô cùng thương tâm, tuy nhiên đây lại là một khởi đầu tốt. Mười năm tiếp theo, phi tần trong cung thay nhau sinh hạ bảy vị hoàng tử, người đầu tiên chính là Nhị hoàng tử – Hoài vương Tề Thụy Nam.

Lễ ra đến phần hoàng tử dâng tặng lễ vật, Thái tử sẽ là người khởi xướng, nhưng Chiêu Thái đế đã có lệnh, đương nhiên mọi người sẽ xếp Thái tử ở vị trí cuối cùng. Tề Thụy Nam tham dự đầu tiên, thân mặc cẩm phục màu xanh da trời càng tôn lên vẻ anh tuấn xuất sắc, đầu không đội kim quan, mà chỉ búi lên bằng trâm bạch ngọc, hai dải gấm màu xanh ở đầu trâm rủ xuống gáy, thần thái toát lên vẻ phiêu diêu tự nhiên.

Phó Du Nhiên hồi hận khôn nguôi, vừa rồi do quá lo lắng nên đã không nhận ra thần tượng trong lòng ngồi ở đằng sau phía bên trái mình, bây giờ phải ngắm cho đã mới được!

Tề Thụy Nam bước tới giữa điện, ba quỳ chín lạy, kính rượu chúc thọ, chợt cảm thấy một ánh mắt sắc lạnh phóng tới, nhìn kỹ hóa ra là thái tử. Thái tử khẽ nheo mắt, đôi mắt phượng hẹp dài nhìn chằm chằm vào hắn, không giống kiểu cổ tửu vẻ thân thiết, mà là... Hồi hận, mê đắm, thương thức, ái mộ, tóm lại là một ánh mắt ... kỳ dị.

“Hoài vương?”

Tề Thụy Nam lấy lại tinh thần, nhìn vẻ mặt thân thiết của Chiêu Thái đế đang ngự trên cao, lạnh cả sống lưng. Bây giờ hắn mới biết, chỉ cần một ánh mắt, có thể khiến người khác “kinh sợ”, nhưng trước giờ Thái tử đâu như vậy, chẳng lẽ đây là trò đùa Hoàng hậu mới nghĩ ra? Nghĩ thế, Tề Thụy Nam liếc mắt sang Hoàng hậu, khuôn mặt trang nghiêm không hề có nét khác thường nào, Tề Thụy Nam cũng không nghĩ nhiều, sai thái giám dâng lễ vật của mình lên.

Đó là một cuộn tranh, Tề Thụy Nam cao giọng nói: “Nhi thần tình cờ tìm được bút tích của Vương Chi, xin dâng lên để phụ hoàng giám thưởng.”

Chiêu Thái đế trước giờ vẫn luôn yêu thích sách cổ tranh chữ, hơn nữa còn nghiên cứu sâu về thư pháp. Vương Chi là một nhà đại thư pháp cách đây một trăm năm, tác phẩm truyền lại rất ít, từng có người bỏ ra hàng vạn lượng vàng để mua bút tích của ông mà không được, có thể thấy mức độ trân quý của món đồ này. Mà nay Tề Thụy Nam có thể tìm ra, dâng bức thư pháp quý giá như vậy, đương nhiên Chiêu Thái đế vô cùng vui mừng, sai người mang lên chỗ mình, thẩm định một hồi, khen ngợi Hoài vương không dứt lời.

Nhìn nụ cười Chiêu Thái đế lan đến tận khóe mắt, Hoàng hậu lo lắng quay sang Phó Du Nhiên, chợt thấy ánh mắt con mình đang bám chặt trên người Hoài vương, vẻ mặt kì lạ. Hoàng hậu cảm thấy an ủi hơn nhiều, con à, cuối cùng con đã hiểu được sự uy hiếp của Hoài vương rồi, cố gắng lên! Lữm chết hắn đi!

Bên này Phó Du Nhiên chẳng hề hay biết sự khích lệ của Hoàng hậu, nàng dụi dụi mắt nhìn Hoài vương trở về chỗ ngồi, sau đó là Tam hoàng tử Tề Vũ Tây lên sân khấu. Trong ấn tượng của Phó Du Nhiên, hình như Đại Tấn thời báo chưa từng đưa tin về vị hoàng tử được phong tước Quận vương này, hắn không có vẻ anh tuấn từ Chiêu Thái đế như Hoài vương, cũng không được di truyền dung mạo tuyệt mỹ từ mẫu thân giống Tề Diệc Bắc, càng không có vẻ cao quý kiêu ngạo của một vị hoàng tử, khuôn mặt chỉ vài phần thanh tú. Vẻ mặt luôn giữ nét tươi cười ôn hòa, thiếu vài phần sắc bén của con cháu hoàng thất.

Lễ vật của Tam hoàng tử cũng như người khác, không có gì đặc biệt, chỉ là một khối mực tàu, tỏa mùi thơm mát, hắn bình thản nói: “Nhi thần tự tay làm một khối mực thơm, xin dâng tặng phụ hoàng.”

Đối với Tam hoàng tử này, đám quan lại chẳng hề coi trọng, không chỉ vì hắn bình thường, mà mẹ ruột hắn mất sớm, không có thế lực nào chống đỡ. Nhưng Chiêu Thái đế thì không nghĩ như vậy, ông vô cùng tin tưởng vào cách nhìn người của mình, chỉ dựa vào việc Tề Vũ Tây tự tay chế mực, đã biết đây là một người con rất hiếu thuận. Con người tuy có thể không thông minh, cũng chẳng tài cán gì, nhưng chữ hiếu phải đặt lên hàng đầu. Chiêu Thái đế trịnh trọng sai người mang lễ vật lên, xem xét tỉ mỉ, đáy mắt xẹt qua chút kinh ngạc, tiếp đó, hành động của ông làm người khác rất bất ngờ.

“Truyền chỉ, hôm nay Ung quận vương khởi tấn thành Thân vương, ban hai ấp.”

Trong sự kinh hãi của mọi người, Tề Vũ Tây nhú mào nhìn Chiêu Thái đế, dưới ánh mắt thư thái kiên định của ông, quỳ xuống tiếp chỉ.

Không ai ngờ hành động ngoài dự kiến này, nguyên nhân là vì toàn thân khối mực ấy phát ra ánh sáng xanh tím, đây là biểu hiện của một loại mực thượng hạng. Nhìn kỹ hơn, giữa ánh mực xanh tím đó lại pha lẫn chút ánh vàng, bởi vậy Chiêu Thái đế mới cảm động.

Cần biết rằng mất rất nhiều công sức mới điều chế ra loại mực thượng hạng này. Trước tiên cầm cây trầu (cây du đồng)[1] hơ trên ngọn đèn có chứa dầu thực vật hoặc mỡ lợn, dùng một thanh sắt gom khói lại, động tác phải nhanh nhẹn, nếu không khói sẽ đen đặc. Tiếp theo dùng lông ngỗng quét nhẹ lớp khói dầu bên ngoài vào mặt giấy, đây mới là khói dầu cao cấp, rồi sau đó lại cho thêm trứng gà trắng, keo da cá, keo da trâu cùng các loại hương liệu khác. Các loại dược liệu, như đinh hương, tử thảo, tần da, tô mộc, bạch đàn, tô hợp hương, trân châu trên nghìn loại, phối với khói dầu thành một hỗn hợp, đặt vào trong cối sắt giã ba vạn lần mới thành mực, cuối cùng dùng khuôn đúc thành khối mực hoàn chỉnh.

Vất vả cần cù giã nghìn đêm, thu được một tấc ngọc.

Tề Vũ Tây dâng khối mực này, ngoại trừ là vật phẩm thượng đẳng, còn ánh lên sắc vàng, nhất định đã đổi chiếc cối sắt trong lúc giã mực thành chiếc cối vàng, giã mười vạn lần mới đạt được thành quả này. Viết chữ bằng loại mực này sẽ toát lên sắc vàng rực rỡ, tâm ý của con trai, sao Chiêu Thái đế không vui cho được.

Hoàng hậu lại bắt đầu lo lắng, màn dâng tặng lễ vật của các vị hoàng tử mới bắt đầu, đã khiến Chiêu Thái đế rất vui mừng, bốn người sau, không biết chừng lại dâng thêm bảo vật kì lạ gì đó, sợ rằng Thái tử không chiếm được ưu thế, bởi vậy Hoàng hậu đang cân nhắc có nên thuyết phục Hoàng Thượng xem lễ vật của Thái tử trước hay không. Nhưng nhìn biểu hiện của Thái tử, Hoàng hậu lại thả lỏng tâm tình, bà... phải tin tưởng Thái tử một lần chứ?

Hoàng hậu im lặng, biểu hiện tự tin của “Thái tử” cũng không có gì lạ, chẳng phải có câu, không biết thì không sợ sao.

May mà, thọ lễ của bốn vị hoàng tử kế tiếp không có gì mới mẻ, tất nhiên là do không hiểu rõ sở thích của Chiêu Thái đế, lúc này Hoàng hậu mới thoáng yên tâm. Cuối cùng đã đến lượt Thái tử diện hạ, về mặt Hoàng hậu mong chờ, trong lòng Hoàng Thượng cũng rất hiếu kì, Hoài vương toàn thân nổi da gà, lo lắng có phải “Đi bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân”[2] hay không, còn Mặc Vĩ Thiên thì choáng váng.

Đúng vậy, choáng váng, hẳn vừa mới nhận được thông tin chính thức từ Phó Du Nhiên: bức phúc tự kia, cháo.

“Cháo” là gì thế, Mặc Vĩ Thiên suy nghĩ mãi không ra, nhưng nghe cách nói hình như không phải chuyện tốt đẹp gì, quay sang nhìn về mặt bất chấp tất cả của Phó Du Nhiên, nàng đang đứng dậy chuẩn bị dâng thọ lễ lên Chiêu Thái đế, sau đó sai Vinh Thăng trình lên.

Mọi người trong điện như ngừng thở, nhìn chằm chằm vào vật nho nhỏ được phủ lụa đỏ đựng trên khay màu son kia. Mặc Vĩ Thiên lạnh cả người, xong rồi, vật Vinh Thăng đang bê không phải là cuộn tranh, mà là một thứ khác, nhỏ hơn nhiều, tạm thời vẫn chưa rõ là cái gì!

Phó Du Nhiên hài lòng nhìn mọi người mong ngóng, chấp tay hướng bốn phía, sau đó giật tấm lụa đỏ, hét lớn một tiếng: “Mời các vị xem ...”

Cuối cùng đã biết đáp án, mọi người nhìn đồ vật đựng trong khay, về mặt khó hiểu, ngay cả Chiêu thái đế cũng không ngoại lệ.

Trong chiếc khay màu son, là một chiếc bát ngọc nhỏ, đựng một thứ rất bình thường —— Cháo.

.....

[1] Cây trầu: Cây trầu thường mọc ở vùng đất khô, ráo nước ở trong rừng thưa hoặc ven rừng rậm.

Trầu được trồng như một cây công nghiệp để lấy gỗ và lấy hạt. Hạt trầu có thể đem ép lấy dầu, tức dầu trầu dùng trong việc chế biến sơn, keo.

Vỏ trầu được dùng trong y học cổ truyền làm thuốc chữa nhức răng.

[2] “Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân”: Người ta làm gì với mình thì đáp trả người ta bằng cái đó.

34. Chương 33

Chương 33:

Lễ vật của Thái tử (ba)

Việc tiếp theo rất đơn giản, nhìn văn võ bá quan và Hoàng Thượng Hoàng hậu đang ngơ ngác, Phó Du Nhiên từ từ nói: “Khi nhi thần xuất cung, trên đường qua một thôn làng, lúc ấy trong làng đang tổ chức lễ mừng thọ một ông lão, dân làng cố gắng gom góp được một nắm gạo. Ông lão ấy đã vừa ăn vừa khóc, nhi thần nghĩ rằng, nhất định đây là lễ vật tốt nhất trong thiên hạ, nếu không tại sao ông lão đó lại cảm động đến vậy. Vì thế nên hôm nay nhi thần mới dâng cháo lên phụ hoàng, để biểu lộ tâm ý của mình.”

Thực ra đây là câu chuyện có thật, nhưng không phải do Phó Du Nhiên nhìn thấy, mà là mấy năm trước đây, trên đường tham gia hội nghị, Cốt ca đã chứng kiến. Toàn bộ thôn làng chưa bao giờ nhìn thấy gạo trắng, nắm gạo kia, là đào được từ hang chuột đồng. Khi nói với mọi người, Lý Phái Sơn nghẹn ngào không dứt, lập tức viết một phong thư gửi cho trưởng thôn, kèm theo năm lượng bạc tiền riêng, ngoài thư đề dòng chữ “Một người tốt không tên”. Sau đó Lý Phái Sơn vô cùng chú ý tới sự việc phát sinh sau này, mỗi lần đều viện cớ đi vào thôn Lạc Diệp cách trăm dặm để nhìn xem có cáo thị khen ngợi gì không. Lần nào cũng làm hấn thất vọng, cáo thị rất nhiều, nhưng đều là tin vui vụ mùa bội thu, quảng cáo phóng đại mọi chuyện lên, khiến Lý Phái Sơn buồn bực, thường tuyên bố muốn đi tới kinh thành bẩm tấu cho thiên tử nghe. Về sau hấn cũng không nhắc lại nữa, chắc hấn nổi xót nắm lạng bạc kia đã nguôi ngoai, nhưng chuyện này lại khắc sâu vào lòng Phó Du Nhiên lúc nhỏ, cho đến hôm nay, nó lại là cọng rơm cứu mạng của nàng.

Sau khi Phó Du Nhiên nói xong, trong Tử Thần điện im phăng phắc, cuối cùng Chiêu Thái đế thở dài một tiếng: “Những tướng thiên hạ Đại Tấn ta giàu có ăm no, không ngờ lại vẫn còn người dân ngay cả gạo cũng chưa được ăn. Thái tử lấy cháo làm lễ vật, thực là dụng tâm lương khổ (suy nghĩ một cách cực khổ để quyết định một vấn đề).”

Chiêu Thái đế dứt lời, khắp nơi nhao nhao ồ lên, trước giờ Hoàng hậu và Thái tử vẫn luôn ngăm đối đầu với các đại thần trong triều, lúc này Hoàng hậu mới thở phào nhẹ nhõm, thầm khen ý kiến sáng suốt của Phó Du Nhiên. Mãi đến khi Phó Du Nhiên đắc ý trở về chỗ ngồi trong tiếng pháo tay, nháy mắt với Mặc Vĩ Thiên, hấn mới hoàn hồn, mồ hôi túa ra đầm đìa, nghiêng rằng nói: “Âm mưu thô bỉ!”

Phó Du Nhiên cười hì hì lắc đầu, “Thủ đoạn dù đã cũ, nhưng đạt kết quả là được.”

Đêm đó, trong Đông cung, một nam một nữ ngồi đối diện nhau, nam vô cùng tuấn mỹ, nữ khí chất thanh nhã, nếu lúc này ngồi uống rượu luận thơ, có thể coi là một cảnh đẹp, nhưng, trước hết hãy nghe cuộc đối thoại giữa hai người họ.

“Người không xuất cung ư?”

“Nhảm nhĩ.”

“Người... Ở đây đã một canh giờ .”

Nữ tử ngồi im, khuôn mặt lạnh lẽo, “Lại nhảm nhĩ.”

Nam tử cười gượng hai tiếng, “Ta đoán người đến đây không phải để khen ngợi biểu hiện của ta ở thọ yến.”

“Rất thông minh!” Nữ tử vỗ bàn, nhướn mày, “Bức thư pháp ‘Cháo’ kia là sao?”

Nam tử ngượng ngùng nói: “Hôm nay ta thể hiện cũng không tệ.”

“Phó Du Nhiên!”

“Được rồi, ” Phó Du Nhiên xoa mũi, đứng dậy lấy cuộn tranh được gói ghém tinh tế từ ngăn trên cùng của giá sách xuống, quăng lại án thư.

Tề Diệc Bắc lập tức mở ra xem xét, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Vì sao lại có dấu khoanh tròn màu đen thế?”

Phó Du Nhiên vội vàng kể lại chuyện mình đã phát hiện ra sai lầm của Tề Diệc Bắc, nói tiếp: “Ta có ý tốt sửa lại cho người, có lẽ vì quá gấp gáp, nên viết trật, càng sửa càng hỏng, cuối cùng tô đen chữ đó luôn.”

Tề Diệc Bắc nắm chặt tay: “Chỉ có một chữ, vì sao lại biến thành như thế này?”

“Chỉ tô một chữ thì nổi quá, hơn nữa cũng khó coi, ta muốn nó cân đối một chút, nên tô bốn chữ ‘Thọ’ ở bốn góc, sau thấy vẫn chưa chuẩn, liền... Đã giúp thì giúp tới cùng, ta tô toàn bộ chữ ở đường viền, tuy rằng nhiều chấm tròn, nhưng nhìn chỉnh tề không ít.”

Tề Diệc Bắc tức giận run người: “Cô là đồ ngốc! Người chết mới tô đen chữ!”

“Đương nhiên ta biết!” Phó Du Nhiên cãi lại, “Người xem, ta đã vẽ thêm viền hoa ở bên cạnh, nhìn thoáng qua giống như chữ dán tường đúng không?”

“Giống cái đầu cô!”

“Hiện giờ ta đang dùng cái đầu của người đó!” Phó Du Nhiên bĩu môi, “Ta có lòng tốt, tuy rằng làm hỏng, nhưng vẫn cố gắng sửa chữa mà.”

Tề Diệc Bắc vẫn cố kìm nén núi lửa giận trong lòng sau khi biết hành động của “Thái tử điện hạ” hôm nay, hấn cố gắng kìm chế cảm xúc, để không ra tay đánh người, “Chữ ‘Thọ’ cuối cùng trong bức Bách thọ đồ, không móc lên có ý nghĩa tuổi thọ kéo dài vô tận, Phúc Thọ liên miên.”

Phó Du Nhiên kinh ngạc đảo tròng mắt, lại gãi cổ, cười mỉa nói: “Ha... Thật không?”

Tề Diệc Bắc xanh mặt cuộn lại bức tranh, giận dữ trở về ghế, Phó Du Nhiên lúng túng nói: “Người... Người không thấy hôm nay bọn Hoài vương dâng lễ vật tốt thế à, nếu dùng đồ của người, sẽ bị đem ra so sánh hơn kém rồi.”

Tề Diệc Bắc im lặng, ngược nhìn chăm chú... Không, là lừa Phó Du Nhiên. Phụ hoàng luôn khen ngợi bút pháp của hấn, vốn hấn định viết chữ ngay tại thọ yển, như vậy sẽ thú vị hơn khi dâng tranh chữ, nhưng không ngờ lại có chuyện xảy ra, suýt nữa thì làm hỏng việc. May mà nha đầu kia nhanh trí, loại thủ thuật xưa cũ này, chỉ có hiệu quả với một vị minh quân như phụ hoàng, nếu là người khác, chỉ sợ sẽ bị trừng phạt vì tội khi quân.

Nhưng qua lần này, có thể thấy Hoài vương đã lường trước được suy nghĩ của Tề Diệc Bắc, vì thế mới không tiếc tiền mua bản gốc của Vương Chi, hy vọng đoạt được phần thưởng của Thái tử. Nhưng y không thể ngờ, bao nhiêu công sức bỏ ra lại thua một bát cháo trắng. Nhiều năm tranh đấu cùng Hoài vương, đây có thể coi như một trận thắng nhỏ. Nghĩ vậy, sắc mặt Tề Diệc Bắc dần điềm tĩnh, chỉ hơi oán thán: “Cho dù thế nào, trước tiên cô vẫn phải thông báo với ta một tiếng, cô làm như thế khiến ta rất bị động.”

Phó Du Nhiên đau đầu, “Ta đi tìm người, nhưng mà người...”

“Được rồi, ” Tề Diệc Bắc đã nghe thấy “Trọng sắc khinh bạn” từ chỗ Mặc Vĩ Thiên, vội vàng ngăn lại, “Lần này coi như đã qua nguy hiểm, lần sau có vấn đề gì, nhất định phải tìm ta bàn bạc.”

“Ừm.” Phó Du Nhiên vẫn gãi đầu.

“Cô gãi đủ chưa?” Tề Diệc Bắc lại tức giận, “Mấy ngày không tắm rồi? Ở trong cung mà bẩn vậy!”

Phó Du Nhiên chột bùng lửa, “Ta cũng muốn tắm! Mỗi lần định đi, hai mỹ nhân của người liền cởi sạch đồ chạy tới giúp ta, ta nói không cần, các nàng vẫn cứ đến, người quần áo giáo thiếp như thế nào vậy? Hai cô tiểu thiếp đã kiêu ngạo thế, tương lai cưới vợ, chắc ghè đầu cưới cổ kéo... Hừ!”

Đúng lúc Phó Du Nhiên nuốt lại cái từ khiếm nhã kia, Tề Diệc Bắc đã hiểu ra, cười khổ nói: “Là Phỉ Nhi sao? Nàng quả thật hơi nhiệt tình.”

“Rất nhiệt tình ấy, ta thấy người sau này nhất định không được an bình, vợ lớn vợ bé đánh nhau loạn lên, sao người không học Hoài vương đi?”

Tề Diệc Bắc nhăn mặt nhũ mày, “Hoài vương tuy rằng không tái giá, nhưng có mấy người thi thiếp, còn ta chỉ có hai người, hần nên học tập ta chứ?”

Phó Du Nhiên lập tức ghé sát vào người Tề Diệc Bắc, “Tiểu thiếp của Hoài vương? Vài người? Người ở đâu? Nhiều không? Đã gả mấy năm rồi?”

Tề Diệc Bắc không hiểu nói: “Ta làm sao biết được? Cô bị sao thế?”

“Ha ha, chỉ là tùy tiện tìm hiểu một chút.”

Tề Diệc Bắc nhăn mày, “Cô đừng ôm ảo tưởng với Hoài vương, hần không thích hợp với cô.”

“Ai ảo tưởng?” Phó Du Nhiên rất muốn đỏ mặt như cô gái e thẹn ôm mối tương tư trong thơ, nhưng đáng tiếc, đối sang thân thể đàn ông, da mặt như dày hơn, vì thế, nàng vội nói: “Người không cần đánh trống lảng, Hoài vương có tiểu thiếp thì sao? Nam nhân đều có tiểu thiếp, hần đâu có giống người gây nên tai tiếng phải ôm trái ấp mà vẫn vui vẻ được? Đừng nói là người muốn noi gương hoàng gia nhé.” Nói xong, Phó Du Nhiên lại tiếp tục mơ tưởng, “Công tác kia giao cho Hoài vương thì tốt rồi, mỗi lần Hoài vương xuất hiện, đều được ca tụng và truyền kỳ.”

“Đừng dùng mặt ta biểu hiện tình cảm ghê tởm đó!” Tề Diệc Bắc hơn chán nản đứng dậy, “Ta cũng không muốn giải thích với cô, chỉ cần cô nhớ kỹ, sau này không có sự cho phép của ta, không được tự tiện quyết định!”

Phó Du Nhiên đảo mắt không trả lời, Tề Diệc Bắc bước thong thả, lo lắng nói: “Lễ sắc phi là ngày mừng sáu tháng sau, nếu khi đó chuyện giữa chúng ta không tiến triển gì, cô sẽ thay ta cưới Thái tử phi, đề phòng có chuyện gì bất trắc, cô hãy học thuộc quy củ một chút.”

Phó Du Nhiên xoa cằm, bĩu môi nói: “Cưới vợ phải động phòng, lần đầu tiên quả thật ta hơi lo lắng.”

Tề Diệc Bắc gơ tay đánh, “Động phòng? Muốn sinh em bé sao?”

Phó Du Nhiên xoa chỗ bị đánh, nói quanh co: “Mọi chuyện đều là vì người, đêm tân hôn mà tân nương tử bị lạnh nhạt, ta nghĩ phụ hoàng cũng không vui?”

“Hừ, cô nói thì dễ lắm, ” Tề Diệc Bắc tức giận nói: “Cô không lừa được nàng đâu!”

“Nhớ đâu một năm rồi mà chúng ta vẫn không đổi lại được?”

“Không thể nào!” Tề Diệc Bắc tuyệt đối không muốn nghĩ tới.

Phó Du Nhiên cười trộm nói: “Chi bằng suy nghĩ về đề nghị của ta đi? Cưới ta, mọi phiền não tự nhiên sẽ tiêu tan.”

.....

Hết chương 33

35. Chương 34

Chương 34:

Lão Tề, hãy bảo trọng!!

Đề nghị của Phó Du Nhiên đương nhiên không được Tề Diệc Bắc chấp nhận, cũng may Phó Du Nhiên không để ý mấy, mỗi ngày đều sống vui tươi hơn hở. Hiện giờ nàng chẳng mong quốc sư nhanh xuất hiện, chú rể, nữ nhân khắp thiên hạ ngoại trừ nàng, còn ai có thể làm?

Tề Diệc Bắc vẫn tiến cung mỗi ngày, có Thái tử chính quy dẫn dắt, đương nhiên Phó Du Nhiên sẽ đi dạo vòng quanh hoàng cung. Trong cung thường xuyên xuất hiện hình bóng của “Thái tử” gần bó làm bạn với “Phó cô nương”, mà từ lúc “Thái tử” có “Phó cô nương” bên cạnh, luôn một lòng ở trong cung, không ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt cũng chẳng truyền ra chuyện xấu nào. Kể từ đó, quan hệ giữa hai người vốn rất bình thường lại càng ngày càng phát triển thành bất thường, người vui vẻ nhất, có thể kể đến hoàng đế Đại Tấn Chiêu Thái đế.

Hôm nay, nhân dịp “Phó cô nương” không vào cung, Chiêu Thái đế sai người gọi vị Thái tử đã nghỉ dưỡng hơn mười ngày tới. Có một chuyện, ông đã tính từ lâu, hôm nay cũng là lúc xem xét ý tứ của Thái tử.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” Từ ngày tiến cung, Phó Du Nhiên cũng đã biết được một chút quy củ trong cung.

“Ừm, đứng lên đi.” Chiêu Thái đế quan sát Phó Du Nhiên một lúc, thấy con trai tinh thần phấn chấn, khuôn mặt hồng hào, hài lòng cười nói: “Diệc Nhi, gần đây vẫn khỏe mạnh chứ?”

“Làm phiền phụ hoàng hỉ han, nhi thần đã khỏe hơn nhiều.”

Chiêu Thái đế gật đầu, “Hôm nay trăm tìm con, là có chuyện muốn hỏi ý con một chút.”

Phó Du Nhiên trầm nghĩ, hồng rồi, lão Tề đã dặn đi dặn lại, không cho phép mình tự tiện quyết định. Nhưng chuyện hôm nay là ngoài ý muốn, lão hoàng đế đã hỏi, sao mình dám cự tuyệt đây?

Sự thật là nàng không cự tuyệt, bởi vì khi nàng chưa trả lời, Chiêu Thái đế đã bắt đầu tự biên tự diễn.

“Chọn người làm Thái tử phi, trong lòng Diệc Nhi đã có kết quả?”

“Vâng.” Phó Du Nhiên thở phào, chuyện này thì nàng biết, “Nhi thần định chọn con gái của Tể tướng Tiết Huyền Trữ.”

Chiêu Thái đế nở nụ cười, “Đây là ý của con, hay là ý của mẫu hậu con?”

“Oái... Tiết tiểu thư tướng mạo đoan trang...”

Không đợi Phó Du Nhiên nói xong, Chiêu Thái đế hỏi tiếp: “Không phải con thích con gái của Yến Thượng thư sao?”

“Mỹ nữ đương nhiên ai cũng thích, nhưng Thái tử tuyển phi há có thể coi trọng tướng mạo trước? Tất nhiên phải chọn người thích hợp nhất, chứ không phải là xinh đẹp nhất.”

Câu nói của Phó Du Nhiên khiến Chiêu Thái đế rất vui vẻ, ông vuốt vuốt râu, cười nói: “Thái tử biết nhìn toàn cục, rất tốt.”

Phó Du Nhiên được khen cũng vui vẻ lây, ai ngờ Chiêu Thái đế lại nói tiếp, “Thái tử thấy Phó cô nương thế nào?”

“Phó cô nương?” Phó Du Nhiên há hốc mồm, “Đây... Nàng...”

“Trẫm thấy từ lúc Du Nhiên ở cạnh con, con an phận hơn nhiều, nếu con cũng có ý, hãy đưa nàng vào danh sách tuyển phi.”

Không ngờ lão Hoàng đế lại gãi đúng chỗ ngứa, vì tương lai ăn ngon mặc đẹp, kẻ hầu người hạ xếp thành đàn, Phó Du Nhiên định đáp ứng ngay lập tức. Nhưng nàng chợt nhớ ra đã đồng ý với lão Tề không tự ý quyết định rồi, đã hứa thì không thể nuốt lời.

“Phụ hoàng, Phó cô nương nàng... Thân phận của nàng...”

Chiêu Thái đế nghiêm mặt: “Nghe Hoàng hậu nói, cha của Du Nhiên trước đây làm quan ở Sở quốc, gia thế trong sạch, rồi sau đó lại báỉ lão sư con làm nghĩa phụ. Yến Thần là người hiền tài đương thời, lại là bằng hữu tốt của trẫm, nếu không vì hấn quy ẩn sớm, trẫm còn muốn phong họ Vương cho hấn, nghĩa nữ của hấn, thân phận đương nhiên cao quý.”

Phó Du Nhiên suýt chút nữa phun ra, lão Tề, là do người giả bộ, bịa ra một thân phận khó lường như vậy. Đây chính là ý của Hoàng đế, không trách ta được.

Phó Du Nhiên đang “Bất đắc dĩ” định gạt đầu, ngoài cửa điện đã truyền đến một tiếng hô trong trẻo: “Không thể!”

Tề Diệc Bắc tiến cung từ sáng, đã được thấy tin tức “Thái tử” bị Hoàng Thượng triệu kiến, hần sợ xảy ra chuyện bèn vội vàng chạy tới Ngự thư phòng, chưa kịp đợi thái giám vào bẩm báo thì chợt nghe thấy câu nói của Chiêu Thái đế, trong tình thế cấp bách hần vội xông trong điện.

“Du Nhiên thất thổ, mong Hoàng Thượng trách phạt.”

Chiêu Thái đế hơi ngượng ngùng, kêu Tề Diệc Bắc đứng dậy, hỏi: “Vừa rồi vì sao Du Nhiên lại nói không thể? Chẳng lẽ... cảm thấy Thái tử không tốt, không thể làm chồng sao?”

Tề Diệc Bắc lại quỳ xuống, “Du Nhiên không có ý này, Du Nhiên với điện hạ tình như huynh muội, chưa bao giờ nghĩ tới chuyện nhập cung.”

Chiêu Thái đế an ủi, khen: “Không ham thích hư vinh, Yến Thần đã dạy dỗ nữ nhi rất tốt!”

Tề Diệc Bắc tái mặt, Chiêu Thái đế lại nói: “Nam nữ trong lúc ở cạnh nhau, lúc trước coi là huynh trưởng, về sau coi như phu quân, tình cảm tự nhiên bồi đắp.”

Càng nói càng loạn, lúc trước còn nói xếp vào danh sách tuyển phi, hiện tại lại biến thành “Phu quân”, Tề Diệc Bắc sau khi quay sang cầu cứu Phó Du Nhiên thất bại, kiên trì nói: “Từ xưa đến nay nữ nhân thành thân, đều nghe cha mẹ làm chủ, Du Nhiên không dám tự ý quyết định. Nhưng nghĩa phụ ở xa ngàn dặm, để người vượt ngàn dặm tới đây, Du Nhiên thật không nỡ, cũng sợ làm lỡ ngày cưới của Thái tử, cho nên...”

“Chuyện này không cần lo lắng.” Chiêu Thái đế cười tủm tỉm nói: “Từ sau khi người đến, trẫm đã viết thư cho Yến Thần, chắc chắn hần sắp hồi kinh rồi.”

“Cái gì?” Tề Diệc Bắc quá sợ hãi, hần chỉ định lừa gạt hai tháng để giải quyết mọi chuyện, cho nên mới chỉ nói thật với Mặc Vĩ Thiên, chứ vẫn chưa liên hệ với Mặc Yến Thần liên hệ, ai ngờ Chiêu Thái đế lại ra tay trước.

Chiêu Thái đế cười nói: “Trước đây chỉ tiếc Vĩ Thiên là con trai, nếu không trẫm đã sớm thay Thái tử định hôn rồi. Giờ có thể làm thông gia với Yến Thần, trẫm đã mãn nguyện rồi, thực là quá tốt.”

Chuyện này khiến Tề Diệc Bắc choáng váng, nếu trong thư Chiêu Thái đế gửi có nhắc tới chữ “Nghĩa nữ”, Mặc Yến Thần vì không cho người khác che mắt Hoàng Thượng nên nhất định sẽ cười khoái mã trở về kinh thành, đến lúc hai lão đại gặp mặt nhau thì hay rồi! Hiện giờ Tề Diệc Bắc hận không thể lập tức xuất cung tìm Mặc Vĩ Thiên bàn bạc, nhưng trước tiên phải giải quyết phiền toái trước mắt đã.

Xem ra chỉ có thể xuất cung cuối cùng này, Tề Diệc Bắc thở sâu, “Không dám dối gạt Hoàng Thượng, Du Nhiên đã có người trong lòng.”

“Hả?” Chiêu Thái đế chau mày, “Là người nào?”

“Là... Mặc Vĩ Thiên!”

Phó Du Nhiên trợn mắt, trong lòng vô cùng bất mãn, cho dù đây là kẻ tạm hoãn binh, nhưng vẫn phải chọn người thích hợp chứ? Cái tên cả ngày tươi cười kì quái kia, có cho nàng cũng không cần!

“Vĩ Thiên?” Chiêu Thái đế hơi trầm mặt, “Người và hần là huynh muội, há có thể thay đổi thân phận?”

Tề Diệc Bắc trầm nghĩ, nói nhảm, nếu muốn tìm cái danh phận không phải huynh muội, thì cũng phải có nha, như vậy hần làm sao đi được?

Chiêu Thái đế lại nói: “Hôn nhân đại sự, đúng là vẫn phải nghe theo lời cha mẹ, nếu Yến Thần cũng đồng ý chuyện giữa người và Vĩ Thiên, trẫm sẽ thay các người tứ hôn, thành hôn cùng lúc với Thái tử.”

“Cái gì?” Phó Du Nhiên sợ hãi kêu lên, “Không được!” Chuyện xấu với Mặc Vĩ Thiên bị truyền ra đã khiến nàng mất mặt lắm rồi, lại còn phải gả cho hần ư? Đừng có đùa!

Chiêu Thái đế hài lòng khi thấy phản ứng của con, nói: “Du Nhiên, cứ suy nghĩ cho kĩ đi, tất cả cứ chờ nghĩa phụ người hồi kinh rồi quyết định.”

Nói đến đây, Tề Diệc Bắc đành phải gật đầu đáp ứng, trong lòng dự tính phải làm như thế nào mới có thể tìm ra Mặc Yên Thần giải thích tất cả, lập tức trả lời: “Tiểu nữ còn có chút việc, xin được cáo lui trước.”

Chiêu Thái đế gật đầu đồng ý, Tề Diệc Bắc lo lắng liếc qua Phó Du Nhiên. Phó Du Nhiên cũng không thèm nhìn lại, Tề Diệc Bắc đành phải hành lễ, rời khỏi điện.

Sau khi Tề Diệc Bắc rời khỏi, Chiêu Thái đế nói: “Thái tử...”

Phó Du Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi: “Phụ hoàng yên tâm, nhi thần nhất quyết sẽ không gả Du Nhiên cho tên tiểu tử Mặc Vĩ Thiên đâu !”

.....

Hết chương 34

36. Chương 35

Cực Phẩm Thái Tử Phi

Tác giả: Viên Bất Phá

Nguồn cv: Daisy_chrys – TTV

Edit: L2NT

Độ dài: 162 chương

.....

Chương 35:

Lại Rối Loạn

Ra khỏi Ngự thư phòng, Phó Du Nhiên càng nghĩ càng giận, phải, chỉ cần đưa nàng nghìn lượng vàng, thì nàng chẳng thêm để ý sẽ gả cho ai, nhưng ít nhất cũng phải tìm người nào vừa mắt chứ? Thực ra Mặc Vĩ Thiên cũng khá được, mặc dù không chức tước, nhưng cũng là người có tiếng tăm trong giới chính trị, là bạn tốt của Thái tử, hơn nữa cha hắn còn có quan hệ thân thiết với lão Hoàng đế, hắn sẽ là một người chồng tốt. Nhưng Phó Du Nhiên không vừa mắt hắn, không phải có câu nói, cả ngày cười hì hì thì không phải người tốt sao. Tên tiểu tử lão Tề kia, vì mục đích của mình, mà ném nàng vào hồ lửa, sao nàng không thể phản kháng chứ?

“Vinh Thăng!” Phó Du Nhiên hét lớn: “Theo ta xuất cung, đi tìm Mặc tiểu tử giao dịch!”

Chuyện khác thì không rõ, chứ hai từ “xuất cung” này nghe là hiểu. Vinh Thăng vội vàng đáp lời, đánh xe ngựa đưa Phó Du Nhiên ra khỏi cung. Trước đây Thái tử thường xuyên ra ngoài, đám thị vệ đã quá quen thuộc, cũng không cản lại. Đợi xe ngựa rời khỏi cửa tây Hoàng cung, Vinh Thăng mới cẩn thận hỏi: “Điện hạ, chúng ta đi đâu?”

“Nhà Mặc Vĩ Thiên.”

Vinh Thăng bị giọng điệu bức bối của Phó Du Nhiên làm hoảng sợ, vội vàng lùi ra ngoài, đánh xe tới Mặc phủ.

Còn Tề Diệc Bắc lúc này, sau khi rời khỏi Ngự thư phòng, không dám chậm trễ một phút, cưỡi ngựa phóng về Mặc phủ, tìm Mặc Vĩ Thiên giải thích tình huống. Mặc Vĩ Thiên nghe xong cũng choáng váng, hắn sợ Chiêu Thái đế bỗng nhiên cao hứng mà thay mình tứ hôn. Chưa nói về lý tưởng vĩ đại “Thường tại hoa gian tẩu, phiến điệp bất triêm thân” (Thường xuyên đi giữa rừng hoa, mà đến cái lá cũng không dính vào người – đại ý là giữ thân trong sạch ấy mà =))) của hắn, mà chỉ cần nhắc tới đối tượng tứ hôn thôi. Nghe Lâm Hi Nguyệt sống ở nhờ nhà hắn nói chính là con gái của đại sơn vương, đừng mảnh phi thường, hưởng

chi Phó Du Nhiên lại là nữ sơn tặc, bắt hấn cưới một người đàn bà đánh đá về nhà, chi bằng đâm cho hấn một nhát luôn đi.

Vì hạnh phúc tương lai của mình, Mặc Vĩ Thiên không ngừng phái gia đình tâm phúc, đi dò la tin tức theo bốn hướng cửa thành, nhất định phải tìm ra được lão cha già trước Chiêu Thái đế, như vậy còn có thể thấy đường sống.

Sau khi điều động gia đình trong phủ, đang lúc Mặc Vĩ Thiên thương lượng với Tề Diệc Bắc bước tiếp theo nên làm gì, bỗng vang lên tiếng kêu “Rầm”. Cửa phòng bị người khác đá văng ra, không ai khác, chính là “Thái tử” Phó Du Nhiên ôm hận mà đến.

Tề Diệc Bắc tái mặt, “Sao cô lại tự ý ra khỏi cung!”

Phó Du Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Còn ở trong cung, ta bị người khác bán đi cũng không biết!”

Mặc Vĩ Thiên nhìn lão quần gia đang run lấy bầy phía sau Phó Du Nhiên, bước tới kéo Phó Du Nhiên vào trong, ý bảo lão quần gia lui ra, sau đó đóng cửa lại, quay đầu nói: “Chúng ta đang suy nghĩ biện pháp.”

“Biện pháp chó má!” Phó Du Nhiên chỉ vào mũi Tề Diệc Bắc quát: “Ngay từ đầu là biện pháp do người nghĩ, cái gì mà tìm Quốc sư, cái gì mà ta phải thay người hồi cung, bây giờ thì sao? Ha! Người vì bảo vệ mình, mà đẩy ta vào chỗ chết!”

Tề Diệc Bắc chột dạ cúi đầu, tuy rằng sự việc xảy ra đột ngột, nhưng quả thực hấn đã làm hơi quá. Mặc Vĩ Thiên đi tới trước mặt Phó Du Nhiên đang hùng hùng hổ hổ nhả mặt kêu: “Cô nói lại đi, gì mà đi vào chỗ chết? Người bị hại là ta!”

Phó Du Nhiên nắm cổ áo Mặc Vĩ Thiên, “Tiểu tử ngươi nghĩ ta ngốc sao!”

Ném Mặc Vĩ Thiên ra một chỗ, Phó Du Nhiên nhìn Tề Diệc Bắc nói: “Bây giờ ngươi lập tức tiến cung, nói với Hoàng Thượng, người trong lòng ngươi là người khác.”

“Hả?” Tề Diệc Bắc vô cùng kinh ngạc, Mặc Vĩ Thiên cũng không hiểu đầu đuôi thế nào, ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ cô đã có người trong lòng?”

Phó Du Nhiên hơi xấu hổ, “Cũng... Cũng không thể coi là người trong lòng, nhưng so với ngươi, ta sẽ nguyện ý gả cho hấn.”

Tề Diệc Bắc nhú mày, trầm mặt: “Ý cô là Hoài vương?”

Phó Du Nhiên im lặng cúi đầu, Mặc Vĩ Thiên “Phì” một tiếng cười nói: “Cô mà cũng muốn làm Vương phi của Hoài vương ư?”

“Ta thì làm sao?” Phó Du Nhiên tóm lấy Tề Diệc Bắc, đưa tới trước mặt Mặc Vĩ Thiên: “Ngươi xem, muốn mặt có mặt, muốn ngực có ngực, kém ở chỗ nào?”

Mặc Vĩ Thiên nở nụ cười kì quái, “Không mặt, không ngực thì là cái ghê à!”

Phó Du Nhiên đang định cãi lại, Tề Diệc Bắc bỗng thốt lên một câu, “Cô gả cho ai cũng được, nhưng không thể gả cho Tề Thụy Nam.”

“Hả?” Phó Du Nhiên híp mắt, “Tốt, vậy ngươi đừng trách ta tổ thái độ quyết không cưới của ‘ngươi’ trước mặt phụ hoàng.”

Mặc Vĩ Thiên vội vàng túm tay áo Tề Diệc Bắc, thấp giọng nói: “Để Hoài vương cưới sơn tặc, cũng rất thú vị.”

Tề Diệc Bắc lườm Mặc Vĩ Thiên một cái, sau đó nói với Phó Du Nhiên: “Ta sẽ nghĩ cách để cô thoát thân bình an.”

Phó Du Nhiên nhìn chằm chằm Tề Diệc Bắc một lúc lâu, cuối cùng gật đầu nói: “Tốt nhất ngươi hãy nhớ kỹ lời nói hôm nay, nếu không sẽ biết hậu quả!”

Tề Diệc Bắc hít sâu một hơi, lại khôi phục bộ dáng đoan trang thực nữ, nhẹ giọng nói: “Hậu quả ư? Ta biết rất rõ.”

“Rầm!”

Chiến sự trong phòng vừa mới bình ổn, cánh cửa lại bị người khác đá văng, sau đó, Lâm Hi Nguyệt nhảy vào, “Nghe nói Thái tử đến đây?”

Mặc Vĩ Thiên ôm trán kêu lên: “Các cô là đồ con lừa à?”

Phó Du Nhiên vô cùng vui mừng, “Nha đầu chết tiệt kia, ta nhớ ngươi muốn chết.” Nói xong xông lên phía trước, ôm chầm lấy Lâm Hi Nguyệt.

Tề Diệc Bắc bước tới tách hai người ra, giận dữ nói: “Cô thấy mọi chuyện chưa đủ rắc rối sao? Để người khác nhìn thấy, lại thêm phiền toái.”

Phó Du Nhiên gạt tay Tề Diệc Bắc, “Không nói chuyện với ngươi, càng phiền toái.”

Lâm Hi Nguyệt nghi hoặc nói: “Chuyện nào? Ngươi gây ra rắc rối gì ở trong cung sao?”

“Không” Phó Du Nhiên khoát tay, chỉ vào Lâm Hi Nguyệt cười nói: “Ngay cả mặc quần áo cũng có năm, sáu người thay .”

Lâm Hi Nguyệt kiêu ngạo ưỡn ngực, lại chu miệng với Tề Diệc Bắc, ” ‘Ngươi’ vẫn còn sướng hơn ta.”

Phó Du Nhiên cười gian, nắm lấy bả vai Lâm Hi Nguyệt, “Thế nào? Bản thái tử muốn phong phi, có nên cưới thêm cả một vị Lương đệ để chơi đùa?”

Tề Diệc Bắc hoảng sợ trợn mắt, “Cô dám!”

Phó Du Nhiên khinh thường cười khẩy, “Hiện giờ ta là Thái tử, sao phải nghe lời ngươi? Địa bàn của ta ta làm chủ, ngươi bắt nạt, cũng đừng trách ta bắt nạt.”

Tề Diệc Bắc tức giận muốn phát điên, Mặc Vĩ Thiên vội vàng ngăn lại hắn, “Được rồi, đừng...”

“Bỏ cái tay chó má của ngươi ra!” Phó Du Nhiên chớp lấy bàn tay của Mặc Vĩ Thiên vô ý để lên hông Tề Diệc Bắc, “Nếu để ta thấy hành động này thêm lần nữa, cẩn thận cái mạng nhỏ của ngươi!”

Mặc Vĩ Thiên đảo mắt, lại nở nụ cười, “Không biết chừng vài ngày nữa thân thể của Phó cô nương sẽ cùng ta thành hôn, đến lúc đó...” Hắn quay lại nâng cằm Tề Diệc Bắc, ra vẻ thâm tình nói: “Mỹ nhân, ngươi sẽ là của ta .”

Tề Diệc Bắc buồn nôn, ngực thấy hơi khó chịu, lạnh lùng nói: “Lại đùa giỡn, cẩn thận đùa cả bản thân mình đấy.”

Lâm Hi Nguyệt bây giờ mới thấy chút manh mối, kinh ngạc nhìn Mặc Vĩ Thiên: “Cái gì... cùng ngươi thành hôn sao?”

“Hoàng Thượng nhìn trúng ‘Phó cô nương’, muốn nàng tiến cung làm vợ Thái tử, ‘Phó cô nương’ tất nhiên là không đồng ý, lấy ta làm lá chắn, không ngờ Hoàng Thượng là một lão hồ li, để chúng ta tứ hôn, bây giờ, ” Mặc Vĩ Thiên kéo Phó Du Nhiên, ” ‘Phó cô nương’ thực sự thì không thích ta, nàng muốn gả cho Hoài vương, nhưng Hoài vương thì sao? Hắn căn bản không hề biết ‘Phó cô nương’. Tiếp theo là Thái tử điện hạ đích thực của chúng ta, ” hắn lại kéo Tề Diệc Bắc qua, “Không biết vì sao đánh chết hắn cũng không đồng ý gả ‘Phó cô nương’ cho Hoài vương, cho nên...”

“Câm mồm!” Tề Diệc Bắc đau đầu, hét lớn một tiếng, hất tay Mặc Vĩ Thiên ra, “Lộn xộn cái gì ? Con mẹ nhà ngươi!”

Nhìn thân hình yếu điệu giận dữ rời đi, ba người trong phòng nhìn nhau, Phó Du Nhiên tức giận nói: “Ai lại chọc hắn thế ? Thật là bệnh!”

Lâm Hi Nguyệt vội la lên: “Đừng nhắc tới hắn nữa, ngươi mau nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Chúng ta ra ngoài đã, vừa đi vừa nói chuyện.”

Tiến bước một nam một nữ, Mặc Vĩ Thiên gây người ngồi tại chỗ, một lúc sau mới hồi phục tinh thần, tự nhủ nói: “Tề Diệc Bắc mà lại nói tục sao?”

Chúng ta tạm không nhắc tới Mặc Vĩ Thiên nữa, mà nói về Phó Du Nhiên và Lâm Hi Nguyệt. Sau khi ở gần một tháng trong kinh thành, Lâm Hi Nguyệt đã biến thành một “con ngựa”, đưa Phó Du Nhiên đi tới chỗ náo nhiệt nhất, đồng thời Phó Du Nhiên kể lại tất cả những thứ linh tinh mà mình đã trải qua. Lâm Hi Nguyệt nghe xong há hốc mồm, không nói được lời nào.

Phó Du Nhiên thở dài, “Thế nào? Có phải người cũng thấy thương cảm cho ta không? Ta cứ như vậy mà bị lão Tề kia bán cho tên tiểu tử họ Mặc.”

Lâm Hi Nguyệt dừng lại, hai mắt long lanh nhìn Phó Du Nhiên nói: “Ta rất hâm mộ người, có thể nhìn thấy Hoài vương điện hạ gần như vậy.”

Phó Du Nhiên tức giận kéo cổ áo Lâm Hi Nguyệt, Lâm Hi Nguyệt đưa tay ngăn lại, thấp giọng nói: “Chú ý hình tượng.”

Phó Du Nhiên hầm hừ nói: “Thực không nghĩa khí, gặp sắc quên bạn... Không đúng, đã được gặp đâu, phải là nghe sắc quên bạn!”

Lâm Hi Nguyệt cười hì hì: “Ai bảo ta là fan cuồng chứ, Hoài vương điện hạ của ta...”

Đúng lúc mơ mộng, chợt thấy Phó Du Nhiên bên cạnh không động tĩnh gì, quay lại, thấy ánh mắt Phó Du Nhiên nhìn chằm chằm vào trong thư phòng bên đường, miệng lẩm bẩm: “Nha đầu chết tiệt vận cứt chó kia, nói gặp là gặp liền.”

.....

Hết chương 35

Mình gửi thấy có mùi dấm chua các nàng ạ =))

À mà các nàng thấy Đường Môn ca ca (Kiếm Vong 3) kia hợp với Lão Tề nhà mình không <>

37. Chương 36

Cực Phẩm Thái Tử Phi

Tác giả: Viên Bất Phá

Nguồn cv: Daisy_chrys – TTV

Edit: L2NT

Độ dài: 162 chương

.....

Chương 36:

Anh Hùng

6aa3df83gw1e48slwyi6fj20x30ju45w[1]

“Nhìn cái gì đấy?” Lâm Hi Nguyệt chen lại gần, theo ánh mắt của Phó Du Nhiên nhìn về phía thư phòng kia, bỗng bị một bóng dáng màu xanh nhạt hấp dẫn.

Khuôn mặt thanh tú cùng với chiếc áo khoác màu trắng bằng tơ lụa, đai lụa thêu chỉ rực rỡ quấn chặt quanh lưng, hông đeo một thanh kiếm nhỏ, dù chỉ là trang sức, nhưng lại tăng thêm khí chất tiêu sái. Người nọ mặt mày như ngọc, ánh mắt sáng như sao, đầu đội kim quan đính ngọc trai càng tôn lên nét tuấn tú, quý phái. Chính xác hơn là anh tuấn mà phóng khoáng, dịu dàng lại cao quý.

Lâm Hi Nguyệt vẻ mặt háo sắc, “Người này... Nhìn hơi quen quen.”

“Chính là soái ca trong bí kíp võ công người vẫn mang theo đây!” Phó Du Nhiên đang nói về bức họa Hoài vương kẹp trong bí kíp gia truyền “Lâm thức thập tam tiên” (Mười ba chiêu thức dùng roi của họ Lâm) của Lâm Hi Nguyệt.

Lâm Hi Nguyệt kinh ngạc kêu lên, “Là Hoài vương điện hạ?”

Phó Du Nhiên vừa gạt đầu thì Lâm Hi Nguyệt đã nhanh như chớp xông vào bên trong thư phòng, tự giới thiệu mình với Hoài vương.

“... Tiểu nữ đại diện cho đoàn ‘Nam phần’ ở An Dương, xin dâng lòng thành kính sâu sắc lên Hoài vương điện hạ, đồng thời cũng xin Hoài vương điện hạ hãy động viên bằng cách kí tên lưu niệm cho chúng thần.”

Phó Du Nhiên đi theo vào trong thư phòng, vừa lúc nghe được câu cuối mà Lâm Hi Nguyệt nói, trong lòng thầm khâm phục, khả năng bắt chuyện của nha đầu chết tiệt này lại thăng cấp.

Tề Thụy Nam xấu hổ tránh khỏi nanh vuốt của Lâm Hi Nguyệt, vừa định lên tiếng, chợt thấy Phó Du Nhiên bước vào, sắc mặt khẽ biến, vội vàng cúi người hành lễ. Phó Du Nhiên ngăn Tề Thụy Nam lại, cười nói: “Nhị ca sao lại khách khí như vậy?”

Tề Thụy Nam kiên trì nói: “Lẽ không thể bỏ.”

Lâm Hi Nguyệt tiến lên: “Nếu Thái tử điện hạ đã nói như vậy, Hoài vương điện hạ cần gì phải chối từ?”

Tề Thụy Nam kinh ngạc hỏi: “Cô nương quen biết với Thái tử điện hạ sao?”

Phó Du Nhiên mỉm cười, “Nhị ca vẫn chưa biết rồi, cô nương này tên Lâm Hi Nguyệt, là bằng hữu ta quen khi xuất cung.”

Tề Diệc Bắc quay đầu chấp tay với Lâm Hi Nguyệt, “Lâm cô nương, vừa rồi bốn vương đã thất lễ.”

Lâm Hi Nguyệt đỏ bừng hai má, đáp lễ theo đúng mực, “Hoài vương điện hạ khách khí rồi.”

Phó Du Nhiên rung mình, không cam lòng quay mặt ra phía cửa, nhưng lại phát hiện ra hai bóng dáng quen thuộc.

Hiển nhiên, Tề Thụy Nam cũng phát hiện ra, “Đó không phải là Mặc huynh và Phó cô nương ư? Cũng đi cùng Thái tử sao?”

Phó Du Nhiên ngạc nhiên nói: “Huynh cũng biết ‘Phó cô nương’?”

Tề Thụy Nam cười nói: “Ta đã sớm nghe nói về nghĩa nữ Mặc tiên sinh đến kinh thành, mấy ngày trước vô tình gặp được ở trong cung, nhưng không có cơ hội nói chuyện.”

“Thật không?” Phó Du Nhiên vui vẻ nói: “Huynh thấy nàng thế nào?”

Tề Thụy Nam mỉm cười cúi người, cung kính nói: “Chỉ gặp mặt một lần, sao đã có cảm giác? Huống hồ Phụ hoàng hình như cố tình xếp Phó cô nương vào danh sách đề cử Thái tử phi.”

Hay lắm, toàn bộ đã biết, Phó Du Nhiên bắt đầu dĩ xua tay, “Không nói chuyện đó, nếu Nhị ca có cảm tình với nàng, ta có thể xin phụ hoàng đem nàng gả cho huynh.”

“Vì sao Thái tử lại có ý định này?” Tề Thụy Nam không hiểu hỏi lại.

“Ồ... Thực ra nàng rất yêu quý huynh, muốn ta tìm cơ hội hỏi ý huynh một chút.”

“Hả?” Tề Thụy Nam ngơ ngác liếc mắt ra cửa.

Bên góc đường, một nam một nữ đang đứng im lặng, nam tùy tính điềm tĩnh, nữ bình thản cao quý. Tề Thụy Nam không tin, một nữ tử như vậy, sao có thể chủ động được chứ?

“Bọn họ đang nhìn qua.” Mặc Vĩ Thiên cười hì hì nhắc nhở Tề Diệc Bắc mắt đang phun lửa.

Tề Diệc Bắc oán hận nói: “Nhìn thấy nam nhân, như ruồi bọ thấy phân!”

Mặc Vĩ Thiên nhăn mặt nói: “Phiền người chú ý thân phận hiện giờ một chút? Làm nam nhân thì chẳng hề nói được một câu thô tục, đến khi làm nữ nhân thì gọi dễ dàng thế.”

“Bớt nói nhảm đi, hiện giờ ta đang mang dòng máu sơn tặc!!”

Mặc Vĩ Thiên cố nhin cười, gật đầu nói: “Phải, người đang là sơn tặc.”

Tề Diệc Bắc hừ lạnh một tiếng, Mặc Vĩ Thiên nói tiếp: “Vì sao người không đồng ý với đề nghị của nữ đại vương? Để nàng gả cho Hoài vương, không chỉ bớt phiền toái cho chúng ta, còn có thể ném cho Hoài vương một đồng rắc rối.”

“Ý định của phụ hoàng là cho ta thành hôn cùng lúc với hôn lễ của Thái tử, nếu ‘Ta’ nói Hoài vương là người trong mộng với phụ hoàng, đến lúc đó chẳng lẽ ta phải gả cho hắn sao? Huống hồ một khi đã sống như phụ nữ, lúc quay về thân thể sẽ rất khó thích ứng.”

“Chỉ thế thôi sao?” Mặc Vĩ Thiên vô cùng nghi ngờ.

“Còn có thể thế nào được nữa?” Tề Diệc Bắc vội la lên: “Hơn nữa nghĩa nữ của Mặc Yến Thần, tuyệt đối không thể gả cho Tề Thụy Nam.”

Mặc Vĩ Thiên sững sốt, “Đây là giả vờ.”

“Bây giờ là giả, cho nên chúng ta phải tìm ra sự phụ trước một bước, biến nó thành sự thật. Nếu không, một khi chuyện này bại lộ, người cứ chờ nhận tội khi quân phạm thượng, đầu rơi xuống đất đi.”

Mặc Vĩ Thiên sờ cổ, cười hì hì: “Chẳng phải ta cũng giống người sao?”

Tề Diệc Bắc lờn Mặc Vĩ Thiên một cái, tiếp tục nhìn chăm chú vào trong thư phòng. Khi hắn nghe thấy Phó Du Nhiên đi dạo phố với Lâm Hi Nguyệt, vội kéo Mặc Vĩ Thiên đuổi theo, sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Không ngờ sợ cái gì sẽ gặp cái đó, các nàng lại gặp được Hoài vương. Gặp thì gặp rồi, sao còn phải tiến lại gần bắt chuyện, đây không phải là nhàn rồi đi gây chuyện sao?

Nhìn đám người Phó Du Nhiên rời thư phòng, Tề Diệc Bắc híp mắt nói: “Bọn họ đi đâu thế?”

“Ta sao biết được?” Mặc Vĩ Thiên quan sát một chút, “Hình như là... Đi về phía chúng ta.”

Đúng vậy, Phó Du Nhiên sau khi hết lòng đề cử “Phó cô nương” với Tề Thụy Nam bèn kéo Tề Thụy Nam ra ngoài, định cho hắn gặp mặt, để bước đầu hoàn thành giấc mộng của mình. Không ngờ rời thư phòng chưa được mấy bước, đã nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa bay tới, còn có một giọng nói hét lớn: “Ngựa điên — mọi người tránh ra —”

Người trên đường đều né tránh, một con tuần mã đỏ sậm chớp mắt đã xuất hiện, đột nhiên một giọng nói sợ hãi vang lên, “Đứa bé!”

Hóa ra vẫn còn một đứa bé trai khoảng bốn, năm tuổi đứng ở giữa đường, dường như đã bị con ngựa dọa ngây người. Thấy đứa bé sắp tan xác dưới vành móng ngựa, Phó Du Nhiên không nghĩ ngợi nhảy ra, cùng lúc đó, một bóng người xanh nhạt bên cạnh cũng bay ra, nhanh chóng ôm lấy đứa bé trước Phó Du Nhiên. Nhưng do con ngựa phi quá nhanh, Hoài vương không kịp né tránh, đành ôm đứa bé vào lòng. Con ngựa hung hãn phi tới, hí dài một tiếng, nhấc cả bốn vó, định san bằng chướng ngại vật trước mặt. Lúc ấy, Phó Du Nhiên cũng đã ra giữa đường, trong lúc tình hình nguy cấp, không kịp suy nghĩ, nhấc chân đá mạnh một cái. Tuy rằng tư thế ngã văng ra ngoài của Hoài vương và đứa bé vô cùng khó coi, nhưng dù sao vẫn an toàn, còn lại một mình Phó Du Nhiên đối mặt với vó ngựa trên cao.

Nói thì chậm nhưng chỉ xảy ra trong tích tắc, Phó Du Nhiên hét lên một tiếng kì quái, dốc sức nhào về phía trước, ôm chặt lấy chân ngựa. Đây là chiêu thức liều chết, đã thương địch thủ một nghìn thì tự tổn thương đến tám trăm. Sơn ca đã từng nói, trong lúc nguy cấp, không thể dưới tình thế xấu mà vẫn cứ tấn công địch, nhưng hiện giờ có thể coi là tình hình nguy cấp chăng?

Con ngựa kia vốn đã kinh sợ, bây giờ mắt chợt tối đen, chân trước tăng thêm sức nặng, hãi càng thêm hãi, trọng tâm không vững. Đây chính là sự đúc kết chắc chắn nhất từ câu “Mã thất tiền đề” (mã thất tiền đề: ngựa mất móng trước – ý nói vô tình phạm phải sai lầm), một người một ngựa cùng rơi xuống đất, phát ra tiếng động lớn. Phó Du Nhiên bị quăng ngã lộn vòng, chỉ thấy lục phủ ngũ tạng như đảo lộn, đến một ngón tay cũng không thể động đậy. Tiếp theo, nàng được người khác khiêng ra khỏi hiện trường tai nạn, nhìn những khuôn mặt tươi cười thân thiết của người dân, cuối cùng Phó Du Nhiên cũng tìm được cảm giác làm anh hùng.

Tuy nhiên anh hùng nhân dân bị khiêng thẳng đến hoàng cung, cũng hơi mất mặt, cho nên Phó Du Nhiên quyết định chỉ nhớ tới thời khắc rực rỡ lúc trước làm anh hùng thôi, tóm lại vẫn có điểm bất đắc dĩ.

Tư thế trở về của Phó Du Nhiên, lại dọa Thái y trong cung vô cùng hoảng sợ. Chẳng may Thái tử có chuyện gì, Hoàng Thượng cũng không nói vì thương thế Thái tử quá nặng, mà chỉ trách tội Thái y vô dụng. Chuyện này không phải đổ tội cho hoàng thất, mà thực tế đã chứng minh, trải qua các triều đại trước đây, người trong hoàng thất chết đi, câu đầu tiên của người cầm quyền đều là: các người là một lũ lang băm, chữa trị không hết này nọ..., các người hãy chôn cùng luôn đi.

Cho nên mới nói, đám người đáng thương nhất trong Hoàng cung không phải Thái giám, mà là Thái y.

.....

Hết Chương 36

38. Chương 37

Cực Phẩm Thái Tử Phi

Tác giả: Viên Bất Phá

Nguồn cv: Daisy_chrys – TTV

Edit: L2NT

Độ dài: 162 chương

.....

Chương 37:

Ai Bảo Hoàng Cung Lạnh Lẽo

“Diệc nhi...”

“Mẹ à, đừng khóc, con còn sống mà.” Tuy rằng chân tay cứng ngắc nằm đơ một chỗ, nhưng đầu óc Phó Du Nhiên vẫn rất tỉnh táo, sao không thể nghe thấy Hoàng hậu gào khóc được?

“Diệc nhi, con tỉnh rồi?” Hoàng hậu vui mừng, vội vàng kêu Thái y.

Phó Du Nhiên bất lực cười một tiếng, “Mẹ à, con vẫn luôn tỉnh mà?”

Hoàng hậu giả bộ làm ngơ, chỉ thúc giục Thái y chữa trị. Phó Du Nhiên bất đắc dĩ, Thái y càng bất đắc dĩ hơn, đành giả vờ giả vịt khám thêm một lần, đến lần thứ N thì nói: “Hồi bẩm nương nương, Thái tử điện hạ phủ tạng bị chấn động, vì vậy bây giờ không nên cử động, cần phải tĩnh dưỡng, đợi phủ tạng hồi phục như ban đầu là khỏe lại.”

“Người nên kiểm tra cẩn thận, có bị nội thương hoặc ngoại thương chảy máu không?”

“Nương nương yên tâm, điện hạ gân cốt cường tráng, không bị thương chỗ nào cả.”

Hoàng hậu nhìn Thái y, trong mắt đầy nghi ngờ. Thái y cũng bắt đầu hoài nghi, thân thể Thái tử từ khi nào mà trở nên mạnh mẽ như vậy? Không phải mọi người đều nói Thái tử đam mê tửu sắc, cơ thể gầy gò ốm yếu sao? Hay đó chỉ là lời đồn?

Hoàng hậu vẫn lo lắng, định bắt Thái y kiểm tra thêm lần nữa, bỗng ngoài cửa vang lên giọng nói: “Hoàng Thượng giá lâm...”

Hoàng hậu vội vàng tiến đến tiếp giá, Chiêu Thái đế lo lắng đi đến, không kịp nhìn Hoàng hậu, đã vội vàng bước vào trong tấm điện. Phó Du Nhiên thấy lão Hoàng đế đến, vội nói: “Phụ hoàng thứ tội, con hiện tại không thể hành lễ.”

Chiêu Thái để nhãn mặt nói: “Còn hành lễ cái gì? Hiện giờ thấy thế nào?”

Hành động bộc lộ tình thân này khiến Phó Du Nhiên rất cảm động, nhớ ngày ấy, sau khi cha nàng phạt xong, cũng hối như vậy.

Phó Du Nhiên cười nói: “Không sao cả, chỉ cần nằm thôi ạ.”

Chiêu Thái để lại quay sang Thái y hỏi tỏ tình huống, trách cứ: “Con là Thái tử đương triều, tại sao không quý trọng bản thân như vậy? Nếu con phản ứng chậm một chút, thì hiện giờ thứ mà trẫm thấy chỉ còn là một cái bánh thịt Thái tử.”

Hoàng hậu nghe vậy tiến lên nói: “Hoàng Thượng, Diệc nhi chỉ vì cứu người, tức nhất là Hoài vương, nếu không rời khỏi được thì đừng tỏ vẻ anh hùng, làm liên lụy tới cả Diệc nhi.”

“Mẹ!” Phó Du Nhiên vội nói: “Chẳng phải con đã nói không liên quan tới Hoài vương đấy sao, huynh ấy và con đều muốn cứu người, lúc đó chỉ do con xui xẻo thôi.”

Chiêu Thái để nhú mày, “Diệc nhi, con gọi Hoàng hậu là gì?”

Phó Du Nhiên lè lưỡi, Hoàng hậu ngồi cạnh Phó Du Nhiên, đau lòng nói: “Hoài vương hấn cả ngày cưỡi ngựa luyện võ, thân thể quen chịu đựng đau đớn. Diệc nhi của chúng ta da thịt non mềm, sao có thể chịu đựng nổi giày vò này được?”

Chiêu Thái để thở dài, “Hoài vương và Đức Phi đang quỳ ngoài điện, Khanh hãy bớt giận đi.”

“Cái gì?” Phó Du Nhiên giấy dựa muốn ngồi dậy, “Đã nói không liên quan tới họ mà.”

Hoàng hậu vội vàng dè Phó Du Nhiên xuống, lớn tiếng nói: “Không liên quan nhưng cũng bắt nguồn từ Hoài vương, không được, ta phải giáo huấn bọn họ một chút!”

Nói xong, nháy mắt đã rời đi, Phó Du Nhiên nôn nóng gọi bà lại, Chiêu Thái để ngồi vào cạnh giường nói: “Đừng kêu nữa, con cũng hiểu tính tình mẫu hậu rồi, không nói ra, bà ấy sẽ không yên đâu.”

“Nhưng việc này thực sự không liên quan đến Hoài vương, càng chẳng can hệ tới Đức Phi.”

“Mẫu hậu con tự biết chừng mực, trước tiên cứ để bà ấy hết giận đã. Thời gian vừa rồi, vì Hoài vương mà bà ấy còn trút giận lên trẫm nữa.”

Phó Du Nhiên nhận ra trong lời nói bất đắc dĩ của Chiêu Thái để còn có phần yêu chiều, bật cười nói: “Phụ hoàng vẫn rất thương yêu mẫu hậu.”

“Hỗn nào!” Tuy Chiêu Thái để trầm mặt, nhưng trong mắt tràn đầy ý cười, “Lần này tuy con hành động thiếu suy nghĩ, nhưng đã khiến trẫm hiểu ra lòng yêu thương muôn dân của con không chỉ là lời nói bừa, phụ hoàng rất vui.”

Phó Du Nhiên hơi xấu hổ, “Nếu là người khác cũng sẽ không đứng yên.”

Chiêu Thái để hài lòng gật đầu, cười nói: “Vĩ Thiên và Du Nhiên đang ở bên ngoài chờ gặp con, ta đi trước xem mẫu hậu, con ở lại chuyện trò với bọn họ đi.”

“Phụ hoàng!” Phó Du Nhiên sợ hãi hỏi: “Có thể... bảo bọn họ đừng vào đây không?”

“Vì sao?”

Vì sao ư? Lão Tề bây giờ chắc đang phát điên lên rồi, để hấn vào, khác gì muốn ta chết.

“Ồ... Chuyện này, Phụ hoàng cũng biết đấy, phụ nữ mà, đã nhiều lời lại rắc rối, phiền muốn chết.”

Chiêu Thái để hiểu rõ mỉm cười, thông cảm vỗ vai Phó Du Nhiên, “Con à, đường còn dài, gì mà chim sa cá lặn, xinh đẹp như hoa, đến cuối cùng con mới phát hiện ra, người hay cãi nhau với con nhất, mới chính là người mà trong lòng con không thể dứt bỏ được.”

“Phụ hoàng đang nói về mẫu hậu sao?” Phó Du Nhiên hưng phấn, “Một khi đã vậy, vì sao Phụ hoàng còn tuyển người nhập hậu cung? Không sợ mẫu hậu ghen ư?”

Chiêu Thái để vuốt râu, “Chuyện này con không hiểu đâu, sau khi trở thành quân vương, phải để trăm họ thấy mình anh minh thần vũ, năng lực hơn người. Hơn nữa, cuộc sống của quân vương khá đơn điệu, cần mỹ nhân bổ sung. Mẫu hậu con ở hậu cung cũng rất buồn, nếu không có người ngày ngày gây chuyện, chẳng phải bà ấy sẽ nhàm chán đến chết sao?”

Phó Du Nhiên sợ hãi than thở: “Hóa ra là suy nghĩ ấu hậu ư?”

Chiêu Thái để bật cười, “Con nên học tập đi, cái này gọi là bảo vệ thứ nhất, gìn giữ thứ hai, phát triển đến ba bốn năm sáu bảy.”

Phó Du Nhiên cười nói: “Thì ra là vậy, cho dù thế nào, phụ hoàng cũng đã bảo vệ cái ‘nhất’ ấu hậu rồi đó sao?”

Chiêu Thái để liếc nhìn về phía sau, sau đó xoay người lại khẽ nói: “Không được nói ấu hậu con biết, nếu không bà ấy sẽ nổi máu ghen đấy.”

Phó Du Nhiên không ngờ người trên vạn người – Thiên tử Đại Tấn cũng có một bộ mặt khác, nàng cố nén cười nói: “Con sẽ giữ bí mật, yên tâm đi... cha.”

Chiêu Thái để nghe thấy Phó Du Nhiên gọi như vậy, mặt nghiêm lại, “Chú ý cách xưng hô”, nhưng khoe miệng khẽ nhếch lên, “Tiểu tử thôi.”

Chiêu Thái để rời đi không lâu, Phó Du Nhiên đã cảm thấy một trận sát khí dần dần tới gần. Nhưng do thân thể không cử động được, nên nàng đành nhắm mắt lại, chờ đợi xét xử.

“Cô là đồ ngốc!”

Giọng nói giận dữ vang lên bên tai như dự kiến, Phó Du Nhiên ai oán nói: “Nể tình ta đang trọng thương, người hãy tha cho ta đi.”

“Cô cũng biết cô trọng thương ư?” Tề Diệc Bắc tức giận nói: “Một sơn tặc, cần gì phải hăng hái ra tay nghĩa hiệp chứ? Có hiểu câu ‘phải biết tự lượng sức mình’ không? Có biết câu ‘nộ kì tí dĩ đương xa triệt, bất tri kì bất thắng nhâm dã’ (cái này mình chưa địch ra được, ai biết chỉ mình cái hic) không?”

Phó Du Nhiên trợn mắt, “Sơn tặc thì làm sao? Sơn tặc không thể làm chuyện tốt sao? Người chỉ biết câu ‘Châu chấu đá xe’, có biết Trang Công đã từng nói ‘thủ vi nhân, tất vi thiên hạ dũng sĩ hĩ’ (Đã là con người, tất là dũng sĩ trong thiên hạ) chưa, ta là dũng sĩ!”

Tề Diệc Bắc nghẹn họng, Phó Du Nhiên khinh thường nói: “Người nghĩ mỗi người mới đọc sách sao? Người cho rằng thư phòng trong Thần Phong trại là trò đùa? Vì có gì mà bình thường, bốn đại gia ta vẫn ghét cái vẻ nho nhã của người, người vẫn nghĩ ta thất học chứ gì!”

Mặc Vĩ Thiên cười hì hì bênh vực: “Nàng làm vậy là đúng, nếu đổi lại là người, người sẽ không cứu đứa bé kia sao? Chẳng qua chỉ tiện thể cứu luôn Hoài vương thôi, nếu ba người ở cùng nhau thì không hay ho cho lắm.”

Tề Diệc Bắc hừ lạnh quay đi, Mặc Vĩ Thiên tò mò hỏi: “Cuối cùng là người tức giận cái gì?”

Tề Diệc Bắc im lặng không trả lời, Phó Du Nhiên nói: “Chắc hẳn tức ta suýt nữa làm hỏng thân thể hần. Thành thật mà nói, nếu đụng vào chỗ không nên đụng, sẽ hủy hoại hạnh phúc cả đời của hần, biến hần thành ái nam ái nữ ấy mà.”

Mặc Vĩ Thiên cũng không tin Tề Diệc Bắc vì vậy mà tức giận. Lí do thực sự, có lẽ ngay cả Tề Diệc Bắc cũng không rõ.

Tề Diệc Bắc phiền chán đi đi lại lại, tức giận nói: “Nghỉ ngơi thật tốt, đừng gây thêm phiền toái nữa. Lâm cô nương cũng làm ầm lên đòi vào, ta sợ cô ấy gặp chuyện rắc rối, nên không đồng ý. Nếu cô muốn nhắn nhủ gì thì cứ nói, ta sẽ chuyển lời thay.”

“Nói cái gì... Người tự nghĩ đi, ta vẫn chưa chết đâu.” Phó Du Nhiên ngáp một cái, “Các người đi đi, để ta yên tĩnh một chút.”

Đáng tiếc, sau khi Tề Diệc Bắc và Mặc Vĩ Thiên đi rồi, Phó Du Nhiên cũng không được thanh tĩnh. Phi Nhi và Nguyệt Hoa nước mắt ngấn nước mắt dài đến nao loạn khiến Phó Du Nhiên chết khiếp, rồi sau đó Đức Phi nức nở đến chịu tội với Thái tử. Lại đến một đám công chúa tỷ tỷ mà Phó Du Nhiên chưa bao giờ gặp qua, làm cho Phó Du Nhiên đau đầu nhức óc. Tuy nhiên cũng không phải không có lợi, ví như việc Hoài vương đẹp trai vì cảm kích Thái tử xả thân cứu giúp, đã tự tay bưng thuốc cho Phó Du Nhiên uống.

Hai ngày sau, Tề Diệc Bắc và Mặc Vĩ Thiên đều không tiến cung, Phó Du Nhiên vô cùng mừng rỡ. Chưa nhắc tới Chiêu Thái đế và Hoàng hậu mỗi ngày đều đến thăm hỏi, chỉ nói về Hoài vương khi rảnh rỗi luôn túc trực bên giường, bị thương cũng thật đáng giá.

Sang buổi sáng ngày thứ ba, Phó Du Nhiên đã có thể xuống giường đi lại, đang thư giãn gân cốt, chợt nghe có tiếng động ngoài cửa, nàng vội vàng nằm xuống giường. Đừng có đùa, nếu khỏi nhanh như vậy, chẳng phải không còn cảnh mỹ nam mỗi ngày phục vụ nữa sao? Nàng không cần.

“Điện hạ.”

Vốn tưởng là Hoài vương, chợt có giọng nói xa lạ vang lên khiến Phó Du Nhiên sửng sốt. Giương mắt nhìn lên, thấy một vị nho sinh trung niên đang mỉm cười đứng trước giường.

Người nọ mặt mày trắng trẻo nhẵn nhụi, mi thanh mục tú, thân mặc trường bào màu thiên thanh không thất đai lưng. Mái tóc buông xuống vai, đầu cài trâm ngọc, khuôn mặt tươi cười ấm áp, khí chất tao nhã, vô cùng dịu dàng.

Phó Du Nhiên bị người nọ hấp dẫn, “Người là...”

Người nọ mỉm cười, chấp tay đáp, “Tại hạ là Mặc Yến Thần.”

.....

Hết Chương 37

39. Chương 38

Cực Phẩm Thái Tử Phi

Tác giả: Viên Bất Phá

Nguồn cv: Daisy_chrys – TTV

Edit: L2NT

Độ dài: 162 chương

.....

Chương 38:

Có Rồi Cũng Sẽ Mất Đi

Tags: Anime, Original, Ibuki Satsuki

“Ai??” Phó Du Nhiên hoảng hốt.

“Mặc Yến Thần.” Giọng nói thản nhiên mang theo ý cười.

“Ông?” Phó Du Nhiên kinh ngạc bật lên, nhìn chằm chằm Mặc Yến Thần, lúc lâu sau mới nặn ra một câu hỏi, “Ông là cha của Mặc Vĩ Thiên?”

Mặc Yến Thần cười gật đầu, “Đúng vậy.”

Phó Du Nhiên nhăn mặt nói: “Vì sao nhìn thoáng qua ông còn trẻ hơn cả hần thế?”

Mặc Yến Thần bật cười, đứa con trai của ông già đến thế sao?

Phó Du Nhiên lại hỏi: “Ông biết cả rồi sao?”

Mặc Yến Thần gật đầu nói: “Đã nghe Vĩ Thiên kể một ít, vốn không tin lắm, nhưng hôm nay nhìn thấy người thì tin.”

Phó Du Nhiên vẫn không muốn tin soái ca trung niên tao nhã như ngọc đang đứng trước mặt này chính là cha của tên tiểu tử thói Mặc Vĩ Thiên, suy nghĩ một chút, nàng lên tiếng: “Các người định thế nào? Ta tuyên bố trước, ‘Phó Du Nhiên’ quyết không thể gả cho Mặc Vĩ Thiên.”

“Vì sao?” Mặc Yến Thần cảm thấy hứng thú hỏi: “Thiên nhi mặc dù không công danh, nhưng cũng có chút tài văn chương, tính tình lương thiện.”

Phó Du Nhiên lắc đầu, vẻ mặt thông cảm đứng cạnh Mặc Yến Thần, vỗ vai ông nói: “Đại thúc à, ông không hiểu con trai ông rồi. Nhiều năm ở kinh thành, hắn đã học hết mọi thói xấu, ông xem cả ngày hắn bày ra bộ dạng tươi cười khiến mọi người có ấn tượng xấu với hắn. Hơn nữa, tính tình ta không tốt lắm, tương lai đổi lại thân thể mà làm con dâu ông, chỉ sợ khiến ông tức chết thôi.”

Nét cười trên khuôn mặt Mặc Yến Thần càng đậm: “Có lẽ sau khi thành hôn, Thiên nhi sẽ thận trọng hơn, mà lão phu tuổi tác đã cao, cũng đang muốn có một người con dâu hoạt bát bầu bạn, để hưởng thụ niềm vui làm cha chồng.”

Phó Du Nhiên lại nhăn mặt, “Lão đại, cùng lắm ông chỉ mới tầm tuổi trung niên, lão phu gì chứ? Theo ta thấy, hiện tại người nên cưới vợ là ông mới đúng, con trai ông từ nhỏ đã thiếu thốn tình thương người mẹ, cho nên cả ngày mới giả bộ thoải mái, thực ra trong lòng hắn vô cùng cô đơn.”

“Người làm sao mà biết?” Lúc này Mặc Yến Thần đã vô cùng có thiện cảm với “Thái tử điện hạ”, không chỉ vì chuyện hoán đổi thân xác, mà còn do cách nhìn của nàng với Mặc Vĩ Thiên.

Phó Du Nhiên cười nói, “Bởi vì ta cũng giống như thế.”

Mặc Yến Thần sững sốt, Phó Du Nhiên cười vỗ vai: “Đại thúc, thế nào, muốn tìm một người mẹ kế cho tiểu tử Mặc Vĩ Thiên kia không?”

Mặc Yến Thần khẽ cười: “Người định giới thiệu ai?”

Phó Du Nhiên cười gian nháy mắt mấy cái, “Ta cảm thấy ‘Phó Du Nhiên’ tiểu thư rất có tiềm chất làm mẹ kế.”

Tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm được lợi thế), lão Tề và Mặc tiểu tử cùng tính kế với nàng, nàng sẽ ăn miếng trả miếng. Chờ nàng trở thành sư nương lão Tề, mẹ kế của Mặc tiểu tử, ha! Hành hạ chết bọn họ!

Mặc Yến Thần cười lắc đầu, không thể tưởng tượng nổi một người trước giờ khéo tranh luận như ông, cũng có một ngày phải chịu thua. Ông đánh giá tỉ mỉ vị “Thái tử” trước mặt, nếu linh hồn trở về thân thể nữ tử, không biết sẽ thú vị như thế nào?

Thấy Mặc Yến Thần mỉm cười, Phó Du Nhiên “rèn sắt khi còn nóng” nói luôn: “Ông đừng coi thường ta, từ nhỏ ta đã mang gánh nặng làm trại chủ, chuyện ăn ở, đi lại của các huynh đệ cái nào mà chẳng phải do ta thu xếp? Hơn nữa ta là người dịu dàng, chu đáo, cũng biết chút hội họa, tuyệt đối là người làm mẹ kế tốt nhất.”

Phó Du Nhiên quay lưng về phía cửa chính nói phun cả nước bọt, không hề chú ý tới một người như con hổ dữ xuống núi, xông đến đằng sau Phó Du Nhiên, nhanh như chớp bóp cổ nàng, hét lớn: “Ta giết chết cô, biến thành nam nhân còn muốn câu dẫn cha ta!”

Phó Du Nhiên bất chợt bị nghẹn cổ, hai mắt trắng dã, Mặc Yến Thần hoảng sợ, vội vàng tách Mặc Vĩ Thiên ra. Tề Diệc Bắc theo sau Mặc Vĩ Thiên vội vàng đóng cửa lại, chạy tới trước mặt ba người, sau khi xem xét Phó Du Nhiên không bị sao, mới khẽ thở phào. Phó Du Nhiên điều chỉnh hơi thở như cũ, không nói nhiều lời, tặng cho Mặc Vĩ Thiên một cước, Mặc Vĩ Thiên đang định đánh trả, thì nhận được ánh mắt cảnh cáo

của Mặc Yến Thần, trong lòng lạnh lẽo, xong rồi, hay là lão cha hẳn thật sự đang suy nghĩ về lời nói vừa rồi?

Tề Diệc Bắc nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô nói hươu nói vượn gì thế!”

Phó Du Nhiên nhún vai, “Nếu không thể hoàn thành tâm nguyện của ta, ta tự tìm một người vừa ý mình cũng không được sao?”

Mặc Vĩ Thiên đang định nổi trận lôi đình, Mặc Yến Thần đã ngăn lại hẳn nói: “Vậy làm thế nào để hoàn thành tâm nguyện Phó cô nương?”

Phó Du Nhiên mắt sáng lên, “Thật sao?”

Tề Diệc Bắc bình tĩnh nói: “Bọn ta đã bàn bạc qua, hoàn thành tâm nguyện của cô, đều có lợi ọi người.”

Phó Du Nhiên mở cờ trong bụng, chỉ cảm thấy như mình đang bay lên, hóa thành chú chim nhỏ tự do bay lượn, Hoài vương, Hoài vương của ta...

“... Cho nên cô phải kể lại toàn bộ gia thế nhà cô cho bọn ta biết, để mọi người thay cô tạo ra một thân phận hoàng thất xứng đáng.”

Trí tưởng tượng của Phó Du Nhiên đã vỡ tan, nhưng nàng vẫn cười tủm tỉm gật đầu. Suy nghĩ một lúc, cũng chỉ đoán được Tề Diệc Bắc sớm đã biết một số chuyện. Tề Diệc Bắc hỏi: “Phụ thân cô có phải là người Sở quốc không?”

“Cái này ta cũng không rõ, ta chỉ nhớ, nhà mình là Thần Phong trại, tuy nhiên...” Phó Du Nhiên ngẫm nghĩ nói: “Chắc là người Sở quốc, Sơn ca và Cốt ca đều theo cha ta từ nhỏ, đến bây giờ khi bọn họ nói chuyện vẫn còn lẫn vài Sở âm.” Nói xong nàng lại lôi ra một cái hộp nhỏ bằng bàn tay, chính là chiếc hộp mà Tề Diệc Bắc đã nhìn thấy ở trong phòng Phó Du Nhiên, “Còn cái này, nghe nói là thứ duy nhất mẹ ta để lại, dưới đáy hộp cũng có chữ ‘Sở’.”

Mặc Yến Thần cảm lấy nhìn ngẫm, ước lượng, “Chiếc hộp trống rỗng?”

Phó Du Nhiên gật đầu, Mặc Yến Thần nói: “Đây là gỗ cây Tử đàn, không phải là đồ vật mà gia đình bình thường có được.”

“Nói như vậy nhà ngoại ta có rất nhiều tiền?”

Mặc Vĩ Thiên khinh thường nói: “Ai biết có phải cướp về hay không !”

“Cướp đồ là chức trách của bọn ta, ngươi tức cái gì?” Phó Du Nhiên trả lời thuận tình hợp lý, không hề chột dạ, “Đúng rồi, còn có cái này.” Nói xong nàng đi đến bên người Tề Diệc Bắc, giơ tay lần tới vạt áo Tề Diệc Bắc. Tề Diệc Bắc giật mình, giữ chặt cổ áo nói: “Cô định làm gì?”

“Ta không phải loài lang sói mà ra tay với chính mình, ngươi giữ cổ áo làm gì.” Phó Du Nhiên khinh thường, “Thật giống đàn bà.”

Tề Diệc Bắc uất hận nghiêng răng, không thềm để ý đến sắc mặt khác lạ của cha con họ Mặc, quay người sang chỗ khác, tháo vòng cổ xuống.

Chiếc vòng cổ treo một khối thủy tinh màu tím hình trụ to như ngón út, toàn bộ khối thủy tinh được chạm hoa văn mảnh như sợi tóc, tinh xảo lạ thường. Phó Du Nhiên vuốt ve khối thủy tinh nói: “Đây là đồ cha ta cho ta , trên mặt không phải khắc hoa văn, mà là khắc chữ.”

Tề Diệc Bắc vô cùng kinh ngạc, hẳn tưởng đây chỉ là vật trang sức bình thường, không ngờ còn có cả chữ? Thấy Mặc Vĩ Thiên nhìn chăm chú hồi lâu, cũng không nhận ra, Phó Du Nhiên cười nói: “Ồ mặt dưới thủy tinh mới thấy rõ, mặt trên khắc là...”

“Là ‘Sở Từ’ ?” Mặc Yến Thần đột nhiên lên tiếng, khuôn mặt có chút kinh ngạc nghi ngờ.

Phó Du Nhiên ngạc nhiên nhìn Mặc Yến Thần, “Làm sao ông biết? Đúng là có liên quan tới ‘Sở’, nhưng không phải ‘Sở Từ’, mà là ‘Sở Phong’ .”

Tề Diệc Bắc nói: “Nếu vậy xem ra, cô đúng là người Sở quốc?”

“Sở Từ” và “Sở phong” là hai phần mà ai cũng thích trong Điều lệ thi hành và Tiêu chuẩn lập quốc. Giống như “Ngự thuyết thiên” của nước Ngụy, “Tân luật” của nước Tấn. Dem “Sở Phong” chạm khắc tinh xảo vào mặt dây chuyền, có thể thấy được chủ nhân của mặt dây này là một kẻ sĩ tiến bộ vô cùng yêu nước.

Mặc Yên Thần cầm lấy khối Tử Tinh, nhìn thật lâu, sau đó cười khở một tiếng, “Đúng là hấn sao?”

Phó Du Nhiên ngạc nhiên nói: “Đại thúc biết cha ta sao?”

Mặc Yên Thần chờ một chút, lắc đầu nói: “Mặt dây này ngươi hãy giữ gìn cẩn thận, đừng để người khác nhìn thấy.”

“Sao vậy? Là bảo bối ư?”

“Đúng vậy” Mặc Yên Thần đem Tử Tinh trả lại cho Phó Du Nhiên, “Hoàng Thượng sắp bãi triều, ta đi trước chờ ở Ngự thư phòng. Về thân thể của ‘Phó cô nương’, cứ như lời Diệc Nhi lúc trước, ta sẽ nói thêm trước mặt Hoàng thượng, chuyện này sẽ bàn bạc kĩ hơn sau khi hồi phủ.”

Mặc Vĩ Thiên và Tề Diệc Bắc Tề vâng lời, tiễn Mặc Yên Thần. Phó Du Nhiên đeo Tử Tinh lên cổ Tề Diệc Bắc, dặn dò: “Nếu làm mất bảo bối ta sẽ hỏi tội ngươi.”

Tề Diệc Bắc cười nói: “Hiếm có đồ vật Sư phụ gọi là bảo bối, không ngờ cô nhiều của cái như vậy.”

Mặc Vĩ Thiên hừ lạnh, “Không biết nàng ta làm nghề gì hay sao.”

Tề Diệc Bắc bỗng nhiên nhướn mày, nói với Phó Du Nhiên: “Có một việc cô phải hiểu rõ, nếu gả vào hoàng thất, cô không thể gặp lại các huynh đệ nữa.”

Phó Du Nhiên sững sốt, nghĩ ngợi, nhúh mày, “Tình cờ gặp lại cũng không được ư?”

Tề Diệc Bắc nói: “Ta sẽ nói cho bọn họ biết ‘Phó Du Nhiên’ đã lập gia đình, để lại một bức thư và ít tiền, bảo họ quay trở về chính đạo. Nếu ba năm sau, dân chúng bớt chú ý tới cô hơn, cô có thể gặp lại họ.”

“Thế phải... gả tán Thần Phong trại?” Tuy rằng không khác biệt với sự tưởng tượng ban đầu của nàng, nhưng Phó Du Nhiên chưa từng muốn giải tán sơn trại. Dù không cướp bóc nữa, các huynh đệ vẫn có thể ở cùng một chỗ, sống một cuộc sống gia đình bình thường.

Tề Diệc Bắc gật đầu, “Sự tồn tại của sơn trại, vô cùng uy hiếp tới thân phận của cô. Chỉ còn cách giải tán bọn họ, mỗi người có cuộc sống riêng, cô mới có thể vô tư được.”

Phó Du Nhiên trong lòng trùng xuống, trầm mặc một lúc lâu, nàng nói: “Ta không muốn lập gia đình, để ta quay lại An Dương đi.”

Mặc Vĩ Thiên ngạc nhiên nói: “Cô không muốn hoàn thành nguyện vọng của mình sao?”

Phó Du Nhiên nhún vai, “Thần Phong trại không thể giải tán, bọn họ là sơn tặc, tính tự hạn chế rất kém. Có tiền rồi bọn họ chỉ biết ăn chơi trác táng, tiêu hết lại quay trở lại đường cũ, hành động đơn lẻ không an toàn.”

Tề Diệc Bắc hơi kinh ngạc, mặt không đổi sắc nói: “Cô yên tâm, ta sẽ tìm cách hợp lý nhất cho bọn họ.”

“Cách gì?”

Tề Diệc Bắc trầm tư, “Không phải cô muốn cho họ làm Nha sai Bộ đầu sao? Ta có thể an bài bọn họ trong các nha môn, rồi cưới vợ cho họ. Chỉ cần cuộc sống yên ổn, sẽ không ai muốn làm cướp nữa.”

Phó Du Nhiên đấu tranh tư tưởng nửa ngày, “Chuyện giải tán sơn trại còn phải bàn bạc với Cốt ca, hơn nữa bọn họ cần phải biết chân tướng mọi chuyện.”

.....

Hết Chương 38

40. Chương 39

Cực Phẩm Thái Tử Phi

Tác giả: Viên Bất Phá

Nguồn cv: Daisy_chrys – TTV

Edit: L2NT

Độ dài: 162 chương

.....

Chương 39:

Hoa Rơi Nhà Nào (một)

“Người thật sự muốn đưa hai huynh đệ sơn tặc của nàng ấy đến kinh thành sao?” Từ lúc rời khỏi Đông Cung, Mặc Vĩ Thiên không ngừng lăm nhăm, “Giờ cha ta đã về kinh, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào chúng ta, không thể xảy ra bất cứ sai lầm nào trước lễ phong phi.”

“Ta biết” Tề Diệc Bắc vừa đi vừa nói: “Với tính cách điên rồ của nàng ta, nếu không đáp ứng, chỉ sợ lại thêm rắc rối, bây giờ về bàn bạc với sư phụ rồi hãy nói...” Đột nhiên, hắn dừng lại, Mặc Vĩ Thiên theo sau không để ý đụng vào người.

“Người làm gì...”

“Hoài vương.”

Tề Diệc Bắc thốt lên hai chữ đã dập tắt sự bất mãn của Mặc Vĩ Thiên. Hắn ngẩng đầu nhìn, quả nhiên, Hoài vương diện hạ một thân áo trắng kim quan từ xa đi tới, có vẻ như muốn đến Đông cung. Mặc Vĩ Thiên cười nói: “Xem ra trại chủ đã đối đãi với huynh đệ người không tệ, nếu để Hoàng Thượng thấy, chắc ngài rất vui mừng.”

Tề Diệc Bắc hừ nhẹ, “Đúng là cái tâm của Tư Mã Chiêu[1].”

Trong lúc hai người nói chuyện, Hoài vương đã tới gần, Mặc Vĩ Thiên cười nói: “Hoài vương diện hạ thần thanh khí sáng (hình dung con người tinh thần khoan khoái, tâm tình thư sướng), chắc hẳn gần đây có chuyện vui.”

Tề Thụy Nam nói: “Mặc huynh cứ đùa, vị này chính là nghĩa muội của Mặc huynh Phó cô nương sao?”

Tề Diệc Bắc hạ mi nhẹ nhàng thi lễ, “Tiểu nữ ra mắt Hoài vương diện hạ.”

Tề Thụy Nam cười nói: “Phó cô nương không cần khách khí, tiểu vương từ lâu đã nghe danh, nhưng không có duyên gặp mặt, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên như lời đồn đại.”

“Đồn đại?”

“Đúng vậy, tất cả mọi người đều nói Phó cô nương diễm đạm như nước, khí chất như hoa, hôm nay vừa thấy, quả thực đúng vậy.”

Mặc Vĩ Thiên muốn phì cười, trêu ghẹo nói: “Từ trước tới nay người tự xưng quân tử như Hoài vương mà miệng lưỡi trơn tru thế, đừng nói là ngài có ý với muội muội ta nhé?”

Tề Thụy Nam mỉm cười, chắp tay với Tề Diệc Bắc: “Phó cô nương xin đừng chê trách, lời đồn như thế, tiểu vương cũng chỉ ăn ngay nói thật mà thôi.”

Tề Diệc Bắc hạ thấp người nói: “Hoài vương tình thâm ý trọng, đối với vương phi đã khuất nhớ mãi không quên, sao có thể như lời nghĩa huynh, Du Nhiên đâu dám có hy vọng xa vời này.”

Tề Thụy Nam mỉm cười, lại nói: “Mặc huynh, nghe nói Mặc tiên sinh đã về kinh? Đúng là thế sao?” Hắn hỏi Mặc Vĩ Thiên, nhưng ánh mắt vẫn liếc về Tề Diệc Bắc. Mặc Vĩ Thiên cười xấu xa quay mặt sang một

bên, giả bộ ngắm cảnh. Tề Diệc Bắc thầm mắng trong lòng, ngẩng đầu lên mỉm cười nói: “Hồi điện hạ, đúng là chúng thần cùng nghĩa phụ tiến cung.”

“Ta đã mấy năm không gặp Mặc tiên sinh, hôm khác nhất định sẽ đến kính thăm.”

Mặc Vĩ Thiên nói: “Chắc chắn rồi, khi đến nhớ mang nhiều vàng bạc châu ngọc, thư họa cổ một chút. Lần trước Hoài vương điện hạ tìm được bút tích gốc của Vương Chi, thực khiến tiểu đệ đại khai nhãn giới, không biết bây giờ có còn hay không?”

Tề Thụy Nam cười nói: “Trần phẩm tất nhiên là có thể gặp nhưng không thể cầu, tuy nhiên bảo vật phải gặp người biết thưởng thức. Ở chỗ tiểu vương có một bức Viễn Sơn Thu thủy đồ, nhất định hôm ấy sẽ dâng lên, xin Mặc tiên sinh biện giải thật giả.” Dứt lời, hắn lại nói với Tề Diệc Bắc: “Ngày mai ta đã hẹn với mấy vị bằng hữu đi chơi thuyền, chẳng biết Phó cô nương có hứng thú đi không?”

Tề Diệc Bắc hơi trầm ngâm, “Du Nhiên không dám làm trái ý tốt của điện hạ, nhất định ngày mai sẽ đi cùng nghĩa huynh.”

Tề Thụy Nam vui vẻ nói: “Thế thì tốt, ta phải đến thăm Thái tử điện hạ, không bồi nhị vị hàn huyên thêm được, mời!”

Tề Thụy Nam đi rồi, Mặc Vĩ Thiên nhìn chằm chằm Tề Diệc Bắc nói: “Người thật sự muốn đi du thuyền cùng hần?”

Tề Diệc Bắc cười nói: “Nếu Hoài vương điện hạ có tình ý với ‘Phó Du Nhiên’, tại sao chúng ta không thành toàn hần? Đi nghe hần nói linh tinh cũng tốt.”

Mặc Vĩ Thiên cười to: “Không ngờ người cũng có một ngày dùng mỹ nhân kế.”

Tề Diệc Bắc giật giật khóe miệng, “Hoài vương định làm gì, trong lòng chúng ta đều rõ, cơ hội tốt như vậy hần sao có thể bỏ qua. Tuy nhiên, trận này cuối cùng hần vẫn thua.”

Hai người thăm thì một lúc, hồi phủ chờ Mặc Yến Thần bàn bạc đối sách. Chúng ta trước tạm không nhắc tới, bây giờ nói về Phó Du Nhiên.

Sau khi đám Tề Diệc Bắc rời khỏi Đông cung, Phó Du Nhiên lâm vào gian đoạn tư tưởng hỗn loạn. Nàng không biết quyết định của mình là đúng hay sai, vì sở thích của mình, mà phải giải tán sơn trại, nếu để huynh đệ trong trại biết được, mọi người sẽ đau lòng đến mức nào. Nhưng nàng cũng rất lo lắng, các huynh đệ trong trại hiện giờ đều là trung niên, đến khi tuổi già sức yếu, sao có thể cướp bóc mà làm sơn tặc được? Nghĩ như vậy, việc giải tán sơn trại lại thấy hợp lý một chút, có lẽ như lời Tề Diệc Bắc nói, chỉ cần cuộc sống yên ổn, sẽ chẳng có ai muốn làm sơn tặc nữa.

Đúng lúc nàng đang miên man suy nghĩ, Vinh Thăng tiến vào bẩm báo, nói Hoài vương đã đến. Phó Du Nhiên cũng không có tâm trạng giả bệnh để làm nũng soái ca, ủ rũ đi tới. Tề Thụy Nam thấy Thái tử về mặt nhợt nhạt đi ra, bước chân lảo đảo, Phó Du Nhiên khoát tay, “Ta không sao, mấy ngày nay vất vả cho Nhị ca rồi.”

Tề Thụy Nam nói: “Thái tử vì thần mà bị thương, đương nhiên mỗi ngày thần phải tới thăm, làm sao đến mức vất vả chứ. Thần thấy sắc mặt Thái tử không tốt, hãy trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Phó Du Nhiên lắc đầu, “Ta đang có tâm sự.”

Tề Thụy Nam mỉm cười, cũng không hỏi thêm, Phó Du Nhiên nói: “Trong sân có một tổ kiến, kiến bé kiến to cùng chung sống với nhau. Nhưng sáng nay, kiến đầu đàn lại bỏ tổ kiến mà đi, tổ kiến như rắn mất đầu, rối loạn vô cùng, người nói xem, con kiến đầu đàn kia có phải không có lương tâm không?”

Tề Thụy Nam hơi kinh ngạc, “Thái tử vì việc này mà tâm tình không tốt?”

Phó Du Nhiên gật đầu, Tề Thụy Nam mỉm cười, nói: “Con người phải không ngừng vươn lên, loài kiến cũng thế. Con kiến đầu đàn rời đi đương nhiên là có nguyên nhân của nó, tổ kiến hỗn loạn do chưa thích ứng được, chờ một thời gian sau, tổ kiến đã quen dần, sẽ tự bắt đầu một cuộc sống mới. Trước đây chúng vì kiến đầu đàn mà bận rộn không ngừng, nay được tự do, không biết chừng chúng lại thêm phần vui sướng.”

Không hiểu sao, nghe được lời nói của soái ca, tâm tình Phó Du Nhiên dần dần bình ổn, gật đầu nói: “Nghe nhị ca nói vậy, ta đã yên tâm hơn.”

Trong mắt Tề Thụy Nam hiện lên một tia nghi hoặc, Thái tử trước đây tuy thông minh, nhưng đều do Hoàng hậu răn dạy. Hiện giờ thì khác, từ trong ánh mắt Thái tử có thể nhận ra, sự cô đơn và vui vẻ đều xuất phát từ thực lòng, thật sự sẽ có người vì một tổ kiến mà thương cảm như vậy? Nếu không phải, như vậy diễn xuất của Thái tử đã dày công tới mức không lộ ra ngoài.

Nghĩ vậy, Tề Thụy Nam ước hỏi: “Mới vừa rồi thần đã gặp Mặc huynh và Phó cô nương, còn hẹn ngày mai cùng nhau du thuyền. Nếu thân thể Thái tử đã không còn lo ngại, người có muốn đến đó không?”

Hai mắt Phó Du Nhiên sáng lên, du thuyền? Lão Tề quả thực là người bạn chí cốt, biết thay nàng bồi dưỡng tình cảm vợ chồng, nàng cười nói: “Ta không đi, sợ sẽ quấy rầy hai người.”

Tề Thụy Nam nói: “Chỉ là bằng hữu cùng đi du ngoạn, tại sao lại quấy rầy được?”

“Bằng hữu?” Phó Du Nhiên nhăn mặt: “Huynh cũng thật là, hẹn con gái đi du ngoạn còn đưa theo một đồng bằng hữu làm gì? Cô nam quả nữ chung một thuyền, mới phát triển tình cảm.”

“Thái tử cứ đùa, thần và Phó cô nương...”

“Đúng rồi, huynh vẫn chưa biết, nói một chút tin tức cho huynh nghe, ” Phó Du Nhiên kéo cổ Tề Thụy Nam, khẽ nói vào tai hắn: “Mặc tiên sinh đã đề thân (đề nghị kết thông gia) với phụ hoàng, chờ ngày ta phong phi, phụ hoàng sẽ đem Phó cô nương gả cho huynh, để tổ chức hôn lễ cùng ta.”

Tề Thụy Nam hoảng sợ, “Vì sao thần không biết? Hơn nữa vừa rồi Mặc huynh và Phó cô nương cũng không nhắc tới.”

“Nữ nhân da mặt mỏng, sao có thể không biết xấu hổ mà đứng trước mặt huynh nói ‘Ta muốn gả cho chàng’ được?”

Tề Thụy Nam hơi hồ đồ, “Nhưng phụ hoàng rõ ràng vẫn muốn Phó cô nương tiến cung.”

“Vốn định như vậy.” Phó Du Nhiên hăng hái nói: “Nhưng sau đó Phó cô nương không vui, nói chỉ ngưỡng mộ Hoài vương huynh, mà nay Mặc tiên sinh về kinh cũng là vì việc này.”

“Thái tử nói thật sao?” Tề Thụy Nam vẫn hoài nghi.

“Thật hơn cả vàng ấy chứ!” Phó Du Nhiên vỗ vai, “Đến lúc đó huynh sẽ biết, ta tiết lộ cho huynh, để khi phụ hoàng chỉ hôn, huynh không quá hoảng sợ.”

Tề Thụy Nam trầm ngâm im lặng, quả thực hắn đã từng có ý này để được Mặc Yến Thần ủng hộ, nhưng chẳng lẽ việc này chỉ đơn giản thế thôi ư?

Phó Du Nhiên thấy Tề Thụy Nam không nói, tưởng hắn không muốn cưới vợ, vội la lên: “Có phải huynh vẫn còn nhớ thương Vương phi đã khuất nên không muốn cưới?”

“Thần chỉ ... hơi ngạc nhiên, Phó cô nương dịu dàng đáng yêu, đương nhiên là hiền thê lương mẫu.”

Phó Du Nhiên mừng rỡ, “Thế thì tốt, mấy hôm tới huynh không cần tiến cung thăm ta, chỉ cần chú tâm bồi dưỡng tình cảm vợ chồng, đến lúc huynh đệ chúng ta cưới vợ, sẽ lại là một giai thoại.”

Tề Thụy Nam từ đầu tới cuối vẫn không hiểu được vì sao Thái tử điện hạ lại vui vẻ đến thế, trong lúc nghi hoặc đã bị Thái tử lôi ra cửa, dặn dò lập tức trở về chuẩn bị thật tốt việc du thuyền, mãi đến khi hắn ù ù cạc cạc ra khỏi cung, mới nhớ tới vẫn chưa thỉnh an Chiêu Thái đế và mẫu thân, vội vàng quay trở lại, trong lòng vẫn nửa tin nửa ngờ.

Vài ngày sau, đám người Tề Diệc Bắc và cả Hoài vương cũng không lui tới Đông cung nữa, Phó Du Nhiên vì nghĩ bọn họ đang chuẩn bị hôn sự, dù ngày ngày trôi qua trong nhàm chán, nhưng nàng vẫn rất đặc ý, có thể gả cho thần tượng của mình, cuộc đời nàng thực quá hoàn mỹ.

Có câu thời gian như tên bay, năm tháng như thoi đưa, “Vèo ——” một cái, nhân dân cả nước lại vui mừng, “Thái tử” Phó Du Nhiên của chúng ta cuối cùng đã nghênh đón việc đại sự quan trọng nhất trong cuộc đời của nàng—— cưới vợ.

[1] Nguyên văn là “Tư Mã Chiêu chi tâm”: Ý của câu thành ngữ này là chỉ dụng ý của Tư Mã Chiêu ai nấy đều biết. Tìm hiểu thêm tại đây!

.....

Hết Chương 39

41. Chương 40

Cục Phẩm Thái Tử Phi

Tác giả: Viên Bất Phá

Nguồn cv: Daisy_chrys – TTV

Edit: L2NT

Độ dài: 162 chương

.....

Chương 40:

Hoa Rơi Nhà Nào (hai)

Ngày mừng sáu tháng tám năm Thái tử tròn hai mươi một tuổi, là ngày Thái tử phong phi, đây là nghi lễ trọng đại có ý nghĩa tiếp theo sau lễ Trưởng thành của Thái tử.

Lập gia đình, nghĩa là Thái tử đã trở thành một người đàn ông thực sự, có tư cách gánh vác thiên hạ. Trước khi phong phi chỉ được “Tham” chứ không “Chính”, bây giờ có thể đứng trong triều đường dâng tấu sớ, bàn về quốc sự. Đây là quy định từ khi Đại Tấn khai quốc, không chế thời gian Thái tử tham chính, mục đích là muốn Thái tử kìm chế sự kiêu ngạo và nóng nảy, quan sát thế cục trong triều. Đường nhiên cũng có ngoại lệ, nếu Hoàng thượng băng hà sớm thì phải làm thế nào? Như vậy Thái tử trước tiên hãy đăng cơ, chúng đại thần trong triều phụ chính, đợi đến năm tròn hai mươi một tuổi, lập trung cung, sẽ trả lại quyền lực trong triều.

Bởi vậy có thể nói, lễ phong phi đối với Thái tử, chính là một bước ngoặt trong đời. Mặc cho người cưới như thế nào, mặc kệ người cưới ai, thậm chí mặc kệ người người cưới có phải là con gái hay không, quan trọng là, nếu người cưới, được tham chính, không cưới... Hình như cũng không lý do gì để không cưới.

Cho nên, vì tương lai tốt đẹp của Thái tử điện hạ, trại chủ Phó Du Nhiên lương thiện của chúng ta kiên quyết gánh vác trọng trách —— khác đồ không trầm, chính là đầu có điểm trầm. Trời còn chưa sáng đã rời giường, mặc y phục màu đỏ pha xanh ngồi ở Đông cung đợi giờ lành đến. Ban đầu còn thấy mới mẻ, nhưng ngồi liên tục hai, ba canh giờ thì cũng không chịu nổi. Chiêu Thái đế và Hoàng hậu vẻ mặt vui mừng ngự trên cao, nhận lạy của bách quan. Sau khi nghe một bài văn tế thật dài, tiếng trống nhạc bên ngoài Trường Tín cung vang lên, Phó Du Nhiên cười đến tê cả hàm, hỏi Vinh Thăng đang đứng phía sau: “Có phải tân nương tử tới rồi không?”

Vinh Thăng khẽ nói: “Điện hạ, bây giờ sẽ xuất phát nghênh đón Thái tử phi điện hạ.”

Phó Du Nhiên nắm chặt tay, cắn răng chờ đợi một câu, Hoàng hậu ngồi cạnh ân cần hỏi: “Diệu nhi sao vậy?”

Phó Du Nhiên day trán, “Con... muốn đi tịnh phòng.”

Hoàng hậu nhíu mày, “Trong buổi lễ sao có thể rời đi, cố nhịn thêm lúc nữa, cũng sắp xong rồi.”

“Khi nào thì mới kết thúc?” Phó Du Nhiên vô cùng khẩn trương.

“Cái này...” Hoàng hậu nhảm tính, “Cũng chỉ còn ba canh giờ thôi.”

Tốt lắm, Phó Du Nhiên ngồi ngay ngắn lại, ba canh giờ, cũng không sợ con trai bà nhịn tiểu mà chết!

Chiêu Thái để nghiêng đầu sang Hoàng hậu nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Hoàng hậu khẽ thì thầm vài câu, Chiêu Thái để tùm tùm cười, nhìn sắc mặt xanh mét của Phó Du Nhiên, liếc nhanh một cái, Phó Du Nhiên vui mừng rời đi. Trong lúc các đại thần trong điện kinh ngạc, Chiêu Thái để khoát tay áo, ra lệnh tiếp tục, dù sao đây cũng chỉ là hình thức, đương sự có hay không, cũng không khác biệt lắm.

Nói về Phó Du Nhiên rời khỏi chính điện Trường Tín cung, nàng không phải muốn đi nhà xí a, từ lúc rời giường đến giờ một giọt nước cũng chưa uống, nàng sao có thể đi tiểu tiện được? Tìm một nơi không có người, Phó Du Nhiên thở phào nhẹ nhõm, vặn người thư giãn gân cốt, Vinh Thăng đi theo sau nghi hoặc nói: “Điện hạ chưa đi tịnh phòng ư?”

Phó Du Nhiên nói: “Điện hạ nhà ngươi muốn tĩnh tâm, không muốn tịnh phòng.”

Vinh Thăng vội la lên: “Điện hạ, Thái tử phi điện hạ sẽ nhập cung ngay bây giờ, chúng ta nên mau trở về một chút.”

“Được, được.” Phó Du Nhiên ngoài miệng đáp ứng, nhưng lại thả người nằm xuống, nhắm mắt nằm phơi nắng.

Lễ Phong phi đâu phải trò đùa, thế nhưng “Thái tử phi điện hạ” lại lộ vẻ đáng chết cũng không dậy, Vinh Thăng nôn nóng giậm chân tại chỗ. Bỗng nhiên hắn nhìn thấy một bóng người phía xa, hai mắt sáng lên, chạy tới chỗ người nọ.

Đang lúc Phó Du Nhiên nhắm mắt hưởng thụ, bên tai vang lên một giọng nói: “Thái tử phi điện hạ.”

Hoài vương? Phó Du Nhiên vội vàng mở mắt ngược nhìn, quả nhiên, khuôn mặt tuần tú của Tề Thụy Nam kia đang ở trên đầu mình.

“Nhị ca” Phó Du Nhiên nghiêng người đứng dậy, “Sao huynh lại ra đây?”

Tề Thụy Nam cười nói: “Thần đi kiểm tra hạ lễ một chút, Thái tử phi đang đến, Thái tử nên trở về sớm đi.”

Phó Du Nhiên nhàm chán nói: “Chờ một chút, ta hít thở không khí đã, nhưng Nhị ca huynh, bây giờ phải ở trong điện mới đúng, khi nào thì phụ hoàng mới tứ hôn cho huynh.”

Biểu hiện Tề Thụy Nam hơi kì lạ, “Thái tử thật sự cho rằng phụ hoàng sẽ tứ hôn?”

“Đương nhiên” Phó Du Nhiên nói: “Chắc hẳn sau lễ nạp thái của ta, sẽ đến lượt huynh.”

Tề Thụy Nam càng nhăn mặt, “Rốt cuộc người có biết Thái tử phi là ai không?”

“Thái tử phi?” Phó Du Nhiên suy nghĩ, “Chắc là Tiết Huyền Trữ.”

“Chắc là?” Tề Thụy Nam nhìn chằm chằm Phó Du Nhiên, hơi buồn bực nói: “Khi vẫn danh nạp cát, chẳng lẽ Thái tử cũng không ở đấy? Lại đùa bọn kẻ làm huynh này!”

Vấn danh, chính là cử hành một nghi thức, hỏi tính danh đối phương, sinh ngày nào, xem “Mệnh tướng” thích hợp hay không. Nạp cát nói trắng ra chính là tính quẻ, nếu là “Điềm lành”, ngày sinh tháng đẻ thích hợp, sẽ đưa bà mối mang theo lễ vật đính hôn, đương nhiên, đây là trường hợp bình thường. Quan trọng nhất vẫn phải xem mức độ yêu thích của Hoàng đế và Hoàng hậu đối với con dâu, hai mục trên có cũng được mà không có cũng không sao. Nghi thức này do Thái tử chủ trì, sao lại không biết tính danh của tân nương?

Phó Du Nhiên hiển nhiên không rõ vì sao Tề Thụy Nam tức giận, gãi đầu nói: “Đương nhiên có mặt rồi, nhưng chỉ xem phần mở đầu, rất buồn chán nên ngủ mất.”

Tề Thụy Nam im lặng nhìn Phó Du Nhiên, tựa như muốn xem nàng nói thật hay giả, Phó Du Nhiên nghi hoặc nói: “Gì vậy? Có chỗ nào không đúng sao?”

“Không có” Tề Thụy Nam trong lòng không rõ cảm xúc gì, “Thái tử nên mau chóng quay về đi.” Nói xong, cũng không kiêng kị lễ tiết, xoay người rời đi.

Phó Du Nhiên lơ mơ hỏi Vinh Thăng: “Hắn làm sao vậy? Phải chăng không muốn cưới vợ?”

Vinh Thăng hỏi: “Điện hạ, Hoàng Thượng thật sự tứ hôn cho Hoài vương điện hạ ư? Vì sao không thấy tin tức gì?”

Phó Du Nhiên suy ngẫm, đúng là không thấy tin đồn nào, lập tức nói: “Đây là chuyện cơ mật, phụ hoàng muốn ọi người một sự bất ngờ.”

Vinh Thăng nửa tin nửa ngờ gật đầu, Phó Du Nhiên lại nói: “Tiểu tử Mặc Vĩ Thiên sao chưa đến? Hôm nay huynh đệ hắn thành thân, mà cũng không tới là sao .”

“Điện hạ, Mặc công tử đang đưa Thái tử phi điện hạ vào cung.”

Phó Du Nhiên sững sốt, bất mãn nói: “Lão bà của ta quan hệ gì với hắn?”

Vinh Thăng nghe xong cũng sững sốt, mặc dù không phải ruột thịt, nhưng Mặc công tử vẫn coi là đại cữu ca (anh vợ) Thái tử, sao lại không quan hệ? Nhưng chủ tử đã nói như vậy , hắn cũng không dám lảm lời, chỉ khuyên nhủ: “Điện hạ, nếu không quay về sẽ không kịp mất.”

Phó Du Nhiên nghĩ tới chuyện tốt của lão Tề, vươn vai định đứng dậy, chợt nghe thấy tiếng pháo long trọng vang lên trước điện. Vinh Thăng vội kêu lên: “Điện hạ, nhất định Thái tử phi điện hạ đã đến rồi.”

Phó Du Nhiên vội vàng chạy về chính điện, Hoàng hậu thấy nàng khẽ oán trách vài câu. Chiều Thái đế lại không nói gì, vẻ mặt thông cảm thở dài: “Cuối cùng thời gian độc thân vui vẻ đã trôi qua.”

Phó Du Nhiên cười gượng hai tiếng, sửa sang lại y quan theo lễ quan ra chính điện. Ngoài điện thăm dò trải rộng, tiếng trống chiêng vang động trời, âm thanh chúc mừng của quan viên, thái giám vang lên không ngớt. Một chiếc kiệu hoa đỏ rực vô cùng hoa lệ đứng giữa sân lớn, chờ đọc một loạt tuyên ngôn thành thân, lại cầm dải lụa đỏ cửa kiệu hoa, xong mọi thủ tục, chiếc kiệu hoa mười sáu người khiêng kia mới được nhắc lên.

Tân nương mặc lễ phục màu đỏ rực, hỉ khăn che mặt ngồi ngay ngắn ở giữa, hỉ nương đứng bên cạnh đỡ tân nương ra, mỗi bước đi đều nói “cát tường”, đến khi đứng trước mặt Phó Du Nhiên thì vừa đúng mười sáu câu. Sau đó bà ta cẩn thận buông tay tân nương, Phó Du Nhiên thấp người nhìn trộm trong hỉ khăn vài lần, chỉ thấy làn da trắng mịn như tuyết và châu ngọc đại mạo rủ xuống. Nhìn lên không thành, Phó Du Nhiên khó chịu cầm lấy dải lụa đỏ, vừa định quay người, chợt thấy trong đám người tặng của hồi môn có vài bóng dáng quen thuộc, là Mặc Yến Thần, Mặc Vĩ Thiên và... Lâm Hi Nguyệt?

Không ngờ ở đây có thể gặp được nha đầu thối này, Phó Du Nhiên vui mừng thốt lên: “Hi Nguyệt!”

Nói xong bỗng nàng thấy chân mình đau xót, cúi đầu nhìn xuống, một bàn chân bị bó chặt đeo giày màu đỏ khảm phỉ thúy, tơ vàng đang dẫm lên chân nàng. Phó Du Nhiên giận dữ, tân nương tử này thật to gan, dám đáng Thái tử ở trước mặt bao nhiêu người sao? Phó Du Nhiên đang định nổi trận lôi đình, chợt nghe thấy tiếng quát khế từ trong hỉ khăn, “Mẹ kiếp, cô trật tự chút đi!”

Nghe thấy giọng nói này, Phó Du Nhiên trợn mắt không dám tin, run rẩy nói, “Ngươi... Ngươi... Ngươi...”

.....

Hết Chương 40

42. Chương 41

Cục Phẩm Thái Tử Phi

Tác giả: Viên Bất Phá

Nguồn cv: Daisy_chrys – TTV

Edit: L2NT

Độ dài: 162 chương

.....

Chương 41:

Động Phòng Hoa Chúc

Sau lễ bái đường là yến hội ăn mừng, nhưng nó cũng không còn ý nghĩa gì với Phó Du Nhiên nữa, bên tai nàng chỉ lớn vồn giọng nói vô cùng quen thuộc kia. Tiếp đó, đúng như nàng lo lắng, sau khi đưa tân nương vào động phòng, Chiêu Thái đế không hề nhắc tới việc tứ hôn cho Hoài vương, nàng cũng chẳng nhìn thấy “Phó cô nương” lên sân khấu, chỉ thấy hai người Chiêu Thái đế và Mặc Yên Thần cười đến phô cả hàm răng, vô cùng tổn hại hình tượng hoàng thất.

Tiệc rượu quá nửa, sắc trời dần tối, Mặc Vĩ Thiên thông minh đã nhận ra “Thái tử” hồn vía lên mây, vì thế cao giọng tuyên bố, “Thái tử không chờ được nữa.”

Phó Du Nhiên bị vây quanh trong hàng loạt tiếng cười vui sướng được áp giải đến bên ngoài tấm cung đã trang trí mới hoàn toàn. Mặc Vĩ Thiên lôi Phó Du Nhiên tới cửa, thần thần bí bí đưa cho Phó Du Nhiên một cái túi nhỏ, cười quái dị, “Đây là đồ tốt, muội phụ (em rể) hãy dùng cẩn thận.”

Phó Du Nhiên đau khổ nghe cách xưng hô của Mặc Vĩ Thiên với mình, ông trời ơi, cứu con với, rốt cuộc là nàng hiểu lầm chuyện gì hay bọn hần hiểu lầm điều gì đây?

Tiếng la hét ầm ĩ ngoài điện đã quấy động đến hỉ nương ở trong tấm cung, bà ta mở cửa mời Phó Du Nhiên vào, sau khi hướng dẫn một chút lễ nghi tập tục, và vài việc nhỏ không đáng kể việc, liền lôi Lâm Hi Nguyệt cũng đang ở bên trong ra ngoài.

Cửa điện được hỉ nương khép lại cẩn thận, ngăn cách tiếng ồn náo nhiệt xôn xao bên ngoài, trong điện lập tức trở nên im lặng. Phó Du Nhiên có chút không quen, cứ đứng ngơ ngác nhìn tân nương ngồi trên giường.

Tân nương tử hơi xao động, đợi một lúc lâu mà vẫn chưa thấy có người vén hỉ khăn lên, bèn giơ tay định tự mình động thủ.

“Dừng tay!” Phó Du Nhiên hét lớn, khiến tân nương run rẩy một chút. Phó Du Nhiên ghen ngào nói: “Để ta tự tuyên án tử hình đi.”

Khoảng cách từ bàn tới giường chỉ vài bước chân ngắn ngủn, nhưng thời gian Phó Du Nhiên lê lét đến nơi mất hai nén hương. Nàng hít sâu, thở ra, lại hít sâu, vẻ mặt kiên nghị vươn tay tới chiếc hỉ khăn màu đỏ, bỗng nhiên mắt hoa lên, chiếc hỉ khăn kia đã bay tới, đường bay vô cùng chuẩn xác, đáp xuống mặt nàng.

“Cô đã xong được chưa!”

Phó Du Nhiên vô cùng uể oải đến gỡ hỉ khăn trên mặt xuống, vẻ mặt cầu xin ngồi vào giường, “Người không thể cho ta ảo tưởng một chút sao?”

“Ảo tưởng cái gì?” Tề Diệc Bắc thân mặc hỉ phục đỏ rực tức giận hỏi.

“Ảo tưởng người gả tới không phải người a!” Phó Du Nhiên kích động, “Vì sao không phải Tiết Huyền Trữ?”

Tề Diệc Bắc khó hiểu nói: “Tiết Huyền Trữ tất nhiên cũng nhập cung, được phong làm Lương đệ.”

“Ta không nói chuyện đó!” Phó Du Nhiên giận dữ nói: “Ta đang hỏi vì sao Phó Du Nhiên lại biến thành Thái tử phi!”

“Hả?”

Phát điên là cảm giác như thế nào? Hiện tại Phó Du Nhiên có thể cảm nhận rõ ràng. Đó là một loại cảm giác ngứa ngáy trong lòng, da đầu tê dại, cả người run rẩy, muốn hét to và đập hết mọi thứ. Nàng xách áo Tề Diệc Bắc, quát hết sức: “Người gả về đây, ai sẽ thành thân với Hoài vương?”

Tề Diệc Bắc nhướn mày, “Cô lo lắng cho Hoài vương?”

Phó Du Nhiên run run ngón tay chỉ vào Tề Diệc Bắc, “Người, người... các người nói sẽ hoàn thành tâm nguyện của ta, không phải sẽ gả ta cho Hoài vương sao?”

“Gả cho Hoài vương?” Tề Diệc Bắc làm vẻ ‘cô bị bệnh à’ nói, “Ta đã sớm nói, nghĩa nữ của Mặc Yến Thần quyết không thể gả cho Hoài vương mà.”

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả” Tề Diệc Bắc liếc Phó Du Nhiên nói: “Bởi vì Mặc Yến Thần chỉ có thể ủng hộ Thái tử.”

Phó Du Nhiên ngẩn ngơ, “Nhưng... tâm nguyện của ta...”

Tề Diệc Bắc cũng phát hiện Phó Du Nhiên có vấn đề, cau mày nói: “Không phải cô muốn làm Thái tử phi sao? Không lo ăn mặc, kẻ hầu người hạ, hơn nữa còn có thể cho các huynh đệ cô hoàn lương, chẳng phải đây là tâm nguyện của cô còn gì?”

“Đừng là như thế, nhưng...” Phó Du Nhiên điên cuồng vò tóc, “Tính sai rồi!”

Tề Diệc Bắc nheo mắt, “Theo lý thuyết cô phải sớm biết người tiến cung là ‘Phó Du Nhiên’ mới đúng.”

Phó Du Nhiên nhụt chí ngồi trở lại giường, cuối cùng nàng đã hiểu được lí do mà Hoài vương tức giận. Đúng vậy, nàng hẳn phải biết sớm, nhưng ngày vấn danh đó cũng không biết ai đã ngủ gật trên ghế, không nghe thấy điều quan trọng, còn ngốc nghếch nói cho Hoài vương biết Hoàng Thượng sẽ tứ hôn.

“A ——” Phó Du Nhiên kêu thảm thiết, “Tại sao lại như vậy?”

“Rốt cuộc có chuyện gì? Làm Thái tử phi cô tủi thân lắm ư? Cô cho rằng ta tình nguyện muốn cưới cô sao?” Tề Diệc Bắc mất kiên nhẫn nói: “Cô vẫn cứ khẳng khẳng muốn gả cho Tề Thụy Nam à?”

“Không phải.” Đang đắm chìm trong đau thương, Phó Du Nhiên lập tức ngẩng đầu lên, nàng hiểu rõ, đắc tội với chủ nhân của một đồng vàng trong tương lai là chuyện tuyệt đối không thể làm, “Hoài vương vẫn là thần tượng của ta, có thể gả cho hắn thì tốt quá, nhưng làm Thái tử phi cũng không tệ, quan trọng nhất là...”

“Quan trọng?”

Phó Du Nhiên cười gượng, “Thái tử đã nói với Hoài vương, Hoàng Thượng sẽ tứ hôn ‘Phó cô nương’ cho hắn. Kết quả Thái tử lại tự mình cưới ‘Phó cô nương’, người nói xem Hoài vương có thể ghi hận trong lòng hay không?”

“Cái gì?” Tề Diệc Bắc trợn mắt, “Cô...!!! Vô duyên vô cớ gây rắc rối cho ta!”

Phó Du Nhiên thở dài, “Ta cũng không muốn, ai bảo các người cũng không thèm tiến cung thăm ta, nếu các người nói trước, sẽ không xảy ra chuyện này.” Còn lãng phí tình cảm của nàng! Hoài vương... Xem ra sau này chỉ có thể gặp lại huynh trong mơ mà thôi.

“Sai lầm của chúng ta ư?” Tề Diệc Bắc buồn bực ngồi trước gương trang điểm, tháo xuống một đồng trên châu mũ phượng, sau đó dồn sức nhỏ hàng loạt trâm cài đầu xuống, “Trong mười ngày đó ta phải học vô số quy củ, còn sức nào mà tiến cung nữa?”

Tề Diệc Bắc thì thầm nửa ngày, Phó Du Nhiên vẫn làm ngơ, hoài niệm Hoài vương trong lòng. Buồn rầu bị thương một trận, nàng lại thấy thật nhàm chán, bèn đi tới đằng sau Tề Diệc Bắc, nhìn khuôn mặt xinh đẹp phản chiếu trong gương, cười nói: “Hóa ra ta cũng có thể xinh như vậy.”

Tề Diệc Bắc sững sốt, nhìn hình ảnh trong gương, làn da trắng nõn mềm mại, mái tóc như suối mây, đôi mắt đen láy, đôi môi đỏ căng mọng... Thì ra nha đầu kia thay đổi cách ăn mặc lại thuận mắt đến thế. Không hiểu vì sao, Tề Diệc Bắc lại nhớ tới thân thể quyến rũ trong cái đêm ở Thần Phong trại đó... Có lẽ cưới nàng, cũng không khó tiếp nhận như hắn tưởng.

“Vui về cái gì? Không quan hệ tới diện mạo cô.” Che dấu ý nghĩ hỗn loạn trong đầu, Tề Diệc Bắc tức giận nói: “Từ nửa đêm ta đã bị gọi dậy, ngoan ngoãn ngồi hai canh giờ để người ta tô vẽ trên mặt, da mặt được trát thêm một lớp, cóc cũng biến thành thiên nga.”

“Người nói ai là... Người làm cái gì vậy?”

“Cởi quần áo.”

Phó Du Nhiên vội vàng tóm lấy tay Tề Diệc Bắc đang cởi đai lưng, “Ta biết người cởi quần áo! Nhưng tại sao người muốn cởi?”

Tề Diệc Bắc day day trán, quát lớn: “Cởi quần áo thì còn làm gì? Đi ngủ!!” Nói xong, hất hất tay Phó Du Nhiên ra, nhanh nhẹn cởi áo khoác, đang định trèo lên giường, chợt thấy chiếc túi nhỏ Phó Du Nhiên vừa đặt bên giường, “Đây là cái gì?”

“Không biết, Mặc tiểu tử cho ta, gọi là lễ vật tân hôn?”

“Hắn?” Tề Diệc Bắc cau mày gỡ túi ra, bên trong là một chiếc hòm tinh xảo. Đến khi mở lên xem vật bên trong, khuôn mặt Tề Diệc Bắc đen lại.

Phó Du Nhiên vội tiến đến nhìn, trong hòm đựng hai chiếc bình nhỏ và một mảnh vải. Mở tấm vải ra, đập vào mắt là hình vẽ một đôi nam nữ giống như Đông cung đồ, nhìn sang hai chiếc bình nhỏ, một chiếc đề “Dục lan du”, một chiếc viết “A, đến đây”!

Đến người ngốc nghếch cũng biết đêm động phòng sẽ làm cái gì, hiện giờ lại thấy mấy thứ này, Phó Du Nhiên không khỏi đỏ bừng mặt, khẽ nói: “Chúng ta...”

.....

Hết Chương 41

43. Chương 42

Cực Phẩm Thái Tử Phi

Tác giả: Viên Bất Phá

Nguồn cv: Daisy_chrys – TTV

Edit: L2NT

Độ dài: 162 chương

.....

Chương 42:

Cung Đấu

“Chúng ta... có nên ra ngoài đánh cho hắn một trận không?”

Tề Diệc Bắc tức giận nói: “Cô yên tĩnh chút đi.”

Phó Du Nhiên im lặng nhìn vật trước mắt, nàng chỉ biết tên tiểu tử kia chẳng tốt đẹp gì. Nàng nhanh chóng đóng chiếc hộp lại cất vào túi, nhét vào chỗ sâu nhất trong tủ quần áo, “Bằng hữu của người rút cuộc bị sao vậy?” Phó Du Nhiên đỏ mặt nói: “Tuy nhiên... Chúng ta cũng đâu thể làm gì, tuy bây giờ cơ thể của ta được gả cho thân thể của người, nhưng vì vướng bận tâm lý, nên chúng ta quyết không thể làm... Làm chuyện kia được. Đến lúc quay trở về... Lại phải lo lắng.” Giọng nói của nàng càng lúc càng bé dần, tuy sơn tặc phần lớn rất trơ trên, nhưng trong thời khắc quan trọng, vẫn có chút thẹn thùng của cô nương mới lớn.

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó của “Thái tử”, Tề Diệc Bắc giận sôi máu, “Cô không cần nghĩ nhiều, yên tâm đi, cho dù đổi lại, ta cũng không có hứng thú với cô!”

Phó Du Nhiên đang ngượng ngùng nghe xong, tròng mắt hét lớn: “Người nói cái gì? Ta có điểm nào không tốt? Qua một thời gian dài như thế, cơ thể của ta sớm đã bị người nhìn hết, bây giờ thành thân, người còn dám nói thế à? Cẩn thận ta cho người cả đời cũng không nổi được ‘Thú tính’!”

“Cô...” Tề Diệc Bắc bất đắc dĩ nói: “Được rồi, có hứng thú, ta nhìn thân thể của cô, đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm.”

“Cái gì?” Phó Du Nhiên trợn mắt, hùng hổ tiến đến xốc cổ áo Tề Diệc Bắc, “Người... Người nhìn thật sao? Người dám không tuân thủ minh ước của chúng ta?”

Nhìn hay không cũng đều không đúng, Tề Diệc Bắc đẩy Phó Du Nhiên ra, hai tay chống hông đứng trên giường mắng to: “Ta nhìn đấy! Không những nhìn, mà còn sờ soạng nữa! Cô tính làm gì!” (anh đánh đá quá keke)

Sờ?? Khuôn mặt Phó Du Nhiên đỏ bừng, còn Tề Diệc Bắc sau khi hét to cũng nhận ra có chút khó xử, lúng túng bĩu môi, nằm xuống góc giường, buồn bực nói: “Dù sao hiện giờ gả thì cũng đã gả, cưới thì cũng cưới rồi, nếu sau này đổi lại, tốt hơn hết cô cứ an phận làm Thái tử phi đi, chỉ cần không gây rắc rối, mọi chuyện tùy cô.”

Phó Du Nhiên “Ừm” một tiếng, bối rối đứng cạnh giường.

Tề Diệc Bắc nghĩ Phó Du Nhiên then thùng, khẽ nói: “Vất vả một ngày rồi, cô cũng nên ngủ đi, hai ta đã thành vợ chồng, cũng không cần để ý.”

Phó Du Nhiên cười khẩy nói: “Ta không để ý chuyện đó, vì tướng ngũ ta không tốt, sợ gây thương tích cho thân thể của mình.”

“Không sao, ta ngủ rất cảnh giác” Tề Diệc Bắc vô tình nói: “Có thể tránh được.”

Phó Du Nhiên cũng đang buồn ngủ, lập tức cởi áo khoác nằm xuống giường, muốn nói một chút, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào. Bên tai vang lên tiếng hít thở đều đều, ánh mắt nàng dừng tại chiếc bàn bày rượu và thức ăn, mới chợt nhớ ra, bọn họ chưa uống rượu làm lễ hợp cẩn, như vậy xem như chưa thành vợ chồng sao? Trước đây nàng chỉ nghĩ sẽ tùy tiện bắt một người đàn ông lên núi thành thân, ai ngờ vớ được một người đàn ông độc thân giàu có nhất thiên hạ.

Tuy rằng không được gả cho Hoài vương là điều vô cùng tiếc nuối, nhưng đâu ai ngờ nàng lại trở thành Thái tử phi? Nếu Cốt ca và Sơn ca biết được, nhất định sẽ rất vui vẻ, nhưng...” Phó Du Nhiên” là Thái tử phi, còn nàng lại trong thân thể “Thái tử”, nếu vẫn không thể đổi lại, vậy sau này nàng là ai? Trở thành Thái tử ư? Hay vẫn là Thái tử phi? Nếu đổi trở về sớm thì tốt quá, dựa vào sự quan sát nhiều năm của nàng, làm Thái tử chẳng phải chuyện hay ho gì. Cái gì cũng không được, làm gì cũng có người đi theo, không được nói sai, không được nhai chóp chép khi ăn cơm...

Phó Du Nhiên dần dần chìm vào giấc ngủ, trong lúc mơ thấy mình đang thưởng thức một bàn đầy thức ăn ngon, hương thơm ngào ngạt, bạch bạch, hừ hừ, bạch bạch...

“Dậy đi!”

“Đừng phiền ta.” Phó Du Nhiên hươ hươ nắm đấm, ra oai với kẻ đang phá hỏng giấc mộng của nàng.

“Dậy mau —— “

Phó Du Nhiên bỗng thấy hẫng một cái, cả người lăn xuống mặt đất, nàng mơ mơ màng màng bật dậy, hét lớn: “Làm sao vậy? Động đất...”

“Động đất cái đầu cô!” Tề Diệc Bắc xanh mặt nói: “Cô muốn ngủ đến khi nào nữa!” Đêm qua không biết hần đã bị đập bao nhiêu cái, ngủ cũng không yên, nét ngủ cũng xấu như tính vậy... Hừ hừ!

Hần vừa mắng, vừa lôi một mảnh lụa ở dưới gối ra, lại lấy một chiếc bình nhỏ, đổ xuống mảnh lụa, Phó Du Nhiên liếc nhìn, thì ra là máu.

Tề Diệc Bắc đưa mảnh vải cho Phó Du Nhiên, “Thối cho khô, rồi đưa a ma bên ngoài.”

“Để làm gì?”

Tề Diệc Bắc lườm một cái, “Chẳng lẽ một chút kiến thức cơ bản cô cũng không biết sao?”

Phó Du Nhiên hiểu ra, đỏ mặt phe phẩy mảnh vải lụa, để vết máu khô một chút, sau đó đưa a ma đứng hầu bên ngoài điện. Đám thái giám nô tỳ thấy Thái tử rời giường, bèn tiến vào hầu hạ, đến khi hai người tắm gội sạch sẽ, Vinh Thăng mới đưa họ đến Tử Hộc cung thỉnh an Hoàng hậu.

Đến Tử Hộc cung, ngoại trừ Hoàng hậu đang mặc y phục lộng lẫy, còn có mấy vị phi tần Phó Du Nhiên chưa từng thấy qua, nhưng cũng đều rất cao quý. Đặc biệt có một người ngồi bên trái Hoàng hậu, mặc váy xanh ngọc thêu hoa nở kim sắc, trên đầu chỉ cài một cây trâm phượng màu vàng rủ dây ngọc. Tuy khoe mắt lộ vài nếp nhăn mờ mờ, nhưng khuôn mặt vẫn rạng rỡ tự tin, đôi mắt tràn ngập ý cười, không hề thua kém mấy vị phi tần trẻ tuổi, vị này có lẽ là Đức phi đứng thứ hai trong hậu cung rồi?

Phó Du Nhiên còn vô tình phát hiện ra Tiết Huyền Trữ và Yên Bội Nhược, các nàng cũng nhập cung hôm qua, đều được sắc phong làm Tam phẩm Lương đệ, đứng sau ngôi vị Thái tử phi. Nhìn tình hình này, có lẽ nên sớm thỉnh an Hoàng hậu thì hơn.

Hai người vừa làm lễ nạp thái với Hoàng hậu, Tiết Huyền Trữ đã nhẹ nhàng tiến lên, “Huyền Trữ không dám quấy rầy Thái tử và Thái tử phi nghỉ ngơi, nên đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương trước, mong Thái tử và Thái tử phi thứ lỗi.”

Hoàng hậu cười nói, “Đâu có, Tiết lương đệ vốn dĩ đang chuẩn bị đến cùng các con, nhưng sáng sớm nay ta đã sai người kêu nàng tới.”

Phó Du Nhiên vẫn cảm thấy có gì không đúng, Tề Diệc Bắc đã quỳ xuống, nói với Hoàng hậu: “Du Nhiên tham ngủ, để mẫu hậu chờ lâu, xin mẫu hậu trách phạt.”

Hoàng hậu mỉm cười ra lệnh bình thân, “Các con đến đúng lúc lắm, ta nghe nói Tiết lương đệ tấu đàn rất hay, có thể gọi bướm đến múa, nên mới nóng vội sai nàng tới. Tiết lương đệ, nay người đã đến đông đủ, con hãy thi triển tài nghệ đi.”

Tiết Huyền Trữ cúi người, “Huyền Trữ vâng mệnh.”

Khi nói chuyện, một cây đàn tranh được thái giám đưa tới điện. Tiết Huyền Trữ nhẹ nhàng ngồi xuống, khẽ nâng cổ tay, đầu ngón tay lướt trên dây đàn, tiếng đàn réo rắt như nước chảy. Mọi người đều tưởng tượng ra mình đang ở cảnh sắc non xanh nước biếc, khung cảnh rực rỡ, bên tai là tiếng suối róc rách, chim muông hót vang...

Lúc mọi người say trong tiếng đàn, không biết ai khẽ thở nhẹ, mấy con bướm màu sắc sỡ từ ngoài điện bay vào, vờn quanh Tiết Huyền Trữ, dường như hòa vào âm thanh ấy. Đến khi kết thúc, đàn bướm bay đi, trong điện im phăng phắc, Phó Du Nhiên trợn mắt, sợ ngây người.

Trước đây nàng cũng học cầm, hôm nay nghe Tiết Huyền Trữ đàn một khúc, Phó Du Nhiên đột nhiên cảm thấy mình còn có thể phát triển được một ngành sản xuất khác —— sản xuất bông gòn (để nhét lỗ tai khi chị ý đánh đàn =))).

Trong mắt Tề Diệc Bắc tràn đầy tán thưởng, nhẹ nhàng vỗ tay nói: “Tiết Lương đệ cầm nghệ vô song, đàn một khúc chẳng phải chốn nhân gian.”

Tiết Huyền Trữ vội vàng nói: “Thái tử phi vốn là nghĩa nữ của bậc đại hiền, trình độ uyên bác, Huyền Trữ chỉ múa rìu qua mắt thợ mà thôi.”

Hoàng hậu cười nói: “Thái tử phi nói rất đúng, Tiết Lương đệ sao khiêm tốn thế?”

Bỗng một vị phi tần bên người Hoàng hậu nói: “Nương nương, tài đánh đàn của Tiết Lương đệ tuy hay, nhưng sao có thể sánh với nghĩa nữ của Mặc tiên sinh? Nô tì cả gan, chỉ bằng mời Thái tử phi cũng gảy một khúc, để chúng ta mở mang kiến thức cái gọi là ‘Âm thanh của tự nhiên’.”

Người vừa nói chính là Nguyên phi – mẫu thân của Lục hoàng tử, bà là muội muội của mẫu thân Tiết Huyền Trữ và cũng là dì của nàng. Chính bà là người nhiệt liệt đề cử tài đánh đàn của Tiết Huyền Trữ với Hoàng hậu.

Hoàng hậu chau mày, thoáng nhìn qua Tề Diệc Bắc. Tề Diệc Bắc cười nhẹ, đứng dậy cúi người, “Nếu Nguyên phi nương nương có nhã hứng, vậy Du Nhiên xin bêu xấu.”

.....

Hết Chương 42Cực Phẩm Thái Tử Phi

Tác giả: Viên Bất Phá

Nguồn cv: Daisy_chrys – TTV

Edit: L2NT

Độ dài: 162 chương

.....

Chương 42:

Cung Đấu

“Chúng ta... có nên ra ngoài đánh cho hần một trận không?”

Tề Diệc Bắc tức giận nói: “Cô yên tĩnh chút đi.”

Phó Du Nhiên im lặng nhìn vật trước mắt, nàng chỉ biết tên tiểu tử kia chẳng tốt đẹp gì. Nàng nhanh chóng đóng chiếc hộp lại cất vào túi, nhét vào chỗ sâu nhất trong tủ quần áo, “Bằng hữu của người rốt cuộc bị sao vậy?” Phó Du Nhiên đỏ mặt nói: “Tuy nhiên... Chúng ta cũng đâu thể làm gì, tuy bây giờ cơ thể của ta được gả cho thân thể của người, nhưng vì vướng bận tâm lý, nên chúng ta quyết không thể làm... Làm chuyện kia được. Đến lúc quay trở về... Lại phải lo lắng.” Giọng nói của nàng càng lúc càng bé dần, tuy sơn tặc phần lớn rất trơ trẽn, nhưng trong thời khắc quan trọng, vẫn có chút thẹn thùng của cô nương mới lớn.

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó của “Thái tử”, Tề Diệc Bắc giận sôi máu, “Cô không cần nghĩ nhiều, yên tâm đi, cho dù đổi lại, ta cũng không có hứng thú với cô!”

Phó Du Nhiên đang ngưỡng ngùng nghe xong, trừng mắt hét lớn: “Người nói cái gì? Ta có điểm nào không tốt? Qua một thời gian dài như thế, cơ thể của ta sớm đã bị người nhìn hết, bây giờ thành thân, người còn dám nói thế à? Cẩn thận ta cho người cả đời cũng không nổi được ‘Thú tính’!”

“Cô...” Tề Diệc Bắc bất đắc dĩ nói: “Được rồi, có hứng thú, ta nhìn thân thể của cô, đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm.”

“Cái gì?” Phó Du Nhiên trợn mắt, hùng hổ tiến đến xốc cổ áo Tề Diệc Bắc, “Người... Người nhìn thật sao? Người dám không tuân thủ minh ước của chúng ta?”

Nhìn hay không cũng đều không đúng, Tề Diệc Bắc đẩy Phó Du Nhiên ra, hai tay chống hông đứng trên giường mắng to: “Ta nhìn đấy! Không những nhìn, mà còn sờ soạng nữa! Cô tính làm gì!” (anh đánh đá quá keke)

Sờ?? Khuôn mặt Phó Du Nhiên đỏ bừng, còn Tề Diệc Bắc sau khi hét to cũng nhận ra có chút khó xử, lúng túng bĩu môi, nằm xuống góc giường, buồn bực nói: “Dù sao hiện giờ gả thì cũng đã gả, cưới thì cũng cưới rồi, nếu sau này đổi lại, tốt hơn hết cô cứ an phận làm Thái tử phi đi, chỉ cần không gây rắc rối, mọi chuyện tùy cô.”

Phó Du Nhiên “Ừm” một tiếng, bối rối đứng cạnh giường.

Tề Diệc Bắc nghĩ Phó Du Nhiên thẹn thùng, khẽ nói: “Vất vả một ngày rồi, cô cũng nên ngủ đi, hai ta đã thành vợ chồng, cũng không cần để ý.”

Phó Du Nhiên cười khẩy nói: “Ta không để ý chuyện đó, vì tướng ngủ ta không tốt, sợ gây thương tích cho thân thể của mình.”

“Không sao, ta ngủ rất cảnh giác” Tề Diệc Bắc vô tình nói: “Có thể tránh được.”

Phó Du Nhiên cũng đang buồn ngủ, lập tức cởi áo khoác nằm xuống giường, muốn nói một chút, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào. Bên tai vang lên tiếng hít thở đều đều, ánh mắt nàng dừng tại chiếc bàn bày rượu và thức ăn, mới chợt nhớ ra, bọn họ chưa uống rượu làm lễ hợp cẩn, như vậy xem như chưa thành vợ chồng sao? Trước đây nàng chỉ nghĩ sẽ tùy tiện bắt một người đàn ông lên núi thành thân, ai ngờ vớ được một người đàn ông độc thân giàu có nhất thiên hạ.

Tuy rằng không được gả cho Hoài vương là điều vô cùng tiếc nuối, nhưng đâu ai ngờ nàng lại trở thành Thái tử phi? Nếu Cốt ca và Sơn ca biết được, nhất định sẽ rất vui vẻ, nhưng...”Phó Du Nhiên” là Thái tử phi, còn nàng lại trong thân thể “Thái tử”, nếu vẫn không thể đổi lại, vậy sau này nàng là ai? Trở thành Thái tử ư? Hay vẫn là Thái tử phi? Nếu đổi trở về sớm thì tốt quá, dựa vào sự quan sát nhiều năm của nàng, làm Thái tử chẳng phải chuyện hay ho gì. Cái gì cũng không được, làm gì cũng có người đi theo, không được nói sai, không được nhai chóp chép khi ăn cơm...

Phó Du Nhiên dần dần chìm vào giấc ngủ, trong lúc mơ thấy mình đang thưởng thức một bàn đầy thức ăn ngon, hương thơm ngào ngạt, bịch bịch, hừ hừ, bịch bịch...

“Dậy đi!”

“Đừng phiền ta.” Phó Du Nhiên hươ hươ nắm đấm, ra oai với kẻ đang phá hỏng giấc mộng của nàng.

“Dậy mau —— “

Phó Du Nhiên bỗng thấy hăng một cái, cả người lặn xuống mặt đất, nàng mơ mơ màng màng bật dậy, hét lớn: “Làm sao vậy? Động đất...”

“Động đất cái đầu cô!” Tề Diệc Bắc xanh mặt nói: “Cô muốn ngủ đến khi nào nữa!” Đêm qua không biết hần đã bị đập bao nhiêu cái, ngủ cũng không yên, nét ngủ cũng xấu như tính vậy... Hừ hừ!

Hần vừa mắng, vừa lôi một mảnh lụa ở dưới gối ra, lại lấy một chiếc bình nhỏ, đổ xuống mảnh lụa, Phó Du Nhiên liếc nhìn, thì ra là máu.

Tề Diệc Bắc đưa mảnh vải cho Phó Du Nhiên, “Thối cho khô, rồi đưa a ma bên ngoài.”

“Để làm gì?”

Tề Diệc Bắc lườm một cái, “Chẳng lẽ một chút kiến thức cơ bản cô cũng không biết sao?”

Phó Du Nhiên hiểu ra, đổ mặt phe phẩy mảnh vải lụa, để vết máu khô một chút, sau đó đưa a ma đứng hầu bên ngoài điện. Đám thái giám nô tỳ thấy Thái tử rời giường, bèn tiến vào hầu hạ, đến khi hai người tắm gội sạch sẽ, Vinh Thăng mới đưa họ đến Tử Hộc cung thỉnh an Hoàng hậu.

Đến Tử Hộc cung, ngoại trừ Hoàng hậu đang mặc y phục lộng lẫy, còn có mấy vị phi tần Phó Du Nhiên chưa từng thấy qua, nhưng cũng đều rất cao quý. Đặc biệt có một người ngồi bên trái Hoàng hậu, mặc váy xanh ngọc thêu hoa nở kim sắc, trên đầu chỉ cài một cây trâm phượng màu vàng rủ dây ngọc. Tuy khoe mắt lộ vài nếp nhăn mờ mờ, nhưng khuôn mặt vẫn rạng rỡ tự tin, đôi mắt tràn ngập ý cười, không hề thua kém mấy vị phi tần trẻ tuổi, vị này có lẽ là Đức phi đứng thứ hai trong hậu cung rồi?

Phó Du Nhiên còn vô tình phát hiện ra Tiết Huyền Trữ và Yến Bội Nhược, các nàng cũng nhập cung hôm qua, đều được sắc phong làm Tam phẩm Lương đệ, đứng sau ngôi vị Thái tử phi. Nhìn tình hình này, có lẽ nên sớm thỉnh an Hoàng hậu thì hơn.

Hai người vừa làm lễ nạp thái với Hoàng hậu, Tiết Huyền Trữ đã nhẹ nhàng tiến lên, “Huyền Trữ không dám quấy rầy Thái tử và Thái tử phi nghỉ ngơi, nên đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương trước, mong Thái tử và Thái tử phi thứ lỗi.”

Hoàng hậu cười nói, “Đâu có, Tiết lương đệ vốn dĩ đang chuẩn bị đến cùng các con, nhưng sáng sớm nay ta đã sai người kêu nàng tới.”

Phó Du Nhiên vẫn cảm thấy có gì không đúng, Tề Diệc Bắc đã quỳ xuống, nói với Hoàng hậu: “Du Nhiên tham ngủ, để mẫu hậu chờ lâu, xin mẫu hậu trách phạt.”

Hoàng hậu mỉm cười ra lệnh bình thân, “Các con đến đứng lúc lắm, ta nghe nói Tiết lương đệ tấu đàn rất hay, có thể gọi bướm đến múa, nên mới nóng vội sai nàng tới. Tiết lương đệ, nay người đã đến đông đủ, con hãy thi triển tài nghệ đi.”

Tiết Huyền Trữ cúi người, “Huyền Trữ vâng mệnh.”

Khi nói chuyện, một cây đàn tranh được thái giám đưa tới điện. Tiết Huyền Trữ nhẹ nhàng ngồi xuống, khẽ nâng cổ tay, đầu ngón tay lướt trên dây đàn, tiếng đàn réo rắt như nước chảy. Mọi người đều tưởng tượng ra mình đang ở cảnh sắc non xanh nước biếc, khung cảnh rực rỡ, bên tai là tiếng suối róc rách, chim muông hót vang...

Lúc mọi người say trong tiếng đàn, không biết ai khẽ thở nhẹ, mấy con bướm màu sắc sỡ từ ngoài điện bay vào, vờn quanh Tiết Huyền Trữ, dường như hòa vào âm thanh ấy. Đến khi kết thúc, đàn bướm bay đi, trong điện im phăng phắc, Phó Du Nhiên trợn mắt, sợ ngây người.

Trước đây nàng cũng học cầm, hôm nay nghe Tiết Huyền Trữ đàn một khúc, Phó Du Nhiên đột nhiên cảm thấy mình còn có thể phát triển được một ngành sản xuất khác —— sản xuất bông gòn (để nhét lỗ tai khi chị ý đánh đàn =))).

Trong mắt Tề Diệc Bắc tràn đầy tán thưởng, nhẹ nhàng vỗ tay nói: “Tiết Lương đệ cầm nghệ vô song, đàn một khúc chẳng phải chốn nhân gian.”

Tiết Huyền Trữ vội vàng nói: “Thái tử phi vốn là nghĩa nữ của bậc đại hiền, trình độ uyên bác, Huyền Trữ chỉ múa rìu qua mắt thợ mà thôi.”

Hoàng hậu cười nói: “Thái tử phi nói rất đúng, Tiết Lương đệ sao khiêm tốn thế?”

Bỗng một vị phi tần bên người Hoàng hậu nói: “Nương nương, tài đánh đàn của Tiết Lương đệ tuy hay, nhưng sao có thể dám so sánh với nghĩa nữ của Mặc tiên sinh? Nô tì cả gan, chỉ bằng mời Thái tử phi cũng gảy một khúc, để chúng ta mở mang kiến thức cái gọi là ‘Âm thanh của tự nhiên’”

Người vừa nói chính là Nguyên phi – mẫu thân của Lục hoàng tử, bà là muội muội của mẫu thân Tiết Huyền Trữ và cũng là dì của nàng. Chính bà là người nhiệt liệt đề cử tài đánh đàn của Tiết Huyền Trữ với Hoàng hậu.

Hoàng hậu chau mày, thoáng nhìn qua Tề Diệc Bắc. Tề Diệc Bắc cười nhẹ, đứng dậy cúi người, “Nếu Nguyên phi nương nương có nhã hứng, vậy Du Nhiên xin bêu xấu.”

.....

Hết Chương 42

44. Chương 43

Chương 43: Quốc sư Huyền Sắc

Tuy rằng Tề Diệc Bắc đã dùng cảm nghênh chiến, nhưng Phó Du Nhiên vẫn vô cùng lo lắng. Tiếng đàn của Tiết Huyền Trữ ngay cả bướm cũng dụ tới được, tài năng đánh đàn của lão Tề hơn nàng ta được ư? Nếu không được, chẳng phải bôi tro trát trấu vào mặt “Thái tử phi” sao?

“Mẫu hậu, con thấy vẫn nên...” Phó Du Nhiên vừa cất lời, Tiết Huyền Trữ đã đến cạnh Tề Diệc Bắc, nhỏ nhẹ nói: “Huyền Trữ từ lâu đã ngưỡng mộ tài hoa của Thái tử phi, hôm nay vinh hạnh được xem, thực là phúc khí của Huyền Trữ.”

Tề Diệc Bắc cười nói: “Cầm kỹ thô thiển, chỉ dám tiêu khiển cho người nghe, há có thể so sánh với tiên khúc dụ bướm của Tiết Lương đệ.”

Hoàng hậu thản nhiên liếc Nguyên phi một cái, trên mặt lộ vẻ hiểu rõ, “Nếu như vậy, Thái tử phi cứ gây một khúc đi.”

Việc tới nước này, Phó Du Nhiên cũng không dám nói gì nữa, trông ngóng bóng dáng Tề Diệc Bắc vừa ngồi xuống bên cây đàn tranh. Tề Diệc Bắc đề vào dây đàn, hơi suy nghĩ một chút, ngón tay khê động, tiếng nhạc vang lên.

Tài nghệ thuần thực, tiếng đàn du dương, khiến cõi lòng người ta bình thản, nhưng không hề thấy chỗ nào đặc biệt, càng không có ong bướm bay vào. Xem ra trong cuộc thi đấu đầu tiên giữa Tiết Huyền Trữ và Thái tử phi, phần thắng đã định.

“Nương nương?”

Bên tai có tiếng khê gọi, Hoàng hậu hoảng sợ, phục hồi tinh thần, nhìn quanh mọi người ở đây đều như chợt tỉnh giấc mộng. Hoàng hậu nhú mày, nói với người đứng trước mặt: “Tần Hữu Lộc, người không ở Tử Thần điện hầu hạ Hoàng Thượng mà chạy tới nơi này làm gì?”

Vị thái giám trẻ tuổi khê nói: “Bẩm nương nương, Hoàng Thượng tạm thời đang xử lý công vụ, không thể đến Tử Hộc cung như đúng hẹn, người sai nô tài chuyển lời đến Hoàng hậu nương nương và Thái tử, Thái tử phi diện hạ cùng các vị nương nương cứ dùng bữa trước, không cần chờ nữa.”

Hoàng hậu bật cười nói: “Hiện giờ vẫn còn sớm, sao phải lo dùng bữa?”

Tần Hữu Lộc vẻ mặt nghi hoặc, nhìn ra ngoài điện, quay đầu lại nói: “Nương nương, đã qua buổi trưa rồi ạ.”

Hoàng hậu lập tức sai cung nữ kiểm tra, cung nữ hồi báo lại, đúng là đã qua buổi trưa một khắc.

Hoàng hậu bấy giờ mới phát hiện ra, không biết từ khi nào, Thái tử phi đã kết thúc khúc tấu, đang nhàn nhã ngồi uống trà. Nhìn sang mọi người, trên mặt họ vẫn còn mê muội.

Phó Du Nhiên đứng dậy cười nói: “Mẫu hậu thấy thế nào? Thái tử phi tấu một khúc, có lọt tai được không?”

Hóa ra màn tấu đàn đã sớm kết thúc, tất cả mọi người đều đắm chìm trong dư âm không thể tự thoát khỏi, mộng qua bao lâu cũng không biết.

“Tài đánh đàn của Thái tử phi thực thần kì, Huyền Trữ tự thấy hổ thẹn.”

Tề Diệc Bắc đứng dậy nâng Tiết Huyền Trữ, “Tiết Lương đệ quá khiêm tốn rồi. Khúc đàn này tên là ‘Tĩnh Tư’, là nghĩa phụ sáng tác khi còn trẻ. Khúc nhạc có thể làm tâm bình thản, dư âm kéo dài, quả thực không liên quan gì tới cầm nghệ cả.”

Tuy vậy, mọi người cũng vẫn không dám tin, ngay cả Nguyên phi cũng ngượng ngùng. Hoàng hậu vội khen ngợi: “Du Nhiên, con đã khiến ta mở rộng tầm mắt.”

“Chuyện gì mà làm cho Hoàng hậu mở rộng tầm mắt thế?”

Một giọng nói vang to truyền đến, Chiêu Thái đế vẻ mặt vui vẻ bước vào trong điện. Hoàng hậu vội vàng dẫn mọi người cung nghênh thánh giá, sau đó nhắc tới tiếng đàn vừa làm ọi người thất thần. Chiêu Thái đế cười to nói: “Con gái của Yến Thần, đương nhiên không giống người thường.”

Tề Diệc Bắc luôn miệng khiêm tốn, Chiêu Thái đế hài lòng ngồi xuống, “Hoàng hậu, vừa rồi trẫm có việc nán lại, khanh có biết chuyện gì không?”

Hoàng hậu ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì thế?”

Chiêu Thái đế mỉm cười, “Quốc sư đã trở lại, muốn gặp cô dâu của Diệc nhi, trẫm đã tự làm chủ, đưa quốc sư đến Tử Hộc cung, Hoàng hậu không để ý chứ?”

Hoàng hậu cười nói: “Quốc sư có công lao với Đại Tấn, lại là người xa rời thế tục, đâu lưu tâm tới nghi lễ tầm thường.”

Chiêu Thái đế gật đầu nói: “Hoàng hậu nói rất đúng, Tần Hữu Lộc, mau mời quốc sư vào điện.”

Tần Hữu Lộc vội vàng ra ngoài điện mời quốc sư. Phó Du Nhiên tò mò nhòai cổ ra nhìn. Vị quốc sư trong truyền thuyết mà thiên hạ đồn thổi, hôm nay lại sắp xuất hiện trước mắt nàng, bảo sao nàng lại kích động. Nhưng nàng phát hiện ra, Tề Diệc Bắc không thoải mái lắm, nắm chặt tay cả người run run, Phó Du Nhiên thấp giọng nói: “Người sao...”

Chưa nói xong, Phó Du Nhiên đã cảm thấy hệ thống âm thanh của mình đã bị đình chỉ, cả căn điện cũng im phăng phắc, bởi vì nàng không nghĩ người đang tiến vào điện kia, lại hoàn mỹ đến vậy, khiến người khác kinh diễm.

Bước vào trong điện là một người thân khoác áo màu trắng, không chút vướng bụi, mái tóc dài màu bạch kim như ánh trăng chảy xuống bốn phía, không rõ tuổi tác thế nào. Vì mở “thiên nhãn” mà tự mình chọn mù mắt, rồi đeo băng vải thêu chú văn thời thượng cổ. Nhưng chỉ có Chiêu Thái để biết, cho dù đôi mắt không nhìn được, nhưng con người này vẫn có thể nhìn rõ được chúng sinh.

Y chính là quốc sư Đại Tấn qua hai triều đại—— Huyền Sắc.

Từ lúc y bước vào, trong điện lặng ngắt như tờ. Chiêu Thái để vốn đã quen với sự ảnh hưởng của quốc sư, chỉ mỉm cười sai người ban ghế ngồi. Huyền Sắc không tạ ơn, ngược lại còn đi đến chỗ Phó Du Nhiên và Tề Diệc Bắc.

Mỗi bước đi của y, trong lòng Phó Du Nhiên lại run một hồi. Mỹ nhân bịt mắt này nếu đang đi mà ngã oạch một cái, chẳng phải sẽ phá hỏng quang cảnh đẹp đẽ hay sao? Chắc trên người quốc sư có hệ thống dẫn đường tự động, nên mới vững bước đi tới bên cạnh bọn họ. Y mỉm cười lắc đầu với Phó Du Nhiên, lại cất lời với Tề Diệc Bắc: “Thái tử phi điện hạ, Huyền Sắc có lễ.”

Thanh âm trong trẻo như dòng suối trong thâm cốc, dư âm vẫn còn vang vọng bên tai.

Đáng tiếc Tề Diệc Bắc không rảnh mà thưởng thức giọng nói tuyệt mỹ này, hấn híp mắt, khóe mắt giật giật, gằn giọng nói, “Quốc sư trở về thật đúng lúc.”

Huyền Sắc cười khẽ, “Ta cũng biết mình về đúng lúc, Thái tử phi điện hạ.”

“Được, tốt lắm.” Giọng nói Tề Diệc Bắc bắt đầu run run, “Ta đang có vài vấn đề chưa rõ, muốn thỉnh giáo với Quốc sư đại nhân.”

Huyền Sắc ghé vào tai Tề Diệc Bắc, thấp giọng nói một câu, lại quay sang Phó Du Nhiên, ý cười càng đậm, “Thái tử điện hạ mới cưới, đã quen chưa?”

Phó Du Nhiên liếc Tề Diệc Bắc một cái, phát hiện lông mày hấn càng lúc càng nhíu sâu, quay sang Huyền Sắc, cười gượng nói: “Nàng tốt, ta cũng tốt.”

Huyền Sắc mỉm cười lui về trong điện, “Hoàng Thượng, chôn hậu cung Huyền Sắc không tiện ở lâu, xin lui xuống trước.”

Chiêu Thái đế cũng không miễn cưỡng, sai Tần Hữu Lộc đưa Huyền Sắc ra ngoài. Mãi tới lúc này, mọi người trong điện mới dám thở mạnh, vài vị cung phi lại tò mò hỏi: “Thái tử phi, vừa rồi quốc sư đại nhân nói gì với người thế? Là trứ nhan dưỡng sinh thuật sao?”

Tề Diệc Bắc đang trầm tư, nghe câu hỏi này thì sững sốt một chút, “Trứ nhan?”

Nguyên phi ho nhẹ một tiếng, “Thái tử phi không muốn nói ọi người nghe ư?”

Đức phi từ nãy giờ im lặng bỗng cất lời: “Nguyên phi nói gì thế? Quốc sư đại nhân nói gì với Thái tử phi còn chưa xác định được, sao có thể mạo muội đến vậy?”

Đức phi và Nguyên phi vốn cùng phẩm cấp, cũng hiểu vì sao, khi Đức phi nói xong, lại khiến người ta cảm thấy bà hơn hẳn Nguyên phi một cái đầu. Chiêu Thái đế cũng nói: “Đúng vậy, quan hệ giữa Quốc sư và Thái tử xưa nay rất tốt, cho dù có truyền bí quyết gì cho Thái tử phi, cũng chỉ thuộc về khanh ấy, đâu liên quan tới các nàng?”

Chiêu Thái đế từ trước tới giờ không để ý tới chuyện của hậu cung, tranh đấu trong hậu cung đều do Hoàng hậu xử lý. Nay ông lại chủ động đỡ lời cho Thái tử phi, có thể thấy được đứa con dâu này trong lòng ông

không nhỏ. Mọi người không dám hỏi tiếp nữa, Chiêu Thái để nhìn Tề Diệc Bắc nói: “Du Nhiên, trầm thấy sắc mặt con không tốt lắm, hãy cùng Thái tử quay về nghỉ ngơi đi.”

Bị người chà đạp cả đêm, sắc mặt sao có thể hồng hào được? Nhưng chuyện này mọi người cũng chỉ dám đoán trong lòng mà thôi. Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên lập tức cáo lui, Tiết Huyền Trữ và Yến Bội Nhược cũng đi theo sau. Phó Du Nhiên nhìn Yến Bội Nhược nói: “Không phải nàng rất hoạt bát sao? Nay giờ sao cứ im lặng thế?”

Yến Bội Nhược vốn không được Hoàng hậu yêu thích, ở trong cung cũng không có thể lực dựa dẫm, nên đâu dám lên tiếng. Tiết Huyền Trữ đứng bên cười nói: “Yến Lương đệ chắc đêm qua nghỉ ngơi không tốt?”

Phó Du Nhiên nghe xong, tiến lên giơ tay sờ trán Yến Bội Nhược, “Không sao chứ?”

Yến Bội Nhược xem như cũng quen biết với nàng, lại là hồng nhan tri kỷ của “Thái tử điện hạ”, lão Tề vừa mới làm đẹp mặt cho Thái tử phi, đương nhiên nàng cũng phải biểu hiện thật tốt, quan tâm đến người trong lòng của lão Tề, để báo đáp lại hân.

45. Chương 44

Chương 44

Yến Bội Nhược thấy “Thái tử điện hạ” quan tâm tới mình như thế, trong lòng ấm áp, hốc mắt đỏ lên, “Bội Nhược không sao...”

Tề Diệc Bắc cũng lo lắng nói: “Bội Nhược, sắc mặt của nàng cũng không tốt, muốn để Thái y khám thử không?”

Yến Bội Nhược nhìn Tề Diệc Bắc, trong lòng không rõ tư vị gì. Không ngờ “Ân nhân cứu mạng” của mình lại trở thành Thái tử phi. Mặc dù nàng và Thái tử có tình cảm với nhau, nhưng người ta lại nắm được nhược điểm của mình. Nếu có một ngày Thái tử phi thấy nàng ngứa mắt, nói chuyện nàng từng bị sơn tặc bắt lên núi, như vậy không những nàng mà cả cha mẹ, gia tộc cũng xấu hổ theo. Chuyện tới nước này, trách nàng sớm không tranh thủ tình cảm với Thái tử phi, chỉ có thể giữ mình là trên hết, để sau rồi tính.

“Tạ ơn Thái tử phi quan tâm, Bội Nhược thật sự không sao cả.”

“Vậy là tốt rồi, ” Tề Diệc Bắc gật đầu nói: “Nàng và Tiết lương đệ về trước đi, ta có chuyện muốn nói với Thái tử.”

Hai nàng bọn họ đành tuân lệnh, thấy các nàng đã khuất bóng, Phó Du Nhiên hưng phấn giữ chặt Tề Diệc Bắc hỏi, “Quốc sư nói gì thế?”

Tề Diệc Bắc không thèm trả lời, cho đám cung nhân lui xuống, lắc đầu nói: “Thời cơ ngay cạnh mình, cần dụng tâm lĩnh hội.”

Phó Du Nhiên đợi lúc lâu vẫn chưa thấy câu trả lời, mờ mịt hỏi: “Là câu này sao?”

Tề Diệc Bắc buồn bực gật đầu, Phó Du Nhiên thở dài, “Chúng ta đã lĩnh hội được hơn một tháng, nếu tìm được thời cơ thì cần gì phải chờ ông ta về?”

Tề Diệc Bắc trầm mặc không nói gì, Phó Du Nhiên tức giận: “Mất công thể gian đồn thổi ông ta tựa như thần tiên trên trời, việc lớn thế này còn không giải quyết được, còn bịt mắt ra vẻ nữa!”

Tề Diệc Bắc trong lòng cũng rất nôn nóng, lúc trước hắn đã thề với nàng tìm được quốc sư thì sẽ giải quyết được vấn đề, ai ngờ Huyền Sắc lại báo cho hắn, thời cơ chó má gì chứ, chỉ chối đẩy trách nhiệm thôi!

“Huyền Sắc nhất định sẽ có biện pháp giải quyết, hiện tại ta không tiện xuất cung, cô lập tức đến phủ quốc sư để tìm hiểu!”

Phó Du Nhiên tuy hiện giờ có chút nghi ngờ năng lực của Huyền Sắc, nhưng nghe Tề Diệc Bắc nói vậy vẫn gạt đầu, lập tức dẫn theo Vinh Thăng xuất cung. Lúc đi là ban ngày, Tề Diệc Bắc ở trong Đông cung đợi mãi đến khi đèn thấp rực rỡ, Phó Du Nhiên mới thông dong trở về, trên người còn phảng phất mùi rượu. Tề Diệc Bắc giận tím mặt, xách cổ áo “mời” Phó Du Nhiên vào tắm cung. Đám người Vinh Thăng thăm tặc lưỡi, hôm nay bộ dáng Thái tử phi khi tấu đàn thanh nhàn tựa tiên tử vẫn còn hiển hiện trước mắt, sao đến buổi chiều đã thay đổi rồi?

Tề Diệc Bắc lôi Phó Du Nhiên từ ngoài cửa thẳng tới tắm thất, ” Chuyện ta giao đã làm chưa?”

“Đương nhiên làm rồi.”

Sắc mặt Tề Diệc Bắc dịu đi một ít, “Biết rõ ta nóng lòng chuyện này, cô cũng nên trở về nhanh một chút, tại sao còn đi uống rượu?”

Phó Du Nhiên nằm thẳng cẳng trên giường, tìm một vị trí thoải mái khép hờ mắt nói: “Ta đi thăm Hi Nguyệt, nó định quay về An Dương thăm cha, sau hai ngày nữa sẽ xuất phát.”

Tề Diệc Bắc tất nhiên biết Phó Du Nhiên và Lâm Hi Nguyệt tuy cả ngày cãi nhau ầm ĩ, nhưng cảm tình rất sâu đậm. Lâm Hi Nguyệt phải rời đi, đương nhiên trong lòng Phó Du Nhiên sẽ buồn. Hắn ngồi vào giường, vừa định an ủi đôi câu, chợt nghĩ đến một chuyện, “Cô có nhắc cô ấy khi trở về không được nói tới việc cô được phong phi không?”

“Yên tâm đi, nó tự có chừng mực, không làm ta mất đầu đầu.”

“Vậy thì tốt, có thân phận sư phụ che chắn, tin rằng mọi người sẽ không nghi ngờ cô, chỉ nghĩ có người trùng tên họ thôi.”

Phó Du Nhiên miễn cưỡng đáp ứng một tiếng, không thêm nhắc lại, Tề Diệc Bắc vỗ vai nàng, “Được rồi, mau nói đi.”

Phó Du Nhiên ngạc nhiên, “Nói cái gì?”

Khóe mắt Tề Diệc Bắc giật giật, “Huyền Sắc...”

“A, đúng rồi, ta đi tìm quốc sư, quân gia nói ông ta đã đi tìm báu vật ột quý nhân nào đó, không rõ lúc nào trở về. Ta thấy dù sao cũng không tiến triển gì, nên đi tìm Mặc tiểu tử thăm Hi Nguyệt.”

Tề Diệc Bắc tiêu hóa tin tức hồi lâu, “Quý nhân nào?”

Phó Du Nhiên nhún vai, “Ta đâu biết.”

Tề Diệc Bắc cảm hận nói: “Cô nói, cô không tìm thấy lão Huyền Sắc sao?”

“Đúng vậy.” Phó Du Nhiên cau mày: “Người nói mất hẳn không nhìn thấy, thì tìm báu vật kiểu gì? Dừng mũi ư?”

Tề Diệc Bắc thở hổn hển: “Khi nào lão trở về?”

Phó Du Nhiên cảm thông nhìn Tề Diệc Bắc, “Nếu ông ta biết biện pháp giải quyết, hôm nay đã nói cho người. Còn nếu không biết, người chờ ông ta trở về cũng vô dụng, Quốc sư gì chứ, lừa đảo cả thôi!”

Tề Diệc Bắc đã hoàn toàn rơi vào trầm tư, miệng lẩm bẩm: “Thời cơ... ở bên người? Dụng tâm linh hội...”

Phó Du Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu, lại nằm xuống giường, “Người rốt cuộc có phái người đi tìm Cốt ca và Sơn ca không? Sao bây giờ vẫn chưa đến?”

Tề Diệc Bắc buồn bực ngồi cạnh giường, “Chắc cũng sắp tới nơi, lúc ấy sư phụ sẽ giao việc cho họ trước, cô sẽ xuất cung đoàn tụ với họ sau.”

Phó Du Nhiên nhanh chóng cởi áo khoác, trùm chăn bông nói to: “Thế thì tốt, người cứ từ từ suy nghĩ đi, ta ngủ trước.”

Tề Diệc Bắc suy nghĩ một hồi, cũng không có kết quả, muốn nằm xuống giường ngủ, nhưng nghĩ tới cảnh tượng đêm qua, dứt khoát cảm chán đến ghê nản, kiên nhẫn chịu đựng.

Chịu đựng được gần mười ngày, cũng không thể tìm được Huyền Sắc. Thấy “tuần trăng mật” đã qua gần một nửa, mà vẫn chưa tìm ra cách giải quyết, chẳng lẽ để Phó trại chủ thay hẳn tham chính ư? Nghĩ tới tình cảnh “Thái tử phi” nói tục chửi quần thần, Tề Diệc Bắc muốn chết đi luôn.

Đương nhiên, không chỉ Tề Diệc Bắc ảm ức, mà mấy ngày nay tâm trạng của Phó Du Nhiên cũng không khá hơn là bao. Lâm Hi Nguyệt đi rồi, Cốt ca và Sơn ca vẫn bật vô âm tín, mỗi ngày nàng cùng với Tề Diệc Bắc ngồi ở trong phòng nghiên cứu thời cơ, nghiên cứu linh hội. Ở trong phòng ngột ngạt vài ngày, chẳng những không linh hội được thời cơ, lại thêm đau cả đầu, bước đi lảo đảo, kết hợp với “sự thật” sắc mặt “Thái tử phi” ngày càng xanh xao, Hoàng hậu liên tục phái người đưa tới mấy hộp “Thập toàn đại bổ hoàn”, khiến Phó Du Nhiên vô cùng bị động.

Hôm đó hai người theo lệ đi thỉnh an Hoàng hậu, đến Tử Hòe cung, phát hiện các phi tần của Chiêu Thái đế đều được điều động, một đám người trang điểm xinh đẹp khác thường. Hóa ra hôm ấy có nước thuộc địa tiến cống một loạt hoa mẫu đơn cực phẩm, Chiêu Thái đế đều chuyển tới cung Hoàng hậu. Đương nhiên Hoàng hậu phải khoe khoang, mà Chiêu Thái đế cũng nể tình tham dự, càng khiến Hoàng hậu nở mày nở mặt.

Yến hội bày ở ngoài điện, Hoàng hậu triệu thêm ca kỹ trợ hứng. Trong sân chật ních người thưởng hoa, nghệ cơ (nghệ nhân múa) cũng có điều kiện mà trở tài. Phó Du Nhiên tiến cung lâu như vậy, vẫn chưa có cơ hội tham gia loại hội họp này, nay được thấy, coi như mở rộng tầm mắt. Tề Diệc Bắc thì chẳng thêm để tâm, hắn chỉ muốn mau chóng chấm dứt, để còn trở lại Đông cung tiếp tục nghiên cứu “Thời cơ”.

“Thái tử phi?” Nguyên phi ngồi bên trái Tề Diệc lên tiếng, “Vì sao Thái tử phi lại rầu rĩ vậy? Hay là thấy ca kỹ nhàm chán?”

Tề Diệc Bắc vội thu hồi suy nghĩ, nhẹ giọng nói: “Nguyên phi nương nương cứ đùa, nghệ cơ ca múa đều rất hay, quả là tuyển chọn kĩ càng.”

Hắn tưởng đã vượt qua trót lọt, nhưng Nguyên phi đâu cho là thế. Bà ta nghe nói Thái tử phi nhập cung chưa lâu, mà đã được Thái tử vô cùng sủng ái. Có khi giữa ban ngày ban mặt cũng nhốt nàng ta ở tấm cung, thật oan uổng cho cháu gái bà ta. Luận về tài sắc, Tiết Huyền Trữ không hề kém ai, nhưng sao không được Thái tử để mắt tới? Chẳng lẽ Thái tử phi thật sự hoàn mỹ như vậy?

“Nghe Thái tử phi nói vậy, dường như rất tâm đắc với màn ca múa này?”

Tề Diệc Bắc nói: “Du Nhiên nông cạn, chỉ biết thưởng thức mà thôi.”

Nguyên phi cười nói: “Thái tử phi khiêm tốn quá, ai chẳng nói Thái tử phi tinh thông lục nghệ (lục nghệ chỉ: lễ nghĩa, âm nhạc, cung tên, cưỡi ngựa, biết chữ, tính toán), là một tài nữ chân chính.”

Tề Diệc Bắc không biết trả lời thế nào, chỉ nói: “Âm nhạc thì còn được, nhưng ca múa thì chưa từng nghiên cứu qua.”

Nét mặt Nguyên phi thoáng chút kinh ngạc, lại lập tức hồi phục như ban đầu, lúi người về chỗ cũ. Thấy bà ta không quấy rầy nữa, Tề Diệc Bắc cũng thảnh thơi phào. Lúc đó trên đài vừa kết thúc một vũ khúc, Đức phi đứng dậy bấm tấu với Chiêu Thái đế: “Thần thiếp tự tay dạy dỗ một vũ cơ, muốn bêu xấu một khúc để Hoàng Thượng xem.”

Chiêu Thái đế cười nói: “Nếu Đức phi đã có tâm trợ hứng, vậy mau truyền.”

Đức phi cười nói: “Đã cắt ngang sự an bài của Hoàng hậu, mong Hoàng hậu thứ lỗi.”

Hoàng hậu cười rạng rỡ, “Việc nhỏ này, Đức phi không cần để bụng, ta tin Hoàng Thượng cũng không bận tâm đâu.”

Trong hậu cung đối chọi gay gắt là chuyện bình thường, nhưng lại khiến Phó Du Nhiên mở rộng tầm nhìn. Một câu vô cùng đơn giản, mà Hoàng hậu cũng có thể hiểu được “miệng nam mô, bụng bồ dao găm”. Nàng thông cảm liếc qua Chiêu Thái đế, phát hiện lão cha trên danh nghĩa của nàng đang uống rượu che dấu động tác méo mào, bắt đầu dĩ vãng trộm nháy mắt với nàng. Phó Du Nhiên cố nén cười, ba nữ nhân một bàn diễn, lão cha nàng, thực khiến người ta thông cảm!

Vũ cơ được Đức phi dạy dỗ rất nhanh trở tài, Phó Du Nhiên thấy rõ trong mắt Chiêu Thái để hiện lên nét kinh diễm. Vũ cơ kia cùng lắm chỉ đôi mươi, lông mi cong dài, môi đỏ như son. Hòa cùng với tiếng đàn sáo, chân nàng lướt đi nhanh nhẹn, khuôn mặt đầy tình ý, quả thực thùy mị yêu kiều, vô cùng quyến rũ.

Đang lúc mọi người trầm mê trong dáng người uyển chuyển của vũ cơ, nàng ta chợt cất tiếng hát:

“Nhị cung lãng uyển. Thính quân thiên đế nhạc, tri tha kỉ biến. Tranh tự nhân gian, nhất khúc thả liên tân truyện. Liễu yêu khinh, oanh thiết chuyển. Tiêu diêu yên lãng thùy ki bán. Vô nại thiên giai, tảo dĩ thôi ban chuyển. Khước giá thả loan, phù dong tà phán. Nguyên niên niên, bồi thử yển.”

(Tạm chêm: Vườn hoa bát ngát hương. Để được thiên đế vui mừng, biết có mấy lần. Sao giống như nhân gian, ngắt một đóa sen mới nhú. Nhẹ nhàng mảnh mai, chim oanh hót riu rít. Mờ khói tiêu dao ai ràng buộc. Đành đợi từng ngày, sớm thôi thúc xoay vần. Lại phiên chim loan, phù dung ngóng trông. Xin nguyên hàng năm, được bồi yển tiệc.)

Có thể vừa hát vừa múa ư, sắc mặt Hoàng hậu bắt đầu nghiêm trọng. Nếu so với ả vũ cơ này, đám nghệ cơ của Hoàng hậu chỉ như đồng son phấn tầm thường, rốt cuộc phải làm thế nào đây?

Đức phi thắng một trận nhỏ, nhưng không hề biểu hiện vui sướng, khuôn mặt vẫn mang nét cười thản nhiên như cũ. Lúc đó vũ cơ múa hát xong, từ từ cúi người hành lễ, trong mắt Chiêu Thái để trần đầy thưởng thức, định kêu nàng ta đứng dậy để hỏi han, bỗng nghe thấy giọng nói kinh ngạc vang lên trong điện: “Cái gì? Thái tử phi cũng muốn múa một khúc sao?”

Chiêu thái đế hơi sững sốt, nhìn Nguyên phi vừa cất lời, lại quay sang Tề Diệc Bắc, hứng thú nói: “Trẫm không biết Du Nhiên cũng có chút hiểu biết về vũ kỹ đấy?”

Chiêu Thái đế đối không hề che dấu sự yêu thích với người con dâu này. Thấy sự chú ý của Chiêu Thái đế hướng về nơi khác, sắc mặt Hoàng hậu dịu lại, hài lòng gật đầu với Tề Diệc Bắc.

Phó Du Nhiên vẽ mặt kính nể nhìn chăm chú Tề Diệc Bắc, thực không ngờ, lão Tề cũng nghiên cứu vũ đạo của nữ giới, trước giờ nàng đã coi thường hắn rồi.

Sắc mặt Tề Diệc Bắc khó coi như vừa nuốt phải ruồi, hắn ngồi im trờng mắt nhìn Nguyên phi. Nguyên phi cười nói: “Sao thế? Không phải vừa rồi Thái tử phi nói với ta muốn luận bàn vũ kỹ một chút với vị vũ cơ này sao?”

Chiêu Thái đế cười nói: “Cũng đúng, Du Nhiên mau múa một khúc đi. Trẫm muốn xem, Yến Thần dạy dỗ một Thái tử phi “hoàn hảo” như thế nào.”

46. Chương 45

Chương 45

Tề Diệc Bắc mỉm cười cứng ngắc đứng dậy, chậm chậm quay sang Phó Du Nhiên cầu cứu. Phó Du Nhiên hiển nhiên cũng phát hiện thấy chỗ không đúng, chẳng lẽ lão Tề không hề có tài năng này? Nếu không sao lại có cảm xúc như thế? Thôi xong rồi, thanh danh cái thế của “Thái tử phi” sẽ bị hủy hoại mất. Nàng phần nộ khê nói: “Không có bộ cánh cam, người sao đực thũng được đồ sứ?”[1]

Tề Diệc Bắc nói nhỏ đến cực điểm, “Ta không nói.”

Có trời mới biết vì sao Nguyên phi lại đột nhiên nói vậy, thậm chí hắn còn muốn hỏi một câu: Bà chị à, bà nhận lầm người sao?

Phó Du Nhiên định đứng dậy từ chối thay Tề Diệc Bắc, Nguyên phi ngồi cạnh thấp giọng nói: “Thái tử phi, hiện tại phi là đại diện Hoàng hậu nương nương đấy.”

Tề Diệc Bắc sững sốt, nhìn sang Hoàng hậu. Quả nhiên, vẻ mặt Hoàng hậu vẻ mong chờ, còn Đức phi hơi nhú mào, hiển nhiên cũng coi hấn là người phát ngôn của Hoàng hậu. Nếu hấn không ra sân biểu diễn, hậu quả sẽ thực nghiêm trọng.

Phải chăng đây là câu nói trong truyền thuyết “không trâu bắt chó đi cày”?

Bất đắc dĩ chú vịt lắc lắc mông bước ra, đứng giữa sân. Nhìn Phó Du Nhiên âu sầu đã bỏ cuộc, chú vịt rất muốn “quác, quát” hai tiếng thể hiện sự bất đắc dĩ của mình. Chiêu thái đế không hề hỏi qua chú vịt đã nghiên cứu hay chưa, chỉ cười tủm tỉm: “Du Nhiên muốn múa như thế nào?”

Vũ đạo, Tề Diệc Bắc đã xem qua không ít, nhưng tự múa ư? Còn không được thua tài múa xuất sắc của vũ cơ kia sao? Nếu về cầm kỳ thư họa tất nhiên là dễ như trở bàn tay, nhưng bây giờ, hấn chẳng biết làm thế nào cả.

“Con múa...”

“Cái gì?” Chiêu Thái đế dường như có một niềm tin mù quáng đối với đứa con dâu này thấy thế vội hỏi lại. Ông là người tự tay chọn lựa Thái tử phi, nếu nàng trở tài, cũng khiến ông nở mày nở mặt.

“Múa...” Tề Diệc Bắc đau khổ suy nghĩ, lúc sắp bỏ cuộc bỗng nhiên trong đầu lóe lên ý tưởng: “Múa kiếm!”

Mọi người xung quanh đều mang vẻ mặt tò mò, còn Chiêu Thái đế vô cùng hứng thú: “Múa kiếm? Được! Tần Hữu Lộc, mau mang kiếm tới đây.”

Tần Hữu Lộc không dám chậm trễ, lát sau, đã mang một thanh bội kiếm nạm vàng khảm ngọc tới. Bội kiếm này rất đẹp, chỉ dùng làm vật trang trí, lưỡi kiếm chưa từng mở ra.

Tề Diệc Bắc hai tay tiếp nhận, rút kiếm khỏi vỏ, hai tay ôm quyền làm lễ như người trong giang hồ, sau đó quăng cho Phó Du Nhiên một ánh mắt “yên tâm”. Trường kiếm khê rung, vẽ lên hai đóa hoa kiếm, lóe lên ánh sáng in trong mắt mọi người.

Tề Diệc Bắc tay cầm trường kiếm, đôi chân di chuyển nhẹ nhàng, dáng người phiêu dật xuất trần, thư thái tinh diệu. Khi thì giơ chuôi kiếm lên, ngón tay hạ mũi kiếm, như đang cầm bình rót rượu; lúc thì trường kiếm dương cao, thân ảnh tung bay, tư thái nhẹ nhàng như tiên tử. Đây đâu phải là múa kiếm, rõ ràng là một bộ kiếm pháp tuyệt nghệ.

Phó Du Nhiên nhận ra một ít môn đạo, kích động vỗ tay thật mạnh. Nàng không phải cảm thán kiếm thế tinh diệu, đơn giản chỉ cảm thấy “Thái tử phi” sẽ nhận được phần thưởng mà hưng phấn thôi.

Đám cung phi đã quen xem cảnh ca múa mừng thái bình đầu nhìn qua khúc “múa kiếm” sắc bén lấp lánh đẹp tuyệt trần này, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, không thể nói lên lời.

Tề Diệc Bắc cảm thấy mình thực là con mẹ nó thiên tài, không, quả thực là một thiên tài! Bộ kiếm pháp “Ngọc Nữ kiếm” này là do Mặc Vĩ Thiên tình cờ thấy một lần, không thích hợp cho nam nhân tập luyện nên cũng không miệt mài theo đuổi. Không ngờ hôm nay thể hiện vào động tác võ thuật đẹp mắt cũng có thể hù dọa người khác. Nếu nói về diễn trò, lão Phó, đối với ngôi vị “Thái tử phi” này xem ra ta đã đạt đến một trình độ nhất định đấy chứ?

“Triệu khách mạn hồ anh, Ngô cầu sương tuyết minh

Ngân yên chiếu bạch mã, táp nạp như lưu tinh

Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành

Sự liễu phát y khứ, thâm tàng thân dữ danh

Nhàn quá Tín lãng ảm, thất kiếm tất tiền hoành

Tương chúc đạm Chu Hối, Trì Trường khuyến Hầu Doanh

Tam bôi thổ nhiên nặc, ngũ nhạc đảo vi khinh

Nhân hoa nhĩ nhiệt hậu, ý khí tổ nghệ sinh

Cứu Triệu huy kim chùy, Hàm Đan tiên chấn kinh

Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách Đại Lương thành
Túng tử hiệp cốt hương, bất tàm thể thượng anh
Thùy năng thư các hạ, bạch thủ Thái huyền kinh”
“Khách nước Triệu phát phơ giải mũ, gươm Ngô câu rục rờ tuyết sương
Long lạnh yên bạc trên đường, chập chờn như thể muôn ngàn sao bay
Trong mười bước giết người bèn nhảy, nghìn dặm xa vùng vẫy mà chi
Việc xong rũ áo ra đi, xoá nhòa thân thể, kể gì tiếng tăm
Rảnh rang tới Tín Lăng uống rượu, tuốt gươm ra, kẻ gỏi mà say
Chả kia với chén rượu này, đưa cho Châu Hối, chuốc mời Hầu Doanh.
Ba chén cạn, thân mình xá kể! Năm núi cao, xem nhẹ lông hồng
Bừng tai, hoa mắt chập chùng, mộng tuôn hào khí mịt mùng trời mây
Chùy cứu Triệu vung tay khẳng khái, thành Hàm Đan run rẩy, kinh hoàng
Nghìn thu tráng sĩ hai chàng, tiếng tăm hiển hách, rõ ràng Đại Lương.
Thân dù thác, thơm xương nghĩa hiệp; thẹn chi ai hào kiệt trên đời.
Hiệu thư dưới gác nào ai? Thái huyền, trắng xoá đầu người chếp kinh.”

Bản dịch của Trần Trọng San

Bài thơ “Hiệp khách hành” (tác giả Lý Bạch), từ từ vang lên từ miệng Tề Diệc Bắc, không ngờ ánh kiếm múa lên trong tay hắn, lại thể hiện được một chút cô đơn và lạnh lẽo của hiệp khách giang hồ.

Văn võ song toàn! Chiêu Thái để kích động lệ tuôn rơi, con à, cuối cùng cha đã không chọn nhầm vợ cho con!

Vì thế, con vịt bị ép buộc chỉ tùy ý múa kiếm một chút, mà đã đánh bại được tiên nữ mỹ nhân của Đức phi, giúp Hoàng hậu xoay chuyển tình thế.

“Thái tử điện hạ.” Sau khi kết thúc yến hội, từng đoàn người rời đi, một tiểu cung nữ đuổi theo Phó Du Nhiên và Tề Diệc Bắc, “Hoàng hậu nương nương mời Thái tử và thái tử phi điện hạ về Tử Hòe cung nói chuyện.”

Phó Du Nhiên đang định từ chối vì muốn theo Tề Diệc Bắc học Ngọc Nữ kiếm pháp. Nghe thấy cung nữ truyền lời, Tề Diệc Bắc thở phào, kéo Phó Du Nhiên quay lại Tử Hòe cung. Hoàng hậu đã chuyển tới chính điện, ở đây còn có một người vừa khởi xướng màn múa kiếm vừa rồi — Nguyên phi.

Nguyên phi quỳ trên mặt đất, thấy Phó Du Nhiên và Tề Diệc Bắc tiến vào điện không khỏi đỏ mặt. Bà ta dù gì cũng là mẹ ruột của Lục hoàng tử, Hoàng hậu khoát tay, ý bảo bà ta đứng lên, lại giận dữ nói: “Hôm nay may mà Thái tử phi thắng lợi, nếu không chẳng những khiến Đức phi đoạt được phần thưởng, mà còn làm cho Thái tử phi thêm khó xử, thể diện của chúng ta đều bị hủy hoại.”

Nguyên phi ngập ngừng, đi tới trước mặt Tề Diệc Bắc quỳ xuống. Tề Diệc Bắc vội vàng đỡ tay ngăn lại, Nguyên phi khóc lóc nói: “Thái tử phi thứ lỗi, khi đó sự việc khẩn cấp, nếu không có ai rời sự chú ý của Hoàng Thượng, quỹ kế của Đức phi sẽ thành công mất. Ta nhất thời nóng vội, nhớ tới Hoàng Thượng rất yêu thương Thái tử phi, chỉ cần Thái tử phi hành động, ả vũ cơ kia thì có là gì? Vì vậy mới liều lĩnh lên tiếng, sự cũng đã rồi, mong Thái tử phi đừng trách tội.”

Tề Diệc Bắc im lặng hỏi ông trời, nói như vậy hắn sẽ tin sao? Lúc hắn bắt đầu ra sân, đã nhìn thấy rõ trong mắt Nguyên phi lóe lên tia vui sướng khi thấy người gặp họa. Thôi thôi, từ bé đến giờ, những chuyện thế này gặp chưa đủ sao? Chỉ không ngờ, trước đây hắn vẫn coi thường nhóm cung phi này. Mẫu hậu thường nói hậu cung hiểm ác, hôm nay xem như đã được lĩnh giáo.

Phó Du Nhiên đã mất kiên nhẫn, lạnh lùng lườm Nguyên phi, “Nếu Thái tử phi không biết múa kiếm, chẳng hay Nguyên phi định tính như thế nào?”

Nguyên phi hơi khó xử nói: “Chuyện này... Hoàng hậu vốn rất yêu thương Thái tử phi, cho dù không múa kiếm, cũng sẽ không trách cứ gì.”

Phó Du Nhiên đang định nói tiếp, Hoàng hậu đã khoát tay, “Được rồi, Nguyên phi, khanh cũng vì suy nghĩ cho bản cung. Thái tử và Thái tử phi đều đã hiểu, khanh lui trước đi.”

Nguyên phi nhẹ nhàng thở phào, vội vàng quỳ xuống tạ ơn. Đợi đến khi bà ta lui ra, Phó Du Nhiên kéo áo Hoàng hậu nói: “Mẹ à, bà ta không phải người tốt, mẹ...”

“Nói bậy.” Hoàng hậu cắt ngang lời nói Phó Du Nhiên, hơi ngượng ngùng nhìn Tề Diệc Bắc, “Du Nhiên, hôm nay may mà có con.”

Tề Diệc Bắc kinh ngạc nhìn tình cảm thân thiết giữa Phó Du Nhiên và Hoàng hậu, nhất thời có chút thất thần, Hoàng hậu lại quay sang nói với Phó Du Nhiên: “Lời này không nên nói ở bên ngoài. Tuy rằng Nguyên phi hơi ích kỷ, nhưng mấy năm nay nàng ta đều làm những việc mẫu hậu sai bảo. Hơn nữa bên Đức phi như hổ rình mồi, lúc này càng không thể rút tay chân của mình đi. Tuy rằng vừa rồi nàng ta có ý định nhằm vào Du Nhiên, nhưng lại vô tình giúp ta, cho nên càng không thể truy cứu.”

“Mẫu hậu cũng biết bà ta nhằm vào Thái tử phi?” Phó Du Nhiên cả giận: “Lần đánh đàn lúc trước cũng do bà ta!”

Hoàng hậu lắc đầu, mỉm cười với Tề Diệc Bắc: “Hậu cung là như thế đấy, cũng may Du Nhiên là ‘vàng thật không sợ thử lửa’, nhưng Nguyên phi làm vậy cũng chỉ vì lo lắng thay cho người nhà. Du Nhiên, con vừa mới nhập cung, phải kết giao bằng hữu, không nên chuốc thù gây oán. Ta nghe nói từ hôm đại hôn Thái tử tới nay, vẫn chưa từng qua thăm cung của hai vị Lương đệ kia?”

Tề Diệc Bắc biến sắc, “Mẫu hậu...”

Hoàng hậu cười khoát tay, “Không cần nói nhiều, ta đều hiểu được. Nhưng chúng ta là phận đàn bà, dù sao vẫn sẽ có một ngày như thế. Ta vẫn là Hoàng hậu, chẳng sợ con không là Thái tử phi. Ta không có ý trách con, nhưng muốn nhắc nhở con, vì tương lai yên ổn, có một số chuyện vẫn nên buông tay thì hơn.”

Ra khỏi Tử Hòe cung, Tề Diệc Bắc vẫn im lặng, Phó Du Nhiên cũng không nói gì. Tề Diệc Bắc ngạc nhiên hỏi: “Suy nghĩ gì thế?”

“Ta đang nghĩ, tối hôm nay có nên tìm mỹ nhân luyện tập một chút hay không.”

“Luyện tập cái gì?”

“Lễ vật của Mặc tiểu tử cho ta đêm tân hôn a.”

Tề Diệc Bắc đá vào chân Phó Du Nhiên, “Toàn nghĩ chuyện không đâu!”

Phó Du Nhiên buồn bực hừ một tiếng, u oán nói: “Mẹ ngươi đã lên tiếng, nghe thấy chưa hả? Nếu không muốn bị khắp nơi công kích, cũng vì sự an bình của ta sau này, ta không thể ‘Chuyên sủng’ ngươi được nữa.”

Tề Diệc Bắc phiền chán cào cào tóc, “Ta còn nóng vội hơn cô! Bảo cô lưu ý tin tức của lão Huyền Sắc, rốt cuộc cô có để tâm tới không?”

“Đương nhiên là có! Ta đã nói với lão Mặc, để cho lão tùy ý chú tâm, thấy Huyền Sắc là phải tiến cung báo cho ta biết.”

“Cô để hấn lưu ý?” Tề Diệc Bắc tức muốn nổ mũi, “Hấn chỉ ước được chê cười ta, toàn nhờ vả linh tinh!”

“Này!” Phó Du Nhiên bất mãn nói: “Đừng nghĩ ta kém cỏi như thế được không? Ta từ trước tới giờ chưa hề tin Mặc tiểu tử, ta nói ‘Lão Mặc’, là lão cha hấn.”

“Hả?” Tề Diệc Bắc thực báỉ phục. Mặc Yến Thần là bậc hiền tài, ai gặp cũng phải kêu một tiếng “Mặc tiên sinh”? Thế mà bây giờ lại bị trại chủ thiên tài bắt thóp ư?

“Yên tâm đi!!” Phó Du Nhiên cười rất đắc ý.

“Ừm.” Tề Diệc Bắc lên tiếng, bỗng bị một bóng dáng đứng cạnh ao trước vườn hoa được ánh trăng phản chiếu hấp dẫn, “Cô nhìn chỗ kia...”

Phó Du Nhiên nhìn theo ngón tay của Tề Diệc Bắc, óai... Bạch y nhìn thật quen mắt, mái tóc bạc phiêu dật, còn dải lụa thêu cẩm chú buộc quanh mắt...

Phó Du Nhiên im lặng liếc nhìn Tề Diệc Bắc, trong lòng cùng lóe lên ý nghĩ —— quả nhiên nhà họ Mặc đều không đáng tin!

[1] Nguyên văn câu thành ngữ: “Một hữu kim cương toàn, nhĩ lâm thập yêu từ khí hoạt” – ý muốn nói nếu không có bản lĩnh thì đừng làm. (giờ mình mới biết bộ cánh cam có thể đục thủng đồ sứ đấy =)) k biết dịch đã đúng chưa nhĩ @@)

47. Chương 46

Chương 46: Thời cơ khiến ta đau đầu

Vì không muốn đánh rần động cỏ, hai người tách thành hai đường để vây đánh. Tề Diệc Bắc bên trái, Phó Du Nhiên bên phải, đúng lúc hai người ngấm trúng con mồi chuẩn bị đồng loạt xông lên, bỗng một giọng nói thản nhiên vang bên tai họ.

“Tại hạ đợi đã lâu.”

Phó Du Nhiên tiến lên, “Rốt cuộc có thể giải quyết hay không? Nói một câu thôi!”

Huyền Sắc khẽ cười, “Hai vị đã cảm nhận được ‘Thời cơ’ sao?”

Tề Diệc Bắc nhíu mày nói: “Thời cơ rốt cuộc là cái gì?”

Huyền Sắc cười cười, “Ta cũng không biết.”

“Cái gì?” Phó Du Nhiên lập tức phát hỏa, “Không biết mà còn giả thần giả quỷ !”

Huyền Sắc vẫn mỉm cười: “Ta chỉ phỏng đoán chuyện này có liên quan tới ‘Thái tử phi’, nhưng cụ thể liên quan đến vật gì thì không thể biết được. Có lẽ là một vật nào đó, hoặc cũng có thể là bản thân Thái tử phi.”

Tề Diệc Bắc nhíu mày nói: “Ý của ông là có một vật trung gian biến chúng ta thành thế này?”

“Đúng vậy” Huyền Sắc gật đầu nói: “Tuy nhiên cuối cùng ta chỉ tính ra ở trên người Thái tử phi, còn chuyện khác thì không thể tính được. Sự việc huyền bí xảy ra trước kia, tất nhiên sẽ có dấu hiệu hoặc biểu hiện khác thường, cho nên mới bảo hai vị cần dụng tâm lĩnh hội.”

Phó Du Nhiên tức muốn đánh người, “Nói đi nói lại vẫn như thế!”

Huyền Sắc cũng không nôn nóng, “Việc này liên quan đến tương lai vận mệnh Đại Tấn, Huyền Sắc đâu dám coi nhẹ. Vào một đêm hai tháng trước ta quan sát thiên tượng (hiện tượng thiên văn), thấy sao Bắc Đẩu nằm cạnh sao Tử Vi có chút mờ đi, cứ lập lờ. Mà cạnh sao Tử Vi lại xuất hiện thêm một ngôi sao đặc biệt sáng chói, rút hơn một nửa khí từ sao Tử Vi, biết là Thái tử điện hạ gặp việc không thể giải quyết, mới nghĩ tới việc Thái tử xuất cung, bèn phái người đi tìm hiểu, báo cho ngài hãy đợi thời cơ xuất hiện.”

Phó Du Nhiên trợn mắt, “Loại dối trá này cũng nghĩ ra được à? Mắt ông không nhìn thấy thì xem thiên tượng kiểu gì?”

Huyền Sắc bật cười thành tiếng, “Thú vị thú vị, quả nhiên là số trời an bài.”

Tề Diệc Bắc liếc Phó Du Nhiên một cái, Phó Du Nhiên bĩu môi, “Cho dù lời ông ta là thật, nhưng bây giờ vẫn chưa có biện pháp, nói gì cũng vô dụng.”

Huyền Sắc nói: “Nếu có chuyện khác thường xảy ra, phải có các yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hòa, huống chi đây là việc không thể tưởng tượng ra. Chưa nói không biết khi nào mới là thời cơ chân chính, cho dù biết, cũng đâu thể dễ dàng nắm chắc. Cho nên ngày ấy khi tính ra, ta đã ra ngoài tìm phương pháp giải quyết.”

Tề Diệc Bắc vội hỏi: “Thực sự có biện pháp giải quyết?”

“Chỉ cần tìm ra vật trung gian biến hai người thành như thế này, ta có thể dùng nó khai triển năng lượng lớn nhất, xoay chuyển thế cục.”

Phó Du Nhiên nửa tin nửa ngờ: “Vật kia... Rốt cuộc là cái gì vậy?”

Huyền Sắc lắc đầu, “Hôm trước khi ta gặp Thái tử phi, vẫn chưa phát hiện ra năng lượng nào dao động trên người ngài. Lúc trở về tính thêm một lần nữa, nhưng vẫn tính ra ở trên người Thái tử phi, vì vậy vật kia có khả năng đang bị tạm phong ấn hoặc do năng lượng bị tiêu hao quá mức, nên ta không thể phát hiện ra.”

Phó Du Nhiên thở dài: “Nói nửa ngày, vẫn là như thế.”

Huyền Sắc vừa định lên tiếng, Phó Du Nhiên đã vỗ vai hắn, thành khẩn nói: “Lão Huyền, không phải ta không tin ông, mà là ông vẫn chưa làm ra chuyện gì để ta tin phục cả, mất công ta đặt hy vọng lớn vào ông, ông định bồi thường ra thế nào đây?”

Giọng nói Huyền Sắc mang ý cười: “Ngài muốn bồi thường cái gì?”

Phó Du Nhiên tắc lưỡi nói: “Mọi người đều nói ông dùng Trú nhan thuật, nhất định có không ít thuốc dưỡng sinh đại bổ gì đó, trước tiên cứ cho ta ném thử mấy viên đã.”

Huyền Sắc lắc đầu, “Không có.”

Phó Du Nhiên lại nói: “Nghe nói mấy hôm trước ông đi tìm báu vật, có tìm được không? Lấy ra xem nào.”

Huyền Sắc bật cười nói: “Hôm nay ta đến đây cũng vì chuyện này.” Nói xong, lôi một bình ngọc nhỏ từ trong áo.

“Đây là cái gì?”

“Có thể tăng cường năng lượng của vật trung gian, khai triển uy lực lớn nhất.” Huyền Sắc nói: “Ta đi ‘tìm báu vật’ là tìm loại tài liệu cuối cùng để phối chế ra nó.”

Tề Diệc Bắc cầm lấy bình ngọc, “Dùng như thế nào?”

“Rất đơn giản, chỉ cần đổ lên trên vật trung gian, vào giờ Ngọ và giờ Tý đặt dưới mặt trời và mặt trăng để hấp thụ tinh hoa là được. Tuy nhiên, thời hạn có hiệu lực chỉ được ba ngày, nếu trong ba ngày sử dụng mà không tìm ra cách giải quyết, phải đợi đến bằng giờ sang năm mới phối chế lọ khác.”

“Thật là keo kiệt, sao ông không chế ra mấy lọ để phòng ngừa?” Phó Du Nhiên đoạt lấy, mở nắp bình ra ngửi, mùi thơm ngào ngạt khiến người khác chỉ muốn một ngụm uống hết luôn, “Nhưng chúng ta vẫn chưa tìm ra vật trung gian biến chúng ta thành như vậy, cho dù có bình ngọc này cũng vô dụng.”

“Quan trọng nhất... vẫn là ở trên người Thái tử phi” không hiểu vì sao tâm trạng Huyền Sắc lại tốt lên, “Chuyện này mới thấy lần đầu, thật thú vị.”

“Thú cái mông!” Phó Du Nhiên khinh thường nói: “Ông có thời gian giả bộ, sao không nghĩ cách đề cao tu vi của bản thân đi, cũng chẳng tới mức tính được một nửa thì không ra được nữa, thực xấu hổ!”

Huyền Sắc cười tủm tỉm: “Đây là thiên ý, việc làm được ta đã làm rồi, chuyện sau này chỉ có thể dựa vào hai vị mà thôi.” Dứt lời cúi người hành lễ, rồi nghênh ngang bỏ đi.

Phó Du Nhiên đang định kêu y lại, Tề Diệc Bắc nói: “Không cần, ông ta chỉ thuận theo thiên mệnh thôi, làm vậy đã giúp chúng ta không ít, cho dù hỏi thêm nữa ông ta cũng không nói gì nữa đâu.”

Phó Du Nhiên đem lời nói nuốt vào bụng, ngượng ngùng đi theo Tề Diệc Bắc trở về Đông cung. Có trời mới biết vừa rồi nàng không phải hỏi chuyện này, mà muốn hỏi Huyền Sắc khi nào mới đem thuốc dưỡng sinh đại bổ đến cho nàng. Tuy nhiên không thể để lão Tề biết, nếu không sẽ lại bị trách móc.

Trở lại Đông cung, không thèm quan tâm tới ánh mắt kinh ngạc của đám thái giám nô tỳ, “Thái tử phi” lại kéo “Thái tử” vào tấm cung, đóng chặt cửa, thế này sao tránh khỏi vài sự suy đoán ái muội. Nhưng Tề Diệc Bắc vẫn rất cố gắng, vào trong tấm điện bèn bày thân thể ra, “Nhìn xem có vấn đề gì không.”

Phó Du Nhiên vuốt cằm đánh giá Tề Diệc Bắc từ trên xuống dưới, “Hai tay, hai chân, một cái đầu, rất bình thường.”

Tề Diệc Bắc khinh thường, “Ta nghĩ rồi, nếu không phải thân thể cô khác thường, như vậy vật từ trước tới giờ không rời khỏi người cô chỉ có một.”

Phó Du Nhiên nghĩ nghĩ, “Là bảo bối kia?”

“Không sai. Huyền Sắc nói có thể là một vật nào đó, cũng có thể là bản thân ‘Ta’. Nếu là đồ vật, nhất định là vật báu đó.”

“Nếu vậy thử xem sao?” Nói xong Phó Du Nhiên mở nút bình, Tề Diệc Bắc ngăn lại, “Không vội, nếu không phải Tử Tinh kia, mà là thân thể ‘Ta’ thì sao?”

Phó Du Nhiên quan sát chiếc bình ngọc nhỏ, “Ít như vậy, nếu là thân thể thì cũng không đủ dùng. Có hai khả năng, biết đâu chúng ta đoán trúng!”

Tề Diệc Bắc lôi chiếc vòng Tử Tinh ra, trầm ngâm một lúc, “Cứ suy nghĩ đi đã, hưởng hồ bây giờ đã quá trưa, chờ tới nửa đêm chúng ta quyết định cũng không muộn.”

Phó Du Nhiên đặt chiếc bình ở trên bàn, nằm lên giường nói to: “Tùy người, ta ngủ một giấc đã, nửa đêm dậy đỡ bị mệt.”

Tề Diệc Bắc cũng không quan tâm, chỉ ngăn người nhìn chăm chú chiếc vòng. Không biết qua bao lâu, chợt có người gõ cửa khẽ nói, nhìn sang Phó Du Nhiên đã tiến vào mộng đẹp, hần bất đắc dĩ thở dài, đi ra ngoài điện mở cửa, thì ra là Phỉ Nhi.

Trong tay Phỉ Nhi bê một chiếc khay màu vàng, trên bày mấy món điểm tâm. Nàng ta hành lễ với Tề Diệc Bắc, “Phỉ Nhi thấy sắc trời đã tối, hai vị điện hạ vẫn chưa dùng bữa, nên làm riêng một chút điểm tâm, mời điện hạ và Thái tử phi dùng.”

Tề Diệc Bắc xoa xoa trán, “Thái tử đi nghỉ rồi, cứ để đấy đi.”

Phỉ Nhi cười ái muội, “Trong khoảng thời gian này có phải Thái tử phi điện hạ cảm thấy gân cốt rã rời, tinh thần mệt mỏi?”

Tề Diệc Bắc tất nhiên hiểu nàng ta muốn nói gì, chỉ cười cười không nói. Phỉ Nhi nghiêng người tiến vào trong đặt khay điểm tâm lên bàn, quay lại kéo tay Tề Diệc Bắc, “Phỉ Nhi có một bộ ‘Thư cân hoạt lạc pháp’, Thái tử phi có muốn xem thử không?”

48. Chương 47

Chương 47: Bóng đêm

Phó Du Nhiên không cảm giác được đã ngủ bao lâu, khi tỉnh lại là lúc trăng nhô lên cao, trong phòng tối như mực. Xoa xoa cái bụng, nhìn quanh một vòng, lão Tề vô tình kia không biết đã chạy đi đâu, ăn cơm cũng không kêu nàng.

Đi ra ngoài điện, men theo ánh trăng dịu dịu Phó Du Nhiên nhìn thấy một khay điểm tâm nhỏ tinh xảo, đầu gậy gù, xem ra lão Tề cũng có lương tâm, còn biết để lại đồ ăn cho nàng. Phó Du Nhiên mở cửa sổ, nhét hai miếng điểm tâm vào miệng, ừm, ngon thật, lại hai miếng nữa! Vừa ăn vừa ngắm trăng sáng, Phó Du Nhiên đột nhiên nẩy hứng ngâm thơ.

“Ngoài cửa sổ mặt trăng tròn thật tròn, trong phòng điểm tâm ngọt thật ngọt, Thái tử Đại Tấn đứng dưới trăng, thiếu một mỹ nhân ở bên người... Thơ hay, thơ hay!” Đang lúc Phó Du Nhiên vỗ tay tự tán thưởng, chợt ngoài cửa vang lên một cơn ho khan, giống như bị sắc nước vậy.

“Ai?” Phó Du Nhiên cảnh giác nhưng cũng không quên ăn nốt hai miếng điểm tâm, tay đập vào song cửa, nhún người nhảy ra ngoài đến chỗ phát ra tiếng động.

“Còn có thể là ai!” Tề Diệc Bắc rửa sạch vết rượu trên y phục, lại ho khan vài tiếng, “Ngâm cái gì vậy? Đừng làm ta mất mặt!”

Phó Du Nhiên khinh thường, nhìn ngó trước sau, trong sân viện to như vậy mà không thấy ai trừ hai người bọn họ. Tề Diệc Bắc lại trở lại ngồi xuống ghế đá, rót rượu, “Yên tâm, ta đã đuổi hết người đi.”

Phó Du Nhiên đoạt chén rượu uống sạch một hơi, “Nghen chết ta, quá nửa đêm người ở đây dọa ai thế!” Đột nhiên nàng nhìn thấy một chiếc bình ngọc trên bàn đá, đúng là cái bình mà Huyền Sắc đã đưa cho, “Người quyết định rồi?”

Tề Diệc Bắc im lặng, lôi chiếc vòng Tử Tinh ra trước mặt, híp mắt nhìn ánh trăng xuyên qua Tử Tinh, “Cô nói, ” hần bỗng nhiên lên tiếng khiến Phó Du Nhiên giật mình, “Sẽ thay đổi chứ?”

“Ha, đương nhiên rồi, ” Phó Du Nhiên đắc ý, “Nam nhân biến thành nữ nhân, người đã từng gặp chưa?”

Tề Diệc Bắc không quan tâm, “Hôm nay sau khi cô ngủ, Phỉ Nhi đã tới tìm ta.”

“Hả.” Ngoại trừ từ này, Phó Du Nhiên cũng không biết nói cái gì.

“Tay nghề xoa bóp của nàng rất tuyệt, cho nên muốn giúp ta thư giãn gân cốt, ta cũng không từ chối.”

“Ừm.”

“Trước đây ta rất thích để nàng xoa bóp, thật thoải mái. Phỉ Nhi cũng... Thực đáng yêu, điều gì cũng nói cho ta biết, ở bên cạnh nàng ấy, ta thấy được thả lỏng.”

“Sau đó thì sao?” Phó Du Nhiên gãi đầu, “Nói chuyện một mạch đi!”

“Hôm nay nàng ấy cũng nói giống Hoàng hậu một chút, nói ta mới đến, phải kết giao nhiều bằng hữu, không nên gây thù hằn. Vốn ta tưởng nàng ấy suy nghĩ cho ta, ai ngờ sau đó lại dạy ta cách dùng hương lộ, đều là mùi hương mà ‘Thái tử’ thích.”

Phó Du Nhiên ngạc nhiên, “Không phải nàng ta muốn tranh sủng ư? Vì sao còn làm như vậy?”

“Đương nhiên là muốn mượn sức ‘Thái tử phi’, trước tiên tìm một chỗ che mưa nắng, sau đó biến thành tâm phúc của Thái tử phi.” Tề Diệc Bắc cười mỉa, “Nàng ta làm như vậy, cô sẽ cảm thấy nàng ta thật tâm với mình, cô chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhìn thấu đúng không?”

Phó Du Nhiên nghĩ nghĩ, “Hả là vậy...”

“Vậy cô nhất định phải chết.” Tề Diệc Bắc trầm mặt, “Ta nói ‘Cô’, là chỉ ‘Thái tử’.”

“Hả?”

Tề Diệc Bắc cười tự giễu, “Ta đem thân phận ‘Thái tử phi’ tán gẫu cùng Phỉ Nhi, nàng nói với ta một số trò đen tối nơi cung đình mà ngay cả ta cũng không biết. Lại nhắc với người nào thì nên mạnh bạo, với ai thì nên cẩn thận, thật dễ lấy được sự tín nhiệm của ta.”

“Quan trọng?”

“Quan trọng là, cuối cùng nàng hỏi ta, có phải Hoàng Thượng từng có ý định gả ‘Ta’ cho Hoài vương không.” Tề Diệc Bắc mỉm cười, “Đương nhiên, hỏi rất khéo, tựa như chuyện bí mật giữa hai tử muội chốn khuê phòng.”

Phó Du Nhiên cân nhắc nửa ngày, “Sau đó?”

“Không có sau đó.” Tề Diệc Bắc hỏi: “Chuyện chỉ hôn cho Hoài vương cô có nói cho ai không?”

“Hình như không có...”

“Cho nên, Phỉ Nhi là người của Hoài vương.”

“Hả?” Phó Du Nhiên vẫn chưa có phản ứng.

Tề Diệc Bắc bắt đầu giải thích: “Nếu không có ta, Hoài vương đã là Thái tử.”

“Cho nên?”

“Cho nên!” Tề Diệc Bắc tức muốn chết, “Hoài vương với ngôi vị Thái tử như vị hổ rình mồi, cô đừng nói là cô không biết đấy.”

Phó Du Nhiên muốn nói không biết, nhưng lại sợ Tề Diệc Bắc nổi giận, chỉ mếu máo ậm ừ cho qua. Tề Diệc Bắc lại nói: “Hắn phái người đến cạnh ta, mục đích đã quá rõ, để theo dõi ta.”

Phó Du Nhiên vẫn không thể chấp nhận thần tượng tỏa ánh hào quang của mình bỗng nhiên bị sếp lớn chụp mũ, khó khăn nói: “Có thể Hoài vương nói ra, nàng ta vô tình nghe được?”

Tề Diệc Bắc mặt không biến sắc nói: “Nếu không nắm rõ sự tình, Tề Thụy Nam sẽ không hành động.”

“Cũng không đúng, nếu như lời người nói, người trở về hỏi ‘Thái tử’, chẳng phải thân thể của nàng ta cũng sẽ bị vạch trần sao?” Phó Du Nhiên vẫn không thể chấp nhận.

Tề Diệc Bắc thở dài, “Có nữ nhân nào chạy về hỏi trượng phu mình có phải mình suýt chút nữa được gả cho người khác không? Huống hồ đây là hoàng cung, nếu có chút sai lầm...” Tề Diệc Bắc làm động tác cắt cổ, “Chuyện xấu của Thái tử phi tránh không kịp, sao có thể chủ động nhắc tới?”

Phó Du Nhiên lập tức trầm mặt, “Lời người ta vẫn chưa tin lắm, tạm thời để đó.”

“Không cần cô tin tưởng, ta chỉ than thở một chút thôi. Uống công ta tự xưng là thông minh, nhưng ngay cả người chung chăn gối với mình cũng nhìn không thấu.” Tề Diệc Bắc ngẩng đầu nhìn sắc trời, mở nắp bình, từ từ đổ toàn bộ chất lỏng màu xanh biếc lên chiếc vòng Tử Tinh. Chất lỏng biến mất không thấy, như bị Tử Tinh hút đi. Tề Diệc Bắc cười cười, “Hình như có chút kết quả.”

Nhìn bộ dạng thất thần của Tề Diệc Bắc, Phó Du Nhiên xoa cằm hỏi: “Nói thật, người có thực sự muốn làm Thái tử không?”

“Có ý gì?”

“Kỳ thật người cũng biết, dân chúng có hảo cảm với Hoài vương hơn.” Phó Du Nhiên cẩn thận tìm từ.

Tề Diệc Bắc trầm mặt, “Cô thấy ta không thể đảm nhiệm ngôi vị Thái tử sao?”

“Đương nhiên không phải.” Phó Du Nhiên thức thời nói lảng đi, “Chuyện của Phỉ Nhi cũng do người đoán thôi, không biết chừng người đoán sai ấy chứ?”

Tề Diệc Bắc im lặng, Phó Du Nhiên lại nói: “Cho dù là thật, cũng chẳng có gì to tát cả, nữ nhân của mình, thân là đại trượng phu thì lo cái gì?”

Tề Diệc Bắc hơi ngạc nhiên, sau đó bật cười nói: “Cô đang an ủi ta?”

Phó Du Nhiên nhún vai, “Thấy người có vẻ rất đau khổ.”

Tề Diệc Bắc càng cười to, “Ta không đến mức vì một nữ nhân mà như thế, chỉ cảm thấy sự cảnh giác của mình chưa đủ thôi, sau này chết thế nào cũng không biết.”

“Được rồi!” Phó Du Nhiên vỗ mạnh vai Tề Diệc Bắc, “Có trăng sáng rượu ngon làm bạn, tâm trạng người phải tốt lên mới đúng. Hiếm khi hứng thơ của ta lên cao, ta sẽ làm tặng người một bài!”

Tề Diệc Bắc nhin cười gật đầu, Phó Du Nhiên cất lời, “Ánh trăng thật xinh đẹp, chúng ta cùng say rượu, tâm trạng lão Tề không được tốt, chỉ duy nhất có ta an ủi!”

“Lung tung hết cả.” Tề Diệc Bắc ngoài miệng nói vậy, nhưng càng lúc càng cười tươi. Phó Du Nhiên nhướn mày, “Thế nào?”

“Thơ” như vậy thì Tề Diệc Bắc biết bình luận thế nào, chỉ lắc đầu, cười rặng rờ. Phó Du Nhiên không phục nói: “Ta sẽ làm thơ nghiêm chỉnh, cái gì mà ngâm thơ cổ, cũng thường thôi, không có ý nghĩa.”

“Cô cũng sẽ?” Tề Diệc Bắc khiêu khích giương mày, “Ta không tin.”

“Không tin?” Phó Du Nhiên nóng nảy, “Người ra đề tài, xem ta có thể hay không!”

Tề Diệc Bắc nghĩ nghĩ, “Được, chúng ta làm đơn giản thôi. Không cần phải làm thơ, chỉ lấy trăng sáng làm đề tài, ngâm thơ phải có chữ Nguyệt.”

“Cái này đơn giản?” Phó Du Nhiên đứng dậy giơ chân lên bàn đá, vén tay áo vỗ mạnh vào bàn, “Sàng tiền minh nguyệt quang!”[1]

Tề Diệc Bắc mỉm cười, đứng dậy khẽ nói: “Kim dạ nguyệt quang lai, chính thượng tương tư thai, khả liên vô viễn cận, quang chiếu tất bồi hồi.”[2]

“Thần hưng lí hoang uế, đái nguyệt hà sử quy.”[3]

“Trung đình địa bạch thụ tề nha, lãnh lộ vô thanh thấp quế hoa. Kim dạ nguyệt minh nhân tận vọng, bất tri thu tứ lạc thù gia.”[4]

...

Càng đối đáp, Tề Diệc Bắc càng thấy ngạc nhiên, không thể ngờ nữ đại vương này đọc sách không ít, vịnh thơ trăng cũng khá. Trong câu thơ cũng không thiếu chỗ nàng tự thay đổi.

“Cử bôi yêu minh nguyệt, đối ảnh thành ngũ nhân.”[5]

“Năm người?”

Phó Du Nhiên chỉ vào mình và Tề Diệc Bắc, lại chỉ xuống bóng hai người, “Còn có ánh trăng, không phải là năm người sao?”

Tề Diệc Bắc bật cười, “Cô cũng tả thực ghê.”

“Đương nhiên, ta đã đọc rất nhiều sách!” Phó Du Nhiên đắc ý dào dạt nói: “Có đúng hay không? Ta còn một bụng mặt trăng nè!”

Tề Diệc Bắc khoát tay, “Không đúng.”

“Phục chưa?” Phó Du Nhiên càng thêm đắc ý, “Tuy nhiên không cần sùng bái ta, người biết cũng không ít, đủ tiêu chuẩn làm Thái tử.”

“Thái tử...” Tề Diệc Bắc nhìn lên trăng sáng, một lúc lâu sau khẽ thở dài, “Hiện giờ cũng chẳng chịu nổi.”

Phó Du Nhiên kinh ngạc nói: “Người? Cả ngày sống phóng túng, chuyện xấu truyền đầy ra ngoài, có phải làm gì đâu mà không chịu nổi?”

“Làm như thế mới khó.”

Phó Du Nhiên lắc đầu, “Không hiểu.”

Tề Diệc Bắc cười khổ lắc đầu, khi Phó Du Nhiên cảm thấy hắn sẽ không trả lời, hắn đột nhiên lên tiếng: “Thái tử... Chính là vị tổ tiên sống.” (ý anh là ai cũng phải nhìn vào noi gương)

[1] Câu thơ đầu tiên trong bài thơ “Tĩnh Dạ Tứ” – Lý Bạch.

Dịch: “Đầu giường ánh trăng rọi”

[2] Tạm thời chưa tìm ra, sẽ bổ sung sau.

[3] Câu thơ trong bài “Quy Điền Viên Cư kỳ 3” – Đào Uyên Minh.

Dịch: “Sáng, ruộng hoang dọn sạch / Đội trắng vác cuốc về”

[4] Bài thơ “Thập ngũ dạ vọng nguyệt ký Đỗ lang trung” – Vương Kiến

Dịch: “Sân trong đất trắng quạ trên cây / Hoa quế đắm sương ướt lạnh vầy / Người người ngẩng mặt nhìn trăng sáng / Hơi thu phảng phất chốn nào đây...”

[5] Câu thơ trong bài “Nguyệt Hạ Độc Chúc” – Lý Bạch

Nguyên văn là: “Cử bôi yêu minh nguyệt, đối ảnh thành tam nhân”

Dịch: “Nâng lên cạn chén – trăng xinh / Bóng hòa với rượu cộng mình là ba”

49. Chương 48

Chương 48: Tổ Tông sống

“Tổ tông sống?” – Phó Du Nhiên ngồi xuống cạnh Tề Diệc Bắc – “Nghĩa là sao?”

“Đối với những việc trong triều đình, thái tử chỉ có thể ngồi nghe mà thôi, cho dù có muốn tham gia thảo luận cũng không thể tùy tiện nói linh tinh được, nếu có người hỏi ý kiến của Thái tử cũng không thể nói ra tâm ý của chính mình.”

“Tại sao lại vậy?” – Phó Du Nhiên không hiểu, đành hỏi lại – “Tuy Thái tử chỉ có thể nghe người khác báo cáo, nhưng ý kiến hay thì vẫn được tiếp thu chứ?”

“Ừ, lúc đầu ta cũng tưởng vậy. Nhưng mà, khi tất cả các đề nghị của cô đều bị xếp xó, thì cô sẽ không nghĩ như vậy nữa đâu.”

“Kể cả muốn góp ý cũng không được sao?”

Tề Diệc Bắc lắc đầu, “Không phải không được, mà nhiều năm qua trong triều đình đã hình thành một bộ máy làm việc thâm căn cố đế. Cho dù là mệnh lệnh của phụ hoàng, muốn ban ra cũng phải hoàn thiện từng bước một, nếu không sẽ sai với pháp huấn của tổ tông, không tuân theo quy củ. Quân thần cùng chế trụ lẫn nhau, đến phụ hoàng còn phải chịu như thế, huống chi là thái tử.”

“Nói như vậy thì hoàng đế cũng không phải lão đại?”

“Đây là việc cai trị một quốc gia, cô cho rằng nó giống như cô đang quản lý Thần Phong trại sao?”

Phó Du Nhiên gật đầu nói, “Đúng vậy, ta làm trại chủ có lúc cũng phải thuận theo ý kiến của các huynh đệ, không thể muốn đi cướp là cướp ngay được.”

“Nguyên tắc cũng gần giống nhau.” – Tề Diệc Bắc mỉm cười – “Mặc dù ý kiến của Thái tử không được thi hành, nhưng trên triều đường vẫn nổ ra tranh chấp. Sẽ có một đám người cổ hủ dùng chiêu bài “Thái tử ít tuổi” để chèn ép ta, nói có sách, mách có chứng, bác bỏ mọi ý kiến của Thái tử. Bọn họ làm vậy để gây sự chú ý của Hoàng Thượng, cho Hoàng Thượng biết bọn họ là những ‘Nho sĩ’ không sợ cường quyền, vịn cớ ọi việc làm của họ.”

“Sao lại có loại người như thế?” – Phó Du Nhiên nhăn mặt, cau có nói – “Chèn ép người khác để nâng mình lên, thật khốn nạn!”

“Không chỉ như vậy đâu, cho dù chủ kiến của Thái tử được thi hành, nhưng vì Thái tử không có thực quyền nên không thể theo dõi quá trình làm việc, vì thế công việc sẽ dần dần sai lệch so với ban đầu, nếu xảy ra chuyện gì cũng chỉ trách ý kiến Thái tử không tốt thôi.”

“Vậy... chẳng nêu ý kiến nữa cho xong.”

“Không nêu ý kiến?” – Tề Diệc Bắc lắc đầu: “Nếu thái tử không có chủ ý, không nói được câu nào thì làm sao quần thần phò tá Thái tử lập công được? Không nói, sẽ có người bức cô phải nói mới thôi.”

Phó Du Nhiên suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên vỗ tay đánh đét một cái, “Ta hiểu rồi, cho nên người mới giả bộ cả ngày ốm yếu, không ngừng truyền ra mấy tin tình cảm lằng nhằng, cốt là để ọi người thất vọng về huynh, như vậy huynh lại càng không cần phải đưa ra chủ ý gì nữa!”

“Cái bọn họ cần không phải một thái tử có chủ ý, mà là một con rối gỗ biết phát ra tiếng. Đối với con rối này, mặt ngoài thì họ giả vờ thủ phục dưới chân, xưng thần xưng đế, nhưng thật ra bên trong lại xem thường ý kiến của con rối đó. Cô thử nghĩ mà xem, con rối gỗ này không phải là một vị tổ tông sống thì là cái gì? Dùng để quỳ lạy, chỉ như thế mà thôi.”

Phó Du Nhiên hơi suy nghĩ một chút, cũng gật đầu nói, “Nhưng mà, người không biết như thế lại mất nhiều hơn được sao? Hiện tại toàn bộ người trong thiên hạ đều nghĩ Thái tử là kẻ bất lực, ngay cả Hoàng Thượng cũng có ý muốn phế Thái tử...”

“Cái gì?”

Phó Du Nhiên cười gượng, đem chuyện lúc nàng vừa mới vừa vào cung đã làm bận làm bạ nói ra hết, may thế nào lại chiếm được cảm tình của Chiêu Thái đế, nói xong liền vội vàng trấn an: “Nhưng người cũng không cần lo lắng đâu, qua vài ngày nữa là Thái tử có thể được chính thức tham chính rồi. Chuyện này giống như đưa một con chó nhỏ tới quản lý một đàn cừu vậy, ban đầu con chó còn quá nhỏ nên khi bị đám cừu treu trọc bắt nạt cũng không dám phát ra tiếng kêu la. Nhưng khi tất cả mọi người đều nói con chó nhỏ kia thật vô dụng, thì nó đã từ từ lớn dần lên, đến lúc đó nó chỉ cần sủa một tiếng sẽ khiến cho đàn cừu xấu xa kia sợ mất mật, không dám ho he gì nữa. Lúc này mọi người chỉ còn nhớ tiếng sủa oai hùng của con chó nhỏ đó, chứ chẳng ai còn nhớ tới việc nó đã từng bị bọn họ cười chê vì vô dụng như thế nào.”

Tề Diệc Bắc nhìn chằm chằm Phó Du Nhiên, lát sau mới phì cười, nói: “So sánh gì kém vậy, nhưng đạo lý này cũng được. Lão sư của ta đã từng nói, thói quen của con người rất đáng sợ, mọi người đã quen với việc nhìn thấy một Hoài vương hoàn mỹ, vì thế sẽ không cho phép hắn có sai lầm, cho nên Hoài vương chỉ có thể càng thêm hoàn mỹ thì mới được mọi người công nhận. Trái lại, nếu Thái tử đã luôn làm sai, thì khi hắn tham chính chỉ cần làm tốt một việc nhỏ cũng đủ để người ta phải nhớ kỹ rồi.”

Phó Du Nhiên bĩu môi: “Như thế lại không công bằng với Hoài vương, dù sao người ta cũng đã cố hết sức mới được như ngày hôm nay, vì muốn được mọi người công nhận mà cố gắng làm việc, nhưng việc đó lại thành gánh nặng đeo trên người hắn, khiến hắn càng cố gắng thì gánh nặng lại càng đè chặt.”

Nụ cười trên môi Tề Diệc Bắc dần biến mất, một lúc lâu sau cũng không thấy hắn cất tiếng, ánh mắt đang nhìn Phó Du Nhiên cũng chuyển hướng tới chuôi vòng Tử Tinh đang đặt trên bàn, rồi lại ngẩng đầu nhìn mặt trăng, trên gương mặt không thể hiện biểu tình nào, cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì nữa.

Tề Diệc Bắc không nói lời nào, Phó Du Nhiên cũng ngẩn người, không biết qua bao lần trăng đổi sao dời, Tề Diệc Bắc đột nhiên hỏi: “Hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt cần bao lâu?”

Về mặt Phó Du Nhiên mở miệng, Tề Diệc Bắc vươn vai, đứng dậy ngáp một cái, “Mấy ngày nay còn chưa được ngủ ngon nữa, ta về ngủ trước đây.”

Phó Du Nhiên trừng mắt, vừa muốn mở miệng thì Tề Diệc Bắc lại nói: “Hôm nay cô ngủ đã rồi, người đang có tinh thần, thôi thì cô cứ ngồi đây ngắm trăng làm thơ đi, đó cũng có thể xem là một cảnh đẹp lãng mạn đấy.”

Thế là Phó Du Nhiên đành trơ mắt nhìn cái tên Tề Diệc Bắc không có nghĩa khí kia đi mất, nàng ngồi đó trợn trừng nhìn chuôi vòng Tử Tinh mãi cho tới khi bình minh bắt đầu ló dạng.

Ánh nắng bắt đầu xuất hiện, nàng nghĩ chuôi vòng chắc cũng hấp thu đủ ánh trăng rồi nên đứng lên, mang theo chuôi vòng Tử Tinh đi vào trong phòng. Vừa đặt mông ngồi xuống giường đã nhìn thấy Tề Diệc Bắc đang nằm cạnh đó ngủ say như chết, nàng giật mạnh cái chăn trên người hắn định rộng to đòi chỗ ngủ, đã bị cảnh tượng hương diễm ở trước mắt làm cho kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm.

Dưới chăn là vị “Thái tử phi” trên người chỉ có mỗi một cái yếm che đi mấy chỗ trọng yếu, còn lại hai cánh tay trắng muốt cùng cái lưng trần trơn bóng thì đang phơi hết ra ngoài, nhìn “nàng” ngủ ngon lành, hai

bên gò má nhẹ ửng hồng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên trông vô cùng đáng yêu. Nhưng chuyện này không phải là trọng điểm a! Phó Du Nhiên lắc lắc cái cổ (bể cổ lấy khí thể ấy mà), vút lại cái chăn lên người Tề Diệc Bắc, rồi đứng bên giường quát to: “Đồ chết tiệt, mau dậy cho ta!”

Tề Diệc Bắc bị tiếng quát như sét đánh này làm cho tỉnh ngủ, hần ngồi dậy dụi mắt, cái chăn ở trên người liền trôi xuống, hần mơ mơ màng màng nhìn Phó Du Nhiên một lúc, mãi sau mới bắt mồm nói:

“Rống cái gì thế?”

Phó Du Nhiên lại đem cái chăn phủ lên người Tề Diệc Bắc, giận dữ nói: “Sao ngươi lại ngủ như vậy?”

Tề Diệc Bắc phát cáu, “Ta ngủ ở trên ghế lâu như vậy rồi, giờ muốn nằm giường cũng không được hay sao? Vừa mới cởi quần áo còn chưa được ngủ bao lâu nữa... Huống hồ gì chiếc giường này vốn là của ta nha!”

Phó Du Nhiên cũng nổi khùng, “Ai nói gì đến cái giường, ta đang hỏi ngươi vì sao không mặc trung y (phần áo lót mỏng mặc bên trong)... cứ thế này mà ngủ hả?”

Tề Diệc Bắc cúi đầu nhìn thân hình của ‘mình’, “Mặc ít ngủ mới thoải mái mà.”

“Cái này không phải là trọng điểm!” – Phó Du Nhiên giận điên – “Ngươi... ngươi làm như vậy là phá hỏng danh tiết của ta!”

Tề Diệc Bắc ngẫm nghĩ, nửa ngày sau mới có phản ứng, ” ‘Thái tử phi’ dù sao cũng là người của thái tử, vợ chồng ở cùng một chỗ thì cô còn sợ cái gì?”

“Ai... ngươi nói là người của ai?” – Phó Du Nhiên đỏ mặt – “Ngươi để ta tiến cung cũng chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi, ai biết sau này ngươi có đổi ý hay không. Nếu sau này ngươi nhìn ta không vừa mắt, muốn đuổi ta ra khỏi cung thì sao? Ta còn muốn lập gia đình nữa nhá!”

“Cô...” – Tề Diệc Bắc giận sôi gan, đây đúng là: bà nội trợ đã lấy chồng mà còn nhớ thương tình cũ đã chết, chưa từng thấy lão bà bà nào như vậy a. Vẫn là Tề Diệc Bắc thông minh, không thêm dây dưa với vấn đề này nữa, hần xuống giường mặc quần áo, lại tức giận nói: “Như vậy đã được chưa?”

Phó Du Nhiên rầu rĩ ngồi phịch xuống giường, đem chuỗi vòng Tử Tinh quảng cho Tề Diệc Bắc, “Rốt cuộc nên làm thế nào?”

Tề Diệc Bắc nghĩ ngợi một lúc, “Vẫn theo cách cũ đi!”

Thế là hai người lại theo phương pháp cũ, từ trên nhảy xuống giường, từ giường đụng vào bên cửa sổ, từ cửa sổ nhảy tới trên bàn... Ba trăm sáu mươi độ, không bỏ qua một góc nào.

Đang đứng chờ ở ngoài điện chuẩn bị vào hầu hạ chủ tử thức dậy, Vinh Thăng chợt nghe thấy bên trong phòng phát ra những tiếng rầm rầm, oành oành, kèm theo đó là tiếng kêu rên của đôi nam nữ, đầu óc hần ngay lập tức nghĩ đến những thứ không lành mạnh, nhưng lại làm ra vẻ nghiêm túc quay sang trách mắng đám cung nhân đứng cạnh: “Lỗi tai lúc nào cần điếc thì phải điếc, nếu để cho ta biết kẻ nào ở sau lưng nói năng lung tung thì đừng có trách ta.”

Đám thái giám, cung nữ nào dám nói không, cả một đám mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm (mắt nhắm mắt mở không biết gì hết), nhưng trong lòng người nào cũng thầm bội phục thái tử quả là siêu nhân.

Trong lúc đó Phó Du Nhiên cùng Tề Diệc Bắc đụng mãi đến mức nội thương đầy người, nhưng vẫn không thấy kỳ tích nào phát sinh cả. Tề Diệc Bắc thở hổn hển ngồi bệt trên mặt đất, lôi chuỗi vòng Tử Tinh kia ra nhìn chăm chăm một lúc lâu, mãi sau mới lẩm bẩm nói: “Rốt cuộc phải làm cái gì bây giờ?”

Phó Du Nhiên ngồi xồm xuống trước mặt Tề Diệc Bắc, giật chuỗi vòng về tay mình rồi cũng chăm chú nhìn, nằng nặc chặt chuỗi vòng Tử Tinh, nói to: “Thần phạt ơi, xin hãy ban cho ta sức mạnh...”

Còn chưa kịp nói hết, cái gáy rắn chắc của nàng đã bị trúng một quyền, Tề Diệc Bắc tức giận nói: “Xin cô đấy, người lớn một chút đi.”

Phó Du Nhiên bĩu môi, bỗng nhiên ánh mắt cô sáng lên, “Hay chúng ta thử lấy chuông đối chuông đi, để chuỗi Tử Tinh vào lòng bàn tay, sau đó cùng đồng thời phát lực.”

Lúc này Tề Diệc Bắc chỉ là con mèo mù, dù có phương pháp nào hần cũng phải thử một lần.

Hai người bọn họ chuẩn bị tư thế, Phó Du Nhiên hét lớn: “Một, hai, ba, trao đổi!”

50. Chương 49

Chương 49: Phi Nguyệt Sau khi Phó Du Nhiên hét lớn một tiếng, bọn họ lại tiếp tục chờ đợi... vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Phó Du Nhiên đem chuỗi vòng ngọc Tử tinh quàng vào cổ Tề Diệc Bắc, ngượng ngùng nói: “Sai ở chỗ nào nhỉ?” Tề Diệc Bắc thở dài, quay trở lại ngồi ở trên giường, “Chỉ còn hai ngày nữa, nếu không thành công thì chúng ta đành phải đợi một năm sau...” Phó Du Nhiên cau mày: “Có thể vấn đề nằm ở thân thể của ta? Chỉ bằng chúng ta cũng đổ nước phép lên người ‘ta’ rồi đi ra ngoài hấp thụ tinh hoa của ánh nắng mặt trời, thế nào?” “Cũng chỉ còn cách đây để thử thôi.” – Nói cái làm liền, Tề Diệc Bắc cầm bình ngọc lên lắc lắc ở trước mặt, “Nhưng còn ít như vậy làm sao đủ đổ lên toàn thân đây?” “Đồ ngốc! Dù có đủ nước để đổ lên toàn thân thì huynh định chờ hết rồi đi phơi nắng à?” – Phó Du Nhiên tức giận nhìn Tề Diệc Bắc, “Đổ lên mặt đi!” Tề Diệc Bắc cân nhắc một lúc, thấy chỗ nước phép còn lại cũng chỉ đủ cho khuôn mặt, liền mở nắp bình rồi đem toàn bộ chất lỏng đổ lên. Mà không hiểu tên pháp sư Huyền Sắc kia kiếm được liệu ở đâu để chế ra bình nước phép này, đổ lên mặt cũng giống như lúc đổ vào chuỗi vòng Tử tinh, nước từ từ ngấm vào bên trong làn da, da mặt của Tề Diệc Bắc bỗng chốc căng mọng như nước, mịn màng vô cùng.. Phó Du Nhiên nhìn qua khuôn mặt của ‘mình’ rồi cười gian xảo, Nước này hay nha, về sau phải bảo Huyền Sắc chế nhiều một chút, dùng nó để bảo dưỡng nhan sắc cũng tốt. Nhưng... cái ý tưởng này của nàng... chỉ duy trì đến khi thấy Tề Diệc Bắc từ bên ngoài “hấp thụ tinh hoa” ánh mặt trời trở về. Lúc ấy Phó Du Nhiên đang ngồi ngónh đồng thịt cá trên bàn như hổ đói ăn mồi, đột nhiên nhiệt huyết dâng trào lại muốn đi xem Tề Diệc Bắc tắm nắng ra sao rồi. Tay nhón một cái đùi gà làm quà an ủi, nàng vừa đi ra đã thấy một bóng người xuất hiện ở trước cửa. Không chút chần chừ, Phó Du Nhiên đem cái đùi gà làm ám khí phi thẳng vào kẻ vừa tới, miệng hét lớn: “Kẻ nào đó? Giữa ban ngày ban mặt lại đi che mặt là có ý đồ gì?” “A!” – Người vừa tới lắc mình tránh chiếc đùi gà, lại quay ra sau lưng mình nhìn một lượt, “Kẻ nào che mặt đó?” Vừa nghe giọng nói của hắn, hai mắt Phó Du Nhiên đã mở trừng trừng so với mắt trâu còn vĩ đại hơn, – “Người là... Lão tề?” Nhìn kỹ lại xem, đúng là lão Tề rồi, búi tóc giống của thái tử phi, lại mặc quần áo của thái tử phi, nhưng mà... – “Người làm gì cái mặt của ta vậy?” “Sao vậy?” – Tề Diệc Bắc đưa tay lên sờ mặt – “Mặt ‘ta’ làm sao?” Phó Du Nhiên nhìn Tề Diệc Bắc như nhìn thấy quỷ, nàng lúi ngay hắn vào trong phòng, kéo đến trước gương. “A!” – Tề Diệc Bắc hét lên một tiếng, suýt chút nữa đã ngã từ trên ghế xuống, “Đây là cái gì?” Hình ảnh hiện ra trong gương kia không phải là gương mặt nhỏ nhắn bóng loáng lúc ban sáng, ách... Có lẽ là... vẫn bóng loáng, nhưng mà da mặt lại đen như bị cháy sém, nếu không phải còn nhìn thấy được hai tròng mắt trắng cùng răng nhanh thì mọi người lại cứ nghĩ người này đang che mặt. Nhìn Tề Diệc Bắc trợn mắt há hốc mồm ngấm chính mình trong gương, Phó Du Nhiên nhin không được liền “Xi” một tiếng, đang định cười mà nhìn thấy ‘ánh mắt có thể giết người’ của Tề Diệc Bắc, nàng đành phải ngậm miệng lại. Phó Du Nhiên tự đánh lên mặt mình một cái, “Con bà nó, tự nhìn mặt mình mà cũng cười được, không tốt không tốt! Nhưng huynh làm thế nào mà mặt ta lại thành ra thế này? Còn đen hơn cả A Bao nha?” (Gần giống Bao thanh thiên) A Bao là một vị quan thanh liêm nổi danh ở Đại Tấn, nhưng hắn nổi tiếng cũng không phải bởi vì cái danh thanh liêm, mà là vì hắn rất đen, đen đến nỗi ế vợ luôn. Hắn từng nhiều lần lên các trang báo công khai tuyển vợ nhưng vẫn chẳng có ai thèm ngó ngang đến, nghe nói sau này hắn cũng lấy được vợ, lại còn là một người phụ nữ xinh đẹp như tiên nữ, mỗi tội bà ấy có một khuyết tật, đó là không phân biệt được đen trắng – xanh đỏ (túm lại là bị mù màu). Tề Diệc Bắc lặng đi một lúc lâu, “Nhất định là do hấp thụ quá nhiều ánh nắng mặt trời! Đều tại cô hết, khi không lại bảo đổ lên trên mặt!” Phó Du Nhiên nhìn hai bàn tay vẫn trắng nõn của Tề Diệc Bắc mà cũng thấy choáng váng, “Biết thế đi phơi dưới ánh trăng cho xong.” “Phơi cái gì cũng vô dụng!” – Tề Diệc Bắc đem tấm gương lật xuống, hắn thật sự không đành lòng nhìn khuôn mặt mình lúc này. – “Trước hết phải nghĩ cách giải quyết đã.” “Ta đi tìm Huyền Sắc.” “Để sau!” – Tề Diệc Bắc kéo Phó Du Nhiên lại – “Trước hết phải thử xem có hiệu quả hay không đã.”- Sau đó lại là một màn va đụng kinh thiên động địa. Phó Du Nhiên chống eo, dáng đi uốn uốn éo éo (oằn tã là vắn :-“) rời khỏi cung điện, trước khi đi nàng còn dặn dò không được để ai quấy rầy thái tử phi nghỉ ngơi. Nửa đêm, trong tấm điện của Đông cung. “Không có người, ra phơi ánh trăng đi.” Sau cửa lớn của tấm điện phát ra tiếng ừ xác nhận, một

bóng người từ trong điện chạy vào ra chỗ bàn đá ở giữa sân, “Phơi trắng thật sự có hiệu quả sao?” “Ta cũng không biết.” – Phó Du Nhiên nhìn sang một bên – “Huyền Sắc nói không còn cách nào khác, chỉ có thể chờ ba ngày sau được liệu sẽ hết hiệu lực. Ta thấy cũng nên điều hòa âm dương một chút, chắc là sẽ có hiệu quả?” Gương mặt như hòa lẫn vào bóng đêm của Tề Diệc Bắc lộ ra hai hàm răng trắng nõn, hần tức giận nói, “Cách của người hử? Cái mặt ta như vậy cũng là do cách của người đó!” “Đừng kích động!” – Phó Du Nhiên lo sợ – “Tôi thiếu chúng ta cũng đã biết không phải thân hình của ta có vấn đề, thì là Tử Tinh có vấn đề.” Tề Diệc Bắc thở dài, đưa tay vuốt ve chuôi vòng Tử Tinh, “Chỉ còn hai ngày, rốt cuộc máu chốt là ở đâu?” Đang lúc hai người đau khổ suy tư, bỗng thấy Vinh Thăng từ ngoài chạy vào, miệng thở hồng hộc hô to: “Điện hạ...” Tề Diệc Bắc vội vàng quay lưng lại, Phó Du Nhiên thì giận dữ nói: “Ai cho người vào đây!” “Điện hạ bớt giận.” – Về mặt Vinh Thăng mờ ám, nói: “Là Hướng Lương viện...” “Phỉ Nhi? Nàng làm sao?” “Hướng Lương viện bị rơi xuống hồ ạ.” “Hử?” – Phó Du Nhiên đứng dậy, vội vàng đi ra ngoài – “Cứu lên chưa?” Vinh Thăng vội vàng đuổi theo, “Còn chưa cứu được, nô tài vừa biết tin đã lập tức tới thông báo cho điện hạ rồi.” “Nửa đêm nửa hôm nàng ấy chạy đến bên hồ làm cái gì?” “Nghe nói là Tiết Lương đệ mời Hướng Lương viện đi ngắm trăng ạ, lúc đi đến bên bờ, Hướng Lương viện không cẩn thận trượt chân, ngã vào trong hồ.” “Ngốc quá đi!” – Phó Du Nhiên dứt khoát nói. Đi theo Vinh Thăng tới bên hồ đã thấy một đám cung nhân đang giơ đèn lên cao để chiếu sáng xuống mặt hồ, trong hồ cũng có vài cung nhân bơi trong nước để tìm người, còn Tiết Huyền Trữ thì mặt trắng bệch, đứng ở bên hồ. Vừa nhìn thấy Phó Du Nhiên đến, Tiết Huyền Trữ đã vội vàng lao tới nhận lỗi, giọng nói run rẩy bầy, Phó Du Nhiên khoát tay, “Trước hết tìm được người đã rồi hẵng nói sau.” Qua thời gian một nén hương vẫn không thấy Phỉ Nhi, cái hồ này cũng không lớn lắm, chẳng lẽ lại sâu đến thế? Phó Du Nhiên đang nghi ngờ thì bỗng nàng nhìn thấy ở giữa hồ có một bàn tay nhỏ bé đang cố vươn lên, rồi sau đó lại nhanh chóng chìm vào trong nước. Phó Du Nhiên hô lớn: “Ồ đó, chỗ giữa kia!” Trên bờ cũng có cung nhân phát hiện ra động tĩnh, có người kêu: “Chỗ nào?” Người khác kêu: “Bơi lên phía trước một chút!” Người nữa lại kêu: “Ồ giữa đó!” Đám cung nhân đang bơi trong nước nhất thời tán loạn, không biết nên chạy theo hướng nào, nếu còn không nhanh thì Phỉ Nhi sẽ mất mạng. “Lũ ngu ngốc!” – Phó Du Nhiên sốt ruột, nàng lui về phía sau hai bước định chạy lấy đà... Nhưng đúng vào lúc này, ở góc bên cạnh có một thân ảnh nhảy ra muốn chặn nàng lại. “Rầm!”, hai người vừa vụng đụng vào nhau. Nói thì chậm mà xảy ra lại nhanh, Phó Du Nhiên và người vừa chặn đường nhất thời chơi với vãn lao về phía mặt hồ, tạo thành một đường vòng cung xinh đẹp từ trên lao xuống, chỉ nghe thấy một tiếng “Tùm!”, cả hai người liền rơi vào trong hồ. Người vừa nhảy ra là ai thế? Phó Du Nhiên chỉ kịp nhìn thấy một khuôn mặt đen thui... Cú va chạm này đem toàn bộ kế hoạch đẹp đẽ của nàng vứt xuống hồ, tư thế nhảy cầu duyên dáng bị phá mất thì cũng không nói, nhưng ngay cả kỹ thuật bơi lội cao siêu của nàng cũng không được phát huy, thật là... Trước khi ngã xuống mặt nước, Phó Du Nhiên cảm thấy ngực mình rất khó chịu, đầu óc choáng váng như trời đất đảo lộn, ngay sau đó tai-mắt-mũi và miệng đã bị nước tràn vào làm cho nàng không hô hấp được, nước đập vào hai mắt và chui vào tai gây đau đớn, chỉ vài giây sau nàng đã uống no nước, thật sự rất khó chịu a! Không biết đã qua bao lâu, trước mắt Phó Du Nhiên bỗng ánh lên một tia sáng, mọi vật xung quanh cũng dần rõ ràng hơn, nhưng bốn phía chỉ là một mảng trắng xóa, nhìn thì xa tận chân trời mà lại như đang gần ngay trước mắt vậy. Nàng vẫn còn sống? Phó Du Nhiên cúi đầu nhìn, không thấy thân thể của mình, thôi xong rồi xong rồi, chẳng lẽ mình biến thành Quỷ Hồn rồi? Lão Tề ơi, ta thực sự xin lỗi huynh, vừa nhìn thấy cái mặt quỷ của huynh liền biến thành quỷ mất rồi! Thật là tiện nha! Giờ đi đâu đây? Đến điện của Diêm vương hay là đi qua cầu Nại Hà(*)? Không biết có thể nhìn thấy lão cha của nàng hay không nhỉ? (*) Cầu Nại Hà: Cây cầu dẫn người chết đi qua thế giới bên kia, đi đầu thai. Đang nghĩ lung tung thì ở phía trước cách đó không xa bỗng xuất hiện một bóng người mờ ảo, người ấy đang cúi đầu xem xét vật gì đó, không hiểu vì sao Phó Du Nhiên bỗng cảm thấy ngực mình đột ngột căng thẳng, có một loại cảm giác đau thương nào đó đang xâm nhập toàn bộ cơ thể. Tim... nàng còn có tim sao? Cúi đầu nhìn xuống, trong mắt nàng vẫn là một mảng trống không, nàng không có cơ thể, làm sao lại có tim? Nếu không có tim, thì vì sao lại có cảm giác này? Đau lòng quá đi! Không có thân thể, nhưng Phó Du Nhiên vẫn cảm giác được có một loại xúc động đang đi dọc theo cổ họng chạy đến chóp mũi của mình, lại từ chóp mũi vòng đến hốc mắt. Không được khóc! Khóc là thua! Nàng luôn nhớ kỹ những lời này, đem hơi nóng ở hốc mắt hạ xuống mức thấp nhất, nàng vội vàng nhìn bóng người ở phía trước, người đó rốt cục là ai? Vì sao khi vừa nhìn thấy đã làm cho nàng có cảm giác bị thương như vậy, bị thương đến mức phải cố gắng lắm nàng mới có thể ngăn được nước mắt của mình. Bóng người đó dần rõ ràng hơn, vừa nhìn thấy người nọ Phó Du Nhiên liền kinh ngạc hô lên một tiếng, thì ra chết đi rồi đúng là có thể gặp lại cha một lần. Nhưng sao trông ông lại bị thương đến vậy? Ấn tượng về cha ở trong lòng Phó Du Nhiên là một người oai dũng thường dẫn các

huỳnh đệ xuống núi đánh cướp, lúc nào cũng hào sảng uống rượu, cũng hăng hái, nhưng ông không bao giờ rơi lệ. tở Nhưng mà hiện tại... Một giọt nước mắt đang chậm chậm chảy xuống từ khóe mắt của ông, nó rơi xuống chuỗi vòng Tử Tinh trong tay ông, chiếc vòng Tử Tinh kia lại giống như lúc đổ nước phép, giọt nước mắt vừa rơi xuống liền biến mất không thấy. Vì sao lại khóc? Phó Du Nhiên muốn tiến lên nhưng không được, nàng liên hét to, nhưng cũng không phát ra thanh âm. Cảm giác đau xót trong không gian ngày càng nặng nề, hốc mắt của Phó Du Nhiên cũng không chịu nổi mà càng ngày càng nóng, khi nước mắt của nàng sắp rơi thì bỗng có một bé gái khoảng năm – sáu tuổi xuất hiện, chạy tới bên cạnh cha của nàng. Cô bé ấy là ai? Nhìn rất quen nhưng lại không thấy rõ mặt. Không gian bị thương kia dần dần nhòa đi, cảm giác đau khổ đang bao trùm lấy Phó Du Nhiên cũng dần biến mất, nàng nhìn cha đem chuỗi vòng Tử Tinh quàng vào cổ bé gái, ông cầm tay cô bé rồi từ từ biến mất. “Đừng đi!” – Phó Du Nhiên hét lên – “Cha...”

51. Chương 50

Chương 50: Phó Duy Nguyên hồi sinh

“Cha...”

“Tỉnh lại đi!”

“Cha, đừng đi!”

“Này! Cô mau tỉnh lại!”

Phó Du Nhiên không cam lòng mở hai mắt, một bóng người hiện ra ngay trước mắt khiến nàng vô cùng sợ hãi, “Huỳnh...”

Gương mặt tuấn tú ở phía đối diện đang nở nụ cười cong cong như một đóa hoa, “Thế nào? Có phải cô đang mừng lắm không?”

“A ——” – Phó Du Nhiên sợ hãi kêu lên, nàng giơ tay ra định cheo khuôn mặt tuấn tú kia một cái.

“Đau!” – Tề Diệc Bắc cười cười, chụp lấy tay của Phó Du Nhiên – “Cuối cùng chúng ta cũng thành công rồi!”

Phó Du Nhiên cúi đầu nhìn bàn tay của mình, bàn tay này nhỏ nhắn chứ không phải bàn tay to đùng như lúc trước, rồi sờ đến ngực mình, mềm mềm. Nàng vội vã xoay người muốn xuống giường, hai chân vừa chạm đất đã thấy thân hình mình hơi chao đảo, Tề Diệc Bắc vội vàng đỡ lấy vai nàng, cười nói: “Cô gấp làm gì, không phải đang mơ đâu.”

Nói xong hắn đưa tay đỡ nàng tiến tới bên chiếc gương đồng, ấn vai nàng ngồi xuống ghế, Phó Du Nhiên lập tức nhắm chặt hai mắt, chậm rãi, chậm rãi hé một mắt, nàng thử nhìn hình dáng của mình ở trong gương, “A —— “

Tề Diệc Bắc vội vàng lấy tay bịt miệng nàng lại, “Nói nhỏ một chút, bọn Vinh Thăng đang đứng ở bên ngoài.”

Phó Du Nhiên đem cả hai tay túm lấy chiếc gương đồng, nàng trừng mắt nhìn chính mình ở trong gương, miệng bị bịt chặt nhưng vẫn cố phát ra tiếng, “Ngô ừ ngô ừ ngô?” (tiếng này ta dịch không nổi =)), haha)

Tề Diệc Bắc buông tay ra, dặn dò: “Có hưng phấn cũng đừng kêu to.”

Phó Du Nhiên khóc không ra nước mắt, “Tại sao vẫn còn đen thui như vậy?”

Trong gương đồng hiện ra một khuôn mặt nhỏ nhắn phân biệt hai màu trắng đen rõ rệt. Đen là da mặt, còn trắng chính là tròng mắt cùng hàm răng.

Tề Diệc Bắc cũng bó tay, “Không còn cách nào khác, mới qua được hai ngày thôi, chắc đến tối mai sẽ trở lại bình thường.”

Phó Du Nhiên hung hăng đem cái gương úp xuống mặt bàn, Tề Diệc Bắc cảm thấy buồn cười nhưng vẫn phải cố nín, “Đêm qua, lúc bọn Vinh Thăng đem cô từ dưới hồ lên còn tưởng nhìn thấy quỷ đó.”

Phó Du Nhiên mới cảm thấy mình gặp quỷ thì có, đến bây giờ nàng vẫn không thể tin là đã trở về với cơ thể của mình, nàng nghi ngờ hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Cô không nhớ gì à?”

Phó Du Nhiên suy nghĩ một lúc, chợt ngộ ra vấn đề, “Thì ra là thế, người vô tình, người cố ý thì mới có thể quay trở về.”

Tề Diệc Bắc gật đầu, Phó Du Nhiên lại nói: “Sao huynh lại biết cách này?”

“Ta đâu có biết, ta chỉ định ngăn cô lại thôi. Vốn dĩ thái tử là người không biết bơi, nếu cô nhảy xuống cứu Phỉ Nhi thì người khác sẽ nghi ngờ ta ngay.”

“Thật sự là... rất kỳ diệu.” – Phó Du Nhiên cười ngơ ngẩn, bỗng nàng sờ tay lên ngực mình, “Chuỗi vòng Tử Tinh của ta đâu?”

“Chuỗi vòng đó không đeo nữa thì tốt hơn.”

Phó Du Nhiên nhớ tới giấc mơ ban nãy, “Nó là của cha cho ta, mới vừa rồi ta còn nhìn thấy ông ấy...”

Bộ dạng buồn bã của Phó Du Nhiên khiến lòng Tề Diệc Bắc tự dưng mềm nhũn, hần vô thức đưa tay lên vuốt tóc của nàng, “Vì sao cô lại nhảy xuống cứu Phỉ Nhi? Nàng ấy mà chết thì Tiết Huyền Trữ sẽ phải chịu trách nhiệm, cô cũng loại được hai kẻ địch.”

Phó Du Nhiên giật mình: “Nàng ấy chết rồi à?”

“Chưa chết, nhưng vẫn chưa tỉnh lại, thái y cũng nói nàng ấy không sao cả.”

“Vậy là tốt rồi, mà huynh vừa mới nói kẻ địch gì cơ?”

Tề Diệc Bắc ngạc nhiên, “Giống như mẫu hậu cùng Đức phi đó.”

Phó Du Nhiên bật cười: “Hai người ấy tranh đoạt là vì phụ hoàng, chứ ta thì vì ai? Vì huynh á? Huống hồ gì nếu nàng ấy chết thì sẽ có người đau lòng đấy. Mỗi người đều có giá trị sống của mình, ta làm sao có thể thấy chết mà không cứu?”

Tề Diệc Bắc lắc đầu, “Cô là thái tử phi, mặc kệ cô có muốn tranh đoạt hay không thì những người khác cũng sẽ không bỏ qua cho cô, vị trí của cô đã quyết định sẵn con đường cô phải đi trong tương lai rồi.”

Phó Du Nhiên không cho là đúng nên chỉ cười, Tề Diệc Bắc bất đắc dĩ nói: “Chuỗi vòng của cô, ta để trong chiếc hộp nhỏ đặt ở đầu giường, hãy giữ gìn nó cẩn thận, nhưng đừng đeo nó nữa, tránh lại để xảy ra chuyện.”

Phó Du Nhiên cười hắc hắc, “Huynh đừng đụng vào người ta nữa là được rồi.”

Tề Diệc Bắc thở ra một hơi, “Chuyện cứ như đang nằm mơ ấy.”

“Giờ thì tỉnh lại rồi.” – mặt Phó Du Nhiên sáng bừng, nàng nhảy lên ghế đứng, hai tay giơ lên cao, hô to: “Phó Du Nhiên, hồi sinh!”

Tề Diệc Bắc bị nét vui vẻ hoạt bát của Phó Du Nhiên cuốn hút, cũng lớn tiếng hô: “Tề Diệc Bắc, hồi sinh!” – Kể từ khi biết hiểu chuyện cho tới nay, đây là lần đầu tiên hần cảm thấy vui sướng như vậy, khóe miệng bất giác cũng nở một nụ cười ngọt ngào.

Phù — cuối cùng cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi, hai tháng này vừa xử lý mọi chuyện vừa nơm nớp lo sợ, rốt cục cũng đã kết thúc tốt đẹp.

Bỗng bên ngoài có tiếng hô, “Hoàng hậu nương nương giá lâm —”

Phó Du Nhiên ngạc nhiên, Tề Diệc Bắc cũng sững sốt hô lên: “Mặt của cô...”

Phó Du Nhiên trợn mắt, vừa mới nuốt một ngụm khí lạnh vào bụng đã thấy cả thân mình bị Tề Diệc Bắc ném lên trên giường, màn sa buông xuống. Đúng lúc này Hoàng hậu bước vào trong phòng, theo sau là Tiết Huyền Trữ.

Tề Diệc Bắc vội vàng thỉnh an hoàng hậu, hoàng hậu phát tay áo, “Thôi, thái tử phi thế nào rồi?”

“Nàng... vừa mới tỉnh nhưng đã ngủ lại rồi ạ.”

“Tỉnh rồi? Sao con không cho gọi Thái y?”

“Đêm qua Thái y đã bắt mạch nói là chỉ bị uống một chút nước thôi, cũng không có gì nguy hiểm, mẫu hậu không cần lo lắng đâu ạ.”

Hoàng hậu gật đầu nhưng vẫn có vẻ trách móc, “Xảy ra chuyện lớn như vậy mà không báo cho ta biết, nếu không phải Huyền Trữ đến nhận tội với ta thì đến giờ ta vẫn còn chưa hay biết chuyện gì. Con cũng thật là, biết rõ mình không bơi được thì đừng xuống nước chứ, nếu không phải Du Nhiên nhảy xuống cứu con thì hiện tại người đang nằm kia là con đấy.”

Tề Diệc Bắc á khẩu không nói được gì, thực ra, lúc hắn cùng với Phó Du Nhiên vừa rơi xuống nước thì cung nhân ở bốn phía đã nhảy ùm xuống cứu bọn lên trước tiên rồi, tất nhiên là không có màn mỹ nhân cứu anh hùng đẹp đẽ như hoàng hậu vừa nói. Mà hắn chặn tin tức không để cho hoàng hậu biết cũng là vì cái mặt của Phó Du Nhiên, nếu để cho hoàng hậu nhìn thấy bản mặt đen thui của thái tử phi thì người làm thái tử như hắn cũng không biết phải giải thích như thế nào đâu.

Hoàng hậu tiến lên, vừa định đẩy màn sa ra thì đã bị Tề Diệc Bắc ngăn lại, “Mẫu hậu...”

Hoàng hậu sợ hãi, “Sao thế?”

“Dạ... Thái y nói Thái tử phi không thể ra gió.”

Hoàng hậu thu tay về, Tiết Huyền Trữ đứng sau có vẻ đang suy nghĩ cái gì đó, hoàng hậu đứng ở bên giường nhẹ nhàng nói: “Du Nhiên? Con tỉnh chưa?”

Phó Du Nhiên nằm trong chăn muốn đáp cũng không được mà không đáp cũng chẳng xong, cuối cùng đành miễn cưỡng nói “Vâng!”, hoàng hậu nghe nàng đáp lời mới thấy yên tâm hơn, lại nói: “Cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, một lát nữa Hoàng Thượng cũng sẽ qua đây.”

Phó Du Nhiên đau khổ nói, “Mẫu hậu, người đừng để cho phụ hoàng tới đây...”

“Ta biết con sợ Hoàng Thượng lo lắng.” – Hoàng hậu ngồi xuống bên cạnh giường, “Nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy Hoàng Thượng sao có thể không quan tâm tới con?”

Đang nói chuyện, ngoài cửa bỗng truyền đến một tiếng hô vang: “Hoàng Thượng giá lâm —— “

Hoàng hậu vội vàng đứng dậy, Chiêu Thái đế nhíu mày đi vào trong phòng, “Du Nhiên đâu?”

Hoàng hậu tiến lên hành lễ với Chiêu Thái đế, “Hoàng Thượng, Du Nhiên đã tỉnh lại rồi, nhưng Thái y có dặn không được để nó ra gió.”

Chiêu Thái đế đến bên giường ân cần thăm hỏi vài câu, rồi ông xoay người lại, vẻ mặt không hồn không giận nhìn Tề Diệc Bắc, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tiết Huyền Trữ mau chóng bước lên, quỳ xuống trước mặt Hoàng Thượng, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, việc này hoàn toàn là lỗi của Huyền Trữ, Huyền Trữ mời Hướng lương viện tới bên hồ đối ẩm thưởng nguyệt (uống rượu ngắm trăng), nhưng lúc ấy ánh trăng quá mờ khiến Hướng lương vô ý bị rơi xuống nước, thái tử phi vì cứu Hướng lương viện nên mới...”

Chiêu Thái đế hừ lạnh, “Cung nhân nội thị nhiều như vậy cũng chỉ là một đám phế vật!”

Hoàng hậu liền nói: “Hoàng Thượng bớt giận, quan trọng nhất là Du Nhiên đã bình an, những chuyện khác để sau hẵng nói. Huống hồ gì việc Hướng lương viện rơi xuống nước cũng có điểm đáng ngờ, thiếp sẽ cho người điều tra thêm.”

Dù Hoàng hậu có nói thế nhưng Chiêu Thái đế vẫn tức giận lắm, ông trừng mắt nhìn Tề Diệc Bắc, “Người thân là thái tử mà lại để ột tên Lương viện nho nhỏ khiến mình bị rơi vào hiểm cảnh? Lại còn liên lụy đến thái tử phi!”

Bị oan khuất sát đất mà Tề Diệc Bắc lại không thể biện minh, chỉ đành nhận sai mà thôi. Chiêu Thái đế tức giận: “Ta đã gọi Yến Thần vào cung, lát nữa người tốt nhất nên nhận sai ở trước mặt hần đi.”

“Nhi thần tuân lệnh!”

Nghe giọng nói bất đắc dĩ của Tề Diệc Bắc khiến Phó Du Nhiên cảm thấy có chút áy náy, đúng lúc nàng đang ăn năn hối lỗi thì nghe thấy Tần Lộc vào bẩm báo, Mặc Yến Thần đã đến.

Đi cùng Yến Thần còn có tên siêu cấp hiếu kỳ Mặc Vĩ Thiên, vừa mới sáng sớm cả hai đã nhận được tín hàm (thư mật) do người của Tề Diệc Bắc mang đến, trên thư chỉ viết vài chữ: “Đã quay về quỹ đạo”. Ngay sau đó Chiêu Thái đế cũng phái người tới thông báo thái tử phi vì cứu thái tử mà bị rơi xuống nước, vừa nhận được tin, hai người họ liền vội vàng vào cung, không dám chần chừ một giây.

Sau khi trình diễn xong tiết mục “Cha và con gái tình thâm”, thấy Chiêu Thái đế làm ra vẻ mặt xin lỗi, Tề Diệc Bắc cũng nhanh chóng quay sang nhận tội với Mặc Yến Thần, tất cả đều đầu vào đấy, chỉ có Mặc Vĩ Thiên là đứng ngoài cười cười. Hần đối với việc hai người Diệc Bắc và Phó Du Nhiên đã “Quay về quỹ đạo” thật sự là rất tò mò, thừa dịp mọi người đều đã đi ra gian ngoài, hần vụng trộm kéo màn sa lên định liếc nhìn Phó Du Nhiên, hần nói khẽ: “Các người thật sự đã A —— “

Mặc Vĩ Thiên “Ngao” lên một tiếng (giống tiếng bò rống ghê...), Chiêu Thái đế liền hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Không có việc gì ạ!” – Mặc Vĩ Thiên trả lời rất nhanh, nhưng trong đầu hần đang không ngừng nhớ lại gương mặt “đen đặc biệt” mà hần vừa nhìn thấy, chẳng lẽ sau khi đổi thân đã gây ra di chứng? Vừa rồi không chuẩn bị nên bị dọa một trận sợ phát khiếp.

Chiêu Thái đế hoài nghi, còn Tiết Huyền Trữ thì để ý thấy khi Mặc Vĩ Thiên thả màn sa xuống có lưu lại một khe hở ở trên màn, nàng nhìn sắc mặt của Chiêu Thái đế cùng hoàng hậu, rồi từng bước tiến lên phía trước, nhẹ nhàng nói: “Mặc công tử nhìn thấy mặt của thái tử phi rồi sao?”

52. Chương 51

Chương 51: Ngoài dự kiến

“Mặt của Du Nhiên làm sao vậy?” – Chiêu Thái đế nghe thấy lời nói của Tiết Huyền Trữ liền hỏi.

Tề Diệc Bắc trừng mắt, khẽ quát cảnh cáo – “Tiết lương đệ!”

Tiết Huyền Trữ nhẹ nhàng cười, “Tối hôm qua lúc Huyền Trữ nhìn thấy gương mặt tối đen của Thái tử phi cũng hoảng sợ.”

“Cái gì?” – Hoàng hậu vội chạy đến định sóc màn sa lên, Tề Diệc Bắc đang muốn ngăn mẫu hậu lại thì Tiết Huyền Trữ đã nói: “Huyền Trữ đoán, đây chắc là phương thuốc dưỡng nhan của quốc sư đại nhân đưa cho thái tử phi nên mới tẩy mãi không đi, thái tử phi không muốn làm kinh động thánh giá nên không dám ra gặp mặt Hoàng Thượng cùng hoàng hậu.”

Phó Du Nhiên ở trong màn sa thở phào một hơi, nàng cao giọng nói vọng ra: “Đúng vậy, thưa phụ hoàng mẫu hậu, nhi thần chính là bị như thế nên mới không dám đi ra ạ.”

Chiêu Thái đế nghe giọng nói yếu ớt của Phó Du Nhiên cũng cảm thấy thương xót, nhưng đã yên tâm hơn nhiều, ông cười nói: “Nha đầu này, tuổi còn nhỏ thì dưỡng nhan làm gì?”

Hoàng hậu lại cảm thấy rất hứng thú: “Ta muốn nhìn thái tử phi một cái. Hoàng Thượng, người cùng Mặc tiên sinh nên đi ra ngoài đi, Bắc nhi cùng Vĩ Thiên cũng đi ra luôn, mấy người để ẹ con chúng tôi nói chuyện nào.”

Hoàng hậu hạ lệnh trục khách, Chiêu Thái để liền lôi kéo Mặc Yến Thần đi chơi cờ, Tề Diệc Bắc tuy lo lắng nhưng cũng không tiện ở lại nên đành đi theo Mặc Vi Thiên ra ngoài, trong phòng bây giờ chỉ còn lại ba người: Hoàng hậu, Tiết Huyền Trữ và Phó Du Nhiên, hoàng hậu cười nói: “Giờ để cho ta nhìn mặt con được chưa?”

Bà làm vậy rõ ràng là không cho nàng có cơ hội từ chối, Phó Du Nhiên gượng cười thò đầu ra, “Mẫu hậu đừng sợ đó.”

Vừa nhìn thấy mặt của Phó Du Nhiên, hoàng hậu cũng giật mình, nhưng rất nhanh bà đã trấn định lại: “Thế này có là gì! Vì dưỡng nhan, ta cũng đã từng dùng nhiều thứ còn kinh khủng hơn ấy.”

Còn có thứ kinh khủng hơn cái mặt đen thùi lùi này á? Phó Du Nhiên không tin, Tiết Huyền Trữ cũng cười: “Ý hoàng hậu nương nương nói là, bôi tảo dưới đáy biển để dưỡng nhan trông còn kinh khủng hơn.”

Hoàng hậu đồng ý gật đầu, “Cái món tảo biển kia đúng là có hiệu quả nhưng lúc bôi lên mặt trông rất đáng sợ...”

Phó Du Nhiên cảm thấy yên tâm hơn nhiều, vốn tưởng rằng sẽ làm cho hai người trốn mất há môn, nhưng ai ngờ bọn họ lại có phản ứng này. Sớm biết thế nàng đã không phải trốn rồi.

Đề tài dưỡng nhan vừa được khai ra, cả hoàng hậu lẫn Tiết Huyền Trữ như tri kỷ lâu ngày gặp lại, cùng nhau bàn luận sôi nổi khiến Phó Du Nhiên sững sốt không nói được lời nào. Trăn châu? Mài thật mịn rồi bôi lên mặt? Quá lãng phí! Mật ong? Cũng bôi lên mặt? Dính dính như thế không thấy khó chịu sao? Tiết Huyền Trữ lại hăng hái đem một đồng phương pháp ra nói, còn có cái gì mà ‘Bách hoa ngưng hương hoàn’, ‘Thần Lộ thanh tâm đan’(*), muốn xinh đẹp thì chỉ cần uống một đồng sản phẩm dưỡng nhan là được, Phó Du Nhiên nghe thế trong bụng cũng thầm than, mấy cái tên đó chỉ cần nghe là đã thấy muốn ăn liền rồi đấy.

(*) Các loại đan được dùng để duy trì sắc đẹp, được chế tạo từ các loại thảo dược và các loại hoa.

“Nhưng mà...” – Hoàng hậu đã thảo luận xong vấn đề tâm đắc nhất, lại quay sang chú ý tới cái mặt của Phó Du Nhiên, “Ta chưa bao giờ thấy loại thuốc dưỡng nhan nào lại tẩy mãi không đi.”

Tiết Huyền Trữ cười nói: “Các phương pháp của chúng ta chỉ dùng được một lúc là phải tẩy đi rồi, có lẽ quốc sư có cách chế tạo ra loại thuốc tăng thời gian lưu giữ ở trên mặt, hiệu quả lại càng tốt hơn chẳng.”

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của hoàng hậu, Phó Du Nhiên chỉ cười trừ gật gật đầu, hoàng hậu đưa tay sờ lên mặt Phó Du Nhiên, có chút khó nói. Nhìn hoàng hậu sờ trái sờ phải, miệng muốn nói mà lại ngừng, Phó Du Nhiên cảm thấy rất buồn cười: “Mẫu hậu muốn thử sao?”

Hoàng hậu cười ngượng: “Nhưng không biết phương pháp này có thích hợp với lão thái bà hay không?”

“Nương nương nói đùa rồi.” – Tiết Huyền Trữ hô lên – “Nương nương còn trẻ trung như vậy làm sao giống với ba chữ kia được ạ.”

Tuy biết là nịnh bợ nhưng những lời này có ai lại không thích nghe chứ, hoàng hậu cũng không ngoại lệ. Phó Du Nhiên cũng phải công nhận rằng, hoàng hậu đúng là đã tốn nhiều công sức bảo dưỡng nhan sắc, nên dù đã gần năm mươi rồi mà nét mặt của bà vẫn căng mọng, ngời sáng như hoa như nguyệt, nhìn dung mạo của bà không tương xứng với số tuổi.

“Tiết lương đệ nói đúng lắm.” – Phó Du Nhiên suy nghĩ rất nhanh – “Nhưng, dùng phương pháp này phải chịu bị đen mặt ít nhất là ba ngày đấy ạ...”

Ít nhất ba ngày? Hoàng hậu hơi do dự, mỗi ngày đều có vô số người tới thỉnh an bà, mà bà còn muốn gặp Chiêu Thái để nữa, nếu chỉ mất một ngày thì không sao, nhưng ba ngày thì...

Phó Du Nhiên nhìn sắc mặt của hoàng hậu rồi nói: “Hay là nhi thần tới gặp quốc sư nói người điều chỉnh lại một chút, để phương pháp dưỡng nhan ấy không làm đen mặt nữa, lúc đó nhi thần sẽ đem dâng lên mẫu hậu.”

Hoàng hậu hơi ngượng ngừng, cười nói: “Như thế cũng được, thật phiền toái cho con.”

Phó Du Nhiên chớp chớp mắt, “Mẫu hậu còn khách khí với con sao? Đợi thuốc trên mặt con bay hết, con sẽ lập tức ra khỏi cung tìm quốc sư, bắt ông ấy chế phương thuốc tốt nhất ầu hậu, con cam đoan sẽ khiến phụ hoàng mê mẫu hậu như điều đó.”

Hoàng hậu sợ hãi, bà không ngờ thái tử phi lại có thể nói ra những điều xấu hổ này, bà đỏ mặt, trừng mắt liếc Phó Du Nhiên, “Chỉ được cái nói bậy.”

Phó Du Nhiên cười thầm. Công phu vuốt mông ngựa này có ai dám so với nàng? Nàng đã từng dựa vào bản lĩnh trời sinh này để liên tiếp thoát được món ăn sở trường của lão cha nàng —— món măng xào thịt.

Nàng đem các kiểu nịnh bợ xấu hổ ra dỗ hoàng hậu, đến lúc bà rời đi còn không quên dặn nàng sớm đi tìm quốc sư để lấy phương thuốc, Phó Du Nhiên liền vỗ ngực cam đoan một chập rồi mới tiễn hoàng hậu ra về. Sau khi hoàng hậu cùng Tiết Huyền Trữ rời đi, Tề Diệc Bắc cùng Mặc Vĩ Thiên liền đi vào trong phòng, cả hai nhìn nàng với vẻ mặt bội phục.

Phó Du Nhiên đắc ý nhũn mề, “Thế nào? Ta cũng có bản lĩnh đó chứ? Cuối cùng cũng đã thuận lợi qua ải.”

“Đấy là bản lĩnh của cô?” – Tề Diệc Bắc không đồng ý – “Nếu không có Tiết Huyền Trữ giải vây thì cô biết trả lời sao?”

Phó Du Nhiên mếu máo, “Ta cũng định nói như thế nhưng tại nàng ta giành nói trước mà thôi.”

Đứng bên cạnh ngắm hai người này đấu vô mồm, Mặc Vĩ Thiên không kìm được lòng hiếu kỳ mà nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Phó Du Nhiên, hẩn nhìn chăm chăm vào gương mặt đen thui của nàng, nghiên cứu rất cẩn thận, lại còn đưa tay lên chọc chọc nữa chứ. Phó Du Nhiên thấy rất khó chịu, quai hàm của nàng cứng lại, răng nghiến kèn kẹt cảnh cáo, Tề Diệc Bắc cau mày bước lên chụp lấy tay của Mặc Vĩ Thiên, “Chỉ xem thôi!”

Mặc Vĩ Thiên nhìn Tề Diệc Bắc, hẩn muốn cười nhưng lại không dám cười, “Vừa rồi huynh không nói như vậy nha.”

“Vừa rồi hai người nói cái gì?” – Phó Du Nhiên tò mò.

Tề Diệc Bắc kéo Mặc Vĩ Thiên dích sang một bên, “Nói linh tinh cái gì thế?”

Mặc Vĩ Thiên tặc lưỡi, trên mặt hiện ra biểu tình ‘ta biết hết rồi nha!’, Tề Diệc Bắc chỉ tay vào Mặc Vĩ Thiên quát: “Bớt nói nhảm đi, mau lặn về cho ta!”

Mặc Vĩ Thiên không cần Tề Diệc Bắc một cái thì không chịu được, hẩn cọt nhả nhoài người đến bên Phó Du Nhiên, “Muội muội, có muốn biết hẩn nói cái gì không? Để ca ca nói uội nghe...”

Lời còn chưa dứt đã bị Phó Du Nhiên đập ột cước văng xuống dưới giường, “Ghê quá đi!”

Phó Du Nhiên đứng dậy đi ra gian ngoài, lúc bước qua Mặc Vĩ Thiên còn không quên bồi thêm một cước nữa: “Lão Tề, ta đói bụng rồi, ta đi tìm đồ ăn.”

“Ấy!” – Tề Diệc Bắc giữ chặt Phó Du Nhiên – “Cô định ra ngoài với bộ dạng này sao?”

Phó Du Nhiên nhún vai, “Dù sao tối qua họ cũng thấy ta rồi mà.”

Nhìn bóng dáng Phó Du Nhiên rời đi, Mặc Vĩ Thiên đứng lên vỗ vai Tề Diệc Bắc, “Huynh đệ, người thật có phúc!”

Tề Diệc Bắc liếc xéo Vĩ Thiên, “Có phúc hay không cũng liên quan tới huynh.”

“Cái gì?” – Mặc Vĩ Thiên ra vẻ tủi thân, “Ta là muội phụ (anh vợ) của người đó nha!”

“Làm trò!” Tề Diệc Bắc liếc hẩn trắng cả mắt – “Lại nói tới chuyện khác, khoa khảo năm sau huynh vẫn không định tham gia?”

Mặc Vĩ Thiên cười ha ha, “Biết rõ còn hỏi.”

“Huynh cũng không còn ít tuổi nữa, chẳng lẽ vẫn muốn lông bông mãi sao?”

“Cái gì mà lông bông?” – Mặc Vĩ Thiên không đồng ý – “Đấy là tự do, biết chưa.”

“Chẳng lẽ làm quan thì không có tự do?”

Mặc Vĩ Thiên lắc đầu, “Không được làm theo ý mình, tức là không có tự do. Được làm điều mình thích, mới là tự do.”

“Vậy, huynh hiện giờ đang tự do sao? Đang được làm điều mình thích à?”

“Ta đương nhiên là đang làm...” – Mặc Vĩ Thiên nói được một nửa liền dừng lại, hắc cười hắc hắc quái dị, “Tên tiểu tử xấu xa kia, định moi tin gì của ta hả?”

Tề Diệc Bắc khinh thường hừ lạnh, “Chuyện huynh là người gian xảo thì ai mà chẳng biết, còn dấu diếm làm gì. Kẻ đứng đằng sau ‘Yến Phiên Tiêm’ chắc hẳn là huynh?”

Mặc Vĩ Thiên kinh ngạc đến mức hai mắt như sắp rớt ra ngoài, hắc vội bịt miệng Tề Diệc Bắc, “Nói nhỏ thôi, để lão già kia biết chuyện của ta thì lão đánh ta chết!”

Tề Diệc Bắc cười cười, cũng không thêm nhắc lại. Mặc Vĩ Thiên ngạc nhiên nói: “Sao ngươi lại biết?”

Tề Diệc Bắc hừ khê, “Huynh nên tìm việc đứng đắn mà làm đi, ta không rảnh quan tâm đến huynh đâu.” – Nói xong hắn cũng đi ra ngoài – “Ta đi xem nữ đại vương kia, mắc công nàng ta lại dọa người khác.”

Mặc Vĩ Thiên chớp chớp mắt, “Huynh để ý với nàng ta hả...”

Tề Diệc Bắc tức giận: “Dù có không muốn nhưng hiện tại nàng ấy đang là thái tử phi của ta, ta có thể làm khác sao?”

Mặc Vĩ Thiên cười gian, lại nhảy đến bên người Tề Diệc Bắc, “Việc kia huynh không định nói với nàng ấy sao?”

Tề Diệc Bắc nghĩ ngợi một lúc, “Phải nói thế nào đây?”

53. Chương 52

Chương 52: Trong cung có trộm

Lại nói về Phó Du Nhiên, lúc nàng vừa thò mặt ra khỏi tấm cung đã dọa bọn người Vinh Thăng đang đứng ngoài điện một trận sợ chết khiếp, giữa ban ngày ban mặt, ánh mặt trời còn đang ở trên cao chiếu rọi xuống thế kia mà lại có quỷ mặt đen xuất hiện, đúng là muốn khảo nghiệm năng lực giữ bình tĩnh của bọn họ đây mà.

“Thái tử phi điện hạ!” – Vinh Thăng với tinh thần vĩ đại: ‘ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?’ bước lên phía trước, “Điện hạ muốn làm gì xin cứ phân phó cho nô tài.”

“Không có việc gì, chỉ là ta đang đói bụng thôi.” – Phó Du Nhiên vừa nói vừa đưa bước chân hướng tới phòng bếp.

Vinh Thăng lập tức quay đầu lại, hô: “Tiểu Tân Tử! Mau mang điểm tâm lên cho Thái tử phi!”

Tiểu thái giám đứng ở phía sau vội vàng dạ một tiếng rồi lui đi, Phó Du Nhiên không định làm phiền tới người khác nhưng thấy có người đi hộ rồi thì cũng chẳng có ý kiến gì nữa, nàng ngẩng đầu nhìn mặt trời, rồi lại sờ lên mặt mình, “Vẫn còn đen như vậy sao?”

“Cái này...” – Vinh Thăng có chút khó nói, Phó Du Nhiên nhìn ra được tâm tư của Vinh Thăng, liền phì cười: “Ngươi không dám nói? Không sao, dù sao ngày mai nó cũng hết thôi.”

Thấy Phó Du Nhiên không để ý đến biểu hiện có phần bất kính vừa rồi của mình, Vinh Thăng nhin không được, tò mò hỏi: “Điện hạ, mặt của người là...”

“Đây là thuốc dưỡng nhan bí truyền của quốc sư cho ta, nhưng mặt sẽ bị đen vài ngày.” – Nàng dùng lại có cũ, chắc vẫn có hiệu quả, – “Nghe nói hôm qua ta đã làm cho các người sợ hãi?” – Phó Du Nhiên cười hồi lỗi – “Đột nhiên xông ra như vậy... thật sự rất xin lỗi.”

Vinh Thăng xoa tay liên tục, “Thái tử phi điện hạ đừng nói vậy. Nô tài đang rất lo lắng cho gương mặt của người, giờ nghe vậy cũng thấy yên tâm hơn rồi.”

“Lo lắng cho ta làm gì? Muốn lo cũng nên lo cho Phỉ Nhi kìa, đến giờ nàng ấy vẫn còn chưa tỉnh lại?”

“Nghe nói vừa tỉnh rồi ạ.”

Phó Du Nhiên gật đầu, “Tỉnh rồi thì tốt, chờ ặt ta trở lại bình thường sẽ đi thăm nàng ấy, giờ mà qua đó ta e sẽ làm cho nàng ấy sợ mất.”

Vinh Thăng ngăn người, Phó Du Nhiên thắc mắc: “Người làm sao vậy?”

Vinh Thăng nói: “Nô tài nghe nói, hoàng hậu nương nương đang hoài nghi chuyện Hưởng Lương viện bị rơi xuống nước, nên đã cùng Tiết Lương đệ đến thăm Hưởng lương viện.”

“Hoài nghi cái gì?”

“Cái này...” – Vinh Thăng muốn nói gì đó nhưng lại thôi, – “Tối hôm qua ở bên hồ chỉ có hai người Tiết Lương đệ và Hưởng Lương viện, cho nên...”

“Cho nên?” – Phó Du Nhiên suy nghĩ một chút, liền giật mình nói – “Chẳng lẽ là Tiết Lương đệ...”

“Du Nhiên!” – Tề Diệc Bắc xuất hiện đúng lúc, hấn nắm lấy tay Phó Du Nhiên kéo lại, rồi lạnh lùng nhìn Vinh Thăng: “Vị trí tổng quản Đông Cung có phải muốn đổi người rồi không?”

Mồ hôi trên trán Vinh Thăng túa ra, “phịch” một tiếng đã thấy hấn quỳ trên mặt đất, “Điện hạ bớt giận, nô tài đáng chết, nô tài không nên ăn nói linh tinh.”

Tề Diệc Bắc bình tĩnh nói: “Hai năm nay người vẫn luôn có cảm tình tốt với Hưởng Lương viện, giờ lại muốn xúi giục thái tử phi xuất đầu lộ diện thay cho nàng ấy ư?”

“Nô tài không dám!” – Vinh Thăng liên tục dập đầu, – “Nô tài không dám nữa, xin điện hạ tha mạng.”

Tề Diệc Bắc neho mắt, im lặng. Vinh Thăng sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng quanh trán, hấn chuyển hướng sang cầu xin Phó Du Nhiên: “Thái tử phi điện hạ tha mạng, nô tài không dám nữa.”

Phó Du Nhiên nhìn Tề Diệc Bắc, nàng không hiểu tình huống này như thế nào, đành chớp chớp mắt, “Hấn nói sai à? Không phải Tiết Lương đệ đẩy Phỉ Nhi xuống hồ?”

Tề Diệc Bắc tức giận ném cho nàng một cái liếc mắt đầy xem thường, rồi hấn quay sang Vinh Thăng, lạnh lùng nói: “Niệm tình người từ trước tới nay luôn tận tâm hầu hạ nên lần này ta không truy cứu nữa, sau này chỉ cần làm tốt việc của mình thôi, nếu người còn dám nói hươu nói vượn thì...”

“Không có lần sau! Không có lần sau ạ!” – Vinh Thăng cúi đầu dập trán xuống nền đất kêu lên những tiếng bang bang, “Vinh Thăng không bao giờ dám thế nữa!”

Tề Diệc Bắc vẫy tay đuổi đám người Vinh Thăng đi rồi mới quay sang Phó Du Nhiên, nói: “Không biết hấn nhận được lợi lộc gì từ Phỉ Nhi mà lại đi nói giúp cho nàng ta, tóm lại chuyện này cô đừng nhúng tay vào, để ầu hậu tự giải quyết đi.”

Phó Du Nhiên cau mày, “Tiết Huyền Trữ cùng Phỉ Nhi đều là người của ta, vì sao không cho ta giải quyết?”(*)

(*)Ý nàng Nhiên nói là: nàng ấy là nữ chủ nhân của Đông cung cũng giống như lão đại của bọn Phỉ Nhi.

“Cái gì mà người của cô?” – Tề Diệc Bắc bị chọc tức đến mức hoa mày chóng mặt – “Toàn bộ hậu cung đều chịu sự quản lý của hoàng hậu, thái tử phi cũng vậy!”

Phó Du Nhiên tính toán một lúc lâu sau mới nhú mồm nói: “Suy cho cùng thì ta cũng chỉ là nhị đại vương.” (bó tay với nàng)

“Ta chịu thua cô.” – Tề Diệc Bắc day day thái dương – “Mau theo ta về phòng, ta muốn nói chuyện với cô.”

Phó Du Nhiên ngẩng cái mặt đen thùi lùi lên nhìn chăm chăm vào Tề Diệc Bắc, “Không phải từ nãy đến giờ chúng ta vẫn đang nói chuyện sao?”

Tề Diệc Bắc vươn tay vỗ nhẹ lên cái trán xinh xắn của Phó Du Nhiên, “Ban ngày ban mặt cô đừng đứng đây dọa người nữa, là có chuyện quan trọng...”

Chưa kịp nói hết câu đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Thái tử! Ta nghe nói đệ vì cứu Hưởng Lương viện nên bị rơi xuống hồ?” – Là Tề Thụy Nam.

Phó Du Nhiên lập tức trốn ra sau lưng Tề Diệc Bắc, cố tình không để cho Tề Thụy Nam nhìn thấy mình. Tề Diệc Bắc liếc nàng một cái, cười hắc hắc. (*)

(*)Xin lỗi cả nhà: thực ra đoạn này rất cụt, nguyên văn là “...ta có chuyện quan trọng...” xong là đến câu “Còn cả thái tử phi nữa...” luôn, không biết do lỗi tác giả hay do lỗi của người convert, thôi thì mình mạn phép biên ra một đoạn để mạch văn được thuận tai.

“Còn cả thái tử phi nữa, nàng ấy có vẻ rất nghiêm trọng.”

Tề Thụy Nam vội hỏi: “Thái y nói thế nào?”

“Ai!” – Tề Diệc Bắc cảm thán, “Cũng không có gì, chỉ dặn nàng ấy phơi nắng nhiều một chút.”

“Kết quả là...” – Trong mắt Tề Diệc Bắc chợt lóe lên tia giảo hoạt, hần bước nhanh sang bên cạnh một bước – “Liền phơi nắng thành cái dạng này!”

Kể trốn sau lưng Tề Diệc Bắc vẫn đang trong tư thế khom người, híp mắt, rình xem Tề Thụy Nam thì bỗng nhiên chỗ ẩn thân lại biến mất.

Tề Thụy Nam nhìn gương mặt đen thui của người đang đứng ở trước mặt bất giác cảm thấy nguy hiểm, hần muốn lùi lại thủ thế nhưng lý trí đã nhắc nhở hần đang đứng ở đâu. Tề Thụy Nam cố gắng tỏ ra tự nhiên, nhưng cả người thì căng cứng, lỗ mũi nở to, đôi môi khê hé ra hít lấy một hơi để tránh một tiếng kinh hô sắp bật ra khỏi miệng, một vài giọt mồ hôi lạnh chảy ra hai bên tóc mai của hần.

Thực ra hần đã nhìn thấy sau lưng thái tử có một người, nhưng tưởng người đó là cung nữ hay phi tần đang đứng đùa giỡn với thái tử nên hần cũng không để ý lắm, bất ngờ lại nhìn thấy thái tử phi thế này, thật sự là muốn khảo nghiệm năng lực giữ bình tĩnh của hần đây mà.

Phó Du Nhiên hoàn toàn choáng váng, nàng không ngờ Tề Diệc Bắc lại có thể “rút củi đậy nồi”, ngang nhiên bán đứng nàng như vậy. Phó Du Nhiên đứng hình trong tư thế khom người vô cùng khó coi suốt một lúc lâu mới từ từ đứng thẳng lưng lên, nàng cúi đầu xuống thấp đến mức cảm chạm cả vào ngực, giọng nói yếu ớt, lí nhí: “Du Nhiên tham kiến Hoài Vương điện hạ!”

“Hắc, thái tử phi không cần đa lễ.” – Tề Thụy Nam thay đổi tư thế đứng để che dấu sự mất bình tĩnh của mình, hần quay sang nhìn Tề Diệc Bắc đầy thắc mắc, nhưng Tề Diệc Bắc lại cố tình vờ như không hiểu, quyết tâm ngậm chặt miệng. Phó Du Nhiên liếc Tề Diệc Bắc, cười mỉa: “Hoài Vương điện hạ, đây là phương thuốc dưỡng nhan do quốc sư tặng cho ta, thuốc còn chưa kịp tan hết nên làm người sợ rồi.”

“Thì ra là thế.” – Tề Thụy Nam thả lỏng, nghiêng người nhìn nàng rồi mỉm cười nói: “Thái tử phi không sao chứ?”

“Ta ổn...” – Nhìn bộ dạng này thì ổn ở chỗ nào? Nhớ đến biểu hiện phong phú vừa rồi của Hoài Vương: kinh ngạc, sợ hãi, phòng thủ... đủ cả khiến Phó Du Nhiên cảm thấy chán nản vô cùng, nàng buồn bã quay mặt đi chỗ khác, “Ta... nên về phòng thì hơn...”

Phó Du Nhiên nhanh chóng quay người bỏ đi, trước khi đi nàng còn không quên quăng cho Tề Diệc Bắc một cái trừng mắt đầy oán hận, trong lòng thầm mắng hần trăm ngàn lần, giận dữ đi vào tấm điện.

Vừa bước vào phòng, Phó Du Nhiên đã thấy Mặc Vĩ Thiên đang đi vòng quanh xem xét một cái rương gỗ, nàng chắc chắn lúc rời khỏi phòng không có chiếc rương này, nhìn kỹ thêm một lần nữa, chẳng lẽ là....

“Làm thế nào người tìm ra được nó?”

Mặc Vĩ Thiên giật mình, phản xạ có điều kiện của hấn chỉ ngay xuống dưới gầm giường, Phó Du Nhiên bước đến đẩy Mặc Vĩ Thiên ra, rồi ngồi ngay lên nắp rương, “Người rảnh rồi không có việc gì làm đến mức đi lục cả gầm giường của ta sao?”

Đương nhiên Mặc Vĩ Thiên sẽ không nói ra chuyện, hấn thật ra là muốn thừa dịp không có ai ở trong phòng đi tìm một chỗ nấp để tối nay rình xem cuộc sống tư mật buổi đêm của “muội muội” cùng “muội phụ”, nhưng lại đụng ngay phải cái rương này, “Ta... bị rớt đồ nên cúi xuống nhặt, ai dè phát hiện ra cái rương này...” – Mặc Vĩ Thiên chột dạ, hỏi ngược lại: “Bên trong có gì sao? Lại còn có khóa nữa?”

“Người quan tâm làm gì.” – Phó Du Nhiên đứng lên túm lấy Mặc Vĩ Thiên kéo ra ngoài, “Người ở đây lâu rồi đấy, không tiễn!”

Mặc Vĩ Thiên đang rất tò mò nên không muốn rời đi, hấn vòng qua người Phó Du Nhiên muốn chạy vào bên trong lại bị nàng nắm lấy cổ áo kéo ra ngoài... Đang trong lúc hai người dằng co thì Tề Diệc Bắc xuất hiện ở trước cửa, mặt hấn đen lại, “Hai người đang làm cái gì đấy?”

Trên tay hấn bưng một cái khay bày đầy các loại bánh điểm tâm nhỏ nhiều màu, Phó Du Nhiên đang đói muốn chết lại thấy đồ ăn nên không để ý đến Mặc Vĩ Thiên nữa, nàng giật lấy cái khay rồi ngồi lên nắp rương gỗ, tay nhón một chiếc bánh đưa lên miệng, trước khi cho tọt vào miệng còn không quên mách tội Mặc Vĩ Thiên, “Hấn định ăn trộm đồ của ta.”

“Hả?” – Mặc Vĩ Thiên đang muốn hô to oan uổng, thì đã thấy Tề Diệc Bắc bước đến bên cạnh mình.

“Sao huynh còn ở đây?”

“Ách...” – Mặc Vĩ Thiên đưa tay lên gãi mũi, tình cảnh này rõ ràng mình đang ở thế yếu, sắp tới chắc sẽ phải chịu tiếng oan một thời gian đây, “Ta đang muốn...”

“Đang muốn rời đi!” – Tề Diệc Bắc dùng chân đá Mặc Vĩ Thiên ra ngoài, đóng cửa lại rồi xoay người nhìn chằm chằm vào đồ vật Phó Du Nhiên đang ngồi lên, “Kia là cái gì?”

“Tài sản cá nhân của ta.”

“Cô mà cũng có tài sản cá nhân?” – Tề Diệc Bắc bước lên cướp lại đĩa điểm tâm, “Mở ra đi!”

Phó Du Nhiên lau miệng, hỏi lại: “Hoài vương đâu?”

“Hấn ở lại để cho cô dọa hấn nữa à?” – Tề Diệc Bắc tức giận hất cằm về phía chiếc rương gỗ, Phó Du Nhiên cười hắc hắc, nhưng lắc đầu.

Tề Diệc Bắc nhìn Phó Du Nhiên: “Có muốn biết trước khi đi Hoài Vương đã nói gì không?”

“Nói gì?” – Quả nhiên Phó Du Nhiên lại tỏ ra hứng thú.

Tề Diệc Bắc lập lại cú hất cằm vừa rồi, hấn muốn biết bên trong chiếc rương có cái gì. Phó Du Nhiên do dự mãi, Tề Diệc Bắc hết kiên nhẫn nói: “Chuyện hấn nói có liên quan đến cô, nếu không muốn biết thì thôi.”

“Thật à?” – Hai mắt Phó Du Nhiên sáng lên, dù sao những thứ này hấn đã phát hiện ra thì nhất định phải xem, chỉ bằng chủ động đổi lấy một chút tin tình báo vẫn hơn, nghĩ vậy, Phó Du Nhiên liền xoay người đi đến bên giường, lật đống chăn đệm lên mò tìm một lúc mới lấy ra được một chiếc chìa khóa, nàng đem chiếc chìa khóa đến đứng ở trước mặt Tề Diệc Bắc, “Nhìn cho kỹ nha.”

“Cạch!” một tiếng, chiếc ổ khóa mở ra, Tề Diệc Bắc tò mò bước đến nhìn vào trong rương, vừa nhìn thấy đồ vật trong đó đã khiến đồng tử của hấn mở gấp đôi.

54. Chương 53

Chương 53: Có trộm, trộm hoành hành đau cả đầu.

“Đây là cái gì?” – Tề Diệc Bắc nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi. Bên trong rương gỗ có cơ man nào là bình sứ cổ, cuộn tranh chữ quý hiếm, và không ít đồ vật bằng ngọc nhìn rất quen.

Phó Du Nhiên ra vẻ ngượng ngùng, tặc lưỡi nói: “Bị huynh bắt gặp rồi thì thôi, dù sao ta cũng không định giấu giếm huynh, đây là chiến lợi phẩm ta tích góp được hơn một tháng nay.”

“Chiến lợi phẩm?” – Miệng Tề Diệc Bắc há to đến mức có thể nhét vừa một con gà quay – “Chiến lợi phẩm gì?”

Phó Du Nhiên chỉ tay ra bốn phía, “Đều là đồ trong Đông cung.”

“Ta muốn hỏi cô, cô giấu mấy món đồ này đi để làm gì?”

“Huynh thực sự không hiểu hay đang giả ngốc vậy?” – Phó Du Nhiên trừng mắt – “Ta còn đang chờ sau khi ra khỏi cung sẽ lập gia đình, ngoại trừ một ngàn lượng vàng huynh đã hứa thì đây chính là của hồi môn riêng của ta.”

Khóe mắt Tề Diệc Bắc giật giật, “Hóa ra là cô đi ăn trộm đồ!” – Cô lại còn không biết xấu hổ mà huênh hoang như thế à.

“Ai ăn trộm đồ?” – Phó Du Nhiên cực kì không đồng ý, nàng đứng phắt dậy – “Ta quang minh chính đại lấy nhé. Huynh đừng quên ta là ai(*), bảo bối trong hoàng cung còn rất nhiều, ta lấy đi vài thứ cũng đâu có sao!”

(*)Các bạn cũng đừng quên Phó Du Nhiên là ai nhé, nàng ta nguyên bản là sơn tặc mà, nhớ không? Nhớ không?)

“Lấy vài thứ?” – Tề Diệc Bắc muốn điên rồi, hấn quát – “Mở ra!”

Không biết Phó Du Nhiên là bị giọng quát sắc bén, hay bộ mặt dữ tợn kia của hấn dọa sợ mà do dự một hồi, nàng vẫn mở rương ra. Tề Diệc Bắc ngồi xổm xuống, tiện tay tóm một cuộn tranh chữ, vừa mở ra nhìn thiếu chút nữa đã hít thở không thông, “Mấy món đồ cô chọn, toàn những vật cực kì trân quý.”

Phó Du Nhiên chấp tay vái, làm điệu bộ cảm ơn. “Khách khí khách khí, ta vẫn luôn tự tin vào nhãn lực của mình.”

Tề Diệc Bắc lại nhắc một cái bình hoa lên: “Cái bình này đủ ột hộ dân thường chi tiêu cả đời.”

“Đáng giá như vậy sao?” – Mắt Phó Du Nhiên sáng quắc như hai ngọn đuốc, nàng cẩn thận đỡ chiếc bình hoa từ tay Tề Diệc Bắc, ngắm nghía một lúc lâu, – “Đồ tốt thường là những thứ như cuộn tranh kia, chứ kiểu bình hoa này trong cung đâu cũng có, ta lại tưởng chúng chỉ là món đồ bình thường chứ.”

Vậy mà đại trại chủ còn kêu là rất tự tin vào nhãn lực của mình, thật là hết chỗ để nói. Bối ra được sáu-bảy món đồ, cuối cùng Tề Diệc Bắc lôi một vật có hình dạng giống một cái ấm trà lớn từ dưới đáy hòm lên, dõ khóc dở cười nói: “Cả cái này cô cũng lấy?”

Phó Du Nhiên giật lấy, giữ khư khư, “Ta thấy Vinh Thăng vụng trộm đem nó giấu dưới gầm giường, nhất định là bảo bối, đây là cái gì vậy? Có bán được nhiều tiền không?”

Tề Diệc Bắc mím môi nhịn cười, quay đầu về phía cửa hô lớn: “Vinh Thăng!”

Phó Du Nhiên hốt hoảng định ném cái “ấm trà” vào trong rương thì Vinh Thăng đã đi vào trong phòng, hấn khom người hành lễ: “Điện hạ.”

Tề Diệc Bắc cướp món đồ từ trên tay Phó Du Nhiên rồi quẳng cho Vinh Thăng, Vinh Thăng luống cuống đỡ lấy, hấn nhìn món đồ rồi ngạc nhiên nói: “Tĩnh bình này nô tài tìm lâu rồi mà không thấy, điện hạ tìm được nó ở đây vậy?”

Tề Diệc Bắc cười cười không nói gì, nhưng Phó Du Nhiên lại hỏi: “Tĩnh bình? Có phải chiếc bình mà Quan Âm hay cầm trên tay không?” – Nàng nghĩ ngợi – “Mà không đúng, chiếc bình kia nhỏ, dài, không giống cái bình này.”

Tề Diệc Bắc ôm bụng cười sặc sụa, cười đến mức nội thương luôn. Hắn quay sang Vinh Thăng nói: “Người nói cho thái tử phi biết, dân gian thường gọi thứ này là gì?”

Vinh Thăng ngượng ngùng, hắn bước đến bên cạnh Phó Du Nhiên nói nhỏ: “Bẩm thái tử phi điện hạ, trong cung gọi món đồ này là ‘Tĩnh bình’ vì để nghe cho lịch sự tao nhã, còn ở ngoài dân gian thường gọi nó là... cái bô ạ.”

Hức —— hà! Tốt, tốt lắm! Toàn bộ cơ mặt của Phó Du Nhiên giật giật liên hồi, nàng nhắc chân đá tên Vinh Thăng còn đang muốn giải thích cách sử dụng của ‘Cái bô’ kia văng ra ngoài. Nàng tức giận ngồi xổm xuống nhặt lại mấy món đồ cất vào trong rương.

Tề Diệc Bắc cười tủm tỉm, cũng ngồi xổm xuống bên cạnh Phó Du Nhiên, “Cô có định kiểm thêm vài cái nữa không?”

“Bô gì mà lại giống ấm trà thế!” Sắc mặt của Phó Du Nhiên lúc xanh lúc đen, “Đừng nói là cái bô, nước tiểu của hoàng cung cũng có thể bán lấy tiền!”

Tề Diệc Bắc cau mày, “Hiện giờ cô đang là thái tử phi đấy, không thể nói chuyện thô tục như vậy được.”

“Bớt nói nhảm đi. Huynh muốn xem cũng xem rồi, muốn nhìn cũng nhìn rồi, rốt cuộc thì Hoài vương đã nói gì với huynh?”

Tề Diệc Bắc vuốt cằm đứng dậy. “Hắn nói là...”

“Nói gì?” – Lực hấp dẫn của trai đẹp thật mạnh mẽ, ngay cả mối xỉ nhục ban nãy Phó Du Nhiên cũng quên mất ngay.

“Nói, gương mặt đen của cô... rất đặc biệt.”

“Thật à?” – Phó Du Nhiên chạy ngay đến chiếc gương, soi đi soi lại khuôn mặt mình, phấn khởi nói: “Thật sự rất đặc biệt sao?”

Xem tư thế kia kìa, chắc chắn, nếu Tề Diệc Bắc mà gật đầu thì chắc nàng ta sẽ nghĩ đủ mọi cách để giữ khuôn mặt đen thui đó thêm vài ngày nữa mất.

Tề Diệc Bắc liếc Phó Du Nhiên đầy kỳ thị, “Đúng vậy, thực sự là đen rất đặc biệt, cho nên... đặc biệt đen!”

Về mặt Phó Du Nhiên lập tức xụ xuống, “Huynh đang đùa giỡn với ta hả?”

“Ta nào dám.” – Tề Diệc Bắc cười haha rất khoa trương, “Nhưng mà, thật sự là mặt của cô đen hơn hôm qua nhiều đấy.”

Phó Du Nhiên giận dữ: “Đương nhiên phải đen rồi, đến giữa trưa rồi còn gì!” – Nàng buồn bã ngồi xuống giường – “Đúng rồi, vừa nãy huynh bảo có chuyện muốn nói với ta mà, là chuyện gì?”

“Là về Cốt ca...”

“Bọn họ đến đây à?” – Phó Du Nhiên bật dậy như vừa bị giật điện, – “Mau đưa ta đi gặp họ!”

“Không phải, là...”

Thấy Tề Diệc Bắc do dự, Phó Du Nhiên lại xiu xuống, “Huynh đừng bảo với ta là bọn họ còn chưa tới kinh thành đấy nhé.”

Tề Diệc Bắc ba phải “Ừ!” đại, Phó Du Nhiên tức giận chạy lại đá hắn một cước, “Huynh làm thái tử kiêu gì thế, một việc nhỏ như vậy mà cũng không xong, tương lai huynh làm sao kế thừa đại nghiệp?”

Cơn tức của Tề Diệc Bắc vừa trào lên, không biết nghĩ đến cái gì mà lại kìm xuống, không cãi lại. Phó Du Nhiên chán nản xua tay: “Thôi được rồi, huynh cứ tiếp tục chú ý tin tức của bọn họ đi. Ta muốn bế quan, mời huynh ra ngoài.”

“Cái gì mà bế quan?”

Phó Du Nhiên chỉ vào mặt mình, “Trước hoàng hôn ngày mai đừng tới làm phiền ta.” – Nàng bước đến cạnh Tề Diệc Bắc, cười quái dị, – “Huynh mau đi an ủi Phỉ Nhi và Nguyệt Hoa đi, ta thấy các nàng ấy chờ huynh đến héo mòn rồi đấy.”

“A?”

Phó Du Nhiên chớp chớp đôi mắt, “Tiểu biệt thắng tân hôn(*), hôm nay ăn nhiều ‘thập toàn đại bổ hoàn’ vào nhé.”

(*) Ý là: chỉ hai vợ chồng xa nhau khi gặp lại còn nồng thắm hơn cả mới cưới.

“Cô tự lo cho chính mình đi!” – Để cho trưởng phu của mình đi tìm người đàn bà khác? Thật không hiểu nàng ấy có ý thức được rằng mình đang là thái tử phi hay không nữa! Tề Diệc Bắc bắt đắc dĩ xoay người ra khỏi phòng, nhưng vẫn không quên chiếc rương gỗ kia, hấn dùng chân đá vào chiếc rương rồi nói: “Mấy món đồ trong rương lấy ở chỗ nào thì trả lại chỗ đó.”

“Không được!”

Tề Diệc Bắc tức giận, “Cô đang là thái tử phi thì giữ chúng làm gì? Chẳng lẽ cô thực sự muốn xuất cung tái giá ư? Cô nghĩ có ai dám lấy cô?”

“Không phải...”

“Không phải thì trả chúng về chỗ cũ!” – Tề Diệc Bắc trừng mắt thị uy rồi xoay người bỏ đi, lúc hấn sắp bước đến cửa thì nghe thấy Phó Du Nhiên nói sau lưng: “Huynh đã hứa cho ta một ngàn lượng, khi nào thì thực hiện?”

Tề Diệc Bắc suyết chút nữa thì đập đầu vào cánh cửa, “Ta đã nói thì nhất định sẽ làm.”

“Vậy thì tốt, huynh là thái tử, không thể nói mà không giữ lời.”

“Cò!” – Tề Diệc Bắc quay phắt lại, chỉ tay vào Phó Du Nhiên hét lớn: “Ngày mai liền cho cò!”

Phó Du Nhiên đưa tay lên tính tính toán toán, “Một ngàn lượng vàng bằng mấy xe nhĩ? Có thể cho ta mượn một chiếc không?”

Nàng chưa nói xong đã nghe thấy tiếng cửa gỗ đóng rầm một cái, ngẩng đầu lên nhìn thì Tề Diệc Bắc đã “phá cửa” bỏ đi rồi, chỉ để lại hai cánh cửa gỗ vẫn đang rung lên bần bật.

Nàng ta thật sự nghĩ ra khỏi cung sẽ lập gia đình sao? Tề Diệc Bắc vô cùng tức giận, ôm một bụng tức anh ách đi ra khỏi tầm cung. Đã làm thái tử phi rồi mà còn không biết chừng mực, trong lòng chỉ nhớ nhung tới một ngàn lượng vàng kia, thật không hiểu đầu óc nàng ta có vấn đề gì không? Lúc ta chưa thành hôn còn đánh bại cả Ngụy quốc thái tử, được các tờ báo lớn bình chọn là người đàn ông độc thân hấp dẫn nhất thiên hạ. Cưới nàng rồi, ta đường đường là thái tử Đại Tấn còn chưa ngại bị thiệt, nhưng nàng thì lại không kiên nhẫn ngồi chờ khắp nơi, thật sự là... con bà nó!

Tề Diệc Bắc dùng sức đá bay một chiếc lá rụng trên mặt đất. Bà nó chứ! Bà nó chứ! Bà nó chứ!!!

“Điện... Điện hạ?”

Phía sau vang lên một giọng nói sợ hãi. Tề Diệc Bắc đứng im không trả lời, hồng rồi, bị đại trại chủ chọc tức đến điên rồi, quên mất phải duy trì hình tượng tiêu sái.

Hắn nghe thấy tiếng bước chân vang khê, người kia đang đến sau lưng hấn, “Điện hạ thấy không thoải mái sao?”

Thì ra là Yến Bội Nhược, Tề Diệc Bắc nhẹ nhàng thở ra, hấn quay đầu lại nhìn nàng, sắc mặt của Yến Bội Nhược hơi tái, có vẻ không được tốt lắm. Tề Diệc Bắc ngạc nhiên: “Sắc mặt của nàng sao lại kém như vậy?”

“Bội Nhược không sao.” – Yến Bội Nhược cúi đầu – “Mới vào cung nên chưa quen thôi ạ.”

Yến Bội Nhược đã quen được nuông chiều từ nhỏ, nhưng mấy ngày nay vào cung tâm tình lại nóng lạnh thất thường, người ở trong cung đối xử với nàng rất khách khí, không mặn cũng chẳng nhạt, không giống như

Tiết Huyền Trữ kia được quan tâm nhiều lắm, chắc chắn là vì quan hệ của nàng ta với hoàng hậu nên mới được như vậy. Chuyện Yến Bội Nhược ở trong cung bị mọi người xa lánh, Tề Diệc Bắc sao lại không biết, hẳn nhẹ nhàng cầm tay Yến Bội Nhược, “Thời gian trước ta có lỗi đã không quan tâm đến nàng, nhưng nàng yên tâm, từ nay về sau ta sẽ quan tâm tới nàng nhiều hơn.”

“Điện hạ!” – Yến Bội Nhược cảm động, đôi mắt bắt đầu đỏ lên, – “Bội Nhược có thể ở bên cạnh người thì dù có phải chịu nhiều thiệt thòi cũng cam tâm tình nguyện.”

Từ xưa tới nay, anh hùng vốn khó thoát qua ải mỹ nhân, huống hồ gì đây là một mỹ nhân hàng thật giá thật, lại đứng cạnh một tay thái tử không biết có phải là anh hùng hay không, mà mỹ nhân này có bộ ngực thật lớn, rất kích thích lòng xót thương của “anh hùng”.

“Anh hùng” Tề Diệc Bắc nhẹ nhàng ôm mỹ nhân vào trong lòng, vuốt ve mái tóc của nàng, giọng nói ngọt ngào như mật ngọt rót vào tai mỹ nhân, “Ta sẽ không để cho nàng chịu thiệt thòi, ta sẽ bảo vệ nàng!”

Lá rơi, gió thổi nhẹ, ôm mỹ nhân, những lời thì thầm.... cảnh đẹp thật lãng mạn. Tức cảnh sinh tình, trong thoáng chốc Tề Diệc Bắc như thấy mình đang trở lại thời gian mấy tháng trước, lúc đó hắn là Thái tử Đại Tấn phong lưu khoáng đạt, tuấn mỹ tiêu sái, phong độ vô cùng.

Lúc ôm mỹ nhân ở trong lòng thời gian luôn trôi qua rất nhanh, hắn cùng mỹ nhân ăn tối, rồi cùng chui vào phòng của mỹ nhân. Hai tháng nay không gần nữ sắc đã khiến hắn chịu hết nổi rồi, đêm nay hắn phải gỡ hết uy lực ra, thể hiện bản lĩnh của một người chồng.

“Điện hạ không về có làm thái tử phi không vui không?”

Nhìn mỹ nhân ngượng ngùng, muốn hắn nhưng vẫn quan tâm đến hắn khiến đáy lòng của Tề Diệc Bắc như đang có một bàn tay nhỏ bé mềm mại không ngừng xoa nắn, hắn nhếch môi kêu lên một tiếng “Ha!” đầy châm chọc, “Yên tâm, nàng ấy không để ý đâu, ta mà trở về mới khiến nàng ấy mất hứng.”

Yến mỹ nhân hỏi câu này là vì trong lòng nàng có chút lo lắng, nhưng nghe Tề Diệc Bắc nói vậy nàng cũng không hỏi nhiều về việc tại sao thái tử không quay về lại làm thái tử phi vui mừng hơn. Tình qua ý lại, xấu xấu hổ hổ, nàng nâng đôi mắt to long lánh ánh nước vô cùng quyến rũ nhìn Tề Diệc Bắc.

Ngoài trời màn đêm đã buông xuống, gió thổi xào xạc, bên cửa sổ là đôi nam nữ đang phả ra những hơi thở ái muội, nóng rực, không khí kích tình làm cho Tề Diệc Bắc cùng Yến Bội Nhược càng thêm hưng phấn, đúng lúc Tề Diệc Bắc vừa hát văng chiếc giày chuẩn bị nhảy lên trên giường thì một cơn gió tràn qua cửa sổ khiến ngọn nến trong phòng lay động dữ dội rồi phụt tắt, căn phòng trở nên tối om.

Thế này càng tốt, trong bóng tối dễ làm việc hơn. Tề Diệc Bắc vừa nghĩ đến từ “Hắc” (đen), trong đầu tự nhiên lại hiện lên một khuôn mặt đen thui, hắn nhìn thân hình nửa che nửa không, hở cả phần thân trên của mỹ nhân, không hiểu sao lại không thấy hứng thú nữa.

Vì sao đúng thời điểm quan trọng lại nhớ tới gương mặt đen kìa? Tề Diệc Bắc bị mất hứng, bỗng dưng hắn nhớ lúc phân phó cho bọn Vinh Thăng không làm phiền Phó Du Nhiên đã quên không dặn họ chuẩn bị chút đồ ăn cho nàng, có thể giờ này Phó đại trại chủ đang đói bụng, đòi ăn thì sao?... Nhưng mà, cái tên nữ nhân chết tiệt lúc nào cũng hô xuất cung tái giá kia có chết đói cũng đâu liên quan đến hắn! Tề Diệc Bắc lắc lắc cái đầu, cố bỏ đám suy nghĩ vớ vẩn ấy ra khỏi tâm trí, hắn tiếp tục tiến về phía thân hình mềm mại ấm áp kia, nhưng đột nhiên lại nghĩ, Phó đại trại chủ mà đói thì chắc chắn phải mò xuống bếp tìm đồ ăn. Bây giờ đang là buổi tối, nàng chạy ra ngoài lại dọa cho người khác sợ, rồi người ta bàn tán chuyện trong cung có ma thì sao? Vậy thì hỏng rồi. Hắn vênh lỗ tai lên nghe ngóng, nhưng ngoài cửa sổ chỉ có màn đêm tối đen tĩnh lặng, hắn tự trấn an mình, chắc không có việc gì xảy ra đâu, nếu có thì Vinh Thăng đã sớm đến thông báo cho hắn rồi.

Không đúng! Tề Diệc Bắc tự bảo với mình không nghĩ đến chuyện đó nữa, nhưng từng suy nghĩ kỳ quái cứ liên tiếp nảy ra, nào thì, có thể Vinh Thăng sợ làm gián đoạn niềm sung sướng của hắn nên không dám vào bẩm báo? Nào thì, không biết chừng bây giờ toàn bộ Đông cung đang có một màn gà bay chó sủa loạn hết cả lên, nếu thế thật thì chỉ sợ ngày mai mặt phụ hoàng sẽ đen sạm lại, lỗi hắn ra mắng ột trận vì cái tội không chăm sóc thái tử phi chu đáo.

“Điện hạ?” – Yến mỹ nhân xấu hổ đợi nửa ngày, không chờ được nữa đành cất tiếng hỏi, nhưng đợi một lúc

lâu vẫn không thấy thái tử nói gì. Nàng ngẩng đầu lên thì thấy Tề Diệc Bắc đang vội vàng mặc lại áo bào. Yến Bội Nhược ngồi dậy, khó hiểu nói: “Điện hạ đây là...”

“Không có gì.” – Tề Diệc Bắc hậm hực thối lại đai lưng – “Nàng cứ ngủ trước đi, ta còn có một số việc chưa giải quyết.”

“Điện...” – Yến Bội Nhược chỉ kịp thở ra một chữ đã thấy Tề Diệc Bắc đẩy cửa bỏ đi.

Đây là tình cảnh gì? Là do mình làm sai cái gì nên mới xảy ra vấn đề sao? Yến Bội Nhược không hiểu, Tề Diệc Bắc càng không hiểu.

55. Chương 54

Chương 54: Gặp ác mộng và đường hoàng nhận hối lộ

Dưới ánh trăng lơ mờ, Tề Diệc Bắc rời khỏi Thanh Nhã viên của Yến Bội Nhược. Dọc đường đi vẫn chưa thấy xuất hiện những tình cảnh như trong tưởng tượng của hắn, Tề Diệc Bắc bước nhanh chân hơn trở lại tẩm cung. Bên trong tẩm cung tối đen như mực, không có ánh đèn. Tề Diệc Bắc không dám xông vào, nhìn quanh hắn tìm được một tên thái giám gác đêm đang đứng gần đấy, tên thái giám này chỉ khoảng 15-16 tuổi, đang ngẩn người nhìn trời ngẩn đất, vừa thấy Tề Diệc Bắc đã hoảng sợ, vội vàng hành lễ. Tề Diệc Bắc thì thầm: “Tất cả đều bình thường à?”

Tiểu thái giám không hiểu câu hỏi của hắn liền gật đầu bừa, Tề Diệc Bắc lại hỏi: “Thái tử phi không đi ra ngoài?”

Tiểu thái giám lắc đầu, Tề Diệc Bắc thấy thế mới yên tâm hơn một chút, nhìn ánh mắt ái muội của tên tiểu thái giám, hắn liền giải thích: “Không ra ngoài là tốt, người có biết mặt của nàng...”

Hắn chỉ muốn giải thích, nhưng hiển nhiên người nghe thì lại hiểu lầm, “Điện hạ không cần lo lắng đâu ạ, nô tài nghe nói thuốc của quốc sư đại nhân chỉ cần ba ngày là biến mất, đến lúc đó người lại được gặp thái tử phi mà.”

“Không phải ta đang lo lắng...”

“Nô tài biết, nữ nhân luôn đặt sắc đẹp lên hàng đầu, thái tử phi chịu hy sinh lớn như vậy, không tiếc mấy ngày nhốt mình trong tẩm cung đều là vì thái tử hết đấy ạ, tình nghĩa của thái tử phi đối với thái tử thực làm cho chúng nô tài cảm động.”

“Không phải, người hiểu lầm rồi, ta đang sợ nàng ra ngoài sẽ dọa các người sợ chết khiếp, đến lúc đó...”

“Thái tử phi thật sự là người tốt!” – Tên tiểu thái giám ngắt lời Tề Diệc Bắc, vẻ mặt hắn tràn đầy sùng bái Phó Du Nhiên, “Người không chỉ có học thức, phong thái cư xử còn rất nho nhã lễ độ, người thật khác xa với những vị đại tiểu thư yếu ớt chỉ biết nép mình trong phòng...” – Nói đến đây, hắn như phát hiện ra mình nhiều lời quá rồi, lập tức quỳ xuống hô: “Nô tài lỡ lời.”

Tề Diệc Bắc không nói gì, chỉ nhìn hắn, “Vừa nãy người có nghe ta nói cái gì không?”

“Điện hạ nói gì ạ?” – Vẻ mặt hắn rất ngây thơ vô số tội.

Mấy câu giải thích của mình đều bị tên tiểu tử này gạt hết ra ngoài, Tề Diệc Bắc không nóng không lạnh mở miệng hỏi: “Người tên là gì?”

“Nô tài Tiểu An Tử!”

Chủ tớ đều không bình thường như nhau! Tề Diệc Bắc buồn bực: “Thái tử phi dùng cơm tối chưa?”

Tiểu An Tử lắc đầu, Tề Diệc Bắc lại nói: “Người đi chuẩn bị đồ ăn cho thái tử phi, phòng ngừa nửa đêm nàng đói lại mò ra ngoài tìm đồ ăn.”

Tiểu An Tử cảm động, “Điện hạ đối với thái tử phi thật ân cần.”

Tề Diệc Bắc nổi giận: “Người đứng gác cho tốt, đừng để giữa đêm thái tử phi lại ra ngoài làm loạn.”

Tiểu An Tử gật đầu lia lịa. Tề Diệc Bắc nhìn tấm cung tối đen, vốn định quay lại chỗ của Yến mỹ nhân, nhưng lại nghĩ, không được! Lỡ như đang đoạn cao trào mà bên này có động tĩnh gì thì sao? Nghĩ ngợi một hồi hắn đành đi tới thư phòng.

Nhìn vài tờ thư tín để trên bàn, hắn bỗng cảm thấy thật buồn chán. Tề Diệc Bắc đặt mình nằm lên ghế, từ từ tiến vào mộng cảnh.

Trong mơ, hắn thấy mình đang đứng giữa Tàng Bảo Các trong hoàng cung, một bóng người quay lưng về phía hắn, người đó đang kéo một bao đồ đạc rồi vút lên một chiếc xe ngựa đang đứng ngoài cửa. Người đó quay đầu lại, là Phó Du Nhiên, nhưng hình như nàng không nhìn thấy hắn nên vẫn hùng hục kéo một đám bảo bối chuyển lên xe ngựa, xong việc, nàng nhảy lên xe rồi kéo dây cương, thúc ngựa nghênh ngang rời đi. Lúc này Tề Diệc Bắc mới nhìn rõ đồng bảo bối trên xe, là một loạt những chiếc bò to có nhỏ có, đủ mọi kích cỡ đang chất thành một núi ở trong xe, mà cái bò phía trên cùng kia, chính là cái mà hắn hay dùng nhất. Phó Du Nhiên quay đầu lại, nhìn hắn cười gian: “Đồ gì trong hoàng cung cũng đều đáng tiền, cái bò càng đáng tiền!”

Đúng là ác mộng! Mặt của Tề Diệc Bắc đen lại, hắn giơ tay lên định tự tát mình một cái để tỉnh dậy, đúng lúc này, một đám chim sẻ không biết từ đâu đến bay quanh đầu hắn, con đầu đàn vừa vỗ cánh vừa kêu lên: “Tất cả bò ở trong cung đều bị nàng ấy lấy mất, sau này không thể đi tiểu đêm!”

Đám chim sẻ còn lại cũng đồng thanh: “Không có bò, không được đi tiểu.”

Chim sẻ càng kêu, Tề Diệc Bắc càng cảm thấy bụng mình trương lên, hắn muốn đi tiểu... Nhịn nhịn nhịn, chỉ là mơ thôi! Nhưng đám chim sẻ kêu càng ngày càng to, nhức hết cả đầu, Tề Diệc Bắc không thể nhịn được nữa liền giơ tay định tóm con chim đầu đàn, lại kinh ngạc phát hiện ra mặt của con chim đã biến thành Chiêu Thái đế, vẻ mặt ông cau lại, nghiêm túc nhìn hắn: “Thái tử, người lại bắt nạt thái tử phi?”

“Lão Tề?” – Phó Du Nhiên ghé mặt lại gần gương mặt vừa ngủ vừa nhăn nhó của Tề Diệc Bắc, “Lão tề?”

“A —— “

“Phanh!”

“Ồi!” – Phó Du Nhiên che một bên mắt vừa bị trúng quyền, chửi ầm lên: “Ta có ý tốt đến gọi người, người con mẹ nó sao lại đánh ta?”

Tề Diệc Bắc còn chưa hoàn hồn nhìn Phó Du Nhiên, lúc hắn nửa tỉnh nửa mê có nghe thấy một tiếng gọi mơ hồ, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy kẻ vừa ôm bò bỏ trốn – Phó Du Nhiên, đang đưa cái mặt đen thui lùi áp sát hắn, Tề Diệc Bắc không kịp suy nghĩ đã chém ra một quyền, hắn muốn dạy cho cái tên mặt đen không biết tốt xấu kia một bài học, vì cái tội luôn để hắn phải chịu tội thay. Ai dè đâu...

“Cô... sao cô lại ở đây?”

Phó Du Nhiên oán hận nói: “Ở đâu kệ ta! Không biết tên điên nhà người phát bệnh gì mà lúc ngủ cũng đánh người!”

Tề Diệc Bắc vừa định nói gì đó, đột nhiên thấy bụng hơi căng tức, hắn vội vàng kéo thắt lưng, đứng dậy đi ra ngoài. Phó Du Nhiên tóm ngay lấy hắn, “Đánh người xong định chạy sao? Không có cửa đâu! Mau bồi thường tiền thuốc cho ta!”

Tề Diệc Bắc sắp chịu hết nổi, “Mau thả ta ra!”

“Người định trốn đi đâu?”

“Ta... muốn đi tịnh phòng (toilet :”>), mau thả ta ra!”

Hai mắt Phó Du Nhiên sáng rực, cười hắc hắc: “Một trăm lượng bạc, xem như bồi thường tiền thuốc cho ta.”

“Cô... Ta đưa!” – Tề Diệc Bắc tức đến mức muốn nôn ra máu nhưng vẫn phải vội vàng lao ra ngoài đi giải quyết việc đại sự của con người, đến lúc hắn quay lại đã không thấy bóng dáng của Phó Du Nhiên đâu nữa.

Lại nói, sau khi rời khỏi thư phòng, Phó Du Nhiên mang tâm tình vui sướng trở lại tẩm cung, một tên tiểu thái giám đang ngồi bên trong thoăn thoắt khâu vá vá. Phó Du Nhiên kêu lên: “Tiểu An Tử, sửa xong chưa?”

Tiểu An Tử vội vàng đứng dậy, “Sắp xong rồi ạ, thái tử phi đã gấp thái tử điện hạ?”

“Ừ!” – Phó Du Nhiên vẫn đang chìm đắm trong niềm vui sướng của tiền bạc, “Hắn vẫn ổn, nhưng mà Tiểu An Tử, thực sự đêm qua hắn đã đến chỗ ta à?”

“Chấn chấn ạ!” – Tiểu An Tử ngừng khâu, – “Thái tử điện hạ biết thái tử phi chưa dùng bữa tối liền dặn dò nô tài chuẩn bị đồ ăn mang lên cho người.”

Phó Du Nhiên vẫy tay, ý bảo Tiểu An Tử tiếp tục công việc, nàng cười nói: “Hắn cũng có nghĩa khí đấy chứ, ta cứ nghĩ hắn thoát được ta sẽ rất vui mừng, ngay lập tức gạt sang một bên, quên ta luôn.”

“Thái tử phi sai rồi.” – Tiểu An Tử vừa làm việc, vừa nói, “Thái tử điện hạ đối với người không phải là nghĩa khí đâu.”

Phó Du Nhiên ngẩn người, “Không phải nghĩa khí thì là cái gì?”

“Đương nhiên là tình yêu nam nữ rồi!”

“Cái gì mà tình.” – Phó Du Nhiên hoảng sợ trừng mắt, “Người đừng nói bậy.”

“Nô tài đâu dám nói bậy.” – Tiểu An Tử thở ra, hắn dùng răng cắn đứt sợi chỉ trên áo, – “Tốt rồi.” – Hắn ngẩng đầu lên – “Người còn chưa nhìn thấy bộ dạng sót ruột của thái tử điện hạ hồi tối qua, khi nghe thấy người chưa dùng bữa đấy... A!”

Tiểu An Tử thỉnh thoảng hét lên một tiếng, dọa Phó Du Nhiên nhảy dựng, “Làm sao vậy?”

Tiểu An Tử sợ hãi nhìn Phó Du Nhiên, “Thái tử phi?”

“Sao?”

Tiểu An Tử khóc nức nở nói: “Nơi này là hoàng cung a!”

“Vô nghĩa!” – Nàng vươn tay gõ đầu hắn một cái, – “Không phải hoàng cung chẳng lẽ là nhà của người?”

Tiểu An Tử run run quỳ xuống, “Nô tài không để ý, cứ ngỡ mình đang ở nhà nên nói năng không kiêng dè gì, thái tử phi điện hạ đừng để tâm ạ.”

Phó Du Nhiên bật cười: “Hóa ra người lại có công phu khen ngược, thế thì phải đem người đi trả lại rồi....”

Tiểu An Tử không dám động dậy, “Nô tài mới tiến cung không lâu nên thường xuyên phạm phải sai lầm, lần này khó khăn lắm mới được tổng quản đại nhân an bài đến hầu hạ thái tử phi, xin thái tử phi đừng đem nô tài trả về.”

“Đứng lên đi.” – Phó Du Nhiên kéo tay Tiểu An Tử, lại cầm bộ quần áo hắn vừa sửa xong ướm lên người mình, – “Tay nghề của người tốt thật! Sửa rất vừa với ta!”

Tiểu An Tử ngượng ngùng: “Nô tài từ nhỏ đã thích khâu vá, sửa quần áo cũng không quá khó.”

“Người... Lúc người chưa tiến cung vẫn là một nam nhân phải không? Nam nhân mà lại thích khâu vá à?” – Phó Du Nhiên nhúc nhích đầu, nàng có nên bảo Vinh Thăng đổi người khác không?

Tiểu An Tử ngượng ngùng cười làm Phó Du Nhiên rung mình. Nếu trên đời này có cái gì làm Phó đại trại chủ sợ nhất, thì đó chính là nam nhân ẻo lả!

Tiểu An Tử không phát hiện ra biểu tình kỳ quái của Phó Du Nhiên, lại hỏi: “Sao thái tử phi lại muốn sửa quần áo của thái tử ạ?”

“Người đừng nhiều chuyện!” – Phó Du Nhiên nghiêm mặt, – “Lại quên mình đang ở đâu à? Chuyện trong cung đừng hỏi nhiều quá.”

Tiểu An Tử sợ tới mức mặt cắt không còn hột máu, hần cuống quýt quỳ xuống thì bị Phó Du Nhiên ngăn lại, “Đừng quỳ, người đi ra ngoài đi.”

Mắt Tiểu An Tử ngập nước, Phó Du Nhiên bắt đắc dĩ, đành nói: “Yên tâm, ta không đuổi người đâu, ra bên ngoài đứng chờ đi.”

Tiểu An Tử nghe thế mới yên tâm đi ra ngoài, Phó Du Nhiên buồn bực cảm thán vài tiếng, nàng thử mặc bộ quần áo vừa sửa. Ấy chà, ẽo lả đúng là có chỗ hữu dụng của ẽo lả, sửa vừa như in, đường may lại rất tinh tế, khó nhìn ra được bộ quần áo đã từng được sửa qua. Chỉ cần mặc bộ quần áo này vào rồi đổi lại kiểu tóc thì nàng đích thị là một công tử tuấn dật!

Phó Du Nhiên vui mừng ngồi ngắm mình trước gương, vừa nhìn vào gương, cảm xúc lập tức hạ về mo. Gương mặt, gương mặt... quên mất gương mặt, hôm nay đã là ngày thứ ba rồi mà vẫn chưa thấy có dấu hiệu tan bớt!

Nàng đang đau đầu thì Tiểu An Tử tiến vào thông báo, Tiết Huyền Trữ đến. Phó Du Nhiên vội vàng tháo bộ nam trang trên người, Tiết Huyền Trữ đi vào phòng cúi chào rồi đặt vào trong tay nàng một chiếc hòm nhỏ tinh xảo, Phó Du Nhiên mở ra, vừa nhìn thấy đồ bên trong đã khiến hai mắt nàng tròn tròn.

Một hòm đầy trân châu to bằng đầu ngón tay, chỉ cần một viên thôi cũng đáng giá biết bao nhiêu tiền. Phó Du Nhiên kìm nén sự sung sướng lại, nhanh tay nắm chặt chiếc hòm, nói: “Đây là...”

Tiết Huyền Trữ cười: “Đây là quà của Huyền Trữ tặng thái tử phi, hạt trân châu này hơi nhỏ, chỉ có thể tán ra để dưỡng da mặt thôi. Mấy ngày tới phụ thân của thiếp dâng lên một hòm châu có kích thước lớn hơn, lúc ấy thiếp sẽ đem qua tặng thái tử phi, mong thái tử phi đừng chê cười.”

Tròng mắt của Phó Du Nhiên thiếu chút nữa là rớt ra ngoài, Tiết Huyền Trữ lại nói: “Tuy rằng bột trân châu có thể dưỡng da, nhưng so với phương pháp dưỡng nhan của quốc sư đại nhân thật không đáng nhắc tới.”

Lúc này Phó Du Nhiên mới hiểu được ý tứ của Tiết Huyền Trữ, nàng lưu luyến đóng nắp hộp lại, để lên bàn, “Nàng cũng muốn dùng phương pháp của Quốc sư?”

Tiết Huyền Trữ không nghĩ Phó Du Nhiên lại hỏi trắng ra như thế, nên có chút xấu hổ, lẩm bẩm: “Nếu thái tử phi không phiền...”

“Không phiền!” – Phó Du Nhiên nhú mày – “Chỉ là... ta đi làm giúp mẫu hậu còn phải nhờ vào vận khí may rủi, nếu đồng ý với nàng thì ta không nắm chắc.”

Tiết Huyền Trữ thấy Phó Du Nhiên khó xử, vội vàng sửa lời: “Thái tử phi đừng hiểu lầm, Huyền Trữ chỉ là hâm mộ phương pháp của Thái tử phi nên muốn thử một chút thôi, nếu thái tử phi đã không còn cách nào khác thì Huyền Trữ cũng không dám làm phiền nữa.”

“Ừ, không sao!” – Phó Du Nhiên mặt mày hớn hở, tay túm lấy chiếc hòm, “Món này thôi cứ để ở chỗ ta đi.”

Tiết Huyền Trữ: “...”

56. Chương 55

Chương 55: Ái muội là Vương đạo

Hai người nói chuyện đông dài một hồi Tiết Huyền Trữ mới đứng dậy cáo từ, người vừa đi, Phó Du Nhiên đã vội vàng nhảy đến bên giường lôi chiếc rương gỗ ra, bỏ hòm trân châu vào trong. Nàng kiểm kê lại chiến

lợi phẩm, cũng được kha khá rồi đấy, nàng mâm mê đám bảo bối, sờ cái này, chạm cái kia, một lúc sau cảm thấy thỏa mãn rồi mới đóng rương lại. Giật mình thấy Tề Diệc Bắc đang đứng tựa cửa nhìn nàng chăm chú, không biết hắn đã đứng đấy từ khi nào.

Tề Diệc Bắc lắc đầu: “Không phải ta đã bảo cô trả lại đồ rồi sao?”

“Đây là đồ của ta!”

Tề Diệc Bắc đau đầu: “Rồi sao? Cô định mang chúng ra khỏi cung? Cô có biết lấy đồ trong hoàng cung bán ra ngoài là tử tội không?”

“Huynh dọa ta!” – Phó Du Nhiên đâu phải kẻ thiếu hiểu biết – “Nếu đúng là thế thì đám bảo bối hoàng cung đang lưu lạc trong dân gian từ đâu mà có?”

Nàng làm tặc mà đầu óc cũng sắc bén đấy nhỉ, xem ra sau này phải giám sát nhiều hơn, không để nàng gây chuyện bừa bãi nữa.

Lòng đã có quyết định, Tề Diệc Bắc cũng không nói tiếp đề tài đó, hắn hỏi: “Tiết Lương đệ vừa tới?”

“Đúng vậy.” – Vừa nhắc đến là nhớ ra ngay, Phó Du Nhiên lập tức lục trong rương gỗ, lôi ra chiếc hòm nhỏ tinh xảo, – “Xem này.”

“Cười thật khó coi.” – Tề Diệc Bắc hừ nhẹ, tay nhận chiếc hòm, hắn mở ra liếc đúng một cái, khinh thường nói: “Cái gì cũng coi là bảo bối.”

“Không cần huynh quan tâm!” – Phó Du Nhiên tức giận giật lại, không ngờ dùng sức hơi mạnh, Tề Diệc Bắc không đề phòng nên đánh rơi chiếc hòm, chỉ nghe thấy tiếng “lạo xạo”, toàn bộ hạt châu đã văng ra tứ phía.

Phó Du Nhiên đau lòng vội vàng ngồi xổm xuống nhặt lại đám trân châu, nhưng hạt châu quá nhiều, một mình Phó Du Nhiên khó lòng nhặt hết được. Phó Du Nhiên vừa bước lên một bước liền đạp vào hạt châu dưới đất, khiến cả thân hình của nàng ngã sấp xuống mặt đất.

“Cẩn thận!” – Tề Diệc Bắc sợ hãi hô lên, hắn vươn tay định đỡ Phó Du Nhiên, chẳng may vừa di chuyển, chân cũng đạp luôn vào mấy viên trân châu... Hắn trượt chân rồi ngã lên người Phó Du Nhiên.

Nàng vừa ngã đau, giờ lại bị một chiêu “Thái Sơn áp đỉnh” của Tề Diệc Bắc đè xuống, nàng cảm thấy ngực mình ép chặt xuống đất, lục phủ ngũ tạng (tim gan phèo phổi) đồng loạt rung rờ, bên tai nghe thấy một tiếng: “Rắc!”...

“Thắt lưng của ta...” – Bên dưới Phó Du Nhiên đang có rất nhiều hạt châu, lại còn bị cả thân hình rắn chắc của Tề Diệc Bắc bồi thêm một cú, hai chữ ‘thống khổ’ vẫn chưa thể miêu tả được hết hoàn cảnh của nàng lúc này.

Tề Diệc Bắc coi như may mắn, lại biết ngã vào nơi có “đệm thịt”, hắn nghe thấy Phó Du Nhiên rên rỉ, đang muốn đứng dậy thì bỗng nhiên có một mùi hương thơm ngát từ đâu chui vào chóp mũi của hắn. Mùi hương này rất khác với mùi hương son phấn thường gặp trên người các cô gái khác, đó là một loại hương trên cơ thể người thiếu nữ, ngọt ngào thanh mát, nếu cố ý hít ngửi chắc chắn sẽ không thấy, nhưng lại cho người ta có cảm giác rõ ràng rằng mùi hương đó vẫn đang quanh quẩn bên người. Là hương tự nhiên? Tề Diệc Bắc vô thức đưa mũi lại gần mái tóc của Phó Du Nhiên, mùi hương kia mơ hồ tìm được ở bên gáy của nàng... Tề Diệc Bắc hít vào một hơi thật sâu, hương vị này còn mang theo cả hơi ấm của cơ thể, thật ấm áp, thật mê hoặc.

Gương mặt Tề Diệc Bắc kề sát vào gáy của Phó Du Nhiên, hắn đưa mũi hít mùi hương đang tỏa ra từ da thịt của nàng, nhìn chiếc cổ trắng ngần lại khiến hắn muốn hôn lên đấy.... Tề Diệc Bắc như bị mê hoặc, đáy mắt dần trở nên mê man, đôi môi vô thức chậm rãi tiến tới...

“Huynh nằm có thấy êm không?”

Tiếng quát lớn vang bên tai khiến hắn giật mình tỉnh táo lại, ngượng ngùng, vội vàng đứng dậy. Vừa nhìn thấy gương mặt của Phó Du Nhiên, hắn kinh ngạc thốt lên: “Mặt của cô...”

“Đừng nhìn cái mặt của ta, dọa huynh ngất luôn bây giờ!” – Phó Du Nhiên mếu máo – “Xem thất lưng của ta! Thất lưng ấy!”

Tề Diệc Bắc không phải muốn nói về cái mặt đen của Phó Du Nhiên, hắn vừa nhìn mặt nàng đã thấy ngạc nhiên, hóa ra không biết từ lúc nào mà khuôn mặt của Phó Du Nhiên đã khôi phục lại như bình thường, hắn nhẹ thở ra một hơi an tâm, có lẽ hắn vẫn luôn lo lắng cho khuôn mặt của lão bà này nhưng không nhận ra đây thôi.

“Thất lưng của cô làm sao vậy?”. Tề Diệc Bắc đứng dậy muốn kéo Phó Du Nhiên lên, ai ngờ nàng nhăn nhó hét lớn: “Gãy... gãy bây giờ, đừng có kéo!”

Tề Diệc Bắc cúi xuống đem Phó Du Nhiên ôm vào lòng, hắn sợ lại bị trượt chân nên dùng khinh công lướt đến bên giường, nhẹ nhàng đặt Phó Du Nhiên nằm xuống, “Đừng sợ, cô là người luyện công nên xương cốt không dễ gãy như vậy đâu.”

Phó Du Nhiên khổ sở xoay người, “Không gãy sao lại đau như thế? Huynh xem giúp ta đi, nhất định là gãy rồi.”

Có thể xoay người là đã không sao rồi, Tề Diệc Bắc cũng đỡ lo hơn, “Ta đi gọi Thái y.”

Phó Du Nhiên vừa nghe thấy gọi Thái y đến, vội vàng nói: “Trên châu của ta...”

Tề Diệc Bắc nổi giận: “Thất lưng của cô không đau à?”

“Đau! Nhưng trên châu cũng quan trọng, huynh giúp ta nhặt lên đã rồi hẵng gọi Thái y, tránh cho có kẻ đục nước béo cò.”

Tề Diệc Bắc tức chết đi được, hắn biết nói không lại Phó Du Nhiên nên đành kêu Vinh Thăng cùng Tiểu An Tử vào nhặt hạt châu, còn hắn thì ngồi xuống giường, nhẹ nhàng xoa ấn trên lưng Phó Du Nhiên.

“Chỗ này đau?”

“Không phải, nhích sang bên cạnh một chút.”

“Chỗ này à?”

“Xuống dưới một chút... Ồi!” – Phó Du Nhiên kêu lên- “Chính là chỗ đó.”

“Tám phần là trật khớp rồi.” – Tề Diệc Bắc không dám dùng sức ấn nữa, hắn quay sang kêu Vinh Thăng mau đi truyền gọi thái y, Phó Du Nhiên cuống lên, hô to: “Tiểu An Tử, mau nhanh tay lên, một hạt cũng không được bỏ sót.”

Tề Diệc Bắc thấy Phó Du Nhiên có động tác muốn nhồm dậy liền túm lấy nàng, “Cô an phận một chút đi!”. Chẳng may lại chộp ngay vào chỗ không nên chộp, hắn cảm thấy thật mềm, lại co dãn, sờ vô cùng thích....

“Người...” – Phó Du Nhiên chỉ thốt ra được đúng một từ, rồi đỏ mặt quay đi. Từ nhỏ đến lớn chỉ mỗi mình cha nàng là được phép đánh vào hông nàng, chứ chưa có ai dám động vào hông nàng bao giờ, huống hồ gì đó lại là nơi tư mật của con gái, thế mà lại để cho cái tên Tề Diệc Bắc này chiếm tiện nghi mất, nàng nhất định phải trả thù!

Tề Diệc Bắc cảm thấy không đúng, cúi đầu nhìn thì thấy hai bàn tay mình đang đặt ở trên hông của Phó Du Nhiên, hắn hú lên một tiếng quái dị rồi nhảy ra sau hai bước: “Cô muốn làm gì?”

“Chiếm tiện nghi của ta còn hỏi ta muốn làm gì?” – Phó Du Nhiên tức giận đến mức hai tròng mắt muốn phun lửa, – “Người rửa hông chờ đi, sớm muộn gì ta cũng sẽ đòi cả vốn lẫn lời!”

Không phải bình thường đều nói là “Rửa cổ chờ” sao? Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là khi nào nàng mới văn nhả hơn đây? Trong phòng còn có người khác đấy!

Tiểu An Tử đã nhặt hết hạt châu, hắn đỏ mặt đi tới bên giường, đưa chiếc hòm đựng hạt châu cho Phó Du Nhiên, “Thái tử phi điện hạ, nô tài đã nhặt lại hết rồi ạ, tổng cộng có hai trăm chín mươi tám hạt.” – Đối với thái tử phi, Tiểu An Tử luôn sùng kính sát đất, không vì cái gì hết, chỉ vì nàng đã không trả hắn về phòng tạp dịch mà thôi.

Hắn đã hạ quyết tâm sẽ một lòng một dạ đi theo thái tử phi, cúc cung tận tụy với nàng. Dù hắn sùng bái thái tử phi như thế, nhưng vẫn không thể không bội phục công phu tán tỉnh thái tử của thái tử phi, có người khác ở bên cạnh mà nàng vẫn có thể tự nhiên thể hiện bản lĩnh tiêu sái của mình, khâm phục, khâm phục.

“Hai trăm chín tám?” – Phó Du Nhiên cau mày, – “Tìm tiếp, vẫn còn thiếu hai viên.”

Tề Diệc Bắc ngạc nhiên: “Cô đếm rồi à? Sao lại biết thiếu hai viên?”

“Chưa từng đếm qua, nhưng lễ tặng bao giờ cũng là số tròn, nhất định là ba trăm viên.”

Tiểu An Tử vội vàng quỳ rạp trên mặt đất tiếp tục tìm kiếm xung quanh, tìm nửa ngày mà vẫn không thấy hạt châu nào, Tề Diệc Bắc phát tay, ý bảo Tiểu An Tử đi ra ngoài, “Đừng tìm nữa, chắc chúng lẫn đi đâu mất rồi.”

Phó Du Nhiên trầm tư suy nghĩ, “Không đúng, nhất định là tên Vinh Thăng đã tiện tay nhặt mất rồi...”

Tề Diệc Bắc rất muốn cười vào mũi của Phó Du Nhiên, nàng thật có mắt không trông, Vinh Thăng là đại tổng quản Đông cung, tiền tài nhiều thế nào thì khỏi cần phải nói, hắn làm sao thèm để ý đến hai hạt trân châu bé tẹo kia.

“Cho nên huynh nhất định phải bồi thường cho ta!”

“Cái gì?” – Tề Diệc Bắc chỉ vào mũi mình, “Ta phải bồi thường? Chuyện này đâu có liên quan gì tới ta?”

“Ai bảo hắn là người của huynh.” – Phó Du Nhiên đắc ý nói – “Một hạt châu ít nhất cũng phải mười lượng bạc, hai hạt là hai mươi lượng bạc.”

“Cô nhất định phải lấy được tiền của ta mới hả dạ?” – Tề Diệc Bắc tức giận. Mười lượng bạc đủ để một gia đình bình thường chi tiêu trong một tháng, mà huống chi còn chưa biết có phải do Vinh Thăng lấy hay không đâu. Ha! Thủ hạ phạm sai lầm thì chủ nhân phải gánh vác? Thế nếu Vinh Thăng giết người thì có phải lôi hắn ra chém đầu luôn không? Đây là đạo lý gì vậy?

Phó Du Nhiên ‘ai oán’ nhìn Tề Diệc Bắc một lúc lâu mới phun ra một câu, “Bao che khuyết điểm của thủ hạ!”

Tề Diệc Bắc chẳng còn hơi sức đâu mà tranh cãi với nàng, hắn đành gật đầu: “Không đầu võ mồm với cô nữa, hai mươi thì hai mươi.”

Thành công! Phó Du Nhiên vui mừng ra mặt, đau đớn ở trên lưng cũng giảm đi không ít, hai mươi lượng bạc, nếu biết dễ dàng như vậy thì nàng đã nói có 400-500 viên trân châu rồi, chẳng phải càng kiếm được nhiều tiền hơn sao?

Đúng lúc này, Vinh Thăng dẫn thái y bước vào, qua chẩn đoán ban đầu thì thất lưng của Phó Du Nhiên là do đột ngột bị đập mạnh nên gây ra thương tổn, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày là khỏi hẳn. Trước khi đi Thái y còn dặn dò Tề Diệc Bắc: “Điện hạ, trong thời gian này cấm chuyện phòng the. Sau này cũng không được... vận động quá kịch liệt.”

‘Giải thích là lấp liếm, càng lấp liếm thì càng lộ ra nhiều sơ hở’ đây là nguyên tắc làm việc của hắn, nên Tề Diệc Bắc đành cắn răng chịu đựng, nhưng phiền toái thì vẫn còn ở phía sau. Chiêu Thái đế nghe tin con dâu “lại” bị thương thì tức giận lắm, ông đưa cả hoàng hậu tới an ủi Phó Du Nhiên. “Đều do nó không biết tự kiềm chế mà ra!”

Sau đó, Chiêu Thái đế chỉ tiếc không rèn được sắt thành thép, kéo Tề Diệc Bắc ra ngoài tra tấn lỗ tai của hắn, giáo huấn đạo nghĩa phu thê, còn hoàng hậu lại để tâm đến gương mặt đã trở lại như cũ của Phó Du Nhiên.

Vốn một tiểu cô nương mười bảy – mười tám tuổi thanh xuân phơi phới, cho dù không dùng phấn này bột kia thì làn da vẫn căng mịn hoàn hảo, nhưng hoàng hậu thì không nghĩ vậy, bà cho rằng làn da trắng nõn của Phó Du Nhiên là do phương thuốc thần kỳ của quốc sư làm nên. Đến lúc Tề Diệc Bắc nhăn nhó trở về phòng thì thấy Phó Du Nhiên cùng hoàng hậu đang nhó to gì đó, cười đến xuất quỷ nhập thần.

“Cô vừa nói chuyện gì với mẫu hậu thế?” – Chiêu Thái đế cùng hoàng hậu đi rồi hắn mới dám tra khảo nàng.

“Vậy huynh cùng phụ hoàng nói chuyện gì?”

“Cô không muốn biết đâu.” – Tề Diệc Bắc buồn bực ngồi xuống bên giường. Vừa rồi chẳng khác gì một bài giảng về cấu tạo sinh lý của nam nữ, lão cha hẳn nghĩ rằng hẳn chưa từng động vào mỹ nhân bao giờ sao? Thật là...biến thái!

“Huynh cũng không muốn biết chúng ta nói gì đâu.” – Phó Du Nhiên cười gian, nàng thử xoay người, Tề Diệc Bắc liền trách, “Đừng lộn xộn nữa!”, nhưng hai tay thì lại nhẹ nhàng đỡ lấy Phó Du Nhiên, giúp nàng ngồi dậy.

“Coi như huynh vẫn còn có lương tâm.” – Phó Du Nhiên tìm một vị trí thoải mái dựa vào lòng Tề Diệc Bắc, “Mẫu hậu tới nói giúp Tiết Lương đệ, bà muốn ta đi gặp quốc sư xin thêm một phương thuốc nữa cho Tiết Lương đệ.”

“Chẳng phải cô bảo không nói sao?” – Tề Diệc Bắc cảm thấy buồn cười – “Một câu cũng không giữ được trong lòng.”

Phó Du Nhiên cũng cười, nhưng nàng không nói đấy chỉ là vẻ thứ nhất, vẻ thứ hai là xin luôn cho Đức phi một liều, nhưng là liều thuốc mau chóng lão hóa. Ha! Hoàng hậu thật đúng là thâm hiểm.

“Thật ra... lúc Tiết Lương đệ tặng ta hòm trân châu cũng muốn nhờ vả chuyện này, nhưng ta từ chối, không hiểu sao mẫu hậu cũng có ý này.”

Tề Diệc Bắc nói: “Có khi nàng ấy từ chỗ cô đi thẳng tới chỗ mẫu hậu không biết chừng?”

“Ai cơ? Tiết Huyền Trữ?” – Phó Du Nhiên gật gật đầu, – “Hẳn là nàng ấy rất muốn có phương pháp dưỡng nhan này, thật ra lần trước ta có thể thuận lợi qua ải cũng là nhờ nàng ấy, nếu biết trước vẫn phải làm thì ta đã đồng ý với nàng ấy luôn rồi.”

“Ngốc nghếch!” – Tề Diệc Bắc cốc nhẹ lên trán Phó Du Nhiên, – “Cô thực sự nghĩ nàng ta tốt bụng muốn giúp cô sao?”

“Không thì giải thích thế nào? Nàng ấy cũng hiểu lắm mà.”

Tề Diệc Bắc lắc đầu, “Nói cô ngốc nghếch là ngốc luôn như vậy, những việc nàng ta làm đều có mục đích cả.”

57. Chương 56

Chương 56: Nụ hôn đầu tiên của Thái Tử Phi

Phó Du Nhiên tò mò xoay lại nhìn Tề Diệc Bắc, “Nàng ấy có mục đích?”

“Đúng vậy.” – Tề Diệc Bắc bắt chợt đưa tay lên luồn vào mái tóc của Phó Du Nhiên – “Cô thử ngẫm lại tình hình lúc đó xem.”

Phó Du Nhiên nhớ lại chuyện vừa rồi, nhưng vẫn lắc đầu: “Ta không hiểu.”

“Lúc ấy chúng ta đều nghĩ nàng ta muốn thừa nước đục thả câu, nhưng không ngờ nàng ta lại chủ động giải thích, giúp cô vượt qua ải, đây chính là muốn tranh thủ lấy lòng của chúng ta. Đường nhiên cũng không loại trừ khả năng nàng ấy hiểu lắm, thật sự nghĩ đây là phương thuốc của Huyền Sắc.”

“Chỉ vậy thôi?”

“Lúc trước mọi người trong cung cũng đoán Huyền Sắc cho cô bí thuật dưỡng nhan đặc biệt, nàng ta nói như vậy cũng chỉ là đoán mò thôi, khi nào cô thừa nhận chuyện đó thì... xin chúc mừng, phiền toái của cô đã tới rồi.”

“Phiền toái gì?”

“Một khi phi tần trong cung biết được nhất định sẽ tìm tới cô nhờ vả, đến lúc đó cô vẫn định từ chối họ sao?”

Phó Du Nhiên chớp chớp mắt: “Thế thì phải xem năng lực của họ thế nào đã.”

Tề Diệc Bắc lắc đầu, “Tình hình trong hậu cung vốn phức tạp, nhìn vào thì thấy có hai thế lực lớn của mẫu hậu cùng Đức phi, nhưng bên trong hai thế lực này còn có vô số các nhóm nhỏ khác, vô cùng hỗn loạn, có nhóm thân thiết với nhau, có nhóm lại thù hằn thề không đội trời chung. Bí thuật trú nhan của Quốc sư là thứ mà tất cả mọi người đều muốn có, cô cho cũng sai mà không cho cũng sai.”

“Ta... vẫn không hiểu.” – Phó Du Nhiên nhúc nhúc đầu, mặt lộ vẻ phiền não.

Không biết vì sao thấy Phó Du Nhiên buồn phiền lại làm Tề Diệc Bắc tự nhiên nở nụ cười, bàn tay đang quần lọn tóc rối của nàng khẽ siết chặt một chút, hẩn nhẹ nhàng nói: “Không cho tất nhiên là đắc tội với rất nhiều người, nhưng cho thì người ta lại trách cô là không theo phe nào cả, họ bất mãn với cô rồi không từ mà biệt, riêng với Đức phi thì tốt nhất là cô không nên cho, cô mà cho bà ấy thì người đầu tiên tức giận sẽ là mẫu hậu.”

Phó Du Nhiên tưởng tượng bộ dạng phát hỏa của mẫu hậu làm cả người cũng hơi run lên, nàng xoay lại nói: “Huynh đừng hù ta, có cần phức tạp như vậy không?”

“Nơi này là hoàng cung đấy...” – giọng nói của Tề Diệc Bắc đột nhiên nhỏ như muỗi kêu, hẩn nhìn chăm chăm vào hai mắt của Phó Du Nhiên, đôi mắt nàng sáng ngời như đường chân trời buổi bình minh lên, hai hàng lông mi dài chớp lên chớp xuống giống như hai cây quạt nhỏ phe phẩy.

“Huynh nhìn cái gì?” – Phó Du Nhiên thấy không được tự nhiên, nhìn hai mắt Tề Diệc Bắc nóng rực làm cho nàng bỗng cảm thấy sợ hãi.

“Du Nhiên.” – Tề Diệc Bắc khẽ gọi tên nàng, tầm mắt dừng lại ở đôi môi đỏ mọng, “Cô... rất đẹp.”

Những lời này Phó Du Nhiên đã nhìn gương rồi tự nói với mình không biết bao nhiêu lần, nàng cũng bắt tất cả các huynh đệ trong sơn trại nói vô số lần, nhưng không lần nào khiến cho nàng có cảm giác khác lạ như lần này. Nhìn gương mặt Tề Diệc Bắc dần dần áp sát, miệng lưỡi của nàng có chút khô khốc, chết tiệt, sao bỗng dưng lại thấy tên tiểu tử này rất tuần tú? Hẩn được kể thừa dung mạo đẹp như hoa của Hoàng hậu, lại được di truyền về oai hùng của Chiêu Thái đế, gương mặt tuần mỹ nhưng vẫn không mất đi nét nam tính, sao lại đẹp đến thế, đúng là rất... anh tuấn.

“Huynh cũng... rất... rất...”

“Rất cái gì?” – Tề Diệc Bắc nhẹ cười, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên hốt hoảng thở hỗn hển, cả người né tránh lùi ra phía sau, “Đừng... Đừng lại gần nữa, ta không thở nổi.”

“Ta muốn lại gần nữa cơ.” – Tề Diệc Bắc xấu xa xấn tới, đem Phó Du Nhiên ngã dần xuống giường.

“Ta...” – Một câu cũng nói không xong, chưa bao giờ Phó Du Nhiên thấy mình như vậy, chẳng lẽ nàng bị bệnh rồi?

Tề Diệc Bắc buồn cười nhìn con mèo nhỏ nằm dưới thân đột nhiên mất đi móng vuốt sắc bén, bộ dạng luống cuống chân tay của nàng càng khiến hẩn muốn trêu đùa nàng hơn.

“Hình như ta bị bệnh rồi.” – Phó Du Nhiên thè lưỡi ra liếm liếm làn môi, – “Ta...” – Nàng chỉ kịp nói một chữ rồi không thể nói được nữa, đôi môi của nàng đã bị hai cánh môi của Tề Diệc Bắc chiếm lấy, Phó Du Nhiên chỉ cảm thấy đồng hồ báo thức trong đầu mình kêu lên một tiếng... “Đinh dong!”

“Du Nhiên?” – Tề Diệc Bắc nói không nên lời, chính hẩn cũng không biết mình nên cười hay nên khóc bây giờ, thái tử phi của hẩn, sau một cái hôn đã... bất tỉnh nhân sự, hẩn thật sự đáng sợ như vậy sao?

Phó Du Nhiên mơ mơ màng màng mở mắt, “Ta thấy choáng váng.”

Tề Diệc Bắc lấy tay phẩy phẩy tạo gió cho Phó Du Nhiên, “Thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

Phó Du Nhiên vắt vẻo gập đầu, hai hàng lông mày nhíu lại, rên rỉ: “Thắt lưng của ta...”

Đáng chết! Tề Diệc Bắc thăm mắng một câu, thế nào mình lại quên nằng đang có thương tích trong người? May mà không ép nằng xuống nữa. Sau khi giúp Phó Du Nhiên nằm xuống, Tề Diệc Bắc nhẹ nhàng xoa bóp lưng cho nằng, Phó Du Nhiên thoải mái nhắm mắt lại, hai gò má phồng hồng: “Không cần, ta muốn nghỉ ngơi.”

Tề Diệc Bắc nhẹ nhàng nói: “Cô cởi áo ngoài ra đi, mặc trung y (áo lót trong) ngủ thoải mái hơn.”

Phó Du Nhiên nhăn nhó, “Ta không...”

“Đừng động nữa, đau thắt lưng.”

“Nếu không thì gọi Tiểu An Tử vậy...”

“Cô có vẻ thân với hắn?”

“Ừm... vẫn thân với huynh hơn, nhưng mà... Uy, đừng tay!”

Tề Diệc Bắc bắt lấy tay của Phó Du Nhiên, “Đừng nhúc nhích.”

Câu nói này giống như có ma lực khiến Phó Du Nhiên không dám cử động, cả người cứng đờ. Nhưng ai mà ngờ, Tề Diệc Bắc cởi áo ngoài cho Phó Du Nhiên xong, cứ nhiên cũng cởi cả quần áo của chính mình, ngồi xuống cạnh giường, từ tốn tháo giày.

Phó Du Nhiên trợn trừng, sợ hãi nói: “Huynh làm cái gì vậy?”

“Không phải cô đang buồn ngủ sao?” – Tề Diệc Bắc trưng ra vẻ mặt vô tội, hỏi lại.

“Là ‘Ta’ buồn ngủ, sao huynh lại cởi quần áo?” – Vừa nằm xuống giường, sức lực của Phó Du Nhiên cũng hồi phục được một chút, nằng liền kháng nghị.

Thấy con mèo nhỏ lại lộ ra bộ móng vuốt, Tề Diệc Bắc cười ngất, ngã xuống giường, hắn đem cả người Phó Du Nhiên kéo vào trong lòng, rồi hài lòng nhìn con mèo nhỏ đang từ từ thu móng vuốt về.

“Phần eo bị thương không thể khinh thường được, tướng ngủ của cô rất xấu, để cô ngủ một mình thì sáng mai cả người sẽ đau ê ẩm cho xem, cho nên, đêm nay ta ôm cô ngủ.”

Nghe những lời nói tràn ngập sự quan tâm cùng ái muội này khiến gương mặt Phó Du Nhiên biến thành một mảnh vải đỏ hồng, “Ta... ta... tối nay ta sẽ không đập lung tung đâu.”

“Ai tin cô được.” – Tề Diệc Bắc nhẹ véo chiếc mũi xinh của Phó Du Nhiên, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nằng, hắn nhẹ cười: “Phó đại trại chủ cũng thẹn thùng à?”

“Ai thẹn thùng!” – Phó Du Nhiên không hề do dự liền phản bác, tính ra số lần thẹn thùng của nằng trong mười bảy năm nay cũng không nhiều bằng hôm nay, rốt cuộc là làm sao vậy? Lúc trước ở trên núi chẳng phải mỗi ngày nằng đều cùng đám nam nhân chửi bới, động thủ mà có sao đâu? Chẳng lẽ là vì cái hôn kia? Nghĩ vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Du Nhiên bỗng chốc nóng bừng, đáng ghét, tuy rằng đã gả cho hắn, nhưng nằng không nghĩ sẽ giao bản thân mình cho hắn, nhưng hắn lại dám tự tiện động chân động tay với nằng, cứ như nằng là đồ của hắn ấy. Thật sự là tức quá mà!

“Không thẹn thùng là tốt.” – Tề Diệc Bắc ôm Phó Du Nhiên càng chặt – “Dù sao cũng giống đêm tân hôn thôi, đúng không?”

Nghe ngữ khí không thêm quan tâm của Tề Diệc Bắc, Phó Du Nhiên liền tức giận phản bác, “Làm sao giống nhau được?”

“Sao lại không giống?” – Tề Diệc Bắc nháy mắt bốn cột, – “Không phải đều là một nam một nữ ngủ cùng một chỗ hay sao?”

Phó Du Nhiên ghen hòng, nằng không nghĩ ra được câu phản bác nào, đành nhắm mắt lại không thêm nói chuyện nữa. Nhìn chăm chú gương mặt tròn bóng ở trước mắt, khóe miệng Tề Diệc Bắc hơi gợn ý cười, không ngờ thái tử phi của hắn lại dễ thương thế này.

Còn Phó Du Nhiên, từ lúc nhắm mắt lại, nàng luôn cảm giác có một đạo ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mặt mình, ánh mắt nóng cháy kia nhìn từ trán xuống đến cái mũi, miệng, cổ, rồi đến.... ngực? Đồ sắc ma (ma háo sắc)! Nhưng sao... hình như hô hấp của mình càng ngày càng dồn dập?

“Yên tâm, ta sẽ không làm gì cô đâu.”

Bên tai truyền đến giọng nói mang đầy ý cười làm Phó Du Nhiên mở choàng mắt, bốn mắt nhìn nhau thật lâu, cuối cùng Tề Diệc Bắc nhẹ cười, nói: “Nếu không nhắm mắt lại, ta sẽ hôn cô.”

Phó Du Nhiên lấy vận tốc siêu ánh sáng nhanh chóng nhắm mắt lại, nhưng hành động này lại khiến cho Tề Diệc Bắc cảm thấy hơi thất vọng, nhìn khuôn mặt trong lòng từ khăn trương dần dần trở nên thả lỏng, cuối cùng hẳn nghe được tiếng hít thở đều đều của Phó Du Nhiên, hẳn kêu lên: “Du Nhiên?”

Phó Du Nhiên ngủ say lại khiến lòng Tề Diệc Bắc nhảy nhót vui mừng, hẳn thử hôn lên trán của Phó Du Nhiên, lần một đường xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở hai cánh môi mềm mại của nàng...

Cả đêm Tề Diệc Bắc hôn trộm nàng không biết bao nhiêu lần. Không phải hẳn không muốn ngủ, mà là vì con mèo nhỏ trong lòng rất hiếu động, lâu lâu lại xuất ra một quyền, không thì cũng là một cước, hẳn khó lòng phòng bị nên ăn không ít độc thủ, như thế còn ngủ được sao? Nhưng tay hẳn vẫn nắm chặt lấy vai của Phó Du Nhiên, để phòng ngừa động tác của nàng quá mạnh dẫn đến việc lại bị đau thắt lưng.

Sáng sớm hôm sau, rốt cuộc thì Tề Diệc Bắc cũng đánh không lại cơn buồn ngủ đang ập đến. Khi Phó Du Nhiên tỉnh lại, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là gương mặt say ngủ của mỹ nam, nàng vụng trộm ngắm nhìn khuôn mặt tuần tú ở trước mắt, trong lòng không ngừng lặp lại câu: ‘không cần nhớ tới cái hôn kia, không cần nhớ tới cái hôn kia’, ... Ha, không biết rốt cuộc đầu óc của Phó đại trại chủ được cấu tạo bằng cái gì, nàng cố ý nhắc tới chuyện ấy như vậy rõ ràng là để ỉn không quên cái hôn kia? Tóm lại dù có nói như thế nào đi chăng nữa thì Phó Du Nhiên cũng đã thành công trong việc tái hiện lại tình cảnh ngày hôm qua, màu đỏ nhanh chóng lan tràn khắp khuôn mặt, nàng không nhịn được lại nhìn chằm chằm vào đôi môi của Tề Diệc Bắc.

Mềm mềm, lạnh lạnh, lại mang đến nhiệt độ kinh người, mỗi tội không biết là người nóng hay tâm nóng đây.

“Lão Tề?” – tiếng gọi của Phó Du Nhiên còn bé hơn tiếng muỗi kêu, không thấy hẳn có phản ứng gì, cho rằng Tề Diệc Bắc đang ngủ say nên Phó Du Nhiên yên tâm triển khai hành động đánh lên của nàng.

Ách... Thật ra là nàng muốn nghiên cứu việc vì sao tối hôm qua nàng lại choáng váng như vậy, chỉ cần thử một chút là biết thôi, đúng không?

Nghĩ là làm, đôi môi Phó Du Nhiên nhẹ nhàng chạm vào môi của Tề Diệc Bắc, không có choáng váng giống như đêm qua, nhưng nàng lại nghe thấy tiếng tim của mình đang đập “bùm bùm” không ngừng. Phó Du Nhiên vội vàng rời khỏi làn môi của Tề Diệc Bắc để tránh tim mình vì đập quá nhanh mà lặn ra chết. Nàng vỗ vỗ lên ngực mình, khi thấy tiếng tim đập vững vàng hơn mới nhẹ thở ra một hơi. Nàng ngược nhìn lên, ánh mắt chạm ngay phải đôi con ngươi đen láy trong suốt đang cười.

Phó Du Nhiên cố nuốt lại tiếng kinh hô sắp bật ra khỏi miệng, vội vàng nhắm chặt hai mắt giả vờ ngủ, bên tai nàng truyền đến tiếng cười trầm thấp của Tề Diệc Bắc: “Cô vừa làm gì vậy?”

“Không...” – Vừa nói được một chữ, Phó Du Nhiên bỗng nhớ ra mình đang “giả vờ ngủ”, lại vội vàng múm môi. Tề Diệc Bắc làm sao buông tha cho nàng được, hẳn dùng môi mình vuốt ve làn môi của Phó Du Nhiên: “Phương pháp vừa rồi không đúng.”

Xong rồi, hẳn lại hôn nàng. Phó Du Nhiên nhắm chặt hai mắt không dám mở ra, nhưng đầu óc thì nhanh chóng tiến vào trạng thái mê man, từng thớ cảm xúc của nàng dâng cao như đang bị bệnh, hơn nữa... hình như bệnh so với hôm qua càng nghiêm trọng hơn.

Không giống cảnh ‘chuồn chuồn lướt nước’ như đêm qua, hôm nay Tề Diệc Bắc xuất ra tất cả chiêu thức của mình, môi lưỡi cùng Phó Du Nhiên tận tình dây dưa, đến lúc hẳn bắt mình phải dừng lại thì Phó Du Nhiên đã mê man giống như say rượu, xụi lơ ở trong lòng hẳn.

Trên môi vẫn còn hương vị của nụ hôn nồng nàn, Tề Diệc Bắc khẽ cười nói: “Hiểu chưa? Đây mới là hôn môi.”

“Vô... vô sỉ!” – Phó Du Nhiên thở hồng hộc.

Tề Diệc Bắc cười cười: “Không biết là ai vô sỉ trước.”

Phó Du Nhiên rụt cổ, “Ta chỉ là... muốn tập một chút, không sau này hôn môi phu quân lại té xỉu thì sao.”

Tề Diệc Bắc hí hai mắt lại: “Phu quân... Sau này?”

Phó Du Nhiên bất an nuốt nước miếng, nàng nói xong cũng thấy tự thẹn thùng với chính mình, nàng vốn không định ở trong cung lâu dài nên nói như vậy cũng là hợp lý, nhưng khi nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt của Tề Diệc Bắc, một tiếng “Ừ!” kia lại không bật được ra khỏi miệng. Đến lúc phục hồi lại tinh thần thì Tề Diệc Bắc đã đứng dậy mặc xiêm y, quay đầu nhìn nàng một cái, không nói được lời nào liền xoay người rời đi.

58. Chương 57

Chương 57: Trong lòng thật khó chịu

Nhìn bóng lưng Tề Diệc Bắc không hiểu vì sao Phó Du Nhiên lại cảm thấy chột dạ. Hắn đang tức giận sao? Nàng có nên gọi hắn quay lại không? Mà gọi xong thì biết nói gì bây giờ? Xin lỗi, ta chỉ đùa thôi à?

Kể ăn được đậu hũ là Tề Diệc Bắc, người chịu thiệt là nàng, vậy hắn tức giận cái gì? Người tức giận phải là nàng mới đúng.

Tất cả căn nguyên vấn đề đều từ cái hôn kia mà ra! Phó Du Nhiên phiền chán vỗ vỗ lên đầu, Tề Diệc Bắc ăn nhầm thuốc gì rồi, sao cư nhiên lại đi hôn nàng chứ?

Mà phản ứng của nàng cũng thật bất thường, mấy cô nương nổi tiếng “người của công chúng” đứng thân mật trước mặt người khác mà có sao đâu, chẳng giống như nàng, chỉ hôn một cái mà cứ như bị trúng gió, cả người tê liệt, tứ chi chết lặng, thiếu mỗi nước tay chân run rẩy miệng sùi bọt mép nữa thôi. Biểu hiện bất thường như thế, chẳng lẽ là nàng có... cảm giác với lão Tề?

Phó Du Nhiên rùng mình, nàng nhanh tay vỗ vỗ lên mặt, cố xua đi ý tưởng vớ vẩn vừa hình thành trong đầu.

Thực ra, quan hệ của nàng với Tề Diệc Bắc cũng được tính là thân mật, nhưng lại không giống với tình cảm của người thân, bằng hữu, hay tình cảm nam nữ, đó là một loại cảm giác rất kỳ quái, có lẽ vì đã từng ở trong cơ thể của đối phương trong một thời gian dài nên giữa hai người họ có những thân cận không bình thường, nhìn thấy đối phương cứ như trông thấy chính mình vậy, thân mật với chính mình thì là loại cảm giác gì? Chắc là một loại tín nhiệm khó giải thích? Đứng trước mặt nhau tự nhiên ít nói làm nhiều, không cần nói cũng dễ dàng đoán ra ý của nhau. Cho nên, đây không phải là tình yêu nam nữ, vả lại hai người bọn họ cũng quen biết không lâu, chẳng lẽ đây là: “Người xa lạ quen thuộc?”

“Muốn điên rồi!” – Phó Du Nhiên dứt khoát buông câu cuối, rồi tự vùi mình vào trong chăn, cô không muốn nghĩ tới loại chuyện làm xao động tâm thần của cô nữa.

“Thái tử phi điện hạ?” – là Tiểu An Tử – “Thuốc của thái y đưa tới đã ninh xong rồi, thái y có dặn trước khi ăn sáng mời người dùng.”

“Thuốc?” – Phó Du Nhiên thò đầu ra – “Sao hôm qua ta không nghe nói còn có thuốc?”

Tiểu An Tử cười: “Đây là do thái tử phi điện hạ đặc biệt giao phó ạ, người nói thái y bốc một đơn thuốc bồi bổ khí lực để giúp thái tử phi mau chóng bình phục.”

“Thuốc... đắng lắm, ta không uống có được không?” Nói thì nói vậy thôi, chứ Phó Du Nhiên vẫn để yên cho Tiểu An Tử đỡ nàng ngồi dậy, nhìn bát thuốc đen ngòm nàng bỗng nhiên lại nhớ tới ánh mắt khi nãy của Tề Diệc Bắc, cũng tối đen như vậy.

Thấy Phó Du Nhiên vừa nhìn bát thuốc vừa ngăn người, Tiểu An Tử nhẹ nhàng gọi: “Thái tử phi?”

Phó Du Nhiên phục hồi lại tinh thần, nàng thấy Tiểu An Tử đang nhìn mình đầy tò mò thì có chút bối rối, liền rũ mắt xuống, cố che dấu đi sự thiếu tự nhiên của mình, nàng đưa bát thuốc lên “sục” một tiếng uống sạch, uống xong một lúc sau mới có phản ứng, mặt nàng nhăn lại, “Đắng!”

Nói không chừng bát thuốc này đã được Tề Diệc Bắc thêm được liệu gì vào rồi, nếu không sao lại đắng như vậy? Còn nữa... Thuốc bổ tăng cường khí lực? Tề Diệc Bắc còn lo khí lực của nàng chưa đủ dùng hay sao?

“Thái tử... đang làm gì?” – Phó Du Nhiên giả bộ như đang tùy tiện hỏi, nàng cố áp chế sự rung động nơi đáy lòng, làm ra vẻ... Tề Diệc Bắc đã thay mình chuẩn bị thuốc bổ thì mình cũng nên hỏi thăm hân một chút.

“Hình như người đến Thanh Nhã Viên ạ.”

Phó Du Nhiên ngạc nhiên, Thanh Nhã Viên? Đó chẳng phải là tiểu viện của Yến Bội Nhược sao? Ngay ngốc một hồi, Phó Du Nhiên mới thở ra một tiếng thật mạnh, thật dài. Nhìn xem, bên cạnh lão Tề lúc nào cũng có một đám mỹ nhân, Nguyệt Hoa dịu dàng, Phỉ Nhi hoạt bát, Tiết Huyền Trữ đoan trang, Yến Bội Nhược mỹ mạo vô song, còn nàng thì sao? Nếu muốn kể những ưu điểm như trên thì không có, nhiều lắm thì chỉ có thể nói là nàng hào phóng mà thôi, lúc nào cũng hào sảng đến trợ trên ở trước mặt Tề Diệc Bắc. Cho nên, chuyện tối hôm qua cũng chỉ là sự cố ngoài ý muốn mà thôi, quan hệ giữa nàng và Tề Diệc Bắc vẫn không có gì thay đổi.

“Thái tử phi làm sao vậy?”

“Không có gì.” – Phó Du Nhiên buồn bã ngã người nằm lại xuống giường, “May là như thế, không thì sau này biết sống chung thế nào?”

Tiểu An Tử còn đang không hiểu đã thấy Phó Du Nhiên khoát tay, “Ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Tiểu An Tử ngơ ngơ ngác ngác đi ra ngoài, Phó Du Nhiên nằm một mình ở trong phòng một lúc lâu, trong lòng ngày càng dâng lên một loại cảm giác khó nói, rầu rĩ, hình như còn có đau khổ nữa.

“Ngủ đi! Ngủ đi!” – Phó Du Nhiên lớn tiếng ra lệnh cho chính mình.

Tiểu An Tử đang đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng hô của thái tử phi thì lấy làm kỳ quái, chẳng phải thái tử phi vừa ngủ dậy sao? Giờ lại muốn ngủ nữa à? Chuyện này... có nên báo cáo cho thái tử điện hạ biết không?

Phó Du Nhiên lặn lội mãi mới ngủ được, đến lúc tỉnh lại thì mặt trời đã bắt đầu lặn xuống phía Tây, đầu óc nàng hỗn loạn. Tiểu An Tử đưa bữa tối vào phòng thì gặp Phó Du Nhiên vừa tỉnh dậy, hân cười nói: “Thái tử phi thật dễ ngủ, người đã ngủ cả ngày rồi.”

“Đau đầu muốn chết.” – Phó Du Nhiên mệt mỏi, – “Giờ là canh mấy?”

Tiểu An Tử thông báo giờ giấc xong mới giật mình, nói: “Thái tử phi lại bị bệnh sao? Nô tài lập tức đi thông báo cho thái tử điện hạ.”

Nói xong hân liền bước nhanh ra ngoài tìm người đi báo tin, Phó Du Nhiên định ngăn hân lại nhưng lời nói đến miệng lại không bật ra được, để lão Tề đến đây cũng tốt, đi đi lại lại nhiều có lợi cho sức khỏe.

Một lúc sau, tiểu thái giám truyền tin đã trở lại nhưng không có Tề Diệc Bắc đi cùng, “Thái tử điện hạ đang nghe Yến lương đệ đánh đàn, sau khi khúc nhạc kết thúc người sẽ đến ạ.”

Nghe hồi báo xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Du Nhiên xuất hiện nét thất vọng, đồ mê sắc bỏ bạn! Không có chút nghĩa khí gì cả!

Nhìn gương mặt dần đen lại của Phó Du Nhiên, Tiểu An Tử dè dặt nói: “Thái tử phi, còn bữa tối...”

“Không ăn!”

“Còn thuốc...”

“Không uống! Cút!”

Mặt Tiểu An Tử trắng bệch, hần quỳ rạp xuống đất, “Thái tử phi, có phải Tiểu An Tử lại làm sai điều gì không ạ?”

“Người quản làm gì?” – Khẩu khí của Phó Du Nhiên vẫn không tốt.

Tiểu An Tử chớp chớp (giống tiếng gà con ấy): “Thái tử phi, người đang... tức giận.”

“Đây là... ta còn chưa tỉnh ngủ, hiểu chưa.” – Phó Du Nhiên cũng phát hiện ra thái độ kỳ quái của mình, nàng nhanh chóng trấn áp nỗi phiền muộn khó hiểu đang nhộn nhạo ở trong lòng, rồi vẫy tay ý đuổi Tiểu An Tử ra ngoài, “Không có việc gì cả, người ra ngoài đi tắt hết đèn đi, ta còn muốn ngủ.”

Lại ngủ nữa? Tiểu An Tử không khỏi âm thầm chẹp miệng, nhưng hần cũng không dám nói gì, tự động đi thối nển rồi lui ra cửa, trong phòng chỉ còn lại ánh trăng chiếu lờ mờ.

Phó Du Nhiên nhắm mắt nằm trong phòng tối một lúc lâu nhưng làm thế nào vẫn không ngủ được. Chuyện này cũng dễ hiểu thôi, nàng đã ngủ cả một ngày trời rồi thì làm sao còn thấy buồn ngủ được nữa? Mở to mắt nhìn đỉnh màn, trong đầu nàng đang vô cùng lộn xộn, lúc thì nàng nghĩ đến Tề Diệc Bắc, lúc lại nghĩ đến Lâm Hi Nguyệt, một hồi sau thì lại nghĩ tới Cốt ca, Sơn ca, và các huynh đệ trong Thần Phong trại...

Suy nghĩ miên man nửa ngày, thời gian giống như đứng lại, trôi qua thật chậm. Phó Du Nhiên cảm thấy hơi bức mình với loại cảm xúc kì lạ ở trong lòng, nàng từ từ ngồi dậy xoay thắt lưng sang bên trái, rồi lại sang bên phải, chà, xem ra ngủ nguyên một ngày thật là có lợi, thắt lưng không còn đau nhiều như hôm qua nữa.

Nhẹ nhàng xuống giường, Phó Du Nhiên đi đến ngồi yên lặng trước bản trang điểm, từ trong ngăn kéo nàng lôi ra một hộp nhỏ, chính là cái hộp nàng mang theo từ sơn trại, bên trong có một gói vải nhỏ màu hồng đang bọc lấy chiếc vòng Tử tinh. Hai kiện đồ vật này, một cái là di vật của cha nàng, cái kia là di vật của mẹ nàng, thực ra nàng cũng rất đáng thương... nàng chưa từng nhìn thấy mẹ, lúc tuổi còn nhỏ thì mất cả cha khiến nàng trở thành cô nhi, nhưng may mắn nàng chưa từng thấy cô đơn vì nàng còn có huynh đệ trong sơn trại, Phó Du Nhiên chợt nở nụ cười ảm áp, đem chiếc hộp thả vào trong ngăn kéo, lại lôi ra một cuốn sách nhỏ tinh xảo, nàng mở ra, bên trong tổng cộng có hai mươi ba (23) điều, xem ra phải cố gắng nhớ hết mới được.

Ngồi xem sách một lúc, Phó Du Nhiên bỗng thấy hối hận, tự trách mình sao ban ngày lại ngủ nhiều thế, để từ bây giờ đến đêm khó ngủ được nữa, cả đêm chẳng có việc gì làm, đến người nói chuyện cũng không có.

Nàng thong thả đứng dậy bước hai bước, thở một hơi chán nản, vừa định lên giường nằm tiếp thì ngoài cửa bỗng truyền đến giọng nói của Tề Diệc Bắc, “Còn sớm mà nàng ấy đã đi ngủ rồi?”

“Dạ!” – Đây là Tiểu An Tử.

Hồng rồi, Phó Du Nhiên nhanh chóng nhảy cóc trở lại bên giường, vừa lướt đến thì phía sau đã vang lên một tiếng quát nhẹ: “Cô đang làm gì vậy?!”

Phó Du Nhiên chợt dạ quay đầu lại, “Ta... trượt chân.”

“Một giây cũng không yên tĩnh được!” – Tề Diệc Bắc bình tĩnh đi vào bên trong, đỡ Phó Du Nhiên nằm xuống giường, rồi tự hần cũng cởi áo khoác cùng giày, lại nằm bên cạnh kéo Phó Du Nhiên vào trong lòng.

Bả vai của Phó Du Nhiên hơi rụt lại. Thật ra Tề Diệc Bắc xuất hiện làm cho nàng cảm thấy có chút vui mừng, tim cũng đập nhanh hơn, nhưng đợi nửa ngày vẫn không thấy Tề Diệc Bắc có hành động gì, Phó Du Nhiên thầm mắng mình thật vô sỉ. Nàng muốn hỏi hần có phải vẫn còn đang tức giận hay không, nhưng lời đến miệng lại bật ra thành câu khác: “Huynh nghe xong khúc nhạc rồi à?”

Tề Diệc Bắc đang nhắm mắt, hần “Ừ!” một tiếng lấy lệ, kiểu có cũng được mà không có cũng không sao, Phó Du Nhiên lại hỏi: “Nghe có hay không?”

Tề Diệc Bắc trầm mặc nửa ngày mới quãng ra một câu: “Rất hay.”

Cái kiểu đáp lời nửa sống nửa chết này làm cho Phó Du Nhiên cảm thấy rất khó chịu, hần trưng ra thái độ này là để cho ai xem? Cho nàng xem à? Đồ không biết tốt xấu, muốn chết? Cơn tức đã dâng lên đến đỉnh đầu, nàng bắt đầu bùng nổ, đánh hần một quyền. “Người tức giận cái gì?”

Thình lình bị trúng một quyền, lại nghe thấy tiếng rống của Sư tử Hà Đông thuần chủng, cả người Tề Diệc Bắc hơi run vì đau, hần mở mắt ra, nữ nhân này... không biết chữ đệ dàng viết như thế nào sao?

“Ta phải đánh chết người!” – Phó Du Nhiên hừ giọng – “Để xem người trụ được bao lâu?”

Tề Diệc Bắc yên lặng nhìn đôi mắt hơi ngấn lệ kia, bất đắc dĩ nói: “Yên tâm, chỉ có mấy ngày thôi, chờ cô bình phục hơn ta sẽ đi báo cáo kết quả với phụ hoàng.”

Phó Du Nhiên run run, “Người quan tâm ta như vậy chỉ vì nguyên nhân này?”

“Cô cho là vì đâu?”

Phó Du Nhiên nhẹ nhàng thở ra, lại cười nói: “Sao không nói sớm, hại ta nghĩ huynh để ý đến ta, làm ta lo lắng suốt cả ngày hôm nay.”

Tề Diệc Bắc kinh ngạc, mặt hần có chút khó coi, trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Nha đầu kia nói cái gì? Hại nàng phải lo lắng? Bị hần để ý là thống khổ lắm sao? Mà hướng hồ chi, nếu hần thực sự có ý đồ không trong sáng với nàng thì có gì không đúng? Đừng nói tới chuyện nàng là thái tử phi do hần cưới hồi dàng hoàng, mà cho dù là nữ nhân khác, chỉ cần dựa vào thân phận thái tử của hần thì có ai muốn cự tuyệt?

“Ai để ý đến cô!” – Mặt Tề Diệc Bắc đen sạm.

“Vậy tại sao huynh lại hôn ta?”

Tề Diệc Bắc cảm thấy rất hối hận, có trời mới biết tại sao hần lại không nhịn được mà đi hôn nàng, sự thật đã chứng minh Phó Du Nhiên không phải là một nữ nhân, có nữ nhân nào lại nói ra những lời này không? Có lẽ nên tìm đại cho nàng một nam nhân khác để đổi thân thể thì hơn.

“Huynh đừng sợ hãi.” – Sau khi đã đá đi gánh nặng trong lòng, Phó Du Nhiên cảm thấy rất vui vẻ, “Nam nhân nhất thời xúc động cũng là chuyện... bình thường.”

Hai mắt của Tề Diệc Bắc híp lại, “Chuyện bình thường? Chẳng lẽ cô thường xuyên...”

“Đừng có nói bậy bạ!” – Phó Du Nhiên đánh mặt – “Ta coi huynh là hảo huynh đệ nên mới không so đo với huynh. Nếu không thì cả đời này huynh cũng đừng mong được bình an.”

Nàng là do chính mình cưới về, thế mà chỉ hôn một cái đã bị dọa nạt đến mức này, Tề Diệc Bắc vừa tức vừa giận. Không hiểu lúc trước là hần thật sự muốn nàng, hay giống như nàng nói chỉ là xúc động nhất thời mà thôi, tốt nhất mình không nên làm cho nàng tức chết. Tề Diệc Bắc quyết định tạm thời tránh đề tài này, “Nếu cô thực sự xem ta là huynh đệ thì buổi tối nên yên phận một chút.” – Nói xong hần kéo vạt áo, trước ngực lộ ra chứng cứ xác thực, là một vết bầm tím – “Đến nằm mơ cũng chỉ toàn mơ thấy chuyện đánh người.”

Phó Du Nhiên ho khụ khụ, cười khan: “Hôm nay ta sẽ... chú ý hơn, sẽ không ngủ xấu như vậy nữa, ha ha ha...”

Lời nói này của nàng chẳng được Tề Diệc Bắc tin tưởng, hần vẫn chuẩn bị tốt công tác phòng thủ, nhưng vốn chẳng có ai khống chế được cơn buồn ngủ của mình cả. Thật bất ngờ là, cả tối Phó Du Nhiên ngủ rất yên, không giống như ngày thường nàng vẫn hay vung tay vung chân lên đầm đá loạn xạ, đêm nay nàng rất ít xoay người, chỉ thỉnh thoảng điều chỉnh tư thế một chút thôi.

Tề Diệc Bắc từ đằng sau ôm lấy Phó Du Nhiên, hít ngửi mùi hương ngọt ngào trên người nàng, không hiểu tại sao ở đây lòng hần lại như đang có một bộ móng vuốt nhỏ cào cào, hần vội vàng cảnh cáo chính mình: “Người ở trong lòng không phải là nữ nhân!” x n lần. Thế này mới nhịn xuống được, tránh lại phạm phải sai lầm do xúc động nhất thời. Hần hưởng thụ sự thanh tĩnh hiếm có này, rồi dần dần đi vào mộng cảnh.

59. Chương 58

Chương 58: Ai hãm hại ai

Hai ngày kế tiếp, bỗng nhiên Phó Du Nhiên ngủ rất yên, không còn tung quền cước lộn xộn lung tung nữa nên chất lượng giấc ngủ của Tề Diệc Bắc được tăng lên, đại khái là hần ngủ rất ngon, tâm tình cũng tốt, quan hệ của hai người cũng vì thế mà được cải thiện đáng kể, cả hai suốt ngày hô huynh gọi đệ rất thân mật. Nhưng đến ngày thứ ba, đã qua giờ Tý mà vẫn chưa thấy bóng dáng Tề Diệc Bắc đâu, Phó Du Nhiên có chút thất vọng. Nàng nằm trên giường, nhắm mắt rồi lại mở mắt, mấy ngày nay nàng đã quen được hần ôm ấp mát rồi, chẳng lẽ hần biết thất lưng của nàng gần khỏi nên không đến nữa?

“Ha ——” – lại đánh một cái ngáp thật dài, Phó Du Nhiên kết luận tối nay Tề Diệc Bắc sẽ không đến nên nhanh chóng cuộn tròn trong chăn, ngủ!

Phó Du Nhiên vừa ngủ không lâu thì Tề Diệc Bắc đã nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào phòng, hần đến cạnh Phó Du Nhiên. Vừa rồi hần ngồi đánh cờ với Chiêu Thái đế, mãi chơi nên quên mất thời gian, chỉ đặt xuống có vài quân cờ mà ngẩng lên đã là đêm khuya mất rồi. Tuy rằng hần đã nghe Thái y nói là Phó Du Nhiên đã khỏi hần, nhưng chân vẫn không tự giác mà bước đến tẩm cung để nhìn nàng một cái.

Đẩy màn sa lên, đập vào mắt hần là cảnh tượng: cả người Phó Du Nhiên đang nằm ngang giường, chân gối không biết đã bị đập sang một bên từ khi nào, một cái chân nhỏ nhắn, trắng muốt như tuyết đang giơ lên giữa không trung đập đập hai cái rồi mới từ từ hạ xuống.

Tề Diệc Bắc lắc đầu cười khổ, tưởng mấy ngày nay tướng ngủ của nàng đã được cải thiện, ai ngờ vẫn như trước đây. Hần nhặt chân cùng gối lên rồi sắp xếp lại cho Phó Du Nhiên, đột nhiên hần phát hiện ra dưới quảng mắt của nàng có bông đen, hần nhìn lầm sao? Nhìn thật kỹ lại, đúng là như thế.

Quái, hai ngày nay bọn họ đều lên giường đi ngủ sớm, làm sao nàng lại ngủ không đủ giấc được? Tề Diệc Bắc nhẹ nhàng xoa hai bông mắt cho Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên thoải mái cọ cọ vào tay của hần, mũi phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, rõ ràng biểu hiện này là của người vô cùng thiếu ngủ. Hần lại nhớ đến tướng ngủ vừa rồi của nàng, bỗng một ý nghĩ lóe lên trong đầu Tề Diệc Bắc. Hần khẽ chau mày, chẳng lẽ là... hai đêm nay yên tĩnh như vậy không phải bởi vì tướng ngủ của Phó Du Nhiên đã được cải thiện, mà là do thực ra nàng không hề ngủ sao? Bởi vì hần đã từng oán giận mà nói, “Không muốn khi ngủ cũng bị đánh”, cho nên nàng mới nhện ngủ vài ngày để không quấy rầy đến hần sao?

Đáy lòng Tề Diệc Bắc dần dần dâng lên một niềm vui sướng, nhưng lại pha chút cảm giác đau lòng. Thì ra nha đầu kia cũng có mặt thiện trọng như vậy, hèn chi hai hôm nay hần rất ít khi nghe thấy nàng riu rít.

Không muốn quấy rầy Phó Du Nhiên, Tề Diệc Bắc đứng dậy vừa định rời đi thì ánh mắt đã nhìn thấy một chén thuốc đang đặt ở trên bàn phấn, hần bước tới sờ vào bát thuốc, lạnh ngắt. Hừm, không có hần giám sát là nàng liền tự ý bỏ thuốc ngay.

Tề Diệc Bắc cười khổ rồi thuận tay bưng bát thuốc lên định mang ra ngoài, nước thuốc hơi sóng sánh làm đổ một ít ra bàn rồi theo khe hở giữa ngăn kéo lọt vào bên trong.

Đáng chết! Tề Diệc Bắc đặt bát xuống, nhanh chóng mở ngăn kéo ra để xem có đồ vật quan trọng gì bị ướn hay không. Trong ngăn kéo chỉ có một cái hộp gỗ, hần vội vàng lấy ra xem, may mắn là không bị ướn nếu không sẽ có người tể hần lên à coi. Ngay bên dưới cái hộp gỗ là một quyển sách nhỏ chỉ bằng lòng bàn tay, rất tinh xảo, nếu không nhắc hộp gỗ ra thì khó mà phát hiện được.

Tề Diệc Bắc tò mò mở trang thứ nhất, trên mặt giấy viết một dòng chữ rất ngay ngắn: ‘Lấy mật sắc làm cầu mê xử, cầu mê xử liễu trăm nguyệt cầu.’

(*)Nguyên văn: “ ”. Ta đọc raw cũng ko hiểu gì, hix, có lẽ phải đi tìm chuyên gia thôi, giải được rồi ta sẽ edit lại nhé các nàng, mong các nàng thông cảm, thôi thì chúng ta cũng mơ mơ hồ hồ như Tề Diệc Bắc đi vậy ^^

Đây là cái gì?... Gì mà mê mê, cầu cầu? Tề Diệc Bắc nhìn qua nhìn lại câu trên không dưới mười lần, nhưng một chữ cũng không hiểu. Hần lại lật sang trang thứ hai, trên giấy lại có một dòng chữ khó hiểu khác: ‘Vạn

đầu hổ, huyền điểm.’

Trang thứ ba: ‘Vạn bông tuyết, chén canh.’

Trang thứ tư: ...

Tổng cộng có hai mươi ba trang ghi chép, trang nào cũng có một câu bát nháo như thế.

Chẳng lẽ đây là ‘tiếng lóng’ trong truyền thuyết đó ư? Tề Diệc Bắc lại nghiên cứu một hồi nhưng vẫn không luận ra được, Phó đại trại chủ này đúng là có tài, viết như vậy thật không khác gì đang viết một mật mã vô hình vậy, dù có ai thấy được cũng không hiểu.

Sớm ngày hôm sau, Tề Diệc Bắc đang ngủ ở Thiên Điện phòng thì đột nhiên bị một lực mạnh mẽ kéo dậy, bên tai hân vang lên tiếng nói khản trương của Phó Du Nhiên: “Lão Tề, mau dậy!”

Cả đêm hôm qua Tề Diệc Bắc nằm suy nghĩ lý giải đám tiếng lóng nên mới chợp mắt không lâu, khuôn mặt tuần tú nhẵn nhụi, đôi mắt hé ra một nửa nói: “Chuyện gì thế?”

“Mẫu hậu ra lệnh đưa Phỉ Nhi vào lãnh cung!”

“Cái gì?” – Tề Diệc Bắc tỉnh táo hơn nhưng lại nhúu mày trầm ngâm không nói, Phó Du Nhiên vội vã lôi kéo hắn, “Còn không đi mau!”

Tề Diệc Bắc co tay lại, thuận thế kéo cả Phó Du Nhiên ngã vào lòng hắn. Hắn ôm Phó Du Nhiên rồi ngáp một cái: “Vì tội gì?”

Phó Du Nhiên ngọ nguậy thân mình, “Còn chẳng phải vì chuyện rơi xuống nước đó sao?”

“Nếu là chuyện đó thì cô đừng nhúng tay vào.” – Tề Diệc Bắc đưa tay xoa lưng của Phó Du Nhiên, “Thắt lưng còn đau không?”

“Khỏi rồi.” – Phó Du Nhiên ngồi ở trên người Tề Diệc Bắc, nàng thắc mắc: “Vì sao lại mặc kệ? Chẳng lẽ có nội tình gì à?”

“Ừ.”

Phó Du Nhiên đợi nửa ngày cũng chỉ được một chữ này khiến nàng tức giận đưa hai tay vỗ bốp lên má của Tề Diệc Bắc, “Ừ cái gì mà ừ? Rốt cuộc thì tại sao lại thành thế này? Nói thế nào thì Phỉ Nhi cũng là người rơi xuống nước, thiếu chút nữa còn mất mạng, vậy tại sao lại đem nàng tống vào lãnh cung?”

Tề Diệc Bắc nhấc hai bàn tay của nàng ra khỏi mặt mình, siết nhẹ, rồi nói qua loa: “Cô thử đến hỏi mẫu hậu xem, lời bà nói chính là chân tướng sự việc.”

Phó Du Nhiên sững sốt, “Tuy huynh nghi ngờ Phỉ Nhi là người của Hoài vương, nhưng nàng ấy cũng đã theo huynh lâu như vậy rồi, chẳng lẽ huynh lại trở mặt nhìn nàng ấy phải chịu khổ?”

Tề Diệc Bắc xoa xoa hai mắt để giúp hắn tỉnh táo hơn, nhìn biểu hiện trên gương mặt của Phó Du Nhiên, hắn thở dài, “Chuyện ở trong cung không thể dùng đạo lý để giảng giải được, cho dù hôm nay ta có bảo vệ nàng ấy thì nàng ấy cũng đã là cái đinh trong mắt mẫu hậu, sớm muộn gì cũng sẽ bị mẫu hậu xử lý. Huống hồ gì...” – Thấy Phó Du Nhiên như muốn phản bác, Tề Diệc Bắc vội vàng thêm một câu, – “Mặc kệ nàng ấy có phải là người của Hoài vương hay không, ta cũng không thể giữ lại.”

“Nếu nàng ấy không phải thì sao?”

“Thà rằng tin là có.”

Phó Du Nhiên trầm mặc một lúc lâu, “Hoàng cung quả nhiên không phải là nơi dễ sống.”

Tề Diệc Bắc chau mày, đúng lúc đó Vinh Thăng từ bên ngoài tiến vào, một bên con mắt của hắn bầm đen, thấy tư thế mờ ám của Tề Diệc Bắc cùng Phó Du Nhiên, hắn vội vàng cúi đầu.

Tề Diệc Bắc trợn mắt, “Mắt ngươi làm sao vậy?”

Vinh Thăng liếc nhìn Phó Du Nhiên, nói lí nhí: “Nô tài không cẩn thận... nên bị ngã.”

Phó Du Nhiên ngạc nhiên: “Nói dối! Rõ ràng là bị ta đánh.”

“Cái gì?” – Tề Diệc Bắc đỡ khóc đỡ cười, – “Cô đánh?”

“Đúng vậy, ai bảo hấn không cho ta vào? Dám chặn đường của ta?”

Nhìn bộ dáng hùng hù hỏ hỏ của Phó Du Nhiên, rốt cuộc Tề Diệc Bắc cũng yên tâm hơn, xem ra thất lưng của nàng quả thật đã khỏi hấn, nếu không thì tinh thần đâu có tốt thế này.

Vinh Thăng đau khổ nói: “Về sau Vinh Thăng không dám ngăn thái tử phi nữa ạ.”

“Được rồi.” – Tề Diệc Bắc cười cười, khoát tay, – “Người vào đây có chuyện gì cần bẩm báo?”

Lúc này Vinh Thăng mới nhớ ra chính sự, vội vàng nói: “Bẩm thái tử, có Nguyệt Hoa xin cầu kiến.”

Tề Diệc Bắc nghĩ ngợi một chút rồi mới nói, “Để nàng ấy vào đi.”

Vinh Thăng xoay người đi ra ngoài, Tề Diệc Bắc buồn cười nhìn Phó Du Nhiên: “Cô vẫn định ngồi thế này à?”

Phó Du Nhiên cúi đầu nhìn, lúc này nàng mới phát hiện ra mình đang ngồi ở trong lòng của Tề Diệc Bắc, tư thế này... muốn có bao nhiêu ái muội liền có bấy nhiêu. Nàng vội vàng xoay người xuống giường, giả vờ như đang ngắm nghía cách bài trí ở trong phòng nhưng gương mặt lại đỏ lựng.

Tề Diệc Bắc cũng ngồi thẳng lên, vừa định trêu chọc nàng mấy câu thì Vinh Thăng đã dẫn Nguyệt Hoa đi vào trong phòng.

Nguyệt Hoa không nghĩ Phó Du Nhiên cũng ở đây liền vội vàng khom người vấn an, rồi quỳ xuống trước mặt Tề Diệc Bắc, hóa ra nàng cũng vì việc của Phỉ Nhi mà đến.

Tề Diệc Bắc để cho Vinh Thăng hầu hạ giúp hấn mặc xiêm y, rửa mặt, súc miệng, mất không ít thời gian để xong hết các việc cá nhân. Nguyệt Hoa vẫn quỳ trên mặt đất không dám nói gì. Nhìn cái vẻ mặt háo sắc kia kia..., Phó Du Nhiên nghiêm mặt nhìn Tề Diệc Bắc, nàng đã xác định được một việc, đó là: Dám ánh mắt không đàng hoàng của những người trong cung đều do Tề Diệc Bắc cầm đầu mà ra!

Cuối cùng Tề Diệc Bắc cũng mở miệng, “Phỉ Nhi phạm vào lỗi gì?”

“Có người nhìn thấy khi Phỉ Nhi cùng Tiết lương đệ ngắm trăng, nàng ấy đã cố ý nhảy xuống nước để hãm hại Tiết lương đệ ạ.”

Phó Du Nhiên lập tức mở to đôi mắt tò mò, dù có nghĩ thế nào thì nàng cũng không bao giờ nghĩ tới chuyện lại như thế này, nhưng mà, việc đó là thật à?

Tề Diệc Bắc nói: “Có người nhìn thấy tức là đã có chứng cứ vô cùng xác thực?”

Nguyệt Hoa khóc lóc: “Phỉ Nhi trời sinh tính tình hiền lành, sao có thể làm ra loại chuyện này được ạ.”

Phó Du Nhiên chen lời: “Đúng vậy, dù thế nào huynh cũng nên đi xem...”

“Cô bớt ý kiến đi.”

“Đi xem một chút náo nhiệt cũng tốt mà.”

Hóa ra Phó đại trạ chủ nhiệt tình suốt từ nãy đến giờ là vì nàng muốn đi xem náo nhiệt à?

Nguyệt Hoa ở một bên cũng nói: “Điện hạ, Phỉ Nhi tuyệt đối không làm như vậy đâu ạ.”

Nhìn bộ dạng ‘không đạt được mục đích thì không bỏ qua’ của hai nàng, Tề Diệc Bắc cũng đành bó tay: “Được rồi, đi xem thì đi xem.”

Nguyệt Hoa lập tức nín khóc, mỉm cười, còn Phó Du Nhiên thì đã sớm đi đầu làm gương, chạy ra ngoài trước rồi. Tề Diệc Bắc nhìn nước mắt ở trên mặt Nguyệt Hoa, lắc đầu nói: “Chỉ giỏi lắm chuyện, lại còn khóc thành bộ dạng này nữa.”

So với Tề Diệc Bắc thì Nguyệt Hoa lớn hơn hấn hai tuổi, nàng là lễ vật của hoàng hậu ban cho năm hấn mười sáu tuổi, chủ yếu là để giúp thái tử hoàn thành chuyện nhân sinh đại sự quan trọng nhất ở trên giường, cho nên Nguyệt Hoa là người theo hấn lâu nhất. Mà cảm tình của Tề Diệc Bắc đối với Nguyệt Hoa cũng

có vẻ đặc biệt hơn những người khác, thiếu một chút phong hoa tuyết nguyệt, lại hơn một chút chân thành tha thiết.

Cùng Nguyệt Hoa và Phó Du Nhiên đến Vân Lang Các, lúc này Hoàng hậu đang ngồi ngay ngắn ở chính giữa điện, đứng bên cạnh là Nguyên phi cùng Tiết Huyền Trữ, Phỉ Nhi thì quỳ gối ở trong điện, hai mắt đã sớm ngập nước.

Thấy Tề Diệc Bắc đi vào, hoàng hậu nhìn lướt qua Nguyệt Hoa đang đứng ở cửa, bà hơi nhíu mày, Nguyệt Hoa cúi đầu sắc mặt trắng bệch, còn Phó Du Nhiên đã vọt tới trước thỉnh an Hoàng hậu.

Hoàng hậu thấy Phó Du Nhiên liền thay đổi sắc mặt, hớn hở kéo nàng ngồi xuống, “Thất lưng của con đã đỡ chưa?”

“Tốt lắm rồi ạ.” – Phó Du Nhiên thần bí chớp chớp mắt, hình như đang truyền tin tức gì đó cho Hoàng hậu, Hoàng hậu ngẫm hiểu liền gật gật đầu, người ngoài nhìn vào đều không hiểu gì ráo.

Tề Diệc Bắc vốn lo lắng khi mình đến đây sẽ khiến Hoàng hậu nổi trận lôi đình, nhưng không ngờ lại thành ra tình huống này. Lễ lạc qua đi, Tề Diệc Bắc ngồi xuống một bên nhìn Phỉ Nhi đang quỳ ở trong điện, hai mắt của Phỉ Nhi sưng đỏ, nước mắt lưng tròng nhìn Tề Diệc Bắc, không mở miệng nói mà hai hàng lệ đã nói hộ rồi, thật sự là đáng thương!

Hoàng hậu không chờ Tề Diệc Bắc mở miệng đã nói trước: “Chuyện Hưởng Lương viện rơi xuống nước ta đã tra ra rõ ràng. Nha đầu kia mua chuộc cung nữ làm giả khẩu cung, đến trước mặt ta nói là tận mắt nhìn thấy Tiết Lương đệ đẩy nha đầu kia xuống nước, làm cho ta thiếu chút nữa đã xử oan cho người tốt. Cuối cùng cung nữ kia bị cắn rứt lương tâm nên đã treo cổ tự vẫn, còn để lại di thư nói rõ chân tướng sự việc, trả lại sự trong sạch cho Tiết Lương đệ.”

Hoàng hậu còn chưa dứt lời, Phỉ Nhi đã khóc lớn: “Hoàng hậu nương nương, Phỉ Nhi bị oan, Phỉ Nhi không có mua chuộc cung nữ, cũng không biết vì sao nàng ta lại vu hãm Tiết Lương đệ ở trước mặt người, lại nói là do Phỉ Nhi làm nữa...”

Nguyên phi ở bên cạnh cười lạnh: “Hưởng Lương viện không biết thật ư? Có ai lại tự ý đi làm chuyện không đâu rồi cuối cùng tự kết liễu chính mạng sống của mình không?”

60. Chương 59

Chương 59: Không có chân tướng sự thật nào là vĩnh viễn

Phỉ Nhi nhất thời nghẹn lời, nàng bắt lực nhìn Tề Diệc Bắc. Tề Diệc Bắc không ngờ trong chuyện này còn có kẻ ở giữa đứng ra làm chứng, hơn nữa lại còn đã chết, nếu người đã chết thì e rằng kết quả sẽ lành ít dữ nhiều. Nguyệt Hoa nghe hoàng hậu nói xong cũng cảm thấy giật mình, hiển nhiên là nàng không biết chuyện này. Nhưng hoàng hậu làm sao buông tha cho nàng được, bà lạnh lùng nói: “Nguyệt Hoa, người là do bản cung ban cho thái tử nên bản cung cũng có phần chiếu cố cho người, nhưng xem ra con ưng nhỏ còn chưa mọc lông đã nghĩ đến chuyện sẽ giương cánh bay cao rồi.”

Nguyệt Hoa sợ tới mức mặt cắt không còn hột máu, nàng vội vàng quỳ xuống: “Nguyệt Hoa không biết hết sự tình uẩn khúc trong đó, nghe lầm tin tức nên đã vô tình làm chuyện quá phạm, thỉnh nương nương tha tội.”

Cung đầu vốn là chuyện rất bình thường, tin tức này sớm muộn gì thái tử cũng sẽ biết, nàng đến nói trước với thái tử chỉ là thuận theo thời thế mà thôi. Huống hồ gì khi Phỉ Nhi tiến cung cũng đối đãi với nàng rất tốt, nếu nàng làm như vậy sau này còn có tiếng thơm ở trước mặt Phỉ Nhi nữa ấy chứ. Nhưng nàng lại không biết rằng lần này hoàng hậu đã đóng đinh Phỉ Nhi rồi, cho nên bây giờ nàng chỉ có thể đặt sự an nguy của bản thân lên hàng đầu, tẩu vi thượng sách, còn hơi đâu mà nghĩ đến tỷ muội tình thân gì nữa.

Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng cũng không thèm để ý đến nàng. Tề Diệc Bắc âm thầm lắc đầu, lão nương mượn hấn làm cớ để trấn áp Nguyệt Hoa, công lực thật thâm hậu, rõ ràng là thừa cơ chèn ép muốn cảnh cáo Nguyệt Hoa nhìn cho rõ thân phận của mình đi, đừng tưởng được sủng ái mà muốn làm gì cũng được.

Quả nhiên hoàng hậu chính là muốn dọa Nguyệt Hoa nên không truy cứu vấn đề này nữa, Phỉ Nhi thấy mình hữu dụng nhất của mình cũng đã bị hoàng hậu thu phục một cách dễ dàng, liền quay sang hy vọng cuối cùng là Phó Du Nhiên. Nàng lết thân quỳ ở trước mặt Phó Du Nhiên, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng, khóc không thành tiếng, miệng mồm luôn hô oan uổng.

Phó Du Nhiên không rõ Phỉ Nhi có thật sự oan uổng hay không, nhưng nàng biết rất rõ ở trong này nàng không phải là lão đại nên không thể tùy tiện mở miệng. Nàng quay sang nhìn Tề Diệc Bắc cầu cứu, Tề Diệc Bắc trừng mắt với nàng, ý nói: Cô ngồi im đi, đừng có mà nhúng tay vào!

Tất cả ánh mắt ở trong điện nhất thời đều tụ hết lên người Phó Du Nhiên, ngay cả hoàng hậu cũng rất muốn biết nàng sẽ ứng phó như thế nào, nhưng đúng lúc này, Tiết Huyền Trữ lại bước lên phía trước, lần thứ hai giúp Phó Du Nhiên giải vây.

Nàng tiến lên nâng Phỉ Nhi dậy, nhẹ nhàng nói một câu ở cạnh tai của Phỉ Nhi. Âm thanh không lớn, Phó Du Nhiên chỉ nghe thấy hai chữ: “Hoài vương”. Sắc mặt của Phỉ Nhi tái xám, không tự chủ mà liếc nhìn Tề Diệc Bắc một cái.

Tề Diệc Bắc cũng nghe thấy hai từ đó, hấn nhìn phản ứng của hoàng hậu rồi đột nhiên hiểu ra. Thì ra hoàng hậu đã biết kẻ đứng sau lưng Phỉ Nhi là ai, cho nên mới không thể để nàng ấy ở lại Đông cung được nữa, mặc kệ là ai đã bày ra bố cục này thì kẻ thua cuộc cuối cùng cũng chỉ có một mình Phỉ Nhi mà thôi.

Phỉ Nhi ngã xuống đất khóc ròng, nhưng miệng vẫn hô to oan uổng. Tề Diệc Bắc đứng dậy kéo Phó Du Nhiên rời khỏi điện. Lúc hấn bước ra cửa còn quay đầu lại nhìn Tiết Huyền Trữ, trên mặt Tiết Huyền Trữ mang ý cười phảng phất nhẹ nhàng, “Huyền Trữ cung tiến thái tử, thái tử phi điện hạ.”

Ra khỏi Vân Lang Các, Phó Du Nhiên mới hỏi: “Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?”

“Ta cũng đâu có biết.” – Tề Diệc Bắc như đang nghĩ đến chuyện gì đó nên trả lời có chút không yên.

Phó Du Nhiên giữ chặt tay hấn, trong mắt tràn đầy tò mò, “Huynh có nghĩ Phỉ Nhi thật sự oan uổng không?”

Tề Diệc Bắc cảm thấy kì quái: “Cô vui vẻ cái gì vậy?”

“Ta có vui vẻ đâu.” – Phó Du Nhiên sờ mặt mình, – “Chỉ là ta rất tò mò muốn biết, rốt cuộc thì ai mới là người đúng?”

Tề Diệc Bắc nghiêm mặt nói: “Chuyện trong cung không có đúng sai, chỉ có thắng bại. Hôm nay cô đã chứng kiến rồi đấy, cho dù không có chuyện Phỉ Nhi rơi xuống nước thì nàng ấy vẫn sẽ có kết cục như ngày hôm nay, bởi vì ngay từ đầu nàng ấy đã thua rồi.”

Phó Du Nhiên nghĩ tới câu nói của Tiết Huyền Trữ, khẽ hỏi: “Là vì Hoài vương à?”

Tề Diệc Bắc gật đầu, “Chỉ là không hiểu tại sao Tiết Huyền Trữ lại biết.”

Vẻ mặt của Phó Du Nhiên bỗng nhiên trở nên cổ quái, “Huynh không thích Tiết Lương đệ?”

Tề Diệc Bắc sửng sốt, – “Sao cô lại hỏi như vậy?”

“Nàng ấy là tiểu thiếp của huynh, vậy mà cho tới bây giờ huynh vẫn gọi cả họ cả tên của nàng ấy.”

Tề Diệc Bắc bật cười: “Cái gì mà tiểu thiếp, ở trước mặt người khác cô không được nói như thế đâu đấy.”

Phó Du Nhiên nhún vai, một lúc sau mới cười nói: “Ồ trong hoàng cung này, ta chỉ có thể nói năng thoải mái như thế ở trước mặt huynh mà thôi.”

Sự tín nhiệm bất ngờ này làm cho Tề Diệc Bắc trầm mặc rất lâu, lát sau hấn mới nói: “Ta cũng vậy.”

Ánh mắt của Phó Du Nhiên đầy vẻ vui mừng, dường như nàng chỉ vì điều nhỏ bé này mà nhảy nhót mãi không thôi, thực ra nàng cũng không rõ thứ cảm xúc phần khởi này từ đâu mà có.

“Nói vậy thì Phỉ Nhi thực sự là người do Hoài vương phái đến?” – Hai hàng lông mày của Phó Du Nhiên cùng nhăn lại một chỗ, Tề Diệc Bắc cười cười: “Điều này có gì đáng để tò mò? Đây là chuyện rất bình thường, nếu có trách thì chỉ có thể trách ta đã quá lơ là mà thôi.”

Phỉ Nhi là người có duyên gặp gỡ với Tề Diệc Bắc, hai năm trước, lúc đó nàng theo người nhà vào cung tham gia yến hội, cả hai người vừa gặp đã thương, Tề Diệc Bắc rất thích nàng chân thật đáng yêu nên đã đưa nàng tiến cung phong làm Lương viện. Giờ ngẫm lại mới thấy, cơ duyên gặp mặt kia tất cả chỉ là sự sắp đặt vô cùng tỉ mỉ mà thôi. Sau khi Phỉ Nhi vào cung cũng rất hòa hợp với các phi tần, cung nhân khác nên càng khiến cho hắn thêm yêu thích, sủng ái, có ai ngờ... Tề Diệc Bắc cười tự giễu, tuy rằng hắn đã hiểu rõ hết mọi chuyện nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút mất mát.

Phó Du Nhiên cảm nhận được tâm tư của Tề Diệc Bắc, nàng dùng cả vai huých vào vai hắn, “Hậm hực làm gì? Nữ nhân chỉ như quần áo mà thôi, mặc lâu rồi là muốn thay đổi.”

Tề Diệc Bắc phì cười, Phó Du Nhiên lại nói: “Nhưng mà ta vẫn muốn biết chân tướng của chuyện này, nếu thật sự là Phỉ Nhi hãm hại Tiết Lương đệ, thì mục đích của nàng ấy là gì?”

Tề Diệc Bắc lắc đầu, Phó Du Nhiên tức giận: “Huynh không tò mò sao?”

Tề Diệc Bắc cười cười: “Chân tướng thì chỉ có đương sự là biết rõ nhất, cô có thể đi hỏi các nàng ấy.”

Phó Du Nhiên nhăn mặt: “Các nàng ấy sẽ nói cho ta biết thật sao?”

“Có lẽ cô nên đi hỏi người cung nữ đã chết kia, nàng ta cũng biết đấy.”

Phó Du Nhiên sợ hãi, cả người run rẩy, nàng nhìn trái nhìn phải, nói: “Huynh đừng nói chuyện dọa người như vậy chứ.”

“Cô sợ sao?”

“Không... không sợ.”

Tề Diệc Bắc cũng không muốn dọa nàng nên nắm tay nàng thật chặt, nhưng hắn lại phát hiện ra trong lòng bàn tay của Phó Du Nhiên đang đổ một tầng mồ hôi trộm, hắn cảm thấy rất buồn cười, đại trại chủ của chúng ta không sợ trời, không sợ đất lại đi sợ quỷ.

“Ở trong cung không có sự thật nào là vĩnh viễn, ai thắng thì lời nói của người đó chính là sự thật. Mấu chốt thắng thì Phỉ Nhi chính là kẻ vu an giả họa cho Tiết Huyền Trữ, còn Phỉ Nhi thắng thì Tiết Huyền Trữ chính là kẻ có tâm địa độc ác.”

Suy ngẫm ý tứ trong lời nói của Tề Diệc Bắc, Phó Du Nhiên chỉ đành thở dài một tiếng, sau đó liền trầm tư không nói gì nữa. Nàng đột nhiên yên lặng khiến Tề Diệc Bắc có chút không quen, “Cô đang suy nghĩ gì vậy?”

Phó Du Nhiên vẫn không nói chuyện, nàng chỉ cúi đầu đi theo Tề Diệc Bắc. Nàng ngấm đôi bàn tay của hai người đang nắm chặt lấy nhau, không dễ tách rời, nàng khẽ nói: “Ở trong cung, bất luận là kẻ nào cũng không thể tin tưởng được, phải không?”

Tề Diệc Bắc nhẹ cười, – “Đại khái là thế.”

“Vậy còn huynh?” – Phó Du Nhiên bất ngờ hỏi, – “Ta có thể tin tưởng huynh được không?”

“Có thể!”

Phó Du Nhiên cười hài lòng, “Huynh cũng có thể tin tưởng ta.”

Tề Diệc Bắc trầm mặc một lúc lâu sau mới khẽ nói: “Ta sẽ như vậy.”

“Ta nhớ đám huynh đệ của ta.”

Câu nói của Phó Du Nhiên khiến bước chân của Tề Diệc Bắc hơi dừng lại, nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục như bình thường, “Chắc chắn bọn họ cũng rất nhớ cô.”

Bỗng dưng cái mũi của Phó Du Nhiên hơi cay cay, nàng vội vàng làm bộ mặt nghiêm nghị để xua đi cảm giác này. Tề Diệc Bắc nghi hoặc: “Cô làm cái gì vậy?”

Phó Du Nhiên lắc đầu cười, rồi chuyển sang đề tài khác: “Hình như một thời gian rồi huynh chưa ra khỏi cung?”

Tề Diệc Bắc cười, trong mắt lóe lên một tia sáng, hắn nói: “Ngày mai ta ra cung. Cô yên tâm, ta sẽ chuyển lời giúp cô.”

Phó Du Nhiên cười gượng, đẩy mắt bỗng lướt qua một bóng người.

“Bội Nhược!”

Tề Diệc Bắc đột nhiên gọi một cái tên khiến Phó Du Nhiên phải ngẩng đầu lên, nàng thấy Yến Bội Nhược đang đứng gần đó.

Ánh mắt của Yến Bội Nhược hơi sáng lên, nhưng khi vừa nhìn thấy Phó Du Nhiên cùng đôi bàn tay đang nắm chặt của hai người họ khiến vẻ mặt của nàng trở nên ảm đạm hơn nhiều. Không biết vì sao mà Phó Du Nhiên lại cảm thấy hơi hơi chột dạ, nàng cố ý rút tay về rồi giả vờ như đang ngắm trời ngắm đất, trốn tránh ánh mắt dò hỏi của Tề Diệc Bắc.

Tề Diệc Bắc tiến lên nói vài câu với Yến Bội Nhược, Phó Du Nhiên đứng ở phía sau nhìn bóng dáng của hai người họ mà thầm cảm thán, thật sự là một đôi trai tài gái sắc. Hai người ấy đứng cạnh nhau như một bức tranh vô cùng hài hòa, nhưng trong bức tranh ấy hình như có một vật không nên tồn tại, suy nghĩ nửa ngày trời nàng mới phát hiện ra vật không nên tồn tại đó chính là nàng.

Nhìn bóng dáng của hai người, lần đầu tiên Phó Du Nhiên cảm thấy chính mình dường như có chút... cô đơn...

61. Chương 60

Chương 60: Phải lựa chọn là chuyện đau khổ nhất trên đời

Ngày thứ hai, Tề Diệc Bắc vừa thò mặt vào tấm cung đã bị một bàn tay nhỏ bé nhằm thẳng mặt hắn mà xuất chiêu.

Tề Diệc Bắc kinh hãi, ngón tay theo phản xạ hơi giật giật nhưng lại không đưa lên đỡ đòn, hắn âm thầm chuyển trọng tâm, chuẩn bị chiêu tới là đỡ người về đằng sau. Người vừa ra đòn thấy hắn không kháng cự thì sợ hãi muốn thu lại chiêu lực, nhưng không kịp nữa rồi. Chiêu thế đành chuyển hướng chụp tới khung cửa ngay sát Tề Diệc Bắc, cả thân hình của Tề Diệc Bắc chơi vơi, hắn giả vờ như bị đánh trúng rồi ngã lùi về đằng sau.

“Còn giả vờ nữa!” – Phó Du Nhiên cười nói, – “Dừng hét, mọi người mà nhìn thấy lại đuổi đánh ta bây giờ.”

Lúc này Tề Diệc Bắc mới nhìn rõ người đang đứng ở trước mặt mình, hai tròng mắt sợ hãi thiếu chút nữa đã rớt ra ngoài.

Toàn thân Phó Du Nhiên mặc một kiện nam trang bằng gấm đỏ, trên eo thắt một chiếc đai lưng bằng ngọc cẩm thạch, tóc nàng được buộc cao hất ra phía sau rồi dùng một giải bằng cũng bằng gấm đỏ buộc lại, hai bên tóc mai rủ xuống theo gió tung bay, trong tay nàng là một cây quạt bằng bạch ngọc khẽ phẩy qua phẩy lại, trên khuôn mặt thanh tú hé ra một nụ cười xán lạn, trông bộ dạng thì rõ là một công tử anh tuấn siêu phàm.

“Cô... cô định làm gì?” – Tề Diệc Bắc kéo tay áo của Phó Du Nhiên lên nhìn nhìn, – “Hình như bộ đồ này là của ta?”

“Ba!” – Phó Du Nhiên tiêu sái đập chiếc quạt vào lòng bàn tay, tiện tay gấp quạt, – “Nó đúng là của huynh, nhưng ta đã nhờ Tiểu An Tử sửa lại. Thế nào? Tay nghề không tồi chứ?”

Tề Diệc Bắc không rảnh mà xem xét đường may thượng hạng kia, hần cấn rằng nói: “Ta đang hỏi, cô mặc như vậy là muốn làm cái gì?”

Phó Du Nhiên đắc ý nhướn mày, “Huynh đoán xem?”

“Cô... Không phải cô mặc như thế này là định theo ta ra ngoài cung đấy chứ?” – Trong lời nói của Tề Diệc Bắc có xen lẫn vài phần tuyệt vọng.

“Đương nhiên không phải!”

“Không phải thì tốt.” – Tề Diệc Bắc nhẹ thở ra, – “Bộ quần áo này cô chỉ nên mặc ở trong Đông cung thôi, không được đi ra ngoài đâu đấy, bây giờ ta phải ra ngoài cung đây.” – Tình thế có biến, vẫn nên chuồn là thượng sách.

Phó Du Nhiên gật đầu cười tủm tỉm, Tề Diệc Bắc liền bước đi, chưa ra khỏi Đông cung nhưng hần đã phát hiện có vấn đề.

“Có phải cô nên quay về rồi hay không?” – Tề Diệc Bắc xoay vai của Phó Du Nhiên đưa về hướng ngược lại, “Nếu để cho người khác nhìn thấy cô ăn mặc như vậy thì không hay đâu.”

Phó Du Nhiên quay người lại, cười hì hì nói: “Huynh nhìn ta xem có được không?”

Tề Diệc Bắc lui ra phía sau một bước, nhìn trên nhìn dưới đánh giá một hồi. Chà, lúc mặc nữ trang thì nhìn không ra, nhưng khi mặc nam trang vào thì khí chất tiêu sái ở trên người Phó Du Nhiên lại xuất hiện. Trên gương mặt hồng hào xinh đẹp của nàng có chút ngạo nghễ, ánh mắt tươi cười vô cùng linh hoạt, làm cho ai đó đang ngắm nhìn phải dụi đi dụi lại hai mắt đến đui mù luôn. Tề Diệc Bắc nhiệt tình gật đầu, tay không tự chủ lại đưa lên vuốt nhẹ dây cột tóc bằng gấm đỏ của Phó Du Nhiên, “Đẹp lắm.”

“Cho nên!” – Phó Du Nhiên cầm chiếc quạt ở trong tay, hết mở rồi lại đóng, đóng rồi lại mở, “Huynh nên cầu trời khẩn phật khi ra ngoài ta đừng đoạt hết nổi bật của huynh.”

“Cái gì?” – Tề Diệc Bắc tưởng mình nghe lầm, cả giận nói, – “Nói thế nào thì cô vẫn là muốn bám theo ta trốn ra khỏi cung?”

“Không phải!” – Phó Du Nhiên rung đùi, đắc ý nói: “Không phải ta trốn ra khỏi cung, mà là đường đường chính chính ra ngoài nhé, ta chỉ đi nhờ xe của huynh thôi.”

Tề Diệc Bắc giật mình: “Không phải cô muốn cải trang thành ta để đi ra ngoài đó chứ?”

“Huynh bệnh à!” – Phó Du Nhiên lườm hần một cái đầy xem thường, “Huynh tưởng thủ vệ gác cổng trong hoàng cung đều là kẻ mù chắc?” – Phó Du Nhiên gõ nhẹ cây quạt lên đầu Tề Diệc Bắc, rồi lấy một khối lệnh bài từ trong người ra, quăng cho hần.

Tề Diệc Bắc vừa chụp được đã thấy ngay, đây chính là lệnh bài đặc biệt do hoàng hậu ban cho để tiện việc ra ngoài hoàng cung. Rốt cục thì hần cũng đã hiểu vì sao Phó Du Nhiên lại tỏ ra không sợ như vậy, “Mẫu hậu cho cô để ra ngoài tìm Huyền Sắc?”

Phó Du Nhiên gật đầu, Tề Diệc Bắc đành bắt đắc dĩ thở dài, đúng là nữ nhân, chỉ vì vấn đề mặt mũi mà lệnh bài cũng có thể tùy tiện phân phát.

Phó Du Nhiên khoác tay Tề Diệc Bắc, “Chúng ta đi thôi!”

Tề Diệc Bắc còn có thể nói được gì? Hần đành phải ngoan ngoãn đi theo thôi. Sau khi bọn họ lên xe rồi đi thì ở trong cung lại lặng lẽ lan truyền một lời đồn đại, thì ra chuyện thái tử yêu thích long dương (đàn ông) là có thật, nhưng người được nhắc đến lại chuyển từ Mặc Vĩ Thiên sang một hồng y thiếu niên lạ mặt.

“Chúng ta đi đâu?” – Ra khỏi hoàng cung, Phó Du Nhiên giống như một chú chim nhỏ được tự do, hần không thể bay thẳng lên trời.

“Còn có thể đi đâu?” – Tề Diệc Bắc tức giận nói, – “Không phải cô muốn đến phủ Quốc sư sao?”

“Nếu hần không có ở đây thì sao?”

“Vậy cô muốn thế nào?”

“Để Vinh Thăng đến đó đi.” – Phó Du Nhiên nhỏ giọng hiền kể, – “Còn chúng ta đi dạo ở chỗ khác, nếu quốc sư có ở phủ thì Vinh Thăng sẽ tới thông báo cho chúng ta là được.”

Tề Diệc Bắc kéo ngón tay của Phó Du Nhiên đang đặt trên tay mình, tức giận phun ra một câu, “Cô đã lên kế hoạch hết rồi.”

Phó Du Nhiên ưỡn ngực, “Kế hoạch và tiền xuất hành luôn luôn phải được chuẩn bị trước.”

Ánh mắt của Tề Diệc Bắc dừng lại ở một nơi, “Cô bó ngực đấy à?”

“Sao huynh lại biết?” – Phó Du Nhiên khoa trương đưa tay che ngực, – “Huynh nhìn lên ta thay quần áo!”

Tề Diệc Bắc liếc cô một cái đầy xem thường, “Yên tâm, ta không thèm làm những chuyện nhảm chán như vậy đâu.” – Hắn cũng không dám nói thực ra nơi đó đã bị hắn nhìn thấy hết rồi, ác liệt hơn nữa là hắn cũng đã từng sờ qua rồi, cho nên hắn biết kích thích chính xác của nó, mà rõ ràng hiện giờ nơi đó đang nhỏ hơn hai số. – “Sau này đừng dùng cách đấy nữa, không tốt cho thân thể.”

“Huynh quản làm gì.” – Khẽ than thở một câu, nhưng Phó Du Nhiên vẫn không buông tay, hỏi: “Chúng ta đi đâu? Phủ Mặc gia?”

Tề Diệc Bắc vừa định gật đầu, nhưng khi nhìn thấy biểu cảm hơi thất vọng của Phó Du Nhiên, hắn liền dừng lại, “Sao thế?”

“Vất vả lắm mới được ra ngoài, ta không muốn đến nhà của Mặc Vĩ Thiên đâu.” – Phó Du Nhiên tựa vào người Tề Diệc Bắc, trưng ra đôi mắt to tròn, chớp lia chớp lịa nhìn hắn, “Kinh thành có nhiều nơi hay ho không? Huynh dẫn ta đi tham quan đi.”

Tề Diệc Bắc suy nghĩ một lúc, hắn hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn không thể chống đỡ nổi thể tấn công bằng bộ dạng vờ đáng thương của Phó đại trại chủ, “Vây... Chúng ta đi dạo chợ trước vậy.”

Về mặt thất vọng của Phó Du Nhiên bỗng chốc bay biến, nàng chụp lấy cánh tay hắn, “Diễn xuất của ta cũng không tồi phải không?”

Bị lừa rồi. Đây là suy nghĩ đầu tiên của Tề Diệc Bắc. Hắn lắc đầu thở dài: “Vây để Vinh Thăng qua phủ Quốc sư xem Huyền Sắc có ở đó hay không rồi quay về Mặc phủ chờ chúng ta. Nếu Huyền Sắc ở trong phủ thì khi hồi cung chúng ta sẽ đến chỗ hắn.”

Phó Du Nhiên gật đầu thật mạnh, không quên vuốt đuôi lại hai câu, “Không hổ là thái tử điện hạ, luôn suy nghĩ rất chu đáo.”

Tề Diệc Bắc tức giận hừ một tiếng. Thế là, sau khi Vinh Thăng đưa hai người bọn họ đến khu chợ phồn hoa trong thành Trường An xong là đánh xe đi thẳng tới phủ Quốc sư. Tề Diệc Bắc một bên lững thững bước đi, một bên khóa chặt đối tượng đang mặc bộ y phục gấm đỏ đi bên cạnh, hắn hy vọng nàng có thể an phận một chút. Nhưng trời chẳng bao giờ toại lòng người, dạo phố chính là sở trường trời phú của nữ nhân, cho dù có là nữ nhân nhưng không giống nữ nhân đi chẳng nữa thì cũng thế.

Phó Du Nhiên vô cùng tò mò, hiếu kỳ với tất cả mọi thứ ở trên đường, nàng hết quay sang bên này lại ngó đến bên kia, nhưng trong lòng vẫn thầm nhắc nhở thân phận của mình, tự cảnh cáo chính mình không được gây rối, chính vì thế mà lại tạo nên một cảnh tượng vô cùng thú vị. Trên đường cái, một vị thiếu niên nhỏ nhắn tuấn tú, thân mặc gấm bào đang nhắm mắt bám theo một vị công tử nho nhã khác, thỉnh thoảng hắn lại hé mắt ra nhìn sang hai bên, rất đúng kiểu liếc mắt đưa tình với các cô gái ở trên đường, báo hại các cô nương và các nàng dâu đều đỏ mặt tía tai, rồi cùng châu đầu vào thì thầm bàn tán.

.

Tề Diệc Bắc thật sự bái phục Phó Du Nhiên, không nói lời nào mà cũng có thể biến thành tâm điểm chú ý của mọi người. Hắn thấy có một vị cô nương mặt đỏ hồng đang liếc mắt đưa tình với mình, nhịn không được lại bước nhanh chân hơn. Hắn hối hận rồi, lẽ ra không được nhất thời mềm lòng trước bộ dạng giả vờ đáng thương kia của Phó Du Nhiên, chính mình cũng thật ngốc, biết rõ là bẫy mà còn hồ đồ nhảy vào.

Tề Diệc Bắc kéo Phó Du Nhiên đang cực kì không tình nguyện đi về hướng Mặc phủ. Lúc cả hai đi qua một trà lâu lớn, Phó Du Nhiên bỗng nhiên dừng lại, trên mặt không dấu nổi sự kích động, “Lão Tề, huynh đang

muốn uống trà phải không.”

Tề Diệc Bắc biết câu nói của nàng là mang ý khẳng định, hần nhìn nàng đầy cảnh giác, “Cô lại muốn gì đây?”

Trong mắt Phó Du Nhiên tóe ra vô số ánh sao, bước chân đã xoay về hướng trà lâu rồi. Về mặt này của Phó Du Nhiên làm Tề Diệc Bắc cảm thấy rất quen, hần ngẫm lại thật kỹ, hình như giống với vẻ mặt khi nhìn thấy Hoài Vương....

Lùi lại hai bước, Tề Diệc Bắc ngẩng đầu nhìn lên lầu hai của gian trà lâu, quả nhiên như hần nghĩ! Người đang ngồi cạnh cửa sổ trên lầu hai không phải là Tề Thụy Nam thì còn là ai?

“Đứng lại!” – Tề Diệc Bắc bước lên giữ chặt tay của Phó Du Nhiên, – “Ta không muốn uống trà!”

Phó Du Nhiên nheo nheo đôi mắt nguy hiểm, “Huynh muốn!”

“Không muốn!”

Nét nguy hiểm trong mắt Phó Du Nhiên càng đậm, nàng nâng hai tay lên, dùng mười ngón tay thọc vào hần.

Đây... là công phu gì vậy? Tề Diệc Bắc lách người, từng bước lùi dần về phía sau để tránh bị trúng chiêu. Đúng lúc này, mười ngón tay của Phó Du Nhiên lại chộp tới trúng ngay người của Tề Diệc Bắc, nàng chọt hần, “Huynh muốn uống trà, huynh muốn uống trà, huynh muốn uống trà...”

Tề Diệc Bắc ngây mặt không nói gì, hóa ra ngoại trừ làm sơn tặc, Phó Du Nhiên cũng có hứng thú với mấy trò niệm chú à, “Được, uống thì uống.”

Phó Du Nhiên mở to đôi mắt, nhìn ngón tay của mình mà không nói nên lời, hực... chẳng lẽ ngón tay của nàng lại lợi hại đến vậy? Nhưng việc nhìn thấy thần tượng đã khiến nàng vui sướng đến quên cả những việc khác, không nghĩ nhiều nữa, nàng nhấc chân bước vào tiệm trà, vừa quay người bước được vài bước đã nghe thấy tiếng nói không mặn không nhạt của Tề Diệc Bắc: “Cô đi uống trà đi, ta còn phải đi tới một nơi, một lát nữa cô trở lại Mặc phủ chờ ta.”

“Huynh đi đâu?” – Không hỏi thì không phải là tính cách của Phó Du Nhiên.

“À... Nói cho cô biết thì không được hay lắm.” – Về mặt của Tề Diệc Bắc hơi khó xử.

“Ta muốn biết.” – Tính tò mò nổi lên, bước chân của Phó Du Nhiên đang muốn bước vào trà lâu lại rụt trở về.

“Cô có biết Yến Phiên Tiêm không?”

Phó Du Nhiên mờ mịt lắc đầu, “Là cái gì?”

“Ách... Là nơi có một đám con gái chuyên giải quyết những việc liên quan đến giải tỏa thể xác và tinh thần của nam nhân.”

Phó Du Nhiên chớp mắt mấy cái, đột nhiên hưng phấn kêu lên, “Là thanh lâu?”

Tề Diệc Bắc trợn trừng, hần biết nếu nghe đến địa phương này chắc chắn sẽ chiếm được toàn bộ sự chú ý của Phó Du Nhiên, nhưng có cần phải hưng phấn đến thế không? – “Không phải là một thanh lâu bình thường, nơi này cao cấp, thanh nhã hơn nhiều so với những thanh lâu khác.”

Phó Du Nhiên cười nói, – “Đương nhiên rồi, có thể khiến cho Thái tử điện hạ phải thân chinh tới thăm, thì rõ ràng không phải là một nơi bình thường.”

“Hôm nay cũng là lần đầu tiên ta đến đó.”

Lúc này mà Tề Diệc Bắc có giải thích thì cũng chẳng lọt được vào tai của Phó Du Nhiên, nàng tỏ vẻ ‘tôi hiểu mà’ rồi vỗ vai an ủi hần, – “Yên tâm, ta sẽ giúp huynh giữ bí mật.”

Biết là có giải thích thế nào Phó Du Nhiên cũng sẽ không tin, Tề Diệc Bắc cũng đành bỏ qua sự trong sạch của mình, không cãi với nàng nữa. “VẬY, ta đây đi, cô uống trà vui vẻ nhé.”

Phó Du Nhiên cảm thấy thật khó nghĩ. Được gặp thần tượng ở bên ngoài cung thật không dễ, nhưng mà... thanh lâu thì cũng.... Mới sáng sớm đã bắt nàng phải suy nghĩ rồi, thật là muốn làm khó cho nàng mà, Hoài vương, thanh lâu... rốt cuộc thì nàng nên chọn bên nào đây?

“Hay là ngày mai chúng ta hãy đến đó?”

“Chúng ta?” – Tề Diệc Bắc nhại lại, – “Nơi đó là thánh địa của nam nhân, nữ nhân không thể đến được.”

Càng nói không thể đi, Phó Du Nhiên càng tò mò, nàng làm ra vẻ tội nghiệp, nói: “Ta đang mặc nam trang, không có ai phát hiện ra đâu.”

Tề Diệc Bắc “trầm ngâm” một hồi, “Thế cô không uống trà à?”

“Hôm nay đi uống trà, ngày mai mới đi...”

Tề Diệc Bắc lắc đầu, – “Cô là thái tử phi, mặc dù có lệnh bài nhưng nếu cứ liên tục ra ngoài cung sẽ bị mẫu hậu hỏi tới, không chừng còn bị thu lại lệnh bài ấy chứ, lúc đó mất sẽ nhiều hơn được. Mà qua vài ngày nữa là ta bắt đầu phải tham chính rồi, cũng không thể ra ngoài cung dễ dàng được nữa.”

Phó Du Nhiên ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, vẻ mặt rất không đành lòng. Tề Diệc Bắc “hảo tâm” an ủi nàng: “Cô không cần lo lắng ta đâu, ta chỉ muốn tới đó để xem nó có thú vị như lời đồn hay không thôi. Nghe nói các cô nương ở nơi đó, người nào cũng có tuyệt kỹ đỉnh đỉnh, ta chỉ tới để mở mang kiến thức một chút thôi, sẽ không làm chuyện gì xấu đâu.”

Ai thèm để ý huynh có làm chuyện xấu xa gì hay không! Trong lúc nội tâm của Phó Du Nhiên đang giãy dụa, thì Tề Diệc Bắc đã xoay người bước đi, một bước, hai bước.... cách nàng càng ngày càng xa.

62. Chương 61

Chương 61: Yếu Phiên Tiêm

Mặc dù Tề Diệc Bắc vẫn bước đi nhưng lại thầm tính toán sao cho bước chân của mình không quá dài, cũng không quá ngắn, thời gian bước cũng từ tốn để người ta có cảm giác là mình đang đi thật, nhưng vẫn để cho Phó đại trại chủ có thể đuổi theo dễ dàng. Hắn vụng trộm quay đầu nhìn lại, thấy Phó Du Nhiên vẫn đang khổ sở đứng ở trước cửa trà lâu, không hề có ý muốn đuổi theo hắn. Đúng là ngoài ý muốn của Tề Diệc Bắc, chẳng lẽ tiểu tử Tề Thụy Nam kia thật sự có sức hấp dẫn lớn đến vậy sao? Ngay cả khi hắn đã ra đòn sát thủ mà vẫn không thành công, thật là không còn lời nào để nói.

Tề Diệc Bắc đang ảo não thì phía sau bỗng vang đến một tiếng gọi trong vắt làm cho vẻ mặt cau có của hắn giãn ra.

Phó Du Nhiên đuổi theo Tề Diệc Bắc, vẻ mặt vô cùng quyết liệt: “Yến Phiên Tiêm!”

Nhìn Phó Du Nhiên nắm chặt hai nắm tay, đôi mắt ánh lên nét cương quyết lại làm Tề Diệc Bắc thấy hơi hận. Đúng là hắn có ý định đến Yến Phiên Tiêm nhưng không phải là hôm nay, tuy nhiên, bây giờ hắn có thể nói là không đi sao? Đáp án chỉ có hai chữ: Không dám!

Mà suy nghĩ của Phó Du Nhiên lại cực kì đơn giản, lần đi chơi này là một cơ hội rất hiếm hoi, nếu không tận dụng thời cơ thì e rằng sẽ không còn cơ hội khác nữa. Cho dù sau này nàng thực sự rời khỏi hoàng cung, đi ra ngoài, nhưng lúc đó không có lão Tề ở bên cạnh, lại không quen thuộc nơi này, một thân một mình quả thực rất dễ bị chịu thiệt, cho nên... nàng đành tạm thời gạt thần tượng của mình qua một bên, sau này chắc chắn vẫn còn nhiều cơ hội để chạm mặt thần tượng ở trong cung, nghĩ như vậy lại làm trái tim Phó Du Nhiên nhảy nhót mãi không thôi.

Đi theo Tề Diệc Bắc được một lúc, Phó Du Nhiên lại bắt đầu công cuộc ngo ngoe ngó dọc của mình, nhưng chưa kịp xem gì thì đã bị Tề Diệc Bắc kéo nhanh vào một nhà bán y phục ở giữa phố, hắn nhanh chóng mua

2 chiếc mũ có một lớp màng sa mỏng che trước mặt, một chiếc đội lên đầu mình, chiếc còn lại đội lên đầu của Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, nàng nhấc tấm sa mỏng lên, bất mãn nói: “Tại sao lại phải mang món đồ này? Phá mất tạo hình ta đã dày công sửa soạn.”

Tề Diệc Bắc giữ chặt lấy cánh tay đang muốn hạ chiếc mũ xuống của Phó Du Nhiên, “Đội Cẩu tử (papazari) lúc nào cũng rình rập ở xung quanh đây, nếu không muốn lên trang nhất của thời báo Đại Tấn ngày mai thì đội cái này vào cho ta!”

Phó Du Nhiên giật tay lại, vẫn chưa từ bỏ ý định tháo chiếc mũ xuống, nàng tức giận nói: “Huynh là người của công chúng chứ đâu phải ta, không có ai nhận ra ta đâu, một mình huynh đội nó đi.”

“Không được.” – Về mặt của Tề Diệc Bắc vô cùng nghiêm túc, rõ ràng là không cho nàng được phép thương lượng, – “Nếu không chúng ta không đi nữa.” – Để hấn phải làm đại hiệp che mặt một mình á, còn lâu nhé.

Sức hút của thanh lâu thật lớn, đánh gục được cả Phó Du Nhiên. Cuối cùng thì trên đường vẫn xuất hiện hai đại hiệp che mặt, mặc dù thu hút không ít ánh mắt tò mò nhưng cũng loại bỏ được những phiền toái khác.

Nhìn thế giới qua một chiếc màng che khiến mọi thứ trở nên mờ ảo, Phó Du Nhiên tức giận nghĩ rằng, nàng đi theo Tề Diệc Bắc rẽ vào một cái ngõ nhỏ, thật kì lạ, con ngõ này càng đi lại càng thấy rộng rãi, khắp nơi đều treo đèn lồng đỏ, Phó Du Nhiên lập tức dẹp bỏ sự khó chịu sang một bên, tò mò nhìn xung quanh.

Di Hồng Viện, Ý Thuý Các, Phiêu Hương lâu, Quần Phương quán...chỉ vừa nhìn qua những cánh cửa xanh xanh vàng vàng rực rỡ ngay từ bên ngoài đã đủ thấy nơi này rất có thực lực. Đi tới mấy nơi thế này, trong túi đương nhiên cũng phải mang theo thật nhiều tiền. Nếu không có tiền thì còn đi đâu? Có người nói, không có tiền mà đua đòi chơi kỹ viện cái gì? Cái này cũng không đúng, để phù hợp với nguyện vọng phần lớn dân chúng no cơm sinh ý đồ dâm dục, thì mấy nơi nhỏ như Hàm Xuân Thất, Lệ Nhân Ban này kia cũng được khai trương, nhằm giải quyết vấn đề khó khăn của mấy hoàng đế bà (kỹ nữ già). Có những đối tượng đến cửa hiệu còn không mở được, đứng tạm ở góc đường nào đó kinh doanh, hay là dặt vào mấy kỹ viện nhỏ, cố gắng đổi đời, bình thường chỉ phục vụ khách quen, nếu làm tốt thì có khi còn được người ta chuộc về làm tiểu thiếp, thoát được cuộc đời son phấn dung tục trong ngõ nhỏ, tìm kiếm tình một ngày mai tươi sáng hơn.

“Sao lại vắng tanh thế này?” – Phó Du Nhiên nhìn một lượt các bảng hiệu treo trên cao, nàng đi suốt từ này đến giờ nhưng chẳng thấy một bóng người nào, các thanh lâu lớn nhỏ ở hai bên đường đều đóng cửa im lìm, không tiếp khách, cảnh tượng vô cùng tiêu điều thê lương. – “Chẳng lẽ mấy thanh lâu trong kinh thành đều đóng cửa hết rồi?”

“Trừ phi tất cả nam nhân trong thiên hạ này chết hết thì mới xảy ra chuyện đó.” – Tề Diệc Bắc ngẩng đầu nhìn sắc trời, – “Cô chờ ở đây một lúc sẽ được thấy một cảnh tượng khác.”

Phó Du Nhiên tỏ vẻ không hiểu, nhưng Tề Diệc Bắc đã kéo nàng đi tiếp, “Tìm Yến Phiên Tiêm trước rồi nói sau.”

“Thực sự là huynh chưa từng đến đó?” – Phó Du Nhiên vẫn không tin.

Tề Diệc Bắc không nói gì, lẽ ra nơi nổi tiếng như vậy hẳn phải tới từ lâu rồi, nhưng thật là khéo, cứ lần nào muốn đi là lại có chuyện xảy ra khiến hẳn phải trì hoãn mãi, hơn nữa hẳn còn là người của công chúng nên không thể nói đến những nơi như thế là đến ngay được, cho nên hôm nay đúng là một cơ hội tốt.

Hai người từ từ bước đi, đúng lúc này có một ông lão đi từ hướng ngược lại tới, tay lão cầm một cái Đồng la mộc chùy (*), lão gõ “Xoảng – xoảng”, hai tiếng kêu vang lên, ngay lập tức kỳ tích đã xảy ra.

(*)Đồng la mộc chùy: một loại keng báo hiệu những thời khắc đặc biệt trong ngày của thời xưa, Bao gồm một chiếc đĩa đồng và một cái chùy gỗ (chùy gỗ thường có một đầu được bọc vải).

Tất cả các cánh cửa còn đang đóng chặt im lìm, nhưng vừa nghe thấy tín hiệu báo đến giờ làm ăn thì mọi thanh lâu đều mở toang cửa lớn, hàng tốp tú bà ủa ra tươi cười đón chào khách, đằng sau họ là

những cô nương thanh lâu mặc những bộ trang phục mỏng manh vừa đi vừa lắc hông, cùng lúc đó, không biết từ đâu lại có nhiều “khách tiêu thụ” đi lại ở trên đường đến thế.

Có người mang vẻ mặt quen thuộc – đây là khách quen, có người lại mang vẻ mặt tò mò – đây chắc chắn là tân binh (người mới), nhưng không ngờ rằng cũng có nhiều người giống Phó Du Nhiên, đầu đội mảnh sa che mặt kiểu đại hiệp – đây hẳn là vì sợ người khác nhận ra thân phận của mình. Các cô nương ở đây mặc dù nhìn thấy bọn họ che mặt nhưng cũng không thể trách cứ, vì mặc kệ là ai nếu bắt được liền lôi ngay vào nhà mình. Nhất thời, trên đường rộn ràng tiếng vui cười tán tỉnh, oanh oanh yến yến, hương bay khắp phố, thơm nức mũi.

Rốt cục thì Phó Du Nhiên cũng đã hiểu được câu nói vừa rồi của Tề Diệc Bắc, thanh lâu là nơi hoạt động về đêm, ngủ ngày, cho nên mở cửa cũng muộn một chút, thế này thật khác hoàn toàn với hình ảnh tiêu điều vừa rồi.

“Vị tiểu công tử này...”

Phó Du Nhiên đang đứng ngắm đến thất thần thì có một đôi tay nhỏ bé trắng nõn đã giữ chặt lấy ống tay áo của nàng, Phó Du Nhiên giật mình ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là một cô gái xinh đẹp khoảng hơn hai mươi tuổi đang cười “haha”: “Tiểu công tử là lần đầu đến đây?”

Phó Du Nhiên gật gật đầu, cô gái kia lại cười nói: “Vào đây cùng tỷ tỷ, tỷ tỷ cam đoan sẽ hầu hạ công tử cảm thấy sung sướng đến tê cả người luôn.” – Nói xong, nàng ta lại lôi kéo Phó Du Nhiên lên lầu.

Phó Du Nhiên cảm thấy có chút hứng thú, nàng bắt lấy tay của vị cô nương kia vỗ vỗ, “Tỷ tỷ, ta đang muốn đến Yến Phiên Tiêm, tỷ có biết nơi đó ở đâu không?”

Cô nương kia chớp mắt, tươi cười nói: “Nhũ danh của tỷ tỷ là Yến Nhi, chờ khi lên lầu, tỷ tỷ lại múa một khúc cho công tử xem, thế chẳng phải là Yến Phiên Tiêm (*) rồi sao?”

(*) Yến Phiên Tiêm (): Yến nhỏ tung cánh bay.

Tuy rằng từ nhỏ Phó Du Nhiên đã sống giữa đám đàn ông, cũng từng đọc qua xuân cung đồ, nhưng hôm nay được trực tiếp nghe thấy giọng nói mềm mại nũng nịu của nữ nhân khiến nàng khó cưỡng lại được, đang định đồng ý đi theo nàng kia thì bên cạnh đã vang lên một giọng nói lạnh lùng, “Nàng ấy không xem khiêu vũ.” – Lời còn chưa nói xong đã kéo Phó Du Nhiên ôm vào lòng, sau đó lập tức chạy mất.

Phó Du Nhiên bất mãn vặn người, “Dù sao cũng chưa tìm được Yến Phiên Tiêm, chúng ta cứ đi nhà khác mở mang kiến thức cũng được chứ sao.”

“Mở mang kiến thức?” -Tề Diệc Bắc hừ lạnh, – “Cô có biết nàng ta sẽ làm gì với cô không?”

Phó Du Nhiên làm ra vẻ ‘ta là bác học thông thái’, nàng xòe quạt phẩy phẩy, “Vào trong thanh lâu thì còn làm gì khác nữa. Đương nhiên là làm chuyện ‘ấy’ rồi.”

“Ha!” – Gương mặt của Tề Diệc Bắc bị che bởi một lớp mảnh sa mỏng nên không thấy được biểu cảm hiện tại, chỉ có thể nghe thấy giọng nói khinh thường của hắn, “Thế cô có ‘cái kia’ không?”

Phó Du Nhiên trừng mắt: “Xấu xa!”

Tề Diệc Bắc đang muốn đáp trả thì khước mắt lại nhìn thấy một biển hiệu, hắn dừng lại, tay siết chặt tay của Phó Du Nhiên, “Đi.”

Phó Du Nhiên vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ngay, không có đèn lồng đỏ, cũng không giống như các thanh lâu khác phải có tú bà, cô nương đi ra đón khách, trước cửa chỉ có vài tên hộ vệ mặc đồ đen đang đứng canh gác, chiếc cửa lớn màu đỏ thẫm được mở rộng, ngay bên cạnh cửa có khắc một bộ câu đối: “Tự vũ, phi yến vũ phiên tiêm” (*). Bên trên còn có một tấm biển lớn đề ba chữ to như rồng bay phượng múa “Yến Phiên Tiêm”, góc trên cùng của tấm biển khắc một con Phi yến tinh xảo, toàn bộ mặt tiền của quán có một vẻ thanh nhã rất khác biệt, không giống với những nơi khác.

(*)Hai chữ ‘Vũ’ này khác nhau các bạn nhé: Tự vũ () – Mưa rơi. Phi vũ () – Điệu múa. Với tài hiểu biết hạn hẹp của mình về các câu đối thì có thể tạm dịch như sau: “Tựa mưa rơi, yến nhỏ múa điệu vũ tung cánh bay.”

“Đúng là khác biệt.” – Phó Du Nhiên vừa suýt xoa vừa nhanh chân bước lên bậc thang, chưa đi được hai bước đã bị một tên hộ vệ chặn lại, “Vị công tử này lần đầu đến Yến Phiên Tiêm?”

“Đúng vậy. Sao? Các người định không cho ta vào?”

Gã hộ vệ cười nói: “Đương nhiên không phải, nhưng khác với nơi khác, Yến Phiên Tiêm của chúng ta có một quy định, mời công tử nhìn xem.” – Hắn thuận tay chỉ sang bên cạnh, hóa ra trên cửa có một bảng thông báo, trên đó ghi; ‘Mười hai, vào bàn’.

Phó Du Nhiên nhìn tới nhìn lui mất nửa ngày mà vẫn chưa hiểu. Đúng lúc này có một vị công tử ăn mặc hoa lệ lướt qua người nàng, hắn đi tới cái bàn nhỏ ở trước cửa rồi lấy ra một tấm ngân phiếu giao cho người đàn ông trung niên đang ngồi ở đó, người đàn ông kia kiểm tra ngân phiếu rồi rút một que thẻ bài trong ống thẻ ở trên bàn, lão đưa cho vị công tử kia bằng cả hai tay, vị công tử kia mặt mày hớn hở nhận lấy thẻ bài, rồi tiêu dao đi qua cửa, bước vào bên trong.

“Muốn vào bàn cần có tiền hả?” – Đôi mắt trừng to của Phó Du Nhiên trông còn lớn hơn cả mắt trâu, buồn với bán tốt thật đấy, còn giỏi cướp tiền hơn cả sơn tặc.

“Đúng vậy.”

“Các người đang muốn chém đứt cổ của ta à?!” – Phó Du Nhiên oán giận muốn quay đầu bỏ về, nhưng lại thấy tiếc tiếc. Nàng bước đến gần tên hộ vệ, nói nhỏ: “Có thể châm chước, linh động cho ta được không?”

Tên hộ vệ kia vẫn cười vô cùng hòa nhã, – “Đây là quy củ của Yến Phiên Tiêm, tiểu nhân không dám làm sai ạ.”

“Vậy thì giảm giá còn tám lượng đi!” – Phó Du Nhiên giơ đúng tám ngón tay lên, lại nhỏ giọng nói: “Đây là lần đầu tiên ta đến đây, cũng nên ưu đãi một chút chứ hả, có ưu đãi mới có thể giữ chặt được khách hàng quen mà.”

Tên hộ vệ kia đang muốn cự tuyệt thì chợt nghe thấy giọng nói của Tề Diệc Bắc từ cửa truyền tới, “Đừng làm ta mất mặt nữa, vào mau.”

Phó Du Nhiên nhìn hai thẻ bài trong tay hắn mà đau lòng vô hạn: “Hơn hai mươi lượng của huynh có thể mua được hai căn đấy!”

Tề Diệc Bắc mặc kệ nàng, hắn kéo nàng vào cửa. Lúc vào cửa mới biết, thì ra hai thẻ bài kia tương đương với hai tờ giấy thông hành, lúc này có một cô nương thanh tú khả ái bước đến, cô dẫn bọn họ đi vào đại đường (sảnh lớn), sắp xếp cho hai người ngồi xuống một chiếc bàn, rồi rót ra hai chén rượu: “Nhị vị công tử có quen biết với cô nương ạ?”

Phó Du Nhiên sờ tay của cô nương kia, “Tỷ tỷ, đây là lần đầu tiên chúng ta đến đây.”

“Công tử thật khéo chọn thời điểm.” – Cô nương kia cười cười, nhẹ nhàng rút tay về dấu vào bên trong tay áo, “Nô tỳ chỉ là người dẫn đường thôi, nếu công tử không quen biết với cô nương thì chi bằng cứ ngồi đây thưởng thức nhạc khúc trước đã, đợi đến trưa sẽ có tiết mục tìm phương phổ (tìm khúc nhạc hay), đến lúc đó công tử có thể tự mình tìm được một cô nương ưng ý.”

“Tìm phương phổ?”

Nàng hầu kia hé miệng cười, – “Tìm phương phổ chính là quy củ từ trước đến nay của Yến Phiên Tiêm, cách mười ngày lại tổ chức một lần. Trong đó, cô nương sẽ lên trên đài thể hiện tài nghệ, nếu vị công tử nào thích liền ra giá, ai trả giá cao nhất người đó sẽ thắng. Nhưng có thắng cũng không được bắt ép cô nương phải hầu hạ mình, có thể được cô nương hầu hạ hay không thì còn phải xem bản lĩnh của công tử nữa.”

Phó Du Nhiên nghẹn họng nhìn trân trối. Sao? Bỏ tiền ra mà vẫn còn phải xem tâm tình của cô nương như thế nào nữa à? Buồn bán kiểu này thì đúng là lãi to, “Cô nương này của các người quý giá đến mức nào mà lại kêu ngạo như vậy?”

“Công tử chưa từng nghe qua Tứ đại hoa khôi của Yến Phiên Tiêm?”

Phó Du Nhiên nhìn Tề Diệc Bắc, nàng ngơ ngác lắc đầu, nữ hầu kia cười nói: “VẬY thì hôm nay công tử sẽ được đại khai nhãn giới (mở rộng tầm mắt). Bốn vị cô nương của chúng tôi nổi danh khắp kinh thành, tiết mục tìm phương phổ cũng là do họ khởi xướng đấy.”

Lòng hiếu kỳ của Phó Du Nhiên bị kích thích đến cực điểm, sau khi cô hầu gái lui ra, nàng liền kích động túm lấy Tề Diệc Bắc vẫn cầm như hến từ nãy tới giờ. – “Đừng ngồi im như thế nữa, mau nói cho ta nghe một chút về tứ đại hoa khôi này đi.”

“Ta làm sao biết được.”- Có biết hẵn cũng không nói. Tề Diệc Bắc nhìn Phó Du Nhiên dặn dò: “Lát nữa đến tiết mục tìm phương phổ cô phải ngồi im xem náo nhiệt thôi nghe chưa, không được phép làm loạn nữa!”

“Ta không có tiền, có điên mới tham gia vào cái trò đó!”

Tề Diệc Bắc hài lòng gật đầu, hẵn chỉ hy vọng tiết mục tìm phương phổ đó hết nhanh nhanh để hẵn còn đem quả bom hẹn giờ này chạy nhanh về cung.

Trong nháy mắt, cả đại đường đã chật kín người ngồi, chủ yếu là các nhân sĩ tuổi trẻ phong lưu, cao thấp béo gầy có đủ cả, trong tay ai cũng cầm một chiếc thẻ bài, trên gương mặt người nào cũng đều hiện lên sự quyết tâm cao độ. Một tiếng cồng vang lên, tất cả mọi người đều xôn xao, Phó Du Nhiên nhìn sắc trời ở ngoài cửa sổ, hóa ra đã đến buổi trưa rồi.

Một nữ tử trẻ tuổi mặc bộ quần áo màu hồng phấn bước lên đài cao ở giữa đại đường, nhất thời tất cả mọi người ở bên dưới đều cười.

“Tiết mục tìm phương phổ hôm nay lại do lão bản đích thân lên sân khấu à?”

“Dù mất bao nhiêu tiền ta cũng muốn được Yến lão bản tiếp chuyện.”

“Yến tỷ tỷ tấu một khúc Phượng cầu hoàng bãi (*) đi...”

(*)Phượng cầu hoàng bãi (): Phượng hoàng ngừng tìm bạn đời... Đoạn này...Yến lão bản được coi là tú bà của Yến Phiên Tiêm, chức danh tú bà thường dành cho những người đã có tuổi, hết thời. Nhân sĩ này có ý trêu trọc Yến lão bản, tên nguyên văn của bài hát là “Phượng cầu hoàng – Phượng hoàng tìm bạn đời”, vì trêu Yến lão bản đã lớn tuổi còn lên đài dự thí nên người này đổi lại thành “Phượng cầu hoàng bãi – Phượng hoàng ngừng tìm bạn đời”.

Đối mặt với sự trêu đùa của mọi người nhưng nữ tử ở trên đài vẫn không hoang mang, nao núng, “Sắc đẹp của ta đã lụi tàn rồi, làm sao còn dám tham gia tìm phương phổ? Hôm nay ta lên đài là vì muốn giới thiệu với mọi người cô nương mới nhất của Yến Phiên Tiêm.”

Phó Du Nhiên ngạc nhiên, nữ tử mặc áo hồng này dù nhìn thế nào thì cũng chỉ mới hai tư, hai lăm tuổi thôi, còn trẻ thế mà đã làm lão bản của Yến Phiên Tiêm rồi sao? Gương mặt nàng ấy ngọc ngà thanh tú, mày liễu sắc nét, đôi môi mọng đỏ, chỉ nhìn vào từng đường nét thì cũng thấy thường thường, nhưng tất cả các đường nét ấy hợp lại thành gương mặt của nàng, thì lại làm cho người ta cảm thấy nàng ấy vô cùng gợi cảm, xinh đẹp lạ thường.

“...Vị cô nương này có tài nghệ vô song. Hôm nay là lần đầu tiên cô nương lên đài, bắt đầu từ ngày mai nàng ấy chính là hoa khôi thứ năm của Yến Phiên Tiêm.”

Chúng đám tặc ở dưới đài cùng ồ lên trầm trồ, lại càng thúc giục Yến lão bản để cho cô nương mới lên đài. Đúng lúc này, ở bên trong đại đường vang lên một giọng hát trong vắt như hoàng anh xuất cốc (chim hoàng anh rời tổ), du dương như dòng suối chảy dài, giọng hát kết hợp với tiếng chuông, xướng lên một khúc ‘Thiên thượng nhân gian’. Tất cả mọi người như bị trúng tà, bị giọng hát êm ái này cướp đi toàn bộ tâm thần.

Giữa lúc mọi người đang như say như mê chìm đắm trong giọng hát mê hoặc thì thần khúc đột nhiên ngừng lại, bên trong truyền đến một vài tiếng kêu tranh chấp yếu ớt, sau đó là một tiếng vang rất lớn, giống như tiếng đồ vật đang lăn lóc trên mặt đất. Sau đó, một nữ tử lão đạo bước ra đi lên trên đài, mọi người lúc này mới tỉnh mộng, vừa nhìn thấy bóng dáng nữ tử kia, đã có người khản cập hô lên: “Một ngàn lượng!”

“Ba ngàn!”

“Ba ngàn năm!”

“Bốn ngàn!”

Tiếng hô sau cao hơn tiếng trước, nhưng khi mọi người nhìn kỹ gương mặt của nữ tử kia thì lại thấy thất vọng.

Tứ đại hoa khôi của Yến Phiên Tiêm đều là tài sắc song tuyệt, nhưng nữ tử của ngày hôm nay thì... Giọng ca của nàng đúng là câu hồn đoạt phách, nhưng bộ dạng lại vô cùng bình thường, gương mặt thanh tú trung tính, còn hơi mang chút khí khái nam nhi nữa, tóm lại là rất không phù hợp với tiêu chuẩn của cô nương thanh lâu.

Những giọng nói xôn xao hứng thú giảm đi khá nhiều, thế nhưng nữ tử ở trên đài lại tự tin tươi cười, đưa tay ôm quyền hướng về phía mọi người, “Chư vị, xin mời!”

Mọi người ở bên dưới nhất thời lại tăng thêm hứng thú, có chút mới lạ nha!

Còn Yến lão bản đang đứng ở dưới đài, không biết là vì giá rao quá thấp, hay vì thái độ tùy tiện của cô nương làm nàng không hài lòng mà trông mặt nàng xanh mét, nàng ta nhỏ giọng phân phó cho tỷ nữ đứng bên cạnh, nghe xong người tỷ nữ vội vàng chạy đi.

Bảng giá đã lên tới tám ngàn lượng. Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo nhưng mang đầy tức giận vang lên: “Một vạn lượng!”

Chúng đám tặc cùng ồ lên, nhìn theo tiếng hô vừa dứt, bọn họ chỉ thấy một dáng người nhỏ nhắn, là một công tử mặc bộ quần áo bằng gấm đỏ, đầu đội mũ có vành sa che mặt đang đứng thẳng tắp, một ngón tay của hắn giơ lên cao làm tư thế “Số một” và chỉ vào cô nương đang đứng trên đài, giọng nói đầy căm hận: “Con mẹ nó, một vạn lượng!” – Nghe giọng nói kia dường như sắp khóc đến nơi rồi.

Ngồi cùng bàn với vị công tử áo gấm đỏ là một vị công tử khác mặc bộ quần áo bằng lụa trắng, trên đầu cũng đội chiếc mũ có vành sa. Giờ phút này vị ấy đang dùng tay day day trán, có vẻ vô cùng đau đầu.

63. Chương 62

Chương 62: Nhân sinh hà xử bất tương phùng (*)

(*)Đời người có lúc sẽ gặp lại nhau (): Trong đời, thiếu gì nơi có thể gặp lại nhau. Có thể sẽ còn gặp lại, vậy hãy giữ cho quan hệ được tốt đẹp, thân thiện.

“Một vạn lượng!” – Phó Du Nhiên vừa hô lên đã thấy hối hận ngay, xót quá, mấy món đồ nàng thu được ở trong cung không biết có đủ một vạn lượng không nữa. Ruột gan nàng như sắp nứt ra rồi, sao lại thét một con số mà ai nghe cũng choáng váng như thế chứ, chỉ vì nha đầu xấu xa Lâm Hi Nguyệt kia! Có trời mới biết vì sao nàng ta lại đứng ở trên đài. Nhưng có một chuyện mà Phó Du Nhiên có thể khẳng định chắc chắn rằng, giọng ca du dương uyển chuyển đầy xúc cảm vừa rồi nhất định không phải do nàng ta hát, người hát khúc nhạc ấy hẳn vẫn còn đang ẩn nấp ở phía bên trong. Giả làm người hát thì cũng không nói, lại còn muốn làm hoa khôi? Thật sự là muốn phun nước ra từ đằng mũi!

Tề Diệc Bắc cũng đau đầu, quả nhiên không thể trêu vào sơn tặc, hắn vừa thầm kêu may mắn vì hôm nay Phó Du Nhiên khá nghe lời, thế mà.... Lâm đại sơn tặc trở về từ khi nào? Tại sao Mặc tiểu tử lại không đến báo cáo với hắn? Xem ra với tình hình này, nếu Phó Du Nhiên không tóm được Lâm Hi Nguyệt thì nàng quyết không bỏ qua. Bây giờ chỉ hy vọng không còn ai muốn ra giá nữa, để việc này kết thúc nhanh đi.

Nhưng mà, – mọi sự đều sợ nhất cái “Nhưng mà” này – không như mong muốn, ngay lúc dư âm của lời hô “Một vạn lượng” vẫn còn đang vang vọng bên tai mọi người thì, từ lầu hai đột nhiên cất lên tiếng nói: “Một vạn một ngàn lượng.”

Lúc này Phó Du Nhiên mới phát hiện, nơi nàng và Tề Diệc Bắc đang ngồi là ở đại sảnh bên dưới, trên lầu hai còn một gian phòng khác được che chắn bằng một bức rèm mỏng, người bên trong cố tình không muốn để lộ mặt, nói chuyện cũng phải truyền qua một tên gia nhân, hiển nhiên là không muốn ai phát hiện ra thân phận của mình.

“Một vạn... một ngàn lượng... lẻ một tiền!” – Phó Du Nhiên đang đau lòng đến cực điểm.

Mọi người nghe xong mà giật mình, tất cả cùng chế giễu kẻ vừa đưa ra cái giá chưa từng xuất hiện từ trước tới nay: “lẻ một tiền”. Nhưng người ngồi ở trên lầu lại không thay đổi sắc mặt, hần hơ: “Một vạn năm ngàn lượng.”

Cả người Phó Du Nhiên run lên, nàng vỗ mặt bàn đánh ‘đét!’, “Một vạn năm ngàn... thêm một tiền!”

“Hai vạn lượng.”

“Ngươi!” – Phó Du Nhiên thở phì phò, chỉ tay vào lầu hai mà chữ ằm lên, – “Ngươi nhiều tiền quá thì có thể đi phát chẩn, giúp đỡ người nghèo, quyên góp giúp bọn nhỏ thất học, nhưng ngươi lại dùng tiền để mua nữ nhân, ta nhân danh quốc gia, nhân danh nhân dân cả nước khinh bỉ ngươi. Liếc mắt cũng thấy rõ đức hạnh của nữ nhân kia thế nào, đáng giá hai vạn lượng à? Ngươi, con mẹ nó, cái đồ không có mắt!”

Trong đại đường hoàn toàn yên tĩnh, Tề Diệc Bắc chóng mặt, hần muốn lĩnh ra một góc để đi trốn.

Lâm Hi Nguyệt đang đứng ở trên đài cang kinh ngạc hơn, nàng trừng mắt nhìn Phó Du Nhiên: “Ngươi...”

“Ngươi cái gì mà ngươi!” – Phó Du Nhiên mắg ằm lên, “Tên nha đầu xấu xa nhà ngươi, làm cái gì không làm, lại muốn làm hoa khôi. Toàn bộ gia tài của lão tử xuất ra hết! Ngươi! Con mẹ nó! Hai vạn năm ngàn!”

Thấy khí thế kinh người của Phó Du Nhiên, Lâm Hi Nguyệt ngây người đứng im trong 3 giây không dám lên tiếng. Lúc này, hộ vệ dẫn một vị khách tiến vào đại đường, là một nam tử đội chiếc mũ có vành che ở trước mặt, Yến lão bản vừa nhìn thấy người này đã vội vàng chạy tới thấp giọng nói vài câu, người nọ khẽ gật đầu rồi nhìn lên Lâm Hi Nguyệt đang đứng ở trên đài. Hần lững thững đi tới chiếc bàn còn trống, ngồi xuống và hô: “Ba vạn lượng.”

Phó Du Nhiên tức muốn chết, sao nàng lại không biết thì ra nha đầu xấu xa Lâm Hi Nguyệt này lại đáng giá nhiều tiền đến vậy. Sớm biết thì nàng đã bán nàng ta cho bọn buôn người rồi.

Tề Diệc Bắc giật mình, tuy người nọ đã cố ý đè thấp giọng nói xuống hết mức, nhưng...

“Bốn vạn lượng.” – Không cần nhìn cũng biết ai vừa ra giá, là cái người thần bí ở trên lầu hai.

Phó Du Nhiên thấy mình sắp nôn ra máu rồi, “Tứ... Tứ...”

Không đợi nàng kịp “Tứ..” cho hết câu, đại hiệp che mặt vừa đến đã nói ngay: “Năm vạn lượng.”

Phó Du Nhiên choáng váng, nàng chậm chậm quay sang Tề Diệc Bắc, “Tiền...”

Thật ra là nàng muốn nói: “Mấy thứ kia của ta đáng giá bao nhiêu tiền?”, hoặc là, “Cho mượn chút ngân lượng đi.”, nhưng sự đả kích quá lớn đã khiến lời nói của Phó Du Nhiên bay biến đi đâu hết, trong đầu nàng bây giờ chỉ còn duy nhất một chữ: ‘Tiền!’.

Tề Diệc Bắc kéo Phó Du Nhiên ngồi xuống, hần nắm tay nàng thật chặt, mặt quay về hướng ‘Năm vạn lượng’, nhẹ nhàng nói: “Mười vạn lượng!”

Câu nói không lớn lắm, thậm chí người nào ngồi xa còn nghe không rõ, nhưng khi giọng nói đó truyền vào tai của người nọ, người nọ ngẩng phắt đầu nhìn chằm chằm vào Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên. Một lúc sau, Yến lão bản đi tới, người nọ nhỏ giọng nói cái gì đó khiến Yến lão bản gật gật đầu, đoạn quay ra nói với các vị khách: “Người đoạt giải nhất hôm nay là vị này...”

“Đợi đã!” – Một tiếng nói ôn nhuận phát ra từ lầu hai, tiếp theo đó là tiếng lách cách của bức rèm bị kéo lên, có một bóng người bước ra từ bên trong. “Vị cô nương đang đứng trên đài kia là người quen cũ của ta, bất luận trả giá bao nhiêu, tại hạ đều nhiều hơn một ngàn lượng.”

Tất cả ánh mắt ở dưới đài đều nhìn lên lầu hai, có vài tiếng hô vang, vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, “Hoài vương điện hạ!”

Hoài vương? Hai con người trong mắt Phó Du Nhiên đảo lia lịa, mãi một lúc sau nàng mới đỡ choáng váng, ngẩng đầu lên nhìn. Một bóng người mặc bộ quần áo màu xanh nhạt đang dựa vào lan can lầu hai, gương mặt đẹp như tạc bằng ngọc, trên môi hằn nở một nụ cười tao nhã, mái tóc được buộc gọn ở sau đầu, có vài sợi vương ra, rủ xuống trước mặt, trông có phần ‘thiếu một phần cân trọng, hơn hai phần tùy ý’.

Dùng gót chân để nghĩ cũng biết, khẳng định là vẻ mặt của Phó Du Nhiên đang mê ly ngây ngất, lại nhìn Lâm Hi Nguyệt đứng ở trên đài, vẻ mặt của nàng ta cũng háo sắc chẳng kém, Tề Diệc Bắc tức giận đứng dậy, nháy mắt với ‘Năm vạn lượng’ —— đừng hỏi vì sao hắn đang che mặt mà vẫn có thể nháy mắt với đối phương, tóm lại là cái gã ‘Năm vạn lượng’ kia vẫn hiểu được, hắn cũng đứng dậy. Phó Du Nhiên thấy Tề Diệc Bắc di chuyển thì quay đầu lại lưu luyến nhìn lên trên lầu, sau đó mới bấu môi đi theo Tề Diệc Bắc.

“Đứng lại!” – Một giọng quát bực bội vang lên, “Chu Lục Gia ta muốn nhìn xem các người là thần thánh phương nào mà dám tranh giành mỹ nhân cùng Hoàng vương điện hạ!”

Mấy kẻ nịnh hót, suốt ngày vuốt mông ngựa thì chỗ nào cũng có, có người mở đầu thì tự nhiên cũng có kẻ phụ họa theo, có người còn tranh công, xông vào động thủ muốn lột chiếc mũ sa trên đầu Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên.

Tề Diệc Bắc thu tay lại, kéo Phó Du Nhiên về phía sau, mình đứng ở phía trước để bảo vệ nàng, nhưng Phó Du Nhiên thì lại nghĩ, lão Tề là người của công chúng, nếu lộ mặt ở trong này thì không hay nên lại lách mình đi lên phía trước, đánh một quyền trúng mặt kẻ đang chop tới Tề Diệc Bắc, rồi đứng chắn ở trước người hắn, “Kẻ nào dám!”

Gã bị đánh trúng ôm lấy mắt, hắn hét lên với đám cẩu bằng hữu ở xung quanh, “Xông lên cho ta, đem hai tên tiểu tử này lột sạch!”

Có người gây rối ở địa bàn của mình, Yến lão bản chắc chắn không thể khoanh tay đứng nhìn, nàng sai một nhóm hộ vệ ngăn đám công tử nhà giàu quá khích kia lại, nhưng không ngăn Phó Du Nhiên. Phó Du Nhiên bất chấp tất cả, “Ba! Ba! Ba! Ba! Ba!”, nàng xông lên đánh ổi người một quyền ‘Song long xuất bến’ vào mặt, vừa đánh vừa mắng, “Lột sạch lão tử? Ta đánh bầm mắt các người!”

Một đám đại thiếu gia suốt ngày sống an nhàn sung sướng làm sao chịu nổi chiêu này, cả đám ôm mắt kêu cha gọi mẹ như một đám gấu mèo khóc lóc, Phó Du Nhiên kéo Tề Diệc Bắc.”Phong khăn, xả hô!” (Chuồn khăn cấp, thoát ra ngoài)

Tề Diệc Bắc không hiểu câu này, nhưng cũng biết ý tứ của nó là ‘Chạy!’, hắn nắm chặt tay của Phó Du Nhiên rồi chạy ra ngoài.

Nhưng, lại nhưng, trong tình cảnh hỗn loạn, không biết thế nào mà một tên gấu mèo lại vươn tay ra túm được chiếc mũ của Phó Du Nhiên, bỗng trước mắt Phó Du Nhiên sáng ngời, cả thế giới lại hiện rõ ở trước mặt nàng.

Phó Du Nhiên cả kinh, vội vàng đưa tay lên che mặt, từ khe hở ở bàn tay nàng nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của người nam nhân mặc bộ quần áo màu xanh nhạt kia, sau đó hắn nhìn chăm chăm vào chiếc khăn che mặt của Tề Diệc Bắc, rồi lại nhìn Phó Du Nhiên đang bị đám ‘gấu mèo’ vây bầm, khóe miệng hắn chột gọn lên ý cười. Hắn đưa ngón trỏ kề lên môi, nhìn Phó Du Nhiên và làm động tác “—— suy!”.

Phó Du Nhiên như được trúng giải độc đắc, cả người hưng phấn, đầu óc choáng váng mơ hồ, nàng bị Tề Diệc Bắc kéo ra cửa lúc nào cũng không biết.

“Cô cười đủ chưa!”

Tại một phòng nhỏ trong khu hậu viện của Yến Phiên Tiêm, Tề Diệc Bắc tức giận ném chiếc mũ sa xuống đất, Phó Du Nhiên thì bấu môi: “Ta đâu có cười?”

“Miệng của cô ngoác đến mang tai rồi đấy!”

Phó Du Nhiên kéo kéo khóe miệng, cười haha: “Không biết vì sao miệng không khép lại được.”

Tề Diệc Bắc cúi đầu mắng một tiếng, rồi nói vọng vào gian bên trong, “Nha đầu kia trở về khi nào? Tại sao lại xuất hiện ở trên đài?”

Mặc Vĩ Thiên đầu đội mũ sa đang đứng ở bên cửa sổ, hần quay lại, “Hai vấn đề này ta cũng muốn biết, ta còn muốn biết vì sao các người lại ở đây?”

Phó Du Nhiên nói xen vào: “Vậy còn người?”

“Ta nghe tin liền đến đây cứu tỷ muội kết bái của muội đấy!”

Tề Diệc Bắc thở dài: “Nha đầu kia không phải là hoa khôi thật đấy chứ?”

“Làm sao có thể!” – Mặc Vĩ Thiên quang quác – “Yến Phiên Tiêm sao có thể tùy tiện đem một nữ tử như vậy lên làm hoa khôi?”

Lỗi tai Phó Du Nhiên dựng thẳng lên, “Nhớ kỹ những lời này, lát nữa phải nói cho Hi Nguyệt nghe.”

Mặc Vĩ Thiên đen mặt, hần giơ ngón cái lên với nàng: “Bà thím ơi, người còn sợ chưa đủ phiền toán hay sao?”

Tề Diệc Bắc trầm ngâm, “Nàng ấy biết huynh là lão bản của Yến Phiên Tiêm chứ?”

Phó Du Nhiên kinh ngạc trừng mắt nhìn Mặc Vĩ Thiên như nhìn một sinh vật lạ, Mặc Vĩ Thiên nghĩ một lúc rồi nhẹ lắc đầu, “Tuy nàng ấy đã từng theo ta đến đây một lần, nhưng hần không biết ta là ông chủ.” – Nói đến đây hần lại ngẩng phắt lên, – “Lại nói, vì sao huynh biết Yến Phiên Tiêm là của ta?”

“Cái này không phải quá đơn giản sao?” – Tề Diệc Bắc đưa tay rót ỉnh một chén trà, – “Bình thường, nếu có nơi nào hay ho mới khai trương là huynh sẽ lôi kéo ta đến ngay, duy chỉ có Yến Phiên Tiêm thì khác. Nơi này mở ra được hai năm rồi nhưng huynh lại chưa từng nói về nó ở trước mặt ta, mỗi lần ta nhắc tới thì huynh đều ậm ừ lảng sang chuyện khác. Huynh luôn tự nhận mình là tình thánh nhưng lại không có hứng thú với thanh lâu nổi tiếng này, nói vậy đến quỷ cũng chẳng tin. Lần trước ta chỉ thử huynh một chút nhưng huynh đã thừa nhận ngay, vậy ta còn cách nào nữa.”

Mặc Vĩ Thiên nghe xong sững sốt mãi không thôi, hần ngẫm lại tất cả, đúng là thế, vì hần sợ nếu đưa Tề Diệc Bắc đến Yến Phiên Tiêm thì hần ta lại nhìn ra được cái gì đó, Tề Diệc Bắc mà đem chuyện đó nói với lão cha hần thì hần nhất định phải chết, cho nên hần mới tránh không nhắc tới Yến Phiên Tiêm, nhưng ngược lại, càng tránh thì càng dễ bị nhìn thấu.

“Chờ một chút!” – Phó Du Nhiên ngậy người mắt nửa ngày mới hét lên một tiếng, nàng chỉ vào Mặc Vĩ Thiên – “Nói cách khác, người mới là lão bản thực sự của nơi này?”

Mặc Vĩ Thiên liếc nàng đầy xem thường, “Chúc mừng bà thím của ta, cuối cùng thì muội cũng đã hiểu được.”

Phó Du Nhiên không thềm để ý tới giọng nói mỉa mai của hần, nàng quay sang Tề Diệc Bắc, – “Tại sao hần lại giữ bí mật với huynh?”

Tề Diệc Bắc đáp: “Hần sợ ta để lộ bí mật cho lão sư biết hần làm nghề này, lão sư sẽ bóc da hần.”

Ánh mắt Phó Du Nhiên lóe sáng, nàng bước tới gần Mặc Vĩ Thiên.

Mặc Vĩ Thiên lùi dần về phía sau, vẻ mặt đề phòng: “Muội muốn làm gì?”

Phó Du Nhiên cười gian, nàng vừa xoa tay vừa bức Mặc Vĩ Thiên đến sát giường, dùng sức đẩy hần ngồi xuống, nàng kéo tay áo lên, một cước đạp vào mép giường, “Muốn ta động thủ, hay người tự động thủ đây?”

64. Chương 63

Chương 63: Gặp nhau

Phó Du Nhiên tiến đến càng lúc càng gần, Mặc Vĩ Thiên rụt chân lại, dịch lùi vào bên trong giường, hấn cao giọng: “Lão Bắc, lão bà nhà huynh muốn sàm sỡ ta!”

“Ta khinh!” – Tề Diệc Bắc còn chưa kịp mở miệng thì Phó Du Nhiên đã dùng sức nhỏ một bãi nước bọt xuống đất. – “Người đừng hồng thoát! Ta thông báo cho người biết, người đã chính thức trở thành đối tượng để Thần Phong trại vợ vét tài sản, từ hôm nay trở đi người chính là kho vàng tư nhân chuyên cung cấp tiền bạc cho ta, nếu người dám không đáp ứng... Hừ...”

“Hừ hừ, ta thấy muội bị điên rồi.” – Mặc Vĩ Thiên ngồi khoanh chân ở trên giường, vẻ mặt từng tưng.

Phó Du Nhiên nheo mắt, “Người muốn phản kháng?”

Mặc Vĩ Thiên quay sang trách móc Tề Diệc Bắc, – “Uy! Lão bà nhà người đang ức hiếp người, còn huynh đệ của người thì bị ức hiếp, thế mà người vẫn còn thản nhiên khoanh tay đứng nhìn được à?”

Tề Diệc Bắc thanh thoi uống hết chén trà, “Đồ đạc của ta trong Đông cung đều bị nàng vợ vét hết, đến cái bồ cũng không thừa lại thì huynh nghĩ nàng sẽ bỏ qua cho huynh sao?”

“Không cho phép huynh nhắc lại việc kia!”

“Không cho phép người so sánh ta với cái bồ!”

Phó Du Nhiên và Mặc Vĩ Thiên thật là ăn ý, cùng đồng thanh nói. Chuyện Phó Du Nhiên bắt được cái bồ lại coi là bảo bối, hấn đã nghe thấy rồi, lúc trước hấn còn cười Tề Diệc Bắc nhặt về được một kẻ dở hơi, không nghĩ nhanh như thế đã đến lượt hấn.

Mặc Vĩ Thiên chớp chớp mắt nhìn Phó Du Nhiên, hấn vẩy tay chờ nàng lại gần rồi mới nói: “Muội nghĩ lại một chút, nơi đây là kinh thành, cũng có thể coi là địa bàn của ta, vẫn thường có câu Cường long không áp địa đầu xà (*), muội ở trong này thế đơn lực bạc, muốn uy hiếp khi dễ ta thì không có cửa đâu.”

(*)Cường long nan áp địa đầu xà (): Nghĩa đen: một con rồng có hung hãn, mạnh mẽ tới đâu cũng không thể áp chế được con rắn ngay trên địa bàn của nó.

Còn nghĩa bóng: (cường long chỉ người có quyền, địa đầu xà chỉ tên ác ôn côn đồ) hàm ý người có quyền hành không chế ngự được kẻ ác ôn ở địa phương.(phép vua thua lệ làng).

Phó Du Nhiên bỗng dừng tỉnh ngộ vỗ tay một cái, – “Ta luôn cảm thấy có chỗ không thích hợp, hóa ra là vì không đúng địa điểm, xấu hổ rồi.” – Nàng giúp Mặc Vĩ Thiên phủi đi hạt bụi vô hình ở trên vai, lại nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hấn, cười lấy lòng: “Hay người theo ta đi An Dương một chuyến?”

Mặc Vĩ Thiên đang muốn thảo luận với Phó Du Nhiên về câu nói ‘Cường long áp chế địa đầu xà như thế nào’ thì đột nhiên khóe mắt của hấn bắt được sắc mặt hơi trầm xuống của Tề Diệc Bắc, hấn lập tức nhìn xuống vai của mình. Trên vai hấn có cái gì? Không nói cũng biết, có một đôi tay, đôi tay này là của nữ cừu sơn tặc, và hiện tại chính là thái tử phi.

Khóe miệng Mặc Vĩ Thiên nhếch lên, hấn ghé vào Phó Du Nhiên nói, “Nhiên Nhiên, ta có một biện pháp, vừa không làm hỏng hòa khí của chúng ta, vừa có thể để muội tiêu bạc của ta thoải mái.”

“Đừng kêu ta như vậy, nghe ghê quá!” – Phó Du Nhiên lùi lại, “Biện pháp gì?”

“Muội ra ngoài rồi tái giá cho ta, muội sẽ chân chính trở thành phu nhân của lão bản, tự nhiên tất cả tiền bạc đều là của muội.”

Đầu tiên Phó Du Nhiên kinh ngạc, rồi nhú mày, ngón tay nhẹ vuốt cằm, dường như nàng đang suy nghĩ rất nghiêm túc. Tề Diệc Bắc lập tức ném cái chén đang cầm trong tay vào người Mặc Vĩ Thiên, giọng nói vô cùng lạnh lùng: “Hết chuyện để đùa rồi hả.”

Mặc Vĩ Thiên rất vui vẻ, một tay hấn dễ dàng bắt được cái chén, tay kia lại nắm lấy vai của Phó Du Nhiên, – “Ta nói uội nghe, chưa đầy một canh giờ mà Yến Phiên Tiêm đã lời được mười vạn một ngàn lượng, nếu là một gia đình bình thường thì số tiền ấy có dùng mấy đời cũng không hết.”

Phó Du Nhiên liên tục gật đầu, “Làm ăn rất tốt!”

“Hơn nữa!” – Mặc Vĩ Thiên thở dài, – “Cha cũng đang muốn ta sớm thành thân, ta nghĩ rồi, nếu để người khác chiếm được tiện nghi này thì chi bằng để uội muội người chiếm vẫn tốt hơn.”

Phó Du Nhiên đang định gật đầu thì thấy trước mắt mình xuất hiện một bóng đen, không biết từ lúc nào mà Tề Diệc Bắc đã đứng ở trước mặt hai người họ, sắc mặt hắc ám trầm, vô cùng đáng sợ.

Đôi mắt Mặc Vĩ Thiên nhẹ sáng lên, hắc kéo Phó Du Nhiên vào lòng mình rồi cười nói: “Muội không nghĩ tới chuyện ra khỏi cung sẽ tái giá sao? Vừa vặn có ta đây, muội theo ta là tốt nhất.”

“Mặc Vĩ Thiên!” – Tề Diệc Bắc gọi một câu rất nhẹ nhàng, nhưng nghe hàm ý trong đó thì nồng nặc mùi cảnh cáo. Một tên Tề Thụy Nam đã khiến hắc đau đầu rồi, ai ngờ cái cô Phó Du Nhiên này cũng không chịu thua kém, chỉ vì chút bạc mà muốn hắc đội nón xanh (bị cấm sừng). Thật sự là muốn nhần nhện mà nhện không nổi!

“Người tức giận sao?” – Vẻ mặt của Mặc Vĩ Thiên vừa kích động vừa hưng phấn, Tề Diệc Bắc trừng mắt với hắc một lúc rồi đột nhiên cười nói: “Nếu thế thì hai người mau làm nhanh đi, ta cam đoan giao nàng nguyên đai nguyên kiện, tặng cả đồ cưới, hàng đã bán ra tuyệt không nhận lại.”

Mặc Vĩ Thiên lập tức ỉu xiu, hắc buông Phó Du Nhiên rồi nhảy xuống giường, lớn tiếng nói: “Chẳng thú vị gì cả!”

Tề Diệc Bắc không rảnh để ý đến Mặc Vĩ Thiên, trong đầu hắc lúc này không ngừng hiện lên vẻ mặt thoáng thất vọng vừa rồi của Phó Du Nhiên, đáy lòng hắc không nhin được mà có cảm giác mất mát.

Phó Du Nhiên cũng không hiểu tại sao mình lại cảm thấy thất vọng, nhưng nàng là người thông minh nên không dây dưa với vấn đề này nữa, nàng cười: “Người Hoài vương mua về không phải là hoa khôi thực sự, vậy mà hắc vẫn muốn bỏ ra mười vạn một ngàn lượng sao?”

Mặc Vĩ Thiên trả lời mà không quay đầu lại: “Không cần đi giải thích với hắc, ai bảo hắc muốn làm lão đại. Mặc dù Lâm Hi Nguyệt không phải là hoa khôi thực sự nhưng nàng ấy vẫn đi tiếp Hoài vương, nên coi như Yến Phiên Tiêm cũng không sai.”

Phó Du Nhiên chấn động, nàng phẫn nộ: “Người thật sự biến nàng thành cô nương thanh lâu, để nàng đi tiếp Hoài vương?”

Mặc Vĩ Thiên khoát tay, – “Muội không cần lo lắng, Hoài vương mua nàng ấy đơn giản chỉ vì nàng ấy là bằng hữu của thái tử phi, ý của hắc là muốn giúp muội, chứ chưa chắc đã có ý gì với nàng ấy.”

Phó Du Nhiên đang muốn quay người lao ra cửa đi giải cứu Lâm Hi Nguyệt, nhưng nghe xong những lời này lại khiến bước chân của nàng dừng lại, nàng lẩm bẩm: “Nói cũng phải, Hoài vương là người khiêm tốn, chắc sẽ không làm gì thất thổ với nàng ấy. Nhưng ta lại đang lo nàng ấy sẽ làm gì thất thổ với Hoài vương...”

“Cô biết hắc là người quân tử à?” – Tề Diệc Bắc hừ lạnh, – “Kẻ nhìn không giống bại hoại nhất mới thực sự là kẻ bại hoại.”

Phó Du Nhiên nhún vai, phản bác: “Huynh cũng từng nói, chuyện trong cung không có đúng sai, thì người trong cung tự nhiên cũng không có tốt xấu, huynh có thành kiến với Hoài vương chẳng qua vì hắc là đối thủ của huynh thôi, mà hắc cũng thế, hắc có thành kiến với huynh cũng bởi vì vậy.”

Mặc Vĩ Thiên nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tề Diệc Bắc mà thầm cười trộm, Phó Du Nhiên lại nói: “Nhưng đối với ta huynh không phải là người xấu, Hoài vương cũng không phải. Giống như khi này, hắc nhìn thấy ta thì tự nhiên cũng đoán ra huynh, nhưng hắc lại không nói ra để bảo toàn thanh danh của huynh, huynh không nhớ sao? Thế mà vừa đảo mắt đã chửi bới người ta rồi.”

Sắc mặt của Tề Diệc Bắc lại trầm xuống, – “Việc trong cung cô không hiểu hết, hắc làm như vậy là có mục đích của hắc, nếu cô chỉ nhìn mặt ngoài của sự việc mà xét đoán tất cả thì đến một ngày nào đó cô sẽ bị hắc lợi dụng thôi.”

Thấy hai người như không khí gặp phải tường chắn, đối chọi nhau gay gắt, Mặc Vĩ Thiên vội vàng hòa giải, hắc vừa bật ra khỏi miệng một chữ “Ta...” thì nghe thấy có người gõ cửa, hóa ra là Yến lão bản. Cửa sương phòng bị ai đó đập một cước đá văng ra, Mặc Vĩ Thiên vội vàng nhắm mắt, kiểu đá cửa này rất quen, ngoại trừ đại trại chủ Phó Du Nhiên thì người thứ hai chính là: Lâm đại cô nương.

Lâm Hi Nguyệt đứng ở cửa, vẻ mặt vô cùng hưng phấn, đi phía sau nàng là Yến lão bản đang trưng ra bộ mặt bất đắc dĩ, Mặc Vĩ Thiên mở miệng nói: “Tiêm Tiêm, người quay về chủ trì đại đường đi, mười vạn một ngàn lượng kia của Hoài vương, nhớ phái người tới phủ của hần lấy về.”

Yến Tiêm Tiêm cười, “Lão bản yên tâm, ta đã lo xong việc đó rồi, còn chiết khấu cho hần thành mười vạn lượng tròn.”

Mặc Vĩ Thiên vừa cười vừa nói: “Được, nếu hần là hoàng thân quốc thích, chiết khấu cho hần.”

Yến Tiêm Tiêm che miệng cười khê: “Vị hoa khôi thực sự kia không muốn lên đài.”

Mặc Vĩ Thiên thờ ơ: “Yến Phiên Tiêm cũng không ép buộc ai phải làm việc, kệ nàng ta đi.”

Yến Tiêm Tiêm gật đầu, nàng không hỏi gì nữa, chỉ nhẹ nhàng hành lễ rồi xoay người rời đi.

Lâm Hi Nguyệt kinh ngạc chỉ vào Mặc Vĩ Thiên, “Vị sao nàng ấy lại nghe lời người?”

Mặc Vĩ Thiên cũng lười giải thích, hần kéo Lâm Hi Nguyệt vào trong phòng rồi đóng cửa lại. Lâm Hi Nguyệt vốn định truy hỏi hần, nhưng vừa nhìn thấy Phó Du Nhiên đang ngồi bên cửa sổ thì lập tức quên hết mọi việc, nàng ta hú lên một tiếng quái dị rồi nhào vào ôm Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên nhấc chân đá văng Lâm Hi Nguyệt, tức giận nói: “Bổn đại gia là người trong sạch, sao có thể để cho nữ tử thanh lâu chiếm tiện nghi.”

Lâm Hi Nguyệt cười haha: “Ta chỉ là hành hiệp trượng nghĩa thôi.”

Hóa ra là, trên đường hồi kinh, Lâm Hi Nguyệt ngẫu nhiên lại kết bạn với vị cô nương có giọng hát tuyệt vời kia, nàng ấy đang đưa song thân bị bệnh nặng đến kinh thành chữa bệnh, nhưng được phí đối với họ mà nói quả thực là một con số trên trời. Lâm Hi Nguyệt vốn định đi nhờ Mặc Vĩ Thiên, nhưng ai ngờ cô nương kia lại nghĩ tới biện pháp này, nhiều lần khuyên bảo mà không có hiệu quả, Lâm Hi Nguyệt đành phải đi cùng cô nương ấy vào Yến Phiên Tiêm, cuối cùng chính nàng lại hiện thân giúp bằng hữu, vì thế mới xảy ra một màn dở khóc dở cười kia.

Nghe Lâm Hi Nguyệt giải thích xong, gương mặt Phó Du Nhiên đầy vẻ kính nể, mà Tề Diệc Bắc cũng nhìn Lâm Hi Nguyệt với cặp mắt khác xưa, chỉ có Mặc Vĩ Thiên là bĩu môi: “Ta thấy cô cũng chẳng thật tâm muốn khuyên nhủ cô nương kia, bằng vào thân thủ của cô, sao không đem trời nàng lại rồi tới tìm ta? Rõ ràng là cô muốn nhân cơ hội này giả mạo làm hoa khôi thôi.”

Lâm Hi Nguyệt hất cằm, “Không cần người quan tâm, dù là ai mua ta cũng không chiếm được tiện nghi của ta, ta còn sợ cái gì.”

Phó Du Nhiên cười cười: “Người làm thế là đúng, nếu đổi lại là ta, ta cũng sẽ làm như vậy.” – Hai nàng quay sang nhìn nhau, rồi cùng đập tay tán thưởng.

Lâm Hi Nguyệt cười hề hề: “May mà có người nâng giá ta mới thu được nhiều bạc như vậy, chỉ ngại đã làm phiền tới Hoài vương điện hạ.”

Phó Du Nhiên vội hỏi: “Người vừa đi gặp Hoài vương?”

Lâm Hi Nguyệt cười ngọt ngào, “Hoài vương thật sự là một người tốt, cư xử cũng rất ôn nhu...”

“Hần có nắm tay người, sờ chân người, kề vào miệng người?”

Lâm Hi Nguyệt nghiêm mặt lắc đầu. Phó Du Nhiên lại nói: “Vậy người có nhân cơ hội sàm sỡ hần?”

Lâm Hi Nguyệt vẫn lắc đầu, hai người nhìn nhau trầm mặc nửa ngày, rồi cùng thốt lên một câu: “Thật đáng tiếc a!”

Tề Diệc Bắc và Mặc Vĩ Thiên đồng thời phun nước, Lâm Hi Nguyệt nghe được tiếng động của bọn hần liền quay đầu lại, trừng mắt: “Nữ nhân nói chuyện khuê mật, mời nam nhân đi ra chỗ khác.”

Cân nhắc một hồi, cuối cùng hai vị nam nhân cũng quyết định đi ra ngoài. Để cho hai nha đầu này tự điên với nhau thôi, còn bọn họ đi chỗ khác bàn chuyện ứng phó với hành động ‘tốt kỳ lạ’ hôm nay của Hoài vương.

“Xú nha đầu, coi như người may mắn!” – Phó Du Nhiên thở phì phì, ngồi lên giường, “Việc trọng nghĩa như vậy mà không bảo ta cùng làm.”

Lâm Hi Nguyệt cười toe cười toét, “Người ghen tị việc ta hành hiệp trọng nghĩa, hay là ghen tị việc Hoài vương đối xử tốt với ta?”

“Quên đi!” – Phó Du Nhiên lườm Hi Nguyệt đầy khinh thường, – “Hoài vương là vì nể mặt ta mới cứu người đó.”

“Tùy người muốn nói thế nào thì nói.” – Gương mặt Lâm Hi Nguyệt đầy vẻ si mê – “Ta chỉ biết là Hoài vương đã vì ta mà vùng tiền như rác, cuối cùng còn phải lộ diện để áp chế những kẻ cạnh tranh. Chỉ mỗi điểm này thôi đã ăn đứt tên thái tử của nhà người rồi.”

Phó Du Nhiên bắt mồm: “Lão Tề thì sao?”

“Cùng là cạnh tranh như nhau, nhưng nếu hấn lộ diện trước thì còn ai dám cạnh tranh với hấn nữa? Nhưng vì sao đến cuối cùng hấn lại tăng giá lên đến mười vạn lượng? Có phải hấn thông đồng với Yến Phiên Tiêm muốn lấy hết tiền của Hoài vương không?”

“Hấn... hấn là thái tử mà, sao có thể lộ diện ở những nơi như thế này.”

Lâm Hi Nguyệt khinh thường nói: “Sao không được? Hoài vương cũng là người của công chúng đấy thôi, tại sao Hoài vương có thể vì một người con gái yếu đuối mà lộ ra thân phận của mình, còn thái tử thì không? Có lòng gian trá thì không thể làm kẻ trộm, dám làm lại không dám nhận, chi bằng hấn sớm rút lui để Hoài vương lên thay đi.”

“Hấn cũng không kém đến vậy đâu.”

“Người làm sao vậy?” – Lâm Hi Nguyệt nhìn Phó Du Nhiên với ánh mắt quái dị, trước đây mỗi lần hai người nói xấu thái tử thì Phó Du Nhiên luôn là người kích động hơn nàng, họ trách thái tử không phải, nói thái tử chiếm được cái hố xí nhưng lại không ị (*), tốt nhất là nơi nào có đánh giặc thì phái thái tử đến nơi đó giám sát, tranh thủ vì nước hy sinh thân mình, nhắm mắt xuôi tay nằm xuống đất. Nhưng hôm nay thì...

(*) Ý của các nàng là: Tề Diệc Bắc có được ngôi vị thái tử nhưng lại không chịu làm gì cho đất nước cả, chỉ ôm khư khư lấy cái ghế thái tử rồi ăn chơi trác táng thôi. Pó tay với cách so sánh của các nàng

“Ta không sao cả.” – Mặt Phó Du Nhiên hơi nóng lên, – “Chẳng qua vì đã ở cạnh một thời gian dài nên ta cũng hiểu một chút về hấn, ta phát hiện ra rằng, hấn cũng không vô dụng như chúng ta tưởng.”

Lâm Hi Nguyệt ngồi xuống cạnh Phó Du Nhiên rồi tỉ mỉ ngắm Phó Du Nhiên nửa ngày, nàng cảm thán: “Ta quên mất, hiện tại người đang là lão bà của hấn, đương nhiên phải nói đỡ cho hấn.”

Phó Du Nhiên giật mình: “Cái gì mà lão bà, chúng ta chỉ là phu thê trên danh nghĩa thôi...”

“Hai người không động phòng sao?” – Lâm Hi Nguyệt mở to hai mắt, quyết không bỏ sót một biểu cảm nào trên khuôn mặt của Phó Du Nhiên.

Không có động phòng, nhưng đã từng hôn môi, Phó Du Nhiên đỏ mặt, nhưng đỏ mặt trước mặt xú nha đầu này sao? Đừng đùa chứ! Nàng hít vào một hơi thật sâu, tạm thời đuổi được khí nóng ở trên mặt, “Hấn phải kết hôn và ta được gả cho hấn đều là bất đắc dĩ, có thể sau này ra khỏi cung ta sẽ tái giá.”

“Người nói giỡn sao.” – Lâm Hi Nguyệt vỗ đầu Phó Du Nhiên, – “Người mà tái giá thì tính là kết hôn lần thứ hai rồi, cho dù người vẫn còn là xử nữ thì cũng không có giá nữa. Mà chắc chắn Sơn ca và Cốt ca sẽ không đồng ý.”

Phó Du Nhiên vỗ trán, “Ta đã định hỏi người từ nãy mà quên mất, lúc người trở về có nhìn thấy bọn Cốt ca không? Các huynh đệ đều sống tốt chứ?”

Lâm Hi Nguyệt sững sốt, – “Đám Cốt ca, Sơn ca chưa đến kinh thành sao? Trong Thần Phong trại hiện giờ không có một bóng người mà.”

65. Chương 64

Chương 64: Thần Phong trại giải tán

“Người nói cái gì?” – Phó Du Nhiên bật đứng lên, – “Không có người là sao? Thế là có ý tứ gì?”

Lâm Hi Nguyệt cũng đứng lên theo, – “Ý tứ của câu đó là gì thì nó chính là thế, Thần Phong trại đã giải tán rồi, người không biết sao?”

“Nói vậy! Ta gọi Cốt ca cùng Sơn ca vào kinh vì muốn thương lượng việc này mà, bọn họ còn chưa tới đây thì sơn trại làm sao giải tán được?” – Phó Du Nhiên nói – “Lúc nào rồi mà người còn nói đùa với ta?”

Lâm Hi Nguyệt mặt nhăn mày nhú, “Chẳng lẽ ta lại không biết nặng nhẹ mà dám nói đùa chuyện này với người sao? Cha ta nói, từ đầu tháng tám các huynh đệ trong Thần Phong trại cứ tốp năm, tốp ba người cùng xuống núi, Cốt ca và Sơn ca còn qua Lâm Đình trại để từ biệt cha ta, họ nói người đã lập gia đình, bọn họ tìm được nơi nương tựa cho người thì an tâm rồi nên giải tán Thần Phong trại. Cha ta còn vừa cười vừa nói sau này không có người cùng chia địa bàn làm ăn với ông nữa, ta trở về lần này còn bị ông ấy bức hôn mà, làm sao mà giả được.”

Phó Du Nhiên kinh ngạc ngẩng người một lúc lâu, nàng đột nhiên quay người, bước huynh huych ra cửa, vừa đi vừa tức giận quát: “Tề Diệc Bắc!”

Tề học viên nghe thấy tên mình liền thò đầu ra từ một gian phòng khác như điểm danh, “Hai người nói chuyện xong rồi?”

Vừa nhìn thấy Tề Diệc Bắc, nổi tức giận trong người Phó Du Nhiên liền bùng nổ, nàng dùng chiêu “Chó dữ vồ mồi” nhào vào người Tề Diệc Bắc, khóa chặt hán lại. – “Rất cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Thần Phong trại?”

Trên mặt Tề Diệc Bắc hiện lên sự kinh ngạc, nhưng ngay lập tức hán đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường, “Vào trong rồi nói sau.”

Mặc Vĩ Thiên ngạc nhiên: “Huynh chưa nói uội ấy biết sao?”

Tề Diệc Bắc phát tay áo, “Vĩ Thiên, người ra ngoài trước đi.”

Mặc Vĩ Thiên gật đầu, còn thuận tay ngăn Lâm Hi Nguyệt đang muốn xông vào bên trong, hán bước ra rồi cẩn thận đóng cửa phòng lại.

“Sao lại thế này?” – Phó Du Nhiên vội vàng hỏi – “Vì sao Thần Phong trại lại giải tán? Sơn ca và Cốt ca đã đi đâu?”

“Chuyện này ta đã muốn nói sớm với cô.” – Tề Diệc Bắc kéo Phó Du Nhiên ngồi xuống, – “Lần đó cô nói với ta phải đưa Sơn ca và Cốt ca đến kinh thành, nên ta đã phái Vĩ Thiên thúc ngựa, nhanh chóng chạy tới Thần Phong trại để mời bọn họ vào kinh. Nhưng khi bọn họ vừa nghe thấy cô đã lập gia đình thì lại lập tức giải tán sơn trại, sau đó vài ngày, họ để lại một phong thư rồi biến mất sau một đêm.”

“Sao có thể như vậy?” – Phó Du Nhiên nghe xong càng hoảng hốt, – “Thư đâu?”

“Ở trong cung, khi trở về ra sẽ lấy cho cô xem.” – Tề Diệc Bắc cảm thấy không đành lòng trước vẻ mặt sốt ruột của Phó Du Nhiên nên giải thích thêm: – “Lúc đó cô đang mong ngóng được gặp bọn họ, nhưng bọn họ lại bỏ đi không lời từ biệt, ta sợ cô bị sốc nên không dám nói ngay lúc ấy. Sau này lại không tìm được thời điểm tốt để nói nên cứ trì hoãn mãi.”

Phó Du Nhiên chẳng nghe lọt được cái gì, nàng lập tức đứng lên, – “Chúng ta mau hồi cung!”

“Vậy có đi tới chỗ Huyền Sắc nữa không?”

“Để ngày khác đi, bây giờ về cung trước đã!”

Tề Diệc Bắc thở dài, hán thông báo với Mặc Vĩ Thiên một tiếng, cũng không đi tìm Vinh Thăng mà trực tiếp mua một cỗ xe ngựa, tự mình đánh xe đưa Phó Du Nhiên hồi cung.

Vừa mới bước qua cửa Đông Cung, Phó Du Nhiên đã hấp tấp hô: “Thư!”

“Cô đừng vội!” – Tề Diệc Bắc dẫn Phó Du Nhiên đến thư phòng, từ trong một cuốn sách hần lấy ra một phong thư nhưng lại không đưa ngay cho Phó Du Nhiên, – “Ta biết cô trọng tình nghĩa, nhưng sự thật đã phơi bày ra trước mắt, cô cũng đừng quá đau lòng.”

Phó Du Nhiên không nói được lời nào chỉ đưa tay giật lấy phong thư, nàng không tin dám huynh đệ sống với nàng từ nhỏ, cùng nhìn nàng lớn lên mà lại không để ý đến nghĩa khí, cứ thế bỏ nàng mà đi.

Mở bức thư, đập vào mắt Phó Du Nhiên là những nét chữ xinh đẹp uốn lượn trên trang giấy, hốc mắt Phó Du Nhiên nóng lên, nàng nhận ra nét chữ này là của Lý Phái Sơn.

‘Nha đầu, chúng ta chờ đợi ba năm, cuối cùng cũng nhận được một tin tốt – muội đã xuất giá. Tha thứ cho chúng ta không thể đến gặp muội, bởi vì... chúng ta quá hưng phấn, chờ không nổi nữa rồi. Thật ra, lúc cha muội lâm chung có để lại một gia tài kếch xù, nói là chờ muội xuất giá xong sẽ chia cho huynh đệ chúng ta, chúng ta không dám nói uội biết vì sợ muội đòi chia phần mà không chịu xuất giá.’

Bây giờ thì tốt rồi, rốt cục muội cũng đã lập gia đình, không còn người làm phiền chúng ta nữa. Cuối cùng chúng ta cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm, mang theo tiền của mình đi thực hiện những việc mình muốn làm. Nhân tiện đây ta nói uội biết một tin, lão Cốt vốn để ý nàng quả phụ bán đậu hũ ở chợ từ lâu, lúc này hẳn đã có thể danh chính ngôn thuận mang bạc đi cưới vợ được rồi. Những huynh đệ khác cũng sớm có kế hoạch hết cả, muội không cần phải lo lắng. Về phần ta, hai năm trước ta đã sắp xếp sẵn công việc ỉn, là làm trợ lý ột vị quan cỡ phẩm. Lần sau gặp mặt ta đã là nhân viên công vụ cấp quốc gia, lương bổng cũng khá khẩm.

Cuối cùng, nghe nói phu quân của muội cũng được lắm, toàn thể anh em chúng ta vô cùng cảm tạ hẳn từ tận đáy lòng, và cũng cảm thông sâu sắc đối với hẳn.

Muội bảo trọng.

P/S: Muội có thể viết thư cho ta, còn những người khác thì chớ có quấy rầy họ nữa, để yên cho họ thoát khỏi ác mộng đi.

Sơn trại, mừng năm tháng tám năm Chiêu Thái thứ ba mươi lăm.’

Phó Du Nhiên lật trái lật phải bức thư, xem lại không dưới năm lần, cuối cùng mới tức giận vỗ bàn. Tề Diệc Bắc có ý tốt muốn khuyên nhủ nàng, “Cô cũng không cần tức giận như vậy, sau khi cha cô qua đời, tốt xấu gì bọn họ cũng đã chăm sóc cho cô ba năm, cũng coi như có nghĩa khí.”

Phó Du Nhiên giận dữ: “Làm sao ta có thể không tức giận!” – Nàng lại vỗ lên mặt bàn, – “Huynh ấy bảo ta viết thư cho huynh ấy mà lại không ghi địa chỉ, có phải Sơn ca định đùa giỡn với ta hay không?”

Tề Diệc Bắc lúc này mới ngắc ra, “Cô còn muốn viết thư cho hẳn? Cô không trách bọn họ không có nghĩa khí, cô vừa đi khỏi thì đã lập tức giải tán sơn trại?”

Phó Du Nhiên nhìn Tề Diệc Bắc, – “Mặc Vĩ Thiên đến Thần Phong trại rồi nói thế nào? Hẳn nói ta được gả cho Thái tử sao?”

Tề Diệc Bắc lắc đầu: “Đương nhiên không phải, hẳn chỉ nói cô đã đính hôn, vài ngày nữa là thành hôn nên mời Sơn ca cùng Cốt ca đến kinh thành để gặp mặt.”

Phó Du Nhiên trầm ngâm suy nghĩ, nàng nhìn chằm chằm vào bức thư đang cầm trên tay, vẻ mặt kích động. Một lúc lâu sau nàng mới gấp bức thư lại cẩn thận rồi cất vào trong ngực áo, nàng cười không được tự nhiên: “Như vậy cũng tốt, đỡ làm ta phải lo lắng.” – Nói xong liền đứng dậy định đi, nhưng nhìn bộ dạng của nàng có giống người đang yên tâm không?

“Du Nhiên!” – Tề Diệc Bắc gọi tên nàng, hẳn làm bộ tùy tiện nói: “Nếu cô cảm thấy đau lòng thì có thể nói với ta.”

Phó Du Nhiên quay đầu nhìn hẳn, hốc mắt nàng ửng đỏ, đôi môi run run nhưng không nói gì cả. Không hiểu sao bộ dạng này của nàng lại khiến cho Tề Diệc Bắc cảm thấy xót thương từ tận đáy lòng, hẳn tiến đến nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, tay vỗ vỗ lưng nàng an ủi, “Nếu muốn khóc thì cứ khóc đi.”

“Khóc?” – Phó Du Nhiên lắc đầu, – “Ta không thích khóc.”

Tề Diệc Bắc nhẹ nhúu đuôi mắt, hẩn dịu dàng nâng gương mặt của Phó Du Nhiên lên, rõ ràng nàng đang cố kìm nén để không khóc, trong hốc mắt đã bắt đầu lấp lánh nước mắt, thế này lại khiến nàng có phần yếu ớt, mỏng manh.

Bất giác hẩn ôm nàng thật chặt, “Đừng lo, không còn bọn họ, nàng còn có ta.”

Câu nói này lại khiến đáy lòng của nàng thêm lo lắng, nước mắt lưng tròng cũng dần trôi đi, nàng đưa tay lên gạt mắt.

“Huynh nghĩ ta vì bị bọn họ bỏ rơi mà đau lòng à?”

“Chẳng lẽ không phải?”

Phó Du Nhiên lắc đầu, cười nói: “Vì huynh không biết đáy thôi, bọn họ... không phải người như vậy.”

Tề Diệc Bắc nhúu mày, Phó Du Nhiên đưa tay xoa nhẹ hai hàng lông mày của hẩn, “Không được nhúu mày, khó coi lắm.”

Nhìn vẻ mặt đượm buồn của Phó Du Nhiên khiến Tề Diệc Bắc không thể hình dung nổi, cái người vừa chửi bới âm ỉ ở thanh lâu kia và người bây giờ cùng là một người. Phó Du Nhiên của lúc này lại khiến cho người ta có cảm giác ấm áp. Hai hàng lông mày nhăn tít của Tề Diệc Bắc, nhờ bàn tay nhỏ bé kia xoa dịu mà nổi tức giận đã mờ đi không ít.

“Kỳ thật huynh nên nói cho ta biết sớm hơn.” – Phó Du Nhiên than nhẹ, – “Nếu ta biết sớm một chút thì có lẽ còn kịp.”

Tề Diệc Bắc không hiểu ý của nàng, Phó Du Nhiên chỉ cười, – “Sẽ có ngày ta được gặp lại họ thôi.”

Đám huynh đệ không nghĩa khí kia, nhân lúc nàng đi vắng lại cùng nhau chia bạc rồi giải tán sơn trại, nhưng vì sao nàng không buồn, không tức giận mà còn tỏ ra lo lắng cho bọn họ hơn? Từ lúc Phó Du Nhiên rời đi, Tề Diệc Bắc vẫn nghĩ mãi về vấn đề này.

Đến lúc chàng vạng Vinh Thăng mới trở lại, hẩn mang về một hòm nhỏ, nói là của quốc sư chuyển gấp cho thái tử phi. Mở ra thì thấy bên trong có hơn mười lọ đựng đan dược, kích thước lớn nhỏ khác nhau.

Vinh Thăng nói: “Quốc sư nói cái này gọi là ‘Thanh tâm đan’, sáng nào cũng uống một viên trong vòng một tháng, đây là thuốc dưỡng nhan ạ.”

Tề Diệc Bắc cười cười, hẩn khoát tay ý bảo Vinh Thăng lui xuống. Huyền Sắc cũng biết nếu hôm nay Phó Du Nhiên không tới thì hôm khác cũng sẽ tới làm phiền hẩn, nên hẩn chủ động dâng lên để miễn phiền phức sau này.

Cầm hòm đi vào tắm cung, Tiểu An Tử đang đứng ở ngoài cửa chờ hầu, Tề Diệc Bắc nhớ Phó Du Nhiên còn chưa ăn gì nên kêu Tiểu An Tử đi chuẩn bị đồ ăn, còn hẩn thì nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Đi vào trong phòng hẩn mới phát hiện ra Phó Du Nhiên đang ngồi trên giường tập trung viết cái gì đấy, dưới đất là thùng “hàng lậu” của nàng đang mở toang, hẩn thoáng thấy có vài món đồ mới ở trong đó.

“Sao nó lại ở đây nhỉ?” – Tề Diệc Bắc lên tiếng, hẩn tiến đến cầm chiếc bình sứ lên nhìn chăm chú, – “Hình như là món đồ trong thư phòng của ta?”

Phó Du Nhiên hoảng hốt, tay chân luống cuống gấp quyển sách nhỏ lại, nàng quay đầu nhìn Tề Diệc Bắc, gạt đầu không kiêng dè gì cả: “Đúng vậy, vừa rồi ra khỏi phòng ta thuận tay lấy đó, huynh đừng tiếc, nó là của ta rồi.”

Cái này thật là Đề phòng ngày đêm cũng không đề phòng được cướp ở trong nhà.

Tề Diệc Bắc cũng lười so đo cùng nàng, hẩn tò mò lại gần Phó Du Nhiên, “Nàng viết cái gì vậy?”

“Không cần huynh quan tâm.” – Phó Du Nhiên nén quyển sách nhỏ đang cầm trong tay vào thùng, sau đó khóa thật cẩn thận và đẩy lại vào gầm giường. Thực ra nếu có nhìn thấy nội dung ở trong sách thì Tề Diệc Bắc cũng chưa chắc đã hiểu được, nhưng hẩn cũng nên giả vờ thất vọng một chút.

“Huynh tìm ta có việc gì vậy?” – Nàng nói lảng sang chuyện khác.

Tề Diệc Bắc mỉm cười, vui vẻ hươ hươ chiếc hòm nhỏ ở trước mắt Phó Du Nhiên, “Huyền Sắc giao cho nàng.”

Phó Du Nhiên nhận chiếc hòm, sau khi nghe Tề Diệc Bắc giải thích cách dùng, nàng cười nói: “Hắn cũng thức thời đấy chứ, chắc chắn mẫu hậu sẽ thích cái này.”

Lát sau, Tiểu An Tử dẫn cung nữ mang đồ ăn vào trong phòng, Tề Diệc Bắc ăn bữa tối cùng Phó Du Nhiên. Hai người chỉ nói chuyện phiếm, không đề cập gì đến chuyện của sơn trại cả. Tề Diệc Bắc tưởng rằng hôm nay Phó Du Nhiên sẽ rất buồn nên cần người an ủi, đến lúc đó hắn có thể ưỡn ngực ra mà... Ách... Là hắn cho nàng mượn ngực để dựa vào thôi, ai ngờ... Tề Diệc Bắc thất vọng nhìn Phó Du Nhiên vẫn đang rất ung dung nhàn nhã, hắn đành đứng dậy cáo từ. (Có ai nghĩ linh tinh gì đâu mà bạn Tề phải giải thích vậy?)

Đêm hôm đó, gió thổi lồng lộng, trời tối đen như mực, trên bầu trời lấm tấm những chấm sao nhỏ thưa thớt. Ánh trăng bị những rặng mây che khuất lúc ẩn lúc hiện. Ở trong cung, một bóng người mạnh mẽ nhanh chóng tới gần tấm điện Đông Cung, hắn cẩn thận né tránh đám cung nhân gác đêm đang ngủ gật, linh hoạt tiến vào trong điện.

66. Chương 65

Chương 65: Mật mã của Phó Du Nhiên

Sớm hôm sau, Phó Du Nhiên tỉnh dậy định rời giường nhưng cảm thấy có chỗ khác lạ, bên gối của nàng hình như có một mùi hương nào đó phảng phất, nhưng không phải của nàng, sờ lên đôi môi thì nóng rẫy, có phần hơi sưng đỏ nữa, nhớ lại cảm giác nửa tỉnh nửa mê của mình, chẳng lẽ là... có kẻ vô sỉ nào đó nửa đêm lên vào phòng nàng trộm hương (sâm sỡ)?

Trong cung luôn canh phòng cẩn mật, ‘kẻ nào đó’ là ai thì không cần nói cũng biết.

Hai tay ôm lấy khuôn mặt đỏ hồng, Phó Du Nhiên gọi Tiểu An Tử, “Tối hôm qua... Thái tử điện hạ tới đây sao?”

Tiểu An Tử vội nói: “Nô tài lập tức đi hỏi cung nữ trực đêm hôm qua là Thu Lan ạ.”

Thu Lan là cung nữ trực tiếp hầu hạ Phó Du Nhiên, và đang bưng chậu rửa mặt đi vào phòng, nàng nghe được câu nói của Tiểu An Tử nhưng về mặt lại mờ mịt, “Đêm qua nô tỳ không thấy thái tử điện hạ đến, thái tử phi có việc gì sao ạ?”

“Không có.” – Phó Du Nhiên vội vàng rửa mặt. Chắc là nàng đã nghĩ nhiều rồi, đám thê thiếp của lão Tề còn đang chờ mỗi mồn con mắt thì làm sao hắn lại vụng trộm nhảy vào sâm sỡ nàng được? Huống hồ gì bọn họ đã đạt thành nhận thức chung rằng, cả hai chỉ là huynh đệ, huynh đệ thì làm sao có thể làm ra loại hành động thân mật như vậy? Có khi đêm qua nàng nằm mơ bậy bạ, ôm gối lại tưởng là soái ca (traí đẹp) nên hôn hít, cắn lung tung, cuối cùng môi mới sưng đỏ lên như thế, thật là vô sỉ mà...!

Đúng lúc Phó Du Nhiên đang mãi suy nghĩ miên man thì có cung nhân tiến vào bẩm báo, hoàng hậu nương nương muốn triệu kiến nàng.

Hoàng hậu chắc chờ không nổi nữa rồi, Phó Du Nhiên nhanh tay rửa mặt thay quần áo, còn thuận miệng hỏi: “Thái tử đâu? Thông báo cho Thái tử cùng ta đi thỉnh an mẫu hậu.”

Tiểu An Tử đang chải đầu cho Phó Du Nhiên, nói: “Sáng sớm nay điện hạ đã ra khỏi cung rồi ạ.”

—

Tề Diệc Bắc ra cung, sáng sớm hắn đã rời hoàng cung đến Mặc phủ, nhưng không phải đi tìm Mặc Vĩ Thiên, mà là tìm Lâm Hi Nguyệt.

“Cô xem giúp ta, cái này viết gì vậy?”

Tề Diệc Bắc đưa một quyển sách nhỏ cho Lâm Hi Nguyệt đang ngáp ngáp dài, Lâm Hi Nguyệt ngẫm nghĩ một hồi, đột nhiên cười nói: “Huynh bị ai tiên phiêu vậy?” – Nói xong lại tự vỗ trán, – “Còn ai vào đây nữa, chắc chắn là đại trại chủ?”

Tề Diệc Bắc cùng Mặc Vĩ Thiên đều không hiểu, Tề Diệc Bắc gật đầu nói: “Thật ra quyển sách này là của nàng ấy, nhưng ‘Tiên phiêu’ là gì vậy?”

“Tiên phiêu chính là cướp tiền.” – Lâm Hi Nguyệt lè lưỡi, cười hì hì chỉ vào trang thứ nhất “Lấy mật sắc cầu mê xử làm, cầu mê xử liễu trăm nguyệt câu” nàng nói: “‘Lấy’ chính là ‘Xảo trá’, ‘Mật’ là ‘Bắc’, đại khái là chỉ huynh đó Tề Diệc Bắc, ‘Sắc cầu mê xử’ là ‘Hoàng kim’. ‘Làm’ chính là ‘Ngàn’, ‘Cầu mê xử’ là ‘Bạc’, ‘Liễu trăm nguyệt câu’ là ‘Một trăm hai mươi’. Cả câu ghép lại là: ‘Lừa Tề Diệc Bắc được ngàn lượng vàng, một trăm hai mươi hai lượng bạc.’”

Nghe Lâm Hi Nguyệt phiên dịch xong, Mặc Vĩ Thiên cười nghiêng ngả, cười đến mức ngã ra khỏi ghế. Tề Diệc Bắc mặt đen xạm, hẩn nghiêm mặt nói: “Cô có nói đúng ý nghĩa của những câu trong quyển sách này không đấy?”

Cũng không cần phải để ý từng từ một chứ? Giải nghĩa thì chỉ cần tương đối thôi mà.

Lâm Hi Nguyệt nhìn hẩn, ý cười trong mắt ngày càng đậm, “Xem ra nha đầu chết tiệt kia đã đào của huynh không ít bảo bối đâu.”

Tề Diệc Bắc nhớ tới thùng “hàng lậu” to đùng kia mà cảm thấy uể oải, hẩn gật đầu, cả giận nói: “Chưa thấy ai như nàng ấy, vừa thành thân đã vội vã thu thập đồ để tái giá.”

“Huynh không biết thì đừng có nói bừa!” – Lâm Hi Nguyệt tức giận, trừng mắt liếc Tề Diệc Bắc, “Đây là danh sách triệt khẩu của nha đầu kia cấp cho các huynh đệ trong Thần Phong trại.”

“Triệt khẩu?”

Nhìn vẻ mờ mịt của hai người, ‘Lâm giáo sư’ đánh phải giải đáp. Triệt khẩu, cũng chính là phi tang, là thủ đoạn được dùng để hợp thức hóa tang vật, còn từ tiếng lông khác cao cấp hơn chính là ‘Hóa sương’.

Lâm Hi Nguyệt giảng giải xong, Tề Diệc Bắc vẫn mơ mơ hồ hồ: “Nó có nghĩa gì?”

Lâm Hi Nguyệt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nàng chỉ tay vào Tề Diệc Bắc, “Không có một chút tư chất làm tặc gì cả, huynh xem cái này đi.” – Lâm Hi Nguyệt chỏ vào trang thứ hai – “Vạn đầu hổ, huyền điểm” – “ ‘Vạn đầu hổ’ là chỉ họ Vương, trong Thần Phong trại chỉ có một tên mặt rỗ là có họ Vương. ‘Huyền điểm’ là rùa, câu này ta cũng không rõ lắm, chẳng lẽ là chia cho hẩn một con rùa?” – Lâm Hi Nguyệt lắc đầu tỏ vẻ không hiểu, nàng mở tiếp sang trang thứ ba, “ ‘Vạn bông tuyết’, là họ Bạch, ‘canh chén’ là chén lớn. Tức là nàng ấy muốn chia cho Bạch sơn tặc một cái chén lớn. Còn có Thường sơn tặc, một bức họa...”

Lâm Hi Nguyệt giảng giải từng trang một, còn Tề Diệc Bắc đứng một bên nghe cũng hiểu được ít nhiều, hẩn hiểu “con rùa” có nghĩa là cái gì, có lẽ là chỉ bức tượng bạch ngọc Vạn thọ Quy (bức tượng Rùa vạn tuổi bằng ngọc trắng), hẩn đã từng thấy nó ở trong rương “hàng lậu” của Phó Du Nhiên. Không hiểu tại sao trong lòng Tề Diệc Bắc lại dâng lên một loại cảm xúc vừa tức giận vừa đau lòng, thì ra nàng ấy lấy một thùng đầy đồ quý nhưng lại không phải cho chính mình.

“A! Có cả ta nữa này!” – Lâm Hi Nguyệt reo lên – “Nha đầu kia đúng là bạn chí cốt của ta, nhưng đây là cái bình gì vậy? Từ ở phía trước đã bị xóa mất rồi.”

Mặc Vĩ Thiên vừa hớp một ngụm nước trà liền “Phốc ——” một tiếng, toàn bộ nước trà đều phun ra hết, “Ta biết muội ấy lấy được một cái bình, nhưng sau đó lại bị bắt phải nhả ra, thì ra cái bình kia là để cho cô.” – Hẩn nói xong, không nhịn được nữa, cười phá lên.

“Phải nhả ra?” – Lâm Hi Nguyệt vỗ bàn đứng lên, chỉ tay vào Tề Diệc Bắc: “Nhất định là do người bức nàng ấy phải nhả ra. Đồ nhà giàu mà còn nhỏ mọn!”

Tề Diệc Bắc im lặng một lúc, cuối cùng mới nói, “Nếu cô muốn, khi nào về cung ta cấp cho cô vài cái.”

“Một lời đã định!” – Lâm Hi Nguyệt quá hưng phấn, – “Nhìn không ra người cũng rất tốt nha, sớm biết người là người có tiền thì ta đã xung phong gả cho người rồi, chắc, thật là tiện nghi cho nha đầu kia!”

Về mặt của Tề Diệc Bắc vô cùng khó tả, hần chỉ vào Mặc Vĩ Thiên: “Hần có nhiều tiền hơn ta.”

Mặc Vĩ Thiên nhảy dựng, “Giỡn cái gì vậy, huynh tự chui đầu vào đám cạp cái lại còn muốn kéo theo huynh đệ cùng chôn à!”

“Cùng người cái mông!” – Lâm Hi Nguyệt vớ lấy ấm trà ở trên bàn ném về phía Mặc Vĩ Thiên, – “Xanh mờ rồi cũng đừng hòng mơ tưởng lấy được ta!”

Mặc Vĩ Thiên lắc mình né qua, hần nhìn Lâm Hi Nguyệt rồi lắc đầu thở dài: “Người này so với người kia càng hung hãn hơn.”

Lâm Hi Nguyệt hếch chiếc mũi lên, “Hừ” mạnh một tiếng, cũng không thèm để ý tới Mặc Vĩ Thiên nữa. Nàng quay sang Tề Diệc Bắc, tay giơ quyển sách nhỏ lên, “Nói, cái này làm sao huynh có được? Theo lý mà nói thì chắc hẳn Du Nhiên không biết chuyện này, nếu không nó đã nói cho huynh nghe rồi.”

Tề Diệc Bắc không thể phủ nhận, đành gật đầu. Lâm Hi Nguyệt kinh ngạc: “Huynh trộm?”

Tề Diệc Bắc không lên tiếng. Lâm Hi Nguyệt suy ra ngay, không lên tiếng tức là đồng ý, sắc mặt của nàng trầm xuống, “Đường đường là Thái tử Đại Tấn mà lại có loại sở thích ám muội này.”

Tề Diệc Bắc vẫn trầm mặc, hần còn chưa nói, ngoài việc trộm sách, hần còn nhân tiện trộm hương. Đêm qua, lúc Tề Diệc Bắc lên vào trong phòng thì thấy Phó Du Nhiên đang nằm kên ra giữa giường, gối cùng chăn lại bay sang một góc. Lúc hần cúi người mò mẫm tìm chiếc chìa khóa, tiện tay đắp lại chăn cho nàng, tầm mắt vừa vịn chạm vào phần cổ áo xộc xệch của Phó Du Nhiên. Da thịt trắng nõn, chiếc yếm màu hồng nhạt lấp ló sau làn áo mỏng, phần đồi núi nhấp nhô theo từng nhịp thở của nàng... Mũi hần tràn ngập mùi hương thơm ngát rất riêng của Phó Du Nhiên, Tề Diệc Bắc kiềm chế, lại kiềm chế.... Nhưng cuối cùng vẫn không kìm nén được nữa, thân không nghe tâm (thân bất do kỷ), hần cúi người hôn trộm lên đôi môi mềm mại của Phó Du Nhiên. Vốn chỉ định lướt qua, nhưng ai ngờ đôi môi kia dường như có ma lực hấp dẫn khiến Tề Diệc Bắc mê luyến. Hơn nữa, tiểu nha đầu này trong lúc ngủ mơ lại nhiệt tình đáp lại khiến hần thiếu chút nữa đã.... Khụ! Cuối cùng hần bị trúng một quyền mơ ngủ của Phó Du Nhiên mới xực tỉnh, đề nén tiếng thở dốc của mình, hần xuống giường trộm lấy cuốn sách nhỏ ở trong rương “hàng lậu” rồi lại khóa kỹ và đẩy chiếc rương trở về vị trí cũ, hoàn thành công tác trộm đồ cùng trộm hương.

Đúng là không nghĩ tới, hóa ra cũng có một ngày hần bị người ta đánh bay khỏi giường. Tề Diệc Bắc đắm chìm trong hồi ức ngọt ngào, hần cười lắc đầu. Bỗng bên tai truyền đến một trận rì rầm.

“Thật là không biết xấu hổ, tự nhiên cười dâm dăng.”

“Đúng thế, ta thật lo lắng cho sự an nguy của Du Nhiên muội muội.”

“...”

Tề Diệc Bắc đen mặt nhìn cặp đôi vừa rồi còn đứng ở hai đầu chiến tuyến, mà nay đã cùng sóng vai ngồi xuống nhỏ to với nhau – Lâm Hi Nguyệt và Mặc Vĩ Thiên. – “Bàn tán về người khác cũng không cần phải nói trắng trợn ra như vậy đâu.” – Hần cầm cuốn sách nhỏ lên cất vào trong ngực áo, lại quay sang nhìn Mặc Vĩ Thiên cười lạnh: “Ta phát hiện ra huynh và Lâm cô nương rất hợp nhau, khi nào phụ hoàng hỏi hôn phối của huynh, ta sẽ nói đỡ cho.”

“Uy!” – Mặc Vĩ Thiên lập tức phân rõ giới tuyến cùng Lâm Hi Nguyệt, – “Ta thân ở Tào doanh mà lòng mang Hán quốc (*).”

(*)Nghĩa là: thân thể ở doanh trại quân Tào, nhưng trái tim luôn trung thành và hướng về nhà Hán. Ứng với hoàn cảnh của Vĩ Thiên thì, tuy thân hần ngồi cạnh Lâm Hi Nguyệt nhưng trái tim luôn hướng về Tề Diệc Bắc. =))

Tích của câu này như sau: Theo truyện “Tam quốc diễn nghĩa”, ba huynh đệ Lưu, Quan, Trương nấu mình dưới trướng Tào Tháo. Hiểu được bản chất gian hùng của hần, ba huynh đệ tìm cách rời đi, Tào Tháo không cam lòng nên cho quân đuổi đánh khiến cả ba huynh đệ bị thất lạc mỗi người một phương. Quan Vũ vì bảo vệ hai đại tẩu – cũng là vợ của Lưu Bị (Mi phu nhân, Cam phu nhân) – mà bị Tào Tháo bắt giữ. Sợ Tào Tháo ra tay giết hại hai vị đại tẩu mà Quan Vũ phải tìm kế hoãn binh, khuyên Tào Tháo hàng vua Hán (vua Hán đang bị Tào Tháo bắt giữ), còn Tào Tháo thì tìm cách thu phục Quan Vũ: cứ ba ngày một yến

(hội) nhỏ, năm ngày một yến lớn, còn ban cho hần nhiều vàng bạc châu báu cùng chức tước, nhưng Quan Vũ vẫn nhất quyết “Thân tại Tào doanh, tâm tại Hán”.

Tề Diệc Bắc hừ lạnh, “Chuyện hôm nay phải tuyệt đối bí mật, bằng không đừng trách ta không thể giữ miệng ở trước mặt phụ hoàng cùng lão sư.” – Dứt lời, hần liếc mắt nhìn sang Lâm Hi Nguyệt đang toe toét khi thấy người khác gặp họa, – “Nếu cô không muốn gả cho hần thì chớ có nói lung tung ở trước mặt Du Nhiên.”

Lâm Hi Nguyệt vừa định nói câu: ‘Lâm Hi Nguyệt ta không sợ bị uy hiếp’, nhưng lời nói lên đến miệng lại nuốt trở về, nàng liếc mắt sang Mặc Vĩ Thiên, chép miệng thở dài một tiếng rồi nói, “Ta đồng ý.”

Tề Diệc Bắc gật đầu hài lòng, – “Tốt lắm, hai người cứ từ từ mà bồi dưỡng tình cảm, ta đi trước.” – Hần phải sớm trở về, thừa dịp không có ai chú ý trả quyển sách về chỗ cũ.

Đến khi hần trở lại Đông cung thì đã gần trưa rồi, Phó Du Nhiên đi thỉnh an Hoàng hậu còn chưa về. Tề Diệc Bắc nghênh ngang đi vào tẩm cung, thả quyển sách nhỏ vào trong rương, làm việc nhanh gọn đến thần không biết quỷ cũng không hay, đúng là vừa đẹp!

Xong việc, hần gọi Vinh Thăng đi chuẩn bị một bàn đầy thức ăn ngon, vốn định chờ Phó Du Nhiên trở về ăn cùng, nhưng đợi đến chiều vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu.

Hay nàng bị Hoàng hậu gọi ở lại dùng bữa? Tề Diệc Bắc quyết định đi tới Tử Hòe cung để xem xét tình huống. Hần mới đi đến nửa đường đã nghe thấy một tràng cười thanh thúy như tiếng chuông ngân, dám đứng cười hào sảng như vậy ở trong cung, ngoại trừ Thái tử phi thì còn ai vào đây nữa? Lăn theo tiếng cười đi tới, vượt qua hòn giả sơn, hần thoáng thấy một bóng người đứng cách đó không xa, sắc mặt Tề Diệc Bắc đột ngột trầm xuống.

Thái tử phi của hần, lúc này đang đóng vai đi cạnh một nam nhân, trên mặt nam nhân kia cũng mang ý cười, bộ dạng hần vô tội tự nhiên ghé vào tai của Phó Du Nhiên thầm thì vài câu, Phó Du Nhiên lập tức cười tủm tỉm, nàng nói, “Ta không nghĩ thì ra là người, nếu không cũng không mắng người đâu.”

67. Chương 66

Chương 66: Bảo bối bay tới (Nhật được bảo bối)

Người nam tử kia không phải ai khác mà chính là nhị ca của Tề Diệc Bắc, là thần tượng của Phó Du Nhiên, và là Hoài vương anh tuấn khí phách của chúng ta – Tề Thụy Nam.

Tề Thụy Nam vẫn giữ ý cười ở trên môi, hần nhìn Phó Du Nhiên: “Ta cũng không ngờ đó lại là Thái tử phi.”

Phó Du Nhiên ngược ngung, nàng đỏ mặt cúi đầu. Tề Diệc Bắc nhìn thấy cảnh này liền giận dữ, lúc hần hôn nàng còn chưa bao giờ thấy nàng thẹn thùng như vậy, thật là nực cười!

Tề Diệc Bắc hùng hổ đi đến trước mặt hai người, Phó Du Nhiên kinh ngạc nhìn hần: “Huynh đã về rồi à?”

Vô nghĩa! Hần đang đứng ở trước mặt nàng rồi còn hỏi làm gì nữa? Tề Diệc Bắc trừng mắt, hần quay sang Tề Thụy Nam nói: “Nhị ca vừa tới thỉnh an Đức phi nương nương sao?”

Tề Thụy Nam cười cười: “Đúng vậy, trùng hợp ta lại gặp thái tử phi ở đây nên hàn huyên vài câu.” – Dứt lời, hần lập tức ngửa đầu nhìn trời – “Thì ra đã trễ thế này rồi, ta cũng nên rời cung thôi.”

Phó Du Nhiên vừa định mở miệng nói thì Tề Diệc Bắc đã chen trước một bước: “Nhị ca.” – Khuôn mặt hần nhăn nhó, – “Việc hôm qua... Nhị ca không nói cho người khác biết chứ?”

Tề Thụy Nam cười nhẹ, – “Việc hôm qua là chuyện gì?”

Tề Diệc Bắc vui mừng đến nỗi thể hiện cả lên mặt, hần nói nhỏ: “Chỉ vài ngày nữa là ta tham chính, nếu để cho phụ hoàng biết được việc này thì người lại nổi khùng lên, cảm ơn nhị ca.”

Tề Thụy Nam cười lắc đầu, – “Thái tử phi là tân nương nên vẫn còn tính cách của một tiểu hài tử thì cũng thôi, nhưng ngay cả đệ cũng thế, lại còn dám mang thái tử phi đến những nơi đó.”

“Đều, đều là tại nàng...” – Tề Diệc Bắc chỉ vào Phó Du Nhiên, – “Nếu không phải nàng nói muốn tới đó mở mang kiến thức thì ta cũng sẽ không...” – Lúc hần loay hoay giải thích, vẻ mặt rất giống một đứa trẻ đang muốn dấu diếm việc nghịch ngợm sai trái của mình.

Phó Du Nhiên nghe Tề Diệc Bắc “chỉ trích” mình nhưng nét mặt lại không thay đổi chút nào, ra vẻ: đúng là thế, ta không có gì phản bác cả. Mãi đến khi Hoài vương đi xa, nàng mới quay sang châm chọc Tề Diệc Bắc: “Nếu không biết lòng huynh suy nghĩ như thế nào về Hoài vương, thì ta còn tưởng huynh rất thân với huynh ấy đấy.”

Giọng điệu trào phúng của nàng làm Tề Diệc Bắc thấy thực chói tai, hần thầm rùng mình. Hần nghĩ, hình như khi đứng ở trước mặt Phó Du Nhiên, bất giác hần lại biểu lộ ra nhiều tâm tư chân thật. Tuy trong lòng tự cảnh báo chính mình nhưng trên mặt hần vẫn nở nụ cười ôn hòa vô hại, – “Ta giả dối, chẳng lẽ hần không phải? Giờ chỉ xem là ai cao tay hơn ai thôi.”

“Có lẽ vậy.” – Phó Du Nhiên tỏ vẻ không có hứng thú nữa, – “Hôm nào rảnh nhớ mở yến tiệc ở Đông cung để thiết đãi Hoài vương.”

Tề Diệc Bắc nhăn nhó, “Vì sao?”

“Để cảm ơn huynh ấy đã giữ bí mật dùm chúng ta chứ sao.” – Phó Du Nhiên thần nhiên bước về phía Đông cung, – “Còn nữa, trưa hôm nay Đức phi nương nương và Hoài Vương đã chiêu đãi ta, ta cũng nên hoàn lễ cho họ mới phải.”

“Cái gì?” – Tề Diệc Bắc giữ chặt Phó Du Nhiên, – “Trưa nay nàng dùng cơm ở Ngân Hà cung?”

Ngân Hà cung là nơi ở của Đức phi, Phó Du Nhiên gật đầu, – “Vừa từ chỗ của mẫu hậu ra, ta gặp được Đức phi cùng Hoài vương, bọn họ mời ta dùng bữa, mời quá nồng nhiệt nên ta cũng không tiện từ chối.”

Tề Diệc Bắc hừ lạnh, – “Là lời mời không thể từ chối hay là gặp sắc tâm hỉ? (thấy trai đẹp thì mắt sáng rồi)”

“Huynh nói bậy bạ cái gì đó?” – Phó Du Nhiên nghiêm mặt, liếc Tề Diệc Bắc trắng mắt, – “Lúc ấy còn có tam công chúa và ngũ công chúa ở đấy, người ta đều đồng ý rồi, chẳng lẽ ta lại từ chối? Làm sao ta nói thể được.”

“Tam tỷ và ngũ tỷ cũng đi?” – Giọng điệu của Tề Diệc Bắc đã khá hơn một chút, – “Dù thế nàng cũng không nên đồng ý dễ dàng như vậy, nếu mẫu hậu mà biết chắc chắn sẽ đi tìm nàng tra hỏi. Còn nữa, Hoài vương đột ngột tốt với nàng như thế, không biết là hần lại có âm mưu gì đâu.”

“Không cần huynh quan tâm!” – Phó Du Nhiên bực mình giật khỏi tay của Tề Diệc Bắc, nàng hiên ngang, tiêu sái bỏ đi.

Sắc mặt Tề Diệc Bắc trầm xuống, đôi lông mày nhíu chặt đến nỗi hai đầu mày sắp chạm vào nhau, hần cau có mãi cơ mặt mới từ từ giãn ra, vì hần đột nhiên nhớ tới chuyện hôm qua, có tiểu nha đầu nào đó đã vượt lông mày cho hần, bảo hần không được cau mày. Tề Diệc Bắc nhìn bóng dáng của Phó Du Nhiên mà muốn đuổi theo, nhưng vừa nhắc chân bước được hai bước lại dừng lại. Hần ngẩng đầu nhìn sắc trời, rồi xoay người bước vội sang một hướng khác.

Lại nói về Phó Du Nhiên, nàng vừa bực mình chuyện Tề Diệc Bắc luôn nghi ngờ Hoài vương, lại vừa muốn hần đuổi theo mình. Bước được vài bước đi tới cửa cung, nàng liền vội trộm quay đầu lại liếc hần một cái, nhưng người vừa đây mà đã biến đi đâu mất rồi? Phó Du Nhiên đi vào Đông cung, vừa vặn thấy Vinh Thăng đang bước vội ra, hần đi về hướng Thanh Nhã Viên.

“Vinh Thăng!” Phó Du Nhiên gọi hần lại, cười nói, – “Người làm cái gì mà vội vàng thế?”

Từ sau khi bị trúng một quyền của Phó Du Nhiên, Vinh Thăng đâm ra rất kính sợ nàng, hẩn vội vàng dừng bước, nói lắp ba lắp bắp: “Đây là... Nô tài là...”

Phó Du Nhiên hí hóp mắt, “Sao thế? Lại muốn bị đánh à?”

Vinh Thăng vội vàng lui ra sau hai bước, thận trọng nói: “Thái tử điện hạ phái nô tài đến thông báo cho Yến Lương đệ, đêm nay Thái tử muốn đến Thanh Nhã viên ạ.”

“Ta còn tưởng ngươi có chuyện gì thú vị chứ, chuyện này thì có gì mà phải dấu diếm?” – Phó Du Nhiên cười hì hì, nàng khoát tay, – “Thôi ngươi mau đi đi, Yến Lương đệ đang nóng lòng chờ ngươi tới đó.”

Vinh Thăng day trán, từ sau hôm đại hôn tới giờ hẩn chưa từng thấy Thái Tử đi qua tẩm cung của các vị Lương đệ khác, lúc nào người cũng ở cùng Thái tử phi, nếu không thì cũng là ngủ một mình. Hành động của Thái tử khiến hẩn nghĩ tình cảm giữa Thái tử và Thái tử phi rất tốt đẹp, thế nhưng... Thái tử phi nghe xong tin Thái tử đi tới chỗ của phi tần khác mà lại thờ ơ như vậy? Điều này thật kỳ quái.

Vinh Thăng rời đi, trên mặt vẫn còn vẻ hồ nghi. Vinh Thăng đi rồi mà Phó Du Nhiên vẫn đứng ngơ ngẩn ở tại chỗ một hồi lâu, cuối cùng nàng thở dài một hơi, xoay người đi vào trong tẩm điện.

Ở hoàng cung này, nàng chỉ thân thiết với mỗi Tề Diệc Bắc, mà nàng quen biết với hẩn cũng bởi vì có đoạn kỳ duyên kia, hai người coi như có giao tình không tị. Mặc dù Chiêu Thái đế đối xử với nàng rất tốt, nhưng không thể giống như Sơn ca, Cốt ca đã ở bên nàng, chăm sóc nàng từ tấm bé, Hoàng hậu thì không có vấn đề gì, nhưng bà lại về cùng một phe với Tiết Huyền Trữ. Còn những người khác nàng chỉ quen biết xã giao mà thôi, không hay qua lại. Từ trước đến nay luôn quen nhìn thấy Tề Diệc Bắc xuất hiện ở trước mặt mình, nhưng hôm nay không có hẩn bất giác lại thấy thật nhàm chán, không có việc gì để làm, thật có chút cô đơn.

Bảo Tiểu An Tử trông giữ ở ngoài cửa, Phó Du Nhiên kéo thùng “hàng lậu” của nàng ra, lấy quyển sách nhỏ rồi kiểm kê “tài sản” một lần nữa. Xong xuôi nàng đưa tay ra sau gáy, tháo chuỗi vòng bảo thạch ở trên cổ xuống, đây là phần thưởng Hoàng hậu ban cho nàng vì đã hoàn thành nhiệm vụ mang Thanh tâm đan trở về. Phó Du Nhiên lật trang giấy tới trang của Lâm Hi Nguyệt, rồi viết chuỗi vòng bảo thạch lên đó, nghĩ ngợi một chút, nàng lại viết thêm một dòng “Bạc trắng, một trăm hai mươi hai lượng”, thế này mới hài lòng cười.

Phó Du Nhiên cầm bức thư của Sơn Ca lên nhìn hồi lâu, không biết vì sao nàng luôn có cảm giác tin tưởng đám huynh đệ của mình, họ sẽ không bao giờ bỏ nàng mà đi. Chắc chắn khi bọn họ biết nàng đã xuất giá, vì sợ liên lụy đến nàng nên mới bịa chuyện để giải tán sơn trại.

“Một đám ngốc!” – Phó Du Nhiên không nhịn được, bật mắng một câu. Bọn họ nghĩ rằng nàng là đồ ngốc sao? Cái gì mà để lại một gia tài kếch xù, cái gì mà quả phụ bán đậu hũ? Tất cả đều là nói dối hết. Nàng đã sống ở trên núi mười bảy năm, nếu thực sự có cái gia tài đó thì nàng đã đào ra được từ lâu rồi, còn chờ bọn họ để đến bảy giờ sao?

Phó Du Nhiên lại lật mở trang giấy, trừ nàng ra thì vẫn còn bốn người nữa chưa được chia đồ, có lẽ ngày mai nàng nên tới thăm Tiết Huyền Trữ, nha đầu kia hình như có rất nhiều tiền, nếu có bị mất vài món đồ chắc cũng sẽ không để ý đâu.

Sau khi đã quyết định hàng động, Phó Du Nhiên cười nhẹ rồi khóa thùng “hàng lậu”, đẩy nó về vị trí ở dưới gầm giường, bỗng nàng thấy ở dưới giường có một vật gì đó. Nàng nhặt nó lên ngắm nghía, hóa ra là một khối ngọc bội hình rồng, mặt trên có khắc một chữ “Bắc” nho nhỏ. Nàng vừa nhìn là nhận ra ngay, đây chính là ngọc bội của Tề Diệc Bắc, hẩn đã đeo miếng ngọc này từ lúc còn nhỏ, có thể nói là vật bất ly thân. Miếng ngọc bội này, không nói tới chuyện nó là của Thái tử thì riêng đường nét chạm khắc tinh xảo này đã biết là bảo vật vô giá rồi.

Một vật quan trọng như vậy sao lại ở đây? Chỉ có thể là lúc đang kéo chiếc rương này ra mới không cẩn thận mà làm rơi nó.

Hay là... Ánh mắt Phó Du Nhiên hơi nheo lại. Suy nghĩ cẩn thận lại thì, đồ đạc trong rương không thiếu thứ gì, có lẽ lão Tề thấy nàng chòm của hẩn nhiều đồ như vậy nên định trộm lại vài món, nhưng không thành

công, hơn nữa còn làm rơi mất miếng ngọc bội quan trọng này. Phó Du Nhiên đã hoàn toàn quên mất việc Tề Diệc Bắc biết chỗ dấu chìa khóa của nàng.

Tóm lại là, bảo bối đã vào tay của Phó Du Nhiên thì đừng mơ tưởng nàng sẽ nhả ra. Phó Du Nhiên lại lôi thùng “hàng lậu” ra, vui vẻ mở cuốn sách nhỏ, một món đồ đáng giá như vậy nên chia cho ai đây?

Đưa cho Lâm Hi Nguyệt làm của hồi môn? Nghĩ ngợi một lúc, hay là thôi đi, đối với nàng ta thì tiền là số một, đồ này vật nọ tất cả đều phải đổi thành bạc mới tốt, nhưng một bảo bối như vậy mà đem đi bán thì thật tiếc. Phó Du Nhiên soát danh sách huynh đệ một hồi, cuối cùng cũng không biết nên đem cho ai. Thôi quên đi, không nghĩ nữa, tại sao lại vì một miếng ngọc bội mà phát sầu chứ. Nếu Tề Diệc Bắc phát hiện mất miếng ngọc bội này thì tất nhiên sẽ đi tìm, hắn mà biết nàng đang cầm thì chắc chắn sẽ đòi lại, cho nên không thể để nó ở trong rương được, quá dễ bị phát hiện, nhưng cũng không thể để trong hộp ngoài, lỡ có ai táy máy thì chẳng phải thiệt nàng sao? Căng óc nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng hai mắt Phó Du Nhiên sáng lên.

Nàng tìm một sợi dây màu đỏ, xỏ qua miếng ngọc bội rồi đeo luôn lên cổ mình, xong việc nàng cười hắc hắc, để đây là an toàn nhất.

68. Chương 67

Chương 67: Xông vào Thanh Nhã Viên

Đêm đã về khuya, Phó Du Nhiên ngủ không được sâu, giấc ngủ của nàng cứ chập chờn, đôi lúc nàng mở mắt tỉnh dậy, hi vọng có thể nhìn thấy một bóng người lén lút đi vào phòng lục lọi tìm đồ bị mất, nhưng thật đáng tiếc, nàng đợi cả đêm vẫn không thấy bóng dáng của ai đó.

Chắc lúc này hắn đang sung sướng nằm ôm mỹ nhân ngủ ngon lành. Yển Bội Nhược rất xinh đẹp, đáng người lại yêu kiều động lòng người, đã có mỹ nhân ở trong lòng thì hắn còn nhớ tới khối ngọc bội này để làm gì. Nhưng hắn thật thiếu khí phách! Cho dù hồi chiều nàng quay người bỏ đi trước, nhưng hắn cũng không thể im hơi lặng tiếng mà biến mất như thế được. Hắn biết rõ trong cung này nàng không có bằng hữu, vậy mà còn bỏ nàng lại một mình.

Sáng sớm hôm sau, Phó Du Nhiên trưng nguyên đôi mắt thâm quầng mà xuống giường, nàng đang tính thực hiện kế hoạch sang mời Tiết Huyền Trữ đi dạo thì nàng ta đã xuất hiện.

Thì ra Tiết phu nhân bị bệnh, Tiết Huyền Trữ đã đến xin ý chỉ của Hoàng hậu để về nhà mấy ngày chăm sóc ấu thân, sau đó nàng ta sang báo cáo với Phó Du Nhiên, thuận tiện mượn luôn kim bài rời cung.

Thấy thần tài sắp đi mất, Phó Du Nhiên cũng đành dẹp kế hoạch của mình sang một bên. Cả buổi sáng vẫn không thấy Tề Diệc Bắc xuất hiện, Phó Du Nhiên nhàn rỗi đến mức cả người sắp mọc đầy lông thành người tiền sử.

“Quá nhàm chán!” – Sau khi múa may một đoạn Phục Hổ La Hán Quyền gà mờ, Phó Du Nhiên vẫn cảm thấy buồn chán, nàng than thở.

Đây là nàng còn chưa biết, những ngày tra tấn còn ở phía sau.

Ba ngày sau.

Phó Du Nhiên đỡ đầu gối ở lan can phơi nắng. Không có Tề Diệc Bắc, không có kim bài rời cung, Phó Du Nhiên không thể nghĩ ra ngoài việc ngồi ngắm người thì nàng còn có thể làm gì khác...

“Thái tử phi diện hạ...”

Đang lúc Phó Du Nhiên thở dài thở ngắn thì Tiểu An Tử hốt hơ hốt hải chạy tới. – “Thái tử diện hạ lại tới Thanh Nhã Viên ạ.”

“Ta biết rồi.” – Phó Du Nhiên nhàm chán ngoáy lỗ tai, – “Tiểu An Tử, có cái gì chơi đùa được không?”

Tiểu An Tử ngượng nghịu, ba ngày nay hắn đã làm đủ mọi trò, chỉ còn thiếu mỗi nước treo lên cây làm khi thối, nhưng dù hắn có làm gì thì Thái tử phi vẫn chán nản. Thực lòng thì không phải Phó Du Nhiên khó tính, mà là... những ý tưởng của hắn đều rất... khác người.

Ví dụ như, hắn đem một cái quần sửa thành một cái áo mà không nhìn ra dấu vết đã bị sửa, hoặc lấy một sợi dây thừng tết thành bông hoa mười cánh, không thì xâu các hạt châu lại thành chuỗi vòng cổ hoặc đồ trang sức... Phó Du Nhiên thực sự không thể nhìn ra chút hứng thú vui vẻ nào trong những trò đó.

“Quên đi!” – Phó Du Nhiên chống thắt lưng đứng lên, – “Sớm muộn gì ta cũng buồn chết vì mấy trò của người, chỉ bằng chúng ta cũng qua Thanh Nhã Viên đi dạo?”

Tiểu An Tử giật mình, vẻ mặt hắn lộ rõ sự khiếp sợ: “Điện hạ muốn đến đó làm gì ạ?”

“Người làm gì mà như nhìn thấy quỷ vậy?” – Phó Du Nhiên thần thiên nói, – “Tuy ta cũng không dành lòng khuấy rầy đời tình nhân kia, nhưng ta thực sự thấy khó chịu lắm rồi. Đã ba ngày rồi đấy, người cũng phải thông cảm cho ta.” – Dứt lời nàng đi trước mở đường.

Tiểu An Tử bị dọa sợ chết khiếp, chuyện Vinh tổng quản bị Thái tử phi đánh thì ai chẳng biết. Mặc dù Vinh tổng quản nói hắn bị đụng vào cánh cửa, nhưng chuyện hắn bị hành hung giữa ban ngày ban mặt cũng có người chứng kiến, mặc dù không nói rõ là bị ai hành hung, nhưng người đánh Vinh tổng quản đến đến xì cả mắt chắc chắn là Thái tử phi điện hạ cao quý, phóng khoáng của chúng ta. Người tuyệt thật, nghe không lọt tai một câu liền ra tay ngay, giờ lại đi tới Thanh Nhã Viên, còn không phải muốn xả đám chua, đại khai sát giới hay sao?

Lo lắng cho hai cái mắt của mình, Tiểu An Tử đành phải ngoan ngoãn đi theo Phó Du Nhiên, cùng lắm thì sau khi Thái tử phi đánh đã tay rồi, hắn sẽ nhảy ra khuyên nhủ vài câu, coi như hắn đã dùng hết sức mình.

Thanh Nhã Viên cũng giống với chỗ ở của các phi tần khác, khuôn viên nơi đây hoàn toàn độc lập, mặc dù không thể so sánh với tầm cung của Thái tử, nhưng lại có nét lịch sự tao nhã riêng, rất hợp với cái tên của nó.

Ngoài dự liệu, hai người họ đến Thanh Nhã Viên nhưng không gặp được Tề Diệc Bắc, chỉ thấy Yến đại mỹ nhân đang u oán ngồi đánh đàn một mình ở trong phòng. Đôi bên nói chuyện mới biết, thì ra Tề Diệc Bắc đang đi được nửa đường tới Thanh Nhã Viên thì bị Hoàng hậu gọi đi mất. Nhưng mà... cho dù Thái tử không tới được thì cũng không cần khổ sở đến mức độ này chứ?

Thế nên cả hai lại cùng nói chuyện thêm một lúc nữa mới biết được rằng, chuyện không chỉ có vậy.

Mấy ngày nay, tuy Tề Diệc Bắc ngày nào cũng tới Thanh Nhã Viên nhưng chưa bao giờ ngủ lại. Thái độ này của hắn rõ ràng đã ngầm ngầm nói ọi người biết, hắn không quá hứng thú với Yến mỹ nhân. Kết quả là, cả một đám cung nhân đối từ nét mặt tươi cười sang vẻ cau có khó chịu, thậm chí bọn chúng đối xử với nàng còn chẳng bằng trước đây. Có câu: ‘Sông có khúc, người có lúc’. Yến Bội Nhược đáng thương, khi ở nhà nàng là danh môn thực nữ được người người yêu mến cưng chiều, nhưng nay vào cung, đến cả tên nội thị thái giám có cấp bậc thấp cũng xem thường nàng, sao nàng có thể không khổ sở.

.

Ở trong cung Yến Bội Nhược cũng không có bằng hữu, may hôm nay có Phó Du Nhiên đến đây nói chuyện cùng nàng, mà Phó Du Nhiên còn là ‘Ân nhân cứu mạng’ của Yến Bội Nhược, nên từ lâu nàng đã cảm thấy Phó Du Nhiên như người một nhà, nàng đem bao nỗi ủy khuất bấy lâu ra tâm sự cùng Phó Du Nhiên, nước mắt đã lưng tròng.

Tiểu An Tử hoang mang đứng một bên. Làm sao bây giờ? Còn chưa nói được hai câu mà Thái tử phi đã dọa Yến Lương đệ khóc rồi. Hắn có nên nhảy vào khuyên can họ hay không? Nếu hắn làm thế thì có bị đánh không?

Đang lúc Tiểu An Tử khó xử không biết phải làm thế nào thì có một tiểu nha đầu mếu mếu máo máo đi vào, “Tiểu thư, canh bố của tiểu thư bị Hồng Diệp cướp đi rồi...” Vừa bước vào cửa, nhìn thấy Phó Du Nhiên, ngay lập tức nàng ta im bặt, phụng phịu đến đứng sau lưng Yến Bội Nhược.

Phó Du Nhiên từ nhỏ đã làm sơn tặc nên rất nhạy cảm với mấy từ ‘cướp bóc’, “Ai cướp mất cái gì? “

Tiểu nha đầu kia vội vàng quỳ xuống, “Thái tử phi diện hạ, là thị nữ của Tiết Lương đệ, Hồng Diệp ạ, nàng ta thấy nô tỳ đang bưng bát canh bỏ đến cho tiểu thư liền nói là Tiết Lương đệ cũng đang uống loại canh này, sau đó nàng ta cướp bát canh của nô tỳ.”

Nghe tiểu nha đầu phân trần xong, Phó Du Nhiên cảm thấy chuyện này cũng chẳng có gì to tát, “Chẳng phải chỉ là một bát canh thôi sao, người lấy bát khác là được rồi, vì sao phải khóc khóc mếu mếu như vậy.”

Yến Bội Nhược lo lắng kêu tiểu nha đầu kia lui xuống, nhưng tiểu nha đầu này rất quật cường, nàng ta vẫn quỳ trên mặt đất mà không chịu đứng lên, “Thái tử phi diện hạ, nếu chỉ là một bát canh thì nô tỳ cũng không hẹp hòi như vậy. Nhưng bọn họ thực khinh người quá đáng, chỉ cần nghe nói tiểu thư nhà nô tỳ có cái gì là bọn họ phải cướp cho bằng được. Nô tỳ biết Tiết Lương đệ đang về thăm nhà chưa thể quay lại ngay, hôm nay bọn họ cướp canh của nô tỳ chẳng phải là để ấy người tiểu nhân bọn họ uống hay sao?”

Phó Du Nhiên kinh ngạc, nàng nhìn Yến Bội Nhược: “Có chuyện như vậy thật sao?”

Yến Bội Nhược cúi đầu nói nhỏ: “Bội Nhược không được hoàng hậu nương nương yêu mến, nên những hạ nhân ở phía dưới cũng không coi Bội Nhược ra gì.”

Tình cảnh của Yến Bội Nhược khiến Phó Du Nhiên hết sức đồng tình, “Nàng có thể nói chuyện này cho Thái tử biết mà.”

Nước mắt của Yến Bội Nhược vừa ngừng, nay lại chảy xuống. Tuy nàng không được làm Thái tử phi, nhưng dù sao cũng đã được như ý nguyện gả cho Thái tử diện hạ, nàng còn tưởng rằng sau khi vào cung sẽ được sớm chiều ở bên cạnh âu yếm người thương, cuộc sống của nàng sẽ vô cùng hạnh phúc. Nhưng có ai ngờ rằng sự thật lại chẳng được như nàng tưởng tượng, đừng nói đến hạnh phúc, bây giờ muốn sống yên thân cũng là điều khó khăn. – “Chỉ còn vài ngày nữa là Thái tử phải tham chính, Bội Nhược không dám để những việc lặt vặt này làm phiền người. Huống hồ gì, nếu người biết được thì đã sao, chẳng lẽ muốn người đi dạy dỗ bọn họ ư? Đánh chó phải ngó mặt chủ, nếu Bội Nhược làm như vậy lại khiến mẫu tử Thái tử bất hòa, thì chẳng phải mọi việc sẽ càng tệ hơn sao?”

Hơn nữa, Yến Bội Nhược cũng là một nữ tử thông minh, sao nàng lại không biết cuộc sống ở trong cung hung hiểm thế nào. Nhưng hiểu thì hiểu, chứ suy cho cùng thì nàng vẫn chỉ là một cô gái mười mấy tuổi thiếu kinh nghiệm ứng biến mà thôi, vì thế mới tự đẩy mình vào tình cảnh lúng túng, xấu hổ.

Phó Du Nhiên nhớ lại thái độ thờ ơ của Hoàng hậu với Yến Bội Nhược, trong đầu nàng bỗng nảy ra một ý tưởng: “Kỳ thực chuyện này cũng không khó giải quyết.”

Yến Bội Nhược mờ mịt, nàng không hiểu ý tứ của Phó Du Nhiên. Phó Du Nhiên cười: “Mẫu hậu có thành kiến đối với nàng, nàng có biết là vì sao không?.”

Yến Bội Nhược buồn bã gật đầu, trách thì chỉ trách cha nàng quá cố chấp, ông ấy cùng hoàng hậu đối chọi nhau như nước với lửa, mối quan hệ giữa họ đã không thể cứu vãn.

Phó Du Nhiên nói: “Vì thế, chúng ta phải ra tay từ gốc rễ!”

“Phải... làm như thế nào ạ?”

“Nàng về nhà khuyên cha đối xử thật tốt với Thái tử thì Mẫu hậu tự nhiên sẽ đối tốt với nàng thôi.”

“Nhưng cha ta, ông ấy...” – Đạo lý đơn giản như vậy sao Yến Bội Nhược lại không hiểu, nhưng cha nàng trời sinh đã có tính cách cố chấp, ông không bao giờ nghe lời nàng khuyên đâu.

“Nàng không thử thì làm sao biết được?” – Thấy Yến Bội Nhược chùn chân, Phó Du Nhiên liền cổ vũ, – “Không biết chừng cha nàng cũng có ý tưởng này nhưng chỉ thiếu một người làm trung gian, khích lệ ông ấy thôi.”

Nhưng Yến Bội Nhược vẫn rất do dự, lúc này, tiểu nha đầu kia lại tiếp lời: “Đúng vậy, tiểu thư à, chỉ bằng chúng ta cũng đến xin phép Hoàng hậu nương nương cho ra cung rồi về nhà khuyên nhủ lão gia, có lẽ sẽ làm lão gia thay đổi ý định.”

Lúc này Phó Du Nhiên mới chú ý tới cách xưng hô của tiểu nha đầu kia, nàng ngạc nhiên nói: “Tiểu nha đầu này là người nàng mang theo từ nhà ư? Tại sao cô nhóc vẫn gọi nàng là ‘Tiểu thư’?”

Yến Bội Nhược vội nói: “Thái tử phi thứ lỗi, Tiểu Nguyệt mới tiến cung chưa được bao lâu nên không hiểu quy củ ở trong cung ạ.”

“Cái đó không quan trọng.” – Phó Du Nhiên khoát tay, – “Ta muốn hỏi là, chúng ta có thể dẫn theo người nhà tiến cung sao? Ta cũng có thể sao?”

“Đó là điều đương nhiên ạ.” – Tiểu nha đầu kia đáp lời, “Người là Thái tử phi, có gì mà không thể ạ.”

Phó Du Nhiên mừng thầm, nàng vỗ bả vai của Yến Bội Nhược, cười nói: “Cứ quyết định như vậy đi, nàng trở về khuyên nhủ cha nàng, còn ta đi khuyên mẫu hậu, về sau nàng được sủng ái rồi cũng đừng quên ta.”

Nghe Phó Du Nhiên nói khiến cho Yến Bội Nhược rất cảm động, “Nhưng muốn ra ngoài cung thì phải có kim bài của Hoàng hậu nương nương” – Phi tần trong hậu cung muốn ra ngoài cung phải có ý chỉ của Hoàng hậu, nhưng Hoàng hậu đối xử với nàng rất lạnh nhạt. Yến Bội Nhược đã vài lần đến vấn an nhưng Hoàng hậu lại không tiếp nàng, với tình hình thế này thì nàng làm sao lấy được kim bài của Hoàng hậu?

Phó Du Nhiên đã làm người tốt thì tốt cho trót, nàng nói: “Cái này cứ giao cho ta.”

Yến Bội Nhược vô cùng cảm động, giọng nàng run run: “Ở trước mặt Hoàng hậu, mong Thái tử phi nói tốt dùm Bội Nhược, sau này Bội Nhược sẽ theo người, người chỉ đâu Bội Nhược đánh đó. Nhưng chỉ xin người đừng nói chuyện này với Thái tử, nếu Bội Nhược khuyên giải cha thất bại sẽ khiến Thái tử không vui.”

Phó Du Nhiên nhìn nàng chăm chú, – “Nàng... thật lòng thích Thái tử phải không?”

Yến Bội Nhược cúi đầu, nhỏ giọng nói, – “Thái tử điện hạ là một nam tử xuất sắc, có ai lại không ái mộ người đâu ạ.”

Lời nói này của Yến Bội Nhược nếu để người khác nghe được sẽ nghĩ nàng ta đang khen xã giao mà thôi, dù sao thì hình tượng của Thái tử Đại Tấn ở trong lòng mọi người quả thực có chút kém cỏi. Nhưng Phó Du Nhiên lại nghe ra được tấm lòng chân thành ở trong đó.

Rời khỏi Thanh Nhã Viên, Tiểu An Tử vội kêu lên: “Thái tử phi, người không định giúp Yến Lương đệ thật đấy chứ?”

Phó Du Nhiên liếc hần trắng mắt, – “Không thật thì ta nói ra làm gì? Người tưởng ta nói giỡn sao?”

“Nhưng mà...” – Tiểu An Tử gấp đến mức không biết phải nói cái gì, – “Người không sợ vì Yến Lương đệ mà đắc tội với Hoàng hậu nương nương sao? Thậm chí là bị Yến Lương đệ cướp mất sự sủng ái của Thái tử điện hạ?”

Phó Du Nhiên đưa ra hai ngón tay, “Thứ nhất, người hãy nhìn thái độ của mẫu hậu đối với Yến Lương đệ, thực ra mẫu hậu cũng không cố ý làm khó nàng ta, người chỉ không để ý tới nàng ta thôi. Như vậy có thể thấy, không phải mẫu hậu không muốn lôi kéo Yến Thượng Thư, chỉ là lúc trước hai người họ đối chọi với nhau quá gay gắt, gây ồn ào không ít nên mẫu hậu cũng không biết phải đối đãi với Yến Lương đệ như thế nào. Bây giờ chỉ cần đưa mẫu hậu một cái thang để bà thông thả đi xuống, những chuyện còn lại thì còn phải xem Yến Lương đệ có thể thuyết phục được lão cha nàng hay không. Thứ hai, Thái tử vốn không phải đang sủng ái ta cho nên sẽ không có chuyện tranh sủng mà người vừa nói. Hơn nữa, ta còn có tính toán khác.”

Tiểu An Tử nhìn Phó Du Nhiên đầy tò mò, Phó Du Nhiên buồn cười gõ nhẹ lên đầu hắn, “Lại quên đây là đầu à, cái gì cũng hóng hớt!”

Sự thật đã chứng minh, Phó Du Nhiên là kẻ có năng lực sinh tồn ở trong cung thiên bẩm, có vẻ như nàng đã đoán đúng tâm ý của Hoàng hậu. Nhờ Thái tử phi trợ giúp ở đằng sau, Yến Bội Nhược thực sự được về thăm nhà. Khi Phó Du Nhiên có được sự cảm kích của Yến Bội Nhược thì cũng thành công mở ra một màn cung đấu mới.

69. Chương 68

Chương 68: Sắc mặt hắc sao thế này

Đông cung lúc này thật vắng vẻ.

Hai vị lương đệ Tiết – Yến nối gót nhau về thăm nhà, trong Đông cung chỉ còn lại Thái tử phi và Nguyệt Hoa. Theo lý mà nói, chắc hẳn Thái tử sẽ đến tẩm cung của Thái tử phi hoặc chỗ của Nguyệt Hoa, nhưng mãi vẫn chưa thấy người xuất hiện ở tẩm cung, cũng không tới chỗ Nguyệt Hoa. Dù sao Nguyệt Hoa cũng chỉ là một lương viện nên không cần quan tâm tới, nhưng Thái tử phi thì khác. Thế nên tất cả mọi người ở trong cung đều rất ăn ý có cùng nhận thức rằng, vị Thái tử phi mới vào cung được một tháng, đã bị thất sủng.

Người ngoài thì không ngừng đoán già đoán non, còn kẻ trong cuộc lại coi như không hay biết gì. Hai ngày nay Phó Du Nhiên rất bận, không có thời gian để ý đến việc Tề Diệc Bắc đã đi đâu, hơn nữa, Tề Diệc Bắc cũng bắt đầu chính thức tham chính nên việc hắc bận rộn không về cung cũng hợp lý.

Rốt cuộc thì Phó Du Nhiên đang bận việc gì? Cứ nhìn trong quyển sách nhỏ của nàng thì biết. Trong sổ ghi đầy tên của các huynh đệ trong Thần Phong trại, chỉ còn lại một vài cái tên chưa được chia đồ, những người còn lại đã được nàng sắp xếp ổn thỏa.

Chỉ còn một nhiệm vụ, Phó Du Nhiên cảm thấy rất thoải mái, mỗi ngày nàng đều ghé qua chỗ này đi dạo, chỗ kia đi dạo, lúc nào trong đầu cũng nghĩ tới chuyện tìm và lấy về những món đồ có giá trị. Đồ đạc trong Đông cung cứ thế không cánh mà bay, nhưng con mắt nhìn của Phó Du Nhiên càng ngày càng cao, đã đến lúc những vật phẩm này đều không thể thỏa mãn nàng, nhưng dù sao nàng vẫn tự dặn chính mình không thể ra ngoài Đông cung gây án. Nàng vẫn nhớ rõ câu nói: Trong cung này, nàng không phải lão đại.

Loanh quanh Phó Du Nhiên lại tới thư phòng của Tề Diệc Bắc. Theo nàng quan sát, tranh chữ cổ ở nơi đó có rất nhiều, mặc dù nàng nhìn không ra chúng đáng giá chỗ nào.

“Uy!” – Tề Diệc Bắc ngồi trong thư phòng từ lâu, nhìn thấy Phó Du Nhiên đang ngấm ngấm bức tranh chữ, hắc nhin không được phải thốt lên, – “Nàng lấy từng đó vẫn chưa đủ sao?”

Phó Du Nhiên giật mình, mãi ngấm ngấm đôi tranh chữ đặt ở góc phòng nên nàng không để ý có người đang ngồi ở án thư (bàn làm việc trong thư phòng). Nàng quay đầu nhìn Tề Diệc Bắc, vồ vố ngược nói: “Huynh làm gì mà xuất quỷ nhập thần vậy? Muốn hù chết ta huynh mới hã dạ phải không?”

“Ta vẫn luôn ngồi ở đây!” – Tề Diệc Bắc tức đến độ không muốn nói gì thêm. Nàng nghênh ngang vào trộm đồ thì cũng thôi đi, lại còn trách hắc làm nàng sợ?

Phó Du Nhiên cuộn bức tranh đang cầm trong tay lại và đặt về chỗ cũ, nàng đi đến trước mặt Tề Diệc Bắc, cười nói: “Đã nhiều ngày không gặp huynh, ta đang có chuyện muốn nói đây.”

Tề Diệc Bắc bĩu môi, vừa định chế nhạo nàng vài câu thì đột nhiên hắc nghĩ tới một vấn đề. Tề Diệc Bắc chuyển từ vẻ mặt tươi cười sang lạnh nhạt, hắc nói: “Có chuyện gì?”

Thái độ xa cách đột ngột này khiến Phó Du Nhiên sửng sốt, nhưng rất nhanh nàng đã hưng phấn trở lại: “Ta nghe nói, Phi tần có thể mang theo hạ nhân trong nhà tiến cung có phải không?”

Nét mặt hờ hững của Tề Diệc Bắc thoáng run nhẹ, “Nàng... muốn làm gì?”

“Ta muốn cho Lâm Hi Nguyệt tiến cung”

“Không được!” – Tề Diệc Bắc giả bộ cứng rắn, – “Không thể được.”

Phó Du Nhiên ngoáy ngoáy lỗ tai, nàng chống hai tay lên án thư rồi kéo cả thân mình hướng về phía trước, vưỡn vàng ngồi trên mặt bàn, – “Vì sao lại không được?”

Một bà sơn tặc đã quá sức rồi, giờ lại thêm một bà nữa không sợ làm loạn cả Đông cung sao? Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng hắc cũng không dám nói ra, Tề Diệc Bắc đành nói, – “Bội Nhược biết thân phận của nàng ấy, nếu chúng ta mạo hiểm đưa nàng ấy vào cung mà bị phát hiện thì cả nàng và ta đều gặp phiền toái.”

“Yến lương đệ sẽ không nói.”

“Lòng người khó đoán, nàng có biết suy nghĩ của nàng ấy không?”

Phó Du Nhiên vuốt cằm, – “Ta giúp nàng ấy nhiều việc như vậy, nàng ấy sẽ không bán đứng ta.”

Tề Diệc Bắc kinh ngạc, “Nàng giúp Bội Nhược? Giúp cái gì?”

Phó Du Nhiên chỉ cười mà không nói, còn hỏi ngược lại: “Mấy ngày nay bắt đầu tham chính, cảm giác của huynh thế nào?”

Tề Diệc Bắc nhún vai, “Tốt, ta đang nhận việc sắp xếp tuần giảng.”

“Tuần giảng là cái gì?”

“Nó là buổi tuyên truyền khẩu hiệu cho các đơn vị đồn trú, muốn bọn họ vì nước tận trung, đề cao cảnh giác, an toàn sinh sản...”

Phó Du Nhiên kinh ngạc: “Đường đường là Thái tử mà phải làm chuyện này sao?”

Tề Diệc Bắc rất bất đắc dĩ, “Ta nghe nói, từ khi Đại Tấn khai quốc tới nay, trừ phụ hoàng mười lăm tuổi đã đăng cơ, không cần qua giai đoạn thái tử tham chính, thì tất cả các đời thái tử khác đều phải làm nhiệm vụ này đầu tiên.”

“Khó trách nghe giọng nói của huynh có vẻ khàn khàn.” – Phó Du Nhiên đồng tình nói, – “Vậy còn... Hai ngày nay Yến Thượng Thư đối xử với huynh có tốt không?”

Tề Diệc Bắc lắc đầu, khó hiểu: “Ta đang cảm thấy việc này thật kỳ quái, ông ta giống như thay đổi hoàn toàn, bất luận là ta nói cái gì cũng đều đồng tình, chẳng lẽ Bội Nhược về nhà đã nói chuyện gì với ông ta?”

Trên mặt Phó Du Nhiên thoáng qua vẻ mất mát, nhưng rất nhanh nàng đã dùng nụ cười tươi rói lấp đi, – “Yến lương đệ đúng là chân tình với huynh.”

Tề Diệc Bắc cười khẩy, vừa định mở miệng nói thì sắc mặt đột nhiên biến đổi, hắn nhìn Phó Du Nhiên, vẻ mặt trở nên ảo não vô cùng.

Phó Du Nhiên ngạc nhiên hỏi, – “Huynh làm sao vậy?”

Tề Diệc Bắc im lặng, hắn tức giận, hắn cảm thấy vừa rồi mình đã quá thả lỏng ở trước mặt Phó Du Nhiên, rất nhiều lời nói ở trong đáy lòng hắn cứ thế tuôn ra, nếu cứ mãi thế này thành thói quen thì rất không tốt. Hắn là thái tử, lại vừa dấn thân vào cuộc chiến quyền lực nơi quan trường, sao có thể để ột nữ nhân biết được tâm ý chân thật của mình? Có lẽ hắn đã bị nàng ảnh hưởng quá nhiều? Lúc trước hắn đã giác ngộ ra vấn đề này nên mới tránh mặt nàng vài ngày, nhưng vừa gặp mặt đã lại như vậy. Vừa thấy nàng, miệng như không có cánh cửa, cứ thế nói hết cho nàng nghe, hắn lại còn cảm thấy rất thoải mái. Đây... chẳng lẽ là di chứng sau khi hoán đổi?

“Sao huynh im lặng vậy?” – Phó Du Nhiên ghé mặt mình vào sát mặt của Tề Diệc Bắc, nàng thì thầm, – “Ta nói nhỏ cho huynh biết, Yến lương đệ làm như vậy là nhờ ta đã khuyên nàng ấy. Nếu huynh duy trì quan hệ hữu hảo với Yến thượng thư thì tự nhiên mẫu hậu sẽ đối xử tốt với Yến lương đệ, như thế đối với sự nghiệp của huynh cũng tốt, mà với Yến lương đệ cũng tốt, thật vẹn cả đôi đường, vậy còn không tính là ta đã giúp cho nàng ấy một việc lớn sao.”

Sắc mặt Tề Diệc Bắc trầm xuống, – “Nàng nói, là nàng bảo Yến Bội Nhược về nhà khuyên Yến thượng thư?”

“Đúng vậy!” – Phó Du Nhiên không nhận ra sự khác thường của Tề Diệc Bắc, – “Ta giúp hai người thúc đẩy chuyện tốt, có phải huynh cũng nên báo đáp lại cho ta, để Lâm Hi Nguyệt vào cung không?”

“Báo đáp cái đầu nàng!” – Tề Diệc Bắc nổi trận lôi đình, – “Ta đã nghĩ là có gì đó không đúng, thì ra là do nàng trút thêm phiền phức cho ta! Nàng là đồ ngốc sao, nhân quả không có việc gì làm nên mới đưa ra cách đó!”

Phó Du Nhiên ngơ ngác chớp chớp mắt, “Huynh điên rồi ư? Yến Thượng Thư thay đổi thái độ lẽ ra huynh phải vui mừng mới phải.”

“Ta vui mừng mới là điên rồi!” – Trước kia hai người đứng ở thế đối lập, đối phương có chiêu thuật gì thì hẳn đều biết mà nghĩ biện pháp đánh trả. Nhưng hiện tại, Yến Khai uống nhầm thuốc rồi mới đứng về phía hẳn, việc này lại làm cho hẳn nhất thời luống cuống tay chân. Yến Khai là kẻ có tính cách quật cường, y thực sự sẽ vì con gái nói vài câu mà đi theo hẳn ư? Thật là muốn tin cũng không được, là không tin cũng không xong, hơn nữa hẳn còn phải nghi ngờ Yến Khai có phải là quân nằm vùng của Hoài vương không. Tóm lại, thật đau đầu.

Phó Du Nhiên gãi đầu, “Chắc huynh đa nghi rồi?”

Lúc này Tề Diệc Bắc mới phát hiện ra, hẳn lại bắt giặc nói hết với Phó Du Nhiên, hẳn oán giận quay đầu đi chỗ khác, không biết là tức giận với chính mình hay tức giận với Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên cũng hơi chột dạ, – “Ta không tiếc bán đứng lợi ích của Hoài vương, để Yến lương đệ về nhà khuyên bảo cha nàng, huynh không cảm kích thì thôi, lại còn nổi giận với ta?”

Tề Diệc Bắc quay đầu lại, – “Đúng vậy, ta còn chưa hỏi nàng ăn phải cái gì rồi à? Sao tự nhiên lại đi làm chuyện tổn hại đến lợi ích của thần tượng để giúp ta? Nhưng mà, còn chưa biết là đang giúp ta hay hại ta đây.”

“Ta...” – Phó Du Nhiên giận dữ nhảy xuống đất, – “Ta là hy vọng huynh cùng Yến Bội Nhược ‘tình nhân sẽ thành thân thuộc’ (hai người yêu nhau rồi sẽ lấy nhau và trở thành người một nhà), không cần phải sút đầu mẻ trán như bây giờ, trở thành một oán phụ nơi khuê phòng! Huynh là đồ không biết tốt xấu!” – Dứt lời, nàng tức giận đá một cước vào chân Tề Diệc Bắc rồi xoay người bỏ đi.

Tề Diệc Bắc không để ý đến chỗ đau, hẳn bắt lấy tay của Phó Du Nhiên kéo về phía mình, “Nàng nói rõ ràng xem nào!”

Phó Du Nhiên không đề phòng nên bị ngã ngổ vào trong lòng Tề Diệc Bắc, nhưng nàng cũng không đỏ mặt, ngược lại còn đem sức lực tập trung xuống dưới mông, xuất ra một chiêu, – “Thái Sơn áp đỉnh!”

Tề Diệc Bắc không thèm quan tâm, hẳn nắm chặt thắt lưng của nàng, “Cái gì sẽ thành thân thuộc? Tất cả những chuyện nàng làm đều vô dụng.”

“Sao lại vô dụng?” – Phó Du Nhiên nghiêm mặt, – “Từ sau khi vào cung, Yến lương đệ luôn phải chịu ủy khuất, huynh có biết việc này không?”

Tề Diệc Bắc gật đầu, hẳn còn giải thích: “Gần đây ta luôn tới chỗ của nàng ấy, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?”

“Tới mà không ở qua đêm thì có ích gì?”

Tề Diệc Bắc bắt đắc dĩ nói: “Nàng có thể nói chuyện văn nhã hơn được không?”

Phó Du Nhiên hừ mũi, nói tiếp: “Đương nhiên, không phải có mỗi nguyên nhân là do huynh, còn do mẫu hậu nữa. Chúng ta tác động Yến thượng thư giúp huynh, thì mẫu hậu sẽ vui mừng, người vui mừng thì sẽ không có thành kiến với Yến lương đệ, như vậy đối với sự nghiệp của huynh cũng có ích, mà Yến lương đệ cũng bớt được nhiều gánh nặng, tình cảm của hai người sẽ được bồi đắp mà có kết quả.”

Tề Diệc Bắc ngạc nhiên: “Nàng ấy được gả cho ta rồi thì tất nhiên là người của ta, còn bồi đắp cái gì nữa?”

Phó Du Nhiên làm ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, – “Tuy nàng ấy đã gả cho huynh, nhưng vẫn phải chịu tác động bởi những nhân tố ở bên ngoài, nên làm gì còn tâm tình mà nói chuyện yêu đương? Chỉ có giải quyết hết các chương ngại vật thì mới có thể giúp hai người trở thành một đôi thần tiên quyến lữ.”

Tề Diệc Bắc vẫn không hiểu ý định của Phó Du Nhiên, “Hai chúng ta là đôi thần tiên, vậy còn nàng?”

Phó Du Nhiên nhướn mày, “Chuyện đâu có liên quan tới ta?”

Tề Diệc Bắc sôi gan, “Nàng là Thái tử phi, là chính thê của ta! Ta cùng người khác nói chuyện yêu đương mà nàng lại nói là không liên quan tới nàng sao?”

Phó Du Nhiên khoát tay, không thèm để ý, – “Chuyện này huynh không cần xen vào, ta đã có tính toán hết rồi.”

“Tính cái gì?”

“À...” – Phó Du Nhiên chần chừ, – “Nói cho huynh biết cũng được, nhưng huynh phải cho ta một bảo vật quý hiếm.”

Tề Diệc Bắc đau đầu, “Nàng nói trước đi đã.”

“Trước tiên, huynh nói cho ta biết, Yến Bội Nhược có phải là người con gái huynh thích nhất không?”

Thích nhất? Tề Diệc Bắc lưu ý đến cách dùng từ của Phó Du Nhiên. Nếu hỏi hẳn có thích không, thì đương nhiên là hẳn thích, mỹ nữ thì ai mà không thích. Nhưng nếu nói là “thích nhất” thì...

“Ừ!” – Phó Du Nhiên sốt ruột – “Ta hỏi huynh sao còn thờ ra đó? Ruột cuộc có phải hay không?”

Tề Diệc Bắc không hiểu ý tứ của nàng, hẳn đành ba phải “Ừ!” một tiếng. Phó Du Nhiên rũ mắt xuống không nhìn thẳng vào hắn. “Chính là vậy, nếu không có ta thì nàng ấy đã được làm Thái tử phi rồi...”

Không đúng! Tề Diệc Bắc phản bác trong lòng, còn Tiết Huyền Trữ ở đây thì vị trí Thái tử phi không tới lượt Yến Bội Nhược. Nhưng kinh nghiệm nói cho hắn biết, lúc Phó trại chủ đang hưng trí thì tốt nhất không nên ngắt lời nàng.

“... Cho nên, bởi vì sự xuất hiện của ta mà phá hủy mối nhân duyên tốt của hai người, ta vẫn luôn băn khoăn về chuyện này. Hơn nữa, tình hình hiện tại của Yến Bội Nhược rất thê thảm, cho nên ta đã quyết định không đợi huynh bỏ ta, mà chính ta sẽ chủ động từ chức, đem vị trí Thái tử phi này trả lại cho nàng ấy, tác thành cho hai người. Thế nào, huynh thấy cảm động chứ hả?”

Tề Diệc Bắc bị nàng chọc tức đến mơ hồ, hẳn nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Tác thành cho chúng ta?”

70. Chương 69

Chương 69: Bạn nhỏ Tề Diệc Bắc có bệnh

Tề Diệc Bắc tức muốn chết!!

Trước đây lập Phó Du Nhiên làm Thái tử phi, thứ nhất vì Chiêu Thái để thúc giục, thứ hai vì lúc ấy “Thái tử” không có khả năng viên phòng. Cưới “Phó Du Nhiên” về vừa đỡ rắc rối, mà hai người được ở cùng một chỗ, tránh nhiều tai họa. Nguyên nhân thứ ba cũng là nguyên nhân quan trọng nhất, đó là giả mạo thân phận cho Phó Du Nhiên, nghĩa nữ của Mặc Yến Thần. Danh xưng này truyền ra ngoài, những thanh niên tài tuấn tranh ở rể chỉ sợ xếp hàng dài từ trong cung đến tận ngoài đường thành Trường An luôn. Không vì lí do nào khác, chỉ vì ba chữ Mặc – Yến – Thần.

Mặc Yến Thần chẳng những có mối quan hệ tốt đẹp với Chiêu Thái đế, mà còn rất thân thiết với các vị lãnh đạo cấp cao của Ngụy quốc và Sở quốc. Một bậc kì nhân mưu kế sâu xa, trong lòng chứa cả thiên hạ. Hình tượng Thái tử trước công chúng trước giờ vốn rất yếu đuối, nếu có một vị nhạc phụ (cha vợ) như vậy phò trợ, đương nhiên sẽ tăng thêm điểm, nâng cao sự ủng hộ của dân chúng.

Suy xét đủ mọi yếu tố, đám người Tề Diệc Bắc liền bắt tay tiến hành, quyết định “lập Phó Du Nhiên làm Thái tử phi”. Nhưng nếu làm lại một lần nữa, Tề Diệc Bắc thà rằng tốn vài năm để thu phục lòng dân, chứ nhất định không dùng phương pháp đề cao thanh thế ỉnh như thế nữa. Quả thực hắn bị lỗ nặng rồi, thật muốn bỏ đầu của cô nàng Phó Du Nhiên này ra xem bên trong có những gì!

Nàng lên giấu bảo bối trong Đông cung, được, hẳn nhin. Dù sao nàng cũng không ra khỏi đây được, đồ của ai đó vẫn là của người ấy. Nàng sùng bái Hoài vương, hẳn cũng nhin. Chắc chắn rằng, dù Phó Du Nhiên có tà tâm kia, Tề Thụy Nam cũng không dám ngoại tình với vợ của Thái tử, mà lại còn là Thái tử phi. Thái tử phi – là quốc mẫu tương lai, người đứng đầu hậu cung, nàng ta tưởng giả vờ làm là được sao? Từ chối được ư? Hơn nữa nàng ta định bỏ đi đâu? Bỏ đến lãnh cung à? Đừng có đùa!!! Chưa từng nghe nói có người đã tiến cung rồi còn có thể rời khỏi đây lúc nào cũng được.

Phản ứng chậm chạp nên Phó Du Nhiên không biết mình đã chọc phải tổ ong vò vẽ, nàng vẫn dong dạc nói: “Đúng vậy, ta tác thành cho bọn huynh! Nhưng huynh đừng vui mừng quá sớm, ta có điều kiện đây: trước khi xuất cung, hãy đưa Lâm Hi Nguyệt tới đây để mở mang kiến thức, đại khai nhãn giới, yên tâm, không lâu lắm đâu.”

Tề Diệc Bắc trầm mặt, cánh tay ôm eo Phó Du Nhiên dần siết chặt, không thêm để ý tới sự kháng cự của nàng, lạnh lùng nói: “Được, nếu lúc ấy nàng nhường chức Thái tử phi cho Bội Nhược, chúng ta sẽ rất cảm kích nàng.”

Phó Du Nhiên vốn đang vùng vẫy trong lòng Tề Diệc Bắc, nghe hắn nói vậy, dừng động tác, im lặng một lúc lâu. Sau đó mới thở dài, dựa vào lòng Tề Diệc Bắc:

“Thực ra huynh cũng là một người tốt, nếu không phải huynh có lòng, ta cũng không muốn làm Thái tử phi gì cả.”

“Nàng rất vĩ đại.” – Tề Diệc Bắc cười đùa: “Nàng yên tâm, sau này ta và Bội Nhược sẽ thường xuyên vào lãnh cung thăm nàng.”

“Lãnh cung?” – Phó Du Nhiên ngược lên nhìn chằm chằm Tề Diệc Bắc: “Sao lại vào lãnh cung thăm ta?”

“Xưa nay, Hoàng hậu và các phi tần đã tiến cung thì sẽ không được rời khỏi đây, nếu nàng muốn rời khỏi Trường Tín cung, chỉ có thể vào lãnh cung thôi.”

“Cái gì?” – Trong lòng Phó Du Nhiên hoảng hốt, định bật dậy nhưng vẫn không giẫy khỏi cánh tay đang kìm chặt bên hông: “Ta... ta bị bắt phải vào đây, chẳng lẽ không có ngoại lệ ư?”

Nghe nàng ấy nói gì kia?? Bị bắt vào cung ư? Trước đây ai đã tự đề nghị cưới mình vậy? Tề Diệc Bắc cả giận: “Nàng cứ thế mà ra khỏi cung sao?”

“Ta phải ra khỏi đây! Vì...” – Phó Du Nhiên bỗng ngưng bật, chuyển đề tài: “Vì tương lai của huynh và vợ huynh, ta không thể phá hỏng lần nữa...”

Tề Diệc Bắc không ngờ phải nghe lại lời nói càn “tác thành cho hai người”, nhìn đôi môi nhỏ bé gần trong gang tấc, hắn cúi đầu, hôn thật mạnh.

“Cho nên ta phải ... a...” – Phó Du Nhiên hoảng sợ trừng mắt, nhìn khuôn mặt tuần tú sáp lại gần, hai mắt đối diện nhau, vừa đau vừa xót. Sau hai lần vùng vẫy, vì muốn bảo vệ cho đôi mắt của mình, Phó Du Nhiên ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cảm giác choáng váng quen thuộc lại đến. Nàng cố gắng chống tay, ngăn không ỉnh ngã vào lòng Tề Diệc Bắc.

Tề Diệc Bắc nhắm nháp đôi môi đỏ mọng một cách thỏa mãn, rất mềm và ngọt ngào, giống như buổi tối hôm ấy. Đúng lúc hắn đang trầm mê, hai bàn tay nhỏ lén lút đặt lên vai hắn, nắm chặt vai áo, sau đó từ từ buông ra, rồi dần vòng qua cổ hắn.

Tề Diệc Bắc như được khích lệ, thay đổi mục tiêu, rời khỏi đôi môi mềm đang hé mở, chuyển xuống chiếc gáy trắng ngần, khẽ cắn một cái. Được rồi, hắn thừa nhận, có dục vọng chiếm giữ Phó Du Nhiên hay không hắn cũng không rõ, nhưng hắn không thể quên được cái đêm ở Thần Phong trại kia, thân hình trắng như tuyết và đôi nhũ hoa đỏ hồng...

Trong người Phó Du Nhiên như có lửa đốt, tâm tư ngứa ngáy không kìm được khẽ rên một tiếng. Âm thanh này rót vào tai Tề Diệc Bắc còn êm ái hơn cả khúc ca trên trời. Hắn ngậm vành tai nàng, khẽ liếm láp.

Phó Du Nhiên kêu lên, lập tức né người sang bên, sau gáy nổi một tảng da gà. Tề Diệc Bắc không ngờ Thái tử phi của hắn lại miễn cảm đến thế, hắn ngạc nhiên khẽ cười thành tiếng. Khuôn mặt và cổ của Phó Du Nhiên đỏ hồng, nàng che lỗ tai: “Không được hôn ở đây!”

Tề Diệc Bắc cười nhếch mép: “Không được hôn ở đây, vậy được hôn ở chỗ khác sao?”

Mặt Phó Du Nhiên càng đỏ hơn, nàng nóng lòng muốn ngăn chuyện này lại, cảm thấy dưới thân mình hơi khó chịu, nàng chưa kịp nghĩ ngợi gì đã thuận miệng hỏi: “Dưới thân huynh có cái gì vậy...” – Lời còn chưa nói hết nàng đột nhiên hiểu ra thứ đang chọc vào chân mình là cái gì. Gương mặt nàng đỏ phừng phừng như muốn bốc cháy.

Tề Diệc Bắc nhào người ghé sát vào tai Phó Du Nhiên, giọng nỉ non: “Là cái gì chẳng phải nàng còn rõ hơn ta sao.”

Dù sao trước đây Phó Du Nhiên cũng từng làm ‘Thái tử’ một thời gian, đương nhiên nàng hiểu được ‘thứ đó’ là cái gì. Cổ chống lại cảm giác mê muội đang dần xâm chiếm toàn bộ cơ thể và đầu óc nàng, đương lúc Tề Diệc Bắc không khống chế được nữa nàng liền ngăn hắt lại, đỏ mặt gật đầu, ra vẻ thờ phào nhẹ nhõm, nói: “Tốt quá, không có vấn đề gì.”

Tề Diệc Bắc giữ chặt hai cánh tay Phó Du Nhiên đang khấn trương rụt lại, cắn răng nói: “Cái gì mà tốt quá?” – Hắn không cảm thấy tốt, hắn muốn bùng nổ!!

“Mấy ngày nay huynh đều không ngủ... chung giường với Yến Lương đệ, ta đang lo huynh có chuyện tế nhị khó nói, xem ra ta đã lo lắng thừa rồi.”

Sắc mặt Tề Diệc Bắc đen sạm, hắn không chạm vào Yến Bội Nhược bởi vì không muốn thời gian đầu tham chính bị phân tâm bởi nữ nhân, thế nhưng nàng lại tưởng lầm cho rằng hắn... có vấn đề sinh lý?

Thật tức cười! Nhưng mà... Tề Diệc Bắc cũng không vội vàng giải thích về vấn đề trọng đại này của nam nhân, ngược lại hắn rũ mắt xuống, nhẹ nói: “Không ngờ bị nàng phát hiện, thật ra khi hai chúng ta đổi lại thân xác, ta mới phát hiện ra mình... Ai, ta có vấn đề mất rồi, nhìn thấy nữ nhân mà cơ thể không có một chút phản ứng chứ đừng nói gì đến những chuyện khác.”

“Không thể nào?” – Phó Du Nhiên đỏ mặt tía tai, dù cách một lớp quần áo nhưng nàng vẫn cảm nhận được thứ nhiệt độ kinh hồn ở bên dưới đùi, nàng lắp bắp nói: “Ta thấy huynh hiện tại rất... rất bình thường.”

Tề Diệc Bắc tỏ ra vô cùng “vui mừng”, nói: “Trong khoảng thời gian này, ta hoàn toàn không vực dậy nổi hứng thú, nếu không làm sao ta vẫn còn trì hoãn việc viên phòng cùng Bội Nhược? Nhưng hôm nay không biết vì sao lại có thể khôi phục như thế này.”

“Thật ư?” – Nhìn bộ dạng này của hắn có chỗ nào không bình thường? Rõ ràng là cực kỳ bình thường, có khi còn vượt xa người thường ấy chứ... Phó Du Nhiên hơi tránh ra khỏi cánh tay của Tề Diệc Bắc, – “Vậy thì tốt rồi, tối nay huynh đã có thể được toại nguyện.”

“Nếu vẫn không được thì sao?” – Tề Diệc Bắc tội nghiệp hỏi lại, – “Nếu lại như vậy thì làm sao ta dám vác mặt đi gặp ai nữa.”

“Cái đó... Ha!” – Hai mắt Phó Du Nhiên chợt sáng lên, – “Huynh có nhớ ngày đại hôn Mặc tiểu tử có đưa cho chúng ta một lễ vật không? Ta vẫn đang giữ nó, đêm nay cho huynh mang nó theo, nhất định sẽ dùng được!”

Nàng muốn hạ xuân dược hắn? Khuôn mặt Tề Diệc Bắc càng đen hơn, khóe mắt giật giật: “Cách này nếu chưa đến giai đoạn cuối cùng thì không nên thử, hiện giờ ta đã có phản ứng, còn chưa tới giai đoạn phải dùng nó đâu.”

Ngọn lửa nhỏ trong lòng Phó Du Nhiên dần bị tiêu trừ, dù sao cũng vì nàng chiếm thân thể của hắn dùng tạm một thời gian nên bây giờ hắn mới có phản ứng này, ít nhiều gì nàng cũng cảm thấy mình có trách nhiệm trong chuyện này.

Đứng dậy đi đi lại lại vài vòng, Phó Du Nhiên ngồi xổm xuống bên cạnh Tề Diệc Bắc, chăm chú nhìn “nơi nào đó” của hắn, còn thiếu mỗi nước tìm một nhánh cây nhấc tà áo của hắn lên để xem cho kỹ hơn thôi, “Nên làm gì bây giờ? Hay là tìm đại phu?”

Bị người khác nhìn chằm chằm vào nơi riêng tư chẳng phải chuyện thoải mái gì, nên nhiệt độ trên người Tề Diệc Bắc cũng dần hạ xuống. Tề Diệc Bắc vội ho một tiếng, đứng dậy, – “Loại chuyện này muốn giấu còn không kịp, sao có thể tìm Thái y? Nhưng ta có một biện pháp...” – Sói hoang gian tà bắt đầu đào hầm.

Phó Du Nhiên đúng là một ‘cô gái nhỏ thiện lương’, tin ngay những gì hắn nói, – “Biện pháp gì?”

“Nhưng... cách này chỉ sợ thiệt thòi cho nàng, thôi quên đi, cứ để ta tự sinh tự diệt đi.” – Đây là chiêu lật mềm buộc chặt.

Phó Du Nhiên chắc chắn chưa từng học binh pháp, một cạm bẫy lơ lửng như vậy nhưng nàng vẫn nhảy xuống, – “Như vậy sao được? Mau nói nhanh lên.”

Tề Diệc Bắc giấu ngay tia sáng vừa chớp lóe trong mắt, ra vẻ buồn rầu nói: “Hiện tại ta chỉ có phản ứng với nàng, khởi đầu như vậy cũng coi như tốt. Cho nên ta nghĩ, chỉ cần hai chúng ta luyện tập nhiều lần, nhất định ta sẽ hồi phục.”

“Luyện tập?”

“Giống như vừa rồi vậy.”

Phó Du Nhiên đỏ mặt cúi đầu, tay chân luống cuống. Khụ! Thật ra nàng cũng không thẹn thùng đến vậy, chỉ là nhớ lại một màn vừa rồi, nếu bỏ qua sự choáng váng thì nàng cũng có cảm giác rất thích thú. Thử lại vài lần nữa sao? Ừm, có lẽ cách này cũng không tồi.

“Thôi không cần đâu, như thế thiệt thòi cho nàng quá.” – Tề Diệc Bắc giả vờ chưng ra bộ mặt vừa quả quyết, vừa tội nghiệp.

“Ai nói không cần!” – Phó Du Nhiên đã quyết định, nàng đưa tay ấn hán xuống ghế rồi ngồi lên đùi hán giống tư thế vừa rồi, mặt nàng đỏ rần: “Chỉ là đụng chạm một chút thôi, cũng không phải làm gì quá đáng nên không tính là ta chịu thiệt.” – Không phải nàng muốn thử lại cảm giác vừa rồi đâu nhé, đây thuần túy chỉ là muốn giúp đỡ người khác thôi!

Tề Diệc Bắc trộm nhếch khóe miệng: “Nàng thật lo lắng cho ta, nhưng không cho phép nàng đi nửa đường lại kêu ngừng, nếu không ta sợ sự tình càng nghiêm trọng hơn.”

Phó Du Nhiên gật đầu, vội nói: “Không cho phép huynh nghịch tai ta.”

“Được.” – Tề Diệc Bắc thành công lừa được sắc nên đồng ý ngay – “Nhưng chúng ta nên đổi tư thế.” – Nói xong hán xoay Phó Du Nhiên lại, để mặt nàng đối diện với mặt hán, cả người nàng khóa chặt trên người hán.

Tư thế thân mật này khiến Phó Du Nhiên thẹn thùng, nàng nhắm mắt lại đợi nửa ngày cũng không thấy Tề Diệc Bắc có động tĩnh gì, cuối cùng đành mở mắt. Vừa mở mắt ra đã thấy Tề Diệc Bắc đang nhìn nàng chăm chú, Phó Du Nhiên đỏ mặt nói: “Mau bắt đầu đi, hôm nay ta nhất định phải chữa khỏi cho huynh!” – Dứt lời, nàng ôm lấy đầu của Tề Diệc Bắc, nhắm chặt hai mắt, đôi môi hé mở mạnh mẽ hôn hán.

71. Chương 70

Chương 70: Giao dịch bất chính

Nam nhân sao có thể để nữ nhân chủ động? Lòng tự tôn của nam nhi khiến Tề Diệc Bắc phải bật dậy nghênh chiến cùng Phó Du Nhiên. Hai người không ai chịu thua ai, người lẩn một tấc ta tới một thước, tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt. Tề Diệc Bắc thuần thực dẫn dắt, Phó Du Nhiên cũng không yếu thế chút nào, nàng thể hiện tài năng thiên bẩm kinh người, không ai dạy thì ta tự học, ngay cả chiêu cần cũng mang ra áp dụng... Cuối cùng, vòng giao chiến thứ nhất kết thúc sau tiếng hét thảm thiết của Tề Diệc Bắc.

Tề Diệc Bắc liếm môi mình và nhận ra ngay vị máu mằn mặn, hán khổ sở day day trán, “Không phải như thế.” – Thật muốn chết luôn mà.

Nhìn động tác liếm môi của Tề Diệc Bắc, Phó Du Nhiên tự nhiên lại muốn hôn thêm một lần nữa. Nàng rũ mắt xuống, cố che giấu ý đồ bất chính của mình, Phó Du Nhiên lí nhí nói xin lỗi, rồi ngó ý muốn hán giúp nàng.

Tề Diệc Bắc đương nhiên không làm cho Phó Du Nhiên thất vọng, hán bảo nàng nhắm mắt lại, sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi nàng. Phó Du Nhiên ngọ nguậy, nàng lại muốn giở trò cũ chiếm quyền chủ động. Tề

Diệp Bắc sao có thể cho nàng cơ hội thứ hai, hấn xuất ra các kiểu kỹ năng dẫn dắt, rốt cục cũng làm cho Phó Du Nhiên phải thần phục dưới đôi môi hấn.

Phó Du Nhiên cảm thấy sức lực đang từ từ thoát khỏi nàng, cơ thể mềm nhũn, chỉ có thể dựa vào lòng Tề Diệp Bắc, mặc hấn muốn làm gì thì làm. Khi hấn đưa tay xoa nắn bầu ngực mềm mại của nàng cách một lớp xiêm y, đầu óc Phó Du Nhiên trở nên mơ hồ, không còn biết trời trăng gì nữa.

Loại cảm giác này... thực tuyệt.

Tề Diệp Bắc không thể ngừng lại được nữa, hấn đem Phó Du Nhiên đặt lên bàn, tấn công tới tấp vào chiếc cổ trắng ngần của nàng, nhưng lại không cẩn thận chạm vào giá để bút ở trên bàn, chiếc giá rơi xuống đất, vang lên một tiếng “Ba!”, Phó Du Nhiên giật mình tỉnh lại.

Cảm giác nơi hạ thân của hấn đang cọ vào người mình làm Phó Du Nhiên biết, người nam nhân trước mặt có bao nhiêu sự ‘bình thường’, nàng thở dốc, vừa đẩy hấn ra vừa nắm chặt vạt áo trước ngực, nhảy xuống bàn, mặt và tai nàng đỏ lựng: “Chắc là... thành... thành công rồi hả?” – Vừa nói Phó Du Nhiên vừa lùi về phía sau, – “Chúc huynh đêm nay đại triển hùng phong, sinh long hoạt hổ (thể hiện được sức mạnh của mình), trường thọ trăm tuổi, mọi sự như ý...” – Phó Du Nhiên không biết chính mình đang nói cái gì, tất cả những câu chúc có bốn chữ nàng đều nói hết, miệng thì nói hươu nói vượn, chân lại nghiêng nghiêng ngã ngã lão đảo chạy ra cửa.

Khoan nói đến chuyện Tề Diệp Bắc đang ảo não như thế nào về việc hấn đã quá gấp gáp, dọa giai nhân đang ôm trong lòng sợ chạy mất. Chúng ta nói về Phó Du Nhiên đang xiêm y không chỉnh tề, búi tóc tán loạn chạy ra cửa đã. Bộ dạng của nàng dọa Tiểu An Tử đang canh giữ trước cửa phải nhảy dựng, y vừa bước nhanh theo nàng vừa hỏi han. Phó Du Nhiên đỏ mặt a a ơ ơ nửa ngày mới nhớ ra thân phận của mình, lúc này mới sửa sang lại xiêm y rồi hung tợn trừng mắt: “Cái gì cũng hỏi, hỏi nhiều ta xử lý cái cổ của người.”

Tiểu An Tử lập tức nín thính. Hấn đã có nhận thức mới về Phó Du Nhiên, chủ nhân của hấn, không chỉ biết đánh cho người ta bầm mắt, mà còn biết bóp cổ người.

Trở lại tấm cung, tìm Phó Du Nhiên vẫn đập loạn xạ, may là dừng lại đúng lúc, nếu không hấn đã.... Phó Du Nhiên lôi ra một sợi dây tơ hồng từ trong cổ áo, trên sợi dây treo một khối ngọc bội hình rồng, nàng thở ra một hơi. May là dừng lại đúng lúc, không thì hấn đã phát hiện ra rồi!...

Cứ nghĩ rằng giấu trong người là an toàn nhất, ai dè, đây mới chính là nơi không an toàn!

Phó Du Nhiên tháo miếng ngọc bội xuống, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đặt miếng ngọc bội vào chỗ để chuỗi vòng Tử Tinh. Như vậy là ổn rồi, lần tới mặc kệ hấn động tay động chân ra sao, nàng cũng không lo lắng bị hấn phát hiện nữa.

Ôm động cơ không trong sáng, Phó Du Nhiên quay trở lại thư phòng. À... Cái này là vì nàng đã đồng ý giúp hấn, dù sao cũng phải hỏi ý kiến người ta một chút, xem người ta có hài lòng hay không, có cần phục vụ thêm hay không chứ. Nhưng tất cả đều không cần, bởi vì Tề Diệp Bắc không còn ở trong thư phòng.

Sau chuyện này, tiếp tục vài ngày không thấy bóng dáng Tề Diệp Bắc, có lẽ hấn đang làm công tác diễn thuyết rồi. Phó Du Nhiên lại nhàn rồi, cả ngày chỉ biết ngủ rồi nằm mơ xuân mộng. Nàng mơ thấy các hình ảnh trong xuân cung đồ, nhưng cái đầu của người nam biến thành Tề Diệp Bắc, đầu nữ đổi thành nàng.

Đây quả thực là chuyện làm cho người ta phải giật mình. Nếu là nữ nhân bình thường, phạm phải tam trinh cửu liệt(*) sẽ làm các nàng ngượng ngùng, xấu hổ mãi không thôi. Nhưng còn Phó Du Nhiên? Nàng không hề ngượng ngùng, trái lại còn rất nhiệt tình phân tích nội dung trong mộng.

(*) Tam trinh cửu liệt: Câu này để hình dung người phụ nữ coi trọng trinh tiết, dầu có chết cũng không thay đổi giá, không mất thân. (baidu)

Nói đến mới thấy kỳ quái, trước đây nàng có bộ cực phẩm xuân cung đồ giấu trong cuốn nữ huấn, nhưng nàng xem mãi cũng không hiểu, cũng không cảm thấy gì. Nhưng hiện tại thì sao? Phó Du Nhiên đứng dậy, đi đến chỗ ngăn tủ, từ nơi sâu nhất lấy ra chiếc hòm hòm đại hôn Mặc Vĩ Thiên đã đưa cho, nàng lấy cuộn tranh trong đó rồi ngắm đi ngắm lại vài lần. Dần dần nàng cảm thấy thân thể nóng bừng, miệng lưỡi khô khốc.

Tuyệt đối không được! Phó Du Nhiên nhét lại cuộn tranh vào trong hộp. Từ sau khi nàng “giúp đỡ” Tề Diệc Bắc xong, liền phát hiện đầu óc của mình luôn xuất hiện những tư tưởng không thuần khiết, mà đối tượng ảo tưởng lại là “hoa đã có chủ” Tề Diệc Bắc. Hồng rồi, nàng đứng là ‘tâm có quỷ’ với lão Tề rồi.

Làm sao bây giờ? Chính miệng Tề Diệc Bắc đã thừa nhận Yến Bội Nhược là “người trong lòng” của hắn, mà từ sau khi Phó Du Nhiên xác định Yến Bội Nhược cũng dành cho hắn một tình cảm chân thành, thì nàng đã thầm hạ quyết tâm sẽ tác thành cho hai người họ. Nhưng hiện tại... Chẳng lẽ muốn nàng tự hủy đi lòng quyết tâm của mình, chạy đến trước mặt Tề Diệc Bắc mà nói với hắn rằng: “Đừng nghĩ đến tình yêu của huynh nữa, ta chính thức thông báo với huynh, ta có ‘hứng thú’ với huynh.”? Như vậy có vẻ rất không trọng nghĩa phải không? Với lại, nàng muốn xuất cung! Nàng phải ra khỏi cung!

Càng nghĩ, Phó Du Nhiên càng cảm thấy mình là một gã sơn tặc rất chính nghĩa, tuyệt đối không thể làm ra loại truyện thất đức như vậy được. Nếu đã đồng ý giúp đỡ Yến Bội Nhược thì nhất định phải kiên trì đến cùng. Chỉ là một người đàn ông thôi mà, ở đâu cũng có.

Suy đi tính lại, Phó Du Nhiên cấp nách chiếc hòm kia rồi chạy ra cửa, đi tới Thanh Nhã Viên.

Từ lúc sáng sớm Yến Bội Nhược đã về cung, nàng không ngờ chuyện khuyên nhủ phụ thân lại thuận lợi đến vậy, nghĩ đến viễn cảnh hạnh phúc sau này cùng thái tử điện hạ, trong lúc ngủ nàng cũng có thể bật cười thành tiếng.

Đương lúc nàng đang cười ngây ngô, cung nhân vào thông báo Thái tử phi đến. Yến Bội Nhược vội vàng chạy ra cửa nghênh đón, nàng đang rất chân thành cảm tạ Phó Du Nhiên, nếu không có Du Nhiên cổ vũ thì dù có đánh chết nàng cũng không dám về nhà khuyên phụ thân.

“Bội Nhược bái kiến Thái tử phi điện hạ.”

Phó Du Nhiên nhìn thấy Yến Bội Nhược cười không khép được miệng liền hiểu, nàng ấy vì thành công khuyên nhủ được Yến Khai mà kích động không dừng lại được. Cho nên nàng cũng không dám nói ra những hoài nghi của Tề Diệc Bắc về việc này, Phó Du Nhiên chỉ cổ vũ vài câu, dặn dò Bội Nhược đừng bỏ lỡ cơ hội, v.v...

Nhưng ai ngờ Yến Bội Nhược đột nhiên lại trùng xuống. Tuy đã không còn chướng ngại, nhưng tiến cung lâu như vậy rồi mà thái tử vẫn chưa chạm vào người nàng, vậy thì nàng có cố gắng thế nào cũng đều uổng phí.

Phó Du Nhiên thần bí cười gian, nàng phát tay cho tất cả cung nhân đi ra ngoài rồi mới đặt chiếc hòm kia lên trên bàn.

Yến Bội Nhược thấy rõ đồ vật bên trong hộp, hai gò má của nàng ửng hồng, trong mắt lại ánh lên nét kiên định, quyết phải hoàn thành nhiệm vụ.

Hai ngày sau, rốt cuộc Tề Diệc Bắc đã trở về. Nhưng hắn không thể ngờ rằng, chỉ trong thời gian vài ngày ngắn ngủi mà Phó Du Nhiên lại thân thiết với Yến Bội Nhược, cả hai nói chuyện ăn ý, cởi mở.

Khụ! Chúng ta có lý do để tin tưởng Phó đại trại chủ sẽ không bao giờ làm việc vô dụng. Từ khi nàng sinh ra đời, ngoại trừ việc coi trọng nghĩa khí, trước tiên vẫn phải nói đến chuyện thực tế đã.

Cho nên, khi Phó Du Nhiên bắt đầu dẫn Yến Bội Nhược đến thỉnh an hoàng hậu, thì một pho tượng Quan Âm bằng ngọc trắng ở trong Thanh Nhã Viên đã không cánh mà bay, sau đó là chiếc đỉnh cổ, bình tiền triều... cũng biến mất. Đương nhiên, cũng có vài thứ mới thay thế chúng. Ví dụ như, nơi đặt tượng Quan Âm nay đã biến thành tượng Phật Di Lặc bằng ngọc hơi sứt mẻ, chỗ đặt Tụ bảo đỉnh cũng biến thành một chiếc bát quý hiếm... Bởi vậy có thể thấy, Phó Du Nhiên tuy là tên trộm, nhưng tuyệt đối không phải kẻ có lòng tham không đáy. Để đồ mới vào cùng với đồ cũ trong thùng “hàng lậu”, nàng lục tìm một hồi nhưng vẫn chưa cảm thấy hài lòng, có thể thấy tình cảm của sơn tặc sâu đậm đến nhường nào.

Yến Bội Nhược rất vui mừng khi thấy Hoàng hậu tươi cười với mình, nàng càng tin tưởng và cảm kích Phó Du Nhiên hơn. Nhưng mấy ngày nay nàng quan sát thấy, Phó Du Nhiên thường xuyên nhìn mấy món đồ cổ trong phòng nàng, trên gương mặt hiện rõ ý thèm thuồng. Cho nên nàng cũng từ bỏ ý định tặng Thái tử phi vàng bạc để cảm ơn, mà nhờ huynh trưởng ở ngoài cung tìm vài món đồ cổ để làm lễ vật tặng Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên được lợi đương nhiên càng xông xáo hơn, nàng bắt đầu có cảm giác những việc mình làm trước đây đều là những quyết định chính xác. Yến Bội Nhược cũng bắt đầu lộ ra những tố chất thông minh nên cuộc sống ngày càng tốt lên, nàng ta cũng rất biết cách đối nhân xử thế, nếu phải so sánh thì không thua kém Tiết Huyền Trữ là bao.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã giúp cuộc sống của Yến Bội Nhược có biến chuyển rõ rệt, nhờ công lao này mà danh tiếng của Phó Du Nhiên trong mắt Bội Nhược được tăng thêm vài phần. Sau khi dọn dò Yến Bội Nhược phải nắm chắc cơ hội tối nay, Phó Du Nhiên ôm đồng lễ vật quay về tẩm cung.

Nhìn Yến Bội Nhược trở nên tự tin hơn khiến Tề Diệc Bắc cũng cảm thấy mừng, cho nên đêm đó hắn rất vui vẻ đến gặp mỹ nhân.

Chà... Theo lý mà nói, có tác dụng của xuân dược và sắc đẹp dụ hoặc của Yến Bội Nhược, chắc chắn tối nay Tề Diệc Bắc sẽ không chạy thoát khỏi số mệnh bị thất thân. Nhưng mà... lại là từ những mà... Một cung nữ trong Thanh Nhã Viên lại đem xuân dược bỏ nhầm vào chén rượu của Yến Bội Nhược, khiến Yến mỹ nhân đang ăn cơm đột nhiên đứng bật dậy thoát ỷ, dù muốn ngăn cũng không ngăn được, miệng liên tục kêu to: “Nào! Đến đây!”

Tề Diệc Bắc đại khái cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, hắn tức giận đến run người, tự mình cầm một chậu nước lạnh hắt lên người Yến Bội Nhược, dập tắt hỏa dục, sau đó không thèm để ý mỹ nhân đang đau khổ cầu xin, hắn xoay người bỏ đi, hùng hổ tìm người khởi xướng để tính sổ.

Chúng ta không thể không nói tới cô cung nữ đã phạm phải sai lầm kia, cô bé là cung nữ được phân cho Yến Bội Nhược sau khi vào cung, ngoại trừ Tiểu Nguyệt thì cũng được xem là tâm phúc thứ hai của Yến mỹ nhân, cho nên mới đem công việc quan trọng như thế giao cho nàng ta làm. Chuyện sau đó, có người thấy nàng ta vụng trộm tới gặp Tiết Huyền Trữ, đến ngày thứ hai, xác nàng ta được tìm thấy trong đầm sen, có vẻ đã chết từ lâu.

Đương nhiên, những chuyện sau đó, bao gồm cả việc cô cung nữ kia đã bỏ nhầm thuốc Tề Diệc Bắc đều không biết.

Quay lại sự việc đêm đó, Tề Diệc Bắc lao ra khỏi Thanh Nhã Viên, tức giận đến mức hai mắt sung huyết, trên gáy nổi gân xanh. Thái tử phi của hắn thật giỏi “săn sóc” cho trượng phu, sợ hắn không thể làm việc nên lời danh môn thực nữ nhà người ta ra dạy loại thủ đoạn hạ lưu này. Tốt lắm, cứ chờ xem đi, ngày mai Đông cung lại có thêm chuyện để đám cung nhân chum đầu nhỏ to. Nhưng thực ra đây cũng không hẳn là lý do khiến hắn tức giận, hắn... con mẹ nó! Hắn cũng không biết mình đang tức cái gì, tóm lại là hắn: tức giận!

Một cước đá văng cánh cửa tẩm điện, bên trong là hình ảnh khôi hài của Phó đại đạo diễn đang ngồi đếm đồng chiến lợi phẩm, bộ dạng nàng cười đến mức nước miếng chảy thành dòng.

Phó Du Nhiên kinh ngạc nhìn Tề Diệc Bắc vừa phá cửa xông vào, nàng ngẩn người, lúc lâu sau mới tìm được giọng nói của mình: “Huynh... Ngay cả đòn sát thủ cuối cùng cũng không dùng được sao?” – Cường lực của xuân dược cũng không giúp được, xem ra bệnh của lão Tề thực sự nghiêm trọng.

72. Chương 71: Lời Đồn Đai

“Phó Du Nhiên!” – giọng nói của Tề Diệc Bắc như rít qua kẽ răng: “Nàng làm được chuyện tốt rồi!”

Phó Du Nhiên cất bộ quần áo và đám đồ cổ vào trong rương, ngượng ngùng nói: “Cũng không phải chuyện gì to tát, huynh không cần cảm tạ ta đâu.”

“Nàng!...” – Chẳng lẽ nàng không nhận ra sự tức giận trong lời nói của hắn? Lại còn tưởng hắn đang cảm tạ nàng sao? Tề Diệc Bắc càng giận hơn. - “Sao nàng có thể xúi giục Bội Nhược làm như vậy? Đến ngày mai, nàng ấy sẽ bị cả hoàng cung chê cười! Ta xin nàng đừng giúp, nàng lại nhúng tay vào!”

Phó Du Nhiên không hiểu, “Sao lại vậy, nàng ấy dùng xuân dược cũng là vì huynh, nếu muốn cười thì phải cười huynh mới đúng, sao lại cười nàng ấy?”

Vinh Thăng vẫn còn đứng trong phòng, gương mặt Tề Diệc Bắc xanh mét, Vinh Thăng hiểu chính mình không nên đứng đây nghe tiếp câu chuyện “Thâm cung bí sử”, đành đau khổ rón ra rón rén đi ra ngoài. Ngay lúc hắn vừa bước ra cửa, Tề Diệc Bắc liền mở miệng nói: “Những lời vừa rồi, nếu ngươi dám lộ ra nửa chữ...”

Vinh Thăng nghe vậy liền khụy đầu gối xuống, đập “Bình” lên đất, - “Nô tỳ tai điếc, không nghe thấy bất cứ cái gì! Không biết gì hết!”

Tuy Vinh Thăng có thể giơ tay thề độc, nhưng tục ngữ có câu ‘tai vách mạch rừng’, có thể cam đoan đoạn hội thoại vừa rồi của hai người chỉ có một mình hắn nghe thấy sao? Mà cho dù thực sự chỉ có một mình hắn, thì ai dám đảm bảo Vinh Thăng sẽ không “lỡ miệng” một ngày nào đó? Nếu không những chuyện ở trong cung bị truyền ra ngoài từ trước đến nay là bằng cách nào?

Tề Diệc Bắc bực mình khoát tay cho Vinh Thăng ra ngoài, hắn ngờ rằng mình đang giận đến mức nội thương, xuất huyết bên trong rồi, chẳng lẽ đây là sự trừng phạt vì hắn dám làm sói hoang lừa gạt “gái nhà lành”?

Tề Diệc Bắc uể oải ngồi xuống giường nói ra chuyện hôm nay, Phó Du Nhiên há hốc, miệng xếp thành hình chữ “O”, kính nể nói: “Bội Nhược thật dũng mãnh, ta đưa dược cho nàng để dùng cho huynh, đâu phải cho nàng dùng.”

“Nàng còn dám nói!” - Tề Diệc Bắc bùng cháy lửa giận, - “Ta cũng nghĩ Bội Nhược định cho ta dùng, nhưng rốt cuộc lại biến thành cục diện này, nàng bảo nàng ấy làm sao có thể nhìn mặt người khác đây?”

Phó Du Nhiên cũng cảm thấy khó xử, nàng suy nghĩ một lúc bỗng trợn tròn mắt: “Chuyện đó đâu có liên quan đến ra? Ta vốn có ý tốt, nhưng nàng ấy lại nghĩ sai, ta có biện pháp nào sao? Huynh vì mặt mũi của nàng ấy mà tìm tới đây tính sổ với ta là muốn gán tội cho người khác!”

“Xuân dược kia có phải của nàng đưa cho nàng ấy không?” - Tề Diệc Bắc cả giận - “Còn nói là không liên quan đến nàng?”

Phó Du Nhiên hừ lạnh, - “Đúng vậy, dược là do ta đưa, mục đích là muốn giúp huynh, ai bảo huynh có vấn đề.”

Tề Diệc Bắc nghiến răng kèn kẹt, - “Ta không hề có vấn đề!”

Phó Du Nhiên ngoáy ngoáy lỗ tai, - “Huynh lớn tiếng như vậy làm gì? Có vấn đề thì cứ nói là có vấn đề, còn không chịu thừa nhận? Nếu huynh không có vấn đề thì tại sao lại không viên phòng cùng Yến Bội Nhược?”

“Ta không viên phòng cùng Bội Nhược là vì không muốn bị phân tâm khi vừa mới tham chính!” - Tề Diệc Bắc ăn ngay nói thật.

Phó Du Nhiên không tin, - “Không muốn bị phân tâm sao huynh còn bắt ta phải làm cái thí nghiệm gì đó?”

Tề Diệc Bắc ghen hống, không thể nói đó là do hắn muốn Đại trại chủ nàng được.

Phó Du Nhiên làm vẻ mặt ‘đã hiểu’, nàng nhún vai, - “Vẫn là có vấn đề.”

Nếu được, Tề Diệc Bắc thật sự muốn nôn ra hai-ba ngụm máu, để lấy lại sự trong sạch của mình.

Nhìn Tề Diệc Bắc khổ sở ngồi trên giường khiến Phó Du Nhiên cảm thấy có chút hối hận. Nàng không nên truy vấn tới cùng loại vấn đề nhạy cảm này, để hắn bị đả kích càng không có lợi cho sự phát triển tâm sinh lý của hắn sau này.

Tất cả là do nhất thời xúc động nên gây họa.

Phó Du Nhiên cẩn thận ngồi xuống cạnh Tề Diệc Bắc, môi nở nụ cười cầu tình: “Huynh và Yến lương đệ có màn hương diễm như vậy... Đà thành được chuyện gì chưa?”

Tề Diệc Bắc cố gắng nén giận, quay sang Phó Du Nhiên nói thật: “Ta không có...”

“Ừ, huynh không phải không có vấn đề.” - Phó Du Nhiên vụng trộm ngắm nhìn gương mặt không chịu “đối diện với sự thật” của Tề Diệc Bắc, miệng an ủi: “Huynh thực sự có vấn đề! Thực sự đấy!”

Sắc mặt Tề Diệc Bắc lúc xanh lúc trắng, đột nhiên hần chồm tới, - “Ta sẽ cho nàng biết rốt cuộc là ta có vấn đề hay không!” - Nói xong tay hần giật mạnh vạt áo của Phó Du Nhiên.

Đột nhiên bị hần chồm tới, theo phản xạ, Phó Du Nhiên nâng đùi phải, giơ chân... đập một cước vào khuôn mặt tuấn tú của Tề Diệc Bắc.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên, Tề Diệc Bắc dừng ngay hành động thất thố vừa rồi.

Hồng rồi, thật là họa vô đơn chí! Phó Du Nhiên hiểu Tề Diệc Bắc đang nóng lòng muốn chứng minh nam tính mạnh mẽ của mình, nàng ngượng ngùng buông chân, dang rộng vòng tay về phía hần, - “Đến đây đi, chứng minh cho ta xem.”

Óc Tề Diệc đã chết.

“Ôi, huynh chảy máu mũi kìa!” - Phó Du Nhiên kinh hô.

Phí lời, nàng thử ăn một cước xem? Tề Diệc Bắc run run day chiếc mũi, Phó Du Nhiên, nàng là khắc tinh của ta phải không?

Phó Du Nhiên khần trương nuốt nước miếng, cẩn thận nói: “Huynh... còn muốn chứng minh không?”

Tề Diệc Bắc cúi đầu xem xét hạ thân. Con mẹ nó! Gặp phải tình huống này thì còn ai “đứng lên” được nữa? Không thay đổi sắc mặt, hần xoay người xuống giường. Phó Du Nhiên gấp đến độ nắm chặt tay hần, - “Huynh thử lại đi, có lẽ được đó!”

Tề Diệc Bắc tức đến hộc máu! Hần bắt đầu nghi ngờ có phải hần thực sự có vấn đề hay không? Lắc đầu, đá bay ý tưởng đáng sợ kia, Tề Diệc Bắc trầm mặt bước ra khỏi tấm điện. Hần muốn gặp Huyền Sắc, hần cần biết, Phó Du Nhiên có phải là khắc tinh của hần hay không!

Phó Du Nhiên ngơ ngác nhìn bóng dáng Tề Diệc Bắc đi ra cửa, trong lòng thầm nghĩ: Thật sự là có vấn đề rồi, với nàng mà hần cũng không lên được...

Nhưng phiền phức không chỉ có thế. Sáng ngày hôm sau, thi thể của người cung nữ kia được phát hiện trong hồ hoa sen, việc này làm kinh động đến Hoàng hậu. Sau nhiều lần điều tra, cuối cùng xác định nguyên nhân do ‘trượt chân rơi xuống nước’, Hoàng hậu sai người gắn một tấm biển ghi “Cẩn thận trơn trượt” ở cạnh hồ để cảnh báo mọi người, sau đó kết thúc vụ án.

Phải nói rằng, mạng lưới thông tin trong cung vô cùng lớn, ngay cả người không bao giờ để ý đến chuyện gì như Phó Du Nhiên cũng nghe phong phanh được vài lời đồn đại.

Mặc dù sự việc của Yến Bội Nhược được Hoàng hậu én nhèm, không cho tin tức lọt ra ngoài, nhưng chuyện cung nữ thân cận bên cạnh nàng ấy bị chết đuối khiến Yến Bội Nhược trở thành kẻ bị tình nghi số một. Xét một cách toàn diện, chuyện trong cung đình không thể chỉ nhìn vào mặt ngoài, lấy mối quan hệ thân thiết của Bội Nhược và người cung nữ kia để xem xét, thì nàng ấy không có động cơ gì để giết đối phương cả. Cho nên, mọi hiềm nghi lại nhảy tới bên người Tiết Huyền Trữ.

Sáng sớm hôm Tiết Huyền Trữ quay trở lại hoàng cung, có người tận mắt nhìn thấy Tiết Huyền Trữ giao một bọc thuốc nhỏ cho cô cung nữ đã chết kia, để... Ách, tin tức này Phó Du Nhiên cũng không phân biệt được đâu là thật đây là giả, bởi vì xuân được là do nàng đưa cho Bội Nhược nên nàng hiểu rất rõ. Có người còn nhìn thấy cô cung nữ đã chết kia từng vụng trộm đến gặp Tiết Huyền Trữ mấy lần, nàng ta đi gặp để làm gì thì không ai biết, chỉ biết là nàng đã tới gặp Tiết lương đệ mà thôi, tin đồn này thực sự không có lợi cho Tiết Huyền Trữ. Nhưng Huyền Trữ lại tỏ ra rất bình tĩnh, lúc nên ăn cơm thì ăn cơm, lúc nên ngủ thì ngủ, sinh hoạt như bình thường, chỉ có một thứ bất thường là, nàng ta rất năng đến thỉnh an Hoàng hậu, quan hệ giữa bọn họ thân thiết thì tự nhiên bên tai cũng yên ắng. Bởi vậy có thể thấy rõ, có quan hệ tốt với lãnh đạo cấp cao là điều rất quan trọng.

Tiết Huyền Trữ đã như vậy, Yến Bội Nhược cũng không chịu yếu thế. Nàng chăm chỉ ‘chạm mặt’ Hoàng hậu, còn Yến Khai ở trên triều đường cũng thể hiện sự hữu hảo với Thái tử, đối đãi với Tề Diệc Bắc quả thực giống như đối đãi với lão nhân gia, nói gì nghe nấy, tuy rằng vẫn chưa buông bỏ được sự cảnh giác của

Tề Diệc Bắc, nhưng lão lại chiếm được cảm tình của Hoàng hậu. Vì thế đường dây thông tin khắp hoàng cung không dám nhắc tới chuyện này nữa. Có cấp trên lấp liếm, còn có thể nói sao?

Thực tế, cho dù thủ phạm là ai thì người đó cũng không bao giờ chịu thừa nhận, mọi người chỉ biết đoán già đoán non mà thôi, sự việc này trở thành một vụ án không có lời giải. Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng cô cung nữ kia quả thật trượt chân chết đuối.

Dưới thủ đoạn mạnh mẽ của Hoàng hậu, một vụ án chưa giải quyết được trong cung đã kết thúc yên bình. Còn muốn hỏi thủ phạm là ai ư? Ha! Không nhìn thấy tám biển kia sao? Là trượt chân rơi xuống nước, thủ phạm chính là “trượt chân”.

Hoàng cung chính là như thế, không bao giờ thiếu sự kiện xảy ra. Trừ phi người biết nguyên nhân sâu xa trong đó, còn lại tất cả những tin tức mặt ngoài đều không đáng nhắc tới. Sau khi phát sinh chuyện đó được năm ngày, lại có một sự kiện mới lặng lẽ lan truyền khiến đường dây thông tin trong hoàng cung ồn ào trở lại — Thái tử có bệnh không tiện nói ra.

Giải thích một chút, từ “lặng lẽ” và “ồn ào” vốn là hai từ không nên cùng xuất hiện trong một câu, nhưng nó lại xuất hiện trong hoàng cung này. Chuyện này ở trong cung ai cũng biết, như vậy còn chưa đủ ồn ào huyên náo sao? Nhưng khi mọi người đứng nói chuyện với nhau sẽ không đem nó ra thảo luận, mà chỉ dùng ánh mắt ái muội cười cười nhìn nhau, còn trong lòng tự hiểu, đó chính là “lặng lẽ”.

Tóm lại, dù có nói thế nào thì người sốt ruột nhất lại không phải là Tề Diệc Bắc đang tức giận đến xịt khói, cũng không phải kẻ mỗi ngày đều thề độc nói không phải mình để lộ bí mật - Vinh Thăng, mà là Hoàng hậu nương nương.

Đối với vấn đề của con trai mình, Hoàng hậu tuyệt đối không bỏ qua. Thái tử có bệnh không tiện nói ra chính là không thể nói dối, nếu không thể nói dối thì tiếp theo sẽ là gì đây? Kết quả này ai cũng đoán ra được. Vì thế, người Hoàng hậu tìm đến đầu tiên chính là Nguyệt Hoa.

Nguyệt Hoa chỉ cười nhạt trước lời đồn đại này, so với bất cứ kẻ nào nàng càng biết rõ Thái tử bình thường ra sao. Nhưng khi bị Hoàng hậu hỏi tại sao thị tẩm bốn năm nhưng không có con, Nguyệt Hoa lại không trả lời được. Không chỉ có nàng ấy, cả Phỉ Nhi đã vào cung hai năm cũng không hề có động tĩnh gì. Vì thế Hoàng hậu quyết định đem Nguyệt Hoa ra làm bình phong cho Tề Diệc Bắc, điều đó lại làm mọi người tin tưởng hơn vào lời đồn đại kia.

Đến lúc này, người duy nhất có thể chứng minh cho Tề Diệc Bắc chỉ còn lại vị phi tần mới được sắc phong nhưng được sủng ái - Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên nghĩ rằng chính Vinh Thăng là kẻ đã truyền tin tức này ra ngoài, nên bắt đầu thực hành nguyên tắc “gặp đâu đánh đó” đối với Vinh Thăng. Nàng cũng luôn tự trách chính mình vì đã nhất thời mau mồm mau miệng, tiết lộ bí mật của Tề Diệc Bắc.

Có vấn đề!

Đây đáp án duy nhất Phó Du Nhiên giao cho Hoàng hậu.

Nhưng hoàng hậu... vẫn không tin. Cứ cái đà này thì cho dù Tề Diệc Bắc có kêu oan đến mấy cũng không ai tin. Chẳng lẽ phải trình diễn màn đại chiến thật người ở trước mặt Hoàng hậu và mọi người thì bọn họ mới chịu tin hần ư?

Tề Diệc Bắc không hề nghĩ đến chuyện phải làm gì đó để chứng minh sự cường tráng của mình. Hẳn hiểu rõ hoàng cung này, việc mà hắn cần làm bây giờ chính là từ từ chờ đợi một sự kiện khác phát sinh, đến lúc đó mọi người sẽ quên chuyện của hắn thôi. Vì thế hắn giữ thái độ im lặng, cả đêm không trở về cung để tránh những lời xì xào bàn tán.

Quả nhiên, một tin tức khác đã xuất hiện, nhưng bất hạnh thay, nhân vật chính... vẫn là hắn. Tin tức lần này nói rằng, Thái tử không có vấn đề, mà là không có hứng thú với nữ nhân thôi, nhưng với nam nhân thì khác. Cả đêm Thái tử không về là đi đâu? Mặc phủ...

Cực chẳng đã, Tề Diệc Bắc lại phải hỏi cung...

73. Chương 72: Rượu Không Làm Say Người

Thời gian thấm thoát thoi đưa, bất giác đã đến hạ tuần tháng chín, ban ngày vẫn nóng như lửa đốt, nhưng không khí của mùa thu đã khiến cái nóng dịu đi nhiều.

“Thái tử phi diện hạ, Yến lương đệ đến ạ.”

Phó Du Nhiên đang ngăn người thì nghe thấy tiếng thông báo của Tiểu An Tử, nàng điều chỉnh lại cảm xúc, “Cho nàng ấy vào đi.”

Từ lúc xảy ra sự kiện đó, Phó Du Nhiên chưa gặp Yến Bội Nhược, một phần vì sợ Yến Bội Nhược xấu hổ, một phần sợ Tề Diệc Bắc lại mượn đề tài để nói chuyện của mình, nói nàng làm cái gì mà “càng giúp càng rối”. Phi! Hắn thật không biết tốt xấu, cho dù đó là chủ ý của nàng, nhưng sao lại chụp hết tội lỗi lên đầu nàng? Còn có thiên lý hay không?

Nhưng khi nhìn thấy gương mặt tươi cười kiều diễm như hoa của Yến Bội Nhược, Phó Du Nhiên phát hiện hình như nàng ấy không bị ảnh hưởng nhiều.

Yến Bội Nhược cũng nhìn ra thắc mắc của Phó Du Nhiên, nàng nói: “Mấy ngày nay Thái tử phi không tới Thanh Nhã Viên, chẳng lẽ vì người sợ Bội Nhược hiểu lầm sự kiện kia?”

Phó Du Nhiên cười gượng, - “Cũng có một chút.” - Dù sao xuân được là do nàng đưa cho Bội Nhược, lão Tề giận chó đánh mèo trút giận lên nàng, bảo sao Yến Bội Nhược lại chẳng nghĩ ngợi.

Yến Bội Nhược nghe xong lời này đột nhiên quỳ xuống, - “Thái tử phi một lòng nghĩ cho Bội Nhược, sao Bội Nhược lại không biết? Việc này muốn trách chỉ có thể trách Tiết lương đệ đã mua chuộc Bình Nhi, sau đó hại chết nàng ấy, ý đồ vấy tội cho ta, tâm tư thật ngoan độc.”

Phó Du Nhiên rất muốn lập tức cùng Yến Bội Nhược ôm chầm lấy nhau mà khóc, như tri kỷ thổ lộ tình cảm, nhưng lúc này không thích hợp làm điều ấy. Ngáp trộm một cái, Phó Du Nhiên nâng Yến Bội Nhược dậy, nàng nói: “Hậu cung chính là như thế, không phải người hại ta thì là ta hại người. Thật nhàm chán.”

Yến Bội Nhược kinh ngạc, nàng không hiểu ý tứ của Phó Du Nhiên, bỗng nàng chớp mắt, vội la lên: “Có phải Tiết lương đệ đã nói gì với Thái tử phi không ạ?”

Rất thông minh! Đúng là Tiết Huyền Trữ đã đến trước và nói giống hệt Yến Bội Nhược. Các nàng ấy đang ở trong giai đoạn quan trọng nên phải tranh thủ kéo thêm đồng minh, người nào cũng nói mình oan khuất tày trời thì còn trông chờ gì được nữa? Phó Du Nhiên chỉ có thể than thở mà thôi.

Nói thật, Phó Du Nhiên thích một Yến Bội Nhược phiền muộn như trước kia hơn, tốt xấu gì nàng còn có thể rat ay giúp đỡ nàng ấy, thể hiện một chút giá trị tồn tại của mình.

“Thái tử phi vạn lần không thể tin tưởng lời nói của nàng ấy.” - Yến Bội Nhược sốt ruột. - “Người đã quên lúc mới vào cung nàng ta đã muốn áp chế chúng ta, lại còn liên hợp với Nguyên phi để gây chuyện khó dễ cho người sao?”

“Ta không tin nàng ấy.”

“Vậy là tốt rồi.” - Yến Bội Nhược vui mừng ra mặt.

Cũng không tin người. Phó Du Nhiên vụng trộm nói một câu ở trong lòng. Cả hai người đều là kẻ bị tình nghi.

Mục đích của chuyến thăm hỏi lần này rất đơn giản, tặng lễ.

Tặng lễ luôn là phương thức tốt nhất để xúc tiến tình hữu nghị, nhất là trong những thời điểm nhạy cảm như lúc này. Người tặng lễ thường khiêm tốn nói chỉ là một món lễ vật nhỏ, kẻ thu lễ sẽ từ chối lần nữa, đương nhiên sau đó bên thu lễ vẫn nhận lễ vật vì sợ người ta lại đổi ý. Thế là hoàn thành trọn bộ quá trình thu lễ, từ thiên cổ tới nay không hề thay đổi.

Nhưng khi Phó Du Nhiên nhìn phần lễ vật chỉ nói một câu: “Có việc gì cần nhờ ta sao?”

Mặt Yến Bội Nhược cứng đờ, - “Không...”

“Tiểu An Tử, nhận lễ.”

Yến Bội Nhược: “...”

Lúc trước có thù lao hỗ trợ, đương nhiên Phó Du Nhiên phải nhiệt tình với Yến Bội Nhược, dù sao nàng cũng có mục đích của mình. Nhưng hiện tại thì khác, lúc này đã xảy ra vụ án chết đuối, từ “tranh thủ tình cảm” đã biến thành “án mạng chết người”, sự kiện tính chất hoàn toàn khác nhau. Cho nên, trước khi Yến Bội Nhược thoát được hiềm nghi thì Phó Du Nhiên sẽ không mù quáng làm việc nghĩa khí.

“Haiz!” - Tiễn Yến Bội Nhược xong, Phó Du Nhiên mới sụ mặt thở dài. Nàng không còn cách nào khác, cuộc sống tẻ nhạt ở trong cung khiến nàng buồn chết mất.

Phó Du Nhiên lại trở về trạng thái ngẩn người, việc cần làm lúc này chỉ là chờ ăn cơm chiều.

Ngày nào cũng ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, Phó Du Nhiên chỉ có thể nói một câu “Trời sinh nàng không có mệnh phú quý”, ra cung thôi... Chẳng lẽ đúng như lão Tề đã từng nói, Đông cung này chính là Lãnh cung? Cả đời nàng sẽ bị nhốt trong bốn bức tường thành này sao?

Thật vất vả mới qua được bữa cơm chiều, cuối cùng cũng đến giờ phút mong chờ nhất... đi ngủ, nhưng dường như hôm nay không được như ý. Phó Du Nhiên lăn qua lộn lại một lúc vẫn không thấy buồn ngủ. Cũng khó trách, lúc sáng mặt trời lên cao ba sào (tầm trưa) Phó Du Nhiên mới tỉnh dậy. Giữa trưa chiều lại ngủ tiếp, vậy đến tối còn ngủ được nữa sao?

Phó Du Nhiên phiền muộn rời giường, gọi Tiểu An Tử chuẩn bị một bầu rượu, hai món đồ nhắm, rồi tự ngồi trong viện hóng gió đêm, uống rượu ngắm trăng. Ba tháng trước nàng còn cùng các huynh đệ tự do tự tại uống rượu hát ca, nói chuyện phiếm, đánh bài ăn tiền, mỗi ngày đánh cái tiểu kiếp, thổi cái tiểu ngư, vui vẻ như vậy. Còn hiện tại thì sao?

Làm Thái tử phi? Phó Du Nhiên cười tự giễu, có cái danh hiệu này quả thực không cần lo ăn lo mặc, nhưng nó cũng sắp biến nàng thành sâu gạo rồi. Ở vị trí này nàng cũng có một đám thủ hạ, chính là mấy chục tên thái giám trong Đông cung, ở đây có người nào không nghe lời nàng? Nhưng thực ra, nàng cũng không biết đám thủ hạ ẻo lả này có ích lợi gì, chúng suốt ngày chỉ biết nói “Dạ”, “Tuân mệnh”, chẳng có chút nghĩa khí huynh đệ nào. Hơn nữa, có một đám thủ hạ làm thái giám cũng chẳng phải chuyện vinh quanh gì.

Những chuyện ở trong cung ngày càng trở nên bát nháo, một đám phụ nữ vì một chút việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi mà có thể dẫn đến tai nạn chết người? Đây không phải nhàn rồi sinh nông nổi sao? Thế thì bọn quá nhàn rồi đấy, nếu không một đám sâu gạo tụ lại một chỗ có thể làm được cái gì?

Thở dài thườn thượt, ngẩng mặt nhìn ánh trăng trên bầu trời, Phó Du Nhiên gơ cao chén rượu lên quá đầu, - “Không có Cốt ca, Sơn ca, không có huynh đệ, không có Lâm Hi Nguyệt, cũng không có lão Tề, chỉ có hai chúng ta, uống đi.” - Dứt lời, nàng uống một hơi cạn sạch.

Phó Du Nhiên dám lấy cửa hồi môn của Lâm Hi Nguyệt ra để cam đoan, nàng không phải kiểu người đa sầu đa cảm như vậy. Mười bảy năm nay, nàng thậm chí còn không biết chữ “Sầu” viết như thế nào. Vui cũng phải sống, không vui cũng phải sống, gặp những chuyện không thể giải quyết, dù có đau đầu vắt óc thì vẫn không thể giải quyết được, vậy thì cần gì phải sầu? Nhưng ngay lúc này, nàng lại thấy sầu.

Bất tri bất giác, bầu rượu đã cạn hơn nửa, gương mặt Phó Du Nhiên bắt đầu đỏ ửng. Thật kỳ quái, ngày thường nàng vẫn luôn tự hào mình uống ngàn chén không say, nhưng hôm nay chỉ uống vài ba chén đã cảm thấy choáng váng rồi?

“Ai! Đúng là càng uống càng sầu thêm!” - Phó Du Nhiên nắm lấy bầu rượu, đứng lên.

“Sầu...”

Độc tọa cao trai hàn ửng khâm, động cung thai diện yếu trầm trầm.

Xuân đăng hàm tư tĩnh tương bạn, dạ vũ tích sầu canh hương thâm.

Tái sầu...

Mộng chữ hồng thanh vân, kinh môn thụ sắc thu.

Phiến vân ngưng bất tán, điều quả vọng hương sâu.”

(Dịch thơ:

Buồn...

Một mình lẻ loi ôm chăn lạnh, điện thờ hoàng cung quá nặng nề.

Chỉ có ánh đèn đêm Xuân cùng làm bạn, từng giọt mưa lạnh thấm vào lòng càng thêm buồn.

Lại buồn...

Tiếng chim nhạn lúc nửa đêm khiến người tỉnh mộng, cây mậm gai trước cổng nhuốm đầy sắc thu.

Đám mây lơ lửng trên bầu trời chẳng thể tan biến, như treo nỗi nhớ quê nhà.

...

, .

, .

...

, .

,)

Uống thêm chén rượu nữa rồi thả thơ, nàng không để ý có một bóng người đang đứng phía sau quan sát mình.

Tề Diệc Bắc vừa hồi cung đã thấy Thái tử phi của hần đang ở trong vườn ngồi uống rượu, đa sầu đa cảm lại còn làm thơ, thật là chuyện hiếm thấy.

“Mạc mạc khinh hàn thượng tiểu lâu, hiểu âm vô lại tự cùng thu...”

(Mây mù rét lạnh quấn nóc tiểu lâu, sáng tối vô lại tựa tận thu...

, ...)

Phó Du Nhiên vừa đọc thêm hai câu, Tề Diệc Bắc liền từ tốn tiếp lời: “Đạm yên lưu thủy họa bình u...”

(Bức họa lưu thủy với khung cảnh sương khói âm u...

...)

Phó Du Nhiên kinh ngạc nhưng không quay đầu lại, nàng khẽ nhếch khóe miệng, tiếp thơ: “Tự tại phi hoa khinh tự mộng, vô biên ti vũ tế như sâu...”

(Phi hoa mơ giấc mộng tự do tự tại thật giản đơn, mưa phùn dày đặc buồn khôn xiết...

, ...)

“Bảo liên nhân quả tiểu ngân câu.”

(Bảo bối rồi rồi đem bạc ra ngắm ???

)

Phó Du Nhiên quay đầu, cười nói: “Chúng ta có thể tạo thành một đôi xứng thơ Song Hoàng đấy nhỉ.”

Tề Diệc Bắc cười cười, bước ra từ chỗ tối, - “Sao hôm nay nàng lại có hứng thú như vậy, không làm thơ xuyên tạc nữa sao?”

“Thơ xuyên tạc? Chỉ là tiện miệng thôi.” - Phó Du Nhiên cầm chén rượu đưa về phía Tề Diệc Bắc, - “Người nào cũng nói hoàng cung rất tốt, không cần lo cơm ăn áo mặc, nhưng đâu ai ngờ nơi đây thường xuyên có một đám nữ tặc thích lục đục với nhau, đem phiền phức đến cho người khác.”

Tề Diệc Bắc tiếp nhận chén rượu rồi cười thành tiếng, “Nàng đang buồn vì chuyện này sao?”

Phó Du Nhiên trừng mắt với Tề Diệc Bắc, - “Đúng vậy, hôm nay hai nàng ấy lại tìm đến ta để tặng lễ, làm ta cảm thấy phiền.”

“Có lẽ để thu còn thấy phiền?” - Tề Diệc Bắc đưa chén rượu lên môi, từ tốn uống một ngụm, hần cười khỏ: “Ta cũng không nghĩ chuyện này sẽ dẫn đến tai nạn chết người, nàng cảm thấy ai là kẻ đáng nghi nhất?”

Phó Du Nhiên rũ mi, gương mặt có phần hồng nhuận hơn, nàng lắc đầu, - “Không phải huynh đã từng nói, chuyện ở trong cung đừng bao giờ truy xét đến cùng xem ai đúng ai sai hay sao? Vậy vì sao còn hỏi ta về việc đó? Huống hồ gì, ai là thủ phạm trong các nàng ấy thì có liên quan gì tới ta? Chẳng lẽ còn cần ta không phân biệt đúng sai, cứ thế đi an ủi đám mỹ nhân suốt ngày hô to oan uổng đó à?”

Tề Diệc Bắc nghe thấy mùi kim loại trong lời nói của Phó Du Nhiên, hần lắc đầu, cười nói: “Không dám. Một đám nữ nhân mới mười bảy, mười tám tuổi đã có tâm địa hại người này. Hắc! Ta thà giết lầm còn hơn bỏ sót.”

Phó Du Nhiên ngạc nhiên: “Thủ phạm chỉ là một trong số đó. Huynh bằng lòng buông tay hết sao?”

“Không phải đây là phương pháp an toàn nhất hay sao?” - Tề Diệc Bắc hỏi lại - “Ta cũng không muốn ngủ cạnh một mỹ nhân rắn rết (tâm địa độc ác).”

“Nhưng Yển Bội Nhược...”

“Làm sao?”

“Không có gì.” - Phó Du Nhiên cười tươi, vỗ vỗ một bên bả vai của Tề Diệc Bắc, - “Nữ nhân như quần áo, thay cái này lại có cái khác thôi.”

Tề Diệc Bắc cười cười, không nói gì, hần lấy bầu rượu rót một chén trả lại cho Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên nhìn chén rượu, ánh mắt lóe sáng, nhưng lại xoay người bước tới, thông thả nhìn ánh trăng, - “Ta không thể uống nữa.”

Tề Diệc Bắc buông chén rượu, bước đến sau lưng Phó Du Nhiên, do dự một hồi, cuối cùng hần cũng nhẹ nhàng vòng tay ôm nàng từ sau lưng, - “Nàng say?”

Thân mình Phó Du Nhiên hơi cứng lại, rồi lập tức thả lỏng, khẽ tựa vào lòng Tề Diệc Bắc, “Thêm một chút nữa là say.”

Tề Diệc Bắc khẽ cười, hai cánh tay siết lại, - “Ta tưởng Đại trại chủ ngàn chén không say?”

Tim Phó Du Nhiên đập loạn nhịp, nàng nhẹ nhàng thở ra một câu, - “Rượu không làm say người, mà người tự say.”

Không hiểu vì sao, nhìn Phó Du Nhiên thay đổi hơn xưa lại khiến Tề Diệc Bắc cảm thấy hoảng hốt.

Phó Du Nhiên đột nhiên quay người, đưa tay vòng qua cổ Tề Diệc Bắc, hai mắt khép hờ, đôi môi anh đào hé mở, từ từ, từ từ tiến tới đặt một nụ hôn lên môi Tề Diệc Bắc.

Này này này... Chẳng lẽ do ánh trăng tác động nàng sao? Đúng là Tề Diệc Bắc đã từng nghe nói đến chuyện trăng khuyết tròn có thể thay đổi đến tính tình của con người. Nhưng... chuyện này cũng quá kích thích đi? Hần còn chưa xuất ra tuyệt chiêu lừa hôn nữa cơ mà. Trộm liếc ánh trăng trên đỉnh đầu, Tề Diệc Bắc muốn nhớ kỹ ánh trăng đêm nay để sau này còn mượn lại nó để có thể... Nhưng hần chẳng còn tâm trí đâu để nhớ rõ trăng đêm nay khuyết hay tròn nữa.

Hôn đôi môi ngọt mềm khiến cơ thể Tề Diệc Bắc sản sinh ra thứ dục vọng muốn chiếm hữu như trâu đực đến thời kỳ động dục, dục vọng của hần chảy trong huyết quản đánh thẳng về phía trước, vọt tới tim, rồi chạy xuống bên dưới...

“Du Nhiên...”

Đúng lúc hần không thể kiềm chế được nữa, đột nhiên Phó Du Nhiên dừng lại, nàng vít cổ Tề Diệc Bắc, kéo người kẻ môi bên tai hần, nhẹ nói: “Thực ra huynh... không hề có bệnh đúng không?”

Tề Diệc Bắc ôm chặt Phó Du Nhiên, làm cho nàng cảm thụ nhiệt độ trên cơ thể mình, hần cần nhẹ vành tai của Phó Du Nhiên, nỉ non: “Ta sớm đã nói với nàng rồi...”

Phó Du Nhiên rụt cổ, khẽ nói: “VẬY... Vì sao huynh còn muốn làm cái thí nghiệm kia với ta?”

“Ách...” - Đó là để lừa nàng thôi! Lời này sao có thể nói ra?

Nhìn vẻ mặt xấu hổ của Tề Diệc Bắc, Phó Du Nhiên nhẹ nhàng che miệng hần, - “Không cần phải nói, ta chỉ muốn biết, huynh bây giờ... có... thích ta chút nào không?”

Nhìn đôi mắt ngẩn lệ của Phó Du Nhiên, Tề Diệc Bắc thật sự hoang mang, cô đàn ông này mà cũng có những phút yếu mềm như thế này sao? Đây có thật là Phó Du Nhiên luôn giương nanh múa vuốt không? Thích? Hần hần là thích nàng chăng? Nếu không vì sao lại muốn chiếm hữu nàng như vậy?

Tề Diệc Bắc chạm vào môi Phó Du Nhiên, hần nói mà không ra tiếng: “Thích.” – Lúc này hần rất muốn ôm nàng đi vào phòng.

Phó Du Nhiên kinh ngạc nhìn hần hồi lâu, trong mắt tràn đầy mê mang. Bỗng nàng rũ mắt xuống, thấp giọng nói: “Nếu huynh đã chọn thích ta, thì sau này chỉ có thể thích một mình ta. Ta phải là thê thiếp duy nhất, không cho phép huynh liếc mắt nhìn nữ nhân khác, trong lòng chỉ có thể có ta, phải làm trâu làm ngựa, cam nguyện nô dịch cho ta... Nếu trái lời sẽ bị rạch bụng, ngũ lôi đánh chết, huynh có thể làm được như thế sao?”

Này... Trong lúc tình cảm đang dâng trào, thường nữ nhân sẽ hay hỏi mấy câu ngốc nghếch, nhưng mà... Mấy câu hỏi của Phó đại trại chủ cũng quá độc đi?

Tề Diệc Bắc thắm nuốt nước miếng, nghe Phó Du Nhiên ca thán, - “Huynh đã chạm vào thân thể của ta thì cũng đành thôi...” – Còn chưa dứt lời, nàng đã cúi đầu, cả người khẽ run ngả vào lồng ngực Tề Diệc Bắc, dường như nàng... đang khóc?

74. Chương 73: Sự Dị Dàng Chết Người

Tề Diệc Bắc luôn vỗ ngực tự xưng mình là nam nhân phong lưu, nhưng lúc này hần lại trở nên lúng túng, vội vàng cúi đầu, nói: “Ta đâu nói không đồng ý...”

Phó Du Nhiên rưng rưng: “Huynh đừng gạt ta nữa, ta biết huynh sẽ từ chối, ta chỉ có thể...”

Ngay cả lúc quyết định buông tha Yến Bội Nhược, ánh mắt Tề Diệc Bắc cũng chưa từng giao động, nhưng lúc này đang ôm Phó Du Nhiên vào lòng, hần lại cảm thấy đáy lòng mình đau đớn. Hần phải tỉnh táo lại. “Du Nhiên...”

Phó Du Nhiên từ từ ngẩng đầu, cú nhìn thẳng của nàng làm hần ngẩn ra, Phó Du Nhiên đâu có khóc, rõ ràng nàng đang cười kia mà, đôi mắt tràn đầy vẻ đắc ý sau khi thực hiện xong gian kế. Trong lúc Tề Diệc Bắc mở miệng, Phó Du Nhiên đã chuyển giọng, lạnh lùng nói: “Ta đành phải đắc tội với huynh thôi!”

Vừa dứt lời, Tề Diệc Bắc lập tức cảm thấy bụng đau nhói, cảnh vật hai bên bay vút qua, cuối cùng chỉ nghe “Bùm” một tiếng... mông hần kết thân cùng mặt đất, cơn đau như lửa đốt nhắc nhở hần vừa bị người ta... đá bay.

Ngay sau đó là một quyền khác đánh tới, một cái khủy tay, một đầu gối... Nhất thời trong viện chỉ nghe thấy những tiếng “Ba ba” rung động. Phó Du Nhiên tung quyền cước như mưa, đánh cho Tề Diệc Bắc không kịp hoàn thủ. Phó Du Nhiên tung chiêu tất sát mười tám quyền khiến người bị đánh không có thời gian đánh trả, mười tám chiêu thức liên tục, sắc bén. May mà công lực của Phó Du Nhiên còn thấp nên Tề Diệc Bắc không bị nội thương, nhưng hết chiêu này đến chiêu khác tới tấp đánh vào da thịt khiến toàn thân hần đau nhức, quả thực Tề Diệc Bắc có khổ mà không nói ra được.

Tục ngữ có câu, đánh người không đánh vào mặt, mắng chửi người không mắng mẹ người, Phó Du Nhiên biết rõ đạo lý này. Hơn nữa Tề Diệc Bắc cũng đang đưa tay bảo vệ khuôn mặt anh tuấn của mình.

Phó Du Nhiên phỉ phỉ tay, ngồi xổm xuống bên cạnh Tề Diệc Bắc, tót bụng phẩy đi bụi đất bám trên vai hần, cười tủm tỉm: “Cảm giác thế nào? Đã lâu không luyện công, công lực của ta có thụt lùi không?”

Tề Diệc Bắc nhăn nhó xoa xoa cái bụng, từ từ đứng lên, hẩn nhìn Phó Du Nhiên đầy cảnh giác. Đúng là... sự thật đã chứng minh, bà đàn ông này không thể giống phụ nữ được, sự dịu dàng trong nháy mắt kia cũng chỉ là giả vờ thôi.

Phó Du Nhiên cũng đứng dậy, - “Huynh không nói được lời nào sao?”

Tề Diệc Bắc đứng im nhìn nàng, hơn nửa ngày sau mới tìm lại được giọng nói của mình, “Nàng...”

Phó Du Nhiên hừ mũi, cười lạnh, quay trở về ghế ngồi, - “Vừa rồi đánh huynh không oan đâu. Dám gạt ta, đây đã là sự trừng phạt nhẹ nhất rồi.”

“Nàng vừa... báo thù ta ư?”

“Huynh nói xem?”

“Vậy câu hỏi ta có thích nàng không là...”

Phó Du Nhiên bật cười, - “Không phải huynh nghĩ là thật chứ?”

Tề Diệc Bắc ngây người một lúc mới rầu rĩ nói, - “Không có.” – Đường như hắn đang cố thuyết phục chính mình, đành thở phào nhẹ nhõm. - “Ta sao có thể...”

Phó Du Nhiên chế nhạo: “Huynh cũng thật kém cỏi, chỉ một lời thề nho nhỏ đã sợ đến mức này rồi.”

Lời thề nho nhỏ? Lời thề kia căn bản có thể so với câu “Ta muốn mạng người 3000 lần”, nó có được coi là lời thề liều mạng không nhỉ? May mắn là hắn đã tỉnh ngộ, nếu không chẳng phải tổn thọ lắm sao? Tề Diệc Bắc xoa những chỗ đau ở trên người, chà, cũng không đến mức quá nghiêm trọng, Phó Du Nhiên vẫn hạ thủ lưu tình. Hắn ngẩng đầu đối mắt với Phó Du Nhiên, mỉm cười, - “Thật ra nàng cũng hạ giá vốn rồi, bị ta chiếm tiện nghi mà nàng chỉ đánh ta vài cái.”

Phó Du Nhiên đỏ mặt, quay đầu giả vờ ngắm trăng, - “Còn luyện tiếc mình chưa biến thành sói sao?” – Quả thực nàng đã bị hắn chiếm hết tiện nghi rồi.

Tề Diệc Bắc thở dài một cách khoa trương, - “Vừa mới này ta còn thực sự động lòng, tưởng nàng đã trở nên hiền dịu rồi chứ.”

Phó Du Nhiên im lặng, nàng không quay đầu lại nên hắn không nhìn thấy vẻ mặt nàng lúc này, cũng không thể đoán được tâm tư của nàng. Tề Diệc Bắc ngạc nhiên: “Lúc trước dù ta có nói thế nào nàng cũng không tin, tại sao bây giờ ta nói ta không có bệnh nàng lại tin ngay?”

Phó Du Nhiên quay đầu cười nói: “Thứ tồi tệ nhất của nam nhân chính là vấn đề này, chẳng ai lại đi thừa nhận mình có bệnh cả. Nếu huynh thật sự có vấn đề, mà trong cung lại truyền đi tin tức đó thì chắc hẳn huynh đã không tiếc hết thảy để chứng minh mình không có vấn đề mới đúng, nhưng huynh không làm như vậy, trái lại còn ra cung. Điều này chứng tỏ, nếu không phải huynh không dám đối mặt với sự thật, thì chính là huynh rất tự tin vào “thực lực” của mình, căn bản không cần phải giải thích.”

“Chỉ từ những suy đoán này thôi ư?”

“Đương nhiên không phải. Hôm nay Yến lương đệ đến đây, ta đã hỏi nàng ấy và được biết lúc trước huynh chưa từng thân mật cùng nàng ấy, cho nên việc huynh ‘có vấn đề’ không thể viên phòng cùng nàng ấy đương nhiên bị gạt bỏ. Còn nữa, khi huynh ở bên ta lại... sục sôi ý chí chiến đấu như vậy...” - Nói đến đây, Phó Du Nhiên ho một tiếng, đưa tay phẩy phẩy gió tự làm mát mặt mình.

Tề Diệc Bắc kinh ngạc: “Xem ra nàng cũng không ngốc... Ai nha!”

Phó Du Nhiên hí mắt nhìn Tề Diệc Bắc, - “Sở dĩ lúc đó ta mắc mưu huynh là vì ta không nghĩ tới việc huynh sẽ dùng phương pháp này để đùa giỡn với ta! Xem ra ta là con người rất thiện lương.”

Thiện lương mà đã hẩn sợ chết khiếp sao? Tề Diệc Bắc rùng mình lắc đầu. Nhưng... nàng nghĩ hắn đùa giỡn nàng sao? Lúc ấy hắn chỉ là... muốn hôn nàng mà thôi.

Nhìn mặt ngoài, có vẻ như Phó Du Nhiên là một con người không tim không phổi. Nhưng không hiểu tại sao Tề Diệc Bắc luôn nhớ tới bộ dáng cô độc lúc nàng ngồi một mình ngâm thơ kia, tuy rằng sau đó nàng lại cợt nhả, nhưng... - “Nàng ở trong cung thực sự buồn chán?”

Phó Du Nhiên lấy tay chống má, miệng than thở: “Thật không hiểu, hậu cung nhiều người như vậy làm sao mà sống được.”

“Ngày mai ta sẽ gọi Lâm Hi Nguyệt tiến cung vài ngày.”

Nhìn ánh mắt Phó Du Nhiên mở to ngạc nhiên, Tề Diệc Bắc quên ngay mấy vết đau đòn ở trên người, hần nộ cười phát ra từ trong thâm tâm, có đôi lúc nàng thật dễ thỏa mãn.

Trời đêm đang yên tĩnh, bỗng từ đâu có cơn gió ập tới, chân trời cuộn đầy mây đen, ánh trăng đã lẩn khuất sau những đám mây. Tề Diệc Bắc nhìn sắc trời, - “Thời tiết thay đổi, có vẻ muốn mưa.”

Còn chưa kịp dứt câu, lời nói của hần đã ứng nghiệm, từng giọt mưa phún bắt đầu rơi xuống.

Phó Du Nhiên cười to: “Huynh đổi nghề sang làm thầy bói được đó, nói gì trúng nấy.”

Tự nhiên Tề Diệc Bắc đưa hai tay che đầu cho Phó Du Nhiên, hần tức giận nói: “Mau vào phòng, sắp mưa to rồi.”

Phó Du Nhiên sững sốt nhìn Tề Diệc Bắc: “Ta nghĩ... Ồ, muốn làm kẻ ngốc ngồi ngắm mưa một lúc.”

Lại nữa! Tề Diệc Bắc cảnh giác nhìn khuôn mặt hoảng hốt của Phó Du Nhiên. Nàng lại giả chiêu trò gì nữa đây? Muốn mượn cơ hội trêu chọc hần nữa ư? Hần nhất định không trúng mỹ nhân kế nữa!

Nhưng mà... vì sao hần vẫn đứng đó ngoan ngoãn đưa tay che mưa cho nàng, lại còn lừ mắt ngăn cản Vinh Thăng chạy tới?

Ông trời thực sự không đành lòng tra tấn Tề Diệc Bắc, cơn mưa nhỏ tạnh rất nhanh, mây trôi đi để lộ vầng trăng sáng tỏ, hai người họ chỉ bị ẩm ướt một chút ở đầu vai, không đến mức quá chật vật. Phó Du Nhiên vẫn cúi đầu trầm tư, Tề Diệc Bắc cũng không dám quấy rầy nàng. Ánh mắt hần tựa như đang ngắm trăng, lại tựa như đang lơ đãng ve vuốt đôi môi đỏ mọng của Phó Du Nhiên, tư vị thật ngọt ngào.

Phó Du Nhiên không biết tại sao mình trở về được tẩm cung, chỉ nhớ đêm hôm đó nàng nằm mơ thấy một đôi nam nữ. Khung cảnh có mưa phún nhẹ bay, người nữ ngồi trên ghế đá, người nam đứng cạnh thay nàng che mưa, tuy không nhìn rõ dung mạo của họ nhưng nàng cảm thấy hình ảnh đó vô cùng hài hòa, giống như một bức tranh thủy mặc, khiến người ta cảm thấy yên bình, an tâm. Thích... Đó là lời mà người nam kia nói sao? Vì sao tiếng nói ấy lại quen thuộc đến thế?

“Phó Du Nhiên, cô suốt ngày ngủ như heo ấy!”

Tim Phó Du Nhiên đập nhanh một nhịp. Đây là ai? Giọng nói nghe rất đáng ghét, rất quen.

Lâm Hi Nguyệt! Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu, hai mắt Phó Du Nhiên mở bừng...

“Người là kẻ nào? Vì sao xuất hiện trong phòng ta? Quần áo của ta đang xộc xệch, lộ hết thân hình, người còn không mau lui ra?”

Lâm Hi Nguyệt – đúng là Lâm Hi Nguyệt! Nàng ta liếc xéo Phó Du Nhiên nhưng vẫn tốt bụng diễn trò cùng nàng: “Tiểu thư đừng vội kinh hoảng, ta là thiên tiên giáng trần, đặc biệt đến đây nối một đoạn nhân duyên tốt cùng tiểu thư. Tiện đà tiểu thư đang quần áo xộc xệch, chi bằng chúng ta cùng diễn thử một đoạn dâm ô xem sao, oa nha nha nha nha – ”

Phó Du Nhiên tóm chặt lấy cổ áo, vẻ mặt buồn bã vô cùng, nhưng lại mở miệng nói: “Đáng tiếc thân ta không còn trong sạch nữa, bị người tự xưng là thiên tiên ăn mất rồi...”

Lâm Hi Nguyệt ăn ý phất vạt váy giống kiểu lăng tử tiêu sái, nói tiếp: “Nàng đã bị ta xơi gọn, từ giờ trở đi nàng là người của ta, ai – ai – ”

Lúc này Phó Du Nhiên lấy tay che mặt, sau khi bỏ xuống, bỗng nhiên nàng chuyển bối cảnh, giọng nói trở nên sắc bén hơn, - “Nay ta đã mang thai được sáu tháng, bắt đực dĩ phải gả ột phu quân khờ khạo để bảo toàn thanh danh.”

Lâm Hi Nguyệt nháy mắt cũng nhanh chóng chuyển vai, giọng nói trở nên thô ráp: “A Ngốc nhà ta năm nay vừa tròn mười tám, lại cưới được cô con con đầu đỉnh cao, vừa gả được vài tháng, đến tháng tư đã sinh con, con sinh ra gọi hần ba ba!”

Cuối cùng, hai người bọn họ làm bộ dạng kích động chạy tới một chỗ, trăm miệng một lời, nói: “Từ nay về sau, chồng ngốc, vợ hiền, con hiếu thảo, cùng dắt tay nhau làm thành một gia đình hạnh phúc, ai – ai ”

Hai kẻ đứng ngoài phòng ngủ nghe lén là Tề Diệc Bắc cùng Mặc Vĩ Thiên mặt xanh rớt, liếc nhìn nhau, cả hai lập tức rút khỏi tấm điện để phòng ngừa tế bào não của mình bị mấy con virus biến thái bắt được, lại bị biến thành bộ dạng của hai vị ở trong phòng kia.

Tề Diệc Bắc: “Ta sai rồi, thật sự sai rồi.”

Mặc Vĩ Thiên: “Ta và lão cha cũng sai rồi, lúc đó không nên cổ vũ huynh đưa nàng về.”

Tề Diệc Bắc: “...”

Mặc Vĩ Thiên: “Ta thông cảm với huynh.”

Tề Diệc Bắc: “...”

Mặc Vĩ Thiên: “Sao huynh không nói gì?”

Tề Diệc Bắc: “Ta đang suy nghĩ có nên kéo luôn huynh xuống nước hay không.”

Mặc Vĩ Thiên: “...”

Khán giả ở bên này bỏ đi mất, màn diễn trò của hai vị diễn viên chính đang ở trong phòng cũng gần đến hồi kết thúc.

“Cô ôm đủ chưa?” - Lâm Hi Nguyệt tức giận thoát khỏi vòng tay của Phó Du Nhiên, - “Gần một năm rồi mà không có tiết mục khác, ta sắp chán ngấy rồi.”

Phó Du Nhiên mặt dày giữ chặt Lâm Hi Nguyệt, - “Cô đừng đi, ta sắp chết vì nhàm chán rồi.”

Lâm Hi Nguyệt ngồi xuống giường, đánh giá cách bài trí trong phòng, nàng cười nói: “Cô mà nhàm chán cái gì? Thu được bao nhiêu thứ tốt thế mà còn không chia cho đại gia ta à?”

Phó Du Nhiên cũng cười: “Cô cũng nhanh nhạy đấy.” - Nói xong nàng nhảy xuống, lôi từ trong gầm giường ra chiếc thùng kia, - “Chỉ cho xem, không cho phép sờ!”

...

Không biết qua bao lâu, cửa tấm điện bị người mở ra từ bên trong, Phó Du Nhiên và Lâm Hi Nguyệt xuất hiện, cả hai đều đang tay xách nách mang, bê trên tay một đồng hồ hàng lậu lớn nhỏ.

Lâm Hi Nguyệt vừa đi vừa nói: “Hoàng cung không phải là nơi có thể dễ dàng thu được những món đồ tốt như thế này đâu.”

75. Chương 74: Tuyệt Đại Song Kiêu

Nói gì hả? Thật ra rất đơn giản, Lâm Hi Nguyệt nói nàng phải học tập Phó Du Nhiên, bắt đầu ra tay từ phía tây hoàng cung. Phó Du Nhiên lại nói cho nàng biết, thủ vệ trong hoàng cung rất khó đối phó, nàng chỉ có thể ra tay từ Đông cung, nếu muốn ‘chăm sóc’ cả hoàng cung, trước hết phải ra ngoài thăm dò một phen rồi mới tính tiếp được.

Nhưng kế hoạch cướp bóc này sao có thể nào dễ dàng tiết lộ? Lâm Hi Nguyệt khoát tay áo nói: “Không thể nói.”

Thấy tiếp tục truy hỏi nữa cũng không có kết quả, Mặc Vĩ Thiên thức thời đổi chủ đề, “Các cô vừa vận giống như là.” Hắn chỉ chỉ tấm điện “Vừa nãy ở trong đó hát cái gì vậy?”

Ánh mắt của Phó Du Nhiên và Lâm Hi Nguyệt đồng thời sáng lên, trăm miệng một lời nói: “Huynh nghe thấy sao? Cho cái cảm nhận đi?”

Ngư ngốc! Nhưng nhìn trạng thái khác thường của hai người, Mặc Vĩ Thiên cũng không dám mở miệng, Tề Diệc Bắc ở bên d.đ.l.q.đ cạnh thoải mái nhàn nhã trả lời thay hắn: “Vừa rồi hắn ở bên ngoài nghe lén, sau đó nói với ta rằng chưa từng nghe thấy tiết mục và giọng hát nào đặc sắc như vậy.”

“Thật!” Phó Du Nhiên cùng Lâm Hi Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, trong mắt không giấu được sự kích động.

“Hi Nguyệt!”

“Du Nhiên!”

Hai người kích động nắm tay nhau thật chặt, “Rốt cuộc chúng ta cũng có người hâm mộ rồi!”

Sau khi nghe xong lời các nàng nói, một giọt mồ hôi lạnh từ trán Mặc Vĩ Thiên chảy xuống, nhưng cũng không dám làm mất hứng hai vị Sơn đại vương, chỉ đành cười gượng hai tiếng.

Phó Du Nhiên vui vẻ nói: “Cuối cùng thì ‘Tuyệt Đại Song Kiêu’ bọn mình cũng có thể tái xuất giang hồ rồi!”

Lâm Hi Nguyệt cũng mừng rỡ như điên.

Nhớ lại ba năm trước đây, ảnh hưởng bởi sự nghiệp văn hóa cường thịnh của Ngụy Quốc, khi đó An Dương huyện nhỏ Ha Phuong D.đ.l.q.đ cũng bị ngọn gió gọi là hí khúc thổi qua. Không biết lấy tự tin ở đâu mà Phó Du Nhiên và Lâm Hi Nguyệt cũng thành lập một nhóm hát hai người mang tên “Tuyệt Đại Song Kiêu”. Diện mạo, là chiêu bài của các nàng, giọng hát, là sự kiêu ngạo của các nàng. Sau khi tập luyện ba tháng, tiết mục đầu tiên “Đông trường tây đoản” rốt cuộc ra đời, cũng đem đi lưu diễn trong quy mô nhỏ – chia ra diễn thử ở Thần Phong trại và Lâm Đình trại.

Vỡ diễn được người xem hưởng ứng nhiệt liệt, hai người vô cùng kích động bèn quyết định diễn thêm ở mấy nơi nữa, cũng bán vé cho buổi biểu diễn, mỗi vé một văn tiền.

Sau buổi biểu diễn đầu tiên đó, trọng trách ra bên ngoài tuần tra Thần Phong trại đột nhiên trở nên hấp dẫn, chúng tặc còn giành nhau đến bể đầu chỉ để có được một lý do vắng mặt bình thường, chúng tặc không tiếc tự tàn phá thân thể mình, có nhức đầu, bị thương ở mông, còn có không tiếc mạo hiểm ăn cơm thừa từ bảy ngày trước. Chỉ vì. Không muốn tham dự buổi biểu diễn của hai vị Đại vương.

Đối với chúng tặc không có chút phẩm vị này, Phó Du Nhiên và Lâm Hi Nguyệt cũng không tức giận, ngày thứ hai liền liên tục chiến d.đ.l.q.đ đấu ở các chiến trường của Lâm Đình trại, lấy được sự ủng hộ mạnh mẽ của Lâm Đại trại chủ, ai ngờ trong một buổi biểu, trên dưới Lâm Đình trại toàn bộ bị đau bụng khiến nhà vệ sinh bị quá tải, vì không cướp được nhà vệ sinh nên chúng tặc không thể không đi vào núi ủng hộ sự nghiệp xanh hóa, trợ giúp thực vật sinh trưởng, nhất thời mùi vị nồng đậm truyền khắp cả đỉnh núi đến nỗi mấy tháng không tiêu tan. Dĩ nhiên, đây là nói sau. Còn có một chuyện như vậy, nghe nói ở buổi biểu diễn đêm đó. Lâm Đại trại chủ đã từng len lén giao cho đầu bếp một cái bọc, trên đó viết chữ “Tiết”, không biết là loại thuốc bột gì.

Sau khi buổi biểu diễn thất bại, Phó Du Nhiên và Lâm Hi Nguyệt đã rút ra được kinh nghiệm xương máu, liền thực hiện bỏ phiếu điều tra trên phạm vi hai trại. Tặc nhân của hai trại tổng cộng có 62 người, sau khi loại bỏ các phiếu vẽ vòng tròn, lỗi chính tả quá nhiều không có cách nào phân biệt được thì còn lại được 58 phiếu hợp lệ.

Trên tám mươi phần trăm tặc nhân phản ảnh Đông trường tây đoản có nội dung vô cùng thâm ảo, tuy rằng đang lưu hành chủ nghĩa phong cách hiện đại, nhưng nhân vật được xây dựng cũng quá mức phô trương, nhất là cái màn Phó Du Nhiên hướng về phía con lừa không ngừng YY. Mà con lừa kia còn không khổng chế được thả ngay một bãi phân ở trên sân khấu, mặc dù Phó Du Nhiên đứng che đi đồng phân để tiếp tục biểu diễn thế nhưng mùi kia lại làm cho khán giả ngồi ở hàng đầu tiên rồi rút bịt mũi, hơn nữa cuối cùng lúc Phó Du Nhiên đi xuống còn không cẩn thận đạp lên đồng phân, sau đó lại lên tiếng uy hiếp người xem không được cười âm lên làm cho không khí hiện trường hết sức khó xử, tất cả mọi người cho rằng nên bị phạt là con lừa kia chứ không phải bọn họ. Mặt khác, Lâm Hi Nguyệt vào vai một cô thôn nữ có mối thù phải báo, lại vọng tưởng dùng hai quả trứng gà thu mua một sát thủ, càng làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, xa rời hiện thực một cách nghiêm trọng.

Còn lại mười lăm phần trăm tặc nhân thì có hơn một nửa cảm thấy giọng hát của diễn viên phát âm không rõ từng từ, hoài nghi là bắt chước một một ca kỹ đang nổi danh lúc ấy, hơn nữa đồng phục và đạo cụ hết sức đơn sơ, hiện trường diễn xuất cũng không có cung ứng nước trà..v..v.

Cuối cùng chỉ có năm phần trăm là biết hàng, cảm thấy Đông trường tây đoản chứa đựng tình cảm chân thành tha thiết cảm động, khắc họa vô cùng tinh tế bản chất mâu thuẫn và ích kỷ của con người, chỉ là khả năng diễn xuất của hai vị diễn viên cần phải rèn luyện thêm, tốt nhất là đừng có lặp lại cái giọng đều đều chán ngắt, nhớ không rõ lời kịch phải đứng tại chỗ nhìn lại kịch bản, đây chính là biểu hiện của sự không chuyên nghiệp.

Sau khi nhận được nhiều ý kiến trái chiều khác nhau, từ sáng tác đến biểu diễn, Phó Du Nhiên và Lâm Hi Nguyệt cũng thật sự bỏ ra một phen khổ công, cũng tổ chức thêm mấy buổi biểu diễn nữa, nhưng khán giả lại không phân biệt tốt xấu, chẳng có ai chịu tới xem hai người biểu diễn, hai nàng dựa vào công lực tuyệt hảo lôi kéo tất cả các tác nhân đến, hiện trường hỗn loạn vô cùng, hai người Phó - Lâm kích động không thôi, hào hùng tuyên bố “Chỉ cần còn có người nghe chúng ta hát, chúng ta nhất định sẽ biểu diễn”, nhưng hình như các nàng còn chưa dự liệu đến kết quả khác. Chúng tác nhân sau khi nghe các nàng nói xong, nhất thời yên lặng như tờ tại chỗ, sau đó nhanh chóng chen lấn rời khỏi hiện trường biểu diễn, chỉ sợ đi chậm một bước sẽ bị người ta bắt lại làm người hâm mộ.

Mặc dù chúng tác nhân không chịu phục, nhưng Phó Du Nhiên và Lâm Hi Nguyệt lại rất tâm niệm tuyên ngôn của mình, chưa từng từ bỏ sáng tác, cho đến hôm nay nhất thời ngứa nghề mới có một màn biểu diễn ở bên trong tấm điện.

Cả chuyện xưa chính là như vậy, hai nàng vẫn còn đang hết sức cảm khái, còn Mặc Vĩ Thiên có cảm giác một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân chui vào rồi lan tỏa tới tứ chi, không vì cái gì khác, chỉ vì Phó Du Nhiên cam kết sẽ bỏ thời gian ra biểu diễn tất cả các tác phẩm của nhóm các nàng cho người hâm mộ duy nhất xem, mà cái người hâm mộ “Duy nhất” đó, thật bất hạnh lại chính là hắn.

Liếc mắt nhìn Tề Diệc Bắc, Tề Diệc Bắc lập tức thấy cho hắn ánh mắt cảnh cáo ‘Dám kéo ta xuống nước, suy tính hậu quả trước đi!’ Đây là tin tức Mặc Vĩ Thiên đọc được từ trong ánh mắt của Tề Diệc Bắc.

Còn Tề Diệc Bắc. Ừm, rất đồng tình với cảnh ngộ của Mặc Vĩ Thiên, hai người này cái gì tuyệt cái gì kiêu, tuyệt không phải người thường có thể tiếp nhận, được, nghĩ tới đây Tề Diệc Bắc cũng có chút sợ, nếu không phải vừa rồi thấy sự tình không ổn nhanh chóng vứt Mặc Vĩ Thiên ra, sợ rằng hiện tại ngay cả mình cũng gặp phải tai ương.

Đang lúc Tề Diệc Bắc âm thầm may mắn, khéo mắt liếc thấy tuyệt đại song thư(Thư: Con hổ vằn, ý Anh Bắc là hai chị ấy là cạp đó ^^). Khụ! Song Kiêu! Đang di chuyển ra ngoài viện.

“Các nàng đi đâu?” Sao hỏa đâm vào trái đất cũng không phải là chuyện đùa, vẫn nên giám sát chặt chẽ thì hơn.

Phó Du Nhiên cũng không quay đầu lại nói: “Ta dẫn Hi Nguyệt đến những nơi khác ở Đông cung xem một chút. Yên tâm, không đi xa đâu.”

Yên tâm? Nàng chưa dứt lời lại thành linh bồi thêm một câu như vậy, Tề Diệc Bắc lại càng lo lắng hơn, sau khi cân nhắc một chút bèn kéo Mặc Vĩ Thiên đuổi theo, lúc này cũng đã không thấy bóng dáng hai người kia đâu nữa.

“Chúng ta đi đâu trước?” Lâm Hi Nguyệt hưng phấn, “Sẽ đi trộm đồ ngay bây giờ sao?”

“Dĩ nhiên không phải.” Phó Du Nhiên vừa đi vừa giải thích, “Hiện tại không trộm được, đợi ngày mai ta đến chỗ nhóm các nương nương thỉnh an, lúc đó mi giả trang thành cung nữ đi theo ta, thừa dịp ta lôi kéo các vị ấy nói chuyện, mi có thể hành động.”

Lâm Hi Nguyệt rất kính nể bèn gật đầu liên tục, rồi sau đó lại hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta làm cái gì đây?”

“Bây giờ?” Phó Du Nhiên cười gian hai tiếng, “Hiện tại dẫn mi đi diễn tập trước đã, có một nơi ta đã muốn đến rất lâu rồi.”

Cái nơi khiến Phó Du Nhiên mê mẩn đã lâu không phải nơi nào khác, chính là một nơi rất giàu có trong Đông cung, từ trước đến giờ ra tay rất hào phóng, nơi ở của Tiết Huyền Ninh – Ninh Tuyết hiên.

“Thoạt nhìn rất bình thường.” Nhìn Ninh Tuyết hiên cách đó không xa, Lâm Hi Nguyệt vừa nhìn quanh vừa bình luận, “Ai ở trong đó vậy?”

“Một trong số tiểu thiếp của lão Tề.”

“Tiểu thiếp?” Lâm Hi Nguyệt buồn cười nói: “Mọi người đều nói thê không bằng thiếp, như thế nào? Chính thê như mi không bị tiểu thiếp chèn ép chứ?”

“Nàng ta dám!” Phó Du Nhiên ngoáy ngoáy lỗ tai, “Mi không biết đâu, nàng ta cùng với một tiểu thiếp khác càng đấu càng lợi hại, còn náo động đến cả mạng người, nữ nhân như rắn rết vậy lão Tề còn muốn sao? Chỉ là hai khí phụ (bị chồng ruồng bỏ), ta không thèm để mắt đến.”

Lâm Hi Nguyệt làm ra biểu cảm đồng tình nói: “Họ gả tới vẫn chưa được hai tháng mà lại thành khí phụ? Thật là đáng thương.”

“Đáng thương?” Phó Du Nhiên bật cười nói: “Đó cũng là họ gieo gió gặt bão, còn có đáng thương hơn đây.”

“Hả?”

Vì để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Lâm Hi Nguyệt. Phó Du Nhiên bèn ghé sát bên tai nàng nói thầm: “Thảm nhất là các nàng vẫn còn là một cô nương mà đã trở thành khí phụ, mi nói có thảm hay không?”

“Cái gì?” Lâm Hi Nguyệt cũng không tin, “Điều này sao có thể! Cả thiên hạ đều biết Thái tử Đại Tấn trầm mê tử sắc, nữ nhân xinh đẹp như Yến Bội Nhược vậy sao hắn có thể bỏ qua? Hay là.” Nàng nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ lão Tề hấn thật sự. Không được?”

“Mi đi chết đi!” Phó Du Nhiên khê đẩy Lâm Hi Nguyệt một cái, “Hắn rất bình thường, còn hơn cả bình thường ấy!”

“A!” Lâm Hi Nguyệt thét lên một tiếng bắt lấy cánh tay Phó Du Nhiên, “Mi...mi, mi...mi, mi.”

Phó Du Nhiên chán ghét hất cánh tay nàng ta ra. “Mi cút xa một chút đi.”

Lâm Hi Nguyệt ôm cổ Phó Du Nhiên kéo nàng vào phía sau một hòn sơn giả, chĩa vào lỗ mũi nàng nói: “Thành thực khai mau! Có phải thất thân rồi không?”

“Thất thân cái đầu mi ấy!” Phó Du Nhiên lấy ngón tay của Lâm Hi Nguyệt ra, vỗ ngực nói: “Bản đại gia ta vẫn còn băng thanh ngọc khiết.”

“Cái rắm!” Lâm Hi Nguyệt không nhịn được phun ra một câu thô tục, “Mi mà băng thanh ngọc khiết, ‘Bình thường’ tức là không bình thường đấy? Nhanh thành thực khai báo, đừng có chống cự vô ích!”

Phó Du Nhiên đột nhiên cảm thấy hơi nóng bèn lấy tay quạt quạt gió, chống lại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Lâm Hi Nguyệt, cười trộm ngoắc ngoắc đầu ngón tay với nàng ta, “Nhưng thật ra là như vậy như vậy, như vậy như vậy, cứ như vậy. Hiểu chưa?”

Lâm Hi Nguyệt rất khoa trương mở to miệng, vẻ mặt lại giấu không được sự hưng phấn, “Mi được đẩy nha đầu chết tiệt kia, lại dám hủy hoại Thái tử Đại Tấn đương triều!”

“Cái gì hủy hoại!” Phó Du Nhiên bĩu môi nói: “Đều là hấn bày ra, dám gạt ta!”

Lâm Hi Nguyệt nhạo báng nói: “Hắn gạt mi. Mi liền lấy thân thử nghiệm, chủ động dâng hiến nư hôn à?”

Phó Du Nhiên nghiêm mặt không thèm đáp lại. Nhưng khóe miệng lại không nhịn được nâng lên.

“Mi trúng chiêu của lão Tề rồi.”

“Vấn đề này rất nghiêm túc, ta phải suy nghĩ thật kỹ.” Phó Du Nhiên thở dài. “Ta còn muốn xuất cung đi tìm đám huynh đệ của ta, nếu như ở lại trong cung sợ rằng không bao giờ gặp lại họ được nữa.”

Lâm Hi Nguyệt nghe lời này thì ý vui đùa cũng giảm đi một nửa, “Tất cả huynh đệ của mi đều đã tản đi hết rồi, làm sao tìm được nữa?”

Phó Du Nhiên cúi xuống sửa lại xiêm áo hơi bị xốc xếch, “Ý định của ta là làm cho lão Tề giúp ta lưu ý việc này, bọn họ làm gì có khả năng tìm được nơi tốt nào chứ? Tám phần lại đi nơi khác khai sơn rồi.”

“Rảnh rồi không có việc gì thì ngây ngốc! Nghĩ những thứ này làm gì, quăng được mi cho người khác rồi bọn họ còn không vội vàng giải thể đi sao? Ai lại ngồi chờ mi trở về gieo họa cho bọn họ?” Lâm Hi Nguyệt

vỗ vỗ đầu Phó Du Nhiên, “Như đã nói qua, dung mạo lão Tề cũng không tồi, gia thế cũng hiển hách, hơn nữa hai người cũng coi như là danh chính ngôn thuận, chỉ là,” nàng sờ lên cằm suy nghĩ hồi lâu, “Mi không cần Hoài vương nữa hả?”

Phó Du Nhiên hít một hơi thật sâu, sau khi chỉnh đốn lại tinh thần mới làm cái mặt quỷ nói: “Nếu như đối tượng là Hoài vương, nói không chừng ta đã chủ động hiến thân.”

“Phi!” Lâm Hi Nguyệt tỏ vẻ hài lòng, “Nhưng hiện tại Hoài vương là đại bá của mi đấy, thế nào? Muốn Hoàng thất bị gièm pha sao?”

“Hả?” Phó Du Nhiên cảnh giác nói: “Mi làm gì mà vui vẻ vậy?”

Lâm Hi Nguyệt cười đến mức không có chút hình tượng nào, “Tứ đệ muội, mi chúc phúc cho nhị tẩu ta đi.”

“Gi?” Phó Du Nhiên vặn chặt lỗ tai Lâm Hi Nguyệt, “Tĩnh ngộ đi! Ít ngày trước mới làm hại Hoài vương mất toi mười vạn lượng, hắn không hận mi là may lắm rồi ấy.”

Những lời này giống như nói đến chỗ đau của Lâm Hi Nguyệt, vẻ mặt nàng kiên định nói: “Khoản tiền kia ta nhất định phải moi ra từ trên người tên tiểu tử thú vị Mặc Vĩ Thiên, trả lại cho Hoài vương.”

“Haaaa...!” Phó Du Nhiên đồng tình nói: “Ta thấy hắn còn tham tiền hơn cả mi ấy, muốn từ tên đó đào bạc sao?”

Lâm Hi Nguyệt tràn đầy tự tin nói: “Có biết hiện tại tiểu tử thú vị kia sợ nhất cái gì không?”

Phó Du Nhiên lắc đầu, Lâm Hi Nguyệt cười nói: “Cho mi hai vấn đề, nếu như mi là Mặc Vĩ Thiên thì sẽ lựa chọn cái nào: Một, nhả ra mười vạn lượng của Hoài vương; hai, cưới Lâm Hi Nguyệt.”

Phó Du Nhiên lại bắt đầu đồng tình với Mặc Vĩ Thiên, chỉ là. . . . “Mi cẩn thận coi chừng tiền mất tật mang đấy.”

Lâm Hi Nguyệt hả hê cười nói: “Cuộc mua bán này ta kiếm được bộn đầy. Đi nhanh đi, chúng ta đi dạo đến chỗ ở của mấy tiểu thiếp kia thôi.”

Phó Du Nhiên bắt đầu dĩ lắc đầu, đi theo Lâm Hi Nguyệt ra khỏi núi giả, bỗng nhiên lại nhanh chóng túm lấy Lâm Hi Nguyệt quay trở về, đứng sau núi giả nhìn về phương hướng Ninh Tuyết hiên.

Từ trong cửa lớn Ninh Tuyết hiên, nhìn thấy một người đang vội vàng đi ra, mặc dù khoảng cách còn khá xa nhưng cũng không làm trở ngại Phó Du Nhiên nhận ra người kia.

Yến Bội Nhược. Tại sao nàng ta lại ở đây? Càng làm cho Phó Du Nhiên ngạc nhiên chính là người đang đi theo sau lưng Yến Bội Nhược, người kia cười cười tiến chân Yến Bội Nhược ra cửa, cử chỉ đoan trang tú nhã, không phải Tiết Huyền Ninh thì còn là ai.

“Sao thế?” Lâm Hi Nguyệt không rõ chân tướng hỏi.

Phó Du Nhiên hí mắt lại, lẩm bẩm: “Có vấn đề.”

76. Chương 75: Mối Tình Đầu Của Hoàng Thái Tử

“Có vấn đề?” Lâm Hi Nguyệt liếc nhìn về hướng Ninh Tuyết hiên, “Hai người đó sao?”

“Đúng.” Phó Du Nhiên kéo tay Hi Nguyệt trở về, “Đi về, trước nghe ngóng tình huống rồi nói sau.”

Hai người trở lại tắm điện, giống như Tề Diệc Bắc không tìm được họ thì tương tự họ cũng không tìm được Tề Diệc Bắc và Mặc Vĩ Thiên. Hỏi Tiểu An Tử, Tiểu An Tử chỉ nói Thái tử đuổi theo họ ra khỏi cửa, rồi sau đó lại bị Hoàng hậu gọi đi mất.

Hoàng hậu vội vã cho gọi Tề Diệc Bắc để làm gì? Phó Du Nhiên không biết, nhưng đến gần chạng vạng lại có một tin tức truyền khắp hoàng cung, đó là Cố Khuynh Thành. Đã trở lại.

Cái gì? Người không biết Cố Khuynh Thành là ai à? Phó Du Nhiên cũng hơi buồn bực, nói như vậy, mấy người mới tiến cung mấy năm gần đây cũng không hiểu ra sao, chỉ có người đã vào cung bảy tám năm trở lên mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Chuyện này phải nói đến mười sáu năm trước đây, lúc ấy Tề Diệc Bắc mới vừa bốn tuổi, cữu cữu của hắn, cũng chính là huynh trưởng của Hoàng hậu, Quốc cữu đại nhân đương triều đưa vào cung một cô bé hai tuổi. Cô bé này là con gái của một người bạn của Quốc cữu, người nọ phó thác con gái của d.đ.l.q.đ mình cho ông ta trước khi lâm chung, Quốc cữu gia liền thu nhận cô bé này làm nghĩa nữ, đây chính là Cố Khuynh Thành.

Tại sao lại đưa vào cung? Nghe nói phu nhân của Quốc cữu, cũng chính là vợ của Tề Diệc Bắc là một con cộp mẹ, mà bạn tốt đã qua đời của Quốc cữu gia lại là một nữ nhân, chính vì vậy Quốc cữu phu nhân mới ăn phải dấm chua, Quốc cữu gia còn dám để Cố Khuynh Thành sống ở nhà mình sao? Gửi ở nhà người ta lại không yên lòng, cuối cùng dứt khoát đưa vào trong cung gửi muội muội của mình.

Sau khi Cố Khuynh Thành được đưa vào cung, liền hấp dẫn sự chú ý của Tề Diệc Bắc. Bởi vì Tề Diệc Bắc là Thái tử, sau khi sinh ra đã không giống với những hoàng tử khác, vì vậy khó tránh khỏi có lúc bị những huynh đệ khác chèn ép, khi đó hắn còn nhỏ tuổi, cũng không biết cái gì gọi là điều chỉnh tâm tình nên mỗi ngày đều uất ức, đột nhiên có một ngày hắn đang rất uất ức thì từ ngoài cung đưa vào một vật nhỏ đáng yên, còn vừa vịn đưa đến trong cung của Hoàng hậu, hắn có thể không có hứng thú sao?

Cái cô bé Cố Khuynh Thành này cũng rất thông tuệ, tuy tuổi còn nhỏ nhưng dường như nàng cũng biết từ giờ trở đi mình phải ăn nhờ ở đậu nên cũng không kêu khóc loạn, rất nhanh chóng học được quy củ trong cung, cái miệng nhỏ ngọt giống như quét mật, rất nhanh lấy được sự yêu thích của Chiêu Thái đế và Hoàng hậu, hai người phá lệ đối xử với nàng giống như một Công chúa, nàng trụ ở d.đ.l.q.đ trong hoàng cung đến mười năm, cho nên thay vì nói Cố Khuynh Thành là nghĩa nữ của Quốc cữu, không bằng nói nàng là nghĩa nữ của Hoàng hậu. Mà nàng và Tề Diệc Bắc có cảm tình rất sâu, thanh mai trúc mã chân chính, so với huynh muội ruột thịt còn thân thiết hơn ba phần.

Lúc còn nhỏ chỉ là tình cảm huynh muội đơn thuần nhưng lúc trưởng thành cũng khó tránh khỏi có những ý nghĩ khác biệt. Mà khi đó Tề Diệc Bắc vừa được mười ba mười bốn tuổi, chính là cái tuổi không ổn định, hơn nữa cả Ha Phuong d.đ.l.q.đ ngày sống trong một nơi oanh yến như Hoàng cung, sinh lý cộng thêm nhân tố tâm lý, làm sao không khiến nội tâm thiếu niên thanh khiết như hắn bắt đầu rạo rực đây? Cố Khuynh Thành đương nhiên cũng cảm nhận được Thái tử ca ca đối xử với mình càng ngày càng tốt, nhưng dù sao tuổi nàng còn quá nhỏ, có cảm giác gì cũng không thể hiểu được. Hai người vẫn cứ mập mờ như vậy, bình thường đều cùng đi cùng về nên càng thêm thân mật, lúc ấy không ít người chắc chắn, Thái tử phi tương lai nhất định là Cố Khuynh Thành không thể nghi ngờ, Hoàng hậu và Chiêu Thái đế cũng vui mừng tác thành. Đáng tiếc trời không cho người toại nguyện, vào năm Cố Khuynh Thành mười hai tuổi đột nhiên phát bệnh nặng, thiếu chút nữa là tắt thở, Quốc cữu gia không biết từ đâu tìm được một đạo nhân du phương (Vân du bốn phương), đạo nhân kia liền mang theo nàng xuất cung, lên núi chữa bệnh.

Mối tình đầu của Tề Diệc Bắc cứ như vậy mà trôi qua, mọi người cứ tưởng tượng đi, đối với một thiếu niên mười bốn tuổi thì sự việc này đã tạo thành đả kích lớn đến thế nào, nghe nói trong khoảng thời gian đó, mỗi khi Thái tử điện hạ gặp ai, bất luận nam nữ già trẻ đều chỉ nói hai chữ: Khuynh Thành.

Rồi sau đó mấy năm, cái tên Cố Khuynh Thành tựa như đá chìm xuống biển, không còn một chút tin tức, đến giờ cũng đã sáu năm trôi qua rồi.

Hôm nay, nàng ấy đã trở lại.

Nghe Yến Bội Nhược nói liên tục, cuối cùng Phó Du Nhiên cũng hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, khó trách người trong cung đều ngạc nhiên, mối tình đầu của Thái tử dĩ nhiên là không thể khinh thường.

Yến Bội Nhược. Mọi người không nhìn lầm đâu, chính là nàng ta. Có lẽ nàng ta tới để quy hàng.

Bên này mặt trời vừa xuống núi, Yến Bội Nhược liền tới, vốn là còn hơi do dự nhưng vừa thấy Lâm Hi Nguyệt thì khuôn mặt Yến mỹ nhân lập tức xanh mét. Xem ra Thái tử phi thật không đơn giản, nàng vừa ở cung Tiết Huyền Ninh đạt thành một hiệp nghị, Thái tử phi liền đưa vị đại tỷ sơn tặc đã bắt cóc nàng

tiền cung, lần này nàng nào dám hành động thiếu suy nghĩ, lập tức đem giao dịch lén lút với Tiết Huyền Ninh nói hết ra.

Thật ra cũng đơn giản, sáng sớm hôm nay Yến Bội Nhược đến thỉnh an Hoàng hậu đúng lúc đụng phải Cố Khuynh Thành vừa hồi cung. Thời gian nàng cùng Tề Diệc Bắc lén lút lui tới cũng không ngắn nên tất nhiên cũng biết địa vị của Cố Khuynh Thành ở trong lòng Tề Diệc Bắc. Sau khi trở lại Đông cung liền vội vàng đến ngay Ninh Tuyết hiên. Tiết Huyền Ninh cũng đã biết được tin tức thông qua cung nhân của Nguyên phi, vì vậy liền cùng Yến Bội Nhược ăn nhịp với nhau, hai người đạt thành hiệp nghị, chuyện lúc trước tạm thời xóa bỏ, bất luận trước đây hai người có ân oán gì cũng phải để qua một bên, đoàn kết nhất trí, cùng nhau đối kháng ngoại địch.

Nói đến đây, cái hiệp định này còn không có bất kỳ quan hệ gì với Phó Du Nhiên, tự nhiên Phó Du Nhiên cũng không để ở trong lòng, nhưng lời tiếp theo của Yến Bội Nhược lại có liên quan chặt chẽ đến nàng.

Điều thứ hai của hiệp định là, khiến “Tân hoan” đối kháng với “Cựu ái”, trai cò tranh nhau, ngư ông được lợi.

Không cần phải nói, “Cựu ái” là Cố Khuynh Thành, “Tân hoan” không phải là Phó Du Nhiên thì còn là ai.

Phó Du Nhiên thấy khó hiểu, nàng không trêu ai không chọc ai, chỉ ở trong phòng nhàm chán đến mức meo cũng có thể bị người ta nhớ tới khi muốn tiêu khiển sao?

Nhìn Yến Bội Nhược khóc như hoa lê trong mưa, Phó Du Nhiên cũng hơi không đành lòng, nàng đỡ Yến Bội Nhược dậy nói lời tốt đẹp một hồi, lại hẹn ngày mai cùng đi thỉnh an Hoàng hậu, lúc này Yến Bội Nhược mới bình ổn lại.

“Cố Khuynh Thành.” Sau khi Yến Bội Nhược rời đi, Phó Du Nhiên mới nghĩ tới cái tên này, trong lòng dâng lên một sự hiếu kỳ mãnh liệt.

Lâm Hi Nguyệt vui sướng khi người gặp họa nói: “Ha ha! Tân hoan, mi tính toán như thế nào để đối kháng với cựu ái?”

Phó Du Nhiên liếc mắt đầy xem thường, “Đối gì kháng gì hả? Hiện tại lão Tề có ba người tiểu thiếp, ta không quan tâm hẳn có thêm một người nữa đâu, ta chính là Thái tử phi, còn phải sợ nàng ta sao?”

“Lúc này thật xem mình là Thái tử phi rồi hả?” Lâm Hi Nguyệt cười tủm tỉm: “Mi ở lại Đông cung làm Thái tử phi, vậy còn huynh đệ của mi thì sao?”

Phó Du Nhiên ngần ra một hồi lâu, ngơ ngác gật đầu, “Đó là một vấn đề, aizz! Xem ra hay là ta xuất cung để cho nàng ta thượng vị, vậy là vẹn cả đôi đường.”

“Cắt ~” Lâm Hi Nguyệt không nể mặt bật cười ra tiếng, “Sao? Cái cô nàng họ Cố kia thì ra là Thái tử phi mà mọi người đã nhận định, hơn nữa lão Tề còn chưa dứt tình với nàng ta, hiện tại nàng ta trở lại còn cần mi phải nhường sao? Trực tiếp đá mi ra ngoài là xong, điều này cũng tốt, tiết kiệm được bao nhiêu phiền toái, gần đây có rảnh rồi thì thu thập đồ đạc, lúc xuất cung đừng quên mang theo.”

“Đá ta ra ngoài sao?” Phó Du Nhiên chỉ vào chóp mũi mình, giống như nghe được một câu chuyện hài.

Quả thực là vũ nhục! Cho tới bây giờ chỉ có Phó Đại trại chủ nàng đi cướp đồ, trừ phi nàng tự nguyện buông tay, chứ chưa từng có kẻ nào có thể đoạt được đồ tử trong tay nàng đi cả. Vị trí Thái tử phi này cũng như vậy.

“Nàng ta có giỏi thì cứ thử xem!” Trong lòng Phó Du Nhiên dấy lên một ngọn lửa chiến đấu hùng hục, thật lâu không tắt.

“Du Nhiên!” Lâm Hi Nguyệt cầm tay của nàng, gương mặt kiên nghị: “Cứ yên tâm to gan lớn mật đi, ta ủng hộ mi vô điều kiện !”

Có bằng hữu thật là tốt! Phó Du Nhiên đang đắm chìm trong sự cảm động vô biên nên đã bỏ qua một tia giảo hoạt lóe lên trong mắt Lâm Hi Nguyệt.

Đúng vậy, Lâm Hi Nguyệt nên ủng hộ Phó Du Nhiên, bởi vì chỉ khi Phó Du Nhiên còn là Thái Tử phi, nàng mới có thể thường xuyên lẫn vào trong cung, mới có nhiều cơ hội tiếp xúc với Hoài vương và Đức phi, như vậy nàng mới có hi vọng hoàn thành giấc mộng làm “Nhị tẩu” của mình.

“Mi cười cái gì?” Phó Du Nhiên cau mày nhìn chằm chằm khoe miệng Lâm Hi Nguyệt.

“À?” Lâm Hi Nguyệt sờ sờ miệng, “Ha ha, đâu có cười.”

“Cười đến chảy cả nước miếng mà còn giả biện sao?”

“Mặt. Rút gân, lại, lại tới nữa.”

.

Buổi tối hôm đó Tề Diệc Bắc cũng không trở về Đông cung, từng ý chí chiến đấu mà Phó Du Nhiên tích góp không chỉ không tiêu tán mà còn mạnh mẽ hơn.

Sáng sớm hôm sau, người đầu tiên chạy tới tẩm cung của Phó Du Nhiên không phải Yến Bội Nhược như đã hẹn, mà là Tiết Huyền Ninh. Mục đích của nàng ta cùng Yến Bội Nhược là như nhau, cũng là đến “Quy hàng”. Lựa chọn báo cáo điều lệ sống chung hòa bình với Yến Bội Nhược, đương nhiên nàng ta che giấu điều khoản để người mới và người cũ đấu đá, Phó Du Nhiên cũng lười vạch trần nàng ta. Đến khi Yến Bội Nhược đến, hai đồng minh gặp mặt tại nơi của kẻ thứ ba tự nhiên cũng hơi xấu hổ, nhưng cũng nhanh chóng bình thường trở lại, thân mật thăm thiết như không có bất cứ chuyện gì xảy ra làm Phó Du Nhiên và Lâm Hi Nguyệt cực kỳ kính nể.

Vì vậy đội ngũ đi vẫn an tăng thêm một người, trong đó bao gồm: Thái tử phi Phó Du Nhiên, Lương đệ Yến Bội Nhược, Lương đệ Tiết Huyền Ninh, cung nữ Lâm Hi Nguyệt, thái giám Tiểu An Tử, và một số cung nhân khác. Một nhóm hơn mười người ra khỏi phạm vi tẩm cung, lại ra khỏi phạm vi Đông cung tiến về hậu cung rộng lớn.

Trên thực tế, không phải ra khỏi cửa chính Đông cung là đã ở trong phạm vi hậu cung. Đông cung của Thái tử và hậu cung của Hoàng đế là hai khái niệm độc lập, cùng nhau tồn tại trong hoàng cung nhưng cũng không có liên quan chặt chẽ, mà là độc lập lẫn nhau, từ đồng nghĩa là độc môn độc viện, chỉ khác biệt là “Viện” của hậu cung lớn hơn một chút, Đông cung nhỏ hơn N lần mà thôi. Từ Đông cung ra ngoài, cần phải đi qua “Vĩnh An môn” một đoạn dài mới đến “Hậu cung” chân chính.

Bảy phải, tám trái, quẹo một hồi khiến Lâm Hi Nguyệt hoa cả mắt, mới xem như đến cung Tử Hòa. Tối ngày hôm qua, nàng và Phó Du Nhiên đã thỏa thuận kẻ kế hoạch chôm chĩa, cho nên vừa vào cung Tử Hòa, Lâm Hi Nguyệt liền nháy mắt với Phó Du Nhiên ý bảo nàng sẽ bước chậm lại, cuối cùng thoát ly khỏi đội ngũ thỉnh an, biển rộng trời cao tha hồ mà vẫy vùng.

Phó Du Nhiên cùng hai tiểu thiếp đến chính điện cung Tử Hòa, Hoàng hậu đã ngồi đỉnh đặc ngay chính giữa, đang trò chuyện câu được câu không cùng mấy phi tử.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.” Phó Du Nhiên từ trước đến giờ đều biết lúc nào thì nên quy củ.

Hoàng hậu cười nói: “Mau tới đây, ngày hôm qua bản cung muốn giới thiệu với con một người, ai ngờ bọn Diệc nhi ở trong cung sốt ruột, nhất định xuất cung nên chưa kịp gọi cho con, có lẽ bọn nó cũng sắp hồi cung rồi, con hãy ở lại đây đi, gặp mặt biểu muội của Diệc nhi luôn.”

Kinh nghiệm nói cho chúng ta biết, biểu ca biểu muội là dễ dàng có quan hệ mờ ám nhất, huống chi còn là một biểu muội “Kết nghĩa”. Nhưng Hoàng hậu cũng thật là, chẳng lẽ muốn nói cho con dâu đương nhiệm là nàng biết đó là mối tình đầu của phu quân nàng hay sao?

Sự hiếu kỳ của Phó Du Nhiên với Cố Khuynh Thành đã lên đến cực điểm, dĩ nhiên, đi kèm với đó là ý chí chiến đấu nồng đậm.

Sau khi ngồi xuống chỗ của mình không bao lâu liền có cung nhân vào bẩm báo, đám người Tề Diệc Bắc đã trở lại.

Không rảnh để ý tới Tề Diệc Bắc và Mặc Vĩ Thiên đang bước vào điện, ánh mắt của Phó Du Nhiên một mực gắn chặt vào bóng người màu xanh nước biển vững vàng đi theo sau lưng hai người bọn họ, đợi thấy

rõ nữ tử kia thì sau một thoáng kinh ngạc, trong lòng Phó Du Nhiên chỉ có một ý nghĩ: thì ra là như vậy.

77. Chương 76: Chương 76:

Người mà Diệc Bắc xem trọng đương nhiên cũng cực kỳ xuất sắc, nhưng Phó Du Nhiên không ngờ còn ngoài dự liệu của nàng.

Cổ Khuynh Thành người này nếu nói về sắc đẹp, tất nhiên cực kỳ đẹp. Từ xưa phàm là mỹ nhân đều sẽ có người làm thơ ca tụng, ở chỗ này xin tự động lược bớt một ngàn chữ miêu tả mỹ nữ, Phó Đại trại chủ của chúng ta cũng không phí tâm suy nghĩ nữa. Nhưng sự nổi bật nhất của Cổ Khuynh Thành lại không phải ở dung mạo vô song của nàng, có câu :

Kỳ vi chất tắc kim ngọc bất túc dụ kì quý,

Kỳ vi tính tắc băng tuyết bất túc dụ kì khiết ,

Kỳ vi thần tắc tinh nhật bất túc dụ kì tinh ,

Kỳ vi mạo tắc hoa nguyệt bất túc dụ kì sắc. (*)

Dịch nghĩa:

Chất thì cao quý, vàng ngọc cũng thua;

Thân lại trắng trong, tuyết băng khôn sánh.

Tinh thần sáng suốt, át cả mặt trời, ngôi sao,

Nét mặt vui tươi, hơn hẳn giếng soi, hoa nở.

(Bản dịch của nhóm Nhóm Vũ Bội Hoàng (trong Vietnamthuquan))

(*) Đoạn thơ trên được trích trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng của nhà văn Tào Tuyết Cần, nằm trong hồi 78, Bảo Ngọc làm văn tế và chiêu hồn Tình Văn, người được Ngọc hoàng Thượng đế cho lên Thượng giới làm chúa loài hoa Phù dung. Tình Văn là người hầu gái tâm đắc của Giả Bảo Ngọc, nhân vật d.đ.l.q.đ chính trong Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần. Do bị dèm pha nên Tình Văn bị đuổi rồi chết trong đói khát, bệnh tật.

Cổ Khuynh Thành giống như một đóa hoa sen mới nở, khí chất này bất kỳ kẻ nào cũng không thể làm lu mờ. Hơn nữa hôm nay nàng mặc một bộ xiêm áo màu xanh nhạt, thanh thoát không nhiễm một hạt bụi trần, càng giống như một tiên nữ lạc xuống phàm trần. Chỉ là, Phó Du Nhiên nói “Thì ra là như vậy” cũng không phải cảm thán nàng ta xuất sắc, mà vì khuôn mặt của Cổ Khuynh Thành lại có mấy phần giống với Yến Bội Nhược. Hay nói đúng hơn phải là Yến Bội Nhược có mấy phần giống Cổ Khuynh Thành. Thì ra lúc trước Tề Diệc Bắc có vài phần kính trọng với Yến Bội Nhược, không phải vì bản thân Yến mỹ nhân mà là vì lam y tiên tử trước mắt này, khó trách hắn có thể sẵn khoái quyết định buông tay Yến Bội Nhược như vậy.

Nhưng cũng chỉ giống vài phần mà thôi, phong cách của hai người khác nhau rất lớn, khuôn mặt Yến Bội Nhược đẹp tất nhiên Ha phuông d.đ.l.q.đ không cần phải nói, nhưng vẻ đẹp của Bội Nhược là một vẻ đẹp mong manh cần được người che chở, tựa như một đóa phong lan trong nhà kính, mà Cổ Khuynh Thành lại hoàn toàn khác biệt.

Phó Du Nhiên chợt hiểu ra vì sao đã qua nhiều năm, Tề Diệc Bắc vẫn còn khắc sâu Cổ Khuynh Thành trong ký ức như vậy, một nữ tử như nàng ta chắc chắn sẽ khiến người khác rất khó quên.

Khi Tề Diệc Bắc nhìn thấy Phó Du Nhiên thì ít nhiều gì cũng hiện ra mấy phần lúng túng. Hắn tin tưởng Phó Du Nhiên đã biết tất cả mọi chuyện có liên quan đến Cổ Khuynh Thành, mặc kệ hắn và Phó Du Nhiên là bất đắc dĩ bị buộc ở chung với nhau cũng được, hữu danh vô thực cũng tốt, nhưng rốt cục Phó Du Nhiên vẫn là Thái tử phi đương nhiệm của hắn, luận về công hay tư hắn đều nên chào hỏi trước, mà không phải giống như bây giờ bị Phó Du Nhiên “Ép” nhìn thấy.

“Khuyhnh Thành, mau tới đây.” Hoàng hậu đương nhiên nhìn ra sự mất tự nhiên của Tề Diệc Bắc nên vội vàng bỏ qua lễ ra mắt. Bảo Cố Khuyhnh Thành đến ngồi cạnh mình, “Vị này chính là biểu tẩu của con.” Dứt lời lại hướng Phó Du Nhiên nói: “Du Nhiên, đây là nghĩa nữ của cữu cữu con, Cố Khuyhnh Thành.”

Vì vậy hai người đứng dậy chào hỏi lẫn nhau, sau khi ngồi xuống, các cung phi có thâm niên trong cung liền lôi kéo Cố Khuyhnh Thành hỏi cái này hỏi cái kia. Mới đầu Cố Khuyhnh Thành còn để ý Phó Du Nhiên, thỉnh thoảng d.đ.l.q.đ trò chuyện đôi câu, nhưng sau đó trong điện đã hình thành mấy nhóm nhỏ. Mấy phi tử mới tiến cung một nhóm, Tiết Huyền Ninh và Yến Bội Nhược một nhóm, Hoàng hậu đứng đầu nhóm Cố Khuyhnh Thành và các cung phi có thâm niên.

Phó Du Nhiên? Ừm. Cùng Tiểu An Tử một nhóm.

Không phải do các nàng không đoàn kết nhất trí, thật sự là các thành viên trong nhóm của Hoàng hậu đều đang hồi tưởng lại kỷ ức những năm đó, mấy người mới vào cung biết gì đâu mà chen vào. Mấy nhóm người đều ăn ý tán gẫu riêng, không liên quan tới nhau, cũng đỡ mấy phần phần lúng túng.

Thục phi trong nhóm Hoàng hậu che miệng cười nói: “Nhớ năm đó Thái tử luôn nói muốn lập Khuyhnh Thành làm phi tử. Ai mà ức hiếp Khuyhnh Thành, Thái tử nhất định sẽ không tha cho.”

Thục phi là mẫu thân của Bát công chúa, bà có chút thân thích với Hoàng hậu, cũng coi như là trưởng bối của Tề Diệc Bắc. Cho nên lúc Ha Phuong d.đ.l.q.đ nói chuyện cũng tùy tiện hơn rất nhiều.

Hai gò má của Cố Khuyhnh Thành ửng đỏ lên, cười nói: “Chỉ là chuyện lúc còn nhỏ thôi, Thục phi nương nương cũng đừng nhắc lại nữa ạ.”

“Cái gì là chuyện lúc nhỏ?” Thục phi không đồng ý nói: “Cũng chỉ mới có mấy năm? Cháu không hỏi thử Thái tử xem có còn nhớ lời nói ban đầu không?”

Cố Khuyhnh Thành đỏ mặt cúi đầu xuống, Tề Diệc Bắc nói: “Mọi người đừng trêu chọc muội ấy nữa.”

“Nhìn xem.” Thục phi cười nói: “Bây giờ vẫn còn che chở đấy.”

Lời nói này khiến Tần phi uy tín lâu năm đang ngồi yên cũng che miệng cười lên, Tề Diệc Bắc không kèm chế được cũng nhếch khóe miệng, thâm ý sâu xa nhìn Cố Khuyhnh Thành, nhưng Cố Khuyhnh Thành vẫn chỉ cúi đầu. Không biết trong đầu đang suy nghĩ gì.

Tình cảnh này càng làm ọi người cảm thấy chàng có tình, thiếp cũng có ý, càng không ngừng trêu chọc. Ngay cả Hoàng hậu cũng không nhịn được trêu chọc đôi câu, xem ra bà cũng rất vui vẻ tác thành mối hôn sự này. Có điều Cố Khuyhnh Thành không được làm Thái tử phi, đúng là rất đáng tiếc phải không? Trong lòng mọi người đại khái. Đều nghĩ như vậy.

“Nghĩ gì mà ngẩn người vậy?”

Phó Du Nhiên thành linh bị dọa giật mình, nghiêng đầu qua, chẳng biết từ lúc nào Mặc Vĩ Thiên đã đi đến bên cạnh nàng, nàng nhún nhún vai, nhìn về hướng của Tề Diệc Bắc nói: “Lão Tề thật có tài.” Chỉ cần nhìn ánh mắt của hắn một mực không rời khỏi Cố Khuyhnh Thành, thì biết rõ địa vị của Cố Khuyhnh Thành ở trong lòng hắn.

Mặc Vĩ Thiên khẽ cười nói: “Ngay cả ta cũng không ngờ, nhiều năm như vậy mà hắn vẫn còn nhớ đến Khuyhnh Thành.”

“Vậy sao?” Phó Du Nhiên nói một câu có cũng được không có cũng được, ánh mắt lại nhìn Tề Diệc Bắc, nhìn nụ cười và cặp mắt sáng hơn bất kỳ ai trên mặt hắn, trái tim nàng bỗng dâng lên một cảm giác buồn bã.

Mặc Vĩ Thiên quan sát Phó Du Nhiên, sau đó đột nhiên hỏi “Lâm đại cô nương đi đâu rồi?”

Lực chú ý của Phó Du Nhiên bị thu hồi, bật cười nói: “Thật là khác thường, ta cho rằng huynh muốn tránh nàng ấy còn không kịp.”

“Chính xác là như vậy.” Mặc Vĩ Thiên gật đầu nói: “Vì vậy mới muốn chú ý hành tung của nàng ấy.”

Phó Du Nhiên cố nín cười, “Không phải là đối với nàng.”

“Dừng lại.” Mặc Vĩ Thiên khoa trương khoanh tay lại, “Ta cảm thấy nàng ấy còn đáng sợ hơn cả muội.”

“Haaaa...!” Phó Du Nhiên cười hạ thấp giọng: “Làm một cái lựa chọn đi. Một, nhả ra mười vạn lượng của Hoài vương; hai, cưới Lâm Hi Nguyệt. Chọn cái nào?”

Sắc mặt Mặc Vĩ Thiên lập tức trắng nhợt, vẻ mặt đau khổ nhỏ giọng nói: “Vì Hoài vương. Muội cũng thật nhẫn tâm. Mười vạn lượng, ta phải mất một khoảng thời gian mới kiếm được đó.”

“Đây cũng không phải là chủ ý của ta.” Phó Du Nhiên vội vàng phủi sạch quan hệ, “Nếu như huynh không muốn Lâm Hi Nguyệt chủ động xuất kích thì hãy mau ngoan ngoãn nhả bạc ra, tranh thủ để được xử lý khoan hồng.”

“Ta phải suy nghĩ một chút.” Mặc Vĩ Thiên thật hối hận muốn chết, không nên vì nhất thời đồng tình mà chủ động tới đây nói chuyện phiếm với Phó Du Nhiên, trò chuyện mới có mấy câu mà bay mất mười vạn lượng, quả nhiên là xuất thân từ sơn tặc! “Không nói chuyện này nữa, muội và cái cô nàng họ Lâm kia vì sao lại mê luyến Hoài vương như vậy?”

Phó Du Nhiên suy nghĩ một chút, “Hắn là người tốt.”

“Ta cũng tốt vậy.” Mặc Vĩ Thiên chỉ tay vào chính mình.

“Ta buồn nôn quá.” Phó Du Nhiên không nể mặt liếc hắn một cái, “Nhưng tốt nhất là bây giờ huynh nên đi tìm Lâm Hi Nguyệt đi, nàng ấy đang ở bên ngoài đập cái mâm đấy.”

“Đập. Cái mâm?” Mặc Vĩ Thiên mù mịt hỏi: “Là xiếc ảo thuật sao?”

Phó Du Nhiên dùng ánh mắt đồng tình nhìn nhân sĩ tối dạ mà nhìn chòng chọc hắn hồi lâu, sau mới xích lại gần hắn nhỏ giọng giải thích ý nghĩa của cụm từ “Đập cái mâm”. Mặc Vĩ Thiên nghe xong chân mày nhíu chặt lại, cắn răng nói: “Lá gan của các muội cũng lớn thật.”

Phó Du Nhiên đắc ý nói, “Đúng vậy, không chỉ có gan lớn, chúng ta còn thỏa thuận với nhau, nếu như nàng ấy bị bắt gặp sẽ nói là cùng theo huynh vào đây đây, nghĩa huynh ạ.”

Khuôn mặt Mặc Vĩ Thiên tái mét, ông trời ơi rốt cuộc hắn đã tạo nghiệt gì hả?

“Muội...Các muội chèn ép người quá đáng!” Mặc Vĩ Thiên mang theo bộ mặt như đưa đám đi ra khỏi điện, Phó Du Nhiên được như ý bèn cười gian một hồi, đưa mắt nhìn theo bóng dáng Mặc Vĩ Thiên biến mất sau cánh cửa, nàng liền thu hồi ánh mắt, ngay lúc ấy liền chạm phải ánh mắt của Tề Diệc Bắc, Tề Diệc Bắc hơi hạ tầm mắt, thật nhanh nghiêng đầu sang chỗ khác nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào Cố Khuynh Thành.

Tề Diệc Bắc hơi buồn bực. Kể từ lúc vô tình nhìn thấy Phó Du Nhiên cười đến thiếu chút nữa mất cả hình tượng, ánh mắt của hắn liền thỉnh thoảng rời khỏi người Cố Khuynh Thành mà liếc qua Phó Du Nhiên. Chuyện gì vậy? Sao nàng ấy có thể cười đến lỗ mông như vậy? Ngay trước mặt Cố Khuynh Thành, bộ mặt của Thái tử phi cũng bị nàng làm ất hết! Lại còn Lại còn gần gũi với nam nhân khác như vậy nữa! Mặc dù trên danh nghĩa thì quan hệ của Mặc Vĩ Thiên và Phó Du Nhiên là huynh muội, nhưng nàng cũng nên biết rằng... hoàn toàn không nên làm chuyện như vậy. Có điều Tề Diệc Bắc lại không biết, trừ hắn ra, những người khác không hề chú ý tới cuộc trò chuyện của Mặc Vĩ Thiên và Phó Du Nhiên.

“. Thái tử ca ca, huynh nói có phải hay không?”

“À?” Bất ngờ bị điểm tên nên Tề Diệc Bắc hơi thất thần, vẻ mặt mờ mịt nhìn Cố Khuynh Thành.

Cố Khuynh Thành cũng không lập lại lời của mình, hai người cứ đơ ra như vậy, nhất thời không khí có chút xấu hổ. Tần phi ở bên cạnh chợt cười nói: “Còn nói cái gì tình huynh muội, Khuynh Thành, lần này trở về chắc cháu cũng biết tâm ý thực sự của Thái tử rồi chứ?”

Thục phi trêu ghẹo nói: “Vấn đề này Thái tử lúc nào cũng giả bộ ngu muội, nếu không cháu nghe câu trả lời của hắn đi.”

Tề Diệc Bắc đã hiểu rõ vấn đề, xua tay cười nói: “Đừng nói chuyện của chúng ta nữa, ta thì không sao nhưng Khuynh Thành là một cô nương, muội ấy sẽ xấu hổ đấy.”

Nghe lời này, mọi người lại cười ầm lên.

Có gì buồn cười sao? Phó Du Nhiên ngơ ngác nhìn họ, lại chỉ loay hoay nghịch ngón tay không lên tiếng, phát hiện vết chai hằn lên do luyện công mà thành trong lòng bàn tay đã biến mất. Xem ra nàng quả thực đã lười biếng rồi.

“Biểu tẩu đang nhìn cái gì vậy?” Cố Khuynh Thành nghiêng đầu nhìn nàng, bộ dáng kia thật khiến cho người ta động lòng, “Nghe nói biểu tẩu và Thái tử ca ca đã trải qua rất nhiều chuyện lý thú, có thời gian biểu tẩu nhất định phải kể uội nghe với đó.”

“Nhất định nhất định, ” Phó Du Nhiên cười ngượng nói: “Nếu cô quay về sớm hơn hai tháng thì chuyện lý thú nhiều còn hơn đây.”

“Hả?” Cố Khuynh Thành đầu tiên là tò mò, rồi sau đó vẻ mặt tiếc rẻ nói: “Cũng tính quay về sớm một chút nhưng lại phải trì hoãn. Trong lòng cũng rất tiếc nuối.”

“Không sao, thời gian còn nhiều mà.” Phó Du Nhiên cười cười, chần chừ một chút vẫn hỏi: “Có quay về đây luôn không?” Trước tiên nàng cần phải xác định được mục đích trở về lần này của Cố Khuynh Thành.

“Có lẽ sẽ ở lại một khoảng thời gian.” Khi nói những lời này thì Cố Khuynh Thành hơi do dự, ánh mắt lơ đãng quét về phía Tề Diệc Bắc, lại nhanh chóng thu hồi. Thản nhiên nói: “Lần này vốn là trở về thăm nghĩa phụ cùng cô mẫu và cô trưởng, chúc mừng niềm vui tân hôn của Thái tử ca ca và biểu tẩu, thêm nữa là cùng sư huynh tới kinh thành làm việc, chờ công việc của sư huynh xong xuôi, bọn muội sẽ phải trở về núi, tiếp tục lắng nghe sư phụ dạy bảo.”

Nghe xong mấy lời này, Hoàng hậu liền nhú mày nói: “Khuynh Thành, thế nào? Con còn phải đi sao?”

Cố Khuynh Thành cúi đầu nhỏ giọng nói: “Lệnh của sư phụ khó vi phạm ạ.”

Cứ như vậy, những phi tần mới rồi trêu ghẹo hai người cũng không ai lên tiếng nữa, trên đại điện lập tức an tĩnh hẳn.

Tề Diệc Bắc đầu tiên là sững sốt, tiếp theo trên mặt không giấu nổi vẻ thất vọng, Phó Du Nhiên thấy vậy thì cười thầm. Thì ra tiểu tử này cũng không biết Cố Khuynh Thành có thể sẽ rời đi. Sư huynh, Hàaaa...! Chức danh này cũng nhạy cảm chẳng khác danh xưng biểu ca bao nhiêu. Sư huynh sư muội cũng là một cụm từ vô cùng dễ dàng truyền ra xì căng đan. Thanh mai trúc mã thì thế nào hả? Mẫu chốt nhất là sự rung động đầu đời kia, lúc ấy huynh không có ở bên cạnh, lại vẫn muốn nghĩ đến mấy thứ kia thật không được rồi. Xem ra đại khái là Tương vương hữu mộng, Thần nữ vô tâm (*). Dễ hiểu hơn chính là bốn chữ: tự mình đa tình.

(*) Có nghĩa tương tự như câu hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Thực ra câu này là mượn ý trong tích Thần nữ hữu tâm, Tương vương vô mộng.

Thời chiến quốc, Vu Sơn Thần Nữ thương thầm Sở Tương vương, lén trốn xuống trần gian mong được tương ngộ. Tương vương vừa nhìn thấy Vu Sơn Thần Nữ liền yêu tới kinh thiên động địa, nguyện kết duyên vợ chồng, bách niên giai lão, nhưng lại bị luật Tiên – Phàm ngăn cản, không thể như nguyện. Tương vương hồi cung vẫn ngày ngày thương nhớ tới Vu Sơn Thần Nữ, Thần Nữ cảm động tấm chân tình của Tương Vương, sau khi dung hợp trong mộng cùng Tương vương, lưu lại ngọc bội rồi biệt ly. Tương vương vội đặt chân tới Vu Sơn, một lòng muốn gặp người con gái trong tim, Thần Nữ tái hiện, nói với Tương Vương tiền duyên đã hết, khuyên ngài nên thu lại tâm tình, chuyên tâm cai trị xã tắc, đừng tới quấy nhiễu thiên đình nữa.

Đang lúc Phó Du Nhiên âm thầm cảm thấy dễ chịu chợt thấy Mặc Vĩ Thiên vội vã đi vào, liếc nhìn Phó Du Nhiên nháy mắt lia lịa, Phó Du Nhiên khẽ chau mày, không phải là. Lâm Hi Nguyệt bị gì rồi chứ?

Tề Diệc Bắc thấy Mặc Vĩ Thiên, không khỏi đứng dậy tức giận nói: “Khuynh Thành chỉ ở lại có mấy ngày, huynh rảnh rồi cũng không chịu chơi với muội ấy nhiều một chút. Còn đi lung tung đâu vậy?”

Mặc Vĩ Thiên sững sờ, nhìn Cố Khuynh Thành nói: “Muội còn phải đi à?”

Cố Khuynh Thành khẽ gật đầu, lại cười nói: “Nhưng lần này muội sẽ lưu lại một khoảng thời gian.”

Mặc Vĩ Thiên liếc nhìn Tề Diệc Bắc, lại nghĩ tới chuyện của mình liền vội vàng cúi người ở bên tai Tề Diệc Bắc nói mấy câu, Tề Diệc Bắc nhăn mày, tức giận không dứt nhìn Phó Du Nhiên, lại nhìn Hoàng hậu

nói: “Mẫu hậu, nhi thần còn có việc nên xin cáo lui trước, buổi tối sẽ đến dùng bữa cùng người và Khuynh Thành.”

Hoàng hậu gật đầu, “Có chuyện gấp thì đi đi, chớ trì hoãn.”

Tề Diệc Bắc làm cái lễ cáo lui đơn giản, lại nháy mắt với Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên cũng vội vàng đứng dậy cáo từ, đi theo Tề Diệc Bắc và Mặc Vĩ Thiên rời khỏi cung Tử Hòe trong ánh mắt suy đoán của mọi người.

“Các nàng đã làm cái gì!” Mới ra khỏi cung Tử Hòe, Tề Diệc Bắc liền không nhịn được lớn tiếng nói: “Nguyên cái Đông cung còn chưa đủ cho nàng giày vò hay sao? Lại dám đến cung Tử Hòe làm chuyện hồ đồ!”

Phó Du Nhiên liếc hắt một cái, xoay người liếc Mặc Vĩ Thiên: “Lâm Hi Nguyệt đâu?”

Mặc Vĩ Thiên đau đầu nói: “Ta tìm khắp cung Tử Hòe cũng không thấy bóng dáng nàng ấy đâu cả, các muội đã thỏa thuận cái gì? Chẳng lẽ là bị bắt rồi?”

Phó Du Nhiên lắc đầu, “Nếu nàng ấy bị bắt nhất định sẽ huyên não kinh thiên động địa, yên tĩnh như vậy không phải là phong cách của nàng ấy.”

“Nàng còn không biết xấu hổ mà nói ra nữa!” Tề Diệc Bắc tức giận nói: “Nàng không thể yên tĩnh hai ngày sao?”

Trong lòng Phó Du Nhiên vốn đang lo lắng, lại nghe hắn nói như vậy không khỏi giận tái mặt nói: “Là người trong lòng huynh muốn rời đi, không có quan hệ gì với ta, tâm tình không tốt muốn phát tiết thì thỉnh đi tìm người khác, tính khí của ta không tốt, đừng có ép ta phải động thủ.”

Tề Diệc Bắc giận đến sôi gan: “Động thủ? Ta mà lại sợ cô sao? Tới đi!” Dứt lời thật sự triển khai tư thế.

Phó Du Nhiên châm chọc nói: “Ừa? Không giả bộ yếu đuối nữa à? Vừa rồi người ta kêu sẽ phải đi thì ngay cả cái rắm cũng không dám thả, bây giờ muốn thể hiện gì đây!”

Tề Diệc Bắc chưa từng phải nghe qua mấy lời như vậy, hắn giận tái mặt cắn răng nghiêng lợi nói: “Phó Du Nhiên, ta cho cô một cơ hội nhận lỗi với ta.”

Phó Du Nhiên hừ một tiếng, “Nói xin lỗi á? Đùa gì vậy hả?”

Tề Diệc Bắc hai mắt phóng hỏa, “Cô đừng có được voi đòi tiên!”

“Rốt cuộc là ai được voi đòi tiên!” Phó Du Nhiên mạnh mẽ đẩy Tề Diệc Bắc một cái khiến Tề Diệc Bắc không hề phòng bị phải lão đảo, “Xiêu xiêu vẹo vẹo, chả giống nam nhân tí nào!” (Mai một chị chết với câu nói này nhá ^^)

Tiểu An Tử và Vinh Thăng đi theo phía sau họ cúi đầu thật thấp, trong lòng thầm mặc niệm “Đừng có trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết” một ngàn lần.

Phó Du Nhiên tức giận đi đến bên cạnh Mặc Vĩ Thiên, nhắc chân đá một phát, “Huynh còn đứng đó xem náo nhiệt gì hả?”

Mặc Vĩ Thiên hú lên một tiếng quái dị rồi té nhào xuống đất, cái này có thể xem là. Năm hạn bắt lợi đi.

“Lâm Hi Nguyệt.” Phó Du Nhiên hít một hơi thật sâu, sờ lên cằm suy nghĩ hồi lâu, ánh mắt đột nhiên sáng lên, “Mẹ nó chứ, ta biết nàng ấy đi đâu rồi.”

Tên Lâm tặc nhân này nhất định là đi thực hành kế hoạch “Nhị tẩu” của mình rồi! Thật là hạn không được gả luôn được hay sao ấy, rõ là. Không biết xấu hổ! Phó Du Nhiên nổi trận lôi đình đi về hướng cung Ngân Hà, trong lòng cầu nguyện Lâm Hi Nguyệt đừng có lạc đường, hoàng cung lớn như vậy, nếu bị lạc thì rất khó tìm được.

78. Chương 77: Ngoài Ý Muốn

Lại nói đến Lâm Hi Nguyệt, nàng làm sao biết được cung Ngân Hà ở chỗ nào? Sau khi rời khỏi cung Tử Hồ nàng cũng chỉ muốn thử vận khí một chút, xem thử có thể nhìn thấy mẹ chồng tương lai không để còn đi cửa sau. Nàng ném đá để quyết định phương hướng, đại khái đã đi mất thời gian một nén hương nhưng người gặp trên đường không phải cung nữ thì là thái giám, nhân vật quan trọng không thấy một ai, lại sợ khiến người khác hoài nghi nên không dám tùy tiện hỏi thăm dứt khoát quay trở về để tránh cho Phó Du Nhiên biết được lại giận dữ.

Mới đi chưa được hai bước liền nghe được sau lưng có một giọng nói thanh thúy vang lên, “Này!”

Lâm Hi Nguyệt nhìn chung quanh một lần, phát hiện ra chỗ này không chỉ có một mình nàng, có vài thái giám đứng canh gác, cách mỗi mấy trượng đều có một người đứng, cho nên nàng kết luận là không phải đang gọi mình. Yên tâm tiếp tục tiến lên lại chợt thấy sau lưng vang lên tiếng gió, muốn né tránh cũng không kịp, chỉ thấy bả vai đã bị người ta giữ chặt lại.

“Tai điếc rồi sao? Kêu người đó!”

Lâm Hi Nguyệt lắc mình tránh khỏi tay của người kia, quay đầu lại quát: “Nói chuyện cứ nói, làm gì mà táy máy tay chân!” Lúc này mới nhìn rõ người tới, thì ra là một cô nương khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, mặc một bộ xiêm áo màu tím, dáng dấp rất xinh đẹp nhưng khuôn mặt lại phủ một lớp hàn sương, phá hỏng sự xinh đẹp vốn có.

Cô nương kia khinh miệt liếc Lâm Hi Nguyệt một cái, “Chỉ là một hạ nhân lại dám vô lễ như vậy. Mau nói cho ta biết, Hoài vương ngự ở đâu?”

Lâm Hi Nguyệt khinh thường nói: “Thì ra chỉ là một đứa con gái nhà quê. Ngay cả những điều cơ bản nhất cũng không biết, không sợ làm trò cười cho người khác à?”

Thông thường thì các Hoàng tử sau khi trưởng thành sẽ xuất cung lập phủ, ngay cả Thái tử cũng phải dời xa hậu cung, huống chi là Hoài vương. Truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đơn.

Cô nương kia nghe vậy liền biến sắc, “Người mới là đứa quê mùa!” Nói xong đã tiến lên tung một chưởng.

Lâm Hi Nguyệt chưa kịp phòng bị nên chật vật né qua một bên, trong lòng giận dữ, “Lại dám đánh lén? Hôm nay cho người ném thử sự lợi hại của lão nương!”

Trong nháy mắt, hai người đã lao vào nhau chiến tại chỗ. Cô nương kia tuổi không lớn lắm nhưng công phu lại không yếu, từng chiêu thức hết sức tuyệt diệu, có điều vẫn thiếu chút kinh nghiệm. Lại nhìn Lâm Hi Nguyệt, tuy đánh tới đánh lui cũng chỉ có mấy chiêu nhưng năng lực ứng biến khá nhanh, vì vậy hai người coi như là đánh ngang tay.

Thái giám cũng không biết cô nương áo tím này là ai, nhìn cách ăn mặc này, nếu không phải Công chúa thì cũng là khách nhân được mời tới, tất nhiên không tiện ngăn cản, nhìn lại phục sức cung nữ trên người Lâm Hi Nguyệt thì lá gan liền lớn, có hai thái giám tiến lên, một trái một phải chống chọi với Lâm hi Nguyệt.

Phần lớn thái giám trực trong hậu cung đều không phải là loại quá gầy yếu, vì vậy Lâm Hi Nguyệt cố gắng giãy giụa hai lần đều không tránh thoát được, cái này gọi là song quyền nan địch tứ thủ (hai nắm đấm không thể đấu lại bốn tay). Cô nương kia thấy Lâm Hi Nguyệt không thể động đậy cũng không có ý định thu tay, tung ra một quyền, mạnh mẽ đánh vào bụng Lâm Hi Nguyệt. Lâm Hi Nguyệt bị một quyền đau đớn cuộn cả người lại nhưng cô nương kia vẫn không bỏ qua, lại đánh thêm một chưởng vào ngực nàng. Truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đơn

Phó Du Nhiên đang hăm hăm chạy tới cung Ngân hà, nhưng mới đi tới nửa đường thì nhìn thấy một màn như vậy.

“Dừng tay!”

“Dừng tay!”

Hai giọng nói, một phát ra từ Phó Du Nhiên, còn lại vang lên từ hướng bên kia, cô nương kia rõ ràng nghe được âm thanh nhưng không hề có ý định dừng tay, Phó Du Nhiên tung người chạy tới đã không kịp, mắt

thấy Lâm Hi Nguyệt sẽ phải hứng chịu thêm một chưởng nữa, nàng liền nhanh chóng bay ra sau lưng cô nương kia chế trụ bả vai nàng ta, cánh tay nàng nhẹ nhàng bẻ quặt một cái, cánh tay phải cô nương kia đã bị vặn ra sau lưng.

Cô nương kia kêu khê một tiếng, sắc mặt chợt trắng bệch có vẻ rất khổ sở, cánh tay đang đánh ra bắt giác rũ xuống.

Trong lúc điện quang hỏa thạch (một khoảnh khắc cực kì ngắn ngủi, tựa như chớp điện, tựa như tia lửa phát ra từ đá đánh lửa) này, Phó Du Nhiên đã vọt tới bên cạnh Lâm Hi Nguyệt, chân trái móc một quyền, chân phải móc một quyền, đánh bay hai thái giám đang kiềm giữ Lâm Hi Nguyệt, vội vàng kiểm tra thương thế của Lâm Hi Nguyệt, nàng không kiềm được sự giận dữ quay đầu lại, hùng hổ đi đến trước mặt tiểu mỹ nữ đang nhăn nhó khổ sở vung tay lên, định bụng cho nàng ta một cái tát.

Nhưng lại không được thuận lợi, bàn tay đang hạ xuống của nàng nhanh chóng bị kẻ thứ ba bắt được, Phó Du Nhiên cũng không nổi giận, không có tay chằng phải còn có chân sao? Nhắc chân lên chính là một cước!

Lần này ai cũng không ngăn được rồi, cô nương áo tím kia bị đập một cước, trên mặt kìm nén đến đỏ bừng, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt. Nhưng Phó Du Nhiên cũng không rảnh thưởng thức hoa lê trong mưa, ngẩng đầu lên nói: “Hoài vương điện hạ, đa tạ.”

Người vừa mới phi thân đến ngăn cản cái tát của Phó Du Nhiên chính là Tề Thụy Nam, hần bắt đắc dĩ nhìn Phó Du Nhiên, trong lòng tất nhiên vô cùng không tán thành hành động hành hung người khác trước mặt mọi người nhưng cũng không nói gì, chỉ buông lỏng Phó Du Nhiên và cô nương áo tím kia ra. Truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.

Ở cách đó không xa là Tề Diệc Bắc và Mặc Vĩ Thiên đi theo sau Phó Du Nhiên, lúc này hai người mới chạy tới hiện trường, nhìn thấy hai thái giám đang nằm dưới đất, Tề Diệc Bắc không để ý ở đây còn có Hoài vương, tức giận nói: “Rốt cuộc các cô muốn gây ra bao nhiêu chuyện nữa mới cam tâm! Lại còn đánh người nữa?”

Phó Du Nhiên trầm mặt nói: “Ta không nói chuyện với mấy tên ẻo lả!”

Tề Diệc Bắc nổi trận lôi đình, Mặc Vĩ Thiên vội vàng ngăn cản hần lại, “Có lời gì trở về rồi hãy nói.”

Tề Diệc Bắc liếc mắt nhìn Hoài vương, chỉ chấp tay một cái đơn giản rồi tức giận quay đầu bước nhanh đi mất.

Sau khi Lâm Hi Nguyệt hiểu rõ tình huống thì cảm thấy hơi thất bại, “Thật xin lỗi... liên lụy mi cũng bị mắng theo.”

“Không cần để ý đến hần! Bị người trong lòng vứt bỏ, đang mất thăng bằng nên cần người khắp nơi.” Phó Du Nhiên chứa một bụng hỏa, lôi kéo Lâm Hi Nguyệt đi theo phía sau bọn Tề Diệc Bắc, nhưng không nghĩ cô nương áo tím vẫn ngã ngối trong lòng Hoài vương đột nhiên nhảy lên, vịn hết mười phần công lực đập thẳng vào vai Phó Du Nhiên.

“Cẩn thận!” Hoài vương muốn ngăn cản nhưng đã không còn kịp, chỉ đành phải lên tiếng nhắc nhở.

Phó Du Nhiên nghe được âm thanh nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, “Bịch” một tiếng, bàn tay của cô nương kia đã in lên bả vai của nàng, Phó Du Nhiên cảm thấy vai trái vô cùng đau, lảo đảo hai bước, ngay thời điểm sắp ngã xuống thì được Hoài vương kịp thời chạy đến đỡ.

Tề Diệc Bắc đang đi phía trước cực kỳ hoảng sợ chạy lại, hần đoạt lấy Phó Du Nhiên từ trong lòng Hoài Vương, nhanh chóng ngăn chặn tầm nhìn của những kẻ khác, quát lên với cô nương kia: “Lại dám ở trong cung làm càn!”

Hoài vương cũng nói: “Còn nhỏ tuổi mà đã ra tay độc ác như vậy, người rốt cuộc là ai?”

Tề Diệc Bắc và Mặc Vĩ Thiên đều sững sờ, vốn tưởng rằng cô nương kia và Hoài Vương có liên quan, nhưng giờ nghe giọng điệu này lại thấy lai lịch của nàng ta hết sức khả nghi.

Tề Diệc Bắc nhìn Phó Du Nhiên sắc mặt trắng bệch trong lòng mình, trái tim chợt đau xót, ngẩng đầu quát lên: “Mặc kệ nàng ta là ai, bắt lại rồi nói!”

Cô nương kia ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Ta là vương phi tương lai của Hoài vương, ta xem ai dám động đến ta!”

Chuyện này. Ngược lại không ai dám động đến nàng ta, tất cả mọi người đều cứng đờ người nhìn về phía Hoài vương, Hoài vương cũng sững sờ một lát, sau đó vẻ mặt mờ mịt nói: “Người nói những nói cuội gì đó? Ta hoàn toàn không quen biết người.”

Cô nương kia biến sắc, “Huynh? Huynh chính là Hoài vương Tề Thụy Nam?”

Ồn ào nửa ngày, căn bản nàng ta cũng không biết Hoài vương là người nào.

Lâm Hi Nguyệt hừ một tiếng, “Không những không có kiến thức mà còn chẳng biết xấu hổ nữa.”

Nàng kia tức giận không dứt, tiến lên một bước định vung chưởng đánh người lại bị Hoài vương bắt được cánh tay, Lâm Hi Nguyệt mặt mày hằm hê nhìn nàng ta nói: “Ta đã từng gặp qua nhiều người không biết xấu hổ, người là người xếp hàng thứ nhất. Vương phi của Hoài Vương mà cũng tùy tiện giả mạo sao? Nói cho người biết một tin tức, ứng cử cho vị trí Vương phi của Hoài Vương chính là bản cô nương ta, người cũng đừng nên vọng tưởng nữa.” Dứt lời liền nhìn Tề Thụy Nam chớp mắt liên hồi.

Trên trán Tề Thụy Nam giăng đầy mồ hôi lạnh, hắn cũng chỉ theo thói quen vào cung thỉnh an mẫu phi, không hiểu vì sao được xem tiết mục “Nhị nữ tranh phu” đây?

Cô nương kia không tin nói: “Nói vậy, người chỉ là một cung nữ, thân phận hạ tiện, Hoài vương sẽ lập người làm phi sao?”

“Cái này kêu là việc đời khó đoán.” Lâm Hi Nguyệt kẻ sát Tề Thụy Nam, “Ta cùng với ngài ấy sớm chiều chung đụng, lâu ngày sinh tình.”

“Này.” Một tiếng kêu yếu đuối phát ra từ lồng ngực Tề Diệc Bắc, “Ta sắp chết đến nơi rồi, các người còn ở đó xem náo nhiệt.”

Ừm. Tò mò là bản tính của con người mà!

Tề Diệc Bắc vội vàng ôm lấy Phó Du Nhiên, nhắm hướng cung Tử Hòe bước đi, vừa đi vừa nói: “Nhị ca, cô nương này không rõ lai lịch, vẫn nên đưa tới chỗ mẫu hậu để thẩm vấn nàng ta xem.”

“Ai dám!” Cô nương kia quát to một tiếng, “Ta là sư muội của Cố Khuynh Thành, Cố Khuynh Thành đó các người có biết không hả?”

Nhưng. Lần này không có ai thèm quan tâm đến nàng ta, Tề Thụy Nam giữ chặt mạch môn của nàng ta, bình tĩnh đi theo sau lưng Tề Diệc Bắc, đoàn người một đường im lặng bước đi, chờ đến cung Tử Hòe thì hầu hết các phi tần đã tản đi, chỉ còn lại Cố Khuynh Thành hầu ở bên cạnh Hoàng hậu, thấy Phó Du Nhiên lúc đi ra còn hiên ngang đứng thẳng, lúc đi vào lại được người ta ôm lấy thì đều sợ hết hồn, Tề Diệc Bắc không đề cập tới chuyện của Lâm Hi Nguyệt, chỉ nói có thích khách hành thích Phó Du Nhiên, sau khi Hoàng hậu nghe xong liền giận dữ, vừa phái người đi truyền thái y, vừa phân phó cho người dẫn “Nữ thích khách” vào điện.

Khi Tề Thụy Nam mang theo cô nương kia bước vào trong điện, sắc mặt của Cố Khuynh Thành lập tức đại biến, đứng dậy kinh hô: “Tử Yên, sao muội lại ở đây?”

Đám người Tề Diệc Bắc rối rít liếc mắt qua, Mặc Vĩ Thiên nói: “Khuynh Thành, muội biết nàng ta sao?”

Vẻ mặt Cố Khuynh Thành hiện lên sự nôn nóng, gật đầu với Mặc Vĩ Thiên một cái, lại hướng Hoàng hậu quỳ xuống, “Cô mẫu thứ tội, muội ấy là sư muội của con, lần này đi cùng con và sư huynh vào kinh, nhưng chẳng biết tại sao lại xuất hiện ở trong cung.”

Hoàng hậu khẽ nhíu mày, Tề Thụy Nam nghe vậy cũng buông nàng kia ra, vẻ mặt Tử Yên rất uất ức, nàng ta chạy đến bên cạnh Cố Khuynh Thành, hờn dỗi nói: “Sư tỷ, họ đều ức hiếp muội, đáng ghét nhất chính là hắn!” Nàng chỉ vào Hoài vương nói: “Còn đánh muội nữa!”

Cố Khuynh Thành hơi nhíu mày, kéo Tử Yên nói: “Đừng càn quấy nữa, còn không mau bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

Tử Yên quan sát Hoàng hậu một hồi mới quỳ xuống nói: “Tử Yên tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu cũng không muốn làm khó nàng ta, nếu nàng ta là sư muội của Cố Khuynh Thành thì mặc kệ nàng ta vào bằng cách nào, chắc chắn không phải là thích khách, nhưng nàng ta lại đả thương Phó Du Nhiên, chuyện này.

Đang lúc ấy thì Thái y tới, Hoàng hậu vội vàng gạt chuyện tình khó xử qua một bên, sai Thái y mau chóng xem thương thế của Phó Du Nhiên.

“Phủ tạng Thái tử phi chịu chấn động một chút, không có gì đáng ngại, nhưng vết thương trên bả vai xem ra không tốt.” Thái y vừa vân vê râu vừa dùng ngón tay đè lên bả vai Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên bị đau đến nhe răng trợn mắt, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Cố Khuynh Thành thấy thế thì kinh hãi, lạnh lùng nhìn Tử Yên nói: “Muội lại dám dùng ‘Liệt bi thủ’ sao?”

“Ai bảo nàng ta đánh muội trước!” Tử Yên hừ một tiếng, “Đáng tiếc còn chưa đánh hết lực, nếu không thì.”

“Câm miệng!” Cố Khuynh Thành hét lên với nàng ta, gương mặt nặng nề thay thế vị trí của Thái y, vừa dùng thủ pháp đặc biệt dò theo bả vai Phó Du Nhiên, vừa nói: “Thái tử ca ca, chúng ta lập tức đưa biểu tấu trở về Đông cung đi.”

Tề Diệc Bắc gật đầu, tiến lên muốn ôm lấy Phó Du Nhiên, ai ngờ cánh tay phải của Phó Du Nhiên vung lên, cổ nén đau đớn nói: “Đừng mơ tưởng!”

“Nàng làm gì!” Tề Diệc Bắc hơi phiền não.

“Không làm gì cả.” Phó Du Nhiên nhìn chằm chằm vào mắt Tề Diệc Bắc rồi nói: “Cũng chỉ muốn xem náo nhiệt mà thôi, mới vừa rồi không phải la mắng ta và Lâm Hi Nguyệt rất to sao? Hiện tại sao không rống lên nữa?”

“Nàng muốn nói gì?”

Phó Du Nhiên đứng dậy đi lướt qua Tề Diệc Bắc, nhỏ giọng đùa cợt: “Sư muội của tình cũ, quả nhiên khác nhau.” Nói xong bĩu môi lắc đầu một cái, không để ý tới sự kinh ngạc của Tề Diệc Bắc và Cố Khuynh Thành, đỡ lấy bả vai của mình từng bước một đi về phía cửa điện.

79. Chương 78: Bắt Đầu Phản Kích

“Đứng lại!” Ngay lúc Phó Du Nhiên sắp bước ra khỏi đại điện, Tề Diệc Bắc bước nhanh đến bên cạnh nàng, “Trước tiên hãy chữa thương đã, những chuyện khác sau này hãy nói.”

“Không phải nói về Đông cung chữa thương hay sao?” Phó Du Nhiên nói: “Ta tự trở về được, để cho các người có thời gian chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.”

“Biểu tấu,” Cố Khuynh Thành vội kêu lên: “Ta không có ý đó.”

Phó Du Nhiên quay đầu lại nhìn nàng, cười nói: “Vậy là có ý gì?”

Cố Khuynh Thành trách cứ liếc mắt nhìn Tử Yên vẫn đang ung dung như chuyện chẳng liên quan gì đến mình, “Mau xin lỗi biểu tấu!”

“Muội không thèm!” Tử Yên gạt phắt đi, nàng ta trầm mặt nhìn chằm chằm Phó Du Nhiên, nói: “Nếu không phải người nhanh chân trốn thoát, ta đã một chưởng đập chết người.”

“Tử Yên!” Sắc mặt của Cố Khuynh Thành trở nên hết sức khó coi, “Nơi này là hoàng cung, sẽ không có ai chiều theo ý của muội đâu, mau nghe lời.”

Phó Du Nhiên hừ lạnh một tiếng, “Không cần! Nói xin lỗi sao? Chờ ngày nào đó ta đâm nàng ta một đao, đến lúc đó ta sẽ xin lỗi ngược lại nàng ta.”

“Du Nhiên.” Hoàng hậu này giờ vẫn im lặng giống như vừa hạ quyết tâm, bà nói: “Con cứ về cung dưỡng thương trước đi, chuyện này mẫu hậu chắc chắn sẽ trả lại công bằng cho con.” Truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đôn

“Mẫu hậu nghiêm trọng rồi.” Phó Du Nhiên quay đầu lại thờ ơ nói: “Nàng ta là su muội của Khuynh Thành, con cũng không muốn truy cứu, nhưng nàng ta còn ít tuổi mà có thể ra tay độc ác như vậy, đây cũng chẳng phải chuyện tốt gì cả.”

Hoàng hậu gật gật đầu nói: “Nói rất có lý, thôi con cứ đi đi, chuyện này cứ giao cho Bồn cung xử lý.”

Hoàng hậu cũng có chỗ khó xử, nhưng suy đi nghĩ lại, chuyện Thái tử phi bị thương sẽ không thể giấu diếm, nếu bà không ra tay xử lý đợi đến lúc Chiêu Thái đế biết chắc chắn sẽ lớn chuyện. Mặc dù Chiêu Thái đế thích Cố Khuynh Thành nhưng thời gian nàng rời đi cũng đã sáu năm, mà Phó Du Nhiên vẫn là cô con dâu mà Chiêu Thái đế lấy làm kiêu ngạo. Một sư muội không rõ lai lịch dám dă thương nghĩa nữ của hảo hữu kiêm con dâu của ông, luận cả công lẫn tư, Chiêu Thái đế sẽ không dễ dàng bỏ qua, thay vì đợi đến lúc ông đến trách cứ bản thân Hoàng hậu thống trị hậu cung không nghiêm, không bằng hiện tại xử lý công bằng, làm gương cho kẻ khác.

“Hoài vương, cũng vất vả cho người rồi.”

Tề Thụy Nam khẽ khom người, “Nhi thần cũng đã tận chút sức lực nhỏ bé, nhưng vẫn không giữ được cho Thái tử phi được chu toàn.” Nói xong bèn cúi đầu, trên mặt hiện ra hai phần áy náy.

Phó Du Nhiên từ từ đi tới trước người Hoài vương, cười nói: “Nếu như không phải do Hoài vương kịp thời lên tiếng nhắc nhở, có thể ta đã bị nha đầu kia đánh chết rồi.”

Nhìn thấy Phó Du Nhiên và Tề Thụy Nam mất đi mây lại trước mặt mọi người, Tề Diệc Bắc cảm thấy rất mất mặt, hẩn trầm mặt đi tới bên cạnh Phó Du Nhiên, “Vai không đau nữa sao? Chỉ lo nói chuyện phiếm!”

Sắc mặt Phó Du Nhiên tối sầm lại, cẩn thận suy nghĩ một chút trong đầu liền nảy ra một chủ ý. Nàng nhếch khóe miệng nhìn Hoàng hậu nói: “Mẫu hậu, nhi thần cũng biết chuyện này sẽ làm khó cho người, không bằng người để chúng con tự giải quyết đi.”

“Giải quyết như thế nào?”

“Giao nha đầu này cho Thái tử xử lý ạ.”

“Thái tử?” Có thể sang tay chuyện khó khăn này thì còn gì bằng, nhưng giao việc này cho Thái tử thì Hoàng hậu vẫn hơi do dự, vì một khi xử lý không tốt, Thái tử bị Chiêu Thái đế trách tội xuống cung sẽ không ổn. Ha Phượng diễn đàn lê quý đôn

“Đúng ạ.” Phó Du Nhiên thân thiện cười nói: “Mẫu hậu yên tâm, lại nói chúng ta đều là người một nhà, sau khi trở về Đông cung, có một số việc cũng dễ nói chuyện hơn, về phần phụ hoàng bên kia. Làm sao nhi thần có thể để Thái tử bị khiển trách được ạ?”

Hoàng hậu cẩn thận suy ngẫm thấy cũng đúng, nói cho cùng cũng là mâu thuẫn trong nội bộ gia đình, không nói đến Tử Yên kia rốt cuộc là người như thế nào, chỉ cái thân phận sư muội của Cố Khuynh Thành thôi cũng đã khiến mọi chuyện khó xử rồi, suy cho cùng Hoàng hậu vẫn rất có cảm tình với Cố Khuynh Thành, Cố Khuynh Thành lại là nghĩa nữ của Quốc cữu, cân nhắc mức độ nặng nhẹ cũng rất đắn đo. Cho nên chuyện này mẫu chốt vẫn là Phó Du Nhiên, d.đ.l.q.đ nếu như nàng chịu giúp một tay, mọi sự tự nhiên sẽ êm xuôi.

Nghĩ tới đây, Hoàng hậu liền xua tay, lạnh lùng liếc mắt nhìn Tử Yên, trong lòng dâng lên một nỗi chán ghét.

Lúc này Cố Khuynh Thành vô cùng lo lắng, người sư muội này từ nhỏ ở trên núi ương ngạnh đã quen, lần xuống núi này là lén lút theo họ trốn ra ngoài, hôm nay lại không biết như thế nào đột nhập vào cung, còn dă thương Thái tử phi, tội danh này cũng không phải chuyện đùa.

Tề Diệc Bắc nghe Phó Du Nhiên nói như vậy thì sững sờ, để hẩn xử lý? Không phải cho hẩn cơ hội lấy việc công làm việc tư sao? Chẳng lẽ có âm mưu gì khác?

Hắn cẩn thận quan sát Phó Du Nhiên, muốn từ trên mặt nàng nhìn ra một chút đầu mối, lại phát hiện sắc mặt Phó Du Nhiên trắng bệch, thái dương đã rỉ ra một tầng mồ hôi mỏng, trong lòng hắn như bị cái gì kiềm hãm, giọng nói cũng mềm lại: “Đi về rồi hãy nói.”

Phó Du Nhiên cười nhạt, lại gật đầu với Hoài vương một cái rồi xoay người đi ra đại điện.

Mặc Vĩ Thiên vội vàng đuổi theo, Cố Khuynh Thành cũng kéo Tử Yên bước nhanh rời đi, chỉ để lại Hoài vương không nhanh không chậm nói: “Nếu mẫu hậu không có gì phân phó, nhi thần cũng xin cáo lui.”

Hoàng hậu phiền lòng gật đầu một cái, bà cần suy nghĩ xem nên nói với Chiêu Thái đế về sự việc lần này như thế nào mới không chọc cho long nhan giận dữ.

Vì để tránh phiền phức nên Lâm Hi Nguyệt vẫn núp ở bên ngoài, thấy Phó Du Nhiên ra khỏi đại điện liền vội vàng tiến lên đỡ Phó Du Nhiên, nói: “Đại phu nói thế nào?”

Phó Du Nhiên nhìn lại vai trái của mình, lại nhìn qua Cố Khuynh Thành, “Có lẽ tương đối nghiêm trọng thì phải?”

Cố Khuynh Thành nói: “Liệt bị thủ vốn là trường pháp chí cương chí mãnh, có thể đánh vỡ nát cả tấm bia, may mà công lực của Tử Yên còn thấp nên không gây ảnh hưởng đến lục phủ ngũ tạng, ta sẽ nhanh chóng xuất cung đến chỗ sư huynh lấy sáng được độc môn, sau đó thoa lên vết thương rồi xoa bóp mỗi ngày, nhất định rất nhanh sẽ khỏi.”

“Nói như vậy Du Nhiên vẫn còn may mắn nhỉ?” Trên mặt Lâm Hi Nguyệt toàn vẻ châm chọc, cặp mắt híp lại khinh thường liếc nhìn Tử Yên.

“Hi Nguyệt,” Phó Du Nhiên vừa liếc mắt cũng biết ý đồ của Lâm Hi Nguyệt, đưa tay kéo nàng, “Tự ta có tính toán.” Phó Du Nhiên vừa cử động cánh tay một cái lại chạm vào vết thương trên vai, nàng khẽ nhíu mày rồi tiếp tục bước lên, chưa được hai bước đã bị Tề Diệc Bắc từ phía sau nhấc lên, ôm vào trong lòng.

“Vĩ Thiên, huynh đưa Khuynh Thành xuất cung. Đi nhanh về nhanh.” Tề Diệc Bắc nói xong lại liếc nhìn Tử Yên, “Tử Yên ở lại.”

“Ta không muốn!” Tử Yên lớn tiếng nói: “Ta muốn đi cùng sư tỷ.”

“Tử Yên!” Cố Khuynh Thành tức giận, “Đã phạm sai lầm thì phải ngoan ngoãn nhận lỗi, muội bây giờ trông chẳng khác một đứa trẻ hư là bao!”

“Do nàng ta đánh muội trước!”

“Còn dám nói!”

Một tiếng hét này cũng có tác dụng, tiểu ma đầu lập tức ngậm miệng, im lặng không lên tiếng nữa. Cố Khuynh Thành lạnh lùng nói: “Ngoan ngoãn đi theo Thái tử ca ca trở về, nếu không đợi ta hồi sơn bẩm báo lại với sư phụ, sau này cả đời muội cũng đừng mong được hạ sơn!” Dứt lời ra tay nhanh như chớp phong bế mấy huyệt đạo trên người Tử Yên, “Nơi này không thể so với bên ngoài cung, tạm thời ta sẽ phong bế nội lực của muội, tránh uội lại gây thêm họa.”

“Sư tỷ!” Tử Yên không dám tin nhìn Cố Khuynh Thành, “Sư tỷ làm vậy là muốn bọn họ ức hiếp muội sao?”

Lâm Hi Nguyệt cười nói: “Người tưởng ai cũng không nói đạo lý giống như người chắc?”

Cố Khuynh Thành nhìn lại Tử Yên rồi thở dài một cái, không nói nhiều nữa đi theo Mặc Vĩ Thiên xuất cung. Tề Diệc Bắc cũng ôm Phó Du Nhiên trở về Đông cung, Lâm Hi Nguyệt quan tâm tìm kiếm một gian phòng trống rồi khóa trái cửa nhốt Tử Yên ở bên trong, sau đó trở lại tẩm cung, đuổi Tề Diệc Bắc ra ngoài điện.

“A—” Phó Du Nhiên hít sâu một hơi, “Mi nhẹ tay một chút!”

Lâm Hi Nguyệt cẩn thận cởi xiêm áo của Phó Du Nhiên ra, nhìn trên vai nàng bầm đen một mảng lớn, vành mắt liền đỏ lên, “Lân này quả thực xin lỗi mi.”

“Nhìn thì nghiêm trọng nhưng thật ra cũng không đau lắm đâu.” Phó Du Nhiên tựa vào đầu giường, “Nha đầu kia ra tay thật hung ác, Cổ Khuynh Thành nói không sai, may mà công lực nàng ta còn thấp nếu không cánh tay ta có thể đã bị phế.”

Lâm Hi Nguyệt cắn răng nghiêng lợi nói: “Cái con nha đầu chết tiệt kia, ta sẽ không tha cho nàng ta!”

“Cái này để sau đi, ta trông thấy nàng ta ra tay, nhìn chiêu thức cũng biết công phu của nàng ta đều mạnh hơn ta và mi mấy phần, cũng may bây giờ quyền chủ động ở trong tay chúng ta.” Phó Du Nhiên nói xong liền kể tất cả những chuyện xảy ra trong điện cho Lâm Hi Nguyệt nghe, Lâm Hi Nguyệt cau mày nói: “Ý kiến này thì có gì hay chứ? Giao nàng ta cho lão Tề thì còn báo thù thế nào nữa?”

“Mi không rõ rồi, vào cung lâu như vậy nên ta cũng coi như có chút hiểu biết, chuyện ở trong cung mi không thể dùng lòng dạ chính trực để suy nghĩ đâu, bình thường nói chuyện đều quanh co vòng vèo. Nếu như lúc ấy ta làm lớn chuyện này lên mới chính là sai lầm đấy. Đường Kim Hoàng Thượng đối xử với ta còn muốn tốt hơn cả Công chúa của ông ấy, Hoàng hậu vì không để cho Hoàng thượng tức giận nên chắc chắn sẽ không thiện vị, ban đầu ta cũng muốn cho nha đầu kia nếm thử chút đau khổ xác thịt là coi như xong chuyện, nhưng với tính tình của lão Tề thì làm vậy sẽ khiến hắn bất bình với ta, cho nên ta mới giao nha đầu kia cho hắn.”

“Haaaa...!” Lâm Hi Nguyệt vỗ tay một cái, cười to nói: “Mi thật là xấu! Cứ như vậy, vì để bảo vệ sự muội của người trong lòng, lại không thể để Hoàng thượng biết hắn thiên vị, lão Tề cũng chỉ có thể nhìn sắc mặt của mi thôi!”

“Không sai.” Phó Du Nhiên cười nói: “Đã ở trong cung thì phải hành xử như người trong cung, cái này gọi là nhập gia tùy tục.”

Lâm Hi Nguyệt vừa nghĩ vừa gật đầu, “Nhưng vẫn không thể bỏ qua cho nha đầu kia!”

“Đó là đương nhiên!” Phó Du Nhiên híp mắt nói: “Nhưng tạm thời chúng ta cứ án binh bất động, bỏ nàng ta qua một bên đi, đợi hai ngày nữa ta khá hơn một chút, chúng ta sẽ tiến hành phản kích!”

“Ta muốn ăn.” Phó Du Nhiên rảnh rỗi nằm ở trên giường hạ lệnh.

Tề Diệc Bắc để quyển sách trên tay xuống đi đến trước giường, nhẹ nhàng ôm nàng lên rồi đặt xuống cạnh bàn ăn, không đợi Tề Diệc Bắc mở miệng truyền lệnh cho Tiểu An Tử, Phó Du Nhiên lại nói: “Lại không muốn ăn nữa, muốn đến bên cửa sổ ngồi một lát.”

Vì vậy, lại ôm lấy nàng, dời đến bên cửa sổ.

“Ta lại muốn ăn cơm.”

“Nàng.”

“Không muốn sao?” Phó Du Nhiên thờ ơ nói: “Dù sao tự ta cũng có thể đi được, ta không sao cả.” Nói xong muốn đứng lên, trong miệng càng không ngừng nói: “Ta lại không có được một tiểu sư muội biết đánh người, chắc chắn, tình cảm giữa hai sư tỷ muội nhất định rất tốt, đúng không?”

Tề Diệc Bắc giận đến sôi gan, bắt đắc dĩ lại ôm lấy Phó Du Nhiên trở lại bên cạnh bàn.

Cái việc làm công cụ đi lại thay Phó Du Nhiên này hắn đã làm được hai ngày.

Phó Du Nhiên đã nói rõ như vậy, nếu làm như không có việc gì xảy ra. Đó là không thể nào, vậy phải xem biểu hiện của Thái tử điện hạ như thế nào đã. Tội danh dả thương Thái tử phi nếu nói nặng là nặng, nhẹ là nhẹ, kể cho rằng là tội nặng thì bị mất đầu cũng không đủ, kể cho là nhẹ thì nói đó chỉ là tỷ thí võ nghệ, lỡ tay ngộ thương. Nếu nhìn vào quan hệ với Cổ Khuynh Thành, Tử Yên tuyệt đối sẽ không bị mất đầu, cùng lắm là bị đánh mười mấy đại bản, chịu chút đau khổ da thịt, chỉ là. Có Thái tử bảo bọc mà còn bị đánh, điều này khiến Tề Diệc Bắc không thể ngẩng cao đầu trước mặt Cổ Khuynh Thành được, huống chi Phó Du Nhiên là loại người làm việc không quan tâm đến hậu quả, ngày nào đó không thuận theo tâm ý của nàng, nàng chạy đến trước mặt Chiêu Thái đế thêm mắm dặm muối kiện cáo, đến lúc đó chắc chắn hết cứu nổi nữa.

“Không có khẩu vị, vẫn nên trở về giường nghỉ ngơi.”

Tề Diệc Bắc nắm chặt hai tay đứng đó hồi lâu mới lại ôm Phó Du Nhiên trở về giường.

Lâm Hi Nguyệt ngồi ở một bên vừa đọc sách vừa nói: “Thay ra rót đầy bình trà, lấy thêm đĩa trái cây lên đây.”

Tề Diệc Bắc giận đến hai mắt bốc hỏa, chỉ vào Lâm Hi Nguyệt quát: “Cô dựa vào cái gì mà dám sai bảo ta!”

“Chẳng dựa vào cái gì cả.” Lâm Hi Nguyệt cười híp mắt nói: “Chỉ bốn chữ, cáo mượn oai hùm(*), có được hay không?”

(*)Câu thành ngữ “Cáo mượn oai hùm” nhằm chỉ những kẻ ranh ma dựa vào thế lực người khác để uy hiếp, lừa bịp mọi người.

“Không được! Ta không đi!” Tề Diệc Bắc tức muốn học máu..

“Hi Nguyệt, ” Phó Du Nhiên ngáp một cái nói: “Sáng sớm hôm nay Tần công công đã nói cái gì ấy nhỉ?”

“Hắn nói buổi tối nay Hoàng thượng sẽ đến thăm con dâu đáng thương của ông ấy.”

80. Chương 79: Bí Mật Giữa Hai Huynh Muội

“Phụ hoàng đến sao?” Tề Diệc Bắc nghi ngờ: “Sao ta chẳng nghe tin tức gì vậy?”

“Chuyện lớn như vậy đương nhiên phải giữ bí mật với người không liên quan.” Phó Du Nhiên nhún nhún vai theo thói quen nhưng lại quên mất bà vai mình đang bị thương, nằng bị đau kêu lên “Ui da” một tiếng, Tề Diệc Bắc liền vội vàng tiến lên đỡ Phó Du Nhiên xuống giường, “Ồ trên giường cũng không đau lắm, hôm qua Khuynh Thành xoa bóp cho nàng thấy có cảm giác gì không?”

“Còn có thể thế nào, tất nhiên là đau rồi!”

Tề Diệc Bắc nghe vậy thì động tác trên tay nhẹ hơn, “Thương gân động cốt nhất định sẽ như vậy, nằng ráng nhịn mấy ngày là hết thôi.”

Phó Du Nhiên nâng mắt nhìn Tề Diệc Bắc, “Có phải muốn biết ta sẽ bẩm báo thế nào với Phụ hoàng về chuyện bị thương không?”

Tề Diệc Bắc mất tự nhiên, nhỏ giọng nói: “Nha đầu Tử Yên kia ẩn nấp ở dưới gầm xe ngựa để trốn theo vào cung, gặp được nằng cũng chỉ là ngẫu nhiên.”

“Ngẫu nhiên? Nói như vậy còn phải trách vận khí của ta không tốt?”

“Không phải ý đó, nằng ta từ nhỏ sống trên núi đã quen tùy hứng, lại không có ai bảo ban nằng ta nên mới ngang ngược một chút. Nhưng bản tính của nằng ta không xấu.”

“Cố Khuynh Thành nói với huynh như vậy à?” Phó Du Nhiên lạnh lùng nói: “Bản tính không xấu? Nếu ta chậm chân chút xíu nữa là bị nằng ta đánh chết rồi. Tùy hứng sao? Ta còn tùy hứng hơn đây! Xem ta lột xuống một lớp da của nằng ta như thế nào!”

“Du Nhiên,” Tề Diệc Bắc xuống giọng, “Chuyện này nằng đúng là nên tức giận, nhưng tuổi của Tử Yên còn nhỏ, lại là sư muội của Khuynh Thành, nằng có thể.”

Phó Du Nhiên càng nghe trong lòng càng tức, “Được chứ! Không những phải chiếu cố đến người trong lòng của huynh, mà còn phải quan tâm chăm sóc sư muội của nằng ta gấp bội có đúng không? Xử lý nha đầu kia thế nào là chuyện của huynh, liên quan gì tới ta?”

Đúng lúc Phó Du Nhiên đang nổi giận, Vinh Thăng chạy vào bẩm báo có Cố Khuynh Thành đến.

Hai ngày này Cố Khuynh Thành đều đúng hạn vào cung thay thuốc và xoa bóp cho Phó Du Nhiên, bí được độc môn của nằng ta quả nhiên có chỗ độc đáo, mới hai ngày mà bà vai của Phó Du Nhiên đã bớt sưng rất

hiều. Hôm nay sau khi xoa bóp xong, Cố Khuynh Thành khẽ nhủ mảy nói: “Hai ngày này biểu tẩu không chịu dưỡng thương cho tốt sao? Thương thế hình như còn nặng hơn hôm qua một chút.”

Phó Du Nhiên kinh ngạc nói: “Làm sao có thể? Hai ngày nay ta rất yên tĩnh, ngay cả bước đi cũng không dám.” Truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đôn

Tề Diệc Bắc mới ra tới cửa để tránh mặt nghe vậy lại đi vào, “Không cần phải nói, nhất định là buổi tối nàng không chịu thành thật nằm yên một chỗ.”

Lâm Hi Nguyệt chợt trợn tròn mắt, như gặp phải quỷ nhìn Tề Diệc Bắc nói: “Sao huynh biết buổi tối nàng ấy không thành thật?”

“Này!” Phó Du Nhiên tức giận liếc Lâm Hi Nguyệt, “Cái đó không phải là trọng điểm.”

Gương mặt Lâm Hi Nguyệt hồ nghi. Cố Khuynh Thành cũng muốn biết rõ tình huống, sau khi cân nhắc mới nói, “Không bằng đêm nay ta ở lại chăm sóc biểu tẩu.”

Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên đồng thời mở miệng, “Không cần.”

Hai người liếc nhau một cái, Tề Diệc Bắc nói: “Cả buổi tối nàng ấy đều không yên tĩnh, cả đêm không ngủ muội sẽ không chịu nổi đâu, ta sẽ tìm người khác chăm sóc nàng ấy.”

Phó Du Nhiên khẽ hừ một tiếng, “Cảm tạ, nhưng huynh khỏi cần tìm, có Lâm Hi Nguyệt chăm sóc cho ta rồi.”

Lâm Hi Nguyệt vẫn còn đang suy nghĩ vấn đề làm sao Tề Diệc Bắc biết được tướng ngủ của Phó Du Nhiên. Nghe được câu này thì hơi sững sốt, “Vậy chẳng phải là muốn ta chịu đựng cả đêm à?”

“Nha đầu thối này!” Phó Du Nhiên mà không bị thương nhất định đã xông lên tấn cho Lâm Hi Nguyệt một trận, “Ta bị như vậy cũng gián tiếp do mi hại đấy. Thế mà chăm sóc cho ta một đêm cũng không chịu, thật không có nghĩa khí!”

“Ta chỉ tùy tiện nói vậy thôi mà.” Lâm Hi Nguyệt ỉu xiu ngồi lại xuống ghế, “Vậy ta đi ngủ trước, buổi tối thì ngồi trước giường mi, mở to hai mắt nhìn chăm chăm mi!”

“Hay cứ để ta ở lại đi.” Cố Khuynh Thành nói: “Theo tình hình bây giờ của biểu tẩu, buổi tối phải chắc chắn tẩu ấy yên tĩnh, nếu không công sức xoa bóp hai ngày nay đều uổng phí. Ta ở lại thì lúc nào cũng có thể theo dõi được thương thế của tẩu.”

“Không cần.” Tề Diệc Bắc lại cự tuyệt lần nữa, “Ta bảo đảm nàng ấy sẽ nằm bất động. Muội vẫn nên trở về nghỉ ngơi đi.”

Bảo đảm nàng nằm bất động? Phó Du Nhiên đột nhiên nhớ đến khoảng thời gian trước nàng bị trật eo, quả thật Tề Diệc Bắc có biện pháp “Bảo đảm nàng nằm bất động”. Chẳng lẽ lần này hẳn muốn. Ôm nàng ngủ? Nghĩ tới đây nàng cảm thấy hơi ngượng ngùng. Phó Du Nhiên còn đang ở trong cảm xúc lảng lảng, lại bị câu nói tiếp theo của Tề Diệc Bắc xua tan hoàn toàn.

“Nếu quả thật không được thì tìm tấm vải cột chặt nàng ấy ở trên giường, lúc đó nàng ấy muốn động cũng không động được.”

“Tề Diệc Bắc!”

Lâm Hi Nguyệt đã “Đi ngủ” đột nhiên mở to mắt, không đếm xỉa đến sắc mặt tái xanh của Phó Du Nhiên, chỉ nhìn Tề Diệc Bắc nói: “Cái chủ ý này không tệ, ta thấy cứ làm như vậy đi.”

“Lâm Hi Nguyệt!”

“Không cần kêu nữa.” Lâm Hi Nguyệt đi tới bên giường, đồng tình nhìn Phó Du Nhiên, “Yên tâm, ta sẽ tìm i một tấm vải mềm mại.” Nói xong, đi nhanh ra cửa, Phó Du Nhiên lớn tiếng mắng: “Nha đầu thối, ta chúc mi đang ngồi chồm hổm trên bồn cầu thì bị rơi xuống hố phân, để lại tiếng xấu muôn đời!”

Tề Diệc Bắc hít một hơi thật sâu, cố gắng phớt lờ cách dùng từ thô thiển của Phó Du Nhiên, giả bộ như không có chuyện gì nói với Cố Khuynh Thành: “Muội xuất cung đi, chuyện này cứ để ta xử lý.”

“Nhưng. . . .”

“Không sao, ta tiễn muối.”

Cố Khuynh Thành khó xử liếc mắt nhìn Phó Du Nhiên, lại nhìn qua Tề Diệc Bắc nói: “Với thương thế của biểu tẩu, không thể dùng phương pháp như huynh nói, nếu không. . . .”

“Yên tâm đi.” Tề Diệc Bắc thu thập lại hòm thuốc Cố Khuynh Thành mang tới, “Ta đưa muối xuất cung.”

Cố Khuynh Thành bất đắc dĩ, sau khi dặn dò Phó Du Nhiên mấy câu liền đi theo Tề Diệc Bắc ra ngoài cửa, Phó Du Nhiên nằm ở trên giường mím môi, không ngừng cắn môi: “Ai dám trối ta...ta liều mạng với kẻ đó!”

“Du Nhiên muối muối, muối muốn cùng ai liều mạng vậy?” Một giọng nói hài hước truyền vào từ cửa, chính là Mặc Vĩ Thiên.

Phó Du Nhiên tức giận nói: “Sao huynh còn ở đây? Không đưa Khuynh Thành muối muối xuất cung sao?”

Mặc Vĩ Thiên cười nói: “Muối ấy có phải là con nít đầu mà sợ lạc đường?” Nói xong liền đi vào phòng, ngồi vào bên giường Phó Du Nhiên, thần thần bí bí nói: “Vừa rồi ta nhìn thấy tiểu nha đầu muối hùng hùng hổ hổ thật có tinh thần, muối tính xử trí Tử Yên như thế nào?”

Phó Du Nhiên hừ một tiếng, “Ta đoán huynh đến thăm ta cũng chẳng phải tốt lành gì mà! Thế nào? Thay Khuynh Thành muối muối đến dò la tin tức sao?”

“Lần này muối nói sai rồi, ta đứng về phe của muối.”

“Ai tin nổi huynh!” Phó Du Nhiên không vớ được đồ vật gì liền đá chân xuống dưới giường cho hả giận, “Huynh và Tề Diệc Bắc đều cùng một giuộc, thay đổi biện pháp hòng gạt ta nói ra để lấy lòng Khuynh Thành muối muối của các người chứ gì, ta nói cho huynh biết, ta sẽ không nhẹ nhàng bỏ qua cho nha đầu kia đâu.”

“Muối phát giận gì chứ.” Mặc Vĩ Thiên sờ lỗ mũi một cái rồi nhặt tấm chăn thả về trên giường, chỉ cần một tên trọng sắc khinh bạn là đủ rồi, ta là nghĩa huynh của muối, nếu ta không giúp muối thì ai sẽ giúp muối đây? Muối không phải đã từng nói hay sao? Hai chúng ta là một loại người, muối nghĩ ta cũng sẽ nuông chiều hành vi quá đáng của nha đầu kia à? Hai ngày nay phụ thân bị nhiễm phong hàn, nếu không cũng đã sớm vào cung thăm muối, chúng ta quả thật xem muối như người trong nhà.”

“Thật sao?” Phó Du Nhiên buồn bã nói, sóng mũi hơi cay cay, “Lão Mặc thế nào rồi?”

“Còn chưa chết được.”

Phó Du Nhiên khinh thường nói: “Không biết ông ấy có phải là phụ thân ruột thịt của huynh không? Thật không hiểu thuận.”

“Vấn đề này phải đi hỏi mẫu thân của ta.” Mặc Vĩ Thiên tựa vào bên giường, “Phụ thân ta rất nhớ muối, ông ấy cũng đã thu thập rất nhiều loại thuốc bổ khí gia truyền, đều đã gói ghém lại để ở trong nhà, ngày mai ta sẽ mang vào uội.”

Phó Du Nhiên hơi kinh ngạc, “Không phải ông ấy bị bệnh. . . .”

“Như vậy mới cảm động chứ sao!” Mặc Vĩ Thiên mang vẻ mặt bi thương tựa vào bên giường, “Ai biết muối hoàn toàn không xem chúng ta là người một nhà!”

“Ta không có ý đó, ” Phó Du Nhiên từ từ ngồi dậy, “Ai kêu hai người các huynh vừa nhìn thấy Cố Khuynh Thành thì sắc mặt lại kỳ quái như vậy chứ?”

“Đó là hấn, không phải ta.” Mặc Vĩ Thiên vội phải sạch quan hệ nói: “Ta không hề có suy nghĩ gì khác với Khuynh Thành cả, hướng chỉ lúc từ biệt đến này đã hơn sáu năm, lần này trở về muối ấy đã thay đổi rất nhiều, dáng vẻ của muối ấy không giống muối, muối là Thân Phong mỹ thiếu nữ vô địch, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. . . .”

“Ngừng lại!” Phó Du Nhiên cắn hận nói: “Khen ngợi ta á? Ta cũng không tin huynh không có ý đồ! Thuận theo ý các người, tạm thời nha đầu kia sẽ được an toàn, trả đũa cũng phải chờ ta bình phục lại hãy nói. Hài lòng chưa? Lần đi báo cáo đi!”

“Đã nói không phải vì cái này mà.” Mặc Vĩ Thiên cười gượng ngồi vào bên cạnh Phó Du Nhiên, “Có chuyện khác.”

Phó Du Nhiên đập thẳng một cước vào người Mặc Vĩ Thiên, “Ta biết ngay huynh vòng vo hồi lâu là có mưu đồ khác!”

Mặc Vĩ Thiên ho khan hai tiếng, “Lão cha ta quả thật có tìm thuốc bí truyền uội đấy.”

“Ít nói nhảm đi!” Phó Du Nhiên liếc hắt một cái, tức giận nói: “Có chuyện gì thì nói mau lên.”

Hai huynh muội bên kia chụm đầu thăm thì to nhỏ, cũng không nghe rõ đang nói gì, chúng ta lại nói đến Tề Diệc Bắc một chút.

Tại sao Tề Diệc Bắc lại phải vội vã đưa Cố Khuynh Thành xuất cung vậy? Chính là hấn sợ Chiêu Thái đế đột nhiên đến thăm, thấy Cố Khuynh Thành lại giận lây sang nàng ta, quả nhiên là thương hương tiếc ngọc.

Trước khi Cố Khuynh Thành xuất cung vẫn dặn đi dặn lại, nhất định phải chiếu cố thật tốt cho bệnh nhân Phó Du Nhiên, Tề Diệc Bắc cũng khó tránh khỏi muốn bày tỏ thái độ với Cố Khuynh Thành: Chuyện của Tử Yên không cần lo lắng. Chờ cơn giận của Thái tử phi tiêu tan sẽ qua chuyện thôi.

Nhưng trên thực tế hấn cũng không hề có chút chắc chắn nào.

Nói đến cô nàng Tử Yên này cũng thực khiến hấn nhức đầu. Hấn không thể tưởng tượng được, một tiểu cô nương hãy còn ít tuổi mà lại chẳng biết phân rõ trái phải đến mức độ như vậy! Không chỉ mỗi ngày kêu gào chửi rủa, mà còn tuyên bố muốn tìm Hoài vương tử vô hông rửa sạch nỗi kia nhục. Chuyện này rõ ràng rất khó thực hiện.

Đầu hấn lại đau nữa rồi, Tề Diệc Bắc thở dài một tiếng quay trở lại tắm diện, vừa bước đến cửa đã nghe thấy có giọng nói phát ra từ bên trong, thì ra là Mặc Vĩ Thiên.

Không biết trong lòng đang nghĩ gì, Tề Diệc Bắc đứng nguyên tại chỗ một lúc, sau đó lặng yên không tiếng động nghiêng nửa người vào, đây là. Tình trạng gì?

Mặc Vĩ Thiên ngồi ở bên giường, cầm một khối ngọc bội đeo vào cổ Phó Du Nhiên, dặn dò: “Chớ làm mất đấy.”

“Biết rồi!” Phó Du Nhiên không kiên nhẫn nói: “Đừng có quên chuyện đã đồng ý với ta.”

Mặc Vĩ Thiên cười nói: “Yên tâm, chuyện của muội cũng là chuyện của ta.”

“Ừ.” Phó Du Nhiên khẽ gật đầu, cầm miếng ngọc bội trên cổ lên ngắm nghía. “Trông rất tinh xảo, của huynh đâu?”

Mặc Vĩ Thiên kéo một sợi dây màu đỏ trên cổ xuống. “Ồ đây nè, đều giống nhau!”

Phó Du Nhiên cười mắng: “Huynh cũng thật xấu xa.”

Mặc Vĩ Thiên than nhẹ, “Biết làm thế nào được, thôi muội mau bỏ vào đi, đừng để lão Bắc nhìn thấy.”

“Thật dài dòng! Mau đi đi, ngày mai nhớ mang bí được của nghĩa phụ vào đấy.”

Tề Diệc Bắc đang đứng ở cửa rình coi nghe thấy vậy vội vàng lui về phía sau mấy bước, giả bộ như mới vừa về đến, nghênh đón Mặc Vĩ Thiên từ trong đi ra.

Mặc Vĩ Thiên cười nói: “Khuynh Thành xuất cung rồi hả? Nói cho huynh biết một tin tức đáng tin cậy. Trại chủ tạm thời sẽ không động tới tiểu di tử (em vợ) tương lai của huynh đâu, như thế nào? Yên tâm rồi chứ?”

“Huynh cũng biết rõ ràng thật.” Giọng điệu của Tề Diệc Bắc không tốt lắm.

“Ta đương nhiên có biện pháp!” Mặc Vĩ Thiên cười đến cực kỳ đắc ý vỗ vỗ vai Tề Diệc Bắc, “Ta đi trước, huynh chăm sóc tốt uội muội của ta nhé, nếu có sơ xuất gì, ta sẽ hỏi tội huynh.”

Tề Diệc Bắc không khỏi phiền lòng, “Từ bao giờ huynh lại lưu tâm đến nàng ấy thế?”

Mặc Vĩ Thiên cũng không đáp lời, cười hắc hắc rồi xoay người rời đi, trái tim của Tề Diệc Bắc càng loạn hơn, đi vào bên trong, chạm phải đôi mắt trắng đen rõ ràng của Phó Du Nhiên lại không biết phải nói gì, đành buông một câu chẳng liên quan: “Mặc Vĩ Thiên đi rồi hả?”

Phó Du Nhiên kinh ngạc nói: “Huynh không gặp hấn sao? Vậy vừa rồi huynh nói chuyện với ai?”

“À. Có gặp.” Tề Diệc Bắc rầu rĩ đỡ Phó Du Nhiên nằm xuống, nhìn đến cái chân trên giường hơi xóc xếch thì khẽ nhủ mày lại, khoe miệng giật giật nhưng cũng không nói gì, chỉ dặn dò: “Nghỉ ngơi cho tốt, đừng khiến chỗ bị thương nặng thêm.”

Lúc này tâm tình Phó Du Nhiên khá tốt, nàng cũng không tức giận với hấn nữa bèn cười nói: “Huynh đây là quan tâm ta, muốn lấy lòng ta sao?”

“Vì sao ta phải lấy lòng nàng chứ?” Tề Diệc Bắc phiền não, “Tốt nhất nàng nên dưỡng thương, nhanh nhanh hoạt bát trở lại, đỡ phải phiền toái.”

“Hả? Nói như vậy, không phải là vì muốn ta ở trước mặt phụ hoàng nói tốt mới quan tâm đến ta sao?”

Tề Diệc Bắc buồn bực nói: “Ta ở trong lòng nàng là người như vậy sao?”

Phó Du Nhiên không trả lời hấn, chỉ cười nói: “Nói như vậy, dù tối nay phụ hoàng không đến thì huynh vẫn quan tâm đến ta sao?”

“Cái gì?” Tề Diệc Bắc không phản ứng kịp, “Không phải nói buổi tối phụ hoàng.”

.

Buổi tối hôm đó, Lâm Hi Nguyệt vừa ngáp vừa đi tới tắm cung, bộ mặt trượng nghĩa đi tới trước người Phó Du Nhiên nói: “Đạt đến một trình độ nhất định rồi, ngủ một buổi chiều là vì muốn tối này chăm sóc i đây!”

Phó Du Nhiên miễn cưỡng hừ một tiếng, “Có cơ hội đến gần Thái tử phi đương triều, mi nên cảm thấy hạnh phúc!”

“Ta thật muốn đi rêu rao cái hạnh phúc này quá.” Lâm Hi Nguyệt xem tới xem lui một hồi, “Có cái gì hay hay mau lấy cho ta xem để giết thời gian.”

Lúc Lâm Hi Nguyệt tìm được một cuốn nhạc phổ thì Tề Diệc Bắc từ cửa đi vào, hấn liếc Phó Du Nhiên một cái rồi nói với Lâm Hi Nguyệt: “Tối nay ta ở lại đây, cô hãy trở về đi.”

81. Chương 80: Lực Lượng Mới Xuất Hiện

“Ta không cần!” Phó Du Nhiên lớn tiếng kháng nghị.

Tề Diệc Bắc có tai như điếc, đi thẳng vào bên trong đẩy Lâm Hi Nguyệt ra ngoài cửa, Lâm Hi Nguyệt giãy thoát ra rồi chỉ vào Tề Diệc Bắc nói: “Huynh nói huynh ở lại đây? Ta không nghe lầm chứ?”

Chủ động yêu cầu cô nam quả nữ ở chung một phòng, còn biết tướng ngủ của Phó Du Nhiên không tốt. Tuyệt đối có vấn đề!

Hồ nghi nhìn lại Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên liếc nàng ta một cái, “Không phải như mi nghĩ đâu, thật không thuần khiết!”

Lâm Hi Nguyệt kéo Tề Diệc Bắc đến cạnh cửa, thấp giọng hỏi: “Huynh và Du Nhiên. Rốt cuộc là sao?”

Tề Diệc Bắc im lặng hồi lâu, “Giống như những gì cô nghĩ.”

Miệng Lâm Hi Nguyệt lập tức há thành hình chữ “O”, Tề Diệc Bắc nhỏ giọng nói: “Du Nhiên dù sao cũng vẫn là một cô nương, có mấy lời nói ra miệng nàng ấy vẫn cảm thấy xấu hổ, tóm lại cô yên tâm, ta sẽ chăm sóc nàng ấy thật tốt.”

Tuyệt đối yêu sách! Khó trách dù chết nha đầu kia cũng để ý đến chuyện có làm Thái tử phi hay không, thì ra đã sớm bị người ăn sạch sành sanh!

“Này! Các người đang thì thầm cái gì đó!” Phó Du Nhiên nằm ở trên giường nên không thấy được tình hình nơi cửa phòng, vừa định ngồi dậy, Tề Diệc Bắc đã nhón nhả tiêu sái đi đến bên giường, “Nàng ta về rồi, tối nay ta sẽ trông chừng nàng.”

“Không cần!” Phó Du Nhiên xụ mặt kêu tên Lâm Hi Nguyệt mấy lần, sau khi xác định nha đầu đó quả thực không có nghĩa khí đi mất rồi, vẻ mặt nàng quyết tuyệt nói: “Huynh Huynh đừng tới đây! Nếu huynh dám trối ta...ta liều chết với huynh!”

Tề Diệc Bắc trợn mắt, cầm quyển sách ngồi xuống mép giường, Phó Du Nhiên cảnh giác dõi theo hành động của Tề Diệc Bắc. Sau khi chắc chắn hẳn không có hành động gì tiếp theo, mới mở miệng nói: “Huynh không trối ta?”

Vẻ mặt Tề Diệc Bắc hiện lên sự bất đắc dĩ: “Mau ngủ đi, thật không biết rốt cuộc trong đầu nàng đang suy nghĩ gì nữa.”

Phó Du Nhiên sờ mũi một cái, ngượng ngùng lật người, không cẩn thận dè lên vết thương khiến nàng khê hút một ngụm khí lạnh, Tề Diệc Bắc vội để quyển sách xuống, giọng điệu không tốt nói: “Lúc tỉnh cũng không yên nữa. Muốn dịch người đi đâu? Ta giúp nàng.”

Phó Du Nhiên không vui nói: “Không ai bắt huynh tới, đã vậy còn nói mấy lời lạnh nhạt với ta, coi chừng ta lại không biết cảm tạ huynh, đến lúc đó sự sống chết của tiểu sư muội khó biết, bị Cổ mỹ nhân trở mặt vô tình thì huynh cũng đừng có trách ta.”

“Nàng cho rằng chỉ vì nguyên nhân này nên ta mới đây đến sao?” Tề Diệc Bắc thở dài rồi đứng dậy: “Chẳng lẽ không thể vì không yên tâm về nàng mới đến chăm sóc nàng sao?”

Bình thường tranh chấp cùng hẳn cũng đã quen miệng, tự nhiên giờ đổi lại phương thức ra chiêu nên Phó Du Nhiên thấy hơi không quen, “Huynh. Vậy huynh có dám nói, hai ngày nay cam tâm tình nguyện bị ta sai bảo không phải vì chuyện đó sao?” Truyện được đăng duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn,

“Cũng có.” Tề Diệc Bắc nói thật.

“Cuối cùng cũng vì chuyện đó thôi!” Phó Du Nhiên hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Chờ hồi lâu, sau lưng cũng không hề có động tĩnh gì nữa, Phó Du Nhiên thấy trong lòng rất không thoải mái, không phải lão Tề đã đi rồi chứ? Đúng là hẹp hòi! Đang phiền não chợt thấy tấm chăn bị kéo ra, tiếp theo một lồng ngực ấm áp dán vào sau lưng nàng, nhưng vẫn có chút do dự nên sau khi dán vào lại kéo ra một khoảng cách.

Thân thể Phó Du Nhiên bỗng dưng cứng đờ. Chờ hồi lâu vẫn không thấy có động tĩnh gì, vừa định quay người lại để hỏi cho rõ, eo lại bị người ta ôm lấy.

“Đừng lộn xộn.”

Cảm thụ thân thể ấm áp gần ngay sau lưng, khóe miệng Phó Du Nhiên dần dần nâng lên, một loại tình cảm khác thường từ từ dâng lên trong lòng, dường như chỉ cần nằm như vậy nàng sẽ rất an tâm, vô cùng an tâm.

Không biết qua bao lâu. Bên tai của nàng truyền đến một tiếng gọi khẽ, “Du Nhiên?”

Thanh âm trầm thấp mà dịu dàng. Phó Du Nhiên nghe được nhưng vẫn không mở mắt, nàng muốn nghe hẳn gọi tên nàng một lần nữa.

Nhưng nàng không nghe thấy gì nữa.

Cảm giác người bên cạnh nhẹ nhàng đứng dậy, trong lòng Phó Du Nhiên hơi chùng xuống, đây là buổi tối đến chăm sóc nàng trong lời của hẳn sao? Thấy nàng đã ngủ thiếp đi liền muốn rời khỏi, Hừ! Tối hôm nay nhất định phải lật người mười tám cái, cho hẳn tức chết!Ha Phuong d.đ.l.q.đ

Bên này Phó Du Nhiên đang tức tối thì Tề Diệc Bắc lại hoàn toàn không hay biết, sau khi hẳn đứng dậy cũng không bước xuống giường mà ngược lại nhẹ nhàng xoay thân thể đang nằm nghiêng của Phó Du Nhiên quay lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mấy ngày nay vẫn không có chút huyết sắc, Tề Diệc Bắc đột nhiên rất nhớ một Phó Du Nhiên lúc nào cũng giương nanh múa vuốt.

Hắn đưa tay đến cổ áo của nàng, nhẹ nhàng cởi ra hai nút áo, rồi kéo trung y của Phó Du Nhiên xuống đến bả vai.

Phó Du Nhiên rất muốn lên tiếng kinh hô, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, Hừm. Nàng muốn xem xem, rốt cuộc tên sắc ma này muốn làm gì!

Khiến Phó Du Nhiên thất vọng là Tề Diệc Bắc cũng không có hành động gì tiếp theo, đang lúc nàng định mở mắt ra để xem rõ ngọn ngành lại cảm giác có một bàn tay hơi lạnh nhẹ nhàng xoa lên bả vai bị thương của nàng.

Tề Diệc Bắc lúc đầu còn có chút tha thứ cho Tử Yên, nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy thương thế của Phó Du Nhiên thì hắn cảm thấy khó mà tha thứ được. Trên làn da tuyết trắng có nguyên một mảng lớn màu xanh tím, bả vai sưng vù, rất khó tưởng tượng, nếu cường lực của Tử Yên nặng hơn chút nữa hoặc là Phó Du Nhiên tránh không kịp, một chưởng kia trúng vào nơi yếu hại thì kết cục là không chết cũng bị trọng thương.

“Tĩnh rồi thì mở mắt ra đi.”

Bên tai truyền tới âm thanh trầm thấp khiến gương mặt Phó Du Nhiên đỏ ửng, nàng mở mắt nhìn chằm chằm Tề Diệc Bắc, ngoài miệng trong yếu nói: “Huynh muốn làm gì!”

Tuy hành động phi lễ bị Phó Du Nhiên bắt gặp nhưng Tề Diệc Bắc cũng không vội vã kéo lại y phục của Phó Du Nhiên, mà còn kéo xuống bên y phục còn lại của nàng, sau khi xem xét hai bên bả vai trái phải, trong lòng lại dâng lên mấy phần đau lòng.

“Du Nhiên, ” Tề Diệc Bắc chần chờ hồi lâu, “Thật xin lỗi.”

Phó Du Nhiên còn chưa kịp đỏ mặt tiếp nghe vậy thì ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hắn, “Huynh xin lỗi cái gì?”

Nhìn chằm chằm cái yếm màu hồng nhạt nửa che trong xiêm áo nàng, giọng nói của Tề Diệc Bắc trầm thấp từ tốn, “Ta không nên chỉ chăm chăm hỏi chuyện của Tử Yên mà bỏ qua cảm nhận của nàng.”

Dưới ánh mắt của Tề Diệc Bắc, Phó Du Nhiên cảm thấy càng ngày càng nóng, không được tự nhiên hơi nghiêng người, “Huynh biết là tốt rồi.”

Tề Diệc Bắc cười khổ một cái, đưa tay giúp nàng kéo lại xiêm áo, tầm mắt rơi vào sợi dây màu đỏ trên cổ nàng, ánh mắt của Tề Diệc Bắc hơi lóe lên, “Nàng. Nàng và Vĩ Thiên.”

Nhắc tới Mặc Vĩ Thiên, Phó Du Nhiên cười cười, “Hắn có nghĩa khí hơn huynh nhiều, ít nhất sẽ không vì tiểu sư muội kia mà ngoảnh mặt làm ngơ với người muội muội này.”

“Hắn làm rất đúng.” Tề Diệc Bắc nhẹ nhàng nằm xuống chỗ cũ, kéo ra chút khoảng cách với Phó Du Nhiên, qua một hồi lâu lại chậm rãi nói: “Hắn rất tốt.”

Một lát sau, lại không thấy động tĩnh, Phó Du Nhiên cười nói: “Sao hôm nay huynh yên tĩnh thế? Không hỏi xem ta muốn đổi phở thế nào với nha đầu độc ác kia sao?”

Tề Diệc Bắc cười nói: “Ta cũng hi vọng nàng mạnh tay trừng trị nàng ta, còn ít tuổi như vậy mà xuống tay cũng thật độc ác.”

“Vậy thì Khuyên Thành muội muội của huynh sẽ rất đau lòng đó.”

Tề Diệc Bắc thoải mái nằm thẳng người, cánh tay gối sau đầu, hắn nghĩ thật lâu sau thở dài một tiếng, “Ta và Khuyên Thành là có duyên không phận, từ biệt đã sáu năm, có rất nhiều việc cũng thay đổi, Tử Yên là sư muội của muội ấy, cũng rất được sư phụ muội ấy yêu thích, lần này xuống núi vốn là nàng ta chuẩn em ra ngoài, nếu lỡ xảy ra điều gì sơ xuất, Khuyên Thành cũng rất khó giao phó với sư phụ của mình.”

Phó Du Nhiên ngạc nhiên nói: “Đó là do nha đầu kia lén tự ý xuất sơn, có sơ xuất cũng phải do nàng ta tự mình chịu trách nhiệm, tại sao sư phụ của nàng ta có thể đổ trách nhiệm lên đầu người khác được?”

“Có lẽ tính tình của các vị thế ngoại cao nhân đều có chút quái dị, nhìn tính tình nha đầu kia thì biết, có lẽ sư phụ của nàng ta cũng là một người không biết nói lý lẽ.” Tính khí của cao nhân đều như vậy sao?

“Ngủ ở trên núi đều gọi là cao nhân sao?” Phó Du Nhiên chỉ chỉ mình, “Vậy ta cũng là cao nhân rồi!”

Khóe miệng Tề Diệc Bắc chứa đựng chút ý cười, “Vâng, Phó cao nhân.”

Phó Du Nhiên cười hả hê, “Về sau cứ gọi ta như vậy nhé!” Nói xong lại nghĩ tới một chuyện liền hỏi: “Tại sao huynh nói mình và Cố Khuynh Thành là có duyên không phận? Là bởi vì nàng ta phải rời đi sao?”

Tề Diệc Bắc lắc đầu, “Không hoàn toàn như vậy. Khuynh Thành muội ấy. Muội ấy và sư huynh của muội ấy.”

“A –” Phó Du Nhiên khoa trương cười to: “Thì ra là bị người khác nâng tay trên.”

“Cái gì?”

“Không có gì.” Phó Du Nhiên cười nói: “Nhưng huynh là Thái tử điện hạ, cái vị sư huynh gì đó dám tranh nữ nhân với huynh sao? Chán sống rồi à?”

“Gì mà tranh nữ nhân.” Tề Diệc Bắc đề Phó Du Nhiên đang khoa tay múa chân xuống giường lại, “Đàng hoàng một chút đi, sao nói chuyện không có chút văn nhã nào vậy? Huống chi. Chuyện tình cảm sao có thể dùng sức mạnh được.”

“Quả nhiên là thương hương tiếc ngọc!” Phó Du Nhiên hừ một tiếng, “Trước không nói Cố Khuynh Thành, rốt cuộc huynh đối với nàng ta như thế nào? Vẫn còn thương nhớ sao?”

Tề Diệc Bắc im lặng một hồi lâu mới chậm rãi nói: “Có chút thôi.”

Phó Du Nhiên nhìn hẩn hồi lâu, nàng hít một hơi thật sâu, rồi sau đó đập Tề Diệc Bắc một cước thật mạnh: “Nam tử hán đại trượng phu, thích cái gì thì mau chóng đoạt vào tay, lại nói buông tha nhẹ nhàng như vậy, chẳng trách ta nói huynh không phải là nam nhân!”

Tề Diệc Bắc bật cười nói: “Đoạt vào tay? Ngầm đoạt lấy hay là trắng trợn cướp đoạt? Phó Đại trại chủ cho ý kiến đi?”

Phó Du Nhiên khinh thường nói: “Cô nãi nãi ta quả thật đầu thai sai rồi, ta mà là nam nhân, xem ai dám đụng đến tâm can của ta, ta sẽ đập bể đầu hẩn!”

“Được rồi.” Tề Diệc Bắc bắt đắc dĩ ngồi dậy điều chỉnh lại tư thế nằm cho Phó Du Nhiên, “Nàng bây giờ mà còn nói được như vậy, nếu nàng quả thật là nam nhân thì chắc thiên hạ loạn mất.”

“Cho nên!” Phó Du Nhiên bỏ tay của hẩn ra để ngồi dậy, “Thích cái gì thì ra tay đoạt lấy! Sư huynh thì sao chứ? Huynh chính là biểu ca kết nghĩa đấy. Lại có cao nhân là ta ủng hộ, sợ cái gì?”

Tề Diệc Bắc nhúc nhích nói: “Nàng mau nghỉ ngơi một chút đi, đây không phải là chuyện sợ hay không sợ.”

“Vậy thì mau chủ động xuất kích.”

“Xuất kích thế nào?”

Phó Du Nhiên nghĩ nghĩ, “Không phải bây giờ vấn đề nàng ta lo lắng nhất chính là chuyện của nha đầu kia sao? Ngày mai ta sẽ nói cho nàng ta biết là ta muốn giải quyết nha đầu kia tại chỗ, trước dọa nàng ta, sau đó huynh sẽ ra tay cứu nha đầu kia. Như vậy, không phải nàng ta phải chịu ơn của huynh rồi sao?”

“Biết ơn cũng chỉ là sự cảm kích.” Tề Diệc Bắc thật sự hơi nhụt chí, “Huống chi. Nói không rõ ràng.”

Phó Du Nhiên ngắm nghía gương mặt tuần tú của Tề Diệc Bắc hồi lâu, lắc đầu nói: “Ta nói này, tính tình và diện mạo có lẽ liên quan đến nhau, huynh thua là thua bởi khuôn mặt của mình, quá tuần tú, ai nhìn vào cũng không có cảm giác an toàn, chuyện rõ ràng có thể hoàn thành lại không làm được.”

“Nàng còn biết xem tướng?” Tề Diệc Bắc bật cười nói: “Dung mạo là trời cao ban cho. Chẳng lẽ ta phải vẽ thêm vài nét lên mặt, cho thêm vào mấy phần uy vũ?”

“Vậy cũng không được!” Phó Du Nhiên bật thốt lên. Lại phát hiện mình nói hơi nhanh bèn mím môi nói: “Dù sao ta cũng sẽ ủng hộ huynh. Tranh thủ giữ lại Cố Khuynh Thành đi.”

“Vậy còn nàng?”

Phó Du Nhiên sững sốt hồi lâu khi nghe Tề Diệc Bắc thốt ra câu hỏi này, nàng rũ mắt xuống: “Yên tâm đi, ta cũng không phải là người không biết thức thời, ta đã nhờ Mặc Vĩ Thiên giúp ta hỏi thăm hành tung của Sơn ca và Cốt ca, chờ tìm được tung tích của bọn họ, ta sẽ tự động biến mất.”

Tề Diệc Bắc từ từ ngồi thẳng người, “Nàng muốn đi?”

Phó Du Nhiên gật đầu: “Bọn họ làm gì có bản lãnh tìm được nơi tốt nào, tám phần là lại đến chỗ khác khai sơn rồi. Nghĩ vậy trong lòng ta cảm thấy không yên.”

Nhìn Tề Diệc Bắc dần dần trầm mặt, Phó Du Nhiên lại cười nói: “Thế nào? Không bỏ được mấy món bảo bối kia sao?”

“Chuyên nàng muốn xuất cung. Là thương lượng qua với Mặc Vĩ Thiên sao?”

“Cũng chưa cần thận thương lượng, trước tiên cứ tìm kiếm tung tích của Sơn ca bọn họ đã, sau đó mới nghĩ biện pháp để xuất cung.”

Lời này vào tai Tề Diệc Bắc quả thật rất chói tai, Thái tử phi của hắn lại cùng nam nhân khác thương lượng chuyện xuất cung?

“Nếu không tìm được bọn họ thì sao?”

“Nhất định có thể tìm được” Phó Du Nhiên cười đến rục rịch, “Coi như không tìm được thì huynh cũng yên tâm, ta vẫn sẽ nhường lại vị trí này cho Khuynh Thành muội muội của huynh.”

Tề Diệc Bắc xua tay, “Nói sau đi.”

Nói sau? Đây không phải là tính cách của Phó Du Nhiên, nếu một khi nàng đã quyết định, chắc chắn sẽ đi đến mục tiêu đã định!

Từ sau ngày đó, Phó Du Nhiên sẽ thỉnh thoảng bày tỏ sự bất mãn Tử Yên trước mặt Cố Khuynh Thành, ngay cả lúc Chiêu Thái đế đến thăm, Phó Du Nhiên cũng lắc đầu thở dài giả bộ bất đắc dĩ, giả trang thành người thâm minh đại nghĩa (hiểu biết đúng sai rõ ràng), khiến Chiêu Thái đế hết lời khen ngợi Phó Du Nhiên biết lễ biết nghĩa, khoan hồng độ lượng, nhưng trong lòng ông lại không hề có chút ấn tượng tốt nào với sự muội muội của Cố Khuynh Thành. Lại qua bốn năm ngày, Phó Du Nhiên cũng đã phục hồi được một nửa, ngược lại tâm trạng của Cố Khuynh Thành lúc nào cũng như bị treo lơ lửng, làm thế nào cũng không để xuống được.

Có mấy lần Lâm Hi Nguyệt muốn Phó Du Nhiên ra tay hành động lại bị câu “thời cơ chưa tới” bác bỏ.

Phó Du Nhiên đang chờ thời cơ gì đây?

Chính là chờ cho Cố Khuynh Thành cảm thấy chuyện này không còn hi vọng, chủ động mở miệng cầu cạnh Tề Diệc Bắc.

Cố Khuynh Thành còn làm thế nào? Chiếu theo quy định ở trong cung, Tử Yên là tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Nguyên bản chính là Tử Yên làm sai, Cố Khuynh Thành cũng không thể nào cứu nàng ta ra mà không bị tổn thương cộng lông tóc nào, chỉ mong sau khi nàng ta bị phạt sẽ được dạy dỗ một bài học, sau này biết thu liễm tính tình ngang ngược của mình lại, cũng coi như vì họa được phúc. Nhưng ai mà ngờ sự kiện lại thăng cấp, quyền định đoạt không nằm trong tay Hoàng hậu, cũng không ở trong tay Tề Diệc Bắc, mà lại đang ở trong tay Phó Du Nhiên, nếu phán Tử Yên tội nhẹ, ai biết Phó Du Nhiên có tức giận báo lên cho Chiêu Thái đế chém đầu Tử Yên hay không?

Cố Khuynh Thành rơi vào đường cùng nên đành phải đi tìm Tề Diệc Bắc thương lượng, mục đích rất đơn giản, chịu phạt cũng không sao chỉ cần lưu lại cái mạng là được, Tề Diệc Bắc đương nhiên biết đây là Phó Du Nhiên đang “Giúp” hắn, sau khi trấn an Cố Khuynh Thành mấy câu liền quay đầu đi tìm Phó Du Nhiên, hắn cảm thấy rất kỳ quái, sao Thái tử phi của hắn lại rất dễ tâm đến chuyện giúp hắn tìm lão bà như vậy?

Phó Du Nhiên thấy thời cơ đã đến liền sẵn khoái đi tìm Lâm Hi Nguyệt bàn bạc, ba người Phó Du Nhiên, Lâm Hi Nguyệt, Mặc Vĩ Tiên cùng nhau tiến hành hội thẩm. Cứ vậy mà buông tha cho nha đầu ác độc kia thì trong lòng Phó Du Nhiên cũng không thoải mái, thế nào cũng phải dọa nàng ta một chút, trước cho nàng ta ăn ba trăm trượng rồi muốn nói gì thì nói.

Lại nói Tử Yên sau khi bị nhốt bảy, tám ngày cũng trở nên yên tĩnh, không chỉ trời chỉ đất mắng nữa, lúc thấy Phó Du Nhiên cũng bình tĩnh, chỉ nói ra một câu khiến toàn thể mọi người có mặt đều trợn mắt hốc mồm.

“Bổn cung là Thái Bình công chúa của Ngụy quốc, kẻ nào dám động đến ta.”

82. Chương 81: Sự Kiện Thăng Cấp

Edit+beta: Ha Phuong

Chuyện này đúng là nghiêm trọng, từ mâu thuẫn cá nhân đã thăng cấp thành tranh chấp quốc tế, hiển nhiên mọi người đều không ngờ Tử Yên lại bất chấp hậu quả mà nói ra như vậy, nên biết, thành viên Hoàng thất hay thậm chí các quan viên cấp cao của một quốc gia này muốn đi đến một quốc gia khác cũng phải có thư giới thiệu, không có thư giới thiệu mà tùy tiện nhập cảnh chính là hành động không hữu nghị, gây bất lợi đến mối quan hệ ngoại giao giữa hai nước. Người lén lút chạy tới nước người khác làm gì? Không làm gì sao? Không làm gì thì sao người lại ở đây? Tại sao không đánh tiếng trước, có phải muốn đến đánh cướp cơ mật quốc gia ta hay không?

Tuy rằng nói hiện nay thiên hạ thái bình, Đại Ngụy từ trước đến giờ cũng mang cái danh hiệu nhất gan sợ phiền phức, nhưng các người lại phải Công chúa nước mình tới dă thương Thái tử phi của chúng ta? Là có ý gì?

Có lẽ cái cô nàng Tử Yên này cũng chỉ là một người ngoài mạnh trong yếu, nếu không cũng không sợ đến mức nói ra thân phận thật sự của mình, quả thật khiến Cổ Khuynh Thành tức muốn điên lên.

Lại nói đến Tử Yên, nguyên bản họ của nàng là Đông Phương. Trước đây cũng đã từng đề cập qua, Đông Phương là quốc họ của Ngụy quốc, nếu quả thật Đông Phương Tử Yên là một Công chúa, vậy danh phận Công chúa của nàng ta cũng rất kỳ quái đúng không? Mọi người ngẫm nghĩ đi, một Công chúa được nuông chiều từ nhỏ sẽ chịu ở trên núi sao?

Cổ Khuynh Thành cũng chỉ biết sau khi sư phụ mang nàng lên núi chữa bệnh không lâu, lại xuống núi rồi khi về dẫn theo Tử Yên, người nói với mấy sư huynh muội các nàng rằng đây là Công chúa nước Đại Ngụy, muốn mọi người dùng lễ đối đãi với nàng ta, Tử Yên biết mình là Công chúa nên tính tình có hơi xấu, nhưng nàng ta lại khiến sư phụ cảm thấy thú vị, cho nên nói, cao nhân luôn có tiềm chất thích bị ngược.

Tóm lại mặc kệ nói thế nào đi nữa, hiện tại chuyện này hiển nhiên đã không còn nằm trong phạm vi Đông cung có thể xử lý nữa rồi.

Sự kiện mang tính chất quốc tế sẽ phải xử lý theo tính chất quốc tế, mặc kệ cái cô Công chúa kia được cưng chiều hay không cưng chiều, nảo tàn hay không nảo tàn, tóm lại là nàng ta bị mời đến cung điện của Hoàng hậu, được đối xử theo cấp bậc của một người có thân phận đặc biệt. Lại phải người đưa thư đến Ngụy quốc, trong thư nêu rõ “Thái tử phi nước Đại Tấn ta bị một thích khách đánh trọng thương, trải qua thẩm tra biết được thân phận của thích khách chính là Công chúa của quý quốc, vì hai nước đã thành lập tình hữu nghị bang giao, để tránh d.đ.l.q.đ.khởi sự hiểu lầm không cần thiết, thỉnh quý quốc nhất định phải gửi thư đến xác minh chuyện này trong vòng hai mươi ngày.

Chú thích: năm ngoái lúc Hoàng thất hai nước thiết lập quan hệ hữu nghị, trên người Hoàng hậu nương nương quý quốc còn mang theo viên Đông Châu trăm năm khó gặp, rất là chói mắt, do đó chúng ta rất tán dương.

Có người nói, tán dương cái gì, còn không phải là trắng trợn cướp đoạt hay sao? Từ trước đến giờ từ quân tới thần Ngụy quốc đều nhất gan, nhìn thấy câu chú thích trong thư còn không ngoan ngoãn dâng Đông Châu lên hay sao? Vì vậy chúng ta cũng đừng vội lên tiếng trách người khác, người ta luôn chọn quả hồng mềm để bóp mà.

Đặc biệt nói rõ chính là, phần chú thích này là sau khi Hoàng hậu nương nương của Đại Tấn biết được chuyện gửi thư đã đặc biệt thêm vào, rửa sạch mối thù năm ngoái bị cướp đoạt mất sự chú ý, cho nên nói, đừng bao giờ đắc tội với nữ nhân.

Sự kiện phát triển quanh co khúc khuỷu, kế hoạch của Phó Du Nhiên cũng tạm thời gặp trở ngại, nhưng nàng quả thật không cam tâm, đã sớm lên kế hoạch cho nhà đầu ác độc kia nếm chút đau khổ, ai ngờ còn chưa kịp động thủ, người ta lại trở thành quốc bảo được quốc gia bảo vệ rồi. Đừng có d.đ.l.q.đ nói với Phó Du Nhiên là quốc bảo này có thể mang đến bao nhiêu lợi ích, dù sao lợi ích kia cũng không rơi vào túi của nàng, nàng không có hứng thú.

“Nàng đang tìm cái gì?”

Nhìn Phó Du Nhiên gần như muốn lật tung cả tấm cung lên, Tề Diệc Bắc cực kỳ đau đầu đề xuất muốn được giúp đỡ nàng.

“Tìm một cái bình” Phó Du Nhiên cũng không quay đầu lại, tay vẫn kéo hết ngăn tủ này đến ngăn tủ khác, vội vã kinh khủng.

“Bình gì?”

“Chính là cái bình Huyền Sắc cho chúng ta để lấy được huyền cơ đó, chúng ta còn lấy bôi lên mặt ấy.”

Tề Diệc Bắc nghi ngờ hỏi: “Nàng tìm nó làm cái gì?”

“Nhanh tìm giúp ta.”

Tề Diệc Bắc ôm tâm trạng vô cùng nghi hoặc tùy tiện lục lọi, “Cho nàng.”

Phó Du Nhiên ngơ ngác nhận lấy, không cam lòng nhìn Tề Diệc Bắc nói: “Bình cũng cất giấu! Kỳ cục!”

Tề Diệc Bắc: “.”

“Sứ thần Ngụy quốc khi nào thì tới?”

Tề Diệc Bắc suy nghĩ một chút, “Người truyền tin mới đi được ba ngày, nhanh nhất cũng phải một tháng sau. Nàng muốn làm gì?”

“Không có gì, đúng rồi, có phải hôm nay Mặc Vĩ Thiên đưa bằng hữu của huynh vào cung không?” Phó Du Nhiên vội vàng đổi chủ đề.

Tề Diệc Bắc kinh ngạc nói: “Làm sao nàng biết?”

“Ta đương nhiên biết.” Vì đã sớm hẹn ước. Trong lòng Phó Du Nhiên âm thầm bổ sung thêm một câu, lại sờ sờ ngọc bội treo trên ngực, ừ, vẫn còn ở đó.

Nhìn động tác của Phó Du Nhiên, trái tim Tề Diệc Bắc lại có điểm buồn bực, do dự một hồi mới mở miệng nói: “Người bằng hữu kia, tốt nhất nàng không nên đi gặp.”

“Đùa gì thế,” Phó Du Nhiên xoay xoay cái bình trong tay: “Nàng ấy vào cung là để gặp ta.”

Tề Diệc Bắc sững sờ, “Nàng biết. Nàng ta và Vĩ Thiên.”

“Dĩ nhiên biết.” Phó Du Nhiên chớp chớp mắt nhìn hắn, “Cũng vì nguyên nhân đó nên mới quen biết sơ sơ.”

Tề Diệc Bắc phiền não, “Nàng thật không để ý sao?”

“Để ý?” Phó Du Nhiên nghĩ nghĩ, “Cũng có một chút, nhưng Mặc tiểu tử và ta đã có ước định, vậy nên không ngại nữa.”

“Ước định cái gì?” Lời này vừa thốt ra, Tề Diệc Bắc liền hối hận, hắn rõ ràng nhắc nhở mình không nên hỏi nhưng cuối cùng vẫn không khống chế được.

Phó Du Nhiên bĩu môi, “Không nói với huynh.” Nói xong liền đi ra cửa đi, vừa đi vừa kêu: “Lâm Hi Nguyệt, ta tìm được rồi.”

Lại nói đến Mặc Vĩ Thiên, từ sau khi hắn cùng Phó Du Nhiên ước định, liên tục muốn tìm cơ hội dẫn người bằng hữu này vào cung, nhưng khoảng thời gian trước thương thế của Phó Du Nhiên còn chưa khỏi, sau lại lại xảy ra sự kiện Công chúa Ngụy quốc nên vẫn kéo dài tới hiện tại.

Nhắc tới người bằng hữu kia, nàng ta cũng từng lên sân khấu rồi đấy, chính là bà chủ xinh đẹp hấp dẫn của Yến Phiên Tiêm– Yến Tiêm Tiêm.

Yến Tiêm Tiêm là một nữ tử phong trần, vốn là không nên vào cung nhưng hiện tại Phó Du Nhiên bắt đắ dĩ không thể xuất cung, Mặc Vĩ Thiên chỉ còn cách thuyết phục Tề Diệc Bắc, lẳng lẳng mang nàng ta vào, dĩ nhiên là chưa nói đến mục đích thực sự, chỉ nói Yến Tiêm Tiêm muốn vào cung để được mở mang kiến thức.

Thân là Thái tử nên hần vẫn có một ít đặc quyền, nếu không Lâm Hi Nguyệt làm thế nào tiến vào cung?

Sau khi Yến Tiêm Tiêm vào Đông cung, nàng nhìn Mặc Vĩ Thiên, cúi đầu dụi dụi nói: “Vĩ Thiên, ta không nên bức huynh như vậy.”

Mặc Vĩ Thiên tận lực để ỉnh có vẻ lạnh nhạt, “Tiêm Tiêm, điều này cũng không thể trách cô, chỉ trách ta đã phụ tấm chân tình của cô.”

“Ta thật sự không nên tới.” Trên mặt Yến Tiêm Tiêm hiện lên chút hối hận, “Tự nhiên khiến huynh phải chịu khổ sở.”

“Aizz!” Mặc Vĩ Thiên thở dài một tiếng, “Chỉ trách ta đã động lòng với người không nên động lòng, mỗi lần đến Đông cung, ta vừa hồi hộp lại vừa sợ,” hần nhìn vào mắt Yến Tiêm Tiêm, “Sợ ta nhất thời xúc động, làm ra chuyện không thể tha thứ.”

“Vĩ Thiên, chẳng lẽ huynh chưa từng nghĩ, tìm cách nào đó để buông tha tình cảm kia sao?”

“Quá muộn, ” Mặc Vĩ Thiên lộ ra vẻ mặt thê lương, “Ta đã lún quá sâu rồi, ta chỉ hy vọng lúc nào cũng có thể nhìn thấy nàng, nhìn nàng và huynh đệ tốt của ta hạnh phúc cả đời, ta cũng đã thỏa mãn rồi.”

Chúng ta không bàn đến lời Mặc Vĩ Thiên là thật hay giả, nhưng tình cảm này không chỉ làm Yến Tiêm Tiêm cảm động, mà còn có một người khác – Tề Diệc Bắc ra nghênh tiếp khách, không cần thận nghe được nửa đoạn đối thoại của bọn họ.

Phải nói sự hiểu lầm của người trên thế gian đại khái đều bắt đầu như vậy. Đối với Mặc Vĩ Thiên và Phó Du Nhiên, Tề Diệc Bắc đã sớm có suy nghĩ, nhưng hôm nay chính tai nghe được mấy lời bộc bạch của Mặc Vĩ Thiên, Tề Diệc Bắc vẫn bị một cú sốc rất nghiêm trọng, hình như hần đã hơi hiểu ra tình cảm của mình đối với Phó Du Nhiên cũng không còn đơn thuần nữa. Nhưng. Tại đây mọi người có thể hình dung tâm tình của Tề Diệc Bắc qua những ca từ sau:

Một bên là huynh đệ tốt, một bên là lão bà, hai bên đều có trọng lượng, bản thân lâm vào khó xử ý a.

Rất tốt, cực kỳ chính xác.

“Sao còn chưa vào?” Rõ ràng là trong lòng đang rối muốn chết mà còn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Mặc Vĩ Thiên cười nói: “Nhờ có huynh, Tiêm Tiêm mới có thể vào được trong cung.”

Yến Tiêm Tiêm cũng nhẹ nhàng khẽ cúi chào, “Đa tạ Thái tử điện hạ.” Lúc nàng cúi xuống chào, vòng eo mềm mại giống như không xương, đáng vẻ thướt tha mềm mại.

Tề Diệc Bắc cũng không hiểu, tại sao có một báu vật như thế kia mà Mặc Vĩ Thiên vẫn không biết đủ vậy?

Cái này. Thật ra không nói thì chắc mọi người cùng đoán được, Phó Du Nhiên và Mặc Vĩ Thiên? Đùa kiểu gì thế!

Chuyện này phải nhắc lại lúc Phó Du Nhiên đưa ra vấn đề muốn Mặc Vĩ Thiên lựa chọn, Mặc Vĩ Thiên vì hạnh phúc nửa đời sau của mình, nhanh nhẩu từ Yến Phiên Têm rút ra mười vạn lượng nguyên trang đưa về Hoài vương phủ, ừm Khụ! Được rồi, đưa trả về tám vạn lượng.

Mặc kệ ít hay nhiều, phải xuất ra một số bạc lớn như vậy, Yến Tiêm Tiêm thân là người chèo chống trên danh nghĩa của Yến Phiên Tiêm không thể không đưa ra nghi vấn, mà Mặc Vĩ Thiên cũng thành thật, kể lại đầu đuôi sự tình, có rủi ro, vì phải bảo vệ tánh mạng nên hần chọn người trước. Không ngờ, lại gây phiền toái.

Từ xưa đến nay người anh tuấn kiệt xuất luôn có nhiều người ái mộ, huống chi Mặc Vĩ Thiên lại có mào mống phong lưu từ gia thế sâu xa của mình, tất nhiên sẽ có rất nhiều nữ nhân, nhưng hắn vẫn có điểm tốt đó là, có thể kết giao không có giới hạn nhưng tuyệt đối không quan hệ lung tung, người được hắn xem là bằng hữu mà đối đãi, tuyệt đối hắn sẽ không ra tay. Cho nên khi Yến Tiêm Tiêm thổ lộ tình cảm với hắn, hắn hoàn toàn mê loạn.

Không phải ý loạn tình mê, mà là từ trước đến giờ hắn cảm thấy quan hệ giữa mình và Yến Tiêm Tiêm tương đối tốt, chân chính là hồng nhan tri kỷ, nên khi nàng thổ lộ khiến hắn cảm thấy rất khó xử, quá quen thuộc như vậy bảo hắn làm sao mà xuống tay được!

Vậy Yến Tiêm Tiêm thì sao? Từ khi gặp Mặc Vĩ Thiên, trong lòng nàng liền không chứa nổi người khác nữa, nhưng nàng là một nữ tử thanh lâu, cho dù sau khi Mặc Vĩ Thiên lập ra Yến Phiên Tiêm liền ủy nhiệm nàng làm bà chủ, trong lòng nàng vẫn luôn thấy tự ti. Lúc nhìn thấy Lâm Hi Nguyệt, nàng đã từng cho rằng Mặc Vĩ Thiên đã tìm kiếm được một nửa của mình, đang lúc nàng âm thầm thương tâm, Mặc Vĩ Thiên lại điên cuồng hét lên thà ném ra mười vạn lượng cũng không muốn cưới Lâm Hi Nguyệt, trong đầu Yến Tiêm Tiêm liền sáng ngời, nàng quyết định ngả bài với Mặc Vĩ Thiên, vì hạnh phúc của mình mà tranh thủ một lần.

Nhưng Mặc Vĩ Thiên. Không có cái phúc được hưởng, hắn vẫn hi vọng Yến Tiêm Tiêm tiếp tục lưu lại Yến Phiên Tiêm chủ trì đại cục, vì vậy, lời kia không nên lập lại nữa.

Không ngờ loại hoa hoa công tử như hắn lại có một chuyện tình gặp ghênh như vậy. Mỗi nam và nghĩa muội cảm tình rất thân, đang lúc hai người yêu nhau nồng nàn, nghĩa muội lại trở thành thê tử của chí giao bằng hữu (bạn thân), vì vậy hắn khổ sở, hắn bất đắc dĩ, hắn ngửa mặt lên trời than thở, chỉ có thể đem tình cảm không được người đời ủng hộ chôn sâu vào đáy lòng, bên ngoài thì phóng đảng không kềm chế được, lại hằng đêm cầm ngọc bội ước định với nghĩa muội rơi lệ đến khi trời sáng, hắn biết, đời này kiếp này, hắn sẽ không thể tiếp nhận bất kỳ một nữ nhân nào khác nữa, nhưng hắn vẫn chúc phúc. Nghĩa muội của hắn. Buông tay thành toàn cho nàng và người kia.

Dĩ nhiên, bằng những lời này vẫn không đủ để Yến Tiêm Tiêm tin hoàn toàn, vì vậy Phó Du Nhiên trong vai người nghĩa muội liền bị tăng thêm đất diễn— ở trước mặt Yến Tiêm Tiêm, “Trong lúc vô tình” hiện ra khối ngọc bội tình lữ kia, coi như đại công cáo thành.

Cũng vì thế mà Mặc Vĩ Thiên phải thanh toán một con số không nhỏ cho chi phí biểu diễn này, cái này lược qua không cần đề cập tới.

Một vai diễn đơn giản như vậy, đối với Phó Du Nhiên đã từng tích cực diễn nghệ trên sân khấu mà nói đương nhiên không phải là việc khó, nàng phát huy trọn vẹn khả năng diễn xuất của một diễn viên nghiệp dư, đem tất cả các loại tình cảm thiếu nữ bị thương, bất đắc dĩ, đau khổ ra diễn rất sống động, thành công lấy được giọt lệ chua xót đồng tình của Yến Tiêm Tiêm. Nhưng nàng và Mặc Vĩ Thiên đều không ngờ, trừ Yến Tiêm Tiêm, còn có một người cũng tự động gia nhập vào hàng ngũ khán giả, vì vậy lại có thêm một người mê loạn, tiếng hát lần nữa vang lên: một bên là huynh đệ tốt, một bên là lão bà ý a.

83. Chương 82: Cung Cự Sương

Edit+beta: Ha Phuong

Trong khi mỗi ngày Tề Diệc Bắc đều buồn bã đắm chiêu thì thời gian cũng lặng lẽ trôi qua, thương thế của Phó Du Nhiên cũng đã tốt lên rất nhiều, chỉ có điều thời gian gần đây nàng luôn cảm thấy buồn tẻ. Bán thân Mặc Vĩ Thiên sau khi giải quyết được phiền não của chuyện tình yêu nam nữ thì đã khôi phục dáng vẻ bình thường, do vậy cũng ít lui tới trong cung. Còn Tề Diệc Bắc cũng rất kì quái, thấy Phó Du Nhiên thì đi đường vòng để tránh nàng nhưng lại càng ngày càng thân thiết với Cố Khuynh Thành, trong lòng Phó Du Nhiên không biết vì sao rất tức giận, nàng vẫn còn chưa ra tay mà tại sao quan hệ giữa hai người đó đã tốt như vậy? Nhưng những điều này cũng không tính là gì, để cho nàng tức giận chính là cái tên nữ tặc Lâm Hi Nguyệt kia, từ lúc sáng sớm đã không thấy bóng dáng, đến tối mới chịu mò về, hỏi nàng ấy đã đi làm cái gì, nàng ấy còn giữ bí mật với nàng nữa chứ!

Nhưng nàng ấy không nói thì đại khái Phó Du Nhiên cũng có thể đoán được, nơi này trong hoàng cung, còn có ai có sức hấp dẫn với Lâm Hi Nguyệt hơn Phó Du Nhiên nàng đây? Đáp án hình như không cần phải nói.

Vì vậy vào lúc sáng sớm nay, sau khi Lâm Hi Nguyệt sắm vai cung nữ rời khỏi Trường Tín cung liền có một tên ăn mặc giống nô tài thần bí đi theo sau nàng, Vĩnh An môn, hậu cung, cung Ngân Hà. Rất tốt, rất hòa hài, Phó Du Nhiên đã đoán đúng.

Phó Du Nhiên quả thật rất bội phục Lâm Hi Nguyệt, nha đầu thối kia lại có thể thần không biết quỷ không hay cùng Đức Phi đi chung đường, xem ra bước thứ nhất trong “kế hoạch Nhị tẩu” của nàng ấy đã thành công

Xem ra tối này phải tra hỏi nàng ấy một phen mới được, Phó Du Nhiên không vào cung Ngân Hà mà xoay người đi trở về, nhưng mới đi chưa được bao xa liền phát hiện một chỗ có cảnh trí đặc biệt, ở bên ngoài góc tây d.d.l.q.đ bắc cung Ngân Hà, dọc theo thành cung trồng một mảnh phù dung, hiện nay chính là hạ tuần tháng mười, đang ở thời điểm hoa phù dung nở rộ, từng đóa từng đóa trắng muốt hoặc phiếm hồng trên cành thảnh thơi xen lẫn vài chiếc lá cây xanh biếc, hoa tư yếu điệu, đẹp không sao tả xiết.

Phó Du Nhiên bị cảnh trí trước mắt hấp dẫn, chậm rãi đi đến nơi đó, lúc đến gần mới phát hiện trong khu vườn hoa phù dung cao bằng đầu người này có một con đường nhỏ vừa đủ cho hai người sóng vai nhau đi dạo, không biết là thông đến nơi nào. Trước đây, Phó Du Nhiên chỉ ghé qua cung Ngân Hà một lần, khi đó hoa phù dung vẫn còn chưa nở nên không chú ý tới, hôm nay thấy cảnh đẹp như vậy tất nhiên muốn nhìn ngắm một chút.

Phó Du Nhiên đi vào trong con đường nhỏ, chính tay nàng có thể chạm tay vào những đóa phù dung lỏng lẻo thì tâm trạng rất tốt, quên đi Hoàng cung, quên chuyện giang hồ, chỉ muốn lúc này có ai đó ở bên cạnh, vai kề vai, tay nắm tay, bước về phía trước, đi qua một đời, quả thật đẹp biết bao.

Nàng không khỏi nghĩ rất cuộc là ai lại trồng cả một vườn hoa phù dung ở nơi này, có lẽ người trồng hoa cũng có ý nghĩ giống như nàng.

Càng đi sâu vào trong, càng thấy vườn hoa này giống như vô cùng vô tận, chợt Phó Du Nhiên thính tai nghe được mấy tiếng khóc khê xen lẫn với những tiếng chữ rửa.

Cảnh đẹp như vậy, chẳng phải quá sát phong cảnh rồi hả?

Phó Du Nhiên chui vào trong rừng, đi về phía âm thanh kia, nàng đi một hồi thì đập vào mắt là hình ảnh hai người, một người mặc y phục cung nữ quỳ trên mặt đất, trước mặt để một chậu than nhỏ, trong chậu còn d.d.l.q.đ đốt giấy tiền vàng bạc giống như đang bái tế ai đó, tiếng khóc kia chính là của nàng ta. Bên cạnh nàng ta là một thái giám, hơi khom người đứng ở trong rừng, hẳn đang chỉ vào cung nữ kia chửi mắng không ngừng, cuối cùng còn nhắc chân đá ngã lẫn chậu than, giấy tiền vàng bạc mới cháy hơn phân nửa bị văng tứ tung, cung nữ kia vội vàng khom người dậy đập tắt rồi ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt nói: “Hôm nay là ngày giỗ của Dung phi nương nương, người tội gì phải làm khó cổ nhân.”

Tên thái giám thanh thanh giọng nói: “Phi! Cái gì mà Dung phi nương nương, người chết là hết, người còn sống phải tiếp tục sống, người quản tốt cái miệng của mình chút đi, giờ đang có gió thu, người lại ở trong rừng phù dung này phóng hỏa, đợi ta trở về nhất định phải bẩm báo chuyện này với Vương công công, thưởng người ba mươi đại bản.”

Phó Du Nhiên thấy cung nữ kia tuổi cũng không còn nhỏ, chẳng biết tại sao vẫn chưa xuất cung mà vẫn còn ở lại trong cung. Tên thái giám kia nói xong, cung nữ nọ liền khóc không ra tiếng: “Xuân công công, ta vào cung hơn hai mươi năm, tuổi cũng lớn hơn người nhiều, hôm nay cũng chỉ là tới tế cúng lão chủ tử, người cần gì phải gây sự với ta.”

Tên thái giám kia nói: “Người cho rằng ta ăn no không có việc gì làm sao? Hiện tại rừng phù dung này là do ta trông coi, nếu xảy ra chuyện thì gì người bị phạt là ta, người năm nào cũng đến đây bái tế không thấy chán hay sao?” diễn đàn lê quý đôn

Cung nữ nọ suy nghĩ một chút, từ trên đầu rút ra một cây trâm duy nhất, đưa đến cho tên thái giám trước mặt, “Xin Xuân công công giúp đỡ cho, chờ ta đốt cho Dung phi nương nương mấy thứ này xong, ta liền trở về.”

Thái giám kia dùng mắt liếc một cái nhưng không lên tiếng, cung nữ nọ thở dài, lại cởi ra cái vòng ngọc đeo trên tay dâng hết lên. Thái giám kia lúc này mới nhận lấy, lạnh lùng nói: “Người nhanh một chút, nếu như cánh rừng này bị bốc cháy thì chính người phải phụ trách.” Nói xong, khom lưng đi ra phía bên ngoài, mới đi được mấy bước thì hình như nghe thấy tiếng động đằng sau lưng, hắn quay đầu lại chợt cảm thấy trước mắt tối sầm lại, kêu thảm một tiếng rồi té xuống đất.

Phó Du Nhiên vỗ tay một cái, nhìn chỗ mắt bị bầm đen của tên thái giám nói: “Thừa dịp cháy nhà hôi của, đúng là một kẻ xấu xa!”

“Người...người, người.”

“Người cái gì?” Phó Du Nhiên không kiên nhẫn nói: “Nếu người muốn đi qua chỗ này thì phải lưu lại tiền mua đường!”

Thái giám che mắt đứng lên, thấy rõ là Phó Du Nhiên đang mặc đồ nô tài thì lên giọng mắng: “Người tên là gì, nô tài hầu hạ ở cung nào? Ta nhất định phải bẩm báo với Vương công công, thưởng người ba mươi đại bản!”

Phó Du Nhiên xắn tay áo, nhếch khóe miệng nói: “Đánh ta? Tốt, khỏi cần tìm cái tên Vương công công gì đó nữa, hai chúng ta luyện tập một chút trước đi nhỉ?”

Thái giám kia vừa lui về phía sau vừa la lớn: “Người dừng tới đây, Tam Xuân Tử ta chính là con trai của Vương công công, nếu người dám đụng đến ta, ta liền.”

“Người liền bẩm báo Vương công công, thưởng ta ba mươi đại bản chứ gì.” Phó Du Nhiên đứng thẳng người lên, thay hắn nói nốt nửa đoạn còn lại chưa kịp nói đã ngồi phịch xuống đất, “Ta còn không biết thái giám cũng có con đấy? Thật mới mẻ.”

“Thái giám thì thế nào?” Tam Xuân tử chỉ vào Phó Du Nhiên nói: “Người muốn biết là biết được à”

Phó Du Nhiên bật cười nói: “Nếu ta muốn biết thì sẽ biết được thôi.”

Tam Xuân Tử che mắt, giận đến nửa ngày không thốt nên lời, Phó Du Nhiên vỗ tay một cái, “Bớt lời thôi dài dòng đi, mau lấy các thứ ra.”

“Người...người dám can đảm trắng trợn cướp đoạt?” Tam Xuân Tử lại quát lên: “Có biết đây là nơi nào không hả!”

“Trắng trợn cướp đoạt? Người không chịu trả đồ đã lấy của người ta, ta sẽ đánh người nữa đấy!”

Cung nữ ngồi đốt giấy tiền ở đằng kia đã sớm nghe được động tĩnh, nhưng nàng ta vẫn từ từ đốt hết tờ giấy trong tay xong mới thu thập đồ đạc đi lại đây, thấy Phó Du Nhiên bèn nhỏ giọng nói: “Vị muội muội này, mấy cái vật ngoại thân không cần cũng được, lão tỷ tỷ cảm ơn phần tâm ý này của người.” Nói xong liền đi thẳng.

Phó Du Nhiên sững sốt nửa ngày, nhìn Tam Xuân Tử nói: “Tại sao bà ấy lại không có nghĩa khí như vậy?”

Tam Xuân Tử hừ một tiếng, “Cho người xen vào việc của người khác, mau cùng ta trở về tìm Vương công công nhận tội!”

Phó Du Nhiên khoát khoát tay, “Nhận tội sau đi, trước nói cho ta biết bà ta làm gì vậy?”

“Bà ta?” Tam Xuân Tử sờ sờ đầu, cũng ngồi xuống theo, “Ở cuối cánh rừng này có một tòa cung Cự Sương, bà ta chính là đi ra từ nơi đó.”

“Chưa từng nghe qua, đó là nơi nào?”

“Đó là do người thiếu hiểu biết.” Tam Xuân Tử phục hồi tinh thần, “Nơi này là chỗ ở của Dung phi nương nương, Dung phi nương nương. Không biết sao?”

Phó Du Nhiên lắc đầu, Tam Xuân Tử nhếch miệng, “Là mẫu thân của Ung Thân vương.”

“Ung Thân vương?” Phó Du Nhiên suy nghĩ hồi lâu mới loáng thoáng nhớ lại một khuôn mặt thanh tú. Đó là khi nàng vẫn là “Tề Diệc Bắc”, trong lễ chúc thọ Chiêu Thái đế, có một người trẻ tuổi thanh tú không giống hoàng thất dâng lên một loại mực thơm ngát, nhờ vậy được tấn phong Thân vương.

“Nghe nói Dung phi nương nương qua đời khi Ung Thân vương mới lên năm hay sáu tuổi gì đó, sau này cung Cự Sương cũng không có người khác vào ở, lão cung nữ vừa rồi gọi là Đông Thanh, sau khi Dung phi nương nương qua đời liền bị phân phối đến Hoán Y Cục, mỗi năm tới ngày này đều đến đây bái tế.”

Phó Du Nhiên gật đầu, “Người trông coi ở đây mấy năm rồi?”

Tam Xuân Tử đưa tay, “Cũng bốn năm rồi.”

Phó Du Nhiên bật cười một tiếng, khinh thường nói: “Còn nói cái gì mà con trai của Vương công công, vậy sao lại phái người làm cái việc này?”

Tam Xuân Tử ngượng ngùng gãi gãi mặt, “Vương công công. Có tới mười bảy mười tám người con trai đấy.”

Phó Du Nhiên ôm bụng cười ngặt nghẽo, “Thì ra là người cũng không thể thân cận với ông ta, vậy mà còn gương nhai múa vuốt cáo mượn oai hùm.”

Tam Xuân Tử trầm mặt xuống, phủi mông một cái đứng lên, “Ta mà thèm nói nhảm á, mau cùng ta đi chịu phạt!”

Phó Du Nhiên hơi híp tròng mắt, ngoắc ngoắc hân, “Tới đây, nói cho người biết một bí mật.”

Tam Xuân Tử vô cùng nghi hoặc chậm rãi bước tới gần, “Cái gì.”

“Rốt cuộc người là người ở cung nào hả!”

Trong rừng truyền tới tiếng rống vô cùng bi thương, Phó Du Nhiên đang bước ra khỏi rừng phù dung nghe vậy liền quay đầu lại lớn tiếng nói: “Cung Trường Tín đấy!” Thật không nghĩ đến, trong hoàng cung vẫn có nơi cho nàng luyện tay.

“Người chờ.”

“Ta chờ!” Tâm tình Phó Du Nhiên tựa như chim nhỏ bay trên bầu trời xanh thẳm, cả đoạn đường đi rất khoan thai nhẹ nhàng.

Đi tiếp theo con đường mòn trong rừng phù dung, quả nhiên, ở cuối khu rừng có một tòa cung điện, trên bức hoành chố cửa điện viết ba chữ: cung Cự Sương.

Cách bài trí ngoài điện cũng không thấy hoa lệ, mang phong cách cổ xưa hơn, trên bốn góc mái hiên đều treo một chiếc chuông đồng, một cơn gió nhẹ thổi qua liền kêu leng keng vang dội, Phó Du Nhiên nghĩ, chủ nhân của nơi này nhất định là một người vui vẻ, bởi vì tiếng nghe tiếng chuông này rất vui tai.

Đi đến gần, nhìn thấy hai bên khung cửa treo một bộ đôi liễn, Phó Du Nhiên nhìn kỹ lại mới phát hiện đây không phải là đôi liễn, mà là một bài thơ. Bên trái viết: Thủy biên vô sổ mộc phù dung, lộ nhiễm yên chi sắc vị nùng (*). Bên phải còn lại là: Chính tự mỹ nhân sơ túy trứ, cường sĩ thanh kính dục trang thung(**)

(*): Đại ý là: Mép nước vô số cây phù dung, lộ nhiễm son sắc chưa nồng đậm

(**): Tựa như mỹ nhân đang say rượu, có vẻ lười nhác yếu điệu.

“Đây là Đường Kim Thánh Thượng viết cho Dung phi nương nương.”

Một giọng nói đột nhiên truyền đến khiến Phó Du Nhiên sợ hết hồn vội quay đầu lại, thấy người đứng phía sau khoe miệng treo ý cười hiên lành, mặt mày mang chút thanh tú, làm cho người ta vừa thấy liền muốn sinh lòng thân cận.

Phó Du Nhiên nhìn lên nhìn xuống đánh giá một lần, “Ung vương?”

Tề Vũ Tây cũng không vì trang phục cung nữ trên người Phó Du Nhiên mà bất mãn với nàng, ngược lại trong mắt nhiều hơn một phần kinh ngạc, hần nhoèn miệng cười, khẽ gật đầu, “Đúng thế.”

Nếu như nói Tề Diệc Bắc là gió, hay thay đổi đồng thời lại biết lơ đãng thổi vào lòng người ta, như vậy Tề Thụy Nam chính là ánh mặt trời, làm cho người ta cảm thấy thoải mái cùng ấm áp, mà Tề Vũ Tây – Tam hoàng tử của Đại Tấn, chính là một áng mây trắng phiêu đảng nơi chân trời, làm cho người ta ngửi được hơi thở tự do.

84. Chương 83: Không Thể Xác Định Tâm Ý

“Có muốn tham quan nơi này một chút không?”

“Nơi này?” Phó Du Nhiên quay đầu lại nhìn cửa chính của cung Cự Sương hỏi: “Có bảo bối gì không?”

Tề Vũ Tây cười cười, “Còn muốn đánh cướp sao?”

Phó Du Nhiên cả kinh, trong mắt nhiều hơn mấy phần cảnh giác, chẳng lẽ hắn nhìn ra được thân phận thật sự của mình? Ai ngờ Tề Vũ Tây cười nói: “Hàng năm Thanh di đều tới bái tế mẫu phi, mà năm nào cũng đều sẽ bị Tam Xuân Tử dây dưa đòi mấy thứ đồ, chỉ là không ngờ năm nay hắn lại thất thủ.”

Phó Du Nhiên cười khan hai tiếng, nhún vai nói: “Huynh thấy hết rồi.”

Tề Vũ Tây không nói gì, cười cười đẩy cửa cung Cự Sương ra, “Nhưng đại khái sẽ làm cô thất vọng, trong cung Cự Sương không có bảo bối gì, nơi này chỉ có duy nhất một người lúc còn sống thôi.”

Phó Du Nhiên chậm rãi đi vào trong cung, ngẩng đầu xem xét chung quanh rồi chợt cười nói: “Hắn là bà ấy rất vui vẻ.”

Ở bên trong lớp bụi bặm, tất cả mọi thứ đều có vẻ rất yên tĩnh nhưng lại không có chỗ nào không hiện ra những đường nét độc đáo, đối diện bậc thềm trước cửa trồng một giàn hoa, bên cạnh là một hồ cá được chạm trổ hình hoa phù dung, ở giữa khe hở của những viên gạch lát nền là vô số đá cuội bóng loáng, trải đều ngay giữa viện tạo thành một bức tranh khổng lồ, trông giống như một quả đào, lại hình như là một trái tim. Nhưng đặc biệt nhất chính là từng chuỗi chuông gió rủ xuống từ mái hiên nơi góc phòng, từng chuỗi ngọc lưu ly chế thành chuông theo gió nhẹ vang lên, đinh đinh đang đang, nhưng đáng tiếc chính là có lẽ bởi vì đã qua nhiều năm không được ai bảo dưỡng nên chuông gió đã có phần bị hư hỏng, nhưng cho dù như thế vẫn có thể làm cho người ta tưởng tượng được năm xưa bọn chúng đã rung lên những nốt nhạc động lòng người như thế nào.

“Nơi này có hương vị của sự vui vẻ.” Phó Du Nhiên hít sâu một hơi. “Nhưng theo ta thấy, nơi này không nên gọi là cung Cự Sương, phải gọi cung Linh Đang mới đúng.”

Tề Vũ Tây cười nói: “Quả thực mẫu phi thích nhất là Linh Đang, nhưng khuê danh của bà là Phù Dung nên vì vậy mà có cung Cự Sương này.”

Phó Du Nhiên kinh ngạc nói: “Nơi này đổi tên là cung Cự Sương là vì Dung phi nương nương?”

Tề Vũ Tây gật đầu, Phó Du Nhiên chỉ vào cửa chính nói: “Con đường vào cung Cự Sương chính là rừng Phù Dung?”

“Là Phụ hoàng vì mẫu phi mà sai người trồng.”

Phó Du Nhiên ngơ ngác dựa vào cạnh cửa nhìn ra ngoài thật lâu, sau mới thở dài nói: “Nếu cũng có người chịu vì ta làm như vậy, ta nhất định sẽ cảm động đến chết mất.”

Tề Vũ Tây không biết từ chỗ nào xách ra một cây chổi. Hắn đang quét lá rụng trong sân, nghe lời ấy của Phó Du Nhiên xong thì khẽ cười nói: “Có phải nữ nhân đều dễ dàng thỏa mãn như vậy không?”

Phó Du Nhiên nhìn theo động tác của Tề Vũ Tây, trông hết sức thành thạo giống như hắn thường xuyên làm việc này liền hỏi: “Huynh thường hay tới đây phải không?”

Tề Vũ Tây lắc đầu: “Mỗi năm chỉ có ngày hôm nay mới đến.”

“Tại sao ta thấy hình như huynh cũng không đau lòng mấy?” Phó Du Nhiên bất giác nhớ đến khuôn mặt đầy nước mắt của lão cung nữ kia.

“Tại sao phải đau lòng?” Tề Vũ Tây cười nói: “Con người khi còn sống đều sẽ gặp rất nhiều chuyện đau khổ, mặc dù mẫu phi mất sớm nhưng cả đời bà trôi qua thỏa mãn mà vui vẻ, tránh được rất nhiều sự đau khổ, ta nên vui vẻ thay bà mới đúng.”

Phó Du Nhiên hơi kinh ngạc sau đó dùng lực gật đầu, “Cũng đúng.”

Phó Du Nhiên nghĩ, nhất định mẫu thân của nàng cũng giống như Dung phi, mặc dù mất sớm nhưng lại vui vẻ thỏa mãn. Vì vậy nàng cũng không nên thỉnh thoảng khổ sở, phải vui vẻ mới đúng.

Tự bản thân suy nghĩ xong. Phó Du Nhiên cũng đi tìm dụng cụ làm vệ sinh, giúp đỡ hần dọn dẹp trong viện. Sau khi lau qua chính điện một vòng, hai người mới thấp nén hương cho Dung phi nương nương rồi ra khỏi cung Cự Song. Khi đi qua rừng Phù Dung, Phó Du Nhiên giơ tay xoa xoa cái trán, mới làm Thái tử phi mấy tháng mà thân thể đã bị nuôi đến lười rồi, lại nhìn Tề Vũ Tây bên cạnh, Phó Du Nhiên ngạc nhiên nói: “Tại sao không hỏi ta tên là gì. Từ đâu tới, muốn đi đâu?”

Tề Vũ Tây cười cười đưa tay nhẹ nhàng nhắc một cành hoa Phù Dung chắn trước mắt rồi dừng bước lại, Phó Du Nhiên theo ánh mắt của hần nhìn sang, thấy một nhánh hoa Phù Dung bị gãy một nửa rũ xuống đầu cành, Tề Vũ Tây tùy tiện xé một miếng vải nơi vạt áo của mình xuống rồi nhẹ nhàng lấy tay nâng cành hoa lên, cẩn thận dùng vải trong tay nhẹ nhàng cột lại nhánh hoa bị gãy, lúc này mới quay đầu lại cười nói: “Nếu như cô muốn nói, ta không hỏi cô cũng sẽ nói, nếu không muốn nói, ta có hỏi cô cũng sẽ không tình nguyện trả lời.”

Phó Du Nhiên bị chọc cho cười ra tiếng, “Huynh cũng thật hiểu biết, ta ấy à, ta là người của cung Trường Tín.”

“Cái này ta biết.” Tề Vũ Tây bước chậm lại một bước vì sợ hai người đi sóng vai sẽ lại làm gãy cành hoa.

Phó Du Nhiên hiểu ý cười cười, Tam hoàng tử này thật không giống như người lớn lên ở trong cung này chút nào. Nàng vừa định nói chuyện chợt nghe được phía trước truyền tới một tiếng kinh hô quen thuộc, “Thật là xinh đẹp.”

Lâm Hi Nguyệt. Phó Du Nhiên bước hai bước dài, quả nhiên thấy Lâm Hi Nguyệt đang đứng ở nơi lối vào rừng Phù Dung, khuôn mặt đầy vẻ tán thưởng, mà người ở bên cạnh nàng chính là Hoài vương điện hạ ngọc thụ lâm phong, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

Rất nhanh, nét mặt tán thưởng của Lâm Hi Nguyệt liền chuyển thành kinh ngạc, dụi dụi con mắt chỉ vào Phó Du Nhiên nói: “Mi Tại sao mi lại ở chỗ này?”

Phó Du Nhiên khoanh tay, ung dung nói: “Mi nói xem?”

Lâm Hi Nguyệt nhất thời cứng họng, Tề Thụy Nam cũng hơi kinh ngạc sau đó cười nói: “Xem cách các cô ăn mặc, thật giống như là cùng đi ra.”

Lâm Hi Nguyệt giơ tay lên quạt quạt gió, không được tự nhiên nhỏ giọng nói: “Nha đầu chết tiệt kia lại dám theo dõi ta.” Chợt nhìn thấy Tề Vũ Tây đi theo sau Phó Du Nhiên, ánh mắt của nàng sáng lên, con mắt trừng thật lớn kéo Phó Du Nhiên qua thấp giọng nói: “Mi cái nha đầu chết tiệt này, đến chỗ nào cũng đều không yên.”

Tề Thụy Nam nhìn chằm chằm Tề Vũ Tây nói: “Tam đệ, đệ và. . . . Là thế nào gặp được?”

Tề Vũ Tây cười nói: “Vị cô nương này đi lạc vào rừng Phù Dung, đúng lúc ta đến dâng hương ầu phi liền gặp được.”

“Đệ biết nàng là ai sao?”

Tề Vũ Tây nhìn lại Phó Du Nhiên và Lâm Hi Nguyệt, hơi nghi ngờ lắc đầu một cái, Tề Thụy Nam cũng nhìn Phó Du Nhiên, trong mắt xẹt qua một chút ý cười, lắc đầu nói: “Không biết vậy để chính nàng nói cho đệ biết, nếu ta tiết lộ sợ sẽ phải chịu một trận chửi mắng.”

Trong mắt Tề Vũ Tây nhiều hơn một phần tò mò, “Bị mắng? Huynh sao?”

Tề Thụy Nam cười cười nói: “Cho ta vào trong thắp cho Dung đi một nén nhang.”

Hai người họ lại xoay người đi vào trong Phó Du Nhiên nín thở lấy lỗ tai Lâm Hi Nguyệt hỏi: “Nha đầu thối, nói mau, thế nào lại dây dưa đến Hoài vương vậy hả?”

“Cái gì gọi là ‘dây dưa’ hả?” Lâm Hi Nguyệt bất mãn nói: “Ta đang thực hành sách lược đấy.”

“Sách lược cái rắm.” Phó Du Nhiên lôi kéo Lâm Hi Nguyệt trở về, “Lát về thu thập mi, nghĩ cách giải thích như thế nào cho kỹ đi.”

Lâm Hi Nguyệt không phục căn môi, “Mi cũng phải giải thích.”

Hai người bọn họ cũng không quan tâm đến hai huynh đệ Hoài vương nữa, một đường gay gắt, quyết liệt trở về cung Trường Tín, còn chưa vào cung liền gặp phải Tề Diệc Bắc và Cố Khuynh Thành đang sánh vai nhau đi vào.

Tề Diệc Bắc nhìn hồi lâu, không dám tin vào hai mắt của mình, “Nàng Nàng ăn mặc cái kiểu gì thế? Đã đi làm cái gì?”

Phó Du Nhiên liếc Cố Khuynh Thành một cái, nhún vai nói: “Các người cũng nhau đi ra ngoài, còn là vừa trở về đúng không?”

Cố Khuynh Thành nói: “Ta muốn đi thăm Tử Yên một chút nên đến tìm Thái tử ca ca đi cùng.”

Phó Du Nhiên hiểu ra, kể từ lúc thân phận của Tử Yên từ sư muội lên đi theo biến thành Công chúa, Hoàng Hậu ít nhiều cũng có chút bất mãn với Cố Khuynh Thành, theo lý thuyết họ mới phải là người một nhà, nhưng Cố Khuynh Thành lại mang một Công chúa nước khác vào kinh mà không nói với bà tiếm nào, nếu như chuyện này bị người có lòng sớm một bước do thám được, nói không chừng sẽ bảo Cố Khuynh Thành tư thông với địch bán nước, đây đương nhiên là cách nói nghiêm trọng, hiện tại thiên hạ thái bình, hai nước Ngụy - Tấn cũng không phải là kẻ địch mà ngược lại còn ban bố chính sách thông hôn. Nhưng mặc kệ nói thế nào thì như vậy cũng không tốt. Cho nên ở trước mặt Hoàng Hậu, Cố Khuynh Thành khó tránh khỏi có điều băn khoăn nên thường thường tìm Tề Diệc Bắc tâm sự.

Phó Du Nhiên đột nhiên nói: “Có phải Sứ thần của Ngụy quốc sắp tới rồi không?”

Tề Diệc Bắc gật đầu, “Có lẽ là khoảng năm ba ngày nữa là vào đến kinh thành.”

Tâm tình Phó Du Nhiên trở nên rất tốt, cười nói: “Được rồi, các người nhanh đi đi.” Nói xong liền đi vào bên trong cung Trường Tín.

Lúc đi qua bên cạnh Tề Diệc Bắc thì Tề Diệc Bắc liền đưa tay lôi nàng lại, nhìn nàng hồi lâu rồi nhẹ nhàng nhặt ra một cánh hoa Phù Dung trên đầu nàng, sắc mặt hơi trầm ngâm nói “Nàng vừa đến cung Ngân Hà?”

Phó Du Nhiên hất tay của hắn ra, “Không có.”

Tề Diệc Bắc ngăn ở trước người của nàng, “Trong cung chỉ có ở bên cạnh cung Ngân Hà là trồng một mảnh Phù Dung, nàng đi tới đó làm cái gì?”

Phó Du Nhiên tức giận thở dài, “Huynh làm gì vậy? Thăm vấn ta sao? Đi, vào trong rồi lại hỏi, không phải huynh cũng bởi người ta đi thăm cái cô sư muội Công chúa đó hả.” Nói xong liền gỡ tay Tề Diệc Bắc ra bước vào trong tấm cung.

Tề Diệc Bắc lại nắm chặt không thả, tâm tình hình như rất không tốt, Phó Du Nhiên chán ghét nói: “Làm gì vậy? Phát giận sao? Tự nhiên lại lên mặt, như.”

“Không được nói hai chữ kia!” Tề Diệc Bắc quát nàng ngừng lại, “Nàng dám nói là nàng không xong với ta đâu.”

Phó Du Nhiên nhìn lại Cố Khuynh Thành, lại hừ lạnh với Tề Diệc Bắc một tiếng, “Được, huynh không phải như nữ nhân, huynh là nam nhân, được chưa?”

“Nàng.”

Không để ý tới Tề Diệc Bắc đang tức giận đến xanh mặt, Phó Du Nhiên kéo Lâm Hi Nguyệt trở lại tắm điện. Lâm Hi Nguyệt không kịp chờ đợi nói: “Biện pháp của mi rất cuộc có được hay không? Nếu thất bại lại tiện nghi cho độc phụ kia.”

Phó Du Nhiên tràn đầy tự tin nói: “Yên tâm đi, nhất định được. Mi đừng cố ý nói sang chuyện khác, nói mau, cùng Hoài Vương tiến triển đến mức nào rồi hả?”

Lâm Hi Nguyệt thở dài, “Nào có tiến triển gì đâu, hắn nhìn thấy ta thì luôn luôn khách khí, xem ra chỉ có mình ta làm trò thôi.”

“Không phải là ta đã kích mi.” Phó Du Nhiên nói: “Họ đều là vương công quý tộc. Cười một lão bà thôi mà phiền toái muốn chết, mi chắc không lấy được thân phận chính thất rồi!”

“Vậy thì có cái gì khó khăn, mi còn trở thành Thái tử phi thì còn sợ ta không làm được Hoài Vương phi sao?” Lâm Hi Nguyệt tiến tới bên cạnh Phó Du Nhiên nhỏ giọng nói: “Mi nói nếu ta cũng có một nghĩa phụ thì sẽ như thế nào?”

“Ai? Lão Mặc sao?”

Lâm Hi Nguyệt gật đầu. Phó Du Nhiên suy nghĩ một chút, “Cái này hình như phải thương lượng với lão Tề.”

“Hắn? Ta không thèm, hắn có thành kiến với Hoài vương nên chắc chắn sẽ không toàn lực thúc đẩy chuyện này đâu.”

“Cái gì gọi là có thành kiến? Bọn họ chỉ là lập trường bất đồng thôi.” Phó Du Nhiên tức giận nói: “Theo như mi nói vậy thì lão Mặc cũng là phe cánh của Thái Tử, lại càng không giúp người.”

Lâm Hi Nguyệt nhut chí nằm dài trên giường, “Nếu không ta nhận mi làm nghĩa mẫu cũng được.”

Phó Du Nhiên cười hắc hắc, vừa định nhạo báng đôi câu lại nghĩ đến cái gì liền than một tiếng. “Cái chức danh Thái tử phi này của ta cũng không còn mấy ngày để làm nữa rồi, ta đã quyết định rồi, mặc kệ Mặc Vĩ Thiên có tin tức của bọn họ hay không, đợi chuyện này xong xuôi ta sẽ xuất cung.”

“Xuất cung?” Lâm Hi Nguyệt ngồi dậy, “Mi điên rồi, bị người ta ăn sạch sành sanh còn muốn xuất cung? Mi muốn làm khí phụ sao?”

“Nói bậy bạ gì đó!” Phó Du Nhiên sau một hồi giải thích mà Lâm Hi Nguyệt vẫn còn nửa tin nửa ngờ, “Các người thật không có.”

“Không có!”

“Chuyện xuất cung. Mi đã quyết định xong rồi?”

Phó Du Nhiên gật đầu, “Vốn là ta không nên xuất hiện ở nơi này, bây giờ còn cản trở chuyện tốt của người ta, giờ còn không biết thức thời sao?”

“Ta lại không thấy như vậy.” Lâm Hi Nguyệt vuốt cằm nói: “Ta cảm thấy được hình như lão Tề cũng có ý với mi.”

“Mi biến thành nữ thần bộ từ bao giờ thế hả?” Phó Du Nhiên cũng ngồi vào trên giường. “Hắn có ý tứ với ta sao? Mi cho rằng hắn bị mù à?”

“Vậy còn mi?” Lâm Hi Nguyệt nói: “Mi đừng nói mi không có ý với hắn nha, ta không tin.”

Phó Du Nhiên cẩn thận suy nghĩ thật lâu. “Ta cũng không biết, cảm giác rất kỳ quái, có lúc cảm thấy hắn rất tốt, có lúc lại cảm thấy hắn hết sức đáng ghét.”

“Cảm thấy hắn tốt là có ý rồi đó!”

“Vậy sao?” Cảm thấy tốt mà cũng có ý sao? Nhưng Phó Du Nhiên cảm thấy rất nhiều người cũng không tệ, giống như Hoài vương, quả thật hoàn mỹ! Còn có Tề Vũ Tây không tồi, mặc dù diện mạo không chiếm ưu thế gì nhưng sau khi đi cùng với hắn sẽ có cảm giác tương đối thoải mái, đây cũng là có ý sao? Ngay cả

Mặc Vĩ Thiên, Phó Du Nhiên cũng bắt đầu cảm thấy hần cũng không tệ, chẳng lẽ nói nàng đều có ý với bọn họ sao? Thật là xui xẻo!

“Mặc kệ có hay không, hiện tại cũng không thể, tôn chỉ của chúng ta là cái gì? Cố gắng xuất giá, nhưng quyết không phá hoại việc tốt của người khác.”

Lâm Hi Nguyệt liếc mắt, “Bây giờ mi không bắt hần lên núi làm áp trại phu phu quân nữa sao, hần có thể cười tiểu thiếp mà, tại sao lại gọi là phá hoại việc tốt của người khác được.” Lâm Hi Nguyệt nằm úp sấp bên người nàng, “Huống chi mi không phải nói Cố Khuynh Thành còn có một sư huynh sao? Lão Tề và nàng ta căn bản đến chữ Bát () còn không có nét phẩy (ý là hoàn toàn không có duyên phận), mi vẫn còn muốn rút lui sao?”

Phó Du Nhiên ngã xuống giường, “Để cho ta ngẫm lại đã.”

Nghĩ một cái là qua hai ngày nhưng vẫn không có kết quả, đến buổi sáng ngày thứ ba, Phó Du Nhiên nghe nói Sứ giả Ngụy quốc đã đến dịch quán, ngày mai sẽ vào cung bái kiến. Thời cơ báo thù cuối cùng đã tới, Phó Du Nhiên đang muốn tìm Lâm Hi Nguyệt thương lượng đối sách thì lại có kẻ thù tìm đến cửa.

Khi Tiểu An Tử đưa Tam Xuân Tử đến trước mặt Phó Du Nhiên thì trong lòng hần quả thực rất bội phục. Lại có người vừa vào Đông cung đã muốn hỏi thăm xem ai hung hãn nhất, ai ngang ngược nhất, ai giỏi nhất đánh người nhất, gần như tất cả mọi người ở Đông cung đều nghĩ đến người nào đó, nhưng không có ai dám can đảm chỉ mặt gọi tên, chỉ dẫn hần đến trước tấm cung của Phó Du Nhiên, sau đó kéo nhau đến một bên xem náo nhiệt.

Lại nói hôm nay Tam Xuân Tử tới đây đều đã có chuẩn bị, hần dùng toàn bộ hai tháng bổng lộc để cầu xin Vương công công tử lệnh truyền, đi tìm cái người cung nữ đánh hần đi lãnh phạt. Lúc hần bị người ta dẫn tới tấm cung của Thái tử phi thì vẫn còn đang suy nghĩ, về tình về lý là nên nói một tiếng với Thái tử phi, vì vậy hần học thuộc lòng một đoạn câu thuyết phục, sau khi đi theo Tiểu An Tử vào tấm cung thì ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, khom lưng quỳ xuống, bắt đầu phóng đại vô số lần chuyện ác đã làm của cung nữ kia, vừa nặng vừa nhẹ miêu tả sắc mặt đáng ghê tởm của cung nữ kia khi hành hạ người khác thế nào..., cuối cùng ngẩng đầu lên, lại kinh sợ phát hiện.

“Tại sao không nói nữa?” Phó Du Nhiên nở nụ cười tiến tới gần, “Có cảm thấy ta rất quen mặt không?”

Miệng của Tam Xuân Tử càng ngoác lớn hơn, Phó Du Nhiên lại dứ dứ quả đấm, “Thấy nó quen không hả?”

.

Tốt lắm, đây mới chỉ là nốt dạo đầu, gương mặt Phó Du Nhiên mang vẻ thoải mái từ trong tấm cung ra ngoài, kêu Tiểu An Tử đến phân phó: “Tìm hai người khiêng tiểu tử kia trở về, nói cho hần biết, muốn báo thù thì phải tập luyện nhiều thêm nữa.” Không chịu nổi một kích, thật là lãng phí thời gian của nàng.

Nhưng vào lúc này, Lâm Hi Nguyệt mang vẻ mặt vội vàng từ bên ngoài chạy vào, “Mau mau! Không còn kịp rồi.”

“Cái gì không còn kịp rồi?”

“Sứ thần Ngụy quốc buổi chiều sẽ vào cung gặp ả độc phụ kia đấy.”

“Cái gì?” Phó Du Nhiên kinh ngạc nói: “Không phải nói rõ ngày mai mới tiến cung sao?”

“Ta nào biết.” Lâm Hi Nguyệt vội la lên: “Làm sao bây giờ?”

Phó Du Nhiên neho mắt lại, “Hết cách rồi, đành phải hành động trước rồi.”

85. Chương 84: Tạo Ra Một Con Tinh Tinh

Phó Du Nhiên và Lâm Hi Nguyệt đã đặt ra kế hoạch hành động cách đây một khoảng thời gian, đại ý là: Tạo ra tinh tinh

Ý trên mặt chữ, tức là con tinh tinh. Là động vật có vú, bộ linh trưởng (1), thuộc phân họ người (2). Ngoài trừ bộ lông rậm bao phủ hết người thì điểm quan trọng nhất chính là: Toàn thân trần truồng, trên mặt màu đen.

(1): Từ Bộ Linh trưởng là theo phiên âm Hán Việt của (linh trưởng mục), trong đó:

: linh bính âm: líng, giản thể: 灵 có nghĩa là tinh anh, lanh lẹ.

: trưởng, trưởng, trưởng bính âm: cháng, zhǎng, zhàng, giản thể: 长 có nghĩa là đứng đầu, hàng thứ nhất, có tài.

Như vậy linh trưởng ở đây là bộ các động vật có độ tinh anh (trí tuệ) cao hàng đầu trong số các động vật. Hay có thể hiểu thêm một nghĩa khác nữa là ngón tay cái linh động, chỉ nhóm động vật có ngón tay cái có thể cử động linh hoạt. Trong tiếng Anh, linh trưởng là dịch tương ứng với chữ Primate (số nhiều primates). Trước kia, Primates còn được gọi là bộ Khỉ. Chữ này bắt nguồn từ gốc Latinh primas, primus có nghĩa là nhất, đứng đầu, cao cấp. Trong tiếng Anh primate cũng có nghĩa là giáo chủ hay là giám mục cấp cao, một tước hiệu trong các Giáo Hội Kitô Giáo. (vi.wikipedia.org/wiki/Bộ_Linh_trưởng)

(2): Phân họ Người (danh pháp khoa học: Homininae) là một phân họ của họ Người (Hominidae), bao gồm Homo sapiens (người) và một số họ hàng gần đã tuyệt chủng, cũng như gôrla và tinh tinh. Phân họ này bao gồm toàn bộ các loài còn lại của họ Người, chẳng hạn như Australopithecus, và phát sinh sau khi có sự chia tách với các loại khỉ dạng người lớn mà trong đó hiện nay chỉ còn đười ươi (phân họ Ponginae) là nhóm còn sinh tồn. (vi.wikipedia.org/wiki/Phân_họ_Người)

Dĩ nhiên cũng không phải thực sự đi bắt một con tinh tinh, mà là muốn cải tạo một người thành “Tinh” trước mặt mọi người.

Kế hoạch nghe hình như có vẻ khó thực hiện nhưng lại hết sức đơn giản. Đầu tiên, Phó Du Nhiên lục lại bình nước phép mà Huyền Sắc đã cho nàng lúc trước, sau đó lấy nước tráng bình, mỗi ngày đều dùng sức xúc bình để chút ít nước phép bám ở vách bình hòa tan vào trong nước, sau khi chứng thực bằng thí nghiệm thì thấy hiệu quả không bằng được nước phép nguyên thủy, màu sắc cũng không giống, bởi vì đầu ngón tay của Tiểu An Tử chỉ đen có nửa ngày, nhưng cũng không vì thế mà ảnh hưởng đến việc thực hiện kế hoạch của các nàng.

Ý chỉ rất nhanh được truyền xuống, buổi sáng sứ thần nước Ngụy sẽ đến bái kiến Chiêu Thái đế, vào khoảng buổi chiều sẽ vào cung xác nhận danh phận Công chúa nước Ngụy, những người có liên quan đều phải tham dự.

Sứ thần đến yết kiến, Đại Tấn đương nhiên phải biểu hiện mình tiếp đãi tù binh rất long trọng, vì vậy trang phục từ trong ra ngoài của Tử Yên được đổi mới hoàn toàn, tắm rửa, lau mặt, thay quần áo, búi tóc, trang điểm. Khoan hãy nói, sau khi Tử Yên chứng diện lên, quả thật là có chút hơi hướm của hoàng thất, những thứ khác không phải bàn đến, chỉ cần nhìn cái vẻ hống hách ngang ngược của nàng ta là đã thấy thật giống rồi.

Có điều cung nhân hầu hạ Tử Yên đại khái đều rất bận bịu nên không có ai chú ý trước lúc Tử Yên rửa mặt, có một tiểu cung nữ len lén thả vào chậu nước vài thứ, dĩ nhiên, cũng có người bắt gặp nhưng lại không lên tiếng, bởi vì sau một tháng dài chờ đợi, những cung nhân này rốt cuộc cũng trông thấy mùa xuân, ai cũng không muốn chịu thêm phiền toái mà chỉ muốn sớm ngày tiễn ôn thần này đi cho rồi.

Phó Du Nhiên mặc triều phục Thái tử phi đi bên cạnh Tề Diệc Bắc. Nàng cố nén nụ cười đắc ý của mình lại, đau đớn về thể xác có là gì? Hôm nay nàng sẽ khiến cho nhân dân hai nước khắc sâu ấn tượng về nhà đầu độc ác kia.

“Nàng cười gì vậy?”

Phó Du Nhiên ngược mắt nhìn Tề Diệc Bắc, cười cười lắc đầu, “Không có việc gì.”

Tề Diệc Bắc thấp giọng nói: “Vậy thì đừng cười nữa, ai cũng thấy nàng đang rất đắc ý đấy.”

Phó Du Nhiên kinh ngạc nói: “Huynh cũng biết kế hoạch của ta sao?”

“Kế hoạch của nàng?” Tề Diệc Bắc trừng mắt, “Thấy nàng không hề có chút động tĩnh, ta còn tưởng rằng nàng đã bỏ qua.”

“Đùa gì thế.”

Tề Diệc Bắc nháy mắt mấy cái, cười như không cười bấu môi thì thầm một câu.

“Cái gì?” Phó Du Nhiên không nghe rõ lắm.

“Không có gì.” Tề Diệc Bắc quay đầu lại liếc một cái, “Lâm cô nương đâu?”

“Nàng đi thăm Công chúa rồi.” Phó Du Nhiên lại muốn hỏi hê, nàng kéo tay áo Tề Diệc Bắc, “Huynh nói xem nàng ta có phải là Công chúa thật không?”

“Chắc chín phần mười.” Tề Diệc Bắc nhìn chằm chằm cánh tay bị Phó Du Nhiên kéo hồi lâu, chợt cười nói: “Nếu như Công chúa của họ không lưu lạc ở bên ngoài thì cũng không cần một Vương gia phải đích thân đến xác nhận.”

Phó Du Nhiên thực sự kinh ngạc: “Nói như vậy là thật?”

Phó Du Nhiên ôm tâm tình kinh ngạc đi theo Tề Diệc Bắc tới cung Tử Thần. Cung Tử Thần được phân thành phân hai phần tiền điện và hậu điện, tiền điện là nơi các thế hệ Hoàng đế nghị sự, còn hậu điện chính là nơi ở của Hoàng đế, tiệc chiêu đãi ngày hôm nay sẽ được cử hành ở hậu điện.

Vào đến đại điện, đã thấy Hoàng hậu mang theo mấy phi tần nghe nói là “Nhân chứng tại hiện trường” đang chờ sẵn, Cố Khuynh Thành cũng đã có mặt, còn có Hoài vương dẫn đầu mấy vị Hoàng tử đến theo dõi diễn biến, khi Tề Diệc Bắc nhìn thấy Tề Vũ Tây ngồi bên cạnh Tề Thụy Nam thì cũng hơi bất ngờ, người Tam ca này của hắn trừ những trường hợp không thể không tham dự thì mới đến còn đa phần đều cố gắng né tránh những lúc tụ tập thế này.

Tề Vũ Tây cũng không thể ngờ cuối cùng bản thân mình vẫn quyết định đến đây, tại sao lại như vậy chứ?

Thấy Phó Du Nhiên đi theo sau lưng Tề Diệc Bắc. Trên mặt Tề Vũ Tây xẹt qua một sự mất mát rõ ràng, sau đó lại không khỏi cười khổ, “Đây chính là thân phận của nàng ấy sao?”

Tề Thụy Nam nghe được giọng nói dè dặt của Tề Vũ Tây, nụ cười trên mặt cũng dần dần tắt, ánh mắt dừng lại thật lâu ở một nơi sau đó cúi đầu ghé sát bên tai Tề Vũ Tây thấp giọng nói mấy câu.

Sau khi Tề Vũ Tây nghe xong liền có vẻ bất ngờ, “Không thể nào đâu?”

Tề Thụy Nam cười cười vuốt tay, Tề Vũ Tây ngẩng đầu lên vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt của Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên cười trộm chớp chớp mắt với Tề Vũ Tây. Tề Vũ Tây thấy vậy thì cúi đầu bật cười, suy nghĩ một lát lại khẽ cười một tiếng, cuối cùng không ngẩng đầu nhìn thêm cái nào nữa.

“Sao nàng lại quen biết được Tam ca vậy?” Giọng nói của Tề Diệc Bắc có hơi buồn bực.

Phó Du Nhiên thu hồi ánh mắt, “Chuyện ta biết hắn là một việc rất kỳ lạ sao?”

Tề Diệc Bắc suy nghĩ một chút, sau mới liếc Phó Du Nhiên nói: “Ngày hôm kia. Nàng đến cung Cự Ương sao?”

Phó Du Nhiên “Ừ” một tiếng: “Ta đã nói là ta không có đến cung Ngân Hà mà.”

Mặc dù Phó Du Nhiên giải thích thành công nhưng vẫn không có thể thay đổi tâm tình buồn rầu của Tề Diệc Bắc, đã quen biết nhau thì chờ lại còn nháy mắt ra hiệu nữa chứ?

Đang buồn bực chợt sau lưng truyền đến một giọng nói rất nhỏ: “Đã làm xong.”

Tề Diệc Bắc quay đầu nhìn lại thấy Lâm Hi Nguyệt đang mặc một bộ y phục cung nữ, Phó Du Nhiên quay đầu lại nhỏ giọng nói: “Sạch sẽ chứ?”

Lâm Hi Nguyệt gật đầu, Tề Diệc Bắc nghi ngờ hỏi: “Sạch gì?”

Phó Du Nhiên cười nói: “Chờ xem kịch vui thôi.”

Lại đợi một hồi Chiêu Thái đế mới đến, mọi người vội đứng dậy tiếp giá, Chiêu Thái đế đi tới trước mặt Phó Du Nhiên nói: “Du Nhiên, con yên tâm, Phụ hoàng tuyệt đối sẽ không để con phải chịu ảm ức.”

Phó Du Nhiên khom người, “Nhi thân chịu uất ức cũng không sao, Phụ hoàng phải lấy thể diện quốc gia làm trọng, không phải lo cho nhi thần đâu ạ.”

Chiêu Thái đế vui mừng gật đầu sau đó cho người tuyên gọi sứ thần nước Ngụy vào điện.

Đôi mắt của Phó Du Nhiên mở lớn hết cỡ, người ta nói khí hậu nước Ngụy khiến con người nơi đó được nuôi dưỡng rất tốt, hôm nay tốt cuộc nàng cũng có thể được chứng thực rồi.

Không bao lâu liền thấy cung nhân dẫn một người vào điện, trên thân người nọ mặc một bộ sa y màu vàng nhạt khoác thêm một chiếc áo choàng trắng bên ngoài, mái tóc được bó thành một búi trên đỉnh, đầu đội cao quan màu vàng kim, trông bộ dáng khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, khuôn mặt trắng nõn, lông mi dài, mắt phượng hẹp dài. Nếu như nói Tề Diệc Bắc tuần tú, Tề Thụy Nam tuần lãng, như vậy vị Vương gia nước Ngụy này chính là tuần dật, trên mặt hấn nở nụ cười, hai cánh tay buông xuống, xá dài chạm đất bái kiến Chiêu Thái đế. Giở tay nhắc chân đều thể hiện sự phong lưu, nhưng lại. Hiện ra mấy phần âm nhu.

Vẻ mặt Phó Du Nhiên đầy sự tiếc nuối, nói rất khẽ: “Dung mạo còn xinh đẹp hơn cả cô nương, đáng tiếc lại là một tên ảo lả.”

Khóe mắt Tề Diệc Bắc hơi co quắp, nhìn Phó Du Nhiên nói: “Cái gì gọi là ‘lại’ hả?”

Phó Du Nhiên cười ra tiếng, “Không ám chỉ huynh.”

Đông Phương Cẩn đã từng gặp mặt Chiêu Thái đế nên lần này gặp lại cũng không nói lời vô nghĩa, chưa nói được hai câu hấn liền đề xuất muốn gặp mặt cô nương tự xưng là Công chúa nước Ngụy, Chiêu Thái đế khẽ gật đầu, Tần Hữu Lộc liền xướng lên: “Cho mời Tử Yên cô nương.”

Ý chỉ liền tiếp được truyền đạt đi, không lâu sau Tử Yên mặc trang phục lộng lẫy ngẩng cao đầu đi sau cung nhân dẫn đường bước vào, nhìn thấy đám người Chiêu Thái đế không những không quỳ hành lễ mà còn ngẩng cao đầu hơn nữa, nàng ta đi tới trước mặt Đông Phương Cẩn quan sát hồi lâu mới lạnh lùng nói: “Đại hoàng huynh, đã lâu không gặp rồi nhỉ?”

Nét mặt Đông Phương Cẩn hiện lên đủ mọi biến hóa, cẩn thận xem xét Tử Yên một hồi rồi mới xoay người lại nói với Chiêu Thái đế: “Bệ hạ, Đại Ngụy xác thực có một cô Công chúa từ nhỏ đã xuất cung tầm y, nhưng cũng đã qua một thời gian khá dài nên nhất thời tiểu vương cũng khó mà phân biệt được thật giả.”

Sắc mặt Tử Yên trầm xuống, “Đông Phương Cẩn, mở cặp mắt của huynh ra mà nhìn cho kỹ, ta chính là Thái Bình.”

Đông Phương Cẩn cười gật đầu, “Cô như vậy lại thấy có mấy phần tương tự.”

Tử Yên giận đến nổi trợn lời đĩnh, “Huynh.”

Thấy Đông Phương Cẩn sẽ không dễ dàng thừa nhận thân phận của vị Công chúa này, Chiêu Thái đế liếc Hoàng hậu một cái, Hoàng hậu cười cười mở miệng nói: “Từ biệt đã mấy năm đúng là khó nhận ra nhau, theo Bản cung thấy, hay là trước cứ ngồi xuống dùng chút đồ ăn, thưởng thức ca múa, còn chuyện khác để sau lại nói.”

Đông Phương Cẩn khom người xin vâng, còn Tử Yên lại hừ một tiếng, không hề có chút khách khí đứng tại chỗ chuyên dùng cho khách quý do cung nhân đã chuẩn bị trước đó. Tử Yên lạnh lùng nhìn lướt qua Phó Du Nhiên, trong mắt lóe lên sự khinh thường, Phó Du Nhiên chỉ cười híp mắt nhìn nàng ta – nói chính xác là nhìn mặt của nàng ta, trong lòng không ngừng lăm lăm: Đen đi! Sắp đen rồi!

Tử Yên nhất định không biết được tâm tư của Phó Du Nhiên, nàng ta đợi Phó Du Nhiên trả thù nhưng đợi mãi đã qua một tháng vẫn không thấy động tĩnh, trong lòng không khỏi dâng lên sự miệt thị, sau khi liếc thêm một cái nữa nàng ta mới vung áo bào rộng rãi, cánh tay vòng qua trước ngực chậm chậm ngồi xuống, quả thật là có khí chất của một quý tộc. Nhưng.

“Phụp—”

Một âm thanh vang dội, uyển chuyển, ngân nga khiến người ta suy nghĩ bầy bọ vang vọng trong tấm điện, động tác của tất cả mọi người vì vậy mà cứng đờ, đồng loạt đưa ánh mắt về nơi phát ra âm thanh – chỗ ngồi chuyên dụng dành cho khách quý.

Khuôn mặt của Tử Yên đỏ bừng, đứng dậy the thé nói: “Không phải ta!”

Trên mặt Cổ Khuynh Thành cũng có mấy phần lúng túng, nhẹ giọng nói với Tử Yên: “Muội mau ngồi xuống đi.”

Tử Yên tức giận đến toàn thân phát run, tiến lên nhấc chiếc ghế nệm lên nhưng cái gì cũng không có, trong cơn tức giận bèn nhấc chân đá ngã lộn chiếc ghế, sắc mặt Chiêu Thái đế trầm xuống, ông quát lên: “To gan!”

Tử Yên bị dọa khê run rẩy, Cổ Khuynh Thành vội vàng bước ra khỏi hàng quỳ xuống, “Xin Hoàng thượng thứ tội.”

Chiêu Thái đế không để ý đến Cổ Khuynh Thành, chỉ liếc nhìn Tử Yên rồi lạnh lùng nói: “Người đánh Thái tử phi bị thương vốn đã là tử tội, nay không xử phạt vì còn nể tình Khuynh Thành và nước Ngụy, ai ngờ người lại càng không biết phân biệt đúng sai như vậy!”

Phó Du Nhiên ôm bụng ngồi phịch xuống ghế cười ngặt nghêo, chết mất thôi!

Tử Yên cố gắng ổn định tâm thần, mắt dò xét một vòng rồi đột nhiên đưa ngón tay chỉ Phó Du Nhiên, hét lên: “Là nàng ta! Chính nàng ta đã giở trò quỷ!”

Nghe được chỉ trích của Tử Yên, Phó Du Nhiên xoa xoa bụng, ngồi thẳng người nói: “Tử Yên cô nương. Loại chuyện như vậy ngay cả chính người cũng không khống chế được, làm sao ta giở trò quỷ được đây? Nhưng người cũng không cần khó chịu. Chúng ta đều rất hiểu tâm tình của người, mọi người sẽ không cười người đâu.” Nói thì nói như thế nhưng hành động của Phó Du Nhiên lại không phải vậy, sau khi nói xong nàng lấy tay nhẹ nhàng quạt quạt ở trước mặt, chân mày khê nhăn lại rồi lấy tay bịt mũi, thật giống như ngửi ra được cái mùi gì bất nhả vậy.

Có Phó Du Nhiên dẫn đầu, tại chỗ có hơn phân nửa nữ sĩ cũng bịt lỗ mũi lại, Tử Yên giận sôi lên, nổi giận mắng: “Các người cứ chờ coi! Ta.”

Cổ Khuynh Thành tức giận xanh cả mặt nói: “Câm miệng!”

Hoàng hậu cười lạnh một tiếng: “Rõ ràng là mình không có ý tứ lại còn đổ lên đầu người khác, lễ nghi của nước Ngụy quả thật rất chu toàn!”

Chiêu Thái đế nhìn Hoàng hậu: “Hoàng hậu. Vẫn chưa kết luận được nữ nhân này có phải là công chúa nước Ngụy hay không, nàng chú ý lời nói.”

Hoàng hậu nhìn Đông Phương Cẩn một cái, rồi khom người với Chiêu Thái Đế, “Thần thiếp lỡ lời.”

Đông Phương Cẩn thấy tránh không thoát đành phải đứng dậy nói: “Từ nhỏ Thái Bình đã rời cung, giờ chỉ nhận diện thể này thì tiểu vương thật sự khó có thể xác nhận, chỉ có thể quan sát từ thói quen nhỏ nhất, hi vọng là sớm có kết quả.”

“Đông Phương Cẩn!” Tử Yên thét chói tai, “Rõ ràng huynh đã sớm nhận ra ta, vì sao không nói ra sự thật?”

Phó Du Nhiên cười muốn nội thương, đúng là nói nhảm, đang lúc người làm chuyện mất mặt trước nhiều người như vậy mà muốn hấn nhận người sao? Mắng chửi đi mắng chửi đi, người càng mắng, Đông Phương Cẩn càng không dám nhận là quen biết người, Hàaa...! Phó Du Nhiên thật sự sướng đến chết đi được, nhưng nàng chợt trợn to mắt, trên mặt hiện ra vẻ mừng rỡ như điên, giả bộ kinh ngạc nói: “Tử Yên cô nương, chuyện này đúng là không thể gấp gáp, người tội gì giận đến nỗi khuôn mặt đen thui luôn vậy?”

Mọi người đang cảm thấy có gì đó là lạ, vừa nghe Phó Du Nhiên nói như thế liền chăm chú nhìn lên, thấy đúng là vậy, gương mặt vốn trắng nõn của Tử Yên lại đang bị phủ một tầng màu xanh đen, hơn nữa màu sắc vẫn còn tiếp tục đậm hơn.

Tử Yên liếc chớp mũi của mình, quả nhiên thấy hơi khác thường, còng kính khùng chính là xanh đen từ trong đến ngoài mà trên mặt lại được trang điểm một lớp phấn trắng, rất tốt, đúng là trắng đen lẫn lộn, màu đen bên trong màu trắng.

Liên quan đến dung mạo, lần này quả thật Tử Yên hơi luống cuống tay chân, nức nở nói: “Sư tỷ.”

Cố Khuynh Thành đang quỳ gối trong điện nhìn thấy thế cũng kinh hãi, nàng bắt chập lễ nghĩa đứng bật dậy chạy tới bên cạnh Tử Yên, nhìn nhìn mi mắt Tử Yên, lại đặt ngón tay lên cổ tay nàng ta.

Giận đến mức đen mặt sao? Cố Khuynh Thành còn lâu mới tin, nhưng khi bắt mạch lại thấy không giống như bị trúng độc, nàng sốt ruột nhìn Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên nhìn thấy ánh mắt của nàng ta thì kinh ngạc nói: “Thế nào? Vừa rồi nàng ta thả rắm muốn đổ thừa cho ta, hiện tại nàng ta người không ra người ma không ra ma cũng muốn nói là ta làm sao?”

Cố Khuynh Thành vội la lên: “Biểu tẩu, ta không có ý này.”

Phó Du Nhiên tức giận khó nhịn hơi khom người nói với Chiêu Thái đế và Hoàng hậu, “Nhi thần thất lễ rồi.”

Chiêu Thái đế và Hoàng hậu nhìn tình hình trong điện thì khó nén sự kinh ngạc trong lòng, khẽ liếc mắt nhìn nhau, Tề Diệc Bắc lại nhìn ra được chút manh mối, đến gần Phó Du Nhiên thấp giọng nói: “Thì ra nàng tìm cái bình kia là vì việc này.”

Phó Du Nhiên bĩu môi, nín cười nói: “Nhưng đổ nhiều nước quá nên hiệu quả kém xa. Theo ta thấy tuyệt nhất chính là cái âm thanh kia, cũng không biết là vị thần tiên nào đã giúp ta hả giận. Không biết là làm bằng cách nào, bên dưới mặt đệm rõ ràng không có gì mà.”

Tề Diệc Bắc cúi đầu ho một tiếng, lấy tay chống má như đang che giấu, “Dưới mặt đệm dĩ nhiên không có, điều huyền diệu chính là bên trong cái đệm kia.”

86. Chương 85: Quyết Định Của Phó Du Nhiên

Du Nhiên nghe vậy chợt ngẩng đầu nhìn chòng chọc Tề Diệc Bắc một lúc, khóe miệng bất giác cong lên, “Huynh chính là cái vị thần tiên sống đã giúp ta hả giận đó sao?”

“Ta tưởng nàng không có hành động gì.” Tề Diệc Bắc lẩm bẩm trong miệng, “Sớm biết nàng có sắp đặt thì ta đã không làm điều thừa thãi này rồi.”

“Sao có thể thừa được.” Phó Du Nhiên chưa từng cười vui vẻ như vậy, gần như quên mất cần phải giấu đi biểu hiện vui mừng, “So với ta thì huynh vất vả hơn nhiều.”

Hai người họ ở chỗ này trao đổi một cách tâm đắc, Lâm Hi Nguyệt đã sớm ngồi xổm xuống đất cười lạc cả giọng, xong mới vịn cái ghế từ từ đứng lên, khuôn mặt vì cười mà đỏ bừng, “Không được rồi, ta phải ra ngoài một lát để bình ổn tâm trạng đây, các người không cần chờ ta...ta sẽ tự trở về.”

Nếu không phải Phó Du Nhiên còn e ngại thân phận của mình thì đã theo Lâm Hi Nguyệt ra ngoài cười thật to ba tiếng, nhưng đáng tiếc nàng cần phải giữ hình tượng của Thái tử phi, sau khi nàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Lâm Hi Nguyệt vội ôm bụng từ một bên hông cửa đi ra ngoài. Phó Du Nhiên chỉ lo xem trò cười trong điện nên không để ý sau khi Lâm Hi Nguyệt ra ngoài không bao lâu, Hoài vương ở cách đó không xa cũng đứng dậy bước ra cửa.

Lại nói Cố Khuynh Thành thật sự không nhìn ra Tử Yên bị cái gì, chỉ đành phải nhỏ giọng khuyên lơn, lúc này Tử Yên cũng không biết trên mặt mình như thế nào, nắm lấy tay Cố Khuynh Thành, cao giọng nói: “Sư tỷ, tỷ mau nói cho bọn họ biết muội chính là Công chúa Đại Ngụy!ddlqđ

Cố Khuynh Thành nghĩ mình có thể chứng minh bằng cách nào? Nàng khẽ chau mày suy nghĩ một chút mới nhẹ giọng nói: “Muội có tin vật gì không?”

Đông Phương Cẩn nghe vậy sắc mặt liền biến hóa, nhưng ánh mắt Tử Yên lại sáng lên, “Suýt nữa thì quên mất.” Nói xong nàng ta móc từ trong ngực ra một miếng kim bài lớn chừng nửa bàn tay, tiện tay ném tới

trước đđlqđ mặt Đông Phương Cẩm, oán hận nói: “Đông Phương Cẩm, đây chính là ấn tín của bản cung, mở to mắt của huynh ra mà nhìn cho rõ!”

Đông Phương Cẩm nhặt kim bài lên, lật qua lật lại kim bài xem xét một hồi, trên mặt xẹt qua một chút bất đắc dĩ rồi khom người nói với Chiêu Thái đế: “Kim bài này thực sự là của Hoàng muội.”

Tử Yên cuối cùng là thở ra, tạm thời quên mất tình cảnh lúng túng của mình, cảm tức nói: “Đợi ta trở về nước, nhất định sẽ bẩm báo với Phụ hoàng chuyện hôm nay huynh làm!”

Đông Phương Cẩm rất khéo léo trừng mắt, trong đầu không ngừng tính toán nên kết thúc như thế nào, Tề Diệc Bắc đột nhiên nói: “Công chúa không cần nóng lòng, sau khi chuyện này có kết luận rõ ràng, cô lập tức có thể theo Đông Phương huynh trở về nước.”

Đông Phương Cẩm hít một hơi thật sâu rồi ngồi lại vị trí, cũng không vội mở miệng, Chiêu Thái đế khẽ mỉm cười, “Tần Hữu Lộc, ở yến tiệc.”

Phó Du Nhiên thấy kịch hay đã qua nên hứng đđlqđ thú cũng giảm xuống, đứng dậy nói: “Phụ hoàng, mẫu hậu, không biết có phải nhĩ thần ngửi thấy mùi bất nhĩ hay không mà cảm thấy đầu hơi choáng váng.”

Chiêu Thái đế ân cần nói: “VẬY Ờ? VẬY THÁI TỬ HÃY NHANH CHÓNG ĐƯA THÁI TỬ PHI HỒI CUNG NGHỈ NGƠI, CHO TRUYỀN THÁI Y ĐẾN, PHÒNG NGỪA VẾT THƯƠNG CŨ LẠI TÁI PHÁT.”

Tề Diệc Bắc đứng dậy lĩnh chỉ, không nhìn đến ánh mắt có thể giết người của Tử Yên, nửa ôm nửa đỡ Phó Du Nhiên “Đang choáng váng đầu” đi ra ngoài.

Đợi ra khỏi đại điện, Phó Du Nhiên mới phát hiện ra bên ngoài điện có rất nhiều triều thần đang đợi ở đó, nhìn trang phục trên người họ, xem ra là đoàn sứ thần nước Ngụy đi cùng với Đông Phương Cẩm, giờ mới hiểu được, thì ra là mặc kệ Đông Phương Tử Yên có phải là Công chúa nước Ngụy hay không thì Đại Tấn cũng sẽ không chịu để yên, mà nước Ngụy cũng chuẩn bị rất kỹ càng. Nếu phải phân biệt trình tự, thì họ cũng chỉ là người đi ngang qua sân khấu mà thôi. Giống như là sự yên bình trước khi đại chiến, sau khi yến tiệc kết thúc cũng chính là thời điểm hai nước cò kè mặc cả, cũng là thời cơ để bọn họ thể hiện đđlqđ

“Thật là sảng khoái! Nhất định phải bắt chết họ một khoản thật bự!” Tề Diệc Bắc hoàn toàn không có cơ hội nói chuyện. Nhưng được ở bên cạnh Phó Du Nhiên, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của nàng không ngừng lẩm nhẩm, hình như cũng không phải là một chuyện nhàm chán.

“Điều huyền diệu mà huynh nói rốt cuộc là cái gì?”

“Ừm Một túi khí làm bằng da trâu.” Tề Diệc Bắc hơi ngượng, dù sao thân là Thái tử phải mà lại đi làm mấy cái chuyện như vậy, ờ. Rồi lại không nhịn được hươ tay múa chân giải thích, “Để một ống trúc rỗng ruột vào túi khí, một đầu cố định vào túi da trâu, đầu kia dùng bông gòn nhét kín, khi nàng ta ngồi xuống sức nặng sẽ đè xuống túi khí, bông gòn sẽ bị đẩy ra, khí thông qua ống trúc vọt tới đầu đang cố định da trâu, lúc đó sẽ phát ra tiếng động kia.”

Phó Du Nhiên làm ra vẻ mặt sùng bái, vỗ vỗ vào bờ vai của hắn thật mạnh, “Không cần phải ngượng, như vậy mà cũng nghĩ ra, huynh thật là tài đấy!”

Tề Diệc Bắc bật cười nói: “Nàng cũng không kém.”

“Không dám không dám, ta còn kém xa.”

Hai người vừa nói vừa cười trở về Đông cung, Tề Diệc Bắc không ở lại mà quay về cung Tử Thần, trên mặt Phó Du Nhiên đã khắc một chữ “Thoải mái”, trong miệng ngâm nga một tiểu khúc, lắc lư đi dạo một chút, mãi cho đến chân trời dần tối, Lâm Hi Nguyệt mới rạng ngồi từ ngoài cửa đi vào.

Phó Du Nhiên vội nhào tới, nín lấy lỗ tai Lâm Hi Nguyệt quát: “Đã chạy đi đâu? Bỏ ta một mình ở đây hử.”

Tâm trạng Lâm Hi Nguyệt hiển nhiên rất không tệ, bị người ta nhéo lỗ tai mà cũng không đánh trả, thậm chí còn cười đến mức ánh mắt cong thành vầng trăng lưỡi liềm, Phó Du Nhiên thấy vậy toàn thân liền nổi da gà, “Mi làm gì thế? Lại lộ vẻ háo sắc?”

Lâm Hi Nguyệt gạt đầu, “Hoài vương đi dạo cùng ta cả buổi chiều, thế nào hử?”

Phó Du Nhiên ngạc nhiên nói: “Hoài vương không ở cung Tử Thần sao?”

“Làm gì ngạc nhiên như vậy?” Lâm Hi Nguyệt bày ra tư thế ngấm nghĩa: “Chẳng lẽ ta không có một chút lực hút nào sao?”

Phó Du Nhiên đẩy Hi Nguyệt một cái, “Ít mơ mộng đi, đây không phải là rất không bình thường sao? Hoài vương là một nam nhân lấy sự nghiệp làm trọng, hôm nay ra đòn bắt chẹt nước Ngụy, chuyện này nếu làm tốt chắc chắn sẽ làm nên danh tiếng, hấn mà chịu bỏ qua à.”

Lâm Hi Nguyệt nhìn Phó Du Nhiên một lúc mới lắc lắc đầu nói: “Mi bị lão Tề đồng hóa rồi.”

Phó Du Nhiên sững sờ, “Ta á?”

“Đúng, mi cũng bắt đầu có thành kiến với Hoài vương rồi.”

Phó Du Nhiên bĩu môi, “Ta lại không cảm thấy vậy, tóm lại chính mi phải nắm chặt, hiện tại ta lại cho rằng bọn họ đều là những vương công quý tộc, chúng ta với họ không thể đi chung một con đường.”

Lâm Hi Nguyệt cười nói: “Cài gì mà không chung đường, nếu mi không xuất cung thì mi và hấn sẽ đi chung đường rồi!”

Không xuất cung? Tâm trạng của Phó Du Nhiên xuống thấp không ít, sau khi trở lại trong phòng ngủ, bắt giắc lấy ra cái hộp gỗ tử đàn, mở ra, cầm lấy Tử Tinh lên ngấm một lúc, lại cầm ngọc bội của Tề Diệc Bắc lên nhìn rồi thở dài một tiếng, lần nữa đeo khối ngọc bội hình rồng lên cổ, nếu phải đi, vậy coi như đây là vật kỷ niệm.

Phó Du Nhiên cứ như vậy mà ngồi trước cửa sổ, đang nghĩ nên như nói với Tề Diệc Bắc như thế nào cho hợp lý, rồi làm sao vận chuyển chiếc rương kia ra ngoài cung cũng là chuyện khó, nói không chừng có thể tìm Mặc Vĩ Thiên giúp một tay. . . . Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, không ngờ đã đến đêm khuya, đi ra ngoài hỏi thăm một chút mới hay Tề Diệc Bắc còn chưa trở lại, đã trễ thế này, cửa cung cũng đã đóng, không cần phải nói nhất định là lại xuất cung đi dạo ngấm trăng với Cố Khuynh Thành muội muội rồi.

Tâm tình của Phó Du Nhiên hoàn toàn rơi xuống đáy cốc, ý niệm muốn xuất cung cũng càng kiên định hơn, vì vậy, sáng hôm sau lúc Tề Diệc Bắc trở lại Đông cung đã thấy trong tấm cung có một gói quần áo lớn đã được sắp xếp ngay ngắn, hấn ôm tâm tình nghi ngờ mở ra xem, thấy đều là quần áo của Phó Du Nhiên, bên dưới cùng gói đồ còn phát hiện một hộp trang sức đầy ắp, tất cả đều là châu báu trang sức của Thái tử phi.

Lần này Tề Diệc Bắc hoàn toàn khẳng định, cũng đánh hơi được một chuyện rất không tốt, Phó Du Nhiên muốn đi? Cái ý niệm này vừa mới thoáng qua, Tề Diệc Bắc lại đập tan thành, hấn không thích cái ý nghĩ này, vô cùng không thích.

“Huynh đã về rồi?”

Tề Diệc Bắc nghe tiếng quay đầu lại, thấy Phó Du Nhiên đang cầm một cái chậu hoa nhỏ đi vào, thấy gói đồ trên giường bị xóc ra lung tung bèn oán trách nói: “Thật vất vả mới gói lại được, vậy mà bị người ta lục tung lên.” Nói xong đặt chậu hoa lên bàn, nhảy lên giường thu thập lại túi đồ.

“Nàng muốn làm gì?”

“Không nhìn ra được sao?” Phó Du Nhiên toàn lực kháng chiến với gói quần áo, “Ta biết đồ đạc này có hơi nhiều, nhưng những thứ này đều được đo may cho ta, có để lại thì người khác cũng không dùng được, vứt đi thì rất lãng phí.”

Trong lòng Tề Diệc Bắc rất buồn bực, ngồi vào bên cạnh bàn nhìn chậu hoa, nói nó là “Hoa” thì xưng coi trọng nó quá, trong chậu hoa lớn chừng bàn tay chỉ có một phiến lá non, không nhìn ra là loại hoa gì. Hấn tức giận nói: “Cái này cũng là làm cho nàng sao?”

Phó Du Nhiên lần nữa sắp xếp cẩn thận gói quần áo lại xong mới xuống giường, ngồi vào bên cạnh Tề Diệc Bắc nói: “Ta trông gần một tháng, có điều nó không lớn lên mấy.”

“Nói thừa.” Tề Diệc Bắc tức giận nói: “Giờ cũng sắp sang mùa đông rồi, còn trồng hoa gì nữa?”

“Hung dữ như vậy làm gì?” Phó Du Nhiên liếc hẩn một cái, “Cái này không phải là hoa, lúc trước ta nhìn thấy mảng cỏ trước cửa cung có phần lụi tàn liền đào một gốc lên trồng, xem thử nó có thể vượt qua được mùa đông này hay không.”

Tề Diệc Bắc hoàn toàn im lặng, cầm chậu hoa trong tay nhìn hồi lâu, “Cỏ gì vậy?”

Phó Du Nhiên giành lại chậu hoa, “Không cần huynh quan tâm.” Nói xong liền tìm một khối tơ lụa, cẩn thận bọc chậu hoa lại rồi nhét vào trong gói đồ siêu lớn của mình, xong rồi bèn ngó ngó chỗ này một chút, xem chỗ kia một chút, chỉ sợ có cá lọt lưới. Tề Diệc Bắc chống má ngồi ở đó hờn dỗi, Phó Du Nhiên đi vòng vo một vòng lớn, rốt cuộc phát hiện Tề Diệc Bắc có vấn đề bèn ngồi xuống ân cần hỏi thăm: “Huynh làm sao vậy? Tâm tình không tốt sao?”

“Ừ.”

“Ừ cái gì hả?” Phó Du Nhiên suy nghĩ một chút, “Ta biết rồi, có phải vị Đại sư huynh của người ta ra tay rồi không?”

Tề Diệc Bắc không hiểu ra sao nói: “Sư huynh nào? Ra tay cái gì?”

“Sư huynh của Cố Khuynh Thành ấy, ngày hôm qua chẳng phải rất tốt đẹp à, sao hôm nay lại giống như chó sắp chết vậy? Nhất định là gặp khó khăn trong chuyện tình cảm rồi.”

Tề Diệc Bắc liếc mắt, “Không có.”

“Ta không tin.” Phó Du Nhiên thấy Tề Diệc Bắc hình như hơi tức giận, khoát tay một cái nói: “Không nói thì thôi vậy, dù sao ta cũng không giúp được huynh, đúng rồi, ngày hôm qua kết quả như thế nào?”

“Chỉ có thể nói chúng ta cũng không quá đáng lắm, ngoài việc bắt nước Ngụy phải viết quốc thư xin lỗi, còn yêu cầu họ phải tiến cống ba năm để tỏ vẻ hữu nghị, còn có.”

“Tiến cống?” Đây là việc làm của nước thuộc địa, làm như vậy mà còn nói là không quá đáng ư? Phó Du Nhiên ngạc nhiên nói: “Bọn họ đồng ý sao?”

“Tiến cống chỉ là cách nói thông tục, trên hiệp định thì viết là tặng quà để tăng thêm tình hữu nghị giữa hai nước.”

“Vậy Tử Yên thì sao?”

“Mặc kệ nói thế nào thì nàng ta vẫn là một Công chúa, chúng ta là không thể động vào nàng ta, nhưng đợi khi nàng ta trở về nước, có lẽ cũng không có miếng ngon gì để ăn dẫu, cũng coi như đã báo thù cho nàng.”

Phó Du Nhiên chợt có chút ảo não, “Thật ra thì ngày hôm qua chúng ta trêu chọc nàng ta cũng coi là báo thù rồi, nàng ta khiến nước Ngụy tổn thất nhiều như vậy, trở về nước còn giữ được mạng sao?”

Tề Diệc Bắc khê cười, “Coi như không có chuyện này, theo tính tình của nàng ta nếu như ở lại trong cung thì chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra thôi, nàng cho rằng ai cũng sẽ chịu đựng nàng ta sao? Hậu cung nước Ngụy còn thâm sâu hơn ở đây rất nhiều.”

“‘Thâm sâu hơn’ là có ý gì? Nơi đó hậu phi còn đấu đá lợi hại hơn ở đây sao?”

Tề Diệc Bắc hơi ngạc nhiên nói: “Nàng không biết sao? Nơi đó đấu tranh kịch liệt ghê lắm, không chỉ có nữ nhân, mà còn có cả nam nhân nữa đấy.”

“À?” Phó Du Nhiên giật thót mình, “Cũng có nghe nói nước Ngụy thịnh hành nam yêu nam, không ngờ trong hoàng cung cũng lưu hành cái này.” Suy nghĩ một chút, lại bình tĩnh hiểu ra nói: “Không trách được cái tên Đông Phương Cần kia lại có dáng vẻ của một nữ nhân.”

Tề Diệc Bắc cười véo véo gương mặt của Phó Du Nhiên, “Hiếm thấy vô cùng.”

“Này!” Phó Du Nhiên bất mãn nói: “Không được động tay động chân! Có chuyện cần huynh giúp một tay này.”

“Chuyện gì?”

“Nhấn Mặc Vĩ Thiên vào cung một chuyến.”

Tề Diệc Bắc nghe vậy sắc mặt liền trầm xuống, nhìn chăm chăm Phó Du Nhiên một hồi lâu, Phó Du Nhiên không được tự nhiên sờ sờ mặt, “Sao vậy?”

“Nàng nhất định muốn đi sao?”

Phó Du Nhiên cúi đầu xuống, nhẹ nhàng gật gật, rồi sau đó lại ngẩng đầu cười nói: “Tối hôm nay chúng ta uống rượu chia tay nhé.”

“Tốt!” Tề Diệc Bắc giống như đã hạ quyết tâm, không nói thêm lời nào nữa, đứng dậy đi ra khỏi tấm cung.

87. Chương 86: Cạm Bẫy Và Khúc Nhạc Tình Yêu(h)

Sau khi dùng bữa xong thì Mặc Vĩ Thiên cũng đến, không biết hấn và Phó Du Nhiên đang mưu đồ bí mật gì cho chuyện xuất cung mà nhốt mình ở trong phòng bàn tính, cho đến tận lúc mặt trời lặn về đằng tây Mặc Vĩ Thiên với vẻ mặt cười gian mới trở về, đóng cửa, mưu đồ bí mật.

Buổi tối hôm đó, Phó Du Nhiên thiết yến ngay trong tấm cung của mình, cảm tạ Tề Diệc Bắc đã chăm sóc và cống hiến cho tới tận lúc này, để cho nàng tay không mà vào, thắng lợi trở về.

Lâm Hi Nguyệt thỉnh cầu được tham dự nhưng bị Phó Du Nhiên từ chối. Có lẽ tương lai sẽ không có cơ hội gặp lại, tối nay có lẽ là lần cuối cùng gặp nhau, làm sao để cho nàng ấy đến phá đám được? Huống hồ còn có một kế hoạch nhất định không thể để cho nàng ấy biết. Nhưng là, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết, nếu Lâm Hi Nguyệt chịu nghe lời thì nàng không phải là Lâm Hi Nguyệt. Vì vậy Phó Du Nhiên triệu thái y trong cung đến, cũng không biết thái y đã dùng phương pháp gì mà che mắt được mọi người từ trong nhà ra ngoài, chỉ chốc lát sau liền sai người đưa tới một ít bột thuốc, sự thật chứng minh, mấy cái nghề Hạ Cửu Lưu (1) không phải chỉ ở dân gian mới có mà trong hoàng cung cũng có. diện đan le quy don

Vì vậy, trước bữa tối Lâm Hi Nguyệt đã uống một chén canh khai vị rồi yên lặng đi vào giấc ngủ, yên lặng đến mức không hề đến quấy rối kế hoạch của Phó Du Nhiên

Mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ thiếu một ngọn gió bắc. Nhưng Tề Diệc Bắc lại tới trễ, mắt thấy sắc trời càng ngày càng tối mà Tề Diệc Bắc vẫn chưa quay về Đông cung, Phó Du Nhiên nôn nóng gần chết, chẳng lẽ buổi sáng nhìn thấy Tề Diệc Bắc đều là ảo giác của nàng sao? Mời Tề Diệc Bắc đến tham dự buổi yến tiệc tối nay cũng là ảo giác sao? Thật là buồn cười!

Nhìn những món ngon trên bàn từ từ nguội lạnh, Phó Du Nhiên liền dồn khí vào đan điền rồi phát ra tứ chỉ, chân đạp một phát bay vọt lên, vung tay đánh ra mấy chưởng, trong nháy mắt đã đánh gần mười bộ Phục Hổ La Hán Quyền để xua tan cơn giận của mình, đang lúc nàng chuẩn bị đánh ra chiêu thức đầu tiên của bộ thứ mười một thì Tề Diệc Bắc cuối cùng cũng xuất hiện ngay chỗ cửa, Phó Du Nhiên liền hét lớn một tiếng, “Xem chiêu!” rồi lấy tư thế Mãnh Hổ Hạ Sơn (2) xông thẳng vào Tề Diệc Bắc.

Không biết Tề Diệc Bắc là do ngạc nhiên hay là bị tình hình trước mắt dọa đến ngẩn người mà không nhanh chóng né ra, chỉ trơ mắt nhìn chưởng phong của Phó Du Nhiên tập kích đến, Phó Du Nhiên thấy vậy vội xoay người xóa bỏ lực đạo, lại lấy một chiêu “Bạch Hạc lượng sí” (3) dừng ở trước mặt Tề Diệc Bắc, tiếp đó lại một chiêu “Linh xà lè lưỡi”, cổ tay nâng lên khủy tay gấp lại, năm ngón tay khép lại, lòng bàn tay chúc xuống phía dưới, làm ra hình cái đầu rắn liếc Tề Diệc Bắc nói: “Tại sao trễ như vậy mới quay lại? Nói mau! Xèo xèo –” ách. Cuối cùng còn tự mình phát ra âm thanh của “Linh xà”.

Khuôn mặt Tề Diệc Bắc không chút thay đổi nhìn chòng chọc Phó Du Nhiên nửa ngày, đột nhiên cười rộ lên rồi vồ nàng vào trong ngực ôm thật chặt, Phó Du Nhiên chỉ cảm thấy sức mạnh quanh thân mình hình như đang lớn dần, gần như muốn vồ nát nàng, nàng vội vàng tránh thoát ra rồi giả cười nói: “Ta biết rõ huynh không bỏ được ta...ta cũng không bỏ được huynh, chúng ta uống rượu trước.” Nói xong kéo Tề Diệc Bắc, Tề Diệc Bắc làm như không nghe thấy cứ đứng bất động tại chỗ, ánh mắt chặt chẽ dán vào người Phó Du Nhiên, trong đó có ý không biết phải làm sao, cũng có ý không muốn buông tha. diễn đàn lê quý đôn

Phó Du Nhiên xoay người lại nhìn hấn, lại nhào người lên người hấn hít hà, “Huynh uống rượu.” Chú ý, câu Phó Du Nhiên nói là câu trần thuật.

Phó Du Nhiên lập tức nổi trận lôi đình, dùng sức đẩy khiến Tề Diệc Bắc lão đảo, “Huynh rõ ràng biết tốt này ta có tiết mục, vậy mà còn chạy đi uống rượu? Với ai? Cố Khuynh Thành sao?” Sắc mặt Phó Du Nhiên tái xanh, “Chưa gì đã uống rượu ăn mừng, chờ đến ngày mai thôi mà cũng không chờ nổi sao?”

“Nàng nói bậy bạ cái gì đó.” Cuối cùng Tề Diệc Bắc cũng lên tiếng, vươn tay ra muốn kéo Phó Du Nhiên lại bị nàng gạt phắt ra.

Xem ra là Phó Du Nhiên đang muốn bùng nổ, nhưng Tề Diệc Bắc đợi hồi lâu cũng không thấy bão táp phủ xuống như mình nghĩ mà chỉ nhìn thấy Phó Du Nhiên hít vào một hơi thật sâu, tung người nhảy đến ngay giữa phòng ngủ, đôi chân hơi khụy xuống, eo hơi vắn, bàn tay trái đặt trước ngực, bàn tay phải bảo vệ đan điền

“Ki aa...!” Theo một tiếng quát lên, cuối cùng Phó Du Nhiên cũng bắt đầu đánh ra chương thứ mười một của bộ Phục Hổ La Hán Quyền, trong miệng lầm bầm nói: “Không tức giận, không tức giận, nếu giận cũng chỉ có thể giận chính mình, tức chết mình ai sẽ được như ý? Không ai có thể trách người khác được. . . .”

Tề Diệc Bắc lặng lẽ giơ tay lên lau đi một giọt mồ hôi lạnh trên trán, mở miệng nói: “Ta không có. . . .”

“Không sao nữa rồi.” Phó Du Nhiên liền lập tức cười tươi như hoa đứng ở trước mặt Tề Diệc Bắc: “Chúng ta đi uống rượu.”

Lần này Tề Diệc Bắc không dám đứng im nữa, theo Phó Du Nhiên ngồi vào cái bàn bên cạnh, thở dài nhìn những món ngon đầy bàn, “Món ăn đều lạnh hết rồi, kêu Vinh Thăng đổi lại cái khác đi.” Ha Phương diễn đàn lê quý đôn

“Không cần phiền toái vậy đâu.” Phó Du Nhiên cẩn thận bưng một ly rượu lên đưa tới tay Tề Diệc Bắc, “Uống rượu trước.”

Tề Diệc Bắc cười khổ một cái, định bưng ly rượu lên đưa lên miệng uống nhưng rồi lại để xuống nói: “Du Nhiên, ta có lời nói muốn nói với nàng.”

Phó Du Nhiên nhìn chằm chằm ly rượu của Tề Diệc Bắc, trên mặt có chút thất vọng, sau đó lại làm ra vẻ nhiệt tình nói: “Ta cũng có lời muốn nói với huynh, chúng ta uống rượu trước, uống xong thì cùng nhau nói.”

Tề Diệc Bắc rồi rầm nói: “Chiều nay Mặc Vĩ Thiên qua đây à?”

Phó Du Nhiên gật đầu: “Đúng vậy, không phải huynh bảo hấn tới sao?”

“Nàng Quyết định thật rồi sao?”

“Chuyện này sớm quyết định chừng nào thì tốt chừng ấy.” Từ đầu tới giờ lực chú ý của Phó Du Nhiên chưa hề rời khỏi ly rượu của Tề Diệc Bắc, “Chúng ta vẫn nên uống rượu. . . .”

Rượu? Tề Diệc Bắc liếc ly rượu trong tay một cái vẫn không thấy có gì khác thường, nhưng nhìn về mặt Phó Du Nhiên thì không có vấn đề gì mới là lạ. Không phải là. . . . Muốn độc chết hấn chứ? Trong nội tâm Tề Diệc Bắc run lên, tay theo đó cũng run lên, Phó Du Nhiên vội vàng bắt lấy cổ tay hấn, “Coi chừng đổ.”

Tuyệt đối! Có vấn đề!

Mặc dù Phó Du Nhiên cũng sẽ không ác độc đến nỗi chia tay thì đoạn tuyệt như vậy, nhưng vẫn phải đề phòng nha đầu này có thể sẽ làm hấn hôn mê, sau đó lột sạch sẽ hấn rồi vứt ngay cửa lớn Đông cung cho người ta tham quan, ừm...mặc dù đây hình như cũng không phải là một ý nghĩ mà một Thái tử bình thường nên có.

“Nào, cạn ly trước.”

“Cạn.”

Tề Diệc Bắc biết không thể từ chối được thịnh tình của Phó Du Nhiên nên đành nói “Cạn” một tiếng, hai người chạm ly vào nhau, ánh mắt của Phó Du Nhiên vẫn liếc Tề Diệc Bắc, cho đến lúc hấn thật sự uống hết

sạch không chứa một giọt trong ly rượu thì trong mắt nàng mới thoáng qua một sự hưng phấn vì thực hiện được ý đồ, sau đó lại có chút xấu hổ cúi đầu, từ từ uống cạn ly của mình.

Tề Diệc Bắc. Đương nhiên hắn cũng không ngờ đến nỗi biết rõ trong rượu có vấn đề còn uống vào, rượu vẫn vào trong miệng, nhưng lại nhờ vào cơ hội lau khô miệng mà nhanh chóng nhổ hết rượu vào tay áo, nhìn hai gò má ửng đỏ của Phó Du Nhiên cùng với nụ cười hả hê của nàng, hắn thật sự rất muốn biết rốt cuộc trong rượu này đã bỏ thêm “Đồ tốt” gì.

Phó Du Nhiên hút hút rượu trong ly, lại không phân biệt ra được mùi vị gì bèn đặt toàn bộ chú ý lực ở trên người Tề Diệc Bắc.

“Thế nào?” Tề Diệc Bắc có chút buồn cười chống lại ánh mắt của Phó Du Nhiên, “Không phải có lời muốn nói với ta sao?”

“À. Huynh...huynh nói trước đi.”

“Ta muốn nghe nàng nói trước.”

“Ta? A, tốt.” Phó Du Nhiên suy nghĩ hồi lâu, “Đúng rồi, có một chuyện, chính là Lâm Hi Nguyệt ấy, có thể cậy nhờ nghĩa phụ cũng nhận nàng ấy làm nghĩa nữ được không?”

Tề Diệc Bắc đưa tay rót đầy ly rượu cho Phó Du Nhiên, “Tại sao?”

Ánh mắt Phó Du Nhiên hơi hoảng hốt nhìn Tề Diệc Bắc, bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch rồi mới nói: “Nàng ấy rất có quyết tâm với Hoài vương, ta hi vọng nàng ấy cũng có một thân phận quý tộc tương xứng với Hoài vương.”

“Điều này. Cũng không dễ dàng đâu.” Tề Diệc Bắc vẫn không đặt bình rượu trong tay xuống, chờ cho Phó Du Nhiên uống xong một ly liền rót thêm một ly đầy nữa, “Dù sao Lâm Đình trại vẫn còn đó, Lâm cô nương lại từng trở về một lần, nếu như bị điều tra thì thân thế của nàng ấy rất khó giữ được bí mật.”

“Vậy ta cũng thế.”

“Nàng không giống vậy.” Tề Diệc Bắc nhìn vào mắt Phó Du Nhiên, làm như lại bao hàm một hàm nghĩa khác, “Nàng. Chúng ta đã tốn rất nhiều công sức.”

Phó Du Nhiên khẽ cau mày, chậm rãi uống thêm một ly, “Vậy Lâm Hi Nguyệt.”

“Từ từ suy nghĩ biện pháp.” Tề Diệc Bắc lần nữa lập lại động tác rót rượu, cười nói: “Đây là điều nàng muốn nói với ta sao?”

Chỉ chớp lát mà Phó Du Nhiên đã uống không ít, bưng ly rượu nhìn hồi lâu, chợt ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tề Diệc Bắc rồi nhìn chung quanh một chút, “Huynh. Không có cảm giác gì sao?”

“Cảm giác gì?” Tề Diệc Bắc thật sự rất muốn biết.

“Có. Thấy nóng chút nào không?”

“Hình như có một chút.”

Phó Du Nhiên nuốt nuốt nước bọt: “Vậy có thấy tê tê dại dại không?”

“Tê tê?” Tề Diệc Bắc hơi ngạc nhiên, không phải nha đầu này bỏ mấy thứ đồ đen tối gì vào rượu chứ?

“Không có việc gì.” Phó Du Nhiên cười gượng hai tiếng, bưng ly rượu lên nói: “Nào, cạn thêm chén nữa.”

Tề Diệc Bắc đã sớm âm thầm kiểm tra từ rượu tới bình, cũng không thấy trên bình có cơ quan gì, vì vậy an tâm rót ỉnh thêm một ly, Phó Du Nhiên vừa muốn chạm cốc, Tề Diệc Bắc lại nói: “Ngày thành thân, ngay cả rượu hợp cần chúng ta cũng chưa từng uống qua, không bằng bây giờ bổ sung đi, cũng không phí hoài danh nghĩa phu thê của hai ta.”

Phó Du Nhiên hơi sững sờ, nàng không ngờ Tề Diệc Bắc vẫn còn nhớ, lại nghĩ đến kế hoạch tối nay của mình thì không khỏi cảm thấy lửa đốt hai gò má, khẽ gật đầu một cái. Hai người đứng dậy, cánh tay tương giao, nhìn Phó Du Nhiên đỏ mặt uống cạn sạch ly rượu giao bôi, Tề Diệc Bắc cũng không quan tâm trong rượu cho thêm cái gì, cũng đưa ly đến bên môi ngửa đầu uống cạn.

Phó Du Nhiên rút tay về lại thành lĩnh bị Tề Diệc Bắc kéo vào trong ngực, còn chưa kịp lên tiếng kinh hô thì đôi môi đã bị che phủ, bị buộc cùng hân chia sẻ rượu dư trong miệng.

Phó Du Nhiên thử ôm lấy cổ Tề Diệc Bắc, chủ động tiến lên khiến cho nụ hôn này càng sâu thêm, Tề Diệc Bắc cũng vui vẻ tửm tửm thưởng thức đôi môi của nàng, cũng không biết trải qua bao lâu mới thở gấp buông nàng ra, trong mắt tràn đầy sự đấu tranh.

Về mặt Phó Du Nhiên mơ màng tựa vào trong ngực Tề Diệc Bắc, thở gấp nói: “Huỳnh Có cảm giác bị choáng váng không?”

Giọng nói Tề Diệc Bắc khàn khàn khác thường, “Rất choáng váng.”

Phó Du Nhiên gương mặt liếc Tề Diệc Bắc một cái, hơi run rẩy nói: “Vậy. . . . Ta đỡ huỳnh lên giường nhé?”

Tề Diệc Bắc nhìn Phó Du Nhiên, tựa như đang suy nghĩ, qua thật lâu mới rũ mắt xuống nhằm che giấu đi sự không tỉnh táo trong mắt, nhỏ giọng cười khẽ, “Được.”

Tề Diệc Bắc trong tâm trạng ngà ngà say như vậy lại có một sức hấp dẫn khác, hơn nữa khoe miệng lại nâng lên nụ cười lười biếng, giống như là đang ám chỉ cái gì đó. Thật đáng chết! Tự nhiên ngây ngô cười đẹp như thế để làm gì? Còn sợ chưa đủ sức quyến rũ nàng hay sao? Phó Du Nhiên vội vàng cúi đầu nắm chặt cánh tay hắn, đỡ Tề Diệc Bắc ngồi xuống mép giường, “Huỳnh. . . .”

Tề Diệc Bắc dựa cả người vào Phó Du Nhiên, ghé sát bên tai nàng thì thầm nói: “Ta hơi nóng, có chút tê tê, mà lại còn rất choáng váng.”

Lỗ tai Phó Du Nhiên bị hơi thở của hắn làm cho ngứa ngáy nên khẽ kéo ra một khoảng cách với hắn, cọ cọ lòng bàn tay có một lớp mồ hôi mỏng vào vạt áo, nhỏ giọng nói: “Nếu nóng quá. . . . Hay là để ta thay y phục cho huỳnh?”

Trong lòng Tề Diệc Bắc càng cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng muốn biết mục đích cuối cùng của Phó Du Nhiên bèn cười gật đầu, khuôn mặt của Phó Du Nhiên đã đỏ đến không thể đỏ hơn, đôi tay khẽ run cởi áo khoác của Tề Diệc Bắc ra, rồi đến trung y, sau đó. . . .

“Nàng muốn làm cái gì?” Tề Diệc Bắc bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Phó Du Nhiên đang áp vào trên ngực hắn, nếu nàng còn không dừng lại, hắn sẽ thật sự làm ra chuyện có lỗi với huỳnh đệ của mình mất. (Phương: Lão Tề vẫn hiểu lầm chuyện giữa Mặc Vĩ Thiên và Du Nhiên đấy ^^)

Thân thể cường tráng, eo hẹp, nhìn mỹ nam nửa thân trần trước mắt khiến hô hấp của Phó Du Nhiên dần nặng nề, “Huỳnh còn thấy nóng không?”

“Nàng thì sao?”

“Ta nóng quá.” Phó Du Nhiên đưa tay quạt quạt.

Chẳng lẽ được tính lớn như vậy sao? Rõ ràng cái miệng nhỏ nhắn của nàng không uống nhiều hơn hắn bao nhiêu.

Đôi mắt Tề Diệc Bắc tối lại, “Vậy nàng có cần cởi bớt y phục trên người ra không?” Giọng nói trầm thấp giống như là ở tự lẩm bẩm.

“Ừm.” Hô hấp của Phó Du Nhiên rõ ràng đang gia tốc, về mặt cũng hiện lên sự khẩn trương, hai tay run rẩy cởi áo ngoài.

Đột nhiên Tề Diệc Bắc cầm lấy tay của nàng: “Nàng say rồi.”

Phó Du Nhiên lắc đầu một cái, động tác trên tay cũng không dừng lại, “Ta rất tỉnh táo. . . .”

Tề Diệc Bắc cắn răng, chợt ôm Phó Du Nhiên lên trên giường, lật người đè nàng dưới thân mình, “Nút thắt đã được gỡ rồi, nàng không thể hối hận. . . .” Nói xong, hắn kéo màn hai bên giường xuống, nâng người lên hôn vào đôi môi Phó Du Nhiên.

Ngoài dự đoán là Phó Du Nhiên lại nhiệt tình đáp lại, Tề Diệc Bắc như được sự cổ vũ càng gia tăng động tác trên tay, đem xiêm áo của Phó Du Nhiên kéo xuống đến bắp vai.

Thái độ Phó Du Nhiên rất khác thường, nàng mặc cái yếm màu đỏ chói, phía trên thêu Liên hoa tịnh đế (Hai đóa hoa sen mọc cùng một gốc), vào lúc này lá sen xanh biếc lại làm tăng nhiều hơn mấy phần mùi vị cám dỗ, mầu đỏ như lửa chiếu rọi khiến da thịt trắng như tuyết càng lộ vẻ trơn bóng, Tề Diệc Bắc nhẹ nhàng vuốt ve theo những đường cong mà mình mơ ước bấy lâu, ngón cái ở đỉnh đồi nhẹ nhàng ma sát, nghe được Phó Du Nhiên khe khẽ rên lên, tất nhiên Tề Diệc Bắc biết nơi này có bao nhiêu nhạy cảm, cúi đầu xuống, cách cái yếm ngậm lấy nụ hoa đã sớm đứng thẳng, Phó Du Nhiên kêu lên một tiếng, cảm giác tê dại từ trước ngực xông thẳng đến đại não, loại cảm giác này vừa xa lạ lại vừa hưng phấn.

Nghe tiếng thở gấp bên tai, Tề Diệc Bắc một đường hôn lên cổ của nàng, đưa tay cởi nút thắt cái yếm trên cổ Phó Du Nhiên, tất cả động tác chợt dừng lại đúng lúc hắn thấy sợi dây màu hồng đeo trên cổ nàng, Tề Diệc Bắc cố gắng tỉnh táo lại, sợi dây màu đỏ kia đang nhắc nhở hắn, nữ tử dưới thân mình và huynh đệ tốt của mình có một cặp ngọc bội giống hệt nhau, ý nghĩa như thế nào không cần nói cũng biết, vậy mà hôm nay, hắn lại có thể ngay lúc nàng say rượu bất chấp tất cả lợi dụng để làm bừa hay sao?

“Ừm.” Phó Du Nhiên đã đợi quá lâu, nàng không an phận uốn éo người, ngọn lửa trong thân thể như muốn cắn nuốt nàng.

Lúc này Tề Diệc Bắc đã sớm mất lý trí, cố bằng ý chí siêu cường của mình mà lấy lại một chút thanh tỉnh nhưng thấy Phó Du Nhiên mị nhãn như tơ bắt mắt khiến rên lên, phòng tuyến cuối cùng trong lòng rốt cuộc cũng hồng mất, hắn gầm nhẹ một tiếng, cách cái yếm cầm khối ngọc bội kia nhưng lại sợ giật mạnh ra sẽ làm Phó Du Nhiên bị thương bèn tỉ mỉ cúi đầu cắn đứt sợi dây, rồi ném chung với cái yếm ra khỏi màn trướng.

Mặc dù Phó Du Nhiên đã có chuẩn bị, nhưng thân thể trần trụi trước mặt Tề Diệc Bắc vẫn khiến cho nàng xấu hổ không chịu nổi, vừa định lấy tay che ngực thì tay đã bị Tề Diệc Bắc bắt được, cố định ở đỉnh đầu nàng, Tề Diệc Bắc dùng đôi môi tận tình hưởng thụ thân thể mềm mại mà người không biết đã xuất hiện bao lần trong giấc mộng của hắn, mỗi lần hôn đến một chỗ cũng đều được Phó Du Nhiên nhiệt tình “Ừm” đáp lại.

“Du Nhiên. Nàng rất đẹp.”

Tề Diệc Bắc thì thầm ngay tại bên tai, Phó Du Nhiên bị hắn vỗ về chơi đùa khiến cả người bủn rủn, nghĩ tới chuyện sắp xảy ra liền xấu hổ nhắm chặt hai mắt, hai hàng lông mi không ngừng run rẩy, Tề Diệc Bắc hôn lên môi của nàng, trong đầu đã ném đi tất cả băn khoăn. Cái gì huynh đệ, cái gì đạo nghĩa, nàng là của hắn, từ đầu đến cuối, nàng chỉ có thể là hắn.

Trong tâm trạng không gì ngăn cản được, hắn nhất cổ tác khí (3) vọt tới điểm cuối, nhìn nữ tử phía dưới bởi vì đau đớn mà gương mặt hơi tái nhợt, Tề Diệc Bắc đau lòng hôn lên đôi môi đang hé mở của nàng, ngón tay thon dài không ngừng mơn trớn chỗ mẫn cảm nhất trên thân thể nàng, khi làn da trắng như tuyết bị chà xát thành một màu đỏ ửng, sự ẩm áp bao chặt lấy khiến Tề Diệc Bắc hoàn toàn điên cuồng, cũng không để ý nàng mới là lần đầu tiên, chỉ muốn liều mạng xung phong liều chết, đẩy nàng đến sự tiêu hồn. Sung sướng rung động thay thế cho sự đau đớn lúc bắt đầu, Phó Du Nhiên rất muốn biểu hiện sự tích cực một chút, nhưng cả trái tim gần như muốn nhảy ra khỏi ngực, thân thể không còn chút hơi sức, mồ hôi của hắn nhỏ giọt trước ngực của nàng, sau đó hắn lại từ từ liếm đi, một hồi co rút mãnh liệt tự hạ thân lan tràn khắp toàn thân, Phó Du Nhiên chỉ có thể run rẩy không ngừng lên tới cao trào theo hắn, cảm giác kia, giống như là đã thông hai mạch Nhâm Đốc (4), chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, mà lại một mỗi vô cùng.

Cả buổi tối, Phó Du Nhiên đều rất vội, bận đến mức không thể suy nghĩ bất cứ chuyện gì, có điều giờ nàng lại cảm thấy có chút hối hận, sớm biết cảm giác tuyệt vời như vậy, nàng đã sớm. Ăn hắn.

Chú thích:

(1) “Cửu Lưu” là để phân chia tầng lớp các ngành nghề trong xã hội phong kiến, chia ra thành ba loại thượng, trung và hạ.

Thượng cửu lưu: nhất lưu Phật tử (Thích Ca Mâu Ni) nhị lưu tiên (Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân, Bát tiên vân vân) tam lưu hoàng đế (chân long thiên tử, phong kiến đế vương) tứ lưu quan (quan

lại lớn nhỏ) ngũ lưu lò nấu rượu (xưởng rượu, từng là nhà xưởng lớn nhất thời đại phong kiến) lục lưu đường (hiệu cầm đồ) thất lưu thương (thương nhân) bát lưu khách (trang viên chủ) cửu lưu điền trang (nông dân).

Trung cửu lưu: nhất lưu cử tử (cử nhân) nhị lưu y (thầy thuốc, lang trung, đại phu, hiệu thuốc tiên sinh) tam lưu phong thủy (thầy địa lý, âm dương tiên sinh) tứ lưu phê (đoán bát tự, thầy bói) ngũ lưu đàn thanh (thi họa) lục lưu tướng (tướng sĩ, người xem tướng) thất lưu tăng (hòa thượng) bát lưu đạo (đạo sĩ) cửu lưu cầm kì (đàn cổ và cờ vây, đặc điểm của văn nhân)

Hạ Cửu Lưu: nhất lưu vu (phù thủy/bà đồng miền Nam vẽ bùa, niệm chú, chiêu thần, đuổi quỷ) nhị lưu kỹ nữ (thanh kỹ, gái điếm, ca kỹ) tam lưu đại thần (thầy cúng) tứ lưu bang (phu canh, người gõ mõ nửa đêm nhắc nhở củi lửa) ngũ lưu thể đầu đích (thợ cắt tóc) lục lưu xuy thủ (nhạc công, thợ làm kèn) thất lưu con hát (các loại diễn viên) bát lưu khiêu nhai (ăn mày) cửu lưu bán kẹo (người làm làm tò he).

Đương nhiên, theo mặt chữ, thượng trung hạ ba “Cửu lưu” cộng lại tổng cộng là có hai mươi bảy nghề, nhưng thật ra không phải vậy, tất cả các ngành nghề là bao gồm bên trong đó, bởi vì một lưu chính là tên gọi chung của ngành sản xuất rất nhiều nghề nghiệp cùng loại, tỷ như trong Hạ Cửu Lưu ngũ lưu “Thế đầu đích”, làm móng, chạy đường, kéo xe, cùng với mát xa, nhân viên phục vụ, vũ nữ, bồi bút những nghề nghiệp cùng thuộc một loại tính chất như vậy đều được tính vào.

(1+2) (một thế võ trong thái cực quyền)

(3): NHẤT CỔ TÁC KHÍ : một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc.

(4): Hai mạch Nhâm Đốc: là mạch Nhâm và mạch Đốc là hai mạch chủ trọng trong cơ thể con người (một mạch thâm tóm các kinh âm và một mạch thâm tóm các kinh dương).

88. Chương 87: Chương 87: Tâm Ý Tương Thông

Khoảnh khắc vui vẻ luôn rất ngắn ngủi, ít nhất Phó Du Nhiên cho là như vậy.

Sáng sớm hôm sau, khi nàng tỉnh lại thì bên cạnh đã không còn Tề Diệc Bắc, lê thân thể có chút đau nhức ngồi dậy, cúi đầu nhìn dấu vết hoan ái trước ngực, Phó Du Nhiên nhẹ nhàng cười khổ, chắc hẳn là hấn rất giận chứ, nếu không sao lại lặng lẽ rời đi như thế. Nhưng cho dù vậy thì Phó Du Nhiên cũng không hối hận với quyết định ngày hôm qua của mình.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, bên cạnh nàng nhiều hơn một nam nhân tên là Tề Diệc Bắc, hẳn là Thái tử đương triều, mà nàng chính là Thái tử phi được hấn cưới hỏi hoàng cung. Bây giờ nghĩ lại, Thần Phong trại, đánh cướp, còn có lần đó tình cờ va vào nhau, thật làm cho người ta phải cảm thán bản lãnh an bài duyên phận của trời cao, thì ra tất cả cũng là vì để cho nàng gặp hấn, gả cho hấn.

Thích hấn sao? Phó Du Nhiên không chỉ một lần tự hỏi mình, cái gì là thích? Đó là nụ hôn đầu rung động kia sao? Là lần nàng bị thương mà hấn đau lòng không thôi, hay là lúc hấn không để ý đến thân phận Thái tử mà giở trò báo thù cho nàng? Hay là lúc trời mưa phùn lất phất, có một nam nhân đứng ở bên cạnh, ngốc nghếch cho rằng chỉ cần dùng một đôi tay là có thể thay nàng ngăn trở đầy trời mưa gió?

Nàng không hiểu. Nàng chỉ biết, khi hấn ôm mỹ nhân trong ngực cả đêm không về, nàng sẽ nghĩ, có phải hấn cũng đang giúp người khác che mưa chắn gió hay không? Có lẽ gạt cô nương nhà người ta rằng thân thể mình có bệnh để đòi hôn không? Có lẽ bầm nói “Thích” với cô nương nhà người ta lúc bị chất vấn . . . hay không?

Thích. Đã từng nghe hấn nói lời này, Phó Du Nhiên vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

Nói cho cùng, Phó Du Nhiên cũng chỉ là một cô nương bình thường khao khát có được hạnh phúc, khao khát được giống như cha nàng, nương nàng, Dung phi nương nương, có một cái gì đó để theo đuổi, coi như sinh mạng thoáng qua rồi biến mất, nhưng cũng nên hiện ra ánh sáng rực rỡ nhất.

Động lòng, cả đời chỉ cần có một lần, vậy là đủ rồi.

Phó Du Nhiên không muốn bỏ qua, nếu hai trái tim đã không thể gắn bó, tối thiểu nàng cũng không để mình phải hối tiếc.

Liên tục hít sâu mấy lần, Phó Du Nhiên vẫn là Phó Du Nhiên, nàng mặc vào một bộ váy dài màu xanh nhạt rồi đến vấn an Chiêu Thái đế và Hoàng hậu nương nương, trừ Tề Diệc Bắc, nàng chỉ có bọn họ là người thân. Mẫu thân. Nàng rất muốn gọi thêm một lần nữa .

Sau khi búi tóc lên gọn gàng, Phó Du Nhiên yên lặng tính toán kế hoạch của mình. Lần trước nàng đã từng hứa lấy thuốc dưỡng nhan từ chỗ Huyền Sắc dâng lên cho Hoàng hậu nương nương, giờ coi như đây là một cái cớ để xin Hoàng hậu cho lệnh bài xuất cung cũng dễ dàng, rồi sau đó nhân tiện trở lại chỉnh lý hành trang, trước lúc trời tối điều khiển xe ngựa, mang theo tài bảo của mình nghênh ngang rời đi, trước khi cửa thành đóng lại sẽ rời kinh, từ đó biển rộng trời cao, nàng tha hồ mà bay lượn. Có lẽ trước tiên có thể trở về Lâm Đình trại, rồi từ từ hỏi thăm tung tích của đám huynh đệ

Phó Du Nhiên vừa nghĩ vừa nhanh tay nhặt lên xiêm áo tối qua rơi đầy đất, duy chỉ có cái yếm màu đỏ rực kia là không tìm được. Đó là chiếc áo mà “Phó Du Nhiên” mang linh hồn Tề Diệc Bắc đã mặc trong ngày thành thân của hai người, vì vậy nàng cũng muốn mặc nó để hoàn thành đêm tân hôn bị trễ của mình, nhưng. Đã tìm qua một lượt trong phòng và dưới đáy giường mà vẫn không có, trong lúc mông lung Phó Du Nhiên lại nghĩ tới một chi tiết nhỏ tối hôm qua, chợt nhìn xuống ngực mình tìm kiếm.

Không có. Ngay cả kỷ vật cuối cùng mà Tề Diệc Bắc cũng không muốn để lại cho nàng. Cái ý nghĩ này khiến đáy lòng Phó Du Nhiên đau xót, hốc mắt cũng nóng lên. Nàng chớp chớp mắt, cố gắng áp chế dòng lệ chưa xót chực trào ra, sau đó hít sâu một hơi, miễn cưỡng cười cười, đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý, Long bội (ngọc bộ hình rồng) vốn là tín vật của Tề Diệc Bắc nên sao có thể để lưu lạc ra bên ngoài được.

Sau khi bình tĩnh lại, Phó Du Nhiên cũng không tìm kiếm cái yếm không biết đã bị quăng vào nơi nào nữa, đi tới trước cửa, đôi tay nhẹ nhàng lôi kéo.

Ah? Phó Du Nhiên phải dùng lực kéo nhưng cửa điện giống như bị người ai đó khóa chặt từ bên ngoài, kéo thế nào cũng không ra. Phó Du Nhiên chưa từ bỏ ý định lại chạy đến trước cửa sổ, cũng đẩy không ra, mẹ nó chứ, ý gì đây? Muốn nhốt nàng ở trong phòng sao?

“Tiểu An Tử!” Phó Du Nhiên nằm sấp xuống cạnh cửa kêu lớn lên: “Tiểu An Tử, người đi chết ở đâu rồi!”

Nghe Phó Du Nhiên ở trong phòng hét rống lại mắng, Tiểu An Tử ôm đầu đứng một góc ngoài cửa. Hẳn không có việc gì, chính là sợ. Sợ Phó Du Nhiên có thể đột nhiên phá cửa mà ra sau đó sẽ cho hắn bay hai vòng, Thái tử điện hạ ơi, sao người lại cho hắn một cái chết xấu xí như vậy— không được mở cửa cho Thái tử phi, cũng không được nói chuyện với Thái tử phi, quan trọng nhất, không thể để Thái tử phi chạy mất.

Chạy mất? Tiểu An Tử nghĩ nát đầu cũng không hiểu, Thái tử phi đang rất tốt thì chạy cái gì? Huống chi. Hắc, tối ngày hôm qua sau khi ngủ một trận trời lòng đất lở như vậy, hôm nay còn có hơi sức để chạy sao?

Tốt lắm, trước hết chúng ta cứ để cho Phó Du Nhiên mắng một hồi đi, giờ thì xem Tề Diệc Bắc đi đâu rồi.

Sáng sớm hôm nay, sau khi Tề Diệc Bắc tỉnh lại. À, cái chữ “Tỉnh” này rất không chuẩn xác, nói đúng ra, Tề Diệc Bắc hoàn toàn không có ngủ, cùng Phó Du Nhiên lăn quan lộn lại đến tận canh hai, canh ba còn phải đi lâm triều nên định không ngủ, mà hắn cũng không ngủ được, ôm chặt thân thể mềm mại của Phó Du Nhiên trong lòng, nghĩ tới vừa rồi nàng ở dưới thân hắn nhiệt tình đáp lại, không biết hắn phải cần bao nhiêu ý chí mới khắc chế mình không nên tái chiến nữa, hắn có đủ ý chí cần thiết cho việc huấn luyện thân thể này.

Nhịn hơn nửa canh giờ, rốt cuộc cũng không chịu nổi, Tề Diệc Bắc nghiêng người. Đừng hiểu lầm, hắn chỉ rời giường thôi, hắn e là Phó Du Nhiên đã mệt muốn chết rồi, thật đúng là giữ được núi xanh, còn không lo có củi đốt hay sao? Cuộc sống tính phúc ngày sau là đây, chỉ là trước hết hắn phải đi giải quyết một chuyện vô cùng trọng yếu.

Cứ như vậy, hần gọi Vinh Thăng vào phân phó, không để ý tới vẻ mặt nghi ngờ của Vinh Thăng, Tề Diệc Bắc mặc xiêm áo chỉnh tề chuẩn bị đi lâm triều, vừa ra đến trước cửa liền thấy cái yếm đỏ thắm nằm dưới đất, trong đầu hần lại hồi tưởng lúc Phó Du Nhiên mặc nó trên người.

Hình. Khụ! Không thể nghĩ đến nữa, làm chính sự quan trọng hơn. Hần đưa tay nhặt lên, cuộn miếng ngọc bội vô rồi cất vào trong ngực, lại đi tới trước giường hôn mỹ nhân đang say ngủ một cái, lúc này mới hài lòng đi ra ngoài, nhìn Vinh Thăng đóng chặt cửa chính, cửa sổ xong lại gọi Tiểu An Tử tới dọn dò một hồi, lúc này mới yên lòng rời đi.

Tề Diệc Bắc suy nghĩ, thông qua đủ loại phản ứng của Phó Du Nhiên tối hôm qua, hần chắc chắn nàng đã hạ được vào rượu, về phần tại sao thì hần không nghĩ ra, hiện tại ngấm lại, hần chỉ biết, kể từ khi nàng nói muốn đi, trong đầu mình chỉ toàn là hình ảnh Phó Du Nhiên cười cợt, tức giận, mắng chửi, thật sự hần sẽ để nàng rời đi sao? Đã lâu như vậy, coi như hần cưới nàng, hần cũng không cảm thấy mình có phần nào “Bị ép buộc” cả, bất giác quan tâm nàng, cưng chiều nàng, tất cả chỉ vì sợ nàng gây họa khiến mình bị Chiêu Thái đế trách phạt sao?

Hừm! Núi này là ta mở, cây này là ta trồng, nếu muốn đi qua, người phải lưu lại tiền mua đường!

Đây là câu nói đầu tiên nàng nói với hần, từ đó trở đi, bọn họ đã định phải dây dưa cả đời. Khi nàng nói chuyện đều không câu nệ tiểu tiết, không có kiên nhẫn, nhưng lại rất có nguyên tắc làm việc, bị nàng xem thành huynh đệ sao? Như vậy người thật có phúc, trong quyển sổ bí mật của nàng nhất định sẽ có tên người, hơn nữa trong đó còn viết vào một đồng mật ngữ khó hiểu. Nàng mạo hiểm nhưng không lỗ mẫn, nàng còn biết thay thế vào một bát cháo trắng sau khi đã phá hỏng mất bữa Bách thọ đồ kỳ công của hần. Nàng biết như thế nào nhẹ, như thế nào nặng, mặc dù bá đạo nhưng cũng biết nói đạo lý. Ngoài dự đoán của mọi người là nàng còn có chút tài hoa, không chỉ có thể xuất khẩu thành thơ, nói tới danh gia thì từ cũng biết rất rõ ràng.

Mọi người đều biết, Thái tử điện hạ không hề thiếu nữ nhân, cũng sẽ không dùng phương pháp “Lừa gạt” để đối phó với nữ nhân, từ trước đến giờ cũng chỉ có Mặc Vĩ Thiên sử dụng chiêu này, Tề Diệc Bắc vẫn luôn khinh thường, cũng đâu đến nỗi phải thế chứ. Đúng vậy, hần cần gì phải lừa gạt, không nói hần có thân phận tôn quý, chỉ bằng gương mặt tuấn mỹ vô trù (nói nôm na là đẹp trai vô đối) là đã có thể khiến tất cả nữ nhân say mê hần, nhưng bởi vì nàng mà hần lại phá lệ, đôi môi ngọt ngào của nàng khiến hần vừa chạm vào liền không muốn tách ra, cho đến. Khi bị nàng đánh, hắc! Tuy vậy, hần vẫn rất muốn hôn nàng.

Nếu như một đêm khuya kia không bắt gặp nàng uống rượu một mình dưới trăng, hần sẽ thật cho rằng nàng không hề ưu phiền, nào biết được bên trong cái vẻ ngoài chẳng hề để ý ấy là ẩn sâu một nỗi ưu sầu, nàng che giấu rất tốt, nếu không lưu tâm nhất định sẽ bị nàng lừa gạt, nhưng bộ dáng cô độc mà mê mang của nàng lúc đó đã sớm in thật sâu ở trong đầu của hần, đến nay nhớ tới, trái tim của hần vẫn đau như bị ai nhéo thật mạnh.

Đêm hôm đó nàng hỏi hần, có yêu thích không? Hần nói: “thích”. Bây giờ suy nghĩ lại, thì ra là vào lúc đó, hần đã nói ra tâm ý của mình. Vì vậy, tất cả liền sáng tỏ, Tề Thụy Nam, Mặc Vĩ Thiên, ngay cả Tề Vũ Tây, lúc nàng ở cạnh bọn họ nhỏ to, hoặc cười yếu ớt, hoặc bốn mắt đục nhau thì hần đều có cảm giác rất bất mãn, mà có cái gì để hần bất mãn đây, đó chính là ghen tỵ, chỉ sợ có người nhận được sự chú ý của nàng, rồi đoạt mất bảo bối của hần.

Cho nên, hần không muốn nàng đi, nhưng có lý do gì có thể lưu nàng lại đây? Chúc vị Thái tử phi? Nếu như nàng để ý, như vậy nàng đã không phải là Phó Du Nhiên. Hần từng nghĩ tới, cứ như vậy buông tay thôi, nàng không thuộc về hoàng cung cũng không thuộc về hần. Vì vậy hần tìm Mặc Vĩ Thiên vào cung, hần tin Mặc Vĩ Thiên có thể nghĩ ra biện pháp tốt nhất để đưa Phó Du Nhiên xuất cung, tiệc rượu chia tay, hần vốn không có ý định uống, hần sợ mình không nhịn được sẽ lên tiếng kêu nàng đừng đi, nhưng lại không biết lấy lý do gì để bảo nàng ở lại, nàng nói hi vọng hần người có tình sẽ thành thân thuộc, vậy hần nên làm thế mới phải?

Hần đi tìm Cố Khuynh Thành, cố ý thoải mái nói việc này cho nàng nghe, tựa như chính mình là nam nhân rộng lượng, sẽ thành toàn cho thê tử cùng huynh đệ tốt, Cố Khuynh Thành cúi đầu khẽ cười hồi lâu, cuối cùng ngẩng đầu lên nói: “Thái tử ca ca, ngày mai muội muốn lên đường trở về núi, giờ huynh không muốn

quay về thì ở lại uống ly rượu chia tay với muội nhé.”

Rốt cuộc lại là một bàn rượu chia tay, Tề Diệc Bắc cười khổ thở dài than thở thời vận mình không đủ, Cố Khuynh Thành uống cạn một ly rồi nói: “Ngày mai từ biệt, có lẽ không ngày gặp lại, tối nay huynh không có chuyện gì cần nói với muội không? Nếu huynh nói, có lẽ muội sẽ đồng ý.”

Tim Tề Diệc Bắc đập mạnh và loạn nhịp thật lâu, không để ý đến sự ám chỉ trong lời nói của Cố Khuynh Thành, trong đầu chỉ nghĩ đến mấy chữ: ngày hôm sau, có lẽ sau này nàng không còn thuộc về hắn nữa. Lại nghĩ đến việc sau này nàng trở thành phu nhân của Mặc Vĩ Thiên, hai người sẽ còn gặp lại, chẳng biết tại sao vừa nghĩ đến đây rượu ngon nhập khẩu lại tràn đầy vị chua xót, lúc này mới phát hiện ra, tim của mình đã sớm bị một cái tay nhỏ nắm chặt lấy, tránh thế nào cũng không thoát ra được nữa.

Lần đầu tiên Tề Diệc Bắc phiền muộn muốn đánh chính mình một trận, chuyện cho tới bây giờ, mặc kệ Phó Du Nhiên quyết định thế nào, hắn đều nên mỉm cười chúc phúc mà không phải giống như bây giờ chạy trốn tới nơi khác để không gặp mặt nàng, vì vậy hắn lại trở về, liền xảy ra chuyện không thể vãn hồi, hắn lại có thể bất chấp tất cả muốn nàng, để lại một dấu hôn ngân trắng trước ngực nàng, cũng để lại ở nơi sâu nhất trong cơ thể nàng một dòng nhiệt nóng, sai rồi sao? Không, dù thế nào đi nữa hắn cũng không hối hận, về phần Mặc Vĩ Thiên.

Sau khi hạ triều, Tề Diệc Bắc liền khẩn cấp chạy tới Mặc phủ, nhưng lại không gặp được Mặc Vĩ Thiên, suy ngẫm một hồi lại chạy tới Yến Phiên Tiêm, Mặc Vĩ Thiên đang cột nhũ trêu đùa cùng mấy cô nương thức dậy sớm, vừa thấy Tề Diệc Bắc, con mắt trừng lớn như muốn hỏi, “Tại sao huynh lại ở đây?”

Tề Diệc Bắc nhìn Mặc Vĩ Thiên và mấy vị cô nương kia, bất giác bực bội, trầm mặt nói: “Kiếm chỗ nào thanh tĩnh chút, ta có lời muốn nói với huynh.”

89. Chương 88: Phạt Viết: Mắng Chửi Người Há Có Thể Mắng Suông.

“Chuyện gì?” Mặc Vĩ Thiên không hiểu ra sao đi theo Tề Diệc Bắc tới một nơi yên tĩnh, bây giờ tiểu tử này không ở nhà canh giữ lão bà hắn mà lại chạy đến nơi này làm gì? Chẳng lẽ nha đầu kia thất bại rồi? Không thể nào, xuân được kia.

Tề Diệc Bắc bình tĩnh chất vấn: “Rốt cuộc huynh có đặt Du Nhiên ở trong lòng không?”

“Hả?” Mặc Vĩ Thiên còn đang suy nghĩ chuyện liên quan đến vấn đề **, bị Tề Diệc Bắc hỏi một câu như vậy liền nhất thời hồ đồ.

Tề Diệc Bắc tiến lên nắm lấy cổ áo Mặc Vĩ Thiên, cả giận nói: “Du Nhiên một lòng muốn xuất cung vì huynh, vậy mà huynh lại cả ngày lưu luyến ở nơi bướm hoa, huynh không thấy như vậy sẽ khiến nàng thất vọng sao?”

“Đây là sản nghiệp của ta, ta không ở đây thì ở đâu? Huống chi,” Mặc Vĩ Thiên mở trừng hai mắt, “Cái gì gọi là ‘một lòng vì ta mà xuất cung’ chứ?” Đầu óc tiểu tử này tám phần là đã bị nước vào.

Tề Diệc Bắc oán hận nhìn chòng chọc Mặc Vĩ Thiên hồi lâu, lực trên tay cũng buông lỏng một chút, đẩy hắn ra nói: “Huynh không phải cần phải che giấu nữa, chuyện của các người ta đã sớm biết.”

“Chúng ta?” Mặc Vĩ Thiên thật muốn mở đầu của chính mình ra, xem thử ở bên trong có phải là ghi rõ hai chữ “Mất trí” không?

“Đúng vậy!” Trong đầu Tề Diệc Bắc toàn là ý nghĩ chủ quan, cũng không nhìn ra dáng vẻ ngây ngốc như bị sét đánh trúng của Mặc Vĩ Thiên. “Du Nhiên xứng đáng để huynh dùng thật tâm đối đãi, vậy mà huynh lại không biết quý trọng, cả ngày ở đây dây dưa không rõ với các cô nương khác, huynh không sợ sẽ làm nàng ấy đau lòng sao?”

Mặc Vĩ Thiên nhìn chằm chằm đôi mắt bốc hỏa vì tức giận của Tề Diệc Bắc thật lâu, rốt cuộc cũng nghe ra chút manh mối, chậm rãi ngồi vào bàn bên cạnh, chống cằm nói: “Ta xưa nay đã như vậy rồi, cũng không phải huynh không biết, kích động cái gì?”

“Mặc Vĩ Thiên!” Giọng điệu của Tề Diệc Bắc lạnh dần, “Đây chính là thái độ của huynh đối với nàng ấy sao? Nếu như tương lai nàng xuất cung, huynh vẫn muốn tiếp tục thế này sao?”

Mặc Vĩ Thiên nhìn Tề Diệc Bắc, nụ cười trên mặt cũng không che giấu được nữa, “Mới sáng sớm huynh đã chạy tới chỉ vì hỏi ta những thứ này?” Dứt lời làm bộ suy nghĩ một chút, “Du Nhiên cũng không để ý đến mấy chuyện này của ta đâu.”

“Huynh” Tề Diệc Bắc tức giận gật gật đầu, lửa giận ngút trời móc ra một gói đồ từ trong ngực rồi ném qua, “Đã như vậy, ta cũng không muốn nói nhảm với huynh nữa, cái này huynh cầm về đi.”

Mặc Vĩ Thiên luống cuống chân tay tiếp được, “Cái gì vậy?” Hắn giũ ra rồi nhìn, là... một cái yếm, lại thấy trong đó rơi ra một cái món đồ, ngay lúc nó rơi xuống thì vươn tay ra bắt được, cầm lên ngắm ngắm, chính là khối Long bội mà Tề Diệc Bắc đã đánh mất, Mặc Vĩ Thiên cười nói: “Ah? Huynh tìm được ở đâu vậy?”

Tề Diệc Bắc vốn không hề muốn nhìn thấy “Vật định tình” của hai người kia, vì vậy nên nhìn cũng không thèm nhìn một cái, hiện tại lực chú ý lại không đặt ở trên khối ngọc bội nên cũng không thấy rõ ràng, nghe thấy Mặc Vĩ Thiên truy hỏi nguồn gốc của miếng ngọc bội, hai tay hắn bèn nắm chặt lại thành quyền, quay mặt qua chỗ khác nói: “Tín vật trả lại cho huynh, từ nay về sau Du Nhiên và huynh sẽ không còn quan hệ gì, nàng ấy là thê tử của ta, vĩnh viễn sẽ không thay đổi!”

Mặc Vĩ Thiên nhìn nhìn Tề Diệc Bắc, lại cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay, lại liếc cái yếm trên bàn, giống như nhận ra chút manh mối nhưng vẫn khá mơ hồ. Tín vật? Cái này rõ ràng là của Tề Diệc Bắc mà? Chẳng lẽ hắn không ngừng nào tàn nên ngay cả mắt cũng mù rồi hả? Còn dùng cái yếm để gói ngọc bội, cái yếm. . . . Nghĩ đến cái yếm, Mặc Vĩ Thiên lại cầm cái yếm lên nhìn coi, trong mắt lóe lên một tia hiểu ra, cười như không cười nói: “Cái này. . . . Không phải là của Du Nhiên chứ?”

Trên mặt Tề Diệc Bắc thoáng qua một chút co quắp, hai bước tiến lên đoạt lại cái yếm cất vào trong ngực, lại xoay người đi tới cửa, lúi tay nắm cửa nhưng lại không mở ra, ngừng thật lâu mới nhỏ giọng nói: “Chuyện này ta thực xin lỗi huynh thôi, ta đã xác định về Du Nhiên, cho dù về sau huynh không xem ta là huynh đệ nữa, ta cũng sẽ không trách huynh.”

“Chậm đã!” Rốt cuộc Mặc Vĩ Thiên cũng nhớ đến chuyện xuất cung rồi liền tưởng đến chuyện lúc này, cười trộm cất ngọc bội vào trong người, hai tay khoanh trước ngực, từ từ đi tới sau lưng Tề Diệc Bắc, thấp giọng nói: “Huynh và Du Nhiên đã xảy ra chuyện gì?”

Tề Diệc Bắc cúi đầu không nói, Mặc Vĩ Thiên lại nói: “Ngọc bội là tìm được ở trên người muội ấy sao?”

Tề Diệc Bắc hít sâu một hơi, xoay người lại nhìn thẳng vào mắt Mặc Vĩ Thiên, “Muốn đánh phải không, tùy huynh.”

Mặc Vĩ Thiên vội vàng quay đầu lại, trên mặt đã cười muốn rút gân nhưng ngoài miệng vẫn cố tỏ vẻ lạnh lùng nói: “Mới sáng sớm chạy tới, đầu tiên là mắng ta tới tấp, sau đó lại đem ‘tín vật’ trả lại cho ta, mục đích là muốn cho ta biết, huynh ‘muốn’ Du Nhiên?” Nói xong lắc đầu một cái, “Ta đúng thật là kẻ đáng thương, không những bị huynh hoành đao đoạt ái, còn bị người ta chụp cho cái tội danh ‘Không trung trinh với người’, có phải là muốn nói cho ta biết, huynh ‘muốn’ Du Nhiên không, ‘muốn’ đúng chứ? Như vậy muội ấy đi theo ta cũng sẽ không có hạnh phúc?”

Khuôn mặt Tề Diệc Bắc hơi hòa hoãn lại, nhưng trong mắt vẫn rất kiên định, “Đúng vậy, tối ngày hôm qua, ta và nàng đã có da thịt thân thiết, huynh không cần phải đón nàng xuất cung nữa, đi theo huynh, sớm muộn gì nàng cũng sẽ đau lòng.”

Mặc Vĩ Thiên cười đến rút gân, hơi híp mắt xoay đầu lại, “Đi theo ta sẽ đau lòng? Ta thấy muội ấy đi theo huynh cũng không tốt hơn bao nhiêu! Giữ Du Nhiên lại, vậy còn Khuynh Thành thì sao?”

Tề Diệc Bắc nói: “Hôm nay Khuynh Thành đã trở về cùng sư phụ của muội ấy rồi.”

Mặc Vĩ Thiên hừ lạnh một tiếng, “Thì ra số một đi rồi mới nghĩ tới việc giữ lại số hai.”

“Không phải.” Tề Diệc Bắc vội la lên: “Ta và Khuynh Thành đã là chuyện của quá khứ rồi, Du Nhiên có vị trí thế nào ở trong lòng ta, ta rất rõ ràng.”

“Vậy sao?” Mặc Vĩ Thiên đi tới trước cửa sổ, ra vẻ thối thức, “Huynh có từng nghĩ rằng, Du Nhiên cũng rất nặng lòng với ta, hưởng chi,” hần nhếch nhếch môi, “Ta tin rằng hôm nay huynh tới tìm ta là chủ ý của mình huynh, Du Nhiên cũng sẽ không cảm kích.”

“Đúng vậy.” Về mặt Tề Diệc Bắc có chút cứng ngắc, “Là chủ ý của ta.”

Mặc Vĩ Thiên thiếu chút nữa không nhịn được bật cười, đương nhiên là ý tứ của Tề Diệc Bắc, nếu Phó Du Nhiên mà biết thì lão Tề cũng không cần phải chạy tới đây dọa người. Hít sâu một hơi xong, Mặc Vĩ Thiên trấn định tinh thần nói: “Vậy còn ý nguyện của muội ấy, nếu như muội ấy toàn tâm toàn ý muốn xuất cung thì sao?”

“Không thể nào.” Tề Diệc Bắc đi tới trước người Mặc Vĩ Thiên, kiên quyết nói: “Ta sẽ không để cho huynh mang nàng đi, chỉ cần ta còn sống ta sẽ giữ chặt lấy nàng, để cho nàng cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh ta.” Hần nói xong thì nở nụ cười, thì ra cho nàng lời hứa hẹn cả đời cũng không hề khó khăn như hần tưởng tượng.

Khóe miệng Mặc Vĩ Thiên càng vênh lên càng cao, vắn vắn thất lưng cười to nói: “Muội ấy có chỗ nào tốt? Sao ta không phát hiện ra nhỉ?”

“Cái gì?” Mặc dù Tề Diệc Bắc đã trải lòng, cũng đã hạ quyết tâm nhưng khi nghe Mặc Vĩ Thiên nói như vậy thì trong lòng lại cảm thấy không thoải mái, lạnh mặt nói: “Huynh không biết nàng ấy tốt ở chỗ nào thì đưa nàng tín vật định tình làm gì chứ? Rồi vì sao nói muốn mang nàng xuất cung? Chẳng lẽ ngay từ khi vừa mới bắt đầu huynh cũng chưa từng đối xử nghiêm túc với nàng sao? Hoàn toàn là muốn đùa bỡn với tình cảm của nàng ấy?”

“Khụ!” Mặc Vĩ Thiên bị sặc một cái, bái phục thật, hần muốn đùa bỡn cũng tìm một cô nương dịu dàng, ai lại đi tìm cộp mẹ để đùa bỡn, hần đã chán sống đâu.

Thấy Mặc Vĩ Thiên cứ ho khan mà chẳng nói lời nào, Tề Diệc Bắc càng tin chắc ý nghĩ của mình, càng thêm chắc chắn mình làm đúng rồi, “Mất công ta còn tưởng rằng huynh tuy mặt ngoài phóng đãng nhưng trong lòng vẫn có Du Nhiên, không ngờ con người của huynh lại trong ngoài như một như vậy! May mà Du Nhiên không cùng huynh xuất cung, nếu không.”

“Đương nhiên ta trong ngoài không phải một người.” Mặc Vĩ Thiên thất bại vuốt vuốt trán, “Ai nói ta muốn mang muội ấy xuất cung?”

“. Nếu không.” Tề Diệc Bắc đang nói đến hứng khởi, thành linh bị Mặc Vĩ Thiên cắt ngang, hần nhíu mày, quan sát Mặc Vĩ Thiên hồi lâu xong mới nói: “Du Nhiên nói huynh giúp nàng ấy dò tìm vị trí của các huynh đệ trong trại.”

“Đúng vậy!” Mặc Vĩ Thiên ngồi trở lại bàn, thông thả nói: “Muội ấy không yên lòng về những huynh đệ kia nên nhờ ta đi thăm dò.”

Tề Diệc Bắc lại nói: “Nàng còn nói nếu tìm được những huynh đệ kia thì sẽ xuất cung.”

Mặc Vĩ Thiên nhún nhún vai, chỉ vào mình nói: “Vậy muội ấy có từng nói ‘muốn cùng Mặc Vĩ Thiên xuất cung’ không?”

Tề Diệc Bắc sững sờ, “Nhưng. Ngày hôm qua huynh vào cung không phải là muốn cùng nàng thương lượng chuyện xuất cung sao?”

Mặc Vĩ Thiên lắc đầu, Tề Diệc Bắc vội la lên: “Vậy chuyện huynh đưa nàng tín vật đính hôn, chắc không phải cũng là giả chứ?”

“Cái đó thì không phải giả, cái đó chỉ là muốn dọa người.” Mặc Vĩ Thiên đem đầu đuôi sự việc nói qua một lần, sau đó nói: “Không ngờ bản thân mình tự biên tự diễn lại để huynh thấy được.”

Tề Diệc Bắc hoàn toàn u mê, “Nhưng. Nhưng.” Nhưng nửa ngày, mới đột nhiên nhớ tới, “Vậy sao huynh không nói sớm cho ta biết, vừa rồi còn nói cái gì mà Du Nhiên là người rất quan trọng đối với huynh nữa chứ?”

Mặc Vĩ Thiên nghiêm trang nói: “Có người sáng sớm tinh mơ đã chạy tới ngăn người chẳng lẽ ta còn ngần ngại sao? Hơn nữa Du Nhiên là muội muội kết nghĩa của ta, thật sự rất quan trọng chứ bộ.”

Tề Diệc Bắc và Mặc Vĩ Thiên trừng nhau một hồi lâu, cuối cùng Mặc Vĩ Thiên ngoắt ngoắt tay với hắn, vui vẻ nói: “Ngày hôm qua Du Nhiên tìm ta vào cung đích xác là có chuyện lớn, chính là muốn ta nhanh chóng mang giúp đỡ mà muội ấy nhờ ta chuẩn bị vào cung thôi, huynh có muốn biết đó là gì hay không?”

Tề Diệc Bắc ngồi xuống bên cạnh Mặc Vĩ Thiên, “Là cái gì?”

Mặc Vĩ Thiên cười gian nói: “Huynh có biết vì sao tối hôm qua huynh bộc phát thú tính mà chạ vào muội ấy không? Chắc hẳn huynh uống không ít rượu nhỉ?”

“Nàng ấy thật sự hạ xuân được ta sao?” Mặc dù vẫn hoài nghi, nhưng chuyện nói ra thì Tề Diệc Bắc lại không tin được, “Tại sao?”

“Huynh thử nói xem? Quả thật nha đầu kia rất muốn bỏ chạy, nhưng muội ấy lại không an tâm về một người.” Mặc Vĩ Thiên cười nói: “Nếu huynh không tin, ta có thể cùng huynh vào cung tìm muội ấy đối chất, hỏi cho rõ ràng.”

Tình huống như thế còn phải dùng nhiều lời sao? Tề Diệc Bắc “nhảy dựng” lên đứng dậy, nha đầu kia lại nghĩ muốn bỏ chạy sau khi đã ăn hắn sao, loại chuyện như vậy, hắn quyết không thể dễ dàng tha thứ!

“Hồi cung!” Tề Diệc Bắc hét lớn một tiếng, Mặc Vĩ Thiên hấp ta hấp tấp theo sát phía sau, kịch hay vừa mới trình diễn, hắn cũng không nên bỏ lỡ.

Hai người một đường chạy về hoàng cung, Tề Diệc Bắc chỉ ước gì có thể sinh ra hai cái cánh bay trở về Đông cung, thấy cửa cung đang ở ngay trước mắt, trên mặt Tề Diệc Bắc lơ đãng hiện ra vẻ vui mừng, Mặc Vĩ Thiên lại dừng bước lại, Tề Diệc Bắc quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy Mặc Vĩ Thiên ném một vật gì đó đang cầm ở trong tay xuống hồ, rồi sau đó lại đuổi theo, nhìn thấy vẻ mặt hoài nghi của Tề Diệc Bắc thì cười nói: “Là đồ hồi nãy huynh đưa cho ta.”

Tề Diệc Bắc hơi xấu hổ cười cười, “Là ta hiểu lầm.”

Mặc Vĩ Thiên lắc đầu nói: “Chuyện là giả, nhưng ngọc bội là thật, đó là ngọc gia truyền nhà ta, tổng cộng có hai khối, đời đời tương truyền.”

“Cái gì?” Tề Diệc Bắc hoảng sợ nói: “Vậy huynh.”

Mặc Vĩ Thiên vỗ vai hắn một cái, “Có một chuyện quên nói cho huynh biết, sau khi chuyện này kết thúc, Du Nhiên đã trả lại ngọc bội cho ta.”

Tề Diệc Bắc ngơ ngác trừng mắt nhìn, “À?”

“Cho nên.” Mặc Vĩ Thiên thở dài, “Khoảng thời gian trước không phải Long bội của huynh bị mất sao? Tìm được chưa?”

Tề Diệc Bắc liền biến sắc, nhớ tới mình từ đầu đến cuối cũng không thèm nhìn qua ngọc bội một cái, “Cái đó phải.”

“Ai, già mất rồi, ngay cả khối ngọc bội cũng cầm không xong.” Mặc Vĩ Thiên ôm quyền than thở, “Mong rằng Thái tử điện hạ không nên trách tội mới phải.” Dứt lời, cười gian một đường thẳng hướng cung Trường Tín đi tới.

“Thái tử phi điện hạ!” Một tiểu cung nhân vội vàng vàng chạy vào trong viện, thấy Tiểu An Tử bèn lớn tiếng nói: “An công công, mau! Mau! Thái tử phi điện hạ.”

Tiểu An Tử đang buồn cả buổi sáng, thấy thế không khỏi phiền lòng mà nói: “Chuyện gì mà gấp thành như vậy?”

Tiểu cung nhân gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, “Thái tử điện hạ rơi xuống nước, mau thông báo với Thái tử phi điện hạ!”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Hai giọng nói đồng thời truyền đến, một là Tiểu An Tử, một giọng khác cũng đến từ tấm điện, nhưng là sau cửa điện, chốc lát sau chỉ nghe một tiếng hét to, rồi sau đó một tiếng vang thật lớn, cửa điện kêu “Kéo kẹt kéo kẹt” lung lay hai cái, rồi âm ầm ngã xuống đất, cánh cửa điện đáng thương chính là bị người ta đập ngã từ bên trong

90. Chương 89: Ngọt Ngào

Chương 89:

Tiểu An Tử và cả đám cung nhân ngoài điện đều bị hoảng sợ đến há hốc miệng mà nhìn, Phó Du Nhiên túm lấy người gần nhất hỏi “Thái tử ở đâu?”

Đáng thương cho cung nhân đến báo tin đã bị dọa sợ đến mức nói không ra lời, ngón tay run run chỉ chỉ phương hướng bên ngoài cung Trường Tín, ngay sau đó liền bị người ta ném sang một bên, nhìn lại thì thấy Thái tử phi đã tựa như một trận gió cuốn ra khỏi viện.

Phó Du Nhiên rất tức giận! Suy nghĩ lại, cả Đông cung này có ai có can đảm mà khóa trái cửa nhốt nàng ở trong phòng? Trừ Tề Diệc Bắc ra thì còn ai, giờ thì sao? Muốn trở lại tìm nàng tính sổ à? Được, muốn tính thì tính đi, không thấy rõ ràng nàng có năng lực ra ngoài nhưng vẫn ngoan ngoãn ở yên trong nhà hay sao? Chính là không muốn vào thời điểm sau cùng còn lưu lại cho hắn một cái ấn tượng bạo lực như vậy. Nhưng tên kia cũng không chịu thua kém, Phó Du Nhiên nhớ rõ lúc Phỉ Nhi rơi xuống nước, chính miệng Tề Diệc Bắc đã nói “Thái tử không biết bơi lội”, thế không biết bơi lội thì tới gần hồ nước làm cái quái gì hử? Người không biết bơi còn muốn đi bơi hử, muốn biểu diễn lặn xuống nước cũng không cần vào lúc này chứ.

Ra khỏi cửa Đông cung, từ xa đã thấy một nhóm người đang vây quanh bên hồ, cái hồ này nàng biết, được một người Hồ xây nên, nó nhỏ nhỏ, chỉ có tác dụng để ngắm cảnh, vậy có thể sâu bao nhiêu chứ? Nhưng cho dù là nước không sâu, đám cung nhân không có lương tâm này cũng không thể chỉ đứng xem náo nhiệt như vậy được, nàng đang chuẩn bị xông về phía trước, chợt liếc thấy có một người đang ngồi xổm ngay dưới gốc cây, chính là Mặc Vĩ Thiên, hắn đang ôm bụng cười đến ngật ngã, Phó Du Nhiên tức chết đi được, liền tiến lên đập hắn một cái ngã sấp xuống, nàng không thêm nói tiếng nào, cứ đập trước đã rồi tính. Chưa đi được hai bước đã bị Mặc Vĩ Thiên níu lại, nhét vào trong tay nàng một vật.điền đàn lê quý đôn

Phó Du Nhiên nhìn lại, thấy chính là mảnh ngọc bội của Tề Diệc Bắc liền kinh ngạc nói: “Tại sao nó lại ở trong tay huynh?”

Mặc Vĩ Thiên vui vẻ khoát tay: “Chút nữa ta sẽ giải thích, mọi người đi đi.”

Phó Du Nhiên cũng không kịp nghĩ nhiều, vội chạy đến bên hồ chen vào trong đám người. Trong hồ có mấy cái bóng đang đập nước, không thấy rõ người nào là Tề Diệc Bắc, mắt nàng nhìn chăm chăm vào trong hồ, còn tay thì bắt lấy một người bên cạnh hỏi: “Thái tử ở đâu? Cứu lên chưa?”

“Cái gì?” Người bên cạnh nàng nghe hỏi liền quay đầu lại, thấy là nàng thì cả kinh nói: “Nàng”

Phó Du Nhiên nghe tiếng liền quay đầu lại. Người bên cạnh nàng rõ ràng chính là Tề Diệc Bắc.

“Huynh Không phải huynh bị té xuống hồ sao?”

Tề Diệc Bắc lấy làm lạ hỏi: “Ai nói? Làm sao nàng biết ta ở chỗ này? Không phải cửa.”

Phó Du Nhiên khinh thường hừ một tiếng, “Chỉ bằng một cánh cửa mà muốn nhốt ta sao?” Nói xong lại nhìn ra hồ, “Đang làm gì thế?”

“Vớt ngọc bội.” Tề Diệc Bắc ngượng ngùng sờ lỗ mũi một cái, “Ta làm rách miếng Long bội xuống đây.”

“Cái gì?” Phó Du Nhiên nhìn hắn, lại cúi đầu nhìn miếng ngọc bội trong tay. Rốt cuộc là trò đùa quái gì thế này? Nàng cầm miếng ngọc bội quơ quơ trước mắt Tề Diệc Bắc, “Huynh khẳng định là đang nói cái này? Vừa rồi Mặc tiểu tử mới đưa cho ta nè.”

Khi Tề Diệc Bắc thấy rõ món đồ trong tay Phó Du Nhiên thì khóe mắt thoáng cái giật giật, sau đó hai quả đấm nắm chặt, cặp mắt phun lửa hét lớn một tiếng: “Mặc Vĩ Thiên!” diễn đàn lê quý đôn

Mặc Vĩ Thiên hấp ta hấp tấp chạy tới, “Thái tử điện hạ, tiểu nhân ở đây.”

Hít vào, hơi thở, lại hít vào, lại thở ta. Tề Diệc Bắc cứng rắn nặn ra một nụ cười. “Không có việc gì, cho bọn họ rút lui đi.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Phó Du Nhiên không hiểu ra sao. Tề Diệc Bắc im lặng nhìn nàng một chút, rồi nắm tay của nàng nhắm hướng Đông cung đi tới.

“Chậm một chút.” Mới vừa rồi nhất thời nóng lòng nên quên mất toàn thân mình vẫn còn đang ở trạng thái khó chịu sau trận “đại chiến”, giờ thấy Tề Diệc Bắc không có việc gì, Phó Du Nhiên mới thấy toàn thân mình vẫn còn rất đau và khó chịu.

Nhìn dáng đi cực kỳ quái dị của Phó Du Nhiên, Tề Diệc Bắc cười khẽ không dứt, đưa tay quơ tới ôm ngang nàng vào trong ngực.

Phó Du Nhiên kêu lên một tiếng, muốn bảo hấn buông nàng ra nhưng rồi lại không nỡ. Chỉ đành vùi cả khuôn mặt đã đỏ ửng vào trong ngực Tề Diệc Bắc. Nhìn nữ tử trong ngực ngay cả cổ cũng nhiễm một tầng màu hồng nhạt mê người, Tề Diệc Bắc bất giác thấy bụng dưới căng thẳng, không nhịn được bước nhanh hơn, nhưng vừa tới trước cửa cung Trường Tín chợt nhìn thấy Cố Khuynh Thành cùng Đông Phương Cẩn đang từ cửa Vinh An đi tới đây.

Thấy Tề Diệc Bắc, Cố Khuynh Thành mới thở phào nhẹ nhõm, “Trong nội cung truyền ra tin tức Thái tử ca ca rơi xuống nước khiến muội hoảng sợ vô cùng.”

Phó Du Nhiên vừa trông thấy Cố Khuynh Thành thì khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trắng bệch, từ trong ngực Tề Diệc Bắc nhảy xuống, không được tự nhiên nói: “Các người cứ trò chuyện đi.” Vừa xoay người muốn đi thì cổ tay lại bị Tề Diệc Bắc bắt được, giãy giụa hai lần cũng không tránh thoát đành để mặc hấn, Tề Diệc Bắc cũng không nhìn nàng, cứ nắm tay nàng thật chặt rồi nhìn Cố Khuynh Thành nói: “Muội chưa đi sao?”

Cố Khuynh Thành nhìn hai người trước mắt cứ lồi lồi kéo kéo, cười nói: “Thái tử ca ca đã thấy rõ tâm ý của mình, Khuynh Thành cũng không cần phải vội vã rời đi nữa.”

Tề Diệc Bắc sững sờ, giờ mới hiểu được lời nói ngày trước của Cố Khuynh Thành cũng chỉ là thử dò xét mình, trong lòng hết sức cảm kích, cười nói: “Hi vọng lúc trước ta không đem đến rắc rối gì uội.”

“Thái tử ca ca nói này lời thật khách khí rồi.” Cố Khuynh Thành cười nói: “Khuynh Thành phụng mệnh Hoàng thượng dẫn Hiến vương của nước Ngụy đi thăm thú Hoàng cung, nên cũng không quấy rầy Thái tử ca ca và biểu tấu nói chuyện nữa”

Cố Khuynh Thành dứt lời liền nhẹ nhàng khẽ chào, Đông Phương Cẩn cũng chấp tay với Tề Diệc Bắc, hấn đi bên cạnh Cố Khuynh Thành trông giống hệt bộ dáng của một sứ giả hộ hoa. Nhìn bóng lưng bọn họ, Phó Du Nhiên chua xót nói: “Không quan tâm sao? Cái tên Đông Phương Cẩn đó hình như có ý đồ, huynh không đi xem chừng Khuynh Thành muội muội của huynh sao?”

Tề Diệc Bắc cũng không nói chuyện, cười cười kéo Phó Du Nhiên vào trong cung, một đường trở lại tẩm cung, nhìn thấy hai cánh cửa nằm chổng chơ dưới đất, bật cười nói: “Ta đúng là xem thường nàng rồi.”

Phó Du Nhiên bĩu môi, “Từ trước đến giờ ta đều thô lỗ vậy đó.”

“Vậy sao?” Tề Diệc Bắc cười cười, “Hình như có nhiều chuyện nàng cần phải giải thích với ta thì phải.”

Phân phó đám người Vinh Thắng nhanh chóng sửa lại cánh cửa phòng, Tề Diệc Bắc dẫn Phó Du Nhiên vào nội thất, thông thả ung dung ngồi vào trên giường, “Nói đi.”

Phó Du Nhiên né tránh ánh mắt của hấn, “Nói gì?”

“Trước tiên nói về khối ngọc bội kia một chút đi, tại sao nó lại ở trên người nàng?”

“Nhặt được.” Câu trả lời rất hợp lý hợp tình.

“Tại sao không trả lại cho ta?”

“Nhìn có vẻ. Rất đáng tiền.” Có phần chột dạ.

“Bảo bối đáng tiền tại sao không để cất trong rương? Sao lại đeo trên cổ? Hả?” Tiếng cuối cùng tràn ngập âm thị.

Một màu đỏ ửng lặng lẽ xuất hiện trên gò má Phó Du Nhiên, “Sợ, sợ mất.”

“Vậy sao?” Tề Diệc Bắc cười cười ngoắc ngoắc ngón tay với Phó Du Nhiên, đợi nàng tiến lên liền đưa tay ôm nàng vào trong ngực, ghé vào bên tai nàng nói: “Thân thể còn khó chịu không?”

Mặt của Phó Du Nhiên lập tức đỏ bừng, Tề Diệc Bắc làm như không thấy mà nói: “Hồi này thấy đáng đi của nàng là lạ, sao lại bị vậy?”

Trời ơi, hắn muốn nàng xấu hổ đến chết sao? Phó Du Nhiên tránh thoát người ra, sắc mặt cố làm ra vẻ bình thường nói: “Tối hôm qua thật sự là ta đã dạ được huynh nên chuyện bị thất thân có thể thông cảm, có việc gì thì cứ việc nói thẳng đi, không cần quanh co lòng vòng!”

Tề Diệc Bắc cười đến rất vui vẻ, “Không phải nàng muốn đi sao?”

“Đúng vậy.” Phó Du Nhiên đáp vừa nhanh vừa lớn, “Chút nữa sẽ đi.”

“Tại sao hạ được ta?”

Tề Diệc Bắc tựa vào bên giường, bộ dáng không hề gấp gáp, Phó Du Nhiên gân cổ lên, “Chuyện cũng đã xong rồi, huynh còn muốn thế nào?”

“Không sợ sau khi xuất cung sẽ không tìm được phu gia (chồng) sao?”

“Ta. Ta cũng không thể tiến cung không công một chuyến được, về sau cùng lắm thì đến nước Sở, ở nơi đó dân chúng cởi mở, sẽ không quan tâm cái này.”

“Hả?” Tề Diệc Bắc nheo mắt lại, “Nàng nghĩ vậy thật sao?”

“Đúng vậy.”

“Ta còn tưởng rằng nàng vì yêu thích ta mới làm như vậy.”

”Ta đương nhiên. . .

Du Nhiên chột dừng lại, khuôn mặt đề phòng nhìn chằm chằm vào Tề Diệc Bắc, “Huynh nói cái gì?”

Tề Diệc Bắc đi tới trước người Phó Du Nhiên, cúi đầu nhìn chằm chằm nàng, chậm rãi nói: “Nàng thích ta, cho nên mới làm như vậy.”

Phó Du Nhiên nhìn thẳng vào mắt hắn, cảm thấy trên mặt càng lúc càng nóng nhưng cũng không trốn tránh, vẫn trừng đến lúc ánh mắt cũng mờ mờ rồi mới dời mắt đi, nhưng từ đầu đến cuối cũng không hề phản bác lấy một câu.

Nàng dĩ nhiên thích hắn, nếu như không thích thì có nữ nhân nào lại ngốc đến mức trước khi rời đi lại dâng lên sự trong trắng của bản thân.

Nàng hít sâu một hơi, “Ta không có gì có thể nói, chuyện ngày hôm qua huynh có thể coi như chưa từng xảy ra, ta sẽ không mang đến bất cứ phiền phức gì cho huynh đâu.” Nói xong liền đi ra cửa, nàng phải tranh thủ thời gian đến cung Tử Hồ nữa.

Tề Diệc Bắc nắm ở cổ áo nàng, “Cứ vậy mà đi sao? Không muốn biết suy nghĩ của ta ư?”

Phó Du Nhiên không quay đầu lại, trong lòng giãy giụa hồi lâu cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Nghĩ như thế nào?” Giọng nói vô cùng run rẩy.

“Ngày hôm qua ta về trễ.” Tề Diệc Bắc kéo Phó Du Nhiên về bên giường, nhìn nàng, “Ta đi tìm Khuynh Thành.”

Sắc mặt Phó Du Nhiên trầm xuống, nhưng cuối cùng cũng không phát tác, chỉ nhỏ giọng nói: “Giờ ta đi rồi huynh sẽ không cần chạy tới chạy lui phiền phức như vậy nữa.”

“Đúng vậy.” Tề Diệc Bắc gật đầu nói: “Chạy tới chạy lui như vậy rất phiền toái.”

Phó Du Nhiên cắn chặt hàm răng, nằng sợ vừa mở miệng liền muốn mắng chửi người.

Tề Diệc Bắc nói tiếp: “Muội ấy nói sẽ phải đi, muốn ta giữ muội ấy lại, còn nói chỉ cần ta mở miệng, muội ấy sẽ ở lại.”

Phó Du Nhiên giật mình. Ngẩng mặt lên nhìn hắn, hồi lâu lại nói giọng khàn khàn: “Nàng ta thật sự ở lại.”

Tề Diệc Bắc cười nói: “Ta không giữ muội ấy lại.”

Phó Du Nhiên chán nản nói: “Đó chính là vì nàng ta không muốn rời đi.”

“Quả thật muội ấy không có ý định đi.” Tề Diệc Bắc vừa nói vừa liếc Phó Du Nhiên, quan sát phản ứng của nàng.

Sắc mặt Phó Du Nhiên càng ngày càng tái nhợt, cúi đầu xuống nói: “Đó không phải là điều tốt sao, huynh nói xong rồi chứ?”

“Du Nhiên.” Thấy dáng vẻ của nàng, Tề Diệc Bắc cũng thấy mình đùa hơi quá lố, “Dụng ý của muội ấy chính là muốn giúp ta thấy rõ tâm ý của bản thân.”

Rất dễ nhận thấy Phó Du Nhiên lại thất thần, Tề Diệc Bắc nâng mặt nàng lên, “Cũng vì ta đã hiểu được tâm ý của mình, cho nên ta mới chạy về cung, ta rất sợ mất đi nàng.”

Phó Du Nhiên hoảng hốt, “Gạt người.”

“Nhưng mà ta lại không biết làm cách nào để giữ nàng lại cả.” Tề Diệc Bắc cười nhẹ. “Thật may là nàng đã hạ được ta.”

Gương mặt Phó Du Nhiên lập tức biến sắc, “Hạ được huynh là chủ ý của ta, huynh không cần suy nghĩ nhiều về chuyện xảy ra tối hôm qua.”

“Vậy sao?” Tề Diệc Bắc cười nói: “Nếu như ta không uống ly rượu kia thì sao?”

“ Cái gì?” Phó Du Nhiên kinh ngạc hắn, “Ta rõ ràng thấy huynh”

“Muốn nâng cốc mà không nuốt rượu xuống có rất nhiều phương pháp.”

Phó Du Nhiên ngơ ngác chớp chớp mắt, ngay sau đó trên mặt nhanh chóng thành màu đỏ bừng, “Huynh. Huynh biết trong rượu.”

“Đoán được một chút, nhưng không biết rốt cuộc là nàng đã cho thêm cái gì vào thôi.”

“Huynh thật sự không uống?”

Tề Diệc Bắc nhếch môi, chỉ cười không nói, Phó Du Nhiên cúi thấp đầu xuống tới ngực, lòng bàn tay vì khẩn trương mà xuất ra một tầng mồ hôi mỏng, “Vậy tại sao huynh lại còn.”

“Còn thế nào?” Tề Diệc Bắc xấu xa hỏi tới.

Phó Du Nhiên ngẩng đầu lên, cau giận nhìn chằm chằm hắn, Tề Diệc Bắc khẽ cười một tiếng rồi mới nghiêm túc nói: “Sở dĩ ta vẫn tiếp tục chuyện đó không phải là muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Mà là.” Hắn nâng cằm Phó Du Nhiên lên, “Mà là quả thực không nhịn được muốn nàng, ta từng cho rằng nàng và Vĩ Thiên là lưỡng tình tương duyệt, nhưng ta vẫn muốn nàng, cho dù làm vậy sẽ mất đi một người bạn tri kỷ từ nhỏ cùng nhau lớn lên.”

Nhịp tim Phó Du Nhiên dần dần gia tốc, không xác định nhìn Tề Diệc Bắc, Tề Diệc Bắc cười cười. “Bội Nhược cũng đã từng dùng qua chiêu này, nếu không phải ta chung tình với nàng thì đã sớm trở mặt rồi, sao lại phải thỏa mãn tâm nguyện của nàng kia chứ.”

Chung tình. Phó Du Nhiên rất vui khi nghe thấy hai chữ này của Tề Diệc Bắc, hắn nói bản thân chung tình với nàng, nàng nên tin tưởng sao? Khoan đã, hắn mới vừa nói gì? Vĩ Thiên? Mắc mớ gì tới huynh ấy chứ?

Phó Du Nhiên kéo giãn khoảng cách giữa hai người một chút, không hiểu ra sao mà nói: “Ta và Mặc Vĩ Thiên là lưỡng tình tương duyệt á? Có ý tứ gì?”

“Cái đó. . . . Là hiểu lầm.” Tề Diệc Bắc ôm Phó Du Nhiên vào trong ngực, “Ta sẽ từ từ giải thích cho nàng nghe, còn giờ nàng phải biết rõ điều này, ta. . . . Thích nàng, hi vọng nàng ở lại, đừng xuất cung nữa nhé, cũng không cần đi nước Sở gì đó, ở lại bên cạnh ta có được không?”

Phó Du Nhiên không thể tin được khi nghe lời hắn nói, lỗ mũi chua xót, “Huynh. . . . Gạt người. . . .”

Tề Diệc Bắc nắm chặt tay nàng, “Ta có lý do gì lừa nàng chứ?”

“Nhưng, làm sao huynh có thể thích ta chứ?” Phó Du Nhiên không tự tin nói.

“Cái này cũng phải từ từ nói.” Tề Diệc Bắc nhẹ nhàng áp đảo Phó Du ở trên giường, “Tới phiên nàng.”

“Ta cái gì?”

“Ta đã trải lòng mình với nàng rồi, vậy có phải nàng cũng nên cho ta biết tâm ý của mình chứ?”

“Ta. . . .” Phó Du Nhiên đỏ mặt ấp úng hồi lâu, “Ta. . . . Ta cũng rất thích huynh.”

“Chỉ có vậy thôi sao?” Tề Diệc Bắc hình như có chút không hài lòng, nhưng cũng không tiếp tục truy vấn nữa, vội vàng tiến tới bên cổ nàng ngửi nhẹ, “Thơm quá.”

“Đừng. . . .” Phó Du Nhiên nắm chặt cổ áo, “Ta còn chưa tắm.”

Nụ cười của Tề Diệc Bắc muốn ngừng cũng không ngừng được, ghé sát vào bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Vận động một cái trước rồi hẵng tắm.”

Phó Du Nhiên hô hấp không thông, miệng thở hổn hển, “Cửa, cửa còn chưa có sửa xong.”

Tề Diệc Bắc nâng người dậy, bật cười nói: “Chuyện nàng quan tâm cũng thật nhiều.”

Phó Du Nhiên che hai gò má không dám nhìn hắn, “Ta muốn nói, cửa còn chưa có sửa xong, sẽ bị người ta thấy đấy.”

“Chỉ đem quần áo trong bọc sắp xếp lại chỗ cũ cũng sợ bị người khác nhìn thấy sao?”

“À?” Phó Du Nhiên ấp úng nói: “Huynh nói ‘vận động’ chính là cái này à?”

“Chứ nàng nghĩ sao?” Tề Diệc Bắc cười trộm, rồi sau đó lại nhỏ giọng nói: “Ta cũng vậy muốn làm loại ‘vận động’ khác lắm, nhưng mà thân thể của nàng còn khó chịu đấy.”

Mặt Phó Du Nhiên lập tức đỏ như máu, Tề Diệc Bắc vuốt vuốt tóc của nàng, “Cuộc sống của chúng ta còn dài mà.”

Phó Du Nhiên nhìn vào ánh mắt của hắn, thấy trong đó là sự chân thành tha thiết cùng kiên định, rốt cuộc cũng tin tưởng lời nói của Tề Diệc Bắc, không khỏi cười khúc khích hai tiếng rồi nhẹ nhàng gạt đầu một cái, ôm cổ của hắn, thẹn thùng e lệ dâng lên đôi môi thơm. Loại đối xử này Tề Diệc Bắc cầu còn không được, một hồi lâu sau hai người mới thở hổn hển tách ra, Tề Diệc Bắc ổn định tâm thần một chút, lại đem cổ áo hơi bị mở ra của Phó Du Nhiên kéo lại, ép buộc mình suy nghĩ đến những chuyện khác.

“Đúng rồi, ” Tề Diệc Bắc nói: “Sao ta không thấy Lâm cô nương?”

Phó Du Nhiên mang vẻ mặt mê mang, còn có chút thờ nhẹ, sau khi suy nghĩ hồi lâu mới kinh hô nhảy xuống giường, “Chết rồi, không chừng bây giờ nàng ấy vẫn còn đang ngủ đấy.”

Vì để cho kế hoạch của mình tiến hành thuận lợi, Phó Du Nhiên đã ột ít thuốc vào chén canh của Lâm Hi Nguyệt. . . . Không cần thận ...cho nhiều hơn liều lượng bình thường một chút. . .

91. Chương 90: Tin Giật Gân

Chương 90:

“Thái tử điện hạ.” Vinh Thăng cẩn thận đến gần Tề Diệc Bắc, “Tối nay Thái tử phi điện hạ qua đêm ở chỗ Lâm cô nương ạ.”

Tề Diệc Bắc “Bốp” một tiếng vút bỏ quyển sách trên tay xuống bàn, ba ngày rồi, lừ lúc Lâm Hi Nguyệt bị một chậu nước lạnh dội cho tỉnh thì liền tự nhận mình bị cái gì mà “Hội chứng thuốc mê”, tạm giữ Phó Du Nhiên ở lại làm nha hoàn, trọn vẹn ba ngày rồi, cái gì mà trừng phạt Phó Du Nhiên chứ, rõ ràng là đang trừng phạt hần mà!

Lần thứ bảy đi tới nơi “Giam giữ con tin”, Tề Diệc Bắc đứng ngoài cửa ho nhẹ hai tiếng, đợi một hồi không thấy động tĩnh gì liền ho lớn tiếng hơn, cửa phòng bị người ở trong đẩy ra kêu “Ken két” một tiếng, Lâm Hi Nguyệt cười hì hì thò đầu ra ngoài, “Có việc gì thế?”

Tề Diệc Bắc cũng không nói nhảm, nhỏ giọng nói câu gì đó, Lâm Hi Nguyệt trợn mắt suy nghĩ một lúc sau đó nhìn vô trong phòng vẫy vẫy tay, Phó Du Nhiên buồn bực đi tới, nhìn Tề Diệc Bắc muốn nói lại thôi, Tề Diệc Bắc cười với nàng rồi nói với Lâm Hi Nguyệt: “Như thế nào?”

“Đồng ý!”

Trên đường trở về tắm cung, Phó Du Nhiên ngơ ngác đi theo sau lưng Tề Diệc Bắc, thật lâu sau mới hỏi: “Chàng nói gì với nàng ấy vậy?”

Tề Diệc Bắc không nói không rằng, chỉ cầm đầu lới kéo nàng đi, đợi vào tắm điện, lúc vừa mới khép cửa điện, Tề Diệc Bắc liền không kịp chờ đợi ôm lấy Phó Du Nhiên nói: “Ta nhớ nàng quá.” diễn đàn lê quý đôn

Trên mặt Phó Du Nhiên nóng lên, nhưng cũng không lùi bước, vòng chắc cổ Tề Diệc Bắc, “Ta cũng vậy ưh.” Lời còn chưa dứt, đôi môi đã bị che lại, Tề Diệc Bắc tận tình thưởng thức hương vị ngọt ngào mà mình ngày nhớ đêm mong, ôm cả người Phó Du Nhiên đi tới giường.

Toàn thân Phó Du Nhiên nóng hôi hổi, nhưng vẫn còn chưa quên.

“Rốt cuộc thì chàng đã nói gì với nàng ấy?”

Hai tay của Tề Diệc Bắc đang bận rộn nơi cổ áo nàng, “Đừng nghĩ đến mấy chuyện dư thừa nữa.”

“Ta rất muốn biết.”

Tề Diệc Bắc đã thành công cởi bỏ một tầng chướng ngại vật thứ nhất, bây giờ là tầng thứ hai, được, rất thuận lợi, tiếp theo là sợi dây buộc cái yếm.

“Cai đó của ta đến rồi.”

Tề Diệc Bắc dừng lại động tác trên tay, “Cái gì?”

“Chính là. Cái đó, bất tiện ấy.”

Tề Diệc Bắc nhú chặt mày đưa tay thử dò xét, Phó Du Nhiên thấy thế vội vàng chụp lại, Tề Diệc Bắc ảo não nắm tóc, “Sao lại nhanh như vậy?” Bọn họ mới làm chuyện kia có một lần, đây cố tình là muốn hành hạ hần hay sao? truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đôn

Phó Du Nhiên khép lại xiêm áo, bĩu môi nói: “Nếu không chàng đi tìm đám người Nguyệt Hoa mà giải tỏa.”

Tề Diệc Bắc ngồi dậy quan sát nàng nửa ngày, hơi híp mắt lại nói: “Nàng thật sự muốn để ta đi?”

Phó Du Nhiên oán hận nhìn hần, “Người ta nói Đại lão bà (vợ cả) không thể làm đổ phụ.”

“Ai nói?” Tề Diệc Bắc thật tò mò.

“Sư phó dạy nữ công gia chánh cho Lâm Hi Nguyệt nói.” Trước mắt Phó Du Nhiên hiện ra một khuôn mặt mẹ kế, “Bà ấy còn nói, nữ nhân phải tam tòng tứ đức, nhất là Đại lão bà, phu quân có cưới tiểu thiếp cũng không thể ghen tỵ, nếu không sẽ bị đuổi ra khỏi cửa.”

Tề Diệc Bắc cười cười nhéo gương mặt của nàng, “Không làm đổ phụ mà còn bày ra sắc mặt này hả?”

Phó Du Nhiên hừ lạnh một tiếng, “Những người đã qua cửa thì ta không có biện pháp nào nữa, nhưng mà tương lai chàng đừng mơ tưởng tái giá!” Dừng một chút lại buồn buồn nói: “Nếu như chàng nói muốn cưới Cổ Khuynh Thành, có thể ta sẽ phải đồng ý.”

“Tại sao?”

“Vì chàng rất yêu thích nàng ta.” Phó Du Nhiên không nhịn được đá rơi chiếc giày xuống, lăn một vòng vào giữa giường, “Chàng đi đi, làm xong việc thì lập tức trở về, trước khi vào cửa nhớ tắm rửa trước, nếu không ta sẽ dùng đại hình phục vụ chàng!”

Tề Diệc Bắc sắc mặt một cái, kế tiếp nằm xuống cạnh Phó Du Nhiên, chống cằm nhìn nàng nói: “Vậy sự phụ nữ công có nói rằng làm thê tử phải ứng xử một cách thùy mị, hòa nhã lịch sự, không được ăn nói thô lỗ hay không?”

Phó Du Nhiên buồn bực thật lâu mới nói: “Tính ta vốn đã như vậy, không ai bắt chàng phải thích cả.”

Tề Diệc Bắc từ phía sau ôm lấy Phó Du Nhiên, cười khổ nói: “Nếu như không yêu thích thì tội gì ta phải gắng sức giữ nàng lại, chỉ là. . . . Có thể dừng dừng từ ‘Làm việc’ để hình dung chuyện kia không?”

“Vậy phải nói thế nào?” Phó Du Nhiên suy nghĩ một chút, “Sinh hoạt phu thê sao?”

Tề Diệc Bắc buồn bực ho một tiếng, rõ ràng là không hài lòng lắm, Phó Du Nhiên tức giận nói: “Vậy thì gọi là ‘Hành lễ’ đi, hành lễ với Chu Công, chàng hài lòng chưa? Đi đi, chàng đi ‘hành lễ’ đi, đừng làm phiền ta nữa!”

Tề Diệc Bắc một đường dán vào cổ Phó Du Nhiên hôn khẽ, “Nhưng ta chỉ muốn nàng, phải làm sao đây?”

Tâm tình Phó Du Nhiên tốt hơn một chút, xoay người lại buồn bực nói: “Ta cũng vậy muốn cùng chàng. . . . Cái đó, nhưng cái đó lại tới, thật là không có tiền đồ!”

Tề Diệc Bắc cảm thấy bộ dáng Phó Du Nhiên tức giận lại buồn bực này rất đáng yêu, hân hân lên đôi môi của nàng, bàn tay không an phận từ dưới yếm thăm dò vào, nắm lấy mềm mại đầy đặn của nàng, Phó Du Nhiên thở dốc một tiếng, muốn ngăn cản, lại nghe thấy Tề Diệc Bắc nỉ non nói: “Đã không được ăn thịt, thì cũng nên để cho ta uống chút canh chứ.” Nói xong một đường hôn xuống phía dưới, dùng răng mở dây áo yếm, đầu ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc hai đỉnh đồi của nàng, cho đến khi bọn chúng nở rộ lên, trong mắt Tề Diệc Bắc tràn đầy than thở, cúi đầu ngậm vào, nhẹ nhàng mút, Phó Du Nhiên đã sớm xấu hổ nhắm chặt mắt, cảm thụ khoái cảm mà Tề Diệc Bắc mang đến cho nàng.

Tề Diệc Bắc hôn khắp thân thể mềm mại trắng như tuyết, thẳng đến khi hôn đến chỗ bụng dưới của Phó Du Nhiên, mới nâng người lên dùng sức ôm chặt lấy nàng, giọng nói khàn đục: “Nàng đúng là yêu tinh hại người, chính là muốn mài ta từ từ cho đến chết.”

Phó Du Nhiên ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn hôn cằm dưới của hắn, tràn đầy ý xấu hổ mà cười nói: “Mấy ngày nữa sẽ bồi thường cho chàng thật tốt.”

“Nhất định phải thế.” Tề Diệc Bắc siết chặt hai cánh tay, mãi đến khi Phó Du Nhiên bị ôm đến hít thở không thông, nhưng cho dù như thế, Phó Du Nhiên vẫn cứ canh cánh chuyện lúc này: “Rốt cuộc chàng đã nói gì với Lâm Hi Nguyệt vậy?”

Lực trên cánh tay Tề Diệc Bắc buông lỏng một chút, u oán nói: “Ta hỏi nàng ấy có muốn làm nghĩa nữ của lão sư hay không.”

Phó Du Nhiên sốc lại tinh thần, “Lần trước không phải chàng đã nói là không thể thực hiện được sao?”

“Vì việc lớn trước mắt cần phải giải quyết.” Tề Diệc Bắc buồn bực nói: “Vốn định sẽ không giúp nàng ấy nhưng không ngờ. . . .”

Phó Du Nhiên cười trộm, “Nếu như không có chuyện này xảy ra, ta cũng sẽ liều chết chạy trở về rồi.” Nói xong lại lo lắng: “Chỉ là chuyện này vẫn nên nghĩ cách mới được, quả thật Lâm Hi Nguyệt rất cần một cái thân phận.”

“Yên tâm.” Tề Diệc Bắc hôn nàng một cái, “Cứ để ta tìm cách.”

Kêu suy nghĩ là suy nghĩ tận mấy ngày, Lâm Hi Nguyệt và Hoài vương cũng tiến triển một cách thần kì, ngày ngày đi sớm về trễ, Phó Du Nhiên đã hỏi mấy lần nhưng Lâm Hi Nguyệt chỉ ấp a ấp úng lấp liếm cho qua, có điều thấy bộ dáng ngượng ngùng lúc nói chuyện của nàng ấy, thật khiến cho người ta tò mò vô cùng, đang lúc Phó Du Nhiên không thể nhịn được nữa muốn ra tay bức cung, lại có một việc xảy ra phân tán hơn nữa lực chú ý của nàng.

Theo tin tức tình báo Mặc Vĩ Thiên cung cấp, cái tên Vương gia nước Ngụy Đông Phương Cẩn, chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủn đã yếu say đắm Cố Khuynh Thành, tuyên bố nếu không phải là “Khuynh” thì không cưới, đến mức không thấy Khuynh Thành thì không nuốt được cơm, hơn nữa còn tuyên bố sau khi về nước sẽ giải tán toàn bộ tiểu thiếp tiểu quan của mình, còn ngoài dự đoán hơn nữa chính là, hấn lấy lý do “Thành lập tốt quan hệ bang giao hai nước” mà hướng Chiêu Thái đế cầu hôn, cũng nói lên đề nghị “Hoán thân” (Hai nhà cưới con gái của nhau làm dâu), dùng Thái Bình Công chúa đổi lấy Cố Khuynh Thành, Cố Khuynh Thành dĩ nhiên là gả cho hấn, còn Tử Yên Tùy tiện đi, không phải thích Hoài vương sao? Gả cho Hoài vương là được, thông qua hành động này sẽ làm cho tình hữu nghị giữa hai nước trường tồn.

Vì thế mà Chiêu Thái đế đặc biệt mở một cuộc thương nghị, chúng thần tử đều nhất trí cho rằng thần kinh của vị Vương gia này có chút vấn đề, tốt nhất là phái người đến nước Ngụy để tìm hiểu ngọn ngành trước, cũng thông báo cho nước Ngụy đến đón hấn về. Cái gì mà hoán thân chứ, nhìn bộ dáng hấn lúc đề cập đến Tử Yên giống như chỉ ước sao có thể mau mau bán đứt nàng ta đi, muốn dùng một bà tám để đổi lấy đệ nhất mỹ nữ Đại Tấn sao? Thật là hoang đường!

Đông Phương Cẩn bị Chiêu Thái đế không cứng không mềm đẩy trở về, mặc dù như thế, hấn vẫn không hề chùn bước mà ở lại, lệnh cho tất cả các quan viên đi theo hấn đến Đại Tấn quay về nước Ngụy, để cho bọn họ chuyển lời, nói Đông Phương Cẩn hấn tính toán trở thành con dân Đại Tấn rồi, xin phụ mẫu không cần nhớ thương ... vân... vân. Cùng ở lại còn có Đông Phương Tử Yên, hình như nàng ta rất rõ ràng tình cảnh của mình, nàng thà ở lại nước Tấn phải đề phòng khuôn mặt bất cứ lúc nào cũng có thể bị đen, cũng không muốn trở về nước Ngụy để bị trừng phạt, huống chi nơi này còn có Hoài vương.

Vì vậy Hoài vương càng siêng năng chạy vào trong cung hơn, không phải là bởi vì trong cung có một Lâm Hi Nguyệt, mà bởi vì ở bên ngoài cung có một Đông Phương Tử Yên cực kỳ phiền toái luôn quẩn lấy hấn. Ngày ngày đến trước cửa phủ Hoài vương cấm chốt, ai chịu cho nổi? Dứt khoát trốn vào cung cho rồi, dù sao không có chỉ ý, nàng ta còn có thể lén xông vào hoàng cung hay sao?

Cố Khuynh Thành cũng làm theo Hoài vương nhưng lại không có hiệu quả lắm, Đông Phương Cẩn thường thường sẽ dùng thủ đoạn ngoại giao, thẳng từng yêu cầu Chiêu Thái đế rằng mình muốn đi thăm hoàng cung, hơn nữa còn dùng chiêu bài tình thân, lợi dụng Tử Yên để kéo gần khoảng cách với Cố Khuynh Thành, điều này làm cho Cố Khuynh Thành quyết định rời đi trước thời hạn.

“Đi sao?” Tề Diệc Bắc khẽ cau mày đi hai bước, “Bởi vì Đông Phương Cẩn?”

Cố Khuynh Thành bắt đầu dĩ cười một tiếng, “Vốn là còn muốn ở lại một thời gian nữa, chỉ là hiện tại.” Lúc nói chuyện nụ cười trên khuôn mặt nàng tựa như mang chút ngượng ngùng, “Hình như Đại sư huynh có chút không yên lòng đấy.”

Tề Diệc Bắc bật cười nói: “Đổi lại là bất kỳ nam nhân nào cũng sẽ không yên lòng, không bằng dứt khoát để cho sư huynh của muội đi gặp cứu cứu cầu hôn đi, định ra danh phận cho hai người luôn, như vậy mọi chuyện cũng trở nên dễ dàng rồi.”

Cố Khuynh Thành khẽ mấp máy môi nhưng cũng không nói gì, đầy mắt che đầy một tầng ám ức, rồi sau đó khẽ cười nói: “Dù sao tiếp tục ở lại trong kinh không phải là kế hoạch lâu dài, muội còn phải trở về cùng sư huynh thương lượng ngày giờ lên đường.”

Lời vừa nói ra này, Tề Diệc Bắc thật không hiểu vì sao Cố Khuynh Thành không đồng ý biện pháp này, ngay cả Phó Du Nhiên cũng mê mang.

À Phó Du Nhiên trốn vào một chỗ hết sức an toàn trong điện, nếu như không cố ý tìm kiếm, rất khó phát hiện sự tồn tại của nàng.

Không sai! Sáng sớm Cố Khuynh Thành đã vào cung, mà Tề Diệc Bắc lâm triều chưa về, Phó Du Nhiên đoán có lẽ hai người đang trò chuyện trong đại điện, nên đã đến đó mai phục trước.

Vốn định thăm dò địch tình một chút, nhưng lẳng lẳng nghe nghe lại thấy có điểm bất thường, Tề Diệc Bắc lại khuyên Cố Khuynh Thành lập gia đình? Có lầm hay không? Hoàn toàn buông tha rồi hả? Cái ý niệm này khiến Phó Du Nhiên hơi hơi mừng thầm một chút, nhưng khi nghe thấy giọng điệu của Cố Khuynh Thành, giống như là không muốn gả cho sư huynh nàng ta vậy, chẳng lẽ nàng ta tình cũ bùng cháy, muốn

châm lại lửa tình với Tề Diệc Bắc? Vấn đề này thật nghiêm trọng, củi khô lửa bốc, còn không ăn nhịp với nhau sao?

Tề Diệc Bắc nói: “Như vậy cũng tốt, chỉ là, trước khi muội rời kinh, ta muốn gặp mặt sư huynh của muội.”

“Thái tử ca ca” Về mặt Cố Khuynh Thành biến đổi, “Huynh ấy.”

Tề Diệc Bắc khoát khoát tay, “Muội quanh năm ở bên ngoài, cứu cứu rất lo lắng uội, người làm huynh như ta cũng phải gặp mặt muội phụ tương lai một lần, đợi cứu cứu hỏi đến thì cũng có câu trả lời thỏa đáng.”

Cố Khuynh Thành cười e thẹn, rồi sau đó lại dần dần lộ vẻ tái nhợt, nàng đi tới bên cạnh Tề Diệc Bắc nhỏ giọng nói: “Không phải là không muốn để cho các huynh gặp mặt, thật sự là.” Nàng dừng một chút, cười khổ một tiếng nói, “Thật sự là cho tới nay, đều là Khuynh Thành đơn phương, sư huynh đối với muội cũng không có nửa điểm vượt qua khuôn phép.”

.

Trên đại diện yên tĩnh khác thường, Phó Du Nhiên ngay cả thở mạnh một cái cũng không dám, đúng là một tin tức giật gân, người hoàn mỹ như Cố Khuynh Thành mà cũng phải chơi trò thăm mền, xem ra vị Đại sư huynh này thật không phải là một nhân vật tầm thường.

Tề Diệc Bắc làm ra vẻ mặt như nhìn thấy quỷ, “Hắn không phải là nam nhân à?”

“Thái tử ca ca.” Cố Khuynh Thành hơi cúi đầu tránh mắt nhìn hắn một cái, Tề Diệc Bắc khoanh hai tay ở trước ngực, sắc mặt trầm xuống, quanh thân tản mát ra từng trận chiến ý, “Nếu đúng như vậy, ta càng muốn gặp hắn.”

92. Chương 91: Vị Đại Sư Huynh Thần Bí

Chương 91:

Nhìn Tề Diệc Bắc tiễn Cố Khuynh Thành ra cửa, Phó Du Nhiên không khỏi lâm vào trầm tư, cái vị Đại sư huynh này thật không đơn giản, xem ra phải đi thăm dò để tìm hiểu ngọn ngành mới được.

“Nàng trèo cao như vậy để làm gì?”

Một giọng nói đột nhiên truyền đến khiến Phó Du Nhiên sợ hết hồn, thân thể nghiêng một cái, luống cuống tay chân ôm lấy xà ngang rồi nhìn xuống dưới, thấy Tề Diệc Bắc đang đứng ở trong điện ngựa đầu cười tùm tùm nhìn nàng.

Phó Du Nhiên ngượng ngùng sờ lỗ mũi một cái, chậm rãi ngồi vào trên xà ngang, “À. Ta muốn kiểm tra xem xà nhà có bị côn trùng đục không ấy mà.”

Tề Diệc Bắc còn lâu mới tin, “Mau xuống đây, coi chừng té đấy.”

Phó Du Nhiên mượn lực trên tay một cái rồi nhảy phốc xuống phía dưới, dễ dàng đứng ở trước mặt Tề Diệc Bắc, khinh thường nói: “Đây có là gì? Cây cao hơn thế này ta cũng từng leo qua rồi đấy.”

Tề Diệc Bắc gật đầu, lần đầu bọn họ gặp mặt chính là lúc nàng đang ở trên cây, xem ra là làm thành quen rồi.

“Đang nghe trộm à?”

Phó Du Nhiên chỉ vào Tề Diệc Bắc lớn tiếng nói: “Không có chứng cứ không nên nói chuyện lung tung.”

Tề Diệc Bắc cười khẽ hai tiếng, ôm lấy eo của nàng, ở môi nàng chạm khẽ xuống, nhỏ giọng nói: “Hôm nay đã được chưa?”

Ám hiệu trong giọng nói khiến Phó Du Nhiên đỏ mặt lên, tràn đầy ý xấu hổ gật đầu, nhưng lại sừng mặt lên nói: “Hôm nay chàng có rảnh không? Không cần đi quan sát tình địch sao?”

“Tình địch gì?”

“Chính là vị đại sư huynh đấy.”

Tề Diệc Bắc bật cười nhéo nhéo mũi Phó Du Nhiên. “Còn nói không có nghe lén.”

Phó Du Nhiên mím môi hừ một tiếng, lại nói: “Ta cũng muốn đi.”

“Đi đâu?”

“Cùng chàng quan sát địch tình.” Phó Du Nhiên đứng chống nạnh nói: “Nếu chàng không dẫn ta đi, ta cũng sẽ dùng phương pháp của mình để đi, cho chàng chọn một trong hai.”

“Ta nhất định phải chọn sao?” Tề Diệc Bắc lộ vẻ buồn bực, “Lát nữa đến chỗ mẫu hậu nói ngày mai nàng muốn về thăm nghĩa phụ, theo ta cùng xuất cung.”

Phó Du Nhiên lộ ra vẻ mừng rỡ, “Ta sẽ đi ngay bây giờ.”

Hừ, mặc kệ vị đại sư huynh kia có phải là nam nhân hay không. Nàng đều phải “Giúp” Cố Khuynh Thành bắt lấy hân, trừ bỏ hậu hoạn.

Buổi tối hôm đó, bên trong tấm điện Đông cung bộc phát một cuộc chiến kịch liệt trước nay chưa từng có, Vinh Thăng và Tiểu An Tử tự giác thối lui đến cửa điện hơn hai trượng, chỉ sợ nghe được động tĩnh gì không nên nghe lại luôn phải đề phòng Lâm đại cô nương lén lút ngồi rình ở góc tường. Thông qua một gian dài tiếp xúc, trong Đông cung từ có một con cộp mẹ nay biến thành hai, khụ! Thật là bất hạnh. diễn đàn lê quý đôn

Bên trong điện lại càng thêm đặc sắc, mặc dù đã là đầu mùa đông nhưng lại như có một luồng sóng nhiệt đập thẳng vào mặt, dưới ánh nến mờ nhạt, hai bóng dáng ở trên giường đang tận tình vũ động, ái ngữ nỉ non cùng với tiếng thở dốc động tình chiếm hết toàn bộ không gian, mồ hôi thấm ướt đẫm chần dưới thân mà hai người lại tựa như không biết mệt mỏi bầu vú thật chặt lấy đối phương. Lòng bàn tay áp vào nhau, tìm đối tìm. Luật động mạnh mẽ cùng nhiệt tình nghênh hợp, độ phù hợp hoàn mỹ khiến hai người đồng thời đạt tới độ vui sướng trước nay chưa có. Nhiệt độ trong phòng thật giống như càng nóng thêm, từng hồi ấm áp xua tan sự lạnh lẽo đầu mùa đông, cũng khiến cho ban đêm trở nên ngắn ngủi.

“Du Nhiên?”

Phó Du Nhiên mơ mơ màng màng “Ừm” một tiếng, giọng nói kia lại chưa từ bỏ ý định vang lên lần nữa, “Du Nhiên?”

Giọng nói ấm áp, trong trẻo, là giọng nói của Tề Diệc Bắc.

Phó Du Nhiên hơi mở một con mắt, quả nhiên, gương mặt tuần tú của Tề Diệc Bắc đang ở trước mắt. Nàng khẽ giật giật thân thể, cả người giống như mệt rã rời không muốn cử động. Tề Diệc Bắc ngồi ở bên giường, đầu lòng ôm nàng vào trong lòng, “Nàng nằm thêm đi, xem ra hôm nay không thể xuất cung rồi.”

“Không được!” Phó Du Nhiên từ từ chống đỡ người đứng dậy, “Chàng vào triều trước đi, sau khi trở về thì ta đã ổn rồi.”

Tề Diệc Bắc nhéo gương mặt của nàng, “Đồ ngốc, ta đã sớm lâm triều về rồi.”

“Cái gì?” Phó Du Nhiên nhìn ra cửa sổ, sắc trời quả nhiên đã sớm sáng choang, nàng vội vàng ngồi dậy tìm xiêm áo, lại lớn tiếng kêu Tiểu An Tử, Tiểu An Tử một chân mới vừa bước vào trong nhà liền bị Tề Diệc Bắc ngăn cản, nữ nhân của hân, cho dù là thái giám cũng đừng mong được nhìn một cái.

Kéo ra cửa tủ đựng xiêm áo, Tề Diệc Bắc lật đi lật lại, tìm ra một bộ trung y sạch sẽ, lại đến trước giường tự tay giúp Phó Du Nhiên mặc vào, Phó Du Nhiên xấu hổ đến mức thân thể cuộn thành một cục giống như một con tôm luộc chín, cả quá trình mặc xiêm áo, Tề Diệc Bắc không nhịn được lại chiếm chút tiện nghi, thấy hân như vậy sự yêu thương và xấu hổ của Phó Du Nhiên cũng nhau xông lên, ý nghĩ trong lòng cũng càng thêm kiên định, không thể để cho Cố Khuynh Thành có bất kỳ cơ hội nào, tuyệt đối không!

Không bao lâu sau, một chiếc xe ngựa trông hết sức đơn giản chạy ra khỏi cửa hồng Hoàng cung, Phó Du Nhiên dựa vào trong ngực Tề Diệc Bắc oán trách nói: “Tại sao không để cho Lâm Hi Nguyệt đi cùng chúng ta ngoài?”

Tề Diệc Bắc hừ một tiếng, “Hai người các nàng ở chung một chỗ chỉ biết gây chuyện, chúng ta xuất cung làm việc vẫn nên khiêm tốn một chút.”

Phó Du Nhiên cắn môi định lên tiếng, Tề Diệc Bắc lại cười xoa xoa tóc nàng, “Nàng nghĩ rằng nàng ấy muốn xuất cung sao? Tề Thụy Nam mỗi ngày đều chạy vào trong cung, nàng ấy chỉ ước gì dính luôn ở trong cung mới tốt.”

Phó Du Nhiên bĩu môi gật đầu một cái, “Cũng đúng là như thế, chỉ là nàng ấy nhất định không chịu kể cho ta nghe trình độ tiến triển với Hoài vương đến đâu rồi, thật là không có lương tâm.”

Tề Diệc Bắc không biết đang suy nghĩ gì mà có chút mất hồn, thật lâu mới nói: “Nàng không cảm thấy Tề Thụy Nam đối với Lâm Hi Nguyệt nhiệt tình quá mức sao?”

Phó Du Nhiên bắt mắt trừng mắt với hắn, “Cái gì gọi là nhiệt tình quá mức? Hi Nguyệt cũng đâu có đến nỗi đâu, chẳng lẽ Hoài vương không thể phát hiện chỗ tốt của nàng ấy hay sao?”

Tề Diệc Bắc than nhẹ một tiếng, “Chỉ hi vọng là như thế.”

Phó Du Nhiên gật đầu, lại vén màn cửa lên nhìn ra ngoài, “Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?”

“Đi Thanh U biệt uyển.” Nhìn vẻ mặt khó hiểu của Phó Du Nhiên, Tề Diệc Bắc bèn giải thích: “Nơi đó chính là nơi cứu cứu đặc biệt ban cho Khuynh Thành.”

Phó Du Nhiên ngạc nhiên nói: “Chàng đến đó nhiều lần như vậy mà cũng không gặp sư huynh của nàng ấy sao?”

Tề Diệc Bắc lắc đầu, “Hôm qua ta mới biết, sư huynh của muội ấy căn bản không ở Thanh U biệt uyển, mà ở tại Vân Lai cư.”

Vân Lai cư cũng là khách điểm cao cấp có danh tiếng ở Kinh Thành, Phó Du Nhiên kinh ngạc nói: “Có sẵn phòng ốc tại sao không ở mà phải ra khách điểm ở vậy?”

Tề Diệc Bắc vẻ mặt cổ quái, “Khuynh Thành nói sư huynh muội ấy muốn tránh hiềm nghi.”

“À?” Cơ hội như thế người khác cầu còn không được ấy chứ? Nếu đổi lại là Đông Phương Cẩm thì để cho hắn đến trước cửa Thanh U biệt uyển ngã ra đất ngủ có lẽ hắn cũng rất vui lòng. Phó Du Nhiên dựa sát trong ngực Tề Diệc Bắc, “Ngày hôm qua ta nghi ngờ một điều hình như đúng rồi, không biết hắn có phải là nam nhân không nữa.”

Không phải là nhân yêu chứ? Phó Du Nhiên ác độc nghĩ.

Nhìn Phó Du Nhiên đang thâm cười trộm, Tề Diệc Bắc cũng cười hỏi “Cười gì vậy?”

Phó Du Nhiên lắc đầu, nhìn hắn nói: “Chúng ta không nên đến Thanh U biệt uyển, nên đến Vân Lai cư trước.”

Tề Diệc Bắc sững sờ, suy nghĩ một chút mới gật đầu nói: “Ý nàng là trực tiếp đi tìm sư huynh của Khuynh Thành?”

Phó Du Nhiên trừng mắt nhìn, “Đúng vậy.”

Vì vậy xe ngựa quay đầu, hướng đường cái náo nhiệt nhất Trường An đi tới, nghe thấy tiếng người la hét ầm ĩ ngoài xe ngựa, Phó Du Nhiên biết là bọn họ đã gần đến nơi muốn đến rồi.

Quả nhiên, không bao lâu sau thì xe ngựa dừng lại, Vinh Thăng đứng ngoài rèm nói: “Công tử, chúng ta đã đến.”

Vân Lai cư, ba chữ rồng bay phượng múa treo cao trên cửa, có hai tiểu nhị ân cần cao giọng đưa đón tân khách lui tới ở cửa, vừa thấy ba người Tề Diệc Bắc thì lập tức tiến lên, “Hoan nghênh ba vị khách quan, xin hỏi các vị là nghỉ ngơi hay là ở trọ ạ?”

“Nghỉ ngơi!” Phó Du Nhiên thấy nhiều người thì rất hưng phấn, xung trận bước vào trong khách điểm trước tiên.

Vân Lai cứ, quả nhiên là khách tựa như Vân Lai (mây— ý chỉ có nhiều khách), mặc dù còn chưa tới giờ cơm mà trong hành lang rộng rãi đã khách ngồi hết gần nửa, Phó Du Nhiên kêu tiểu nhị tới hỏi: “Ta muốn hỏi thăm một người, người có thấy một vị công tử, thường thường có một. . . . Có lẽ là hai cô nương xinh đẹp tìm đến? Một thường mặc áo lam, một thường mặc áo tím.”

Tiểu nhị suy nghĩ một chút mới cười nói: “Thật xin lỗi, khách lui tới tiểu điểm quá nhiều nên nhất thời tiểu nhân không nhớ rõ ràng lắm, không biết tôn tính đại danh của vị khách quan kia là gì ạ, tiểu nhân sẽ đi điều tra thêm?”

Phó Du Nhiên xua xua tay rồi tới một bàn trống ngồi xuống, đôi tay chống cằm, đôi mắt một khắc cũng không ngừng liếc khách trong quán, Tề Diệc Bắc cười bảo tiểu nhị lấy chút thức ăn, lại nhìn Phó Du Nhiên nói: “Coi như hắn đang trước mặt nàng, nàng cũng không nhận được.”

Phó Du Nhiên liếc xéo hắn một cái, “Đều tại chàng vô dụng, muốn xem xét dịch tình mà ngay cả tên người ta là gì cũng không biết.”

Tề Diệc Bắc cười gượng hai tiếng, hắn định đến chỗ kia tìm người hỏi thăm vài điều, ai ngờ được Phó Du Nhiên lại đột nhiên đề nghị trực tiếp tới nơi này chứ?

“Này này này, có phải là vị công tử kia không?”

Tề Diệc Bắc quay đầu, theo ánh mắt Phó Du Nhiên nhìn lên, thấy một vị công tử vừa mới bước vào cửa, cũng coi là có tác phong nhanh nhẹn, khí vũ bất phạm, tay cầm trường kiếm, nhìn bộ dáng giống như là một người trong giang hồ.

“Ta thấy không giống, ” Tề Diệc Bắc nhìn sau lưng người kia, “Ta thấy người đi phía sau mới giống.”

Chỉ thấy có một vị nam tử áo trắng đi sau lưng người kia. Mặt như ngọc, lịch sự nho nhã, ánh mắt Phó Du Nhiên sáng lên, “Không tệ không tệ, trông rất có khí chất.”

Tề Diệc Bắc xoay người lại, giống như vô ý ngăn trở tầm mắt Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên vội la lên: “Chàng đang chắn tầm nhìn của ta đấy.”

“Chính nàng ngăn cản ấy!” Hai người bọn họ giống như là cùng nhau đến, khả năng không lớn” Tề Diệc Bắc nhấp một ngụm trà. Ủ, trà xuân Long Tỉnh, không tệ.

Phó Du Nhiên đứng dậy, “Không chừng là hai người họ mới kết bạn thì sao? Ta đi hỏi thăm một chút.”

Tề Diệc Bắc vừa định kéo nàng thì Phó Du Nhiên đã lui trở lại, ngượng ngùng nói: “Cho dù là hắn cũng không còn hy vọng.”

Tề Diệc Bắc quay đầu nhìn lại. Hai người kia đang đi lên lầu, nam tử cầm kiếm đang khẽ kéo tay của nam tử áo trắng. Nơi này dù sao cũng không phải là Ngụy Quốc thịnh hành nam phong, âm thanh bên trong đại đường vì thế lập tức nhỏ đi rất nhiều, hai người kia cũng không thèm để ý mà đi thẳng vào một nhà gian, trong hành lang mới dần dần khôi phục lại sự náo nhiệt.

Phó Du Nhiên chậm chậm ngồi xuống, đột nhiên ánh mắt sáng lên, “Vị này!”

Đi vào cửa là một trung niên nho sĩ, đầu bó khăn vuông, tay cầm chiết phiến (quạt xếp). Toàn thân tràn đầy khí chất nho nhã.

Tề Diệc Bắc lắc đầu, “Tuổi tác quá lớn rồi.”

“Chàng thì biết cái gì? Đây là lão nam nhân hoàng kim đấy nha. Chính là loại có thể dễ dàng mê hoặc nữ nhân nhất.” Phó Du Nhiên tỏ ra hiểu biết mà nói: “Nam nhân trung niên tựa như một ly rượu lâu năm, càng thưởng thức càng thơm. Giống như lão Mặc (đây là nói Mặc Yển Thần nha) vậy, có kiến thức, có tu dưỡng, có phẩm vị có trình độ học vấn, ngay cả con trai cũng đã có sẵn, mua một tặng một, rất có lời đấy.”

Tề Diệc Bắc xanh mặt, “Người nàng nói hình như là nghĩa phụ của nàng đấy, làm phiền nàng đừng có thể hiện cái vẻ mặt đầy khao khát như vậy được không?”

Phó Du Nhiên cười cười, “Ban đầu ta quả thật muốn gả cho ông ấy.”

Sắc mặt Tề Diệc Bắc càng trầm hơn. Vừa đuổi được một tên nhỏ giờ lại tới một tên lớn (Ý lão Tề là cha con Mặc Vĩ Thiên đó ^^) . Hừ, đều là kẻ địch!

Đang lúc Tề Diệc Bắc trầm tư, bên tai lại truyền tới tiếng Phó Du Nhiên nhỏ giọng hô, “Này, không phải là vì này chứ, tướng mạo có vẻ không tầm thường.”

Cũng không biết nàng tới đây vì mục đích gì nữa, là vì nhìn nam nhân sao? Tề Diệc Bắc sắc mặt không tốt quay đầu lại, thiếu chút nữa là bị sắc nước trà mà chết rồi.

Hôm nay hắn mới biết, thì ra tướng mạo không tầm thường có thể chỉ hai loại người, một loại tướng mạo như Phan An, một loại tựa như Chung Quý.

Vinh Thăng và Phó Du Nhiên vội vàng vừa vỗ vừa đánh cho Tề Diệc Bắc thuận khí, cũng không lưu ý đến phía sau Chung Quý theo vào một người, người nọ. Không cao không lùn, không mập không ốm, không tuấn không xấu xí, thuộc về cái dạng nhìn mười lần cũng không nhớ được diện mạo bình thường này. Theo nghiên cứu cho thấy, loại hình thức này rất được giới gián điệp ưa chuộng, không để cho người khác chú ý mới là công đạo.

“Mộc tiên sinh, ngài đã trở lại.” Thấy người nọ vào cửa, tiểu nhị vội vàng tiến lên ân cần đón lấy gửi thuốc sau lưng hắn, “Lão thái thái hôm nay đã tốt hơn nhiều, con trai của bà ấy rất muốn tìm ngài dập đầu nói cảm ơn đây.”

Người nọ nhẹ nhàng cười khẽ, trên gương mặt bình thường lại hiện ra một tầng sáng rõ, làm như vô cùng vui vẻ, “Ta lại hái chút thảo dược về, tin rằng không mất mấy ngày nữa, lão phu nhân kia sẽ khỏi hẳn.”

Tiếng xuýt xoa vang lên!

Phó Du Nhiên từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chung quanh một lần, không xác định âm thanh này là do ai phát ra, Tề Diệc Bắc cũng đã hồ hập bình thường nên quay đầu lại tìm hiểu xem, nhưng ánh mắt chỉ dừng lại trên người kia một khắc liền lướt qua.

Tiểu nhị kia nhìn gửi thuốc trong tay rồi nói: “Mộc tiên sinh cần gì khổ cực như vậy, trong tiệm thuốc có sẵn dược liệu mà.”

Người nọ lắc đầu một cái, “Nhìn mẫu tử kia thì biết họ không phải là người phú quý, tiền bạc trên người ta lại không nhiều lắm nên có thể tiết kiệm được bao nhiêu thì tiết kiệm.”

Đáng tiếc!

Phần lớn khách nhân trong quán chưa từng gặp qua vị tiên sinh này đều lộ vẻ tiếc hận, bao gồm Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên, giọng nói êm tai như vậy hẳn nên phát ra từ một nam tử có dung mạo xuất sắc mới đúng, thật là đáng tiếc.

Chỉ nghe tiểu nhị kia lại nói: “Đúng rồi, hôm qua sau khi tiên sinh đi, sư muội của ngài đã để lại khách điểm năm mươi lượng bạc, sao tiên sinh không dùng số bạc kia mua chút dược liệu, đỡ phải bôn ba cực khổ.”

Về mặt nam tử nọ hơi ảm đạm, rồi lại cười nói: “Người ta cũng không phải là vô duyên vô cớ mà mang bạc đến, huống chi chỉ là chút dược liệu tầm thường, không sao đâu.”

Tiểu nhị kia hình như biết tính khí của người nọ nên cũng không kiên trì, đeo gửi thuốc ra sau lưng rồi nói, “Chưởng quỹ phân phó đổi cho ngài một gian phòng khác, gần cửa sau, rất thanh tĩnh nhưng nhỏ hơn căn phòng hiện giờ một chút.”

Tiểu nhị vừa đi vừa quay đầu lại nói chuyện, nói xong vừa xoay đầu lại thì bị một bóng dáng đột nhiên xuất hiện làm sợ hết hồn, “Cô... cô nương, có việc gì thế ạ?”

Phó Du Nhiên nhìn chằm chằm tiểu nhị kia, sau khi quan sát mấy lần mới lắc quả đấm lạnh lùng nói: “Thế nào? Ý mình là khách điểm lớn thì có thể coi thường khách nhân à? Thấy người ta không muốn động đến năm mươi lượng bạc kia thì lấp tức đổi một căn phòng nhỏ hơn sao?”

Tiểu nhị ngày ngày đón khách tiễn khách nên tất nhiên từng trải việc đời, biết không thể trông mặt mà bắt hình dong, nhìn tiểu cô nương tầm thường trước mắt này nói không chừng có thể ra tay giết người trong nháy mắt, vội vàng nặn ra khuôn mặt tươi cười, “Cô nương hiểu lầm rồi.”

Vị Mộc tiên sinh kia thấy thế cũng tiến đến phía trước, nói: “Cô nương hiểu lầm.”

Giọng nói kia giống như một dòng suối trong vắt chảy vào lòng người, Phó Du Nhiên đang muốn tiến lại gần thì bị một cánh tay kéo mạnh về.

Tề Diệc Bắc vững vàng giữ chặt eo Phó Du Nhiên, cho nàng một ánh mắt cảnh cáo rồi mới nhìn Mộc tiên sinh nói: “Tiện nội (khiêm xưng vợ mình) thất lễ rồi, tiên sinh, mời.”

Mộc tiên sinh cười cười, cũng không quan tâm nữa, sau khi gật đầu với bọn họ một cái liền đi về phía hậu viện. Đúng lúc này nơi cửa ra vào có một giọng nói kinh ngạc vang lên: “Biểu ca, biểu tẩu, sao các người lại ở chỗ này?”

Phó Du Nhiên nghe ra là giọng nói của Cố Khuynh Thành liền nhìn lại, nhưng không khỏi sửng sốt.

Từ trước đến giờ Cố Khuynh Thành luôn luôn xinh đẹp hào phóng giờ lại giống như là chui ra từ đồng rơm, trên đầu có vài nhánh cỏ không nói, bên trên má còn có một vết bẩn màu đen nhạt, giống như bụi đất, lại giống như muội than.

93. Chương 92: Trại Chủ Vừa Ra Tay Liền Biết Chân Tướng.

Chương 92:

Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên chưa từng thấy nhìn thấy loại tạo hình này của Cố Khuynh Thành nên cực kỳ kinh ngạc, Cố Khuynh Thành cũng hết sức ngạc nhiên, nàng ở Thanh U biệt uyển đợi hơn nửa ngày cũng không thấy Tề Diệc Bắc đến, ai ngờ được bọn họ lại tới nơi này trước.

Làm người ta không thể tưởng tượng được là, Mộc tiên sinh ở bên kia lại kinh ngạc lên tiếng nói: “Các người là họ hàng của Khuynh Thành sao?”

Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên liếc mắt nhìn nhau, lần đầu tiên phát hiện miệng của đối phương lại có thể lớn như vậy, Phó Du Nhiên vẽ mặt kinh hãi nói: “Chẳng lẽ. Huynh chính là Đại sư huynh của Khuynh Thành?”

Cố Khuynh Thành bước mấy bước đi tới trước mặt hai người, có vẻ oán giận trợn mắt nhìn Tề Diệc Bắc một cái rồi mới nhìn Mộc tiên sinh nói: “Sư huynh, hai vị này là biểu ca và biểu tẩu của muội.”

Tiểu nhị bên cạnh thấy vậy thì cười nói: “Thì ra là người một nhà, xin mời Mộc tiên sinh vào trong nội đường trò chuyện, để tiểu nhân mang đồ của ngài vào trong phòng trước.”

“Làm phiền.” Mộc Thanh Y nói lời cảm tạ với tiểu nhị xong mới chấp tay nói với Tề Diệc Bắc: “Tại hạ Mộc Thanh Y, là Đại sư huynh của Khuynh Thành.”

Bởi vì ở đại đường quá ồn ào huyên náo nên mấy người đến lâu hai tìm một nhĩ gian ngồi xuống, Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên vẫn đang ở trong trạng thái đờ đẫn, một lần nữa đánh giá vị sư huynh không có gì đặc biệt này, một bộ y phục không tính là hoàn mỹ có thất lủng màu xanh, đã là phong cách từ mười mấy năm trước, đôi giày đeo dưới chân cũng không phải là kiểu dáng đang thịnh hành, mái tóc chỉ lấy một sợi dây màu xanh cột ở sau ót trông càng thêm tùy tiện, không có kim quan không có ngọc trâm, trông rất lỏng lẻo như có thể bị tuột ra bất cứ lúc nào, trông có chút xấu xí, nhưng dù sao đó cũng không phải là khuynh hướng đang lưu hành hiện nay, nếu như phải nói hẳn có cái gì đặc biệt, trừ giọng nói kia, d.đ.l.q.đ đại khái còn có thêm một đôi mắt hẹp dài, nếu tinh tế nhìn kỹ sẽ thấy trong mắt dường như có ánh sao chớp động, thâm thúy lại chói mắt. Chỉ là, mặc dù vẫn có chút nét đẹp nhưng so sánh với một người bên cạnh mặc bộ áo trắng, đầu buộc kim quan, ngọc thụ lâm phong, đẹp đến động lòng người là Tề Diệc Bắc liền thấy ngay được sự khác biệt, hoàn toàn không thể so sánh được.

Nhận thấy được hành động kỳ quặc của hai vị họ hàng kia, Mộc Thanh Y có chút xấu hổ liếc nhìn Cố Khuynh Thành, Cố Khuynh Thành cúi đầu uống trà để che giấu sự ngỡ ngàng trong lòng, trong đầu đang nghĩ nên giới thiệu lại lần nữa thân phận chân chính của hai người kia với sư huynh, đang suy nghĩ thì tình linh thấy từ bên cạnh đưa qua một cái tay, Cố Khuynh Thành phản xạ có điều kiện vừa định tránh né nhưng rồi lại bình tĩnh ngồi yên, mặc cho cái tay kia tự nhiên lấy xuống mấy nhánh cỏ vụn trên đầu nàng.

“Tại sao lại biến thành bộ dáng này.” Trong khẩu khí của Mộc Thanh Y mang theo vài phần cứng chiều mà ngay cả hần cũng không phát hiện ra, đáy mắt lại càng lộ ra vẻ dịu dàng.

Một tầng đỏ ửng từ từ hiện lên đôi gò má của Cố Khuynh Thành, nàng nhỏ giọng nói: “Lúc tối hơi vội vàng, gặp một cỗ xe cỏ lật ở trên đường, không cẩn thận bị dính vào một chút.”

Mộc Thanh Y giơ tay áo lên xoa xoa gương mặt của Cố Khuynh Thành, cười khê hai tiếng, lại nhẹ nhàng mở lòng bàn tay của nàng ra, dùng ống tay áo cẩn thận lau đi bụi bặm trong tay nàng, ân cần hỏi “Có bị ngã vào đâu không?”

Nhìn màu đỏ ửng trên mặt Cố Khuynh Thành đang lan rộng, Phó Du Nhiên nhẹ nhàng lấy cùi chỏ đỡ Tề Diệc Bắc một cái, Tề Diệc Bắc gật đầu tỏ vẻ đã thấy, trên mặt Cố Khuynh Thành càng đỏ, nhưng cũng không né tránh, ngược lại Mộc Thanh Y nhận thấy được hai luồng ánh mắt nóng bỏng bên cạnh, động tác trên tay hơi chậm lại, cuối cùng rũ mắt xuống thu tay lại.

Nhìn vẻ mặt Cố Khuynh Thành hơi thất vọng lại nhụt chí, Phó Du Nhiên hoàn toàn hiểu ra.

Mặc dù chưa từng thấy qua Cố Khuynh Thành ra tay, nhưng chỉ bằng mấy chiêu mà nàng đã có thể phong bế huyết đạo trên người Tử Yên, như vậy đủ thấy công phu của nàng tất nhiên sẽ không kém rồi, một người có thể gọi là cao thủ như thế nào lại để ỉnh rơi vào thế chật vật như vậy? Đáp án chỉ có một.

“Đại sư huynh,” Phó Du Nhiên cười hì hì chống cằm, “Phiền toái huynh phải thường xuyên chiếu cố Khuynh Thành, thật là ngưng ngưng.”

Tề Diệc Bắc không rõ chân tướng nhìn nhìn nàng, chỉ thấy Phó Du Nhiên cười nói: “Khuynh Thành nhà chúng ta d.đ.l.q.đ thường mơ mơ màng màng, va chạm như vậy cũng bị quăng ngã một phen, rồi nhà đi lâu như vậy, chúng ta đều rất lo lắng đấy.”

Chỉ một thoáng khuôn mặt của Cố Khuynh Thành lại càng trở nên đỏ bừng, Mộc Thanh Y xấu hổ cười, “Khuynh Thành quen được chăm sóc từ nhỏ nên như vậy.”

Lúc này Tề Diệc Bắc mới nghe ra chút manh mối, không thể tin được nhìn Cố Khuynh Thành, Cố Khuynh Thành không được tự nhiên nhìn về phía Phó Du Nhiên, hiện ra mấy phần nôn nóng, chỉ sợ Phó Du Nhiên nói thêm mấy câu gì nữa, đang lúc ấy thì cánh cửa nhà gian bị người đẩy ra, chỉ thấy tiểu nhị vừa rồi nghiêng ngả lao đảo chạy vào, “Mộc tiên sinh, người nhà chưởng quỹ không xong, phiền ngài mau đi xem một chút.”

Mộc Thanh Y liền vội vàng đứng lên, ngay cả một câu cũng không hỏi liền theo tiểu nhị kia chạy vội ra ngoài, đám người Tề Diệc Bắc không rõ liền quay qua nhìn Cố Khuynh Thành, Cố Khuynh Thành liền nói: “Là phu nhân chưởng quỹ của Vân Lai cư, từ nhỏ ốm yếu, lại thường xuyên xảy thai, nhưng hai người họ tình cảm rất tốt, chưởng quỹ không muốn tái giá, vì vậy mà người đã ở tuổi trung niên lại vẫn không có con cháu, thật vất vả mới có một cái nhưng bào thai giống như không được ổn định, đúng lúc sư huynh vào ở khách điểm nên đã giúp bà ấy điều lý hơn một tháng, chỉ cần kiên trì tới cuối năm, liền có hi vọng.”

Phó Du Nhiên hoảng hốt một lúc lâu, mãi đến lúc Tề Diệc Bắc nhẹ nhàng đỡ nàng một cái thì nàng mới phục hồi lại tinh thần, Tề Diệc Bắc cười nói: “Nghĩ cái gì mà nhập thần như thế?”

Phó Du Nhiên cười lắc đầu, nhưng mà trên mặt lại rất nhanh thoáng qua một tia ao ước thật sâu, Tề Diệc Bắc xem ở trong mắt, trong lòng khê động cảm tay của nàng, Phó Du Nhiên cười cười, “Chàng ra ngoài trước đi, ta có lời muốn nói với Khuynh Thành.”

Tề Diệc Bắc lộ vẻ không tình nguyện, Cố Khuynh Thành cũng nói: “Muội cũng có lời muốn nói cùng biểu tẩu, Thái tử ca ca đi ra ngoài trước đi.”

Hai so với một đương nhiên Tề Diệc Bắc phải chịu thua, nhìn Tề Diệc Bắc buồn bực ra khỏi nhà gian, Cố Khuynh Thành cười đến ánh mắt cong cong, “Ồ trước mặt ta, Thái tử ca ca cho dù không vui cũng sẽ không biểu hiện ra rõ ràng như vậy.”

Phó Du Nhiên híp mắt nhìn nàng nửa ngày, sau khi xác định nàng ấy không hề khoe khoang mới khê hừ một tiếng, “Ồ trước mặt cô, hần đương nhiên phải làm ra vẻ ưu nhã rồi.”

Thấy Phó Du Nhiên vẫn mang hiểu lầm với mình, Cố Khuynh Thành khẽ cười nói: “Biểu tẩu vẫn không rõ sao? Chỉ có ở trước mặt người mình thích mới có thể hiển lộ ra bản chất chân chính của mình.”

Phó Du Nhiên thấy trong lòng ấm áp, vội hỏi: “Là vậy sao?” Hỏi xong lại cảm thấy mình hỏi quá nhanh, ho nhẹ một tiếng ngồi trở lại chỗ cũ, gác chân nói: “Nếu nói như vậy, cô chính là người tay chân vụng về không biết chăm sóc cho bản thân mình sao?”

Cố Khuynh Thành cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Biểu tẩu cần gì phải giễu cợt ta.”

Phó Du Nhiên gãi gãi đầu, “Cô xác định mình thích cái vị Mộc sư huynh kia sao?”

Tuy Cố Khuynh Thành có ngưỡng ngùng nhưng lại gật đầu hết sức kiên định, Phó Du Nhiên trợn mắt, “Thua bởi hần, ta thay lão Tề cảm thấy quả thật không đáng giá.”

“Biểu tẩu sao có thể nói như vậy.” Cố Khuynh Thành nói tiếp: “Ta cùng với Thái tử ca ca chỉ là tình huynh muội, sư huynh. Sư huynh đương nhiên có chỗ tốt của huynh ấy.”

Tình huynh muội? Phó Du Nhiên âm thầm ghi nhớ, tính toán sau khi trở về sẽ thuật lại nguyên câu cho Tề Diệc Bắc nghe, sớm chặt đứt ý nghĩ của hần. Nàng chớp mắt mấy cái, “Chỗ tốt? Ta lại không nhìn ra, hần biết cô thích hần sao?”

Ánh mắt Cố Khuynh Thành hơi tối lại, trầm mặc hồi lâu mới nói một cách không chắc chắn: “Có lẽ là. Biết.”

“Hần thích nam nhân à?”

Về mặt Cố Khuynh Thành tràn đầy kinh ngạc, “Vì sao biểu tẩu lại nói như vậy?”

Phó Du Nhiên trợn mắt: “Cô như thế này thì ngay cả ta cũng động lòng, nhưng hần lại không động lòng? Không phải có vấn đề sao?”

Mặt Cố Khuynh Thành đỏ lên, “Sư huynh ít xuống núi, cũng không nghe nói huynh ấy có. Bằng hữu tri kỷ nào cả.”

“Không có?” Phó Du Nhiên gật đầu một cái, “Ta thấy hần đối với cô cũng không giống như vô tâm.”

“Thật sao?” Cả khuôn mặt Cố Khuynh Thành đều là vẻ nôn nóng, Phó Du Nhiên bật cười nhìn nàng ấy nói: “Nhìn cô bây giờ, mới phát giác được cô cũng là một người bình thường, không phải tiên nữ cũng không phải thần, cũng là một con người có thất tình lục dục.”

Cố Khuynh Thành hơi kinh ngạc, từ nhỏ nàng đã hiểu được gặp người chỉ cần nói ba phần lời nói đạo lý, tuyệt đối không thể tùy tiện biểu lộ tâm sự của mình, thẳng cho tới khi lên núi, hơi thở của sự tự do mới làm cho nàng hơi buông lỏng chút ít, chỉ là ngay cả như thế, trên núi cũng chỉ có một cô nương là Tử Yên cùng làm bạn với nàng, mà Tử Yên cũng thực có tiềm chất làm Công chúa, cho dù là ở trên núi vẫn giữ điệu bộ cực kỳ điều ngoa, tất nhiên Cố Khuynh Thành không thể cùng nàng ta thân mật thổ lộ tình cảm, hôm nay thấy Phó Du Nhiên thẳng thắn đối đãi, lại hoàn toàn không hề kiêng dè việc cùng với nàng thảo luận về người mà mình ngưỡng mộ, từ trên tâm lý lại cảm thấy thân mật hơn rất nhiều, vì vậy nàng xấu hổ cười cười, “Từ nhỏ đã ăn nhờ ở đậu nên tất nhiên phải cẩn thận khắp nơi, mà ta đều đã làm tốt, cho đến khi lên núi ta mới biết cái gì gọi là cuộc sống tự do tự tại.”

Chuyện có liên quan đến Cố Khuynh Thanh, Phó Du Nhiên hoặc nhiều hoặc ít cũng nghe nói một chút, phụ mẫu chết sớm, được phó thác cho người khác rồi lại bị đồ phụ chèn ép, bắt đắc dĩ mới phải vào cung, người ngoài chỉ nói Hoàng cung này là Thiên đường nhân gian tường vàng thêm ngọc, nhưng với Cố Khuynh Thành mà nói, nơi này vĩnh viễn cũng không so được với ba gian phòng ngói trong nhà mình.

Bất giác khoảng cách giữa hai người gần hơn không ít, Phó Du Nhiên đột nhiên cười cười kéo Cố Khuynh Thành ngồi vào bên cạnh, “Tình cảm giữa đại cộc gỗ với cô là như thế nào?”

“Đại cộc gỗ?” Sau khi Cố Khuynh Thành sững sốt một phen mới hiểu được Phó Du Nhiên là đang nói Mộc Thanh Y, liền nhẹ giọng nói: “Sư huynh đối với ta tất nhiên cực tốt, chỉ là.” Nói đến đây, đầu nàng cúi xuống thật thấp, giống như là tìm được một khuê trung mật hữu (bạn khuê phòng thân thiết) mà nhỏ giọng bày tỏ: “Trong hai năm qua, ta chưa bao giờ giấu diếm tâm ý của mình, cho dù sư huynh không

thông suốt thì cũng nên phát giác ra được điều gì đó, nhưng huynh ấy vẫn không hề đáp lại, có thể thấy được huynh ấy đối với ta. Thật là không có tâm tư.”

Phó Du Nhiên lắc đầu một cái, “Cô không nhìn thấy dáng vẻ im lìm lúc hấn lau mặt cho cô sao? Hấn đối với người khác cũng như thế sao? Nếu như Đông Phương Tử Yên bị như vậy, hấn cũng có làm như vậy với nàng ta không?”

Cố Khuynh Thành suy nghĩ một chút rồi chậm rãi lắc đầu, Phó Du Nhiên vỗ tay cái bốp, “Vậy được rồi, ta dám khẳng định, hấn đối với cô không phải hoàn toàn thờ ơ, có thể là vì một nguyên nhân nào đó khiến hấn không dám thích cô.”

Cố Khuynh Thành trầm tư không lên tiếng, Phó Du Nhiên càng nói càng cảm thấy ý nghĩ của mình là đúng, “Nhà hấn ở nơi nào?”

Cố Khuynh Thành khẽ thở dài: “Sư huynh từ nhỏ chính là cô nhi, huynh ấy được sư phụ nhặt về nuôi.”

“Cái này đúng rồi!” Phó Du Nhiên nói: “Cô suy nghĩ một chút xem, trừ đi điều kiện bản thân không nói, cô là nghĩa nữ của Quốc cữu Đại Tấn, lại từ nhỏ lớn lên ở trong cung, thân phận tôn quý, mà hấn chỉ là một cô nhi, thân phận chênh lệch cách xa như thế, hấn thân là một người nam nhân, như thế nào không có sự tự ti trong lòng?”

“Là Như vậy sao?” Cố Khuynh Thành không chắc chắn nói: “Là vì thân phận của ta nên huynh ấy mới không chịu tiếp nhận ta sao?”

Phó Du Nhiên búng tay một cái, “Tin tưởng ta, không sai đâu.” Nhớ ngày đó nàng cũng mang tâm trạng như vậy đối mặt với Tề Diệc Bắc, cũng vì vậy mà chậm chạp không dám đi bước đầu tiên.

“Vậy giờ phải làm thế nào?” Gặp phải chuyện tình yêu, cho dù là một nữ tử thông minh cũng giống như người mất đi chủ kiến, trên mặt Cố Khuynh Thành hiện ra vẻ mất mát khó che giấu.

Phó Du Nhiên đứng dậy đi hai bước, lại quay đầu nhìn cô nương xinh đẹp tựa như tiên kia một hồi lâu mới vỗ ngực lớn tiếng nói: “Cô yên tâm, chuyện này ta nhất định giúp cô. Thật ra thì vấn đề của hai người không tính là nghiêm trọng, ta cảm thấy là do phương pháp của cô có vấn đề.”

“Phương pháp?”

“Không sai, phương pháp của cô quá ôn hòa, làm cho khuôn mặt và mái tóc bị dây bẩn cũng chỉ làm cho ánh mắt hấn dừng lại một chút thôi, như vậy không được.”

Cố Khuynh Thành than nhẹ một tiếng, “Có thể được như vậy thì ta đã hết sức thỏa mãn rồi.”

“Dĩ nhiên là không được.” Không đem chuyện của Cố Khuynh Thành giải quyết xong, lòng của Phó Du Nhiên nhất định không buông xuống được, “Đá cứng còn có thể dùng thuốc mạnh hòa tan, muốn thành công thì phải không chừa thủ đoạn nào.”

Cọc gỗ đã biến thành tảng đá rồi, mặc dù Cố Khuynh Thành không quá đồng ý hai cách gọi này nhưng vẫn tò mò nói: “Như thế nào gọi là ‘thuốc mạnh’?”

Phó Du Nhiên ngoắc ngoắc ngón tay với Khuynh Thành, đợi nàng ấy đến gần mới đè thấp giọng thì thầm thì thầm nói một đồng, Cố Khuynh Thành càng nghe thì mặt càng đỏ lên lắc đầu liên tục nói: “Cái này, như vậy sao được.”

“Thế nào không được? Trừ phi cô muốn tiếp tục duy trì mối quan hệ không nóng không lạnh này với sư huynh của cô.”

Cố Khuynh Thành khẽ cắn môi dưới suy nghĩ một hồi lâu, khẽ gật đầu quyết định: “Cứ làm như vậy đi.”

94. Chương 93: Ra Quân Chưa Thắng Trận Mà Đã Chết

Chương 93:

Phó Du Nhiên vui vẻ nói: “Cô ở đây đợi ta...ta sẽ nhanh chóng trở lại.” Dứt lời liền đi ra mở cửa, Tề Diệc Bắc đang dán người lên cửa nghe trộm suýt nữa ngã vào trong.

Tề Diệc Bắc lúng túng ho hai tiếng, kéo Phó Du Nhiên ra ngoài cửa nhỏ giọng nói: “Nàng muốn làm gì vậy?”

Phó Du Nhiên không trả lời mà hỏi lại: “Giờ này Mặc tiểu tử đang ở đâu thế?”

“Nàng tìm hắn làm gì?”

“Tìm hắn để nhờ hắn giúp chăm sóc Khuynh Thành, điểm hóa vị sư huynh cọc gỗ kia.”

Tề Diệc Bắc làm ra vẻ mặt không hiểu, “Hắn có thể giúp được cái gì?”

Phó Du Nhiên cười hì hì nói: “Dĩ nhiên có thể giúp đỡ, không phải là ta cũng dựa vào hắn giúp một tay mới có thể ở bên chàng hay sao?”

Tề Diệc Bắc suy nghĩ một chút, sắc mặt đột nhiên biến đổi, “Nàng. Hồ đồ! Nàng sao có thể bày cho Khuynh Thành làm ra loại chuyện đó!”

Phó Du Nhiên khó hiểu nói: “Có cái gì không thể, cũng không phải ta chưa từng làm qua.”

“Nàng.” Tề Diệc Bắc giận đến mức không biết nên nói cái gì cho phải, “Làm sao giống nhau được!”

Phó Du Nhiên nhìn chằm chằm Tề Diệc Bắc, “Có cái gì không giống nhau?”

Tề Diệc Bắc nhú chặt mi, trong giọng nói đã có chút giận, “Muội ấy không phải nàng...nàng có từng nghĩ tới, một cô nương mà làm ra chuyện như vậy, sẽ chỉ làm nam nhân cảm thấy Cảm thấy cô nương đó phóng đảng không chịu nổi, sao lại chủ động cầu hoan như vậy? Tới lúc thật xảy ra chuyện này, nàng bảo muội ấy phải làm thế nào để đối mặt?”

Phó Du Nhiên ngớ ra hồi lâu, đợi hiểu được ý tứ trong lời của hắn, sắc mặt dần dần tái nhợt, tim giống như là bị ai đó nắm lấy thật chặt, vừa mỗi vừa đau, nàng mím chặt khóe miệng chậm rãi gật đầu, “Thì ra đây chính ý nghĩ chân chính của chàng, ta rốt cuộc đã hiểu.” Vừa nói chuyện, nước mắt liền chuyển ở trong hốc mắt, nhưng nàng lại cố chấp không để cho nó rơi xuống.

Không thể khóc, vì khóc chính là thua.

Tề Diệc Bắc sợ hết hồn, giờ mới nghĩ tới ý khác trong lời nói của mình liền vội nói: “Ta không phải ý đó, ta là nói, Khuynh Thành không phải là nàng, sư huynh của muội ấy cũng không phải là.”

Phó Du Nhiên tránh ra bàn tay đang vươn đến của Tề Diệc Bắc, sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt, tiếng nói nhẹ đến không thể nghe hơn nữa, “Ta đương nhiên không phải là nàng ta, cho nên chàng mới không thêm để ý mà tiếp nhận ta sao? Bởi vì ta không phải là người trong lòng chàng, cho nên cho dù làm ra chuyện như vậy thì chàng cũng có thể không thêm để ý sao?” Cái gì mà thích nàng, đều là giả dối phải không?

Hai người ở trước cửa tranh chấp, Cố Khuynh Thành ở trong phòng nghe hồi lâu cũng cảm thấy câu chuyện không đúng, vội vàng bước ra cửa, “Các người sao vậy?”

Phó Du Nhiên hơi ngược đầu, đôi mắt tròn tròn lên, chính là không để cho nước mắt chảy xuống, hơi ghen ngào tự giễu nói: “Khuynh Thành, xem ra ta không giúp được cô rồi, các người.” Hít mũi một cái, tựa như không thể chịu đựng tiếp nữa liền quay đầu lại, “Ta đi về trước.” Dứt lời cũng không để ý đến Tề Diệc Bắc, chạy thật nhanh xuống lầu.

“Du Nhiên!” Tề Diệc Bắc vô cùng ảo não, biết mình phạm vào một sai lầm không thể tha thứ, vội vàng la lên với Cố Khuynh Thành: “Hiên tại ta không rảnh quản muội, muội hãy tự chăm sóc tốt mình, phương pháp tự động hiến thân không thể thử được, có chuyện gì chờ ta trở lại rồi thương lượng.” Nói xong liền muốn vội vàng đuổi theo xuống lầu.

Về mặt Cố Khuynh Thành kinh hãi mà nói: “Cái gì mà tự động hiến thân?”

Tề Diệc Bắc dừng bước lại, sững sờ nói: “Du Nhiên nàng ấy. Không phải đưa ra chủ ý này uội sao?”

“Huynh Làm sao huynh lại có suy nghĩ như vậy?” Kinh ngạc trong thoáng chốc đi qua, trên mặt Cố Khuynh Thành ửng hồng một mảnh, “Biểu tẩu nói tẩu ấy và Vĩ Thiên diễn một vở kịch, để cho huynh cảm thấy bọn họ hết lòng cảm mến nhau, như vậy huynh sẽ không chịu nổi kích thích mà vội biểu đạt tình yêu với biểu tẩu, cho nên mới hiến kế uội làm theo, tìm Vĩ Thiên phối hợp để thử dò xét tâm ý của sư huynh, như thế nào lại là.” Nói đến đây, lại xấu hổ không nói tiếp được nữa.

Lời này vừa dứt, gương mặt tuần tú của Tề Diệc Bắc thoát đỏ thoát trắng, thật rất muốn đánh mình hai quyền, khóc không ra nước mắt mà nói: “Lần này ta chết chắc rồi.”

Tiếng người xa dần, Cố Khuynh Thành chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười, từ lúc nào mà Thái tử ca ca từ trước đến giờ luôn ưu nhã lại không thêm để ý đến hình tượng như vậy, ngay cả người từ trước đến giờ đều có thể ngụy trang “vô dụng” cũng quên giấu mà bày ra, trực tiếp từ lầu hai nhảy xuống, chỉ sợ chậm trễ thời gian.

Quay đầu lại, trên mặt Cố Khuynh Thành còn đang treo nụ cười, nhưng sau một khắc thì nụ cười kia liền cứng đờ trên mặt của nàng, trên cầu thang đi lên lầu hai cách đó không xa, Mộc Thanh Y đang đứng ở nơi đó, kinh ngạc nhìn nàng.

“Sư huynh.” Cố Khuynh Thành chỉ nói ra hai chữ này, trong đầu liền trống rỗng.

Tề Diệc Bắc đuổi theo ra khỏi Vân Lai cư, lúc này đã gần đến buổi trưa, dòng người trên đường cuộn cuộn, hân nóng lòng nhìn sang hai bên đường nhưng lại không hề phát hiện bóng dáng của Phó Du Nhiên, lại nghĩ đến Phó Du Nhiên mới vừa nói “Trở về”, nơi nàng có thể trở về chỉ có hai chỗ, Mặc phủ hoặc Hoàng cung, bảo Vinh Thăng trở về cung trước, còn mình thì một đường chạy về phía Mặc phủ, trong lòng không ngừng tự trách mình nói chuyện không dùng đến não, đối với Phó Du Nhiên, yêu nàng cưng chiều nàng còn thấy không đủ, làm sao có thể có loại ý nghĩ xem thường nàng chứ.

Chỉ là mặc kệ Tề Diệc Bắc đi nơi nào cũng đều không tìm thấy nàng, sau khi Phó Du Nhiên một đường chạy ra khỏi Vân Lai cư, nước mắt lần đầu tiên không bị khống chế trượt xuống gò má, ba năm, trừ lúc phụ thân nàng qua đời, đã có ba năm nàng chưa từng khóc, cho dù Sơn ca và Cốt ca không rõ tung tích, nàng cũng cố nén khổ sở không để mình rơi lệ, bởi vì phụ thân nàng từng nói qua, không thể khóc, bởi vì khóc chính là thua.

Lại không nghĩ rằng thì ra khóc lại dễ dàng như vậy, chỉ cần người nọ nhẹ nhàng nói một câu, nàng chỉ ước gì có thể đem tất cả nước ở trong người ra khóc hết, phải kìm nén đến hốc mắt chua xót đau đớn, thật là khó chịu.

Phó Du Nhiên không biết mình có thể đi nơi nào, nghĩ tới nghĩ lui, hay là đi Mặc phủ, nơi đó dù sao cũng là nhà trên danh nghĩa của nàng, dù như thế nào thì vẫn còn có một nghĩa phụ và một nghĩa huynh quan tâm đến nàng.

Chuyện chính là khéo như vậy, đại khái ông trời đã quyết định không để cho Tề Diệc Bắc thuận lợi vượt qua kiểm tra, cho nên khi Phó Du Nhiên vừa đi mấy bước về hướng Mặc phủ thì đột nhiên có một chiếc xe ngựa đi qua bên người nàng, sau khi chạy qua một chút lại dừng lại, màn xe được người ở bên trong vén lên, lộ ra một khuôn mặt thanh tú, áo lam đai ngọc, búi tóc gọn gàng, ôn hòa tự nhiên, đúng là Tề Vũ Tây.

Tề Vũ Tây nhảy xuống xe ngựa, lại gần Phó Du Nhiên, thấy nước mắt trên mặt nàng liền kinh ngạc nói: “Cô làm sao vậy?”

Phó Du Nhiên xoa xoa lưng tung trên mặt, lại lắc đầu, không nói hai lời bước vào trong xe ngựa, Tề Vũ Tây nhìn trái nhìn phải một hồi, không thấy có bóng dáng quen thuộc nào, chần chờ một lúc cuối cùng cũng leo lên xe rồi lập tức hạ màn xe xuống, Phó Du Nhiên không thể ngăn được nỗi chua xót trong cổ họng nữa, vùi mặt xuống hai đầu gối bật khóc nức nở.

Tề Vũ Tây không rõ chân tướng nhưng cũng không hỏi tới, chỉ phân phó phu xe đánh xe ngựa về Hoàng cung, Phó Du Nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầm lệ nói: “Đừng hồi cung.”

Tề Vũ Tây cũng không miễn cưỡng, “Muốn đến nơi nào?”

Phó Du Nhiên ngơ ngác lắc đầu một cái, Tề Vũ tây cười nói: “Nếu không biết đi nơi nào thì hãy theo ta đến chỗ này.” Sau đó nói ra nơi cần đến với phu xe rồi ngồi trở lại bên cạnh Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên vẫn tiếp tục sự nghiệp khóc lóc của mình, nàng có thật nhiều chuyện đáng giá để khóc, tỷ như lần đầu tiên nàng kêu nường, Sơn ca và Cốt ca rời đi, sơn trại giải tán. Nàng đều nhịn xuống, có câu nói không thể nhịn được nữa thì đừng nhịn, vì vậy lần này tựa như nước sông cuộn cuộn, không có cách nào ngăn lại.

Tề Vũ Tây cũng không quấy nhiễu nàng, mặc kệ cho nàng phát tiết, không biết qua bao lâu, xe ngựa đã sớm chạy ra khỏi Kinh Thành, lúc này Phó Du Nhiên mới thút thít nước mắt ngẩng đầu lên, vén rèm xe lên nhìn ra ngoài, “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Tề Vũ Tây đưa một cái khăn lụa qua, cười nói: “Đi đến một nơi mà cô có thể khóc thoải mái.”

Phó Du Nhiên giương mắt nhìn lên, cũng không biết tới nơi nào, hai bên đều là đất hoang, ngay cả phong cảnh cũng hiếm thấy liền nín khóc cười nói: “Muốn vất ta đến một chỗ xa như vậy sao, chỉ có điều khi hồi cung sẽ mệt chết ta, nào còn có hơi sức mà khóc nữa?”

Tề Vũ Tây chỉ cười không nói, đợi xe ngựa chuyển qua một bãi đất bằng phẳng, trước mắt đột nhiên xuất hiện một rừng cây, tuy trời lúc này đang vào đầu mùa đông nhưng cành lá lại xanh um tươi tốt, thỉnh thoảng còn có vài mầm chồi mới, Phó Du Nhiên kinh ngạc kêu “Ah” một tiếng rồi thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn cảnh trí trước mắt ngây ngốc nói: “Này, điều này sao có thể?”

Tề Vũ Tây cười híp mắt nhìn nàng, “Tâm tình tốt hơn chút nào không?”

Phó Du Nhiên rút đầu về, nhắc màn xe lên gọi phu xe dừng lại, sau đó nhảy xuống xe ngựa đi tới một thân cây, nhẹ nhàng chà chà vào nó, là thật!

Tề Vũ Tây phân phó tùy tùng ở lại tại chỗ, lững thững đi tới bên cạnh Phó Du Nhiên, “Cảnh phía trước còn đẹp hơn nữa đây.”

Lúc này quả thật Phó Du Nhiên không rảnh nghĩ đến những chuyện khiến nàng đau lòng nữa, theo chân Tề Vũ Tây đi vào trong rừng, rất kỳ quái, mặc dù chỉ cùng hần gặp qua hai lần nhưng lại làm cho Phó Du Nhiên tin tưởng hần không chút nghi ngờ.

“Đẹp không?”

Nghe thấy giọng nói ôn hòa của Tề Vũ Tây, Phó Du Nhiên sớm đã bị cảnh sắc trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người, đôi môi hé mở, đứng ở nơi đó lại không thốt ra được lời nào.

Trước mắt là một cái hồ, diện tích không lớn nhưng lại có vẻ xinh xắn ấm áp, mặt hồ xanh thẳm không có bất kỳ một tạp chất, yên ả không có một gợn sóng, giống như là một khối đá cẩm thạch trong suốt khảm vào, soi rọi hình ảnh của những đám mây trên bầu trời, trong lúc giật mình, lại làm cho người ta không phân biệt rõ đâu là hồ, đâu là trời, nơi này không phải đầu mùa đông, rõ ràng có gió xuân hiu hiu, bên hồ lại có vài đóa hoa đại đang nở, Phó Du Nhiên không dám tin cúi đầu nhìn qua chiếc áo choàng trên người, lẩm bẩm: “Nhất định là ta đang nằm mơ.”

Tề Vũ Tây giống như là khách quen của nơi này, hần đi ra sau một khối đá lớn, cười cười xách ra một bầu rượu nhỏ, “Lần trước để ở chỗ này, thì ra vẫn còn nguyên.”

Phó Du Nhiên nhận lấy ngửi một cái, “Là rượu thượng hạng.” Dứt lời ngửa đầu uống một hớp nhỏ rồi chép miệng, làm như dư vị vẫn còn đọng mãi.

Tề Vũ Tây ngồi xuống bãi cỏ, hai tay chống cằm sau lưng, ngẩng đầu nhìn Phó Du Nhiên nói: “Có thể nói không?”

Phó Du Nhiên quơ quơ bình rượu trong tay, cúi đầu cười nói: “Không phải là huynh đã từng nói, đã không muốn nói chuyện, hỏi cũng hỏi vô ích sao?”

Tề Vũ Tây cười cười, “Quả thật ta rất ít khi quan tâm chuyện người khác.”

Nhìn ý hần là không muốn bỏ qua, Phó Du Nhiên ngồi vào bên cạnh hần đem bình rượu đưa tới, “Ở tuổi này của ta thì có thể có chuyện gì đau lòng? Không phải là chuyện vụn vặt giữa nam và nữ hay sao?”

Vì vậy Phó Du Nhiên liền đem chuyện xảy ra ngày hôm nay chậm rãi kể lại, bỏ qua lời sau cùng của Tề Diệc Bắc, chỉ nói Tề Diệc Bắc vì Cố Khuynh Thành mà giận nàng, nàng nhất thời tức giận liền chạy ra khỏi đó.

Sau khi Tề Vũ Tây nghe xong chỉ thản nhiên cười một tiếng, “Chuyện tình ái quả nhiên là khó nói, chỉ là, cô cũng chỉ nhiệt tình muốn giúp đỡ Khuynh Thành, hẳn cũng không thấy tất cả đều là vì nàng ấy sao?”

Phó Du Nhiên đỏ mặt lên, lại nghĩ tới thái độ của Tề Diệc Bắc đối với nàng, đáy mắt thoáng hiện lên vẻ ảm đạm, thở dài một tiếng, “Ta cũng là vì mình.”

Phó Du Nhiên thẳng thắn khiến Tề Vũ Tây cười khẽ một hồi lâu, rồi sau đó thở dài nói: “Thật là đáng tiếc.”

“Đáng tiếc?”

“Đúng vậy.” Tề Vũ Tây xoay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt của Phó Du Nhiên, “Lần đầu tiên gặp mặt, ta còn tưởng cô chỉ là một cung nữ trong cung Trường Tín, cũng từng có ý định lập cô làm phi tử.”

Bỏ đi quan hệ của hai người không nói, lời này nếu ở trong miệng người khác nói ra, đó chính là trêu chọc cợt nhả, nhưng cố tình bị Tề Vũ Tây nói một cách nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, giống như việc này không hề liên quan đến hắn.

95. Chương 94: Bồng Lai Tiên Cảnh

Du Nhiên nhú mày, lại ngoáy ngoáy lỗ tai, “Huynh Nói gì?”

Tề Vũ Tây cười lặp lại lời nói một lần nữa, Phó Du Nhiên ngồi xếp bằng trước mặt hắn, trong đầu hiển nhiên chưa từng nghĩ đến vấn đề này không thể đem ra trêu đùa nên tự động xem nhẹ chuyện này, chẳng qua là kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn rồi nói: “Lập một cung nữ làm phi sao? Huynh nói là huynh đã từng có ý lập một cung nữ chỉ gặp mặt qua một lần làm phi sao?” Thì ra nàng chỉ cảm thấy kỳ quái cái này.

Tề Vũ Tây gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Tại sao?” Phó Du Nhiên khó hiểu hỏi lại.

“Bởi vì ta chưa có chính phi.”

Phó Du Nhiên trợn mắt, “Huynh ngay cả một nữ nhân cũng chưa từng cưới có được hay không?”

Lúc còn ở trên núi nàng đã từng nghe qua, Tam hoàng tử Đại Tấn từ nhỏ bị đã bị Quốc sư phê hạ số mệnh, trước năm hai mươi hai tuổi không thể lấy vợ hoặc gần nữ sắc, nếu không liền có hung hiểm. Hung hiểm gì cũng còn chưa biết, nhưng lời nói từ trước đến giờ của Quốc sư là không có người nào dám chất vấn, vì vậy Tề Vũ Tây xui xẻo liền vận độc thân đến cho nay, nhưng cũng may là hắn đã vượt qua được rồi, qua hết năm nay, hắn đã hai mươi ba tuổi, có thể không phải lo lắng điều gì nữa rồi.

Tề Vũ Tây cười nói: “Còn có hơn một tháng nữa là ta đã hai mươi ba tuổi rồi, phụ hoàng nhất định đang vội vã lập danh sách tuyển phi cho ta, thay vì đến lúc đó cưới một người chưa từng gặp mặt, không bằng tìm một cô nương mà mình có cảm tình, về phần thân phận ra sao, chỉ d.đ.l.q.đ cần ta kiên trì thì cũng không có gì đáng ngại nữa.”

Phó Du Nhiên ngơ ngác chỉ mình, “Có cảm tình? Ta sao?”

Tề Vũ Tây lấy tay đệm lên cái ót nằm xuống, bật cười nói: “Chính là cô.”

Một tùy tính, một không câu nệ, bình thường giống như đang thảo luận hôm nay ăn món gì vậy.

“Thật đáng tiếc.” Phó Du Nhiên mang vẻ mặt tiếc hận. “Đây chính là cuộc sống.”

“Cái gì?”

Phó Du Nhiên nhìn về mặt hồ, “Ta nói, cuộc sống ấy mà, thật CMN tịch mịch như tuyết, phải chi ta gặp huynh sớm một chút thì tốt biết bao, tội gì rơi vào tình cảnh vừa thất thân vừa đau lòng như bây giờ.”

Tề Vũ Tây luôn bình tĩnh ôn hòa rồi cuộc cũng sắc một cái, rồi sau đó cười nói: “Cô và tứ đệ cũng là tuyệt phối, hần từ nhỏ đã là cái bộ đáng không tìm không phối rồi.”

Phó Du Nhiên kinh ngạc nói: “Hần là người như vậy sao?” Tại sao nàng nhìn thấy hần có nhiều bộ mặt lúc thì tinh ranh, lúc thì ngốc nghếch, lúc thì gian trá vậy?

Tề Vũ Tây cười nói: “Người trưởng thành rồi thì tính tình cũng thay đổi, có thể bây giờ không còn nhìn ra được nữa.”

“Các người khi còn bé tình cảm rất tốt sao?”

Tề Vũ tây nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, “Tuổi của nhị ca cùng ta và tứ đệ gần gần nhau, cho nên thường xuyên chơi chung một chỗ, chỉ là khi đó hậu cung càng đấu càng lợi hại, tứ đệ và chúng ta liền dần dần xa cách.”

Phó Du Nhiên gật đầu một cái. Càng đấu lợi hại, tất nhiên là chỉ Hoàng hậu và Đức phi rồi.

“Ta thấy tình cảm giữa huynh và Hoài vương tốt vô cùng.”

“Đúng vậy, từ nhỏ ta đã mất đi l.q.đ mẫu thân, phần lớn là Đức Phi nương nương chăm sóc cho ta đấy.”

Phó Du Nhiên lại nghĩ tới một chuyện, “Chuyện của Hoài vương và Lâm Hi Nguyệt, huynh có biết phải không?”

Tề Vũ tây nhẹ nhàng cúi đầu, “Nghe nhị ca đề cập tới mấy lần.”

“Hần thật tâm với Lâm Hi Nguyệt sao?”

Tề Vũ Tây không trả lời, một hồi lâu mới nói: “Cô biết Vương phi của nhị ca qua đời thế nào không?”

“Nghe nói là bởi vì khó sinh.”

Tề Vũ Tây lắc đầu, “Đó là cách nói với người bên ngoài, nhị tẩu là bị cơ thiếp của nhị ca độc chết.”

“Cái gì?” Phó Du Nhiên kêu lên một tiếng. Rồi sau đó lại không khỏi nhìn Tề Vũ Tây, “Tại sao lại nói cho ta biết?”

“Từ đó trở đi. Nhị ca liền mất đi lòng tin với nữ nhân.” Tề Vũ Tây nhìn mây xanh trên bầu trời nói, “Ta hi vọng cô. bằng hữu d.đ.l.q.đ của cô có thể làm cho huynh ấy thoát khỏi bóng ma tâm lý đeo bám suốt ba năm nay.”

Nghe đến đó. Trong lòng Phó Du Nhiên càng thêm lo lắng, Tề Thụy Nam, cái người này sao lại tiếp cận Lâm Hi Nguyệt, hần thật tâm thích nàng ấy sao?

Đang lúc nàng lo lắng mà suy nghĩ lung tung thì trên mặt hồ chợt dâng lên một tầng sương mù, Phó Du Nhiên nhìn sắc trời một chút, mặt trời vẫn sáng rõ như cũ, vì sao lại có sương mù? Tề Vũ Tây lại làm ra vẻ không nhìn thấy. Vẫn nằm im trên mặt đất.

Lúc này đối diện bên kia hồ loáng thoáng hiện ra hai bóng dáng, hình như là hai nam tử. Mặc dù cách không xa nhưng lại ở trong sương mù nên làm cho người ta nhìn không rõ lắm.

“Nơi đó có người.”

Tề Vũ Tây đếm mấy đám mây trên trời nhẹ giọng nói: “Ta thường thấy bọn họ.”

Phó Du Nhiên nhìn kỹ một chút, lại chỉ nhìn thấy hai người kia đều có vóc người cao ráo, cử chỉ hết sức thân mật, ở trước một tảng đá lớn cao cỡ một người đang khoa tay múa chân cái gì đó.

“Bọn họ đang làm gì thế?”

“Viết chữ.”

Phó Du Nhiên quay đầu lại nhìn Tề Vũ Tây, “Huynh không nhìn lên cũng biết bọn họ đang viết chữ à?”

Tề Vũ Tây cười đến có chút hoảng hốt, “Mỗi lần ta tới, bọn họ đều đến đây viết.”

Lần nào cũng viết? Luyện chữ to sao? Phó Du Nhiên híp mắt lại nhìn nửa ngày, vẫn không nhìn ra rốt cuộc hai người kia đang viết gì, lúc này Tề Vũ Tây lại chậm rãi mở miệng nói: “Bọn họ viết ‘Chấp tử chi thủ, dữ tử huê lão.’”

Hai nam tử, hẳn là một đôi sao? Chỉ là nếu bọn họ yêu mến lẫn nhau, đều là nam tử thì có sao đâu, có thể ở ngay lúc này đây tay nắm tay cùng dạo chơi như một bức họa như vậy, là cỡ nào thỏa mãn.

“Huynh đi xem rồi à?”

Tề Vũ Tây lắc đầu một cái, vẻ mặt Phó Du Nhiên cổ quái, “Vậy sao huynh biết bọn họ đang viết gì?”

Tề Vũ Tây đột nhiên chống người dậy, mê mang nhìn Phó Du Nhiên nửa ngày, mới ngẩn ngơ nói: “Ta biết là như vậy.”

Nhìn bộ dáng Tề Vũ Tây, trong lòng Phó Du Nhiên đột nhiên dâng lên một loại cảm giác khác thường, nàng đứng dậy, “Ta qua bên kia xem một chút.”

Tề Vũ Tây kinh ngạc nhìn chằm chằm bờ bên kia, lắc đầu một cái, “Đi cũng vô ích, nơi đó không có gì cả.”

“Huynh chưa đi qua thì làm sao biết nơi đó không có gì cả? Huống chi hai người kia rõ ràng đứng ở nơi đó, coi như người đi rồi thì cũng có tảng đá và chữ trên đó chứ.”

“Không nên đi!” Chẳng biết tại sao, trong khẩu khí của Tề Vũ Tây lại nhiều hơn một chút sợ hãi, “Đừng qua đấy.”

Có vấn đề. Phó Du Nhiên ngạc nhiên nghi ngờ nói: “Huynh làm sao vậy?”

Tề Vũ Tây mờ mịt lắc đầu một cái, “Ta cũng không biết.”

Kỳ cục vậy? Phó Du Nhiên càng tò mò muốn qua đó xem thử, không để ý khuyên can của Tề Vũ Tây, nàng vòng qua hồ nhỏ chạy về phía đối diện, kỳ quái là, rõ ràng hai người kia đang ở trước mắt, nhưng sau khi nàng tiến vào đám sương mù liền không thấy đâu nữa, nhìn lại phía đối diện thì thấy Tề Vũ Tây ôm chặt hai cánh tay ngồi ở chỗ đó, hình như hết sức hoảng sợ.

Nhìn vị trí của hắn, hai người trong sương mù rõ ràng là xuất hiện đúng chỗ này, thế nhưng qua đây lại không gặp người, cũng không thấy khối đá lớn kia, nàng bèn hướng bờ bên kia phát phát tay, Tề Vũ Tây cũng nhìn thấy nàng, vội vã làm động tác ngoắc ngoắc tay với nàng, hình như kêu nàng quay về. Trong lòng Phó Du Nhiên tuy hoài nghi nhưng cũng không tìm được đáp án, vừa định nhấc chân quay về chợt cảm thấy sau lưng xuất hiện thứ gì đó, Phó Du Nhiên kinh hãi quay đầu lại, khi nhìn thấy là thứ gì thì thiếu chút nữa nàng đã kêu lên thành tiếng.

Phía sau là một khối đá khổng lồ cao cỡ một người, mặt đá trước mặt nàng được bào mòn hết sức bằng phẳng, trên đó viết hai hàng chữ to: Chấp tử chi thủ, dữ tử huê lão*.

Quả nhiên giống như Tề Vũ Tây nói, nhưng trên tám chữ này lại bị ai đó dùng một chất nhầy nhầy màu đỏ gạch chéo qua, phần chữ phía dưới cũng bị một chất lỏng tương tự bôi xóa lên, mơ hồ nhìn không rõ ràng lắm, mà chất lỏng màu đỏ không ngừng nhỏ xuống, trông giống như là từ trong hòn đá cuộn cuộn rỉ ra ngoài, trong không khí tràn đầy một mùi tanh ngọt, chất lỏng màu đỏ sậm càng lộ vẻ chói mắt, giống như là. Máu!

Vật này vừa rồi tuyệt đối không phải ở chỗ này, toàn thân Phó Du Nhiên ở trong trạng thái đề phòng, cẩn thận lui về phía sau một bước, quát to: “Là người nào? Không ngại ra ngoài gặp nhau đi.”

Qua một hồi lâu, bốn phía vẫn là đám sương nhẹ lượn quanh, không hề hiện ra nửa điểm khác biệt, Phó Du Nhiên đột nhiên phát hiện nửa phần dưới tảng đá lớn cũng có một ít chữ được dùng chất lỏng giống như máu viết lên, nàng lấy can đảm nhích tới gần chút, chữ trên đó khiến Phó Du Nhiên không khỏi rùng mình một cái.

Hai bên gặp nhau, là lúc quay về với Diêm vương, đời đời vĩnh viễn không gặp lại nhau.

Chữ viết đứt quãng, Phó Du Nhiên lại có thể từ trong đó cảm nhận được một loại hận ý mãnh liệt, loại hận ý này xông thẳng vào đại não, tiếp theo chảy về trái tim, “Bang bang, bang bang”, Phó Du Nhiên nghe được tiếng tim đập của mình, một cỗ tức giận ở trong người muốn mạnh mẽ bộc phát ra ngoài, chảy đỏ

bình đôi mắt nàng, trước mắt thoáng qua vô số những hình ảnh vỡ vụn. Khi thì là một nam một nữ, khi thì là hai người nam nhân này, lúc chợt lại biến thành ba người đang giằng co.

Trong lúc vô ý thức, Phó Du Nhiên ngồi xổm người xuống, ngón tay không ngừng vuốt nhẹ theo dòng chữ đỏ như máu, trong mắt đã mất đi ánh sáng thường ngày, chỉ còn lại một màu đỏ tràn ngập sự hận thù.

Chết. Ta muốn các người chết. Ta muốn ngày các người gặp nhau chính là lúc các người phải chết, đời đời kiếp kiếp. Vĩnh viễn không thể gặp lại nhau.

“Aizz –”

Một tiếng thở dài nhẹ như tiếng gió thổi qua khiến Phó Du Nhiên chợt thức tỉnh, nhìn vết máu nơi ngón tay, trên trán nàng rỉ ra một tầng mồ hôi mịn, “Là ai ?” Vừa hỏi xong, liền thấy một trận choáng váng. Tầm mắt cũng biến thành mơ hồ, trong đầu mờ mịt, dưới chân lao đảo một cái liền té ngã xuống đất.

“Aizz –”

Lại một tiếng thở dài, chỉ làm cho người ta cảm thấy vô tận bi thương, trong mơ hồ hình như có một bóng dáng đi tới trước tảng đá lớn, khẽ vuốt ve chữ viết trên đá, tựa như muốn lau đi vết máu dữ tợn kia, nhưng hình như là chỉ phí công vô ích, bên tai lại nghe được một tiếng than nhẹ. Phó Du Nhiên cố gắng trợn to hai mắt, lại chỉ loáng thoáng nhìn thấy một mái tóc trắng như tuyết của người nọ

Cũng không biết trải qua bao lâu. Một bóng dáng xiêu xiêu vẹo vẹo xuất hiện tại nơi này, trên bào phục màu xanh da trời dính rất nhiều bùn đất. Không biết đã ngã bao nhiêu lần mới miễn cưỡng đi được tới nơi này, búi tóc vốn đã lỏng lẻo giờ càng có vẻ xốc xếch, ngũ quan thanh tú nhũn nhũn, làm như nhẫn nại chịu đựng một nỗi khổ sở cực lớn, sau khi tìm được Phó Du Nhiên đang hôn mê liền ôm lấy nàng men theo đường cũ trở về, từ đầu đến cuối cũng không nhìn tấm bia đá khắc chữ bằng máu cách đó không xa lấy một lần.

Một đôi giày gấm trắng như tuyết đạp lên nơi người kia vừa đứng. Nhìn lên phương hướng hần rời đi, chủ nhân đôi giày gấm đưa tay run rẩy chạm vào sợi dây có chú văn đang buộc trên mắt. Giầy giũa hồi lâu, cuối cùng cũng không có kéo xuống, cho đến lúc cái bóng dáng mờ nhạt kia ra khỏi đám sương mù, biến mất không thấy gì nữa.

Trong lúc Phó Du Nhiên hôn mê, trước mắt nàng đều là màu đỏ sẫm đến chói mắt, sền sệt dính dính, không ngừng nhỏ xuống, một âm thanh âm u không ngừng than nhẹ ở bên tai nàng.

“Là ai ?” Phó Du Nhiên không ngừng lên tiếng hỏi.

“Nha đầu? Muội đã tỉnh?”

Nghe được giọng nói này, Phó Du Nhiên chợt mở mắt, “Huynh?”

Mặc Vĩ Thiên khoanh hai tay, “Chứ muội hy vọng là ai?”

Trong nháy mắt Phó Du Nhiên có chút hoảng hốt, nàng vỗ đầu một cái nhưng vẫn còn có chút mờ mịt, Mặc Vĩ Thiên tức giận nói: “Vừa giận dữ liền chạy ra ngoài cùng nam nhân uống rượu, còn uống đến say như chết, nếu không phải tiểu tử Tề Vũ Tây kia là người cũng tạm được, không chừng muội bị người ta đem bán hay giết rồi chôn mất cũng không có ai biết đấy.”

“Uống say sao?” Phó Du Nhiên nghi ngờ gãi gãi đầu, nàng chỉ có uống một hớp thôi mà cũng say hả ? Nhân hiệu của rượu đó là gì thế? Có thể làm mơ hồ *hân* đến mức này. Vậy. Nói như vậy mấy cái kia là đang nằm mơ sao? Nhưng vì sao lại chân thật như thế? Máu đỏ, mùi tanh ngọt, thậm chí nàng còn nhớ rõ mấy cái chữ viết bằng máu tràn đầy hận ý kia, “Đời đời vĩnh viễn còn gặp lại nhau”. Rốt cuộc là ai lại nguyện rửa một cách ác độc như vậy, còn tiếng thở dài kia, chính là vì vậy mà phát ra sao?

Mặc Vĩ Thiên vẫn còn đang không ngừng lăm nhăm dạy dỗ Phó Du Nhiên, “Muội làm như thế mà là làm lão bà của người ta hay sao? Hần còn chưa nói hết, muội đã chạy mất, muội không biết loại tình tiết này cũ lắm rồi hay sao? Mấy cái loại hiểu lầm ngu ngốc cũng là như vậy mà ra đấy.” Vừa nói vừa như nhớ tới cái gì, chỉ vào Phó Du Nhiên châm chọc nói: “Muội không có bịt lỗ tai rồi nói mấy câu nhầm nhứ đại loại như ‘Ta không nghe, ta không nghe’ chứ?”

Phó Du Nhiên bị oanh tạc liên hồi nên không có thời gian để suy nghĩ tiếp chuyện khác, trợn trừng mắt vận khí vào đan điền hét lớn: “Có làm hay không? Là chính miệng hần nói, nữ nhân làm ra loại chuyện đó sẽ làm cho nam nhân cảm thấy nàng phóng đảng không chịu nổi, có biết hần nói là chuyện nào hay không? Hạ xuân được đấy! Rất vừa vặn, ta chính là cái người nữ nhân hạ tiện phóng đảng đó đấy, mà Cố Khuynh Thành vẫn còn đứng ở đó, huynh bảo ta phải làm thế nào? Ta lớn như vậy cũng không dễ dàng, cũng phải cần mặt mũi chứ.” Nàng hạ giọng lại nói: “Huống chi hần chỉ mới nghe ba mà không chịu nghe bốn, có thời gian thì huynh hãy đi dạy dỗ hần ấy, còn gào thét với ta sao? Ta thấy chắc huynh chán sống rồi!” Lời còn chưa dứt đã đá ra cước.

Sau khi “Tiển” Mặc Vĩ Thiên ra khỏi cửa, Phó Du Nhiên đứng dậy dán vào cửa sổ quan sát một chút, tối om om, không biết là giờ nào rồi, lại nghe phía sau có tiếng bước chân nhẹ vang lên, nàng cười khẩy nói: “Thế nào? Còn muốn bay miễn phí một lần nữa sao?”

Người phía sau nghe vậy lại cười nói: “Ta đã già, đại khái bay như vậy ta không chịu nổi đâu.”

[i]Chú thích: “Chấp tử chi thủ, dữ tử huê lão”: Nắm chặt tay nhau, cùng nhau sống đến già.[/i]

96. Chương 95: Tề Diệc Bắc Không Có Phần Thắng

Du Nhiên vội vàng quay đầu lại, liền thấy Mặc Yến Thần đang đứng đó, trong tay bưng một cái chén cười nói đi đến trước mặt Phó Du Nhiên: “Canh giải rượu, uống nhanh đi để tránh khỏi bị nhức đầu.”

Mặc dù Phó Du Nhiên hoàn toàn không có dấu hiệu nhức đầu nhưng vẫn vui vẻ rạo rức nâng niu cái chén trong tay, ngọt ngào gọi: “Nghĩa phụ.”

Sự vui vẻ trên mặt Mặc Yến Thần càng sâu, vết tích năm tháng bên khóe mắt càng lộ ra rõ ràng, như vậy càng lộ ra mấy phần sức quyến rũ thành thực, nhìn Phó Du Nhiên một giọt cũng không chừa uống cạn chén canh xong mới cười nói: “Ta cuối cùng vẫn cảm thấy gọi ‘Lão Mặc’ nghe thân thiết hơn một chút.”

Phó Du Nhiên ngượng ngùng cười gượng hai tiếng, Mặc Yến Thần lại nói: “Ta đã thông thông báo cho trong cung biết hôm nay con sẽ ở lại đây, một hồi nữa có lẽ Diệc Nhi cũng sẽ đến.”

Phó Du Nhiên giận tái mặt, “Con không muốn gặp hần.”

Mặc Yến Thần cười cười, “Hôm nay Diệc Nhi giống như nổi điên tìm tới chỗ này, thấy con không có ở đây lại chạy thẳng về cung, lúc này chắc hần đang lo lắng.”

“Hần hoàn toàn không. . . .” Trong lòng Phó Du Nhiên vẫn bực bội, “Nghĩa phụ không cần nói thêm nữa.”

“Con muốn buông tha hần sao?”

Về mặt Phó Du Nhiên sa sút, “Cho tới bây giờ ở trong lòng hần cũng không có vị trí nào dành cho con, con cũng chưa bao giờ chính thức có được hần thì sao lại nói là buông tha được.”

Mặc Yến Thần lắc đầu, “Chuyện ngày hôm nay ta có nghe kể một ít, ta nhìn Diệc Nhi lớn lên, tính tình của hần ta rất rõ ràng, nếu như trong lòng hần quả thực nghĩ như vậy, con cho rằng hần sẽ phí tâm tìm con cầu xin con sao?”

Phó Du Nhiên tự giễu nói: “Nói vậy con có nên cảm tạ vì hần đi tìm con, vì con mà phí tâm như thế không?”

“Cũng không phải.” Mặc Yến Thần không nóng không lạnh nói: “Ta nói với con những điều này, chỉ là muốn xác định tâm ý của con, mới dễ dàng cho con hành động.”

“Hành động gì?”

“Ta hỏi lại lần nữa, con thật muốn buông tha hần sao?”

Phó Du Nhiên rũ mi mắt xuống chân d.đ.l.q.đ chờ một chút rồi khẽ lắc đầu một cái, Mặc Yến Thần cười nói: “Vậy thì đúng rồi, Thiên Nhi là bạn chí giao từ nhỏ với Diệc Nhi, mà Diệc Nhi lại không không tiếc tuyệt giao với Thiên Nhi cũng muốn lưu lại con, phần tâm ý này con nên hiểu mới đúng.”

Nhớ lại bộ dáng giấy giụa khổ sở đêm hôm đó của Tề Diệc Bắc, trong lòng Phó Du Nhiên ngòn ngọt, rồi lại không cam lòng nói: “Cái này có phải là biểu hiện rõ nhất của việc trọng sắc khinh bạn hay không?”

Mặc Yến Thần gạt đầu ra vẻ đau lòng thay cho con trai của mình, “Cũng có thể nói là như vậy.”

Phó Du Nhiên cười cười yếu ớt, “Nhưng những lời hấn nói đó, con không thể làm như chưa từng xảy ra.”

“Về điểm này, ta tin tưởng hấn tất có d.đ.l.q.đ nguyên do, con có thể tạm thời nghe hấn giải thích xem sao, chỉ là,” Mặc Yến Thần nghiêm túc nói: “Coi như hấn có thể tự bào chữa, con cũng không thể dễ dàng tha thứ hấn được.”

Phó Du Nhiên có chút kinh ngạc, Mặc Yến Thần lại nói: “Nam nhân đều có một đặc điểm lớn nhất, biết là cái gì không?”

Phó Du Nhiên lắc đầu một cái, Mặc Yến Thần đưa ra một ngón tay, “Tiện.”

“À?”

“Không sai, trong tất cả chúng ta, tất cả nam nhân, đều là tiện nhân.” Mặc Yến Thần nghiêm trang nói tiếp, “Mà chiều vừa rồi Thiên Nhi sử dụng với con chính là ‘lớn tiếng dọa người’, mặc kệ chuyện này là sai lầm của ai, nhưng con và nam nhân khác cùng nhau đi du ngoạn, bị hấn bắt được cái chuôi, nếu như lúc này con hơi lộ ra vẻ chột dạ, như vậy hấn mà có thể thừa thắng truy kích, q.đ.l.q.đ như vậy con tất bại dưới tay Diệc Nhi, đến lúc đó nếu muốn xoay người thì chính là khó như lên trời, người ti tiện hơn còn có thể đem toàn bộ sai lầm này đẩy lên đầu con, thậm chí muốn truy cứu cả đời.”

Phó Du Nhiên kinh hãi nói: “Chắc không ti tiện đến mức ấy chứ?”

“Con rất không hiểu đàn ông rồi, một câu nói,” Mặc Yến Thần nhẹ nhàng gõ cái bàn, “Treo cái mũi lên mặt. Có điều cũng may con ứng đối đúng phương pháp, khiến Thiên Nhi hơi tởm mà trở về, chỉ là nhớ lấy, khi đối đãi với Diệc Nhi thì không thể dùng chiêu thuật giống như vậy được.”

Phó Du Nhiên chấp tay, “Xin nghĩa phụ chỉ giáo.”

“Kề tai lại đây.”

Mặc Vĩ Thiên dán mắt vào trên khe cửa nghe lén nửa buổi cũng không nghe ra được cái gì, chỉ đành chấp tay trước ngực: Ông trời ơi, phù hộ Tề Diệc Bắc đi, để hấn được chết sáng khoái một chút.

Cũng may Tề Diệc Bắc không cho bọn họ quá nhiều thời gian để mưu đồ bí mật.

Tề Diệc Bắc gần như sắp điên rồi, trừ Mặc phủ và hoàng cung, Phó Du Nhiên còn có nơi nào để đi chứ? Nàng còn biết người nào? Tề Thụy Nam? Thật con bà nó đáng chết! Chẳng lẽ muốn hấn đi hỏi: ‘Này, lão bà ta có đi đến nhà của huynh hay không?’ Nhưng cũng may, theo tin tức hồi báo của Lâm Hi Nguyệt, khoảng thời gian này Hoài vương chỉ ước gì có thể sống luôn ở trong cung để né tránh Đông Phương Tử Yên, nói cách khác coi như Phó Du Nhiên có tìm tới cửa thì Tề Thụy Nam cũng không ở nhà, ngược lại tỷ lệ đụng phải Đông Phương Tử Yên là rất cao, cho nên khả năng này hoàn toàn bị loại bỏ.

Lại hỏi tiếp vấn đề kia, Phó Du Nhiên còn có thể đi đâu? Đang lúc Tề Diệc Bắc như một con ruồi không đầu thì chợt nghe cung nhân của Mặc phủ đến báo tin, Tề Diệc Bắc gần như muốn hôn lão thái giám kia một cái, vội vã cùng Lâm Hi Nguyệt chạy tới.

“Huynh đệ, ta đã tận lực rồi.” Mặc Vĩ Thiên trưng ra vẻ mặt bất đắc dĩ, “Bị đánh một trận có thể coi là tai nạn lao động mà được đền bù hay không?”

Tề Diệc Bắc hoàn toàn không có thời gian nghe Mặc Vĩ Thiên nói nhảm, nắm cổ áo hấn ném ra đằng sau lưng, rất tốt, rất tinh táo.

Không kịp chờ đợi vội đẩy cửa phòng ra, “Du Nhiên.”

Mặc Yến Thần đứng dậy, “Con và Diệc Nhi từ từ tán gẫu, tối nay cứ ở lại đây, không cần phải vội vã trở về.”

Phó Du Nhiên gạt đầu một cái, Lâm Hi Nguyệt vọt vào căn thận quan sát nàng, sau mới thở hắt ra một hơi, “Nha đầu chết tiệt kia, đã chạy đi đâu mà khiến ta lo lắng muốn chết.”

Phó Du Nhiên không nói gì, chỉ nhẹ nhàng cúi đầu, Lâm Hi Nguyệt còn muốn lên tiếng lại bị Mặc Yến Thần ngăn lại, “Bọn họ có lời muốn nói, chúng ta đi ra ngoài trước.”

Đối với Mặc Yến Thần, Lâm Hi Nguyệt cũng không dám không biết lớn nhỏ, ngắt tay Phó Du Nhiên một cái rồi xoay người đi ra ngoài, Mặc Yến Thần vừa ra khỏi gian phòng liền cẩn thận khép chặt cửa phòng, đuổi Lâm Hi Nguyệt và Mặc Vĩ Thiên đang tính nghe lén ra khỏi hiện trường, Mặc Vĩ Thiên vẻ mặt buồn bực nói: “Phụ thân à, Tiểu Bắc Bắc thật chẳng dễ dàng động lòng một lần, người lại có thể ra tay ngoan độc như vậy?”

Mặc Yến Thần cười nói: “Ta đây là đang giúp Diệc Nhi đấy.”

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Mặc Vĩ Thiên, Mặc Yến Thần cười lắc đầu, “Con lớn tiếng dọa người chỉ có thể thành ra càng giúp càng rối, dựa vào tính tình của Du Nhiên, con làm như vậy cũng chỉ khiến con bé ra tay đánh người thôi, trước hết phải để cho con bé ổn định lại, chỉ cần xác định tâm ý của mình, biết con bé vô luận như thế nào cũng không muốn buông tha Diệc Nhi, như vậy là có thể thuận lợi giải vây rồi.”

Lâm Hi Nguyệt ở một bên bất mãn nói: “Thì ra các người lại tính kế với Du Nhiên.”

“Dĩ nhiên không phải.” Có vẻ tâm tình của Mặc Yến Thần không tệ, “Diệc Nhi vừa bắt đầu đã không có phần thắng, ta chỉ muốn để cho hắn lấy lại chút thể diện thôi.”

Bên này ba người trò chuyện hăng say, ngược lại Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên ở bên trong nhà lại không có lời nào để nói, Tề Diệc Bắc không dám tùy tiện mở miệng, Phó Du Nhiên cũng vì hấn cứ “Đứng nghiêm” ngay cửa ra vào nên cũng không mở miệng.

Đợi một hồi, Tề Diệc Bắc rốt cuộc nhịn không được nữa, tiến lên một bước nhẹ giọng nói: “Du Nhiên, thật xin lỗi, hôm nay ta sai rồi, thật xin lỗi nàng.”

Phó Du Nhiên khẽ lắc đầu, “Chàng không có sai, lời chàng nói là sự thật.”

Tề Diệc Bắc nghĩ tới vô số lần kết quả của lời nói xin lỗi, trong đó trường hợp bị đánh thường xuyên xuất hiện trong đầu hắn, không ngờ Phó Du Nhiên lại có dáng vẻ u oán như vậy, làm cho hắn đau lòng không thôi.

“Nguyện ý nghe ta giải thích sao?”

“Ta vẫn đang chờ đợi đây.”

Trên mặt Tề Diệc Bắc hiện ra một tia mừng rỡ vội đi về phía trước hai bước, “Chuyện hôm nay là ta không có biết rõ mà đã chỉ trích nàng, thật sự là bởi vì cách đó không thể áp dụng với người kia được, ta lo lắng chuyện này bị Sư huynh của Khuynh Thành biết, lại không chấp nhận uội ấy, vậy muội ấy.”

“Vậy còn ta?” Phó Du Nhiên cắt đứt lời Tề Diệc Bắc, “Sau khi chàng biết chuyện ta đã làm với chàng, chàng đã nghĩ như thế nào?”

Tề Diệc Bắc rốt cuộc cũng thành công sấp đến bên cạnh đến Phó Du Nhiên, “Dù sao khi đó ta không thật sự uống ly rượu kia, chuyện xảy ra hôm đó đều xuất phát từ chủ ý của ta, ta làm sao có thể cảm thấy nàng.”

Phó Du Nhiên đỏ mặt lên, “Vậy nếu ta thành công chuốc rượu được chàng thì sao?”

Tề Diệc Bắc nghiêm túc nhìn nàng, “Chỉ biết sẽ có hai loại kết cục, thứ nhất, là do hai người cố ý, thuận nước đẩy thuyền hoàn thành chuyện tốt, giống như chúng ta vậy.”

Phó Du Nhiên lại đỏ mặt, “Vậy loại thứ hai là gì?”

Tề Diệc Bắc thở dài, “Ngốc ạ, chuyện như vậy dĩ nhiên là chàng tình thiếp nguyện mới phải, nếu bị ép buộc, có người nam nhân nào sẽ vui vẻ mà đối mặt? Nếu như hắn đối với nàng kia có ý còn may, còn nếu vô ý, sẽ chỉ càng thêm khinh thường, há lại sẽ yêu thương nữ nhân đó.”

Phó Du Nhiên khẽ gật đầu một cái, Tề Diệc Bắc lại nói: “Chuyện này một khi đã thực hiện sẽ không còn đường để lui, nếu như sư huynh của muội ấy thật đối với muội ấy vô ý, vậy cuộc đời của Khuynh Thành có

lẽ sẽ bị phá hủy, cho nên trong tình thế cấp bách, ta mới nói ra mấy lời nói như vậy, trong lòng ta thật sự không có liệt nàng vào trong đó.”

Phó Du Nhiên vẫn chỉ gật đầu, Tề Diệc Bắc vội la lên: “Nàng đừng nghĩ nhiều đến chuyện đó nữa nhé, ta cũng chiều nàng yêu nàng còn không kịp nữa, sao có thể cảm thấy nàng là loại nữ nhân đó được, đều là ta sai lầm, nàng muốn phạt thế nào ta đều nhận hết, hay là như lần trước nàng đánh ta một trận đi, đừng mãi im lặng như vậy mà.”

Sau khi Phó Du Nhiên nghe xong hơi cong môi một cái, “Chàng lo lắng cho nàng ta cũng là bình thường, nếu chuyện đã giải thích rõ, cần gì phải trách phạt nữa.”

Nghe nói như thế, hẳn biết rõ Phó Du Nhiên vẫn còn đang tức giận, Tề Diệc Bắc đột nhiên nghĩ thông một chuyện, nên nhanh chóng nói rõ lòng mình với nàng thôi.

“Có một việc.” Tề Diệc Bắc nghiêm mặt nói: “Nàng hãy nghe cho kỹ, ta chỉ nói một lần thôi. Trước kia ta xác thực có từng thích Khuynh Thành, cũng từng cho rằng trong lòng mình chỉ có thể chứa một mình muội ấy, cho nên dù thời gian đã qua sáu năm sau, ta vẫn không thể bình tĩnh đối mặt với muội ấy, bởi vì phần tình cảm này đã chôn giấu trong lòng ta quá lâu, ta không hy vọng cũng không nguyện ý nó có thay đổi gì, nhưng đêm hôm đó ta rõ ràng biết được ai mới là người quan trọng nhất đối với ta, mới biết trong thời gian nửa năm này, lòng của ta đã sớm bị một nữ sơn tặc cướp đi, chỉ là ta lại không hề hay biết, cho đến lúc sắp mất đi ta mới nhận rõ tâm ý của mình, mà một khi đã nhận rõ, liền sẽ không muốn buông tay nữa.”

Phó Du Nhiên chớp chớp mắt, “À?” Hẳn là đang nói..., hẳn đã không còn thích Cố Khuynh Thành nữa, bắt đầu thích nàng rồi hả?

“À cái gì mà à?” Tề Diệc Bắc búng cái trán của nàng, “Nàng nghe rõ rồi chứ?”

Phó Du Nhiên không biết có nên tin tưởng hay không, lão Mặc đã đích thân dặn dò phải tìm mọi cách để hỏi rõ tâm ý hiện tại của hắn với Cố Khuynh Thành, nhưng mà mình còn chưa sử dụng mấy chiêu số như: “Giáng đòn phủ đầu”, “Tiên Lễ Hậu Binh” (trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực)... .Cả chiêu “Mỹ nhân kế” cũng chưa lôi ra sử dụng, sao hắn lại khai ra hết rồi? Huống chi tình cảm đã từng sâu đậm như vậy, có thể nói vứt bỏ là vứt bỏ sao?

Tề Diệc Bắc nhìn thấu nghi ngờ trong lòng Phó Du Nhiên bèn mở miệng nói: “Ta hiểu rất rõ ràng, ta đối với Khuynh Thành chỉ là lưu luyến, chỉ là không đành lòng buông tha cái đã từng là thứ tốt đẹp nhất trong lòng, không hơn.” Lại nói: “Những chuyện này ta đã sớm muốn nói rõ với nàng, nhưng lại chậm chạp không nói vì hi vọng trong lòng nàng lúc nào cũng hồi hộp lo lắng vì ta, đặt ta ở trong lòng.”

Nghe đến đây, thật sự là Phó Du cảm động hết sức rồi, trong lòng hơi ngạc nhiên bởi nàng luôn nghĩ nam nhân giống như Tề Diệc Bắc rõ ràng sẽ không có cảm giác an toàn, mà ngọn nguồn của chuyện này lại là do nàng.

97. Chương 96: Thẻ Độc

Edit: Ha Phuong

Nhưng cho dù là như thế thì nàng vẫn ung dung thản nhiên, “Hôm nay sau khi ta chạy ra khỏi đó thì đã gặp Tam Vương gia, khi đó ta đang rất khổ sở, hắn liền dẫn ta đến một chỗ.”

Tề Diệc Bắc sững sờ, tiếp theo buồn bực nói: “Thì ra là như vậy, khó trách ta đuổi theo ra ngay sau đó mà vẫn không thấy nàng.”

“Nơi đó đúng là Tiên cảnh nhân gian, đẹp đến nỗi như đang nằm mơ.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Du Nhiên tràn đầy khát khao, “Nơi đó có một cái hồ, xanh biếc giống như bảo thạch, chúng ta ở bên hồ uống rượu, nói chuyện phiếm, sau đó.”

“Sau đó như thế nào?” Tề Diệc Bắc nóng nảy hỏi.

“Huynh cảm thấy sẽ thế nào?” Phó Du Nhiên không trả lời mà hỏi lại.

Tề Diệc Bắc tỉnh táo một chút, buồn bực nói: “Nàng và tam ca đều không phải là người tùy tiện, có thể như thế nào? Ta chỉ là có chút ghen tị là lúc nàng khổ sở thì người ở bên cạnh nàng lại không phải là ta thôi.”

Sự tin tưởng đột nhiên tới khiến trái tim Phó Du Nhiên ấm áp, nàng khẽ cười nói: “Sau đó Ta cũng không biết, chúng ta nhìn thấy hai người ở phía đối diện, hình như ta còn đi vào trong đám sương mù. . . . Hai bên gặp nhau, là lúc mời về với Diêm vương, đời đời vĩnh viễn sẽ không gặp lại nhau. . . .” Phó Du Nhiên từ từ nhớ lại cảnh tượng hư ảo lúc đó, “. . . . Khi ta d.đ.l.q.đ tỉnh lại thì đã thấy mình ở đây, Vĩ Thiên nói ta uống say rồi, được Tề Vũ Tây mang về.”

“Là nàng đang nằm mơ sao?” Vì sao nàng lại đi vào trong một giấc mộng quỷ dị làm cho người ta không rét mà run như vậy chứ?

Phó Du Nhiên lắc đầu, “Ta không biết, chẳng qua là cảm thấy người kia thật đáng thương.” Nói xong vừa cười vừa hỏi: “Chàng mới vừa nói, chàng ghen tị sao?”

Tề Diệc Bắc không được tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, Phó Du Nhiên cúi đầu khẽ thở dài: “Thật ra thì trong lòng ta cũng hi vọng lúc nào chàng cũng lo lắng cho ta, đặt ta ở trong lòng đấy.”

“Ta chỉ ước gì có thể giấu nàng đi, không cho người khác được nhìn thấy.” Tề Diệc Bắc không được tự nhiên gãi gãi mặt, “Từ Tề Thụy Nam đến Tề Vũ Tây, Mặc Vĩ Thiên, bao gồm cả Lão sư trong đó luôn, nàng còn muốn để cho ta ăn bao nhiêu dấm chua mới có thể hài lòng đây?”

Hai gò má Phó Du Nhiên đỏ lên, hơi ngạc nhiên nói: “Chuyện này liên quan gì đến nghĩa phụ?”

“Nàng nói là ban đầu nàng muốn gả cho ông ấy mà.” Tề Diệc Bắc làm sao quên được, đây mới chính là kẻ địch mạnh số một đấy.

Rốt cuộc Phó Du Nhiên cũng bật cười, cố ý bắt lấy sơ hở của Tề Diệc Bắc, nắm nắm nhỏ bé dứ dứ về lồng ngực hắn, khinh bỉ nói: “Dấm của ai chàng cũng ăn, không thấy mệt mỏi sao?”

Tề Diệc Bắc đương nhiên có thể hiểu ý, đưa tay cầm bàn tay nhỏ bé của nàng áp vào trước ngực, “Từ hôm nay trở đi, ta sẽ không để cho nàng phải ghen, nàng cũng đừng để cho ta phải ghen, có được hay không?”

“Còn phải xem biểu hiện của chàng đã.” Phó Du Nhiên tuy là nói như vậy nhưng sự thẹn thùng trên mặt đã sớm tiết lộ bí mật d.đ.l.q.đ trong lòng nàng, trái tim Tề Diệc Bắc đang treo lơ lửng giữa không trung lúc này mới chậm rãi để xuống, hắn kéo Phó Du Nhiên vào trong lòng, khẽ ôm nàng nói: “Sau này trong lòng ta chỉ nghĩ đến nàng... trong lòng nàng cũng chỉ được nghĩ đến ta, có được không?”

Phó Du Nhiên chậm rãi gạt đầu một cái, đem tất cả lời dạn dò của Mặc Yến Thần ném ra sau đầu, có điều hiệu quả lúc này hình như tốt hơn đấy.

Đang lúc hai người thỏa mãn ôm nhau, trong ngực Tề Diệc Bắc đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Lời ngon tiếng ngọt!”

Tề Diệc Bắc vô cùng kinh ngạc, đẩy Phó Du Nhiên ra một khoảng cách, sắc mặt biến hóa mà nói: “Nàng nói cái gì?”

Phó Du Nhiên mang vẻ mặt không hiểu ra sao, “Ta có nói gì đâu.”

Tề Diệc Bắc dùng ánh mắt dò xét nhìn nàng hồi lâu, giọng điệu khẽ run, “Lời ta vừa nói đều là lời tâm huyết, sao nàng lại không tin?”

Phó Du Nhiên vẫn là đáng vẻ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Tề Diệc Bắc buông hai tay ra, chán nản nói: “Đây là lần đầu tiên ta nói mấy lời như vậy, nàng còn muốn như thế nào mới bằng lòng tin tưởng ta?”

“A?” Có phải trúng tà rồi không? Phó Du Nhiên cẩn thận nhìn Tề Diệc Bắc, “Chàng. . . .”

Tề Diệc Bắc suy nghĩ một chút, đột nhiên tránh tay của nàng ra, đi tới trước cửa sổ đẩy hai cánh cửa ra, ánh trăng sáng trong theo khí lạnh đêm đông rơi vào nhà, hắn nhìn lên vầng trăng sáng trên bầu trời, cực kỳ trầm trọng nói: “Vầng trăng sáng trên trời cao làm chứng, nếu những lời vừa rồi của Tề Diệc Bắc ta có nửa câu giả dối, liền để cho ta đơn độc cả đời, cùng người thương ‘Lúc hai bên gặp nhau, là lúc mời về với Diêm vương, đời đời vĩnh viễn không gặp lại nhau.’!”

Tề Diệc Bắc còn chưa có quay đầu lại, nước mắt của Phó Du Nhiên đã tràn đầy hốc mắt.

Người xưa luôn xem trọng lời thề, không giống như ngày nay, thề thốt giống như ăn cơm.

Phó Du Nhiên không ngờ, vì nàng, hắn lại có thể thốt ra một lời thề độc ác như vậy.

Chẳng biết từ lúc nào mà ba người Mặc Yến Thần đang dính vào cạnh cửa liếc mắt nhìn nhau, đều giấu không được sự kinh ngạc trong mắt.

Tề Diệc Bắc, huynh thật sự có tài, không để ý đến thân phận cùng hình tượng, lại có thể không chút nào giãy giụa hoàn toàn đầu hàng với Sơn Đại vương, thật khiến cho đồng bào phái nam mất hết cả thể diện.

Buổi tối hôm đó, hai người ngủ lại Mặc phủ, hết sức ân ái, thẳng đến khi làm cho quân đoàn Mặc thị cùng Lâm Hi Nguyệt phải đỏ mặt rút lui tấp thể.

Sáng sớm hôm sau, Phó Du Nhiên mở mắt ra vẫn hồi tưởng lại sự ngọt ngào vô tận của đêm hôm qua, nhìn đến lưng của người bên cạnh, mặt đỏ gay đem thân thể dán lên trên, ôm thật chặt hông của hắn.
Hử? Tề Diệc Bắc quả thật có thân hình vai rộng, eo thon hoàn mỹ á..., nhưng. Cũng không phải hẹp như vậy chứ?

“Mới sáng sớm đã nổi sắc tâm!”

Phó Du Nhiên tức giận duỗi chân một cái, đem vật thể mới lên tiếng đập thẳng xuống giường, “Nổi sắc tâm thì thế nào hử? Chúng ta đã là phu thê chính thức, không giống có vài người, danh phận chưa định liền ngày ngày cùng người ta dính vào nhau.”

Lâm Hi Nguyệt vuốt vuốt eo đứng dậy, “Thật không có lương tâm, uống công cho ta vì mi mà gấp gáp chết, mi trở lại cũng chỉ cố cùng hắn thân thiết, thấy sắc vong nghĩa.”

Phó Du Nhiên đỏ mặt lên, quay lấy chặn ngồi dậy, “Đưa y phục cho ta.”

Lâm Hi Nguyệt từ trên bình phong lấy xiêm áo xuống, cười hì hì ngồi ở mép giường, nhìn chằm chằm vết đỏ mảnh liệt trên cổ Phó Du Nhiên hồi lâu, sau đó kẻ sát lại nói: “Cảm giác như thế nào?”

Mặt của Phó Du Nhiên trưởng thành một khối tím vãi đỏ, ngượng ngùng cười nhẹ ra tiếng, cúi đến bên tai Lâm Hi Nguyệt nhỏ giọng thăm thì, cho đến tận lúc hai lỗ tai của Lâm Hi Nguyệt trở nên hồng hồng, “Thật là ngượng ngùng.”

Phó Du Nhiên đoạt lấy xiêm áo mặc vào từng kiện, ra vẻ người từng trải nói: “Mi cũng sẽ có một ngày như thế, cùng lắm thì tới chỗ ta học hỏi kinh nghiệm để biết mà làm cho đúng.”

Lâm Hi Nguyệt đột nhiên thở dài, “Tề Thụy Nam aizz.”

“Như thế nào?” Phó Du Nhiên cũng tò mò muốn chết.

Lâm Hi Nguyệt hai tay chống cằm, bĩu môi ngồi ở bên giường suy nghĩ hồi lâu, “Hắn rất tốt.”

Nhìn nét mặt nổi giận của Phó Du Nhiên, Lâm Hi Nguyệt cười nói: “Ta chỉ là không biết hình dung thế nào cho phải thôi, dường như hắn đối với ai cũng đều là đáng vẻ đó cả.”

Phó Du Nhiên mang vẻ mặt cổ quái nói: “Hắn không phải thường thường đến tìm mi sao?”

Lâm Hi Nguyệt gật đầu, “Đại khái so với bằng hữu bình thường thì khá hơn một chút, không tính là tiến triển nhanh gì cả.”

Phó Du Nhiên trầm tư một chút, chần chờ hồi lâu mới nói: “Mi có biết Vương phi của hắn qua đời như thế nào không?”

“Không phải là khó sinh sao?”

“Theo tuyên báo đáng tin cậy, ” Phó Du Nhiên dán vào bên tai Lâm Hi Nguyệt nói một hồi, Lâm Hi Nguyệt mở to cặp mắt lấy làm lạ hỏi: “Không thế nào?”

Phó Du Nhiên lặp lại, “Ta có tin tức đáng tin cậy.”

Lâm Hi Nguyệt sờ sờ cằm, “Khó trách chưa từng nghe nói hần có tin đồn nào, thì ra là trong lòng có bóng ma tâm lý.”

Phó Du Nhiên liếc nàng, “Mi định làm như thế nào?”

Lâm Hi Nguyệt làm ra một tư thế kiên định, “Đương nhiên là dùng tình yêu của ta để sưởi ấm trái tim hần, làm hần cảm động.”

“Ta vẫn cảm thấy không đúng chỗ nào đó.” Phó Du Nhiên nghiêm mặt nói: “Mi đối với hần rốt cuộc là cảm giác gì?”

“Thích chứ sao.”

“Trừ sùng bái và thích, có còn gì khác không?” Phó Du Nhiên suy nghĩ một chút, “Nói thí dụ như không thấy hần sẽ rất nhớ nhung, thấy hần lại muốn đến gần hần, nhìn thấy hần cùng nữ nhân khác ở chung một chỗ sẽ muốn đập bẹp hần ...?”

Lâm Hi Nguyệt trừng mắt nhìn, “Trước khi mi nói thì không có, hiện tại có rồi.”

“Làm cái gì?” Phó Du Nhiên trợn mắt, “Mi rốt cuộc là có thích hần hay không? Có muốn cùng hần chung đụng cả đời không?”

Lâm Hi Nguyệt thu hồi dáng vẻ cười cợt, cúi đầu im lặng rồi bỗng nhiên nói: “Mặc dù ta thường la hét phải làm Vương phi nhưng cũng biết đó là chuyện không thể nào, không nói người kia có bao nhiêu ưu tú, chỉ nói thân phận của chúng ta đã không thể xứng đôi rồi, hiện tại được hưởng ké hào quang của mi, có thể tiến vào hoàng cung, nhưng thật ra thì ta là cái gì đâu? Ta chỉ là một tiểu sơn tặc bình thường trong sơn trại, ngay cả trại chủ cũng không phải nữa là.”

“Lâm Đại trại chủ từ chức thì mi chính là trại chủ rồi !”

Lâm Hi Nguyệt trợn mắt, “Nói bậy bạ gì đó!”

“Còn không phải như vậy đi, ” Phó Du Nhiên liếc nàng một cái, “Mi làm cho phụ thân ta sống lại, ta liền để i làm trại chủ.”

Lâm Hi Nguyệt nhìn chằm chằm Phó Du Nhiên, “Lời nói của ta có phải có chút chua chát hay không?”

Phó Du Nhiên hừ một tiếng, “Có một chút.”

Lâm Hi Nguyệt thở dài một tiếng, “Cho nên ta đã quyết định đóng gói y phục để rời đi.”

“Đi đâu?”

“Trở về.” Lâm Hi Nguyệt nhún nhún vai, “Lần trước Lâm Đại trại chủ đã tìm cho ta một mối hôn sự, là người của Bàn Long sơn, là trại chủ nằm trong nhóm ‘Mười tặc nhân kiệt xuất nhất’ của năm nay, nghe nói còn rất anh tuấn.”

Phó Du Nhiên tức giận bĩu môi, ở trong mắt Lâm Đại trại chủ, chỉ không tàn tật thì cũng coi như là anh tuấn, “Bàn Long sơn? Chính là nơi biên giới giữa Sở-Tấn sao? Quá xa đấy?”

“Đúng là có xa.” Lâm Hi Nguyệt cười nói: “Có điều ở đó thì có thể buôn lậu hàng hóa kiếm chút tiền chứ sao.”

“Hần biết mi phải đi không?”

Lâm Hi Nguyệt lắc đầu một cái, “Không muốn nói với hần. Ta chỉ muốn đến một cách nhẹ nhàng, rời đi cũng nhẹ nhàng như thế.”

Lời còn chưa dứt, Phó Du Nhiên đã nổi giận vỗ một chưởng, “Còn làm ra vẻ u buồn?”

“Ta đây đều là theo mi học được đấy.”

“Mi. Mi sẽ không muốn hạ được hần đấy chứ?” Phó Du Nhiên khẩn trương nói: “Thật ra thì cái đó không phải là biện pháp tốt đẹp gì đâu.”

Lâm Hi Nguyệt hừ một tiếng, “Phàm là loài người đều biết đây không phải là một biện pháp tốt.”

Phó Du Nhiên im lặng, nói hồi lâu té ra nàng không phải là loài người sao?

“Khi nào thì đi?”

Lâm Hi Nguyệt thực sự kinh ngạc, “Mi không giữ ta lại sao?”

“Rốt cuộc là mi có muốn hay không đi?”

“Không muốn.”

Phó Du Nhiên muốn học máu.

“Không muốn đi thì mi theo ta dài dòng nhiều như vậy làm gì?”

“Ta cho là mi sẽ giữ ta lại.”

Phó Du Nhiên chống lại đôi mắt của Lâm Hi Nguyệt, “Thừa dịp mi vẫn chưa hoàn toàn yêu hấn, đi nhanh lên.”

Lâm Hi Nguyệt im lặng hồi lâu mới hỏi: “Tại sao?”

“Ta sợ mi sẽ thương tâm. Hoài vương so với Tề Diệc Bắc phức tạp hơn nhiều.”

Lâm Hi Nguyệt cười cợt nói: “Ta còn tưởng rằng mi không bỏ được Hoài vương.”

“Ai, hận vì sao không gặp nhau đúng thời điểm nha.” Phó Du Nhiên cười nói: “Rất đáng tiếc, ta đã gả cho người khác rồi.”

“Nếu như mi không gả cho lão Tề, mi có nghĩ sẽ gả cho Hoài Vương không?”

Từ trên nét mặt của Lâm Hi Nguyệt, Phó Du Nhiên ngửi ra một chút khác thường, “Mi muốn hỏi cái gì?”

Lâm Hi Nguyệt thở dài một hơi, lắc đầu rồi cười nói: “Mi nói chúng ta giống nhau không?” Suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu, “Đều là ngoài mặt rất dũng cảm, nhưng mới đụng chuyện thì chân đã muốn rút lui rồi.”

Phó Du Nhiên không chút do dự nói: “Nếu như mi đã quyết định, ta nhất định sẽ dốc toàn lực giúp mi.”

Lâm Hi Nguyệt hỏi ngược lại: “Mi thật hi vọng ta đi sao?”

“Đúng”

“Như vậy chuyện này mi cũng không cần phải quản.”

Cuộc trò chuyện đến đây là kết thúc.

98. Chương 97: Tình Hình Thực Tế Của Lâm Hi Nguyệt

Edit: Ha Phuong

Sau khi từ trong phòng Phó Du Nhiên đi ra ngoài, Lâm Hi Nguyệt trực tiếp ra khỏi cửa chính Mặc phủ, ý của Phó Du nhiên rất rõ ràng, nàng cũng phải suy xét xem bản thân đến tột cùng là nên đi nơi nào.

Có lẽ ngay từ lúc ở Yến Phiên Tiêm Tề Thụy Nam ra giá “Mua” nàng, Lâm Hi Nguyệt liền biết cuộc đời này mình đối với hấn không đơn giản chỉ là sùng bái thần tượng nữa rồi.

Dung mạo anh tuấn, tính tình dịu dàng, có nữ nhân nào có thể cự tuyệt? Lâm Hi Nguyệt cũng không ngoại lệ. Nhưng vì sao lúc nàng ở cùng với hấn thì hơn phân nửa thời gian đều là đàm luận về Phó Du Nhiên.

Hấn không nên quá mức tò mò về Phó Du Nhiên như vậy chứ, không phải sao? Mặc dù nàng có gan đoán ra được lí do hấn tò mò, nhưng Du Nhiên cuối cùng vẫn là em dâu của hấn, không phải sao?

Nhưng không đàm luận đến chuyện đó, bọn họ còn có thể nói về vấn đề gì? Tề Thụy Nam cũng không chủ động nói tới chuyện của mình, mà Lâm Hi Nguyệt cũng không dám nói quá nhiều chuyện, chỉ sợ mình trong lúc vô tình để lộ ngọn nguồn mọi chuyện, tiết lộ thân phận, rước lấy phiền toái.

Vì vậy thời điểm hai người gặp mặt mà nói, chính là một loại vừa ngọt ngào vừa hành hạ, tuy hẳn nhìn nàng nhưng ánh mắt lại xuyên qua nàng, suy nghĩ về một người khác.

Có thể đang nghĩ đến Phó Du Nhiên, cũng có khả năng không phải.

Điều này làm cho Lâm Hi Nguyệt có chút sợ, lần đầu tiên nàng nổi lên một chút ghen tị với Phó Du Nhiên.

Nàng đúng là đứa khốn kiếp!

Phó Du Nhiên nói nếu như mi quyết định, nhất định ta sẽ dốc toàn lực giúp mi.

Lâm Hi Nguyệt rất tin tưởng, coi như không có Tề Diệc Bắc, coi như Phó Du Nhiên chưa lập gia đình, coi như nàng ấy cũng ái mộ Tề Thụy Nam giống như mình, nàng ấy cũng vẫn sẽ nói: Nếu như mi quyết định, ta nhất định sẽ dốc toàn lực giúp mi.

Có một bằng hữu như vậy mà nàng lại còn ghen tị, đúng là quá khốn kiếp, quả thật đáng chết.

Cho nên, tốt nhất là nàng nên rời đi thôi, hoạch định cho tương lai mới là điều mà Lâm Hi Nguyệt yêu thích nhất, nhưng nếu là ở bên Tề Thụy Nam, chắc chắn nàng sẽ không có tương lai.

Mặc kệ người trong lòng Tề Thụy Nam là ai. Cho dù Vương phi của hắn có là Phó Du Nhiên cũng không liên quan tới nàng, không cần lãng phí thời gian vô ích vì một nam nhân không thương mình.

Nhưng ít ra, cũng nên đến từ biệt hắn.

Phủ Hoài vương.

Lâm Hi Nguyệt đứng ở dưới bậc thang. Nhìn tấm biển treo cao trước cửa phủ, chỉ thấy cửa phủ khép chặt, trước cửa không có một bóng người.

Ban ngày mà cũng lười biếng sao? Lâm Hi Nguyệt đang nghi ngờ chợt có một bóng áo tím lao ra từ bên cạnh.

“Làm sao cô biết chỗ này?”

Lâm Hi Nguyệt hừ lạnh một tiếng, “Khó trách không có bất kỳ ai, chắc là đều bị sát tinh hù dọa chạy mất hết rồi.”

Tử Yên ngẩng cao đầu, “Vẫn muốn động thủ sao?”

“Cô là Công chúa, ta nào dám cùng cô động thủ, mà cô không sợ sẽ bị bắt lên đại điện, bị bêu xấu trước mặt mọi người hay sao?”

“Cô”

Lâm Hi Nguyệt không đợi nàng ta nói xong đã xoay người rời đi, Tử Yên vội lắc mình chắn trước người của nàng. “Cô muốn đi đâu?”

“Cô ở đây vậy chắc chắn là Hoài vương sẽ không có ở đây. Ta không đi chẳng lẽ ở lại đây chơi với cô hay sao?”

Tử Yên mím môi lớn tiếng nói: “Cô còn chưa trả lời ta tại sao lại đến đây? Hoài vương chưa vào cung sao?”

Nếu như không phải có chuyện kia xảy ra, có lẽ Lâm Hi Nguyệt sẽ rất đồng tình với Tử Yên, nàng quan sát nàng ta mấy lần mới kinh ngạc nói: “Cô ở đây trưng ra cái bản mặt cuồng dại không sạch sẽ, trên đầu dính đầy bụi đất như vậy là mong muốn người khác đồng tình à?”

“Ai mà thèm cô đồng tình!” Nhìn kỹ lại thì thấy đôi mắt Tử Yên hơi đỏ.

Lâm Hi Nguyệt híp mắt nhìn hồi lâu. “Cô khóc sao?”

Lời còn chưa dứt Tử Yên đã dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai “Oa” khóc ra thành tiếng.

“Này!” Lâm Hi Nguyệt hét lớn một tiếng, vội nhìn hai bên một chút, “Cô làm gì đấy?”

Tử Yên cứ như vậy mà nhìn nàng chăm chăm, càng khóc càng hăng hái, Lâm Hi Nguyệt thấy tình thế quý dị vội vàng rút lui, nhưng không ngờ được rằng Tử Yên giống như có ra đa theo dõi, Lâm Hi Nguyệt đi tới đâu, nàng ta sẽ khóc theo tới đó.

“Đừng khóc!” Lâm Hi Nguyệt nhảy lên trên một con sư tử bằng đá lớn trước cửa phủ Hoài vương, bịt lấy lỗ quắt to xuống: “Cô mà còn khóc thì ta sẽ nhảy xuống đè bẹp cô!”

Cũng không biết là những lời này có tác dụng hay là Tử Yên khóc mệt, nàng ta liền thở ra mấy hơi, thút thút nước mắt rồi dừng lại, ngửa đầu nói: “Thật dễ chịu.”

Lâm Hi Nguyệt mở to miệng đến mức có thể nhét được năm quả trứng gà, cái này chẳng lẽ kêu là. Bị khùng?

Nhìn mình bị nàng ta bức leo lên núi. À, là sư tử bằng đá, thấy đáng vẻ xấu hổ của mình Lâm Hi Nguyệt liền giận dữ sợ, “Cô có bệnh à?”

Tử Yên lại im lặng một cách kỳ lạ, cúi đầu nửa buổi không nói lời nào, Lâm Hi Nguyệt rất muốn tụt xuống đất nhìn nàng ta, nhưng nàng chỉ hỏi: “Cô. Sao vậy?”

Vẫn không có hồi âm, nàng quan sát cái tiểu cô nương chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi này, Lâm Hi Nguyệt liền thở dài một tiếng, “Nói cho cô biết tin tức tốt có lẽ có thể khiến cho cô sống lại, ta phải đi, không giành Hoài vương với cô nữa, vui vẻ chưa?”

Tử Yên ngẩng đầu lên, nước mắt làm lem nhem thêm mấy vết bụi bẩn trên mặt nàng ta, Lâm Hi Nguyệt bật cười thành tiếng, “Thật khó coi.”

Tử Yên vội vàng lau mặt một cái, không những không sạch mà còn đem một khuôn mặt nhỏ nhắn bôi thành mặt mèo, Lâm Hi Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Cô mau trở về rửa mặt đi, nếu không người đến người đi còn tưởng rằng ta lấy lớn hiếp nhỏ đấy.”

Tử Yên khinh thường khề hừ một tiếng, “Ta chỉ cần một chưởng là có thể đập chết cô đấy.”

Lâm Hi Nguyệt nhún vai một cái, Tử Yên hừ hừ xả giận, thật lâu sau mới buồn bực nói: “Ta không thèm trở về đâu.”

“Hả?” Lòng hiếu kỳ của Lâm Hi Nguyệt dâng lên, “Không phải Đông Phương Cẩn muốn gả cô cho Hoài vương sao? Cô trở về thỉnh cầu hẳn nhiều vào, vẫn tốt hơn là ngày ngày cắm chốt ở đây.”

Nghe nhắc đến tên Đông Phương Cẩn, Tử Yên liền “Phi” nhổ một ngụm nước miếng, “Hắn mơ tưởng muốn cưới sư tỷ của ta sao, kiếp sau đi.” Suy nghĩ một chút lại nói: “Kiếp sau cũng không thể.”

“Vậy cô có thể đi tìm sư tỷ của cô, còn có Đại sư huynh.”

“Đại sư huynh phải giúp sư phụ làm việc, còn có nhiều bệnh nhân muốn xem bệnh như vậy thì làm gì còn thời gian để ý đến ta? Sư tỷ. . . . Có lẽ vẫn còn đang giận ta.”

Chẳng biết tại sao, sự chán ghét của Lâm Hi Nguyệt với nàng ta bỗng ít đi một chút, nhưng vẫn không thể hoàn toàn thay đổi cái nhìn được, “Ai kêu cô ra tay ác độc làm chi, nếu lệch một chút xíu nữa thôi là Du Nhiên đã mất mạng rồi.”

“Ai bảo nàng ta đánh ta!” Đôi mắt Tử Yên lại đỏ hoe, “Ta không thích có người đánh ta.”

“Nói nhảm! Ai lại nguyện ý bị đánh?” Lâm Hi Nguyệt quát: “Nàng ấy đánh cô là bởi vì cô đánh ta trước!”

Tử Yên lại hừ một tiếng, nghiêng đầu đi như đứa bé đang giận dỗi, thật lâu sau lại nói: “Vừa rồi cô nói muốn đi, là đi đâu?”

“Về nhà.” Lâm Hi Nguyệt ngẩng đầu nhìn tám biển Hoài Vương phủ, ngần ngừ một hồi lâu mới suy sụp hạ vai thở dài nói: “Về nhà thành thân.”

“Thành thân?” Tử Yên nhún mày nói: “Cô không cần Hoài vương nữa hả?”

Lâm Hi Nguyệt cười nói: “Đúng là con nít, chuyện như vậy phải là hai bên tình nguyện mới được, giống như: Ở rể, cho dù bức đến tay cũng có ý nghĩ gì đâu?”

Tử Yên như có điều suy nghĩ nhìn nàng, Lâm Hi Nguyệt tung người nhảy xuống khỏi con sư tử đá, vỗ tay một cái nói: “Không còn chuyện gì nữa, ta đi nha.”

“Cô. Cô muốn đi đâu đấy?”

“Đi tìm Hoài vương nói lời từ biệt.” Lâm Hi Nguyệt đi hai bước lại quay đầu lại nói: “Sư tử của cô cũng không tức giận, cô có thể đi tìm nàng ấy.” Nói xong, bước nhanh đi mất.

Xem ra nàng vẫn nên cùng Phó Du Nhiên hồi cung, như vậy mới có thể gặp Hoài vương.

Đi một hồi thì nghề nghiệp nhạy cảm nói cho nàng biết, có người để mắt tới nàng. Nàng cũng muốn xem một chút, là tên tiểu tặc nào to gan như vậy nên không đi theo đường trở về Mặc phủ, Lâm Hi Nguyệt chọt lách người chui vào một cái hẻm nhỏ, sau khi bầy rẽ tám quẹo một hồi, xác định người nọ vẫn đi theo phía sau nàng, bèn trốn vào một góc tường, đợi bóng dáng kia lóe ra, Lâm Hi Nguyệt liền hét lớn một tiếng tung người nhảy lên: “Xem chiêu!”

“A –”

Một tiếng hét thẳm từ ngõ nhỏ trong hẻm truyền ra, Lâm Hi Nguyệt giấu đi bàn tay đã làm hung khí ra phía sau lưng, càm lăm nói: “Huynh. Sao huynh lại xuất hiện ở đây?”

Tề Thụy Nam. Không sai, chính là hắc, hắc nhú mày lấy tay che đỉnh đầu, ngọc trâm trên đầu cũng bị gãy thành hai khúc, vậy mà hắc vẫn còn sống đúng thật là kỳ tích.

“Ta thấy cô một người chui vào trong hẻm nhỏ, sợ cô có chuyện gì.” Tề Thụy Nam lắc đầu, để ình tỉnh táo một chút.

Lâm Hi Nguyệt liền vội vàng tiến lên đỡ hắc, ngược ngáp nói: “Ta còn tưởng rằng là tên tặc nhân nào để mắt tới ta, muốn dụ hắc đến nơi không có người để dạy dỗ một trận, không ngờ.”

Tề Thụy Nam khoát khoát tay, “Không có việc gì là tốt rồi.”

Lâm Hi Nguyệt cúi người nhặt lên cây trâm bị gãy nằm trên mặt đất, “Thật xin lỗi, làm gãy cây trâm của huynh rồi.”

Mái tóc dài của Tề Thụy Nam xoa bung xuống che mất một nửa gò má, không còn là bộ dáng áo mũ chỉnh tề như thường ngày, nhưng như vậy cũng không làm mất đi khí chất mê người của hắc, ngược lại càng nhiều thêm một phần tùy tiện.

Khắc chế! Lâm Hi Nguyệt không ngừng cảnh báo chính mình, đưa tay lên đầu tháo xuống một sợi dây cột tóc, rồi bảo Tề Thụy Nam xoay người sang chỗ khác, “Ta giúp huynh cột lên.”

Trái tim Tề Thụy Nam đập mạnh và loạn nhịp một hồi lâu, lúc này Lâm Hi Nguyệt lại cảm nhận được loại cảm giác đó.

Hắc nhìn nàng. Nhưng lại không phải là nhìn nàng.

Lâm Hi Nguyệt rũ mắt xuống, đưa dây cột tóc tới, “Tự huynh.”

Tề Thụy Nam lại xoay người sang chỗ khác, hạ thấp thân hình, khẽ nhếch nâng cằm dưới, giống như hay làm động tác như vậy. Có vẻ rất quen thuộc.

Chần chờ một chút ngón tay Lâm Hi Nguyệt mới chạm vào mái tóc của hắc, lấy ngón tay làm lược.

Tóc của hắc vừa dài vừa mượt, đen óng, đầu ngón tay xuyên qua giống như là chạm vào tơ lụa.

Lâm Hi Nguyệt hình như có chút say mê, Tề Thụy Nam cũng không thúc giục nàng, cho đến lúc hai đầu gối có chút mỏi mới mở miệng nói: “Cô phải đi đâu?”

Lâm Hi Nguyệt sững sờ, khẽ cười một tiếng. “Huynh không phải đều đã nghe được sao.” Vừa nói chuyện, tóc độ trên tay cũng tăng nhanh. Đem mái tóc của hắc bó ra đằng sau ốt.

Tề Thụy Nam xoay đầu lại, “Cô phải thành thân sao?”

Lâm Hi Nguyệt cười cười. Hồi ngược lại: “Huynh núp ở chỗ nào vậy? Sao ta không trông thấy?”

“Đương nhiên phải núp kỹ một chút chứ, bị nha đầu kia thấy sẽ rất phiền phức đấy.”

“Nàng ta ấy mà, đúng là chưa trưởng thành.” Lâm Hi Nguyệt cầm đoạn trầm bị gãy trong tay, nhìn một chút rồi hỏi “Cùng ta đi dạo một lát nhé?”

Tề Thụy Nam không nói gì, cùng Lâm Hi Nguyệt ra khỏi con hẻm nhỏ, khi đi qua trước cửa một tiệm trang sức, Lâm Hi Nguyệt huých Hoài vương một cái. “Vào xem một chút đi.”

Thật không ngờ tiệm trang sức này cũng khá đầy đủ các loại, vàng, bạc, đồng, ngọc bảo thạch đều có. Loại trầm búi tóc đại khái có danh tiếng thì nơi này đều có.

“Coi bộ nghề này cũng được đấy.” Lâm Hi Nguyệt khen: “Có danh giá, còn có thể kiếm tiền.”

Chưởng quỹ nghe vậy cười nói: “Cô nương quá khen, không biết cô nương muốn tìm vật gì?”

Lâm Hi Nguyệt thả hai đoạn trầm trong tay xuống bàn, “Xem có thể tu sửa lại được nữa không?”

Tề Thụy Nam có chút kinh ngạc nói: “Gãy rồi còn tu sửa sao được?”

Lâm Hi Nguyệt cười cười nhưng không có lên tiếng, chưởng quỹ cầm lên nhìn một chút, sau đó khuôn mặt tiếc hận nói: “Trầm ngọc thượng hạng, đáng tiếc, nếu muốn tu sửa chỉ có thể dùng bạc nối lại một vòng, không còn cách nào khác.”

Lâm Hi Nguyệt gật đầu, “Có còn cây trầm nào khác không?”

Chưởng quỹ lấy ra một cái khay cỡ lớn, trên đó có rất nhiều loại trầm khác nhau, “Đây đều là kiểu của nam, cô nương nếu muốn tìm của nữ thì bên trong vẫn còn.”

Lâm Hi Nguyệt khoát khoát tay, “Đây là được rồi.” Chọn nửa ngày mới lựa ra được một chiếc trầm tương tự như chiếc bị gãy, nàng bèn so so lên đầu Tề Thụy Nam, “Cái này không tệ.”

“Hi Nguyệt.”

Lâm Hi Nguyệt dựng thẳng cây trầm đến trước mũi làm một động tác chó lên tiếng, rồi nói với chưởng quỹ kia: “Ta lấy cái này.”

Chưởng quỹ kia cười nói: “Cô nương tinh mắt thật, đây chính là Ngọc Lam Điền thượng hạng.”

Lâm Hi Nguyệt gật đầu, “Được rồi, không cần nói nữa, hết bao nhiêu thì đến Mặc phủ lấy.”

Chưởng quỹ nghe vậy mặt liền biến sắc, cười xòa nói: “Cô nương, tiểu điểm từ trước đến giờ là đều giao dịch tại chỗ.”

Tề Thụy Nam đưa tay sờ túi bạc bên hông, Lâm Hi Nguyệt thấy vậy vội dè tay của hắn lại, “Cái này là ta bồi thường cho huynh, sao lại có thể để cho huynh tốn kém được.” Quay đầu lại hướng chưởng quỹ kia nói: “Có biết Mặc Vĩ Thiên không?”

Chưởng quỹ gật đầu một cái, Lâm Hi Nguyệt lại nói: “Bây giờ người phái một người đến chỗ của hắn lấy tiền, nói là Lâm cô nương mua đồ, đang ở đây chờ hắn, khi nào người lấy được tiền, ta mới đi.”

Chưởng quỹ gật đầu liên tục, “Vậy ta sẽ phải người đến đó lấy.”

Sau khi chưởng quỹ sai một người làm đi lấy bạc, Tề Thụy Nam mới bật cười nói: “Thì ra cũng không phải là cô bồi thường cho ta, là Mặc huynh tốn kém mới đúng.”

Lâm Hi Nguyệt cười cười, “Tiểu tử kia rất giàu, không tốn kém không tốn kém.”

Tề Thụy Nam cười lắc lắc đầu, chưởng quỹ kia nhân cơ hội muốn buôn bán, lấy tất cả các vật trang sức đáng tiền bày hết ra, ánh mắt Lâm Hi Nguyệt bị hấp dẫn bởi mấy viên hồng ngọc lấp lánh bên cạnh ngấn ngĩa, ánh sáng màu hồng khiến người ta yêu thích, có điều nó không có hình dáng của một vật trang sức, chỉ là một vật bán thành phẩm.

Lâm Hi Nguyệt suy nghĩ một chút, “Có thể khắc chữ lên bề mặt không?”

“Có thể.” Chưởng quỹ hết lời khen ngợi Lâm Hi Nguyệt có nhãn quang cao, “Cô nương muốn làm thành cái gì, muốn khắc chữ gì?”

“Làm một cái vòng tay, chữ thì..., liền khắc một đoạn.”

“Cô nương, ” chương quỹ kia cười xòa nói: “Cô nương nói đùa, đồ vật nhỏ như vậy, khắc lên mười chữ cũng đã khó, làm sao có thể khắc lên một đoạn được?”

Lâm Hi Nguyệt bĩu môi, “Đó là do tay nghề của người không tốt, ta đã từng nhìn thấy một vật nhỏ như vậy mà trên bề mặt được khắc hẳn một đoạn chữ? Chỉ ít cũng phải một trăm tám mươi chữ đấy.”

Chương quỹ làm như không tin, “Cô nương nói đùa.”

“Người cho là ta dọa người sao?” Lâm Hi Nguyệt cố nhớ lại, “Chỉ lớn bằng này, màu tím, khắc một đoạn sớ. Sớ gì gì đó.”

Tề Thụy Nam giật mình, trên mặt thoáng qua chút kinh ngạc, “Cô nhìn thấy ở đâu?”

Chương quỹ kia cũng nói: “Bảo vật như thế, tiểu nhân cũng muốn mở rộng tầm mắt một lần.”

99. Chương 98: Chữ Tình Ấy À, Nhất Định Sẽ Khiến Người Ta Đau Đầu.

Ngay lúc bọn họ đang ở bên trong tiệm trang sức thảo luận việc làm chuỗi đeo tay chợt có một chiếc xe ngựa chạy qua cửa, hướng thẳng tới Vân Lai cư, ngồi trong xe chính là Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên vẫn không nghĩ ra, mãi cho đến lúc Tề Diệc Bắc tới đón nàng, nàng vẫn còn đang suy nghĩ về việc đó.

“Rất cục là Hoài vương và Lâm Hi Nguyệt đã xảy ra chuyện gì nhỉ?”

Tề Diệc Bắc không hiểu ra sao nói: “Ta làm sao mà biết được.”

Phó Du Nhiên liếc mắt, “Ta chỉ đang lăm bằm lằm lằm thôi, ai cần chàng trả lời đâu?”

Tề Diệc Bắc im lặng, một hồi sau lại nói: “Hi Nguyệt không hồi cung sao?”

“Nàng ấy nói muốn được yên tĩnh một mình.” Về phần tại sao phải cần yên tĩnh thì Phó Du Nhiên không biết.

“Để cho nàng ấy ít tiếp xúc với Tề Thụy Nam cũng tốt.”

“Vì sao lại nói như vậy?”

Phó Du Nhiên nói: “Tề Vũ Tây nói cho ta biết, Hoài vương phi là bị cơ thiếp của hần hại chết.”

Về mặt của Tề Diệc Bắc cổ quái suy nghĩ hồi lâu, “Thì ra là như vậy.”

Phó Du Nhiên thực sự kinh ngạc, “Ngay cả chàng cũng không biết sao?”

“Đâu phải là chuyện về vang gì mà còn phải chiêu cáo thiên hạ hay sao? Có điều đúng là từ lúc hần gặp được Nhị tẩu mới bắt đầu trở nên chăm chỉ.”

Phó Du Nhiên ngẩn người, “Xem ra Vương phi của hần là một nữ nhân rất tốt.” Nhìn về mặt Tề Diệc Bắc không hiểu, Phó Du Nhiên cười nói: “Chàng rất ít khi gọi Hoài vương là nhị ca, nhưng lại gọi tỷ ấy là nhị tẩu.”

Tề Diệc Bắc cười cười, “Tỷ ấy thật sự là một nữ nhân rất tốt, tất cả mọi người đều thích tỷ ấy.”

“Giống Khuynh Thành sao?”

Tề Diệc Bắc nhìn chăm chú nàng d.đ.l.q.đ một hồi lâu sau mới lắc đầu một cái, “Hoàn toàn bất đồng, là một loại cảm giác rất khác, rất thân thiết. Đúng là đáng tiếc, hồng nhan bạc mệnh.”

Phó Du Nhiên có phần ngượng ngùng, Tề Diệc Bắc thấy thế bèn kéo nàng qua, “Chuyện tình cảm đều phải xem duyên phận, hiện tại ta chỉ lo lắng chuyện của Khuynh Thành và sư huynh của muội ấy.”

Vốn bọn họ đến Thanh U biệt viện là muốn gặp Cố Khuynh Thành nhưng cuối cùng lại không gặp được, vì vậy lại chuyển qua Vân Lai cư, tiểu nhị gặp ngày hôm qua vẫn còn nhớ bọn họ, trực tiếp dẫn bọn họ đến

hậu viện, nhìn từ cửa sau thỉnh thoảng có vào bệnh nhân hoặc được khiêng hoặc tự bước vào trong, Phó Du Nhiên mới hiểu được tại sao phải chuẩn bị một cái phòng như vậy cho Mộc Thanh Y.

“Hắn muốn mở y quán sao?”

Tiểu nhị cười nói: “Dĩ nhiên là không phải, đây là Mộc tiên sinh chữa bệnh từ thiện, đến khám bệnh đều là những người nghèo khổ, chương quỹ một phần cảm kích vì Mộc tiên sinh đã giúp phu nhân ông ấy giữ thai, một phần là tôn kính ngài ấy nên lúc này mới đặc biệt ở cửa sau, để bệnh nhân có thể dễ dàng ra vào.”

Phó Du Nhiên và Tề Diệc Bắc giờ mới hiểu được, liền đi tới trước cửa rồi tiến vào trong phòng, Phó Du Nhiên đột nhiên có phần hiểu vì sao Cố Khuynh Thành lại tình hữu độc chung (tình yêu duy nhất cả đời) với Mộc Thanh Y như vậy.

Đều nói lúc nam nhân làm việc là lúc họ có sức quyến rũ nhất, lời này một điểm cũng không sai, nhìn Mộc Thanh Y ánh mắt chuyên d.đ.l.q.đ chú, trên gương mặt hơi có vẻ bình thường lại che đầy một tầng thánh khiết chói lọi, từ cái nhũ mày đến cái giãn lông mày, một cái chớp mắt liền thì triển ra phong tình vạn chủng.

Hắn phát hiện ra chứng bệnh cực nhanh nhưng khi viết đơn thuốc thì rất chậm, thỉnh thoảng còn bôi xóa một chút, tiểu nhị kia thấy vậy thì giải thích với Phó Du Nhiên: “Lúc Mộc tiên sinh kê đơn thuốc đều sẽ chọn những dược liệu thường gặp, do vậy khi kê đơn thuốc sẽ có lúc bôi xóa, buồn cười là có vài người lại tưởng rằng y thuật của Mộc tiên sinh không thông.”

Phó Du Nhiên trừng mắt liếc hắn một cái, “Ta không có nghĩ như thế nhá.”

Tiểu nhị cung kính đáp trả, “Tiểu nhân không có nói ngài ạ, đại tỷ người suy nghĩ nhiều rồi.”

Đại tỷ? Tức quá nha! Nhìn thấy hỏa lực của Phó Du Nhiên thẳng tắp lên cao, Tề Diệc Bắc vội khoát khoát tay với tiểu nhị rồi kéo Phó Du Nhiên đi vào bên trong.

Mộc Thanh Y đang giải thích các loại thuốc kê trong đơn thuốc ột đôi phu thê, nói từng vị một, cực kỳ chi tiết, lượng nước như thế nào, cách uống, phục vụ vô cùng chu đáo, cuối cùng còn nói: “Mười ngày sau ta mới rời kinh, trong thời gian này có thể đến đây tìm ta bất cứ lúc nào.”

Hai người kia thiên ân vạn tạ, mò mẫm nhận lấy phương thuốc trong tay Mộc Thanh Y, sau khi cẩn thận ước lượng mới cùng nhau đi ra ngoài, thì ra hai người đều là người mù.

Mộc Thanh Y nhìn thấy hai người Tề Diệc Bắc đi vào nhưng cũng chỉ cười gật đầu một cái, cho tới khi khám xong bệnh nhân cuối cùng mới đưa tay, “Gian phòng này bệnh khí nghiêm trọng, chúng ta ra ngoài trò chuyện đi.”

Vì vậy ba người ra ngoài, Phó Du Nhiên hỏi: “Khuynh Khanh không ở đây sao?”

Mộc Thanh Y cười cười, “Sư muội bình thường có rất nhiều chuyện bận rộn, thỉnh thoảng mới có thể tới đây.”

Tề Diệc Bắc nói: “Ta ở trong cung cũng không thấy muội ấy, cũng không có ở Thanh U biệt viện, ta còn tưởng rằng muội ấy tới đây chứ.”

Mộc Thanh Y nói: “Có lẽ là đi gặp nghĩa phụ nàng rồi.”

Tề Diệc Bắc hơi kinh ngạc: “Khuynh Thành sẽ không đến đó đâu.”

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của Mộc Thanh Y, Phó Du Nhiên ngạc nhiên nói: “Không phải là huynh không biết đấy chứ? Trong nhà có ác phụ kia, nếu không Khuynh Thành làm sao phải đến Thanh U biệt viện ở chứ.”

“Huynh sao có thể như vậy!” Tề Diệc Bắc cũng nóng nảy, “Tin tức cơ bản như vậy cũng không biết?”

Phó Du Nhiên: “Chả biết thương hương tiếc ngọc gì hết, trong lòng mỹ nhân yếu điệu tràn đầy chua xót mà huynh lại không hề hay biết gì sao? Vậy mà vẫn còn cảm thấy bản thân rất tốt bụng cơ đấy?”

Mộc Thanh Y: “Ta không có.” Hắn muốn nói, ta không có tự nhận bản thân mình tốt bụng.

Tề Diệc Bắc cắt đứt lời của hắn, “Hình như huynh quá coi thường Khuynh Thành rồi hả? Chẳng lẽ huynh không hề quan tâm đến muội ấy một chút nào sao?”

Mộc Thanh Y: “Ta.” Hắn muốn nói, ta có.

Phó Du Nhiên: “Rất cục trong đầu huynh có chứa cái gì vậy hả? Vậy mà lại hoàn toàn không nhận ra được tâm ý của Khuynh Thành đối với huynh sao?”

Tề Diệc Bắc: “Thật không biết huynh làm nam nhân kiêu gì nữa!”

Phó Du Nhiên: “Đúng là bộ dáng của cộc gỗ mà!”

Tề Diệc Bắc: “Một cô nương như Khuynh Thành nếu là một nam nhân đều sẽ động lòng.”

Phó Du Nhiên: “Ề hèm!”

Tề Diệc Bắc: “Ngoại trừ ta ra!”

Phó Du Nhiên: “Như vậy không được, cứ nhắc tới một trình độ nhất định sẽ ảnh hưởng đến chỉ số thông minh của đời sau đấy.”

.

Một canh giờ đi qua

.

Mộc Thanh Y để cây viết trong tay xuống, cầm đơn thuốc mới viết xong dúi vào tay Tề Diệc Bắc, “Thông phổi mát họng.”

.

”Như vậy không được!

Phó Du Nhiên phẫn hận ngồi xuống.

Từ lúc trở lại Đông cung, hai người liền khàn giọng thảo luận hành động của mình lần này vẫn chưa được.

Tề Diệc Bắc đưa tới một cái chén sứ, “Bớt nói đi, mau uống cái này.”

Phó Du Nhiên nhận lấy ngửi một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nhú lại, “Ngửi mùi là biết đắng rồi.”

Tề Diệc Bắc bưng một cái chén khác lên ném ném, vẻ mặt đau khổ nói: “Nhất định là tên họ Mộc kia nhân cơ hội trả thù, vẫn nên sai Thái y đến kê đơn thôi.”

“Như vậy sao được?”

Phó Du Nhiên ý vị sâu xa nói: “Thuốc đắng dã tật.”

Nhìn Phó Du Nhiên từng bước tiến tới gần, Tề Diệc Bắc có phần khẩn trương, “Nàng. Nàng muốn làm gì?”

Phó Du Nhiên cười gian hai tiếng, “Giúp chàng uống thuốc.”

Rất lâu rất lâu sau.

Tề Diệc Bắc ôm chặt Phó Du Nhiên ở dưới thân mình, vẫn chưa thỏa mãn mút đi một giọt nước bên môi nàng, cười nói: “Nếu là phương pháp này, ta tình nguyện uống thêm mấy chén nữa.”

Cảm thụ thân thể tràn trề sức sống của Tề Diệc Bắc, Phó Du Nhiên sâu xa cười nói: “Không biết Thái tử điện hạ có muốn ăn chút gì đó cho bữa tối không?”

Tề Diệc Bắc nhếch khóe miệng, “Vậy nàng phải chịu trách nhiệm giúp ta no bữa đấy.”

Bữa tối? Đại khái không cần.

Cho đến sáng hôm sau, trước lúc Phó Du Nhiên sắp sửa tỉnh ngủ mới ảo não nhớ tới, ngày hôm qua nàng cùng Tề Diệc Bắc chủ yếu là đang thảo luận vấn đề của Khuynh Thành, thế nào chỉ chớp mắt liền quên mất rồi? Sau khi thỏa mãn với sự vận động kịch liệt lúc đó mới nhớ tới, thật là không biết thẹn!

Vừa mở mắt ra, một bóng dáng đang ngồi bên giường khiến Phó Du Nhiên sợ hết hồn, “Mi. . . . Thế nào lại cứ xuất hiện như quỷ vậy trời!”

Lâm Hi Nguyệt xoay người lại, cười nói: “Mặc tiên sinh vào cung chơi cờ với Hoàng thượng nên ta liền vào theo, có chuyện muốn tìm mi.”

Phó Du Nhiên ngáp một cái rồi từ từ ngồi dậy, “Chuyện gì?”

Lâm Hi Nguyệt muốn mở miệng đột nhiên về mặt cổ quá nhấc cánh tay Phó Du Nhiên đang để ở bên ngoài chăn lên, tràn đầy sùng bái mà nói: “Các người có cần phải kịch liệt thế này không?”

Phó Du Nhiên cúi đầu nhìn xuống, thấy trên cánh tay trái của mình in một mảnh dấu vết màu xanh tím, đè xuống liền thấy có hơi đau, giống như là không cẩn thận đụng thật mạnh vào chỗ nào đó khiến nó bị bầm tím vậy.

“Ừm. . . . Có lẽ là không có để ý, đụng vào bên giường rồi, ”

Phó Du Nhiên xoa tay nói: “Nói đi, chuyện gì?”

“Khối tử tinh của mi đâu rồi?”

Phó Du Nhiên suy nghĩ một chút, chỉ vào ngăn kéo bàn trang điểm nói: “Mi xem thử bên trong xem.”

Lâm Hi Nguyệt ngạc nhiên nói: “Không phải mi vẫn luôn đeo trên người à?” Thuận tay kéo cái chăn xuống, liền nhìn thấy một miếng ngọc bội hình rồng trên ngực Phó Du Nhiên, “Oa, đây là cái gì?”

Phó Du Nhiên đỏ mặt túm lại chăn, nuốt nuốt nước miếng nói: “Cái này chả có ý nghĩa gì cả đâu.”

Lâm Hi Nguyệt làm ra vẻ ta đã hiểu cười một tiếng, “Vật đính ước hả?” Nói xong liền tiến lên mở ngăn kéo ra, lắc đầu một cái, “Trong này có cái gì đâu!”

Phó Du Nhiên vò tóc, “Lần trước xách đi rồi đặt lại nên cái gì cũng rối loạn, mi chờ ta một chút.” Nói xong liền đứng dậy mặc y phục chỉnh tề, lại gọi Tiểu An Tử vào hỏi: “Lần trước sắp xếp đồ có nhìn thấy một cái hộp màu đen nhỏ nhỏ không?”

Tiểu An Tử nói: “Là cái hộp đựng khối tử tinh ấy à?” Nói xong lấy ra một cái rương nhỏ từ trong ngăn tủ, bên trong rương chứa một ít vàng bạc cùng một chiếc hộp tử đàn, “Thái tử điện hạ nói vật này vô cùng quan trọng với Thái tử phi nên bảo nô tài phải cất giữ cẩn thận.”

Phó Du Nhiên nhận lấy cái hộp, trong lòng ấm áp, lấy ra sợi dây đeo tử tinh đưa cho Lâm Hi Nguyệt, chột sực nhớ ra vội hỏi: “Mi lấy nó làm gì?”

Lâm Hi Nguyệt vuốt ve hoa văn trên khối tử tinh, không xác định nói: “Trên mặt có khắc chữ đúng không?”

Phó Du Nhiên gật đầu một cái, Lâm Hi Nguyệt cười nói: “Tốt rồi, viên bảo thạch ta thấy hôm qua cũng không xê xích bao nhiêu so với khối tử tinh này, ta nói muốn khắc chữ lên trên mặt viên bảo thạch đó nhưng tên chưởng quỹ lại nói là cùng lắm chỉ khắc được mười chữ, ta bực lắm nên hôm nay muốn đem đến cho ông ta mở rộng tầm mắt, để cho ông ta dựa theo nó làm thành đồ gia truyền cho ta.”

Phó Du Nhiên cười nói: “Tốt, đợi đến hai mươi năm sau con dâu ta cầm đồ gia truyền của mi đến gặp ta, ta sẽ đem khối tử tinh cho nó làm sinh lễ.”

Lâm Hi Nguyệt đeo khối tử tinh lên cổ, “Ta cũng sắp già rồi, chuẩn bị xong quà tặng đi nha”

Phó Du Nhiên đưa Lâm Hi Nguyệt ra ngoài, đến cửa cung Đông cung thì nàng không nhịn được bèn hỏi: “Mi. . . . Quyết định đi thật sao?”

Lâm Hi Nguyệt cười cười, “Ngày hôm qua ta đi tìm hần.”

“Hần biết mi phải đi không?”

Lâm Hi Nguyệt gật đầu.

Phó Du Nhiên nói: “Hắn biết mi phải trở về thành thân không?”

Lâm Hi Nguyệt lại gật đầu một cái.

Phó Du Nhiên vội la lên: “Hắn không nói cái gì sao?”

“Hắn nói. . . . Muốn ta ở lại cùng hắn đón sinh thần rồi hãy đi.”

Phó Du Nhiên suy nghĩ một chút, sinh thần của Hoài vương vào cuối năm, thời gian còn có hơn một tháng, chỉ là. . . . “Nếu hắn đã không giữ mi lại, vì sao còn muốn mi cùng mừng sinh thần với hắn?”

Lâm Hi Nguyệt vẫn lắc đầu, cuối cùng thở dài nói: “Cũng tốt, coi như lưu lại một hồi ức, chờ thêm hết năm ta sẽ an tâm chuẩn bị xuất giá, sẽ không suy nghĩ gì nhiều nữa.”

100. Chương 99: Đạo Này Mọi Người Đều Điên Hết Rồi

Nhìn theo bóng lưng Lâm Hi Nguyệt, Phó Du Nhiên đột nhiên thấy chán nản, Lâm Hi Nguyệt lý trí hơn nàng rất nhiều, sẽ không làm cái việc ngu ngốc như tự động hiến thân gì đó, nhưng nếu còn muốn một nam nhân thứ hai đi vào lòng nàng ấy sẽ là một việc rất khó khăn.

Có lẽ đây chính điểm khác biệt lớn nhất giữa nàng và Lâm Hi Nguyệt, từ trước đến giờ Lâm Hi Nguyệt đều tự biết phải làm như thế nào mới là lựa chọn tốt nhất.

Hai ngày sau Lâm Hi Nguyệt lại tới, lúc trông thấy Phó Du Nhiên liền hốt hoảng, rõ ràng tinh thần Phó Du Nhiên rất không tốt, dưới hai mắt hiện lên một quang thâm giống như là mấy ngày rồi không ngủ.

Lâm Hi Nguyệt đuổi Tiểu An Tử ra khỏi điện, kéo tay Phó Du Nhiên để nàng ngồi xuống, Phó Du Nhiên thở nhẹ một tiếng, cuộn tay áo lên nhìn, trên cánh tay bầm xanh một mảng.

Lâm Hi Nguyệt tức giận nói: “Tiểu tử kia rốt cuộc có lương tâm không vậy? Lại có thể giày vò mi thành bộ dáng này? Một ngày không làm thì hắn có thể bị ghen chết hay sao?”

Tuy Phó Du Nhiên da mặt dày, nhưng nghe vậy thì trên mặt cũng nổi lên một tầng ửng hồng, “Mi nói bậy bạ gì đó.”

Lâm Hi Nguyệt tức giận khó nhịn: “Ta đi tìm hắn tính sổ!” Dứt lời liền đứng dậy muốn đi ra ngoài.

Phó Du Nhiên liền vội vàng kéo Hi Nguyệt lại: “Chuyện không phải như mi nghĩ đâu, ngày hôm qua hắn cũng cảm thấy ta không khỏe, cho nên buổi tối cùng... cũng không làm cái đó, nhưng buổi sáng hôm nay tỉnh dậy ta vẫn thấy cơ thể mình khó chịu như cũ.”

“Nhất định là do các người làm quá nhiều nên cơ thể mới suy nhược như vậy.”

Phó Du Nhiên đỏ mặt nói: “Buổi sáng thái y có đến xem qua, nói không có việc gì, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều là tốt thôi.”

Lâm Hi Nguyệt hừ một tiếng, Phó Du Nhiên vội vàng nói sang chuyện khác, “Đồ gia truyền của mi sao rồi?”

Lâm Hi Nguyệt tháo Tử Tinh trên cổ xuống trả lại cho Phó Du Nhiên, bĩu môi nói: “Không đùa nữa, người ta nói muốn khắc giống cái này tất phải dùng một loại châm nhỏ như lông trâu, nhưng bản chất của Tử Tinh rất cứng rắn mà châm nhỏ lại không có lực, vật này của mi không biết là được một vị sư phụ nào chế thành, coi như là một vật tuyệt phẩm rồi.”

Phó Du Nhiên cười nói: “Nghĩa phụ đã từng nói nó là bảo bối, quả đúng là thế.”

Lâm Hi Nguyệt nói: “Hôm qua mi không nhìn thấy được sắc mặt của chương quý kia đâu, đôi mắt của ông ta trừng to như muốn rớt ra ngoài luôn á, cứ cầm bảo bối hoài mà không muốn buông ra, còn nói muốn dùng tất cả tài sản ông ta đang có để đổi lấy, cuối cùng ta phải tặng cho ông ta một quyền mới đoạt lại được bảo bối đấy, bà nội nó chứ, khiến ta mất hết hình tượng thực nữ ngay trước trước mặt Hoài vương !”

Nhắc tới Hoài Vương, Phó Du Nhiên liền nhớ đến chuyện Lâm Hi Nguyệt muốn rời đi, ánh mắt nàng buồn bã, “Hay mi vào cung ở với ta đi, mi mà đi rồi thì không biết lúc nào chúng ta mới có thể gặp lại được.”

Lâm Hi Nguyệt cười nói: “Mi không thể rời kinh thì ta có thể tới thăm mi, thật vất vả mới đến được Kinh Thành mà lại ngày ngày buồn bực ở trong cung thì lỗ to đấy, nha đầu Tử Yên kia hình như nghĩ thông suốt rồi, không còn ngày ngày quần lấy Hoài vương không thả nữa, ta ở bên ngoài cung còn có thể thảnh thơi cùng nàng ta đi dạo phố tâm sự, chẳng lẽ cho ta vào cung để chứng kiến cảnh mi và lão Tề mỗi ngày đều chàng chàng thiếp thiếp sao?”

“Mi không muốn biết suy nghĩ thật sự của hần sao?”

Lâm Hi Nguyệt lắc đầu cười: “Việc đã đến nước này, truy hỏi đến cùng có khi lại phá hỏng tình trạng bây giờ của ta và hần nên thành ra cũng không tốt, vẫn nên quý trọng khoảng thời gian cuối cùng này thôi.”

Sau khi Lâm Hi Nguyệt đi, Phó Du Nhiên vẫn hoảng hoảng hốt hốt, vốn định chờ Tề Diệc Bắc trở lại để cùng nhau đi thỉnh an Hoàng hậu, ai ngờ vô tình lại ngủ thiếp đi, lúc mở mắt ra thì ngoài cửa sổ đã tối đen như mực, gọi Tiểu An Tử lại hỏi thì được biết Tề Diệc Bắc vẫn chưa về, nói là xuất cung rồi.

Lại đợi một hồi, mãi đến lúc cửa cung gần đóng mới thấy Tề Diệc Bắc về, trên khuôn mặt đều là vẻ không vui.

Phó Du Nhiên không hiểu nói: “Chàng làm sao vậy? Trong triều đã xảy ra chuyện lớn gì sao?”

Tề Diệc Bắc tức giận nói: “Mấy ngày nay chúng ta đều không gặp được Khuynh Thành, nàng đoán xem muội ấy đi đến đâu?”

Phó Du Nhiên lắc đầu một cái, Tề Diệc Bắc nói: “Chúng ta còn tưởng rằng muội ấy đã mất tích, không ngờ mỗi ngày muội ấy đều đến dịch quán tìm Đông Phương Cẩn, hai người dặt tay nhau đi du ngoạn, rất khoái hoạt.”

Phó Du Nhiên sững sờ, “Đông Phương Cẩn? Không phải nàng ấy rất ghét hần sao? Chẳng lẽ nàng ấy muốn tìm Đông Phương Cẩn d.đ.l.q.đ để thực hiện cái kế hoạch kia?”

Tề Diệc Bắc tức giận nói: “Chỉ sợ kế hoạch không thực hiện được mà ngược lại còn khiến muội ấy rơi vào miệng sói.”

“Vậy Mộc Thanh Y đâu rồi? Có phản ứng gì không?”

“Phản ứng gì chứ? Người ta nên ăn cơm vẫn ăn cơm, nên xem bệnh vẫn xem bệnh, giống như không có chuyện gì xảy ra vậy.”

“Tại sao có thể như vậy?” Phó Du Nhiên nói: “Lúc trước không phải Khuynh Thành đã nói chỉ cần nàng ấy và Đông Phương Cẩn đi gần một chút đã khiến cộc gỗ không chịu nổi rồi hay sao?”

“Ai biết bọn họ làm cái gì!”

“Không được.” Phó Du Nhiên nói: “Ngày mai chàng kêu nàng ấy vào cung đi, ta sẽ hỏi nàng ấy chuyện này cho rõ.”

Tề Diệc Bắc gật đầu một cái, lại ngượng ngập nói: “Nếu là thanh niên tài俊 nào đó thì ta cũng không gấp như vậy, nhưng cố tình lại là cái tên Đông Phương Cẩn nam không ra nam nữ không ra nữ kia, không d.đ.l.q.đ chỉ khiến ta không yên lòng mà cả cữu cữu và mẫu hậu cũng rất nóng ruột.”

Phó Du Nhiên bật cười nói: “Được rồi, chàng giải thích cái gì chứ?”

Tề Diệc Bắc tiến lên ôm chặt eo Phó Du Nhiên, nhỏ giọng nói: “Không giải thích lại sợ nàng suy nghĩ lung tung, hiện tại ta chỉ coi muội ấy là muội muội, cũng hi vọng muội ấy có một kết quả tốt.”

“Ta nhỏ nhen như vậy sao?” Phó Du Nhiên phồng má, “Huống chi chàng đã từng thề độc, nếu như”

“Không có nếu như.” Tề Diệc Bắc nâng cằm Phó Du Nhiên lên, ánh mắt vô cùng kiên định, “Vĩnh viễn không có.”

Phó Du Nhiên rất cảm động đưa tay ôm lấy cổ Tề Diệc Bắc, nhón chân dăng lên đôi môi thơm nhưng Tề Diệc Bắc chỉ chạm vào một cái như chuồn chuồn lướt nước, Phó Du Nhiên không hài lòng cong cong cái môi lên nhưng Tề Diệc Bắc chỉ cười cười, “Ta thấy hai ngày nay tinh thần nàng rất không tốt, cứ nghỉ ngơi mấy ngày đi.”

Phó Du Nhiên nhanh chóng nói: “Hôm nay ngủ cả một buổi chiều nên tinh thần rất tốt.”

Nhìn thấy nàng như vậy, Tề Diệc Bắc đỡ khóc đỡ cười nói: “Làm gì? Lại muốn Bá Vương ngạnh thượng cung sao?”

“Cái gì mà ‘lại’?” Phó Du Nhiên hứ một tiếng, lại cúi đầu buồn bực nói: “Ta không muốn chàng đi tìm người khác.”

Tề Diệc Bắc sững sờ, “Cái gì.”

Phó Du Nhiên ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: “Ta nói, nếu như không thỏa mãn chàng...chàng sẽ đi tìm người khác, ta không muốn chàng đi tìm các nàng kia!”

Tề Diệc Bắc kinh ngạc một lúc lâu mới bật cười ôm Phó Du Nhiên vào trong lòng, “Không tìm người khác, chỉ tìm nàng thôi có được hay không?”

Phó Du Nhiên cúi đầu, hài lòng cười ngượng ngùng, đưa tay cởi áo ngoài trên người Tề Diệc Bắc xuống, “Hôm nay tinh thần của ta rất tốt.”

“Đừng lộn xộn nữa.”

“Thật, không tin chàng nhìn xem.”

“Không nhìn.”

“Vậy chàng sờ sờ.”

.

Kết quả như thế nào? Không cần phải nói cũng biết.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Tề Diệc Bắc lâm triều không lâu thì thấy Cố Khuynh Thành tới, nàng trông thấy Phó Du Nhiên thì thản nhiên cười một tiếng, “Biểu tấu, tấu tìm ta sao?”

Phó Du Nhiên ý cười đầy mặt khoác lấy cánh tay của nàng, “Đã mấy ngày rồi chưa đến cung mẫu hậu thỉnh an người rồi? Chúng ta cùng đi đi.”

Cố Khuynh Thành cúi đầu im lặng đi theo Phó Du Nhiên ra ngoài, Phó Du Nhiên cũng không hỏi chuyện xảy ra mấy ngày nay, chỉ nói về thời tiết lạnh rồi hoa cỏ lung tung, đang lúc Phó Du Nhiên chỉ vào trên trời định nói gì đó, Cố Khuynh Thành liền ngăn lại tay của nàng cười nói: “Sao biểu tấu không hỏi trong mấy ngày qua ta đã làm cái gì?”

“Cô muốn nói thì tự nhiên sẽ nói thôi, nếu cô không muốn nói thì ta có hỏi cũng chỉ là vô ích.”

Cố Khuynh Thành gật đầu, “Vậy ta sẽ không nói đâu.”

Phó Du Nhiên quýnh lên, “Cô.”

Cô Khuynh Thành cười cười, trên khuôn mặt vốn tái nhợt hiện lên một chút hồng hào, “Hôm đó chúng ta nói chuyện bị sư huynh nghe được, huynh ấy rất tức giận, cho rằng chuyện ta và Đông Phương Cẩm cũng là diễn trò lừa huynh ấy.”

“Tại sao có thể như vậy?” Phó Du Nhiên gãi gãi mặt, “Cô chưa giải thích với hấn sao?”

Cố Khuynh Thành chán nản nói: “Làm sao mà giải thích, dưới tình thế cấp bách đó ta liền nói rõ hết với huynh ấy tâm ý của mình, sau.” Nói đến đây, trên bộ mặt tuyệt mỹ của nàng xẹt qua một chút đau khổ, “Sau đó sư huynh cũng cự tuyệt ta rất rõ ràng, huynh ấy nói huynh ấy đối với ta chỉ là tình nghĩa huynh muội, không hề nghĩ tới chuyện gì khác.”

Phó Du Nhiên hoàn toàn ngây ngốc, Mộc Thanh Y, đầu của người thực sự là cọc gỗ sao?

“Đã như vậy, ta cũng không muốn làm người khác khó chịu nữa.” Trong lời nói của Cố Khuynh Thành rõ ràng là đang cố làm ra vẻ thoải mái.

Phó Du Nhiên gấp gáp: “Vậy cô cũng không thể huyệt huyệt mà ngày ngày đi tìm tên nhân yêu kia để dạo chơi được.”

Cố Khuynh Thành cười cười, “Đông Phương Cẩn cũng có chỗ tốt của hắn, huống chi ta gả đến nước Ngụy thì Đại Tần cũng sẽ được lợi mà.”

Hai người vừa đi vừa nói thoàng chốc đã gần đến cung Tử Hòa, Phó Du Nhiên liên tiếp nói bốn năm câu “Tuyệt đối không được”, nhưng lại không nghĩ ra biện pháp gì tốt hơn để khuyên lơn, aizz, chuyện tình cảm chính là khiến người ta buồn lòng như vậy đây.

Đang lúc nàng suy nghĩ muốn nát óc thấy trên hành lang cách đó không xa đột nhiên có một bóng người nàng bèn hô to một tiếng: “Tề Vũ Tây!”

Người nọ dừng lại, quay đầu lại nhìn nhìn phương hướng của Phó Du Nhiên, quả đúng là Tề Vũ Tây.

Phó Du Nhiên kéo Cố Khuynh Thành đi tới, đợi thấy rõ mặt của hắn thì không nhịn được thở nhẹ một tiếng, “Sao huynh lại biến thành bộ dạng này?”

Sắc mặt Tề Vũ Tây tái nhợt không hề có tí hồng hào nào, so với lúc trước gầy đi không ít, chân mày nhẹ nhàng nhả lại một chỗ, giống như có chuyện gì đó rất khó nghĩ, trông thấy Phó Du Nhiên liền nở một nụ cười cứng nhắc, “Đi đâu vậy?”

“Đến thỉnh an mẫu hậu.”

Tề Vũ Tây gạt đầu, chuyển hướng nhìn sang Cố Khuynh Thành, “Khuynh Thành, chuyện của muội và sư huynh sao rồi?”

Cố Khuynh Thành thắc mắc nhìn qua Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên liền ngượng ngùng cười nói: “Ta từng nói với hắn về chuyện này.”

Cố Khuynh Thành cười cười, lại nhìn qua Tề Vũ Tây lắc đầu một cái, Tề Vũ Tây nói: “Mặc dù gặp chút ngăn trở nhưng đừng nói ra lời buông tay dễ như vậy, một nữ tử tốt như muội thì cho dù là kẻ nào cũng sẽ động lòng.”

Phó Du Nhiên nói: “Huynh không biết đấy thôi, vị sư huynh kia của nàng ấy chính là một tên đầu gố, Khuynh Thành nàng ấy cũng nản chí rồi, đang suy nghĩ muốn gả cho Đông Phương Cẩn kia kia, huynh mau tới khuyên nhủ nàng ấy đi.”

Tề Vũ Tây nhìn qua Cố Khuynh Thành, hồi lâu mới nói: “Muội và sư huynh của mình thật không có khả năng sao?”

Về mặt Cố Khuynh Thành buồn bã khẽ gạt đầu một cái.

Tề Vũ Tây đột nhiên cười cười, nói: “Thay vì gả cho Đông Phương Cẩn, không bằng gả cho ta đi.”

Nhìn dáng vẻ Tề Vũ Tây không giống như đang đùa giỡn, Cố Khuynh Thành hơi kinh ngạc sau đó thở ra một hơi, khẽ cười một tiếng, “Được.”

Phó Du Nhiên. Bất kỳ lời nói nào cũng không thể hình dung tâm tình của nàng bây giờ, hai người này đang làm gì thế? Điên hay là ngốc vậy?

“Huynh đừng vội vã như vậy được không?” Nàng nhìn qua Tề Vũ Tây nói: “Tuy nói qua năm là huynh đã có thể thành thân, nhưng huynh cũng phải thận trọng một chút chứ, tại sao có thể gấp bất cứ ai cũng muốn cưới người ta vậy?”

“Khuynh Thành sao có thể là bất cứ ai được?” Tề Vũ Tây nói: “Chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, đều hiểu biết rõ về đối phương, ta muốn cưới muội ấy muốn gả, thích hợp hơn hết, hôm nay ta tiến cung chính là đi tìm phụ hoàng nhờ người giúp ta chọn một mối hôn sự, giờ như thế này lại càng tiết kiệm phiền toái chứ sao.”

“Huynh. Ít nhất huynh cũng nên để cho Quốc sư coi cho huynh một quẻ, xem thử coi có gì hung hiểm không chứ.”

Không biết có phải do ảo giác của Phó Du Nhiên hay không mà khi nàng vừa nhắc tới hai chữ “Quốc sư”, sắc mặt Tề Vũ Tây vốn đã tái nhợt càng trở nên gần như trong suốt, làm cho người ta lo lắng hẳn có thể sẽ té xỉu bất cứ lúc nào, hẳn cười khổ thì thầm một câu: “Hắn chính là hung hiểm của ta thì có.”

“Cái gì?”

Tề Vũ tây lắc đầu rồi quay qua nhìn Cố Khuynh Thành nói: “Nếu như muốn đổi ý thì nhớ nói cho ta biết.”

Cố Khuynh Thành chỉ thản nhiên cười một tiếng, “Ung vương ca ca cứ đi tìm Hoàng thượng đi, Khuynh Thành sẽ chờ tiếp chỉ.”

101. Chương 100: Phó Du Nhiên Cũng Điên Rồi

“Hai kẻ điên!”

Cố Khuynh Thành cũng không quan tâm Phó Du Nhiên nói gì, nàng chỉ một mực lẳng lẳng cúi đầu đi về phía trước, giống như vừa rồi người có thể dễ dàng đem tương lai của mình ra đánh cuộc hoàn toàn không phải là nàng.

Phó Du Nhiên quay đầu lại chặn trước người của nàng, lớn tiếng nói: “Sư huynh của cô muốn đi thì cô nên cố gắng theo sát hẳn để phát triển tình cảm, tranh thủ hành động mà trời hẳn lại, không thì ít nhất cũng nên giống Lâm Hi Nguyệt để lại một ký ức tốt đẹp mới phải chứ, vậy mà mới gặp chút trở ngại đã dễ dàng buông tay đi tìm đến nhà khác, một nhà chưa đủ mà còn tìm tới hai nhà! Cô” Phó Du Nhiên hắng hắng giọng, “Tức chết ta rồi”

Cố Khuynh Thành rầu rĩ nói: “Huynh ấy muốn đi sao?” Sau đó cười khổ một tiếng, “Huynh ấy muốn rời đi lại không nói cho ta biết.”

Phó Du Nhiên lại vuốt vuốt ngực, buồn bực nói: “Cái tên cộc gỗ kia! Cũng làm ta tức chết!”

“Biểu tấu cũng đừng tức giận nữa.” Cố Khuynh Thành hít sâu một hơi, “Mọi sự đều tùy duyên vậy.”

Cứ trò chuyện như vậy đã thấy cung Tử Hòe ở ngay trước mắt, Phó Du Nhiên cũng không tiện phiền muộn nữa, cúi đầu đi vào.

Nguyên phi, Thục phi đang thưởng thức trà cùng với Hoàng hậu, trên mặt Hoàng hậu đều là vẻ tươi cười, có vẻ tâm tình của bà không tệ, sau khi vấn an xong, Phó Du Nhiên đưa mắt lên nhìn thì hơi ngạc nhiên nói: “Mẫu hậu trẻ ra rất nhiều.”

Nếu nói nữ nhân trong hậu cung có gì nhiều nhất thì đó chính là thời gian rảnh rỗi, trừ lúc phải bận rộn lục đục đầu đá ở bên ngoài, bảo dưỡng cũng là một vấn đề rất quan trọng, Hoàng hậu lại rất tuân thủ thời gian nghỉ ngơi và ăn uống nên nếp nhăn trên khóe mắt cũng không thấy mấy, làn da cũng căng mọng lên không ít.

Nghe được lời ấy thì khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng hậu cười thành một đóa hoa, “Cũng nhờ con giúp ta lấy đan dược từ chỗ Quốc sư, lúc nào thì lại đi lấy thêm nữa vậy?”

Thục phi nghe vậy liền nói: “Đan dược của Quốc sư sao? Là tiên đan á?”

Hoàng hậu cười cười, “Cũng gần như vậy.”

Thục phi cười nói: “Du Nhiên, vậy cũng phải lấy giúp ta với nhé.”

Nguyên phi há miệng nhưng cũng không dám đòi lấy, bà cũng không quên ban đầu mình đã “Hãm hại” Phó Du Nhiên như thế nào, và bà cũng không gây thơ đến mức cho rằng Phó Du Nhiên thật không dễ bụng.

Cũng chỉ là tiện tay nên Phó Du Nhiên đương nhiên sẽ đồng ý, chỉ là vẻ mặt hình như không yên lòng, xưa nay Thục phi luôn nhanh mồm nhanh miệng, thấy nàng như vậy thì hơi không vui nói: “Nếu như khó xử thì thôi vậy.”

Phó Du Nhiên thở dài, “Thục phi nương nương là biểu muội của mẫu hậu, cũng là dì của Du Nhiên, sao Du Nhiên có thể thấy khó xử được ạ, con là đang lo lắng chuyện khác.”

Hoàng hậu thấy thế cũng ngạc nhiên nói: “Đến tốt cùng là chuyện gì?”

Phó Du Nhiên nhìn qua Cố Khuynh Thành rồi nói: “Hay là mẫu hậu hỏi Khuynh Thành đi ạ.”

“Khuynh Thành?”

Cố Khuynh Thành đang mất hồn chợt nghe thấy Hoàng hậu kêu nàng, đôi mắt nàng lúc này mới lại có tiêu cự.

Hoàng hậu hơi cau mày: “Hai người các con đều bị sao vậy?”

Về mặt Cố Khuynh Thành mờ mịt, Phó Du Nhiên liền bĩu môi nói: “Nàng ấy đang nghĩ tới chuyện làm tân nương tử đấy ạ.”

Hoàng hậu lấy làm lạ hỏi: “Khuynh Thành, không phải là con thật sự muốn gả cho cái đó tên Đông Phương Cẩn bất nam bất nữ đó chứ?”

Phó Du Nhiên kinh ngạc nhìn Hoàng hậu, “Mẫu hậu cũng đánh giá Đông Phương Cẩn như vậy ạ?”

Hoàng hậu từ trong mắt Phó Du Nhiên nhìn ra được hai người là cùng chung chí hướng, bất giác hai người nắm chặt tay nhau, “Chí lớn gặp nhau!”

Nhìn dáng vẻ ước gì không sớm gặp được nhau của Hoàng hậu và Phó Du Nhiên, Cố Khuynh Thành cười rồi ném ra một quả bom, “Ban đầu cũng tính như vậy ạ, nhưng mà bây giờ con muốn gả cho Ung vương ca ca.”

“Cái gì?” Sắc mặt Hoàng hậu trầm xuống: “Tuyệt đối không được!”

Lại giống nhau, đang lúc Phó Du Nhiên lại muốn cảm thán đây mới là tri kỷ thì Hoàng hậu lớn tiếng nói: “Ta thà rằng gả con cho Đông Phương Cẩn cũng không con gả cho Ung vương.”

Cái gì?

Cố Khuynh Thành kinh ngạc, Hoàng hậu chậm rãi nhấp một ngụm trà, nhẹ giọng nói: “Nếu con muốn lập gia đình, thanh niên tài tử trong thiên hạ tùy con chọn lựa, vì sao cố tình phải gả cho Ung vương?”

Phó Du Nhiên quên mất là chuyện tình do mình khởi xướng, lại lên tiếng bất bình thay cho Tề Vũ Tây, “Mẫu hậu, Ung vương. . . . Không được sao?”

Hoàng hậu chỉ thản nhiên nhìn nàng một cái nhưng không lên tiếng, Thục phi và Nguyên phi liếc mắt nhìn nhau, hiểu ý đứng dậy nhẹ giọng cáo từ, trực giác nói cho Phó Du Nhiên biết, tuyệt đối có vấn đề.

Nhưng mãi cho đến họ rời đi, Hoàng hậu cũng không phát biểu thêm một câu bình luận nào đối với hôn sự của Cố Khuynh Thành.

Cố Khuynh Thành không đi theo Phó Du Nhiên trở lại Đông cung mà xuất cung luôn, Phó Du Nhiên vẫn ngồi yên đến buổi trưa nhưng vẫn không biết rõ rốt cuộc hai người này đang đùa cái gì.

“Đang nghĩ gì thế?”

Thân thể bị ai đó ôm từ phía sau, Phó Du Nhiên lui dần về phía sau tìm ình một vị trí thoải mái hơn, “Khuynh thành muội muội sắp biến thành Tam Hoàng tấu rồi, có thích không?”

Tề Diệc Bắc ngồi xuống bên người nàng, “Cái gì mà Tam Hoàng tấu?”

Phó Du Nhiên thuật lại chuyện lúc nãy cho Tề Diệc Bắc nghe, sau khi nghe xong hai hàng lông mày xinh đẹp của hắn dính vào một chỗ, “Bọn họ điên rồi!”

“Chắc là vậy.” Làm Phó Du Nhiên đầu đầu không chỉ một kiện sự này, “Mẫu hậu không thích Tề Vũ Tây sao?”

“Sao nàng lại hỏi như thế?”

“Mẫu hậu nói, thà để Khuynh Thành gả cho Đông Phương Cẩn cũng không muốn gả nàng ấy cho Tề Vũ Tây.”

Tề Diệc Bắc bật cười thành tiếng: “Đơn giản chỉ là lòng ghen tị của nữ nhân mà thôi.”

Phó Du Nhiên tò mò nói: “Là sao?”

“Cụ thể ta cũng không rõ lắm, chỉ biết là khi ta còn bé mẫu hậu và mẫu phi của Tam ca rất hay ồn ào.”

“Dung phi?” Phó Du Nhiên không tin nói: “Ta đã từng đến cung Cự Sương, ta cảm thấy chủ nhân nơi đó là một người rất vui vẻ, người như vậy nhất định tính tình rất tốt, làm sao có thể kết thù với mẫu hậu được.”

Tề Diệc Bắc nhéo chóp mũi của nàng, cười nói: “Đương nhiên Dung phi không có ý nghĩ này nhưng mẫu lại có tâm lý thù hận với những phi tử được sủng ái, hơn nữa khi đó phụ hoàng lại sủng ái Dung phi có thừa nên khiến mẫu hậu cảm giác được nguy cơ, coi bà ấy thành kẻ địch cũng không phải là không thể.”

Phó Du Nhiên bừng tỉnh hiểu ra, “Thì ra là như vậy, khó trách khi đó hắn nói cung đấu gay gắt, các người tránh xa được thì tránh xa, ta còn tưởng là Đức phi, ai ngờ lại là Dung phi.”

“Tam ca nói với nàng vậy à?” Tề Diệc Bắc đưa tay tháo kim quan trên đầu xuống rồi dựa sát vào người Phó Du Nhiên, suy nghĩ một chút bèn nói: “Ngay cả bây giờ Đức phi cũng không dám trắng trợn ganh đua với mẫu hậu, huống chi khi đó bà ấy chỉ là một Tiệp dư. Nhưng nói đến Dung phi, cũng có liên hệ với Đức phi đấy, bà ấy vốn là thị nữ thiếp thân của Đức phi, cho nên từ trước đến giờ mẫu hậu luôn coi họ là một nhóm, cho đến lúc Dung phi qua đời, người còn khắp nơi chen ép Đức phi, nếu như không phải là Tề Thụy Nam mấy năm này có biểu hiện xuất sắc, có lẽ Đức phi cũng không được tấn phong làm phi đâu.”

“Thì ra là như vậy.” Giờ Phó Du Nhiên mới hiểu được, “Không trách được mẫu hậu lại không thích Tề Vũ Tây.” Chỉ là chuyện đã xảy ra vài chục năm mà vẫn mang thù như thế, cho nên mới nói không nên đắc tội với nữ nhân.

Phó Du Nhiên đứng lên, nhìn thấy mái tóc tán loạn của Tề Diệc Bắc đột nhiên cười nói: “Đừng động đấy.”

Tề Diệc Bắc ngồi im một chỗ mặc cho Phó Du Nhiên “Thi công” trên đầu mình.

“Tốt rồi.” Phó Du Nhiên cười hì hì cầm lấy gương, “Tề mỹ nhân, người có hài lòng không?”

Tề Diệc Bắc vừa nhìn thấy thì thiếu chút nữa nôn ra máu, Phó Du Nhiên lại chải tóc của hắn thành kiểu búi của nữ tử, tuy rằng diện mạo hắn tuấn tú nhưng dù sao vẫn là một nam tử, nhìn người trong gương mang bộ dáng nam không ra nam nữ không ra nữ, trong đầu Tề Diệc Bắc đột nhiên hiện ra khuôn mặt của Đông Phương Cẩn, tướng mạo của tên kia mà búi tóc kiểu này khẳng định sẽ rất thời thượng đấy.

Gỡ hết búi tóc xuống xong Tề Diệc Bắc ném gương trả lại cho Phó Du Nhiên, tức giận nói: “Đừng đùa nữa, suy nghĩ chuyện của Khuynh Thành xem, Đông Phương Cẩn nhất định là không được rồi, nhưng muội ấy và Tam ca cũng không phù hợp, không biết hai người đó phát điên cái gì nữa.”

“Phát điên vì cái gì sao? Đương nhiên là khổn khổ vì tình chứ sao.” Phó Du Nhiên gãi gãi đầu, “Khuynh Thành là khổn khổ vì tình còn Tề Vũ Tây cũng vậy hay sao? Chưa từng nghe nói hắn có tình sử bị thương nào.”

Tề Diệc Bắc cũng lắc đầu: “Ta thấy vẫn là nên đi tìm hai người bọn họ nói chuyện một chút, chuyện đại sự cả đời đâu có thể tùy tiện như vậy được.”

Phó Du Nhiên duỗi lưng, “Cố gắng thôi, à đúng rồi, ta muốn xuất cung đi tìm Huyền Sắc, chàng có muốn đi cùng không?”

Lão bà muốn đi ra ngoài tìm nam nhân, Tề Diệc Bắc đương nhiên phải đi theo.

Vận khí bọn họ thật không tệ, lần đầu tiên Huyền Sắc không có chạy loạn mà ngoan ngoãn ở trong phủ Quốc sư.

Sau khi nghe Phó Du Nhiên nói rõ mục đích đến, Huyền Sắc chỉ cười cười rồi dẫn Phó Du Nhiên đến phòng trữ đan của hắn, thật xin lỗi Thái tử, dương khí quá nặng nên người không thể vào bên trong.

Tề Diệc Bắc rất buồn bực, thì ra bị phân biệt đối xử chính là cảm giác này đây, khó trách Đông Phương Cẩn muốn đi tỉnh tọạ. Thế bản thân tên Huyền Sắc không phải là nam nhân sao? Sao hắn có thể vào mà mình thì không?

Huyền Sắc và Phó Du Nhiên cùng nhau đi vào gần nửa canh giờ, Tề Diệc Bắc cảm thấy mình không chờ nổi nữa, đi lấy một lọ thuốc đã luyện xong có cần lâu như vậy không hả?

Vừa định dán người lên cửa nghe lén động tĩnh bên trong thì lão quản gia ở bên cạnh đã nhanh chóng ngăn ở trước cửa, lão cũng không nói chuyện, cứ như vậy ngơ ngác nhìn Tề Diệc Bắc, Tề Diệc Bắc ngượng ngừng sờ lỗ mũi, đành tiếp tục chờ thôi.

Chờ a chờ a, mắt thấy đã qua một canh giờ, quả thật lúc này hắn không thể đợi nổi nữa rồi liền vung tay “Mời” quản gia đứng qua một bên, Tề Diệc Bắc vừa định đẩy cửa liền nghe được tiếng lách cách trong phòng giống như là thứ gì bị đổ vỡ vậy.

Tề Diệc Bắc không chần chờ vội nhấc chân đá văng cửa phòng ra nhưng tình cảnh trước làm cho hắn trợn tròn cặp mắt, “Phó Du Nhiên!”

Huyền Sắc nằm ngửa trên mặt đất mà Phó Du Nhiên lại dạng chân ngồi ở trên eo hắn, mấy chai lọ đan dược quý hiếm lăn lóc đầy xuống đất, giống như là vừa mới bị động tác quá mạnh gây ra.

“Nàng.” Tề Diệc Bắc giận đến muốn khóc, tại sao lão bà của hắn có thể. Nhưng một giây sau, Tề Diệc Bắc lại phát hiện không đúng, từ lúc hắn đi vào cũng đã một lúc mà Phó Du Nhiên không hề đứng dậy cũng không quay đầu lại, thế này cũng quá trắng trợn rồi hả? Nhìn kỹ lại thì thấy hai tay của Phó Du Nhiên đang cầm thật mạnh vào cổ Huyền Sắc! Mà Huyền Sắc bị mất nên không nhìn ra sống chết, nhưng hình như có vẻ rất suy yếu, đừng!

Không phải là yêu cầu hắn đưa cho hay sao, sao lại đổi thành trắng trợn cướp đoạt vậy?

“Du Nhiên!”

Tề Diệc Bắc nắm lấy bả vai Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên bị chấn động mạnh mẽ nên từ từ quay đầu lại, trong mắt đều là một màu đỏ ngầu, đến khi thấy rõ là Tề Diệc Bắc thì màu đỏ trong mắt dần biến mất, cuối cùng cả người giống như mệt lả, ngã người về phía sau rồi ngất đi.

102. Chương 101: Trại Chủ Bị Mộng Du

Edit: Ha Phuong

Lần này lớn chuyện rồi!

Phó Du Nhiên mê man bất tỉnh còn Huyền Sắc cứ ngồi im tại chỗ như vậy, một lúc sau mới chợt hỏi một câu: “Hắn muốn đón dâu sao?”

“Hắn” là ai Tề Diệc Bắc không muốn biết, hắn chỉ muốn biết vừa rồi ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Huyền Sắc đứng dậy sửa lại xiêm áo tóc tai, trong nháy mắt lại khôi phục thành Quốc Sư đại nhân phong hoa tuyệt đại, hắn phân phó quản gia nhặt các loại thuốc bị vương vãi dưới đất lên, sau đó không buồn xem xét là loại nào mà gom lại tất cả vào trong một cái túi nhỏ rồi giao cho Tề Diệc Bắc, ý muốn tiễn khách.

Không hề thấy hắn nhắc tới chuyện của Phó Du Nhiên, Tề Diệc Bắc nhìn túi nhỏ quản gia đưa tới ngơ ngác nói: “Cái này. Đều bị bán hết rồi, ông còn đưa cho ta cầm về sao?” Có một vài viên còn bị đập bẹp.

“Dù sao cũng không phải là các người ăn.”

Sau khi ném ra một câu này xong Huyền Sắc liền lách người rời đi, Tề Diệc Bắc ôm Phó Du Nhiên đuổi theo, “Du Nhiên nàng ấy thế nào.”

“Nàng ta không có việc gì.” Huyền Sắc dừng thân, “Chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng hai ba ngày là tốt thôi.”

Tề Diệc Bắc quả thật là khóc không ra nước mắt, hắc thân là Thái tử, cũng vừa là phu quân của Phó Du Nhiên, bất kể trên phương diện nào hắc cũng đều có quyền biết rõ tình tiết mọi chuyện, nhưng bây giờ lại không có.

Ôm Phó Du Nhiên xông về trong cung, cho truyền Thái y nhưng cũng nói không rõ là chuyện gì đã xảy ra, chỉ nói là Thái tử phi đột nhiên té xỉu, có lẽ Thái y cũng đã hiểu được phần nào đó nhưng ở trước mặt Thái tử lại không thể rụt rè, cũng đành giả bộ làm một thao tác quen thuộc chính là bắt mạch, banh mắt ra kiểm tra, rồi sau đó nói mấy câu đại loại là do Thái tử phi bị trúng gió độc làm cơ thể bị choáng váng v.v... , sau đó đưa ra một hộp dầu cù là thường được dùng trong rất nhiều trường hợp chóng mặt hoa mắt coi như là hoàn thành nhiệm vụ.

Tề Diệc Bắc cũng không còn tâm trạng nào mà suy nghĩ về vấn đề hôn sự của Cố Khuynh Thành nữa, lão bà quan trọng hơn, chuyện của Cố Khuynh Thành thì ném cho Hoàng hậu suy nghĩ tìm biện pháp đi, hắc tin tưởng mẫu hậu nhất định sẽ không tiếc vốn liếng nhằm phá hư mối hôn sự này.

Sự thật cũng đúng là như thế.

Những năm gần đây, Hoàng hậu đã coi Cố Khuynh Thành như con gái ruột của mình, sao có thể để nàng gả cho con trai của tình địch mình được, tuy tình địch đó đã vĩnh viễn biến mất nhưng như vậy cũng không được!

Nhưng mà hành động của Hoàng hậu xem ra nhất định phải thất bại rồi. Bởi vì Tần Đế đối với chuyện này hết sức ủng hộ, không chỉ ông ủng hộ mà ngay cả bá quan văn võ cả triều cũng không có gì dị nghị.

Chính là vì sứ giả phái đi nước Ngụy đã trở về, còn mang về một bức quốc thư trên vạn chữ, tỉnh lược đi hơn chín ngàn tám trăm chữ mang ý ca tụng công đức kiêm các trợ từ thì nội dung còn lại chính là Vua nước Ngụy lại tán thành suy nghĩ hoang đường của Đông Phương Cẩn, chính thức cầu hôn với Đại Tấn, đồng thời kéo tới mười mấy chiếc xe bò đồ cưới để làm của hồi môn cho Thái Bình Công chúa, một thí sinh ngẫu nhiên. Ý tại ngôn ngoại (*) là chỉ cần Đại Tấn nguyện ý tiếp nhận, có thể tự rút thăm để quyết định chọn chồng cho nàng ta hay gì đó thì nước Ngụy cũng không có ý kiến.

(*): Ý ở ngoài lời

Dầu gì Tử Yên cũng là một Công chúa, thế nhưng lại dâng đồ cưới tặng không cho người ta? Chuyện tương đối hoang đường.

So sánh lại thì thấy Cố Khuynh Thành đáng giá hơn nhiều.

Nói chung phàm là nam nhân đều có lòng thương hương tiếc ngọc, coi như tiên nữ không rơi xuống trên đầu mình thì người khác cũng đừng mơ tưởng ôm được mỹ nhân về nhà. Vì vậy liền phái người thông báo đến Đông Phương Cẩn, ở điều kiện tương đương nhau tất nhiên sẽ ưu tiên cho nhân viên nội bộ của mình.

Nói cách khác, Cố Khuynh Thành chính là ưu tiên dành cho nội bộ, hộ ngoại lại đương nhiên không có phần.

Mà nhân viên nội bộ này chính là Ung vương Đại Tấn– Tề Vũ Tây.

Tất nhiên Đông Phương Cẩn rất không phục phán quyết này bèn vác một bức điều phúc (*) có nội dung: ‘Yêu cầu quyền bình đẳng, hộ ngoại lai cũng có quyền được đối xử công bằng’ đến trước hoàng cung. Hắc dựa vào điều phúc ngồi xuống tĩnh tọa luôn.

(*) Điều phúc: Tranh hoặc chữ viết, Điều phúc có hình dài và hẹp, giống như câu đối là do tranh hoặc chữ viết phối thành. Đặc điểm: Hình tranh chữ dài và hẹp, rất đẹp, thẳng đứng, dài khoảng một thước. (Theo baidu).

Điều này làm dấy lên một trận xôn xao không nhỏ, các tờ báo lớn rồi rít đưa tin, một số người làm ăn buôn bán, nghệ nhân hộ ngoại lai đến từ các nước khác nhao nhao đệ trình đơn khiếu nại lên triều đình và biểu

tình chống đối. Đối với những tranh chấp như vậy thì việc xuất động võ lực cũng không phải một chủ ý hay, muốn bình đẳng, thỉnh cầu lên tất nhiên sẽ được phê duyệt, hơn nữa cũng không thể miễn cưỡng đến mức nơi có con chim bay qua cũng muốn nó đi biểu tình được, như vậy rất không có thành ý. Trong lòng người biểu tình cũng không sáng khoái, vì vậy một quan viên vùng lên tuyệt bút, đưa toàn bộ việc này cho phủ nha Thuận Thiên xử lý, biểu tình hả, độ nửa tháng là dẹp yên ngay.

Phủ Thuận Thiên cũng không phải là một nơi bình thường, dân chúng bước qua cửa đều muốn run chân, kể cả đầu cuộc biểu tình sau khi nhận được công văn cũng run run nửa ngày, sau cùng quyết định, đi thôi, ngay cả đầu cũng đưa ra rồi, giờ không đi nữa sẽ làm cho người ta xem thường, liều mạng, đi!

Nhắc tới thì chính quyền Đại Tấn cũng rất có ý tứ, không chỉ có hạ chỉ cho người biểu tình sử dụng khu vực đất địa trong kinh thành mà còn phát cả thông cáo xuống, phàm là người tham gia biểu tình đều có thể đến địa phương được chỉ định để nhận lấy hai cái bánh màn thầu và một hồ lô nước lạnh, thuận tiện lót dạ cho bữa trưa đỡ đói.

Thông cáo vừa đưa ra liền dẫn đến tình trạng dân nhập cư trong kinh thành chợt tăng đột biến, không phải có câu ‘có tiện nghi không chiếm là ngu dốt’ hay sao, vì vậy mặc kệ có phải đích thực là hộ ngoại lai hay không, cũng không quản trong nhà có tiền hay không có tiền, toàn bộ đều tới lãnh bánh màn thầu, mà chuyện này trừ bỏ để cho thương nhân gạo và mì kiếm một số lớn ở ngoài, chính quyền Đại Tấn cũng được rất nhiều lợi, bạn nghĩ xem, một nhóm người như vậy cùng chen đến trước cửa phủ Thuận Thiên, mỗi người đứng một chân còn chật chội, còn biểu tình thế nào nữa hả?

Tuyệt hơn chính là, bởi vì thời tiết rét lạnh, chính quyền Đại Tấn vì không muốn cho người biểu tình phải ở trong hoàn cảnh khổ sở, còn đặc biệt dựng lên một dãy lều ấm áp bên ngoài phủ Thuận Thiên, sớm dựng lên tối thu lại, lấy chỗ ọ người nghỉ ngơi.

Lần này thì ngay cả ngoại lai hộ chân chính cũng cảm động, chính quyền người ta tốt biết bao nha, nhất định phải gia nhập Quốc tịch Đại Tấn mới được.

Vì vậy số lượng người di dân vào Đại Tấn càng thêm hùng mạnh, khiến Đại Tấn ngày càng cường thịnh hơn, quốc gia càng thêm giàu mạnh. Dĩ nhiên, đây là nói sau.

Khi đó người dân biểu tình không hề biết là ở bên ngoài vách lều ấm được sơn lên một hàng chữ màu đỏ: “Đại hội vận động nhân dân”, nêu cao hình tượng tốt đẹp của “Đại Tấn mới”.

Mà Phủ Thuận Thiên cũng ra thông báo đang tiến hành tu sửa, vây xung quanh phủ cả mười lăm ngày, mọi chuyện có liên quan án kiện xin vui lòng chuyển đến Đại Lý Tự trực tiếp thụ lý, các bên có liên quan đều biết nơi này bất tiện, kính xin thông cảm, do đó ra thông cáo này.

Khó trách. Bên trong Phủ Thuận Thiên thường truyền ra âm thanh đình đình đang đang, thì ra là đang tu sửa.

Dĩ nhiên, các thành viên đội biểu tình không biết chuyện này, vì tất cả bọn họ đều đang bận rộn gặm bánh màn thầu.

Vì vậy, không tới hai ba ngày, Kinh Thành lại trở lại bình thường.

Mà lúc Kinh Thành yên tĩnh trở lại thì Phó Du Nhiên rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Vì Huyền Sắc có nói, chỉ hai ba ngày là tốt rồi nên Tề Diệc Bắc cố gắng giấu diếm sự kiện Phó Du Nhiên hôn mê, không sợ gì khác, chỉ sợ lúc Chiêu Thái đế hỏi đến thì hấn không thể có câu trả lời thỏa đáng.

Cũng may nàng đã tỉnh, tâm tình treo lơ lửng mấy ngày nay của Tề Diệc Bắc rốt cuộc cũng buông xuống được rồi.

Nhìn vẻ mặt u oán của Tề Diệc Bắc, Phó Du Nhiên ngây ngô cười cười, “Làm sao lại có vẻ mặt này vậy?”

Lời vừa ra khỏi miệng thì ngay cả chính nàng cũng giật nảy mình, cổ họng khô khốc kỳ cục, Tề Diệc Bắc thấy vậy vội vàng rót chén nước rồi ôm Phó Du Nhiên vào trong ngực, từ từ đút cho nàng uống xong, dặn dò: “Trước tiên đừng nói gì cả, nàng có đói bụng không? Ta bảo Vinh Thăng đi chuẩn bị một ít thức ăn.”

Phó Du Nhiên giống như cuối cùng cũng tỉnh táo lại, nàng nhìn nhìn bốn phía, không hiểu mà nói: “Sao ta lại về rồi? Không phải đang ở phủ Quốc Sư sao?”

Tề Diệc Bắc cũng một bụng tò mò nhưng vừa nãy phải bấm bụng nhịn xuống không hỏi tới, giờ Phó Du Nhiên vừa nhắc tới thì hẳn cũng không nhịn được nữa.

“Ngày đó ở trong phòng nàng và Huyền Sắc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngày đó?”

Tề Diệc Bắc đem chuyện nói lại một lần, Phó Du Nhiên chớp chớp mắt, hoàn toàn bất động một chỗ.

Ngày ấy. Nàng chỉ nhớ mình đi theo Huyền Sắc vào phòng trữ đan, Huyền Sắc chỉ nhìn nàng nói một câu nói: “Thật lâu. Không thấy.”

Hai ba tháng không thấy cũng coi như thật lâu sao? Phó Du Nhiên đang muốn hỏi cho rõ chợt cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, tỉnh lại thì thấy mình đã trở lại Đông cung.

Gặp quý.

“Ta. Không phải là bị trúng tà chứ?”

“Nói vậy.” Tề Diệc Bắc cũng trăm mối không có lời giải, “Trước không cần suy nghĩ nhiều, nàng cứ an tâm tịnh dưỡng đã.”

Phó Du Nhiên gật đầu một cái, lại nói: “Khuynh Thành thế nào rồi?”

Tề Diệc Bắc lại đem chuyện xảy ra mấy ngày nay thuật một lần, lại nói: “Phụ hoàng đã thay bọn họ đính hôn kỳ, đợi đến mùa xuân sang năm liền cử hành hôn lễ.”

Phó Du Nhiên càng nghe thì chân mày càng nhíu thật chặt, chợt ngồi thẳng người muốn xuống giường, “Không được, ta phải đi tìm Mộc Thanh Y.”

“Tìm hắn làm cái gì?” Tề Diệc Bắc ngăn nàng lại, “Huống chi trời đã tối rồi, có chuyện gì ngày mai ta đi với nàng.”

Phó Du Nhiên nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, rồi ngồi trở lại trên giường hỏi thăm thêm, “Nếu như không phải là ngày đó ta nêu lên cái ý kiến cùi bắp kia thì cộc gỗ cũng sẽ không hiểu lầm chuyện của Khuynh Thành và Đông Phương Cẩn, Khuynh Thành cũng sẽ không nhất thời xúc động mà thổ lộ tâm ý với cộc gỗ, như vậy hai người bọn họ có thể còn có cơ hội lay chuyển.”

“Liên quan gì tới nàng.” Tề Diệc Bắc nhét Phó Du Nhiên vào trong chăn, “Nói như vậy thì đầu sỏ gây nên chuyện chính là ta mới đúng, nếu như không phải là vì giải thích cho ta, Mộc Thanh Y cũng không nghe được chuyện đó.”

Phó Du Nhiên suy nghĩ một chút rồi làm ra vẻ mặt khẳng định gật đầu, “Chính là trách chàng.”

Được, trách thì trách đi, dù sao cũng không ít đi hai lạng thịt.

Tề Diệc Bắc bồi thường cho nàng một khuôn mặt tươi cười liên tục để khuyên nhủ nàng, tốt xấu cũng phải cho Phó Du Nhiên ăn chút cháo, lúc này mới lên giường ôm lấy nàng ngủ thật say.

Rốt cuộc có thể nằm ngủ an giấc rồi, Phó Du Nhiên không sao, Tề Diệc Bắc ở trong mộng đều là tươi cười, nhưng khi ngủ thẳng nửa đêm, hử? Bên cạnh thế nào lại trống không rồi? Đưa tay sờ sờ trên dưới, xác định Phó Du Nhiên không ở bên cạnh mình, Tề Diệc Bắc mắt nhắm mắt mở đứng dậy vén màn lụa, chong đèn lên, đợi thấy rõ mọi thứ trước mắt, Tề Diệc Bắc cả người đổ mồ hôi lạnh, quát to: “Du Nhiên!”

Phó Du Nhiên đứng ở bên cạnh bàn bát tiên (Bàn vuông to, mỗi phía ngồi được hai người) trong phòng, giờ chân lên, bấp chân lia thật mạnh qua cái chân bàn.

Sau đó, bên trong tấm điện vang lên một đạo âm thanh vang dội như giết heo, cung nhân gác đêm ở bên ngoài không để ý cái gì là quy củ xông vào cửa, đập vào mắt là hình ảnh Thái tử phi của bọn họ đang ôm chân té xuống đất, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong miệng không ngừng chửi mắng liên tiếp: “Người nào bà nội nó đánh lên ta!”

“Du Nhiên!” Tề Diệc Bắc nóng lòng thiếu chút nữa là lăn luôn xuống giường, nghiêng ngã lão đảo chạy đến trước mặt Phó Du Nhiên, ôm lấy nàng rồi quát to với cung nhân: “Truyền thái y.”

Trong mắt Phó Du Nhiên dâng đầy nước mắt, lại vẫn là tròng trờng mắt nói: “Là ai đánh lén ta!”

Tề Diệc Bắc đau lòng đặt nàng lên trên giường, đầu tiên là kiểm tra thương thế của nàng một hồi, trên bắp chân trắng như tuyết có một dấu vết rõ ràng, bốn phía đã hơi sưng đỏ, lập tức không dám đụng vào nữa, vừa cuốn cao ống quần của nàng chờ đợi Thái y tiến đến, vừa tỉ mỉ quan sát Phó Du Nhiên, cẩn thận nói: “Du Nhiên, nàng Có phải nàng bị chứng mộng du không?”

103. Chương 102: Sự Kiện Thân Bí (Một)

Edit: Ha Phuong

“Chứng mộng du?” Phó Du Nhiên kinh ngạc chỉ vào mình, “Ta sao?”

Tề Diệc Bắc không trả lời, lại hỏi: “Hồi nãy nàng đã làm gì, không nhớ ra sao?”

Phó Du Nhiên trầm tư hồi lâu, “Hồi nãy không phải ta đang ngủ sao?”

Chân mày Tề Diệc Bắc hơi nhíu lại, không nói thêm gì nữa, Phó Du Nhiên mang vẻ mặt khó hiểu nhìn bắp chân mình mãi cho đến khi Thái y tới.

Vị Thái y xui xẻo này làm thế nào cũng không nghĩ ra, Thái tử phi vừa mới tỉnh ngủ nhưng vì sao lại muốn tự tổn thương thân thể mình? Thật khó hiểu, rất khó mà lý giải.

Đợi đến lúc đắp thuốc rồi băng bó lại thì cái chân của Phó Du Nhiên đã không nhìn ra được diện mạo ban đầu nữa, cũng không biết vị Thái y kia nghĩ gì, chỉ là bị thương ở bắp chân mà thôi, có cần phải băng bó kín mít lên tới đùi hay không vậy? Có lẽ vị Thái y kia nghĩ rằng chỉ cần không di chuyển nữa thì sẽ yên ổn chẳng? Phó Du Nhiên đang hoang mang một chút thì hần cũng có thể yên tĩnh không ít.

Vì vậy Phó Du Nhiên cứ như vậy mà thành người “Tàn tật”, nàng mãnh liệt yêu cầu Tề Diệc Bắc gỡ cái cục băng bó kia xuống nhưng Tề Diệc Bắc cũng có chung ý tưởng với Thái y, đánh chết hần cũng không đồng ý, chứng mộng du sao? Rất nghiêm trọng nha.

Tề Diệc Bắc đưa Thái y đi ra ngoài, sau một hồi thật lâu mới quay trở về, hần nói với Phó Du Nhiên: “Chân của nàng thật sự là tự mình đụng vào, cho nên ta mới hỏi có phải nàng bị chứng mộng du hay không, vừa nãy ta có hỏi Thái y, hần nói nếu thường xuyên làm việc vất vả, nghỉ ngơi không đủ cũng có khả năng bị mắc chứng mộng du tạm thời, vì vậy mấy ngày này nàng nên ngoan ngoãn ở trong cung nghỉ ngơi cho thật tốt đi, không cần lo lắng chuyện của Khuynh Thành nữa.”

Sau khi Phó Du Nhiên nghe xong thì hoảng hốt nhìn Tề Diệc Bắc, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng không có nói ra.

Chứng mộng du sao? Nàng khỏe mạnh cường tráng hơn mười bảy năm, sao chưa bao giờ biết mình bị bệnh này? Nhưng quả thật gần đây nàng có phần không bình thường, lại nói mấy ngày trước nàng cũng nghỉ ngơi rất tốt nhưng bộ dáng vẫn phờ phạc rã rượi, hơn nữa trên người vô duyên vô cớ lan le quy đon xuất hiện mấy vết bầm tím, chẳng lẽ đều là bị “Chứng mộng du” sao?

Còn có cái đêm ở Mặc phủ đó, nàng rõ ràng đã tha thứ cho Tề Diệc Bắc nhưng vì sao sau đó hần giống như là bị tổn thương vì nàng không tin lời hần, cuối cùng còn phải phát ra lời thề độc để nàng tin tưởng chứ? Còn nữa, lúc ở phủ Quốc Sư hần lại có ý định muốn bóp chết Huyền Sắc, nghe nói còn đẩy Huyền Sắc ngã xuống đất, hơn nữa còn cười lên trên người hần, mẹ nó chứ, trường hợp hương diễm như vậy mà sao một chút ấn tượng nàng cũng không có? Chẳng lẽ ban ngày cũng mộng du? Thật là bà nội nó chứ!

Giăng co tới hơn nửa đêm cũng đến lúc Tề Diệc Bắc phải đi lâm triều, hẩn phân phó đám người Tiểu An Tử canh chừng Phó Du Nhiên, lại nhẹ giọng dặn dò Phó Du Nhiên không được lộn xộn cẩn thận mộng du vân vân, lúc này mới mang theo vẻ mặt lo lắng đi lên triều.

Tề Diệc Bắc vừa đi, Phó Du Nhiên liền đuổi cổ cả đám người Tiểu An Tử ra ngoài, một mình ngồi ở trên giường không biết đang suy nghĩ gì.

Bầu trời u ám,

Trên giường khắc hoa,

Chân bánh chưng.

Màn trướng buông xuống, nến đỏ rơi lệ, mỹ nhân khê dựa, ưu sầu vô hạn.

Đột nhiên,

Nàng chuyển động,

Không ai thấy rõ nàng di chuyển thế nào – bởi vì trong phòng chỉ có một mình nàng.

Phó Du Nhiên khập khễnh đi đến trước bàn trang điểm, ngồi vào trên ghế rồi trừng mắt nhìn chằm chằm vào gương.

Nói chính xác, nàng ở nhìn chằm chằm bóng mình ở trong gương.

Trong gương không có người khác, chỉ có hình ảnh của nàng.

Khóe miệng Phó Du Nhiên khê động, để ý thì thấy khi nó cong đến một độ nhất định rồi từ từ hạ xuống chợt nàng hét lớn một tiếng: “Đứng lại!”

Trong phòng không có ai, chỉ có mình nàng.

“Ra ngoài.” Phó Du Nhiên vẫn nhìn chằm chằm gương, “Ta biết rõ người đang ở đây.”

Nếu có ai đang ở trong phòng này thì nhất định sẽ bị sợ đến hồn bay phách tán, nàng đang cùng ai nói chuyện, chẳng lẽ là. Quý?

“Người – biết – ta?”

Đang lúc Phó Du Nhiên trợn hai mắt đến ê ẩm, thiếu chút nữa cho là mình nghĩ quá nhiều thì trong đầu lại nhẹ nhàng vang lên một câu nói như vậy.

“A –”

Tiểu An Tử ở ngoài cửa liên loạt choạng chạy vào, “Thái tử phi điện hạ!”

Phó Du Nhiên hoảng sợ đến mức đầu đầy mồ hôi lạnh, trên đầu, miệng, lỗ mũi, lỗ tai, hễ là cái gì có thể mở thì toàn bộ đều di tản ra, nhưng nàng ngoại trừ quát to một tiếng ra thì cũng không có co cẳng chạy hoặc là ngã ngồi trên mặt đất, trừ bỏ trên chân bị băng bó nên bất tiện, nhưng chủ yếu là do nàng kinh hoảng đến nửa người dưới chết lặng cũng là một nguyên nhân trọng yếu.

Nàng cũng chỉ ôm hi vọng muốn thử một chút nên ở trong lòng kêu lên hai tiếng, không ngờ lại được thật!

Trong thân thể của nàng thật sự có một người khác. Không biết đó là cái gì nữa.

Bàn tay nàng bám chặt vào mép bàn đến phát đau, ép buộc mình phải tỉnh táo lại, quay đầu lại liền thấy ánh mắt nghi ngờ khó hiểu của Tiểu An Tử, nàng run giọng nói: “Người cứ đi ra ngoài đi, ta không gọi không cho phép người đi vào.”

Phó Du Nhiên run rẩy ôm chiếc gương vào trong ngực, nuốt nuốt nước miếng một cách khó khăn, nhắm chặt mắt lại rồi chuyển gương qua trước người mình, từ từ, từ từ hé mắt ra một cái khe nhỏ, trong gương phản chiếu ra một cô gái thanh tú, nhưng mà trên mặt lại pha lẫn sự ngạc nhiên và e ngại, vất vả lắm mới ổn định được tâm thần, Phó Du Nhiên miễn cưỡng mở miệng nói: “Người. Người là ai?”

Chờ thật lâu, vẫn không thấy cái thanh âm mờ ảo đó truyền đến, Phó Du Nhiên gần như lại muốn cảm thấy tất cả mọi chuyện khi này đều chỉ là ảo giác của mình.

“Ta.”

Một giọng nói chợt truyền ra khiến lòng tơ quanh người Phó Du Nhiên dựng hết lên, giọng nói kia tựa như ở bên tai nàng, rồi lại như ở một nơi rất xa xôi truyền đến, lay động theo chiều gió không giống như là thật.

Lại đợi một hồi, giọng nói kia chỉ nói một chữ “Ta” chữ liền im bật, mà trong lòng Phó Du Nhiên lại chậm rãi dâng lên một cảm xúc mê mang, đó là một loại cảm giác giống như là lạc đường, lo lắng, sợ hãi, và không biết chính mình đang ở nơi nào.

“Này!” Phó Du Nhiên thử dò xét gọi một tiếng, nhưng bất kể nàng gọi như thế nào, bên tai cũng không còn vang lên giọng nói kia nữa, nhưng trong đầu lại hiện lên mấy hình ảnh. Hai nam tử, một nữ tử, rừng cây, hồ nhỏ, tảng đá lớn. Nắm tay nhau cả đời, bên nhau đến già.

Chính là nơi đó!

Phó Du Nhiên đứng bật dậy, quên mất đau đớn trên chân, nàng thấy hình ảnh trong đầu dần dần nhạt đi, làm như người nhớ tới những hình ảnh này rồi lại bỏ quên chúng, rồi sau đó, lại là một sự mê mang vô tận.

Phó Du Nhiên nhón chân lên khắp khếnh đi tới cửa, kéo cửa điện ra lớn tiếng nói: “Tiểu An Tử, nhanh đi chuẩn bị xe ngựa, ta muốn xuất cung.”

Về mặt Tiểu An Tử đau khổ nhìn Phó Du Nhiên, tại sao những chuyện khó khăn như thế này lần nào cũng rơi vào trên người hần? Để cho nàng xuất cung, Thái tử trở về không lột da hần mới là lạ!

Nhưng. “huyền quan bất như hiện quán”, người thông minh vẫn phải nhìn việc trước mắt mà làm, đừng có thấy cái chân Phó Du Nhiên như vậy mà xem thường, một khi nàng phát động tấn công thì mười Tiểu An Tử cũng không phải là đối thủ của nàng.

“Thái tử phi điện hạ, hay là chúng ta chờ Thái tử phi điện hạ trở lại.” Tiểu An Tử đang làm một cố gắng cuối cùng.

Phó Du Nhiên suy nghĩ một chút, “Người sai người đến cung Tử Thần đi, đợi Thái tử vừa hạ triều, nói hần đi. Đi phủ Ung Vương tìm ta.”

Tiểu An Tử sợ hết hồn, “Điện hạ, ngài muốn đến phủ Ung Vương sao? Cái này không được hay lắm phải không ạ?”

“Người chó xía vào nữa, nói với Thái tử, nguyên nhân mộng du tìm được rồi, nói hần lập tức đến nhanh.”

Tiểu An Tử không còn cách nào khác đành phải sai người đi báo tin, mình thì đi theo Phó Du Nhiên lên xe.

Có kim bài của Hoàng hậu mở đường, dĩ nhiên là thông suốt.

Đến phủ Ung Vương thì thấy nơi đó đang được sửa chữa lại, giống như đang vì hôn lễ mà chuẩn bị, Phó Du Nhiên hành động không tiện nên sai Tiểu An Tử đi vào kêu Tề Vũ Tây ra, đợi hơn nửa ngày mới thấy Tiểu An Tử đi ra ngoài một mình, hỏi báo lại rằng Ung vương Điện hạ đang chuyên tâm chuẩn bị công việc thành thân, đại thể là không tiếp khách.

Phó Du Nhiên không thêm để ý mấy chuyện đó, Tề Vũ tây không ra được thì nàng đi vào vậy.

Chỉ là Tề Vũ tây hình như còn rất hiểu rõ Phó Du Nhiên, ngay lúc Tiểu An Tử một mình đi ra thì Tề Vũ Tây cũng vội đi ra ngoài Vương phủ bằng cửa sau, không rõ là đi đâu nữa.

Phó Du Nhiên tức muốn chết, nàng đâu có ăn thịt người, sao phải dùng tới chiêu trốn tránh nàng chứ?

Hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là ở lại phủ Ung Vương chờ Tề Diệc Bắc đến, Tề Diệc Bắc rất bất mãn với việc mình phải đến phủ của người khác để gặp mặt lão bà, nhưng ở trước mặt Phó Du Nhiên lại không dám toát ra nửa điểm dị nghị, nghe nói Tề Vũ Tây đã trốn ra từ cửa sau đi mất, hần bắt đắc dĩ lắc đầu nói: “Tam ca mấy ngày nay cũng trốn tránh gặp ta, thấy nàng tới nhất định cho là nàng đến để làm thuyết khách, cho nên mới rời khỏi Vương phủ.”

Thì ra là hần mới chính là đầu sở gây nên chuyện, Phó Du Nhiên hung hăng trợn mắt nhìn Tề Diệc Bắc một cái, lại triệu quản gia của Vương phủ đến, hỏi thăm trong phủ có một lão phu xe có đôi mắt tròn hay không, quản gia làm việc hiệu suất cũng rất cao, không bao lâu liền dẫn gã phu xe ngày đó chở Phó Du Nhiên đi “Tiên cảnh” đến.

Phó Du Nhiên nói: “Một nơi xuân về hoa nở như vậy mà người lại quên được sao?”

Phu xe ngượng chín cả mặt mà nói: “Điện hạ đừng nói đùa, hiện tại đã là đầu mùa đông, ngài bảo tiểu nhân đi đâu tìm một chỗ xuân về hoa nở đây ạ.”

Phó Du Nhiên lấy làm lạ hỏi: “Chính là cái nơi mà ngày đó ta cùng với Ung vương đến.”

Phu xe suy nghĩ một chút, trên mặt như đã tìm ra được đáp án, gật đầu nói: “Tiểu nhân hiểu rồi.”

Vì vậy Tề Diệc Bắc ôm Phó Du Nhiên lên xe ngựa, Vinh Thăng cùng Tiểu An Tử hộ tống phu xe ngồi ở trước xe, một đường đi rất nhanh.

Phó Du Nhiên ngồi ở trong xe không nói một lời, Tề Diệc Bắc hỏi mấy lần nhưng Phó Du Nhiên cũng chỉ lắc đầu, cho đến lúc phu xe ở ngoài màn khê gọi một tiếng, “Hai vị Điện hạ, đến rồi.”

Phó Du Nhiên nhắc rèm cửa lên, vừa nhìn thì nhất thời sắc mặt trầm xuống, nhìn qua phu xe kia nói: “Có phải người đang đùa ta hay không? Nơi này chỉ có một mảnh đồi trọc.”

Phu xe kia nói: “Tiểu nhân ăn tìm gấu mật báo cũng không dám trêu Điện hạ, chỗ lần trước ngài và Ung vương Điện hạ tới xác thực chính là chỗ này, sau khi hai vị xuống xe thì liền đi đâu mất, tiểu nhân không nhìn thấy một bóng người, tiểu nhân đợi ở trên xe cho đến khi chân trời bắt đầu tối mới thấy hai vị trở về.”

Phó Du Nhiên ngơ ngác nhìn Tề Diệc Bắc, Tề Diệc Bắc cũng sinh lòng nghi ngờ, nghe tình cảnh Phó Du Nhiên miêu tả lúc trước, có bài có bản, không giống như là giả, chẳng lẽ đó cũng là do nàng đang nằm mơ?

Nhảy xuống xe ngựa, Tề Diệc Bắc đỡ Phó Du Nhiên chậm rãi đi về phía trước, Phó Du Nhiên nhìn trái nhìn phải, chính là cảnh tượng không giống với hôm đó, đi lên trên ngọn đồi thấp rồi nhìn qua bên kia dãy núi, trên mặt Phó Du Nhiên càng thêm nghi ngờ.

Bên kia núi có một nơi đất trũng, giống như là một cái hồ khô khốc, nhìn hình dáng, cũng thấy giống tám phần cái hồ trong “Tiên cảnh”.

Tề Diệc Bắc kinh ngạc nói: “Chỗ nàng nói chính là chỗ này sao?”

Phó Du Nhiên không tài nào thuyết phục được mình rằng “Tiên cảnh” mà mình thấy ngày đó chính là chỗ này, từ từ đi xuống núi, nàng nhớ trên đường thông đến “Tiên cảnh” còn có một rừng cây, nhưng bây giờ làm gì có cái rừng cây nào, chỉ có mấy cây cổ thụ cao ngút trời, cây cối to lớn khác xa với lần trước Phó Du Nhiên nhìn thấy, giống như đã trải qua mấy trăm năm, vô cùng to lớn cứng cáp.

Tề Diệc Bắc không hiểu rõ nội tình, Phó Du Nhiên sợ hấn lo lắng nên cũng không nói quá nhiều, chỉ nói muốn mang hần đi “Tiên cảnh” xem một chút liền đến “Tiên cảnh” nhưng xem ra bây giờ không được gì rồi, phu xe kia thấy hai người quay lại thì về mặt không hiểu ra sao, lấy can đảm nói: “Không biết Thái tử phi điện hạ muốn đi đâu nữa ạ?”

104. Chương 103: Sự Kiện Thần Bí (Hai)

“Chính là chỗ này.”

Tuy rằng không có rừng cây, tuy rằng không phải xuân về hoa nở, tuy rằng trong hồ đã sớm không còn nước xanh biếc, chỉ còn lại một ít nước bùn màu xám xanh nhưng Phó Du Nhiên dám khẳng định, nơi ngày hôm đó tới chính là nơi này.

Tề Diệc Bắc nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút rồi nói: “Du Nhiên, nơi này không có gì cả.”

Phó Du Nhiên chỉ vào một khối đá nhỏ nói: “Chàng xem thử phía sau có cái gì.”

Tề Diệc Bắc nhanh chóng bước lên hai bước, vòng qua khối đá nhỏ kia thì bước hơi chậm lại, chợt thấy có một bình rượu nhỏ được dựa vào khối đá nhỏ kia.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Phó Du Nhiên lắc đầu một cái, “Có lẽ chỉ có Tề Vũ Tây biết.” Nói đến đây, nàng có phần hiểu ra mà nói: “Hắn đột nhiên có thái độ khác thường mà muốn kết hôn, nói không chừng cũng có quan hệ với nơi này.”

Tề Diệc Bắc hoàn toàn không hiểu, nhưng trong lòng Phó Du Nhiên tràn đầy sự tò mò đối với chân tướng sự thật, nàng chỉ vào bờ bên kia nói: “Chúng ta đi qua bên kia.”

Bờ bên kia hồ nhỏ chỉ liếc qua là thấy ngay, trừ đất hoang ra thì không có gì cả.

Phó Du Nhiên chạy nhanh qua bên kia, trong lòng càng có một loại cảm giác quen thuộc, trong đầu lóe lên đoạn ngắn nhiều hơn, phần lớn là hình ảnh hai nam một nữ, có khóc, có cười, nhiều hơn chính là bất đắc dĩ, cuối cùng là một bức vẽ đầy máu tanh. Phó Du Nhiên biết, đây không phải là những hình ảnh tưởng tượng trong đầu nàng, mà là của một người khác.

“Nơi này.”

Phó Du Nhiên dừng bước lại, nhìn vào một hố sâu trước mắt, “Ta nhìn thấy một tấm bia đá, chính là ở chỗ này.”

Tề Diệc Bắc lo lắng nói: “Du Nhiên, nàng thật sự không có việc gì chứ?”

Phó Du Nhiên không nói tiếng nào, nửa ngồi xổm xuống, duỗi ngón tay ra ở trong hố sâu phác họa, trong miệng tự lẩm bẩm: “Năm tay nhau cả đời, bên nhau đến già.” Tựa như trước mặt nàng thật sự có một tấm bia đá, mà nàng đang viết trên tấm bia.

Khi ngón tay nàng dần dần dời xuống, ngậm nga trong miệng nàng cũng thay đổi lần điệu, bi thương mà tức giận, “Hai bên gặp nhau, là lúc mời về với Diêm vương, đời đời vĩnh viễn không gặp lại nhau.”

Nhận thấy được sự khác thường của nàng, Tề Diệc Bắc vươn tay kéo nàng, gấp gáp nói: “Nàng làm sao vậy? Chúng ta mau trở về thôi.”

Nhìn Tề Diệc Bắc, trong mắt Phó Du Nhiên lại dâng lên một loại cảm giác lạ lẫm, Tề Diệc Bắc bị nàng dọa sợ, giữ chặt vai của nàng nói: “Du Nhiên, nàng có biết mình đang làm cái gì không vậy!”

Phó Du Nhiên quay đầu lại tìm hiểu xem hố sâu kia có vật gì không, lại nhìn Tề Diệc Bắc một chút, giọng nói dường như phiêu diêu mà ngân nga, “Ta không biết, không biết vì sao phải làm như vậy, chỉ biết là, nhất định phải làm như vậy.”

Đôi phượng nhãn hẹp dài của Tề Diệc Bắc trợn trừng lên, đẩy Phó Du Nhiên ra, giọng nói vừa rồi. Không thuộc về Phó Du Nhiên.

“Người.”

“Người đều đã quên mất ước nguyện ban đầu của mình, nhưng vẫn không chịu buông tha cho hai người kia sao?” Lúc Phó Du Nhiên di tản le quy don nói chuyện, trên mặt đã trút bỏ sự mê mang, giọng nói cũng khôi phục lại bình thường.

Tề Diệc Bắc rất muốn không nể mặt mà ngắt đi, đây rốt cuộc là đang làm gì? Phương thức biểu diễn mới nhất sao?

Nhìn Tề Diệc Bắc biểu hiện ra dáng vẻ không biết nên làm cái gì, Phó Du Nhiên cười cười, chỉ vào trong ngực mình nói: “Ổ chỗ này của ta còn có một người khác, nếu như ta đoán không sai, chính là ngay tại thời điểm lúc đó, nàng ta đã vào ở đây.”

Sắc mặt Tề Diệc Bắc trong nháy mắt trắng bệch, d.đ.l.q.đ trong đầu chỉ thoáng qua bốn chữ: ‘Oan hồn nương nhờ’.

Phó Du Nhiên cầm tay của hắn tựa như an ủi, “Nàng ta không có ác ý, chỉ là muốn tới xem thế giới này một chút thôi.”

Nói xong lời này, trong đầu Phó Du Nhiên lại vang lên giọng nói kia, hình như có chút chần chờ, “Đúng- a -, tốt -”

Phó Du Nhiên khoát tay chặn lại, “Thật dễ nói chuyện!”

Tề Diệc Bắc lại sợ hết hồn, Phó Du Nhiên chỉ chỉ nơi xa, cười nói: “Ta nói chuyện với nàng ta một chút, chàng qua bên kia nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không được.” Tề Diệc Bắc cũng không thêm quan tâm lời nói của Phó Du Nhiên là thật hay giả, lúc này muốn hắn rời đi là thể được, “Ta giúp nàng.”

Phó Du Nhiên nở nụ cười âm áp, gật đầu một cái nhưng vẫn là tránh ra mấy bước, nhỏ giọng nói: “Người đi theo ta là có mục đích gì?”

Giọng nói kia dừng lại thật lâu sau mới than nhẹ một tiếng, “Rất lâu rồi ta cũng không rời khỏi nơi này, nên cũng muốn biết Ha Phương đã xảy ra chuyện gì rồi.”

“Nói như vậy, thời gian này ta luôn có hành động khác thường đều là bởi vì người sao?”

“Khác thường?”

“Trên người đầy những vết xanh vết tím, còn không khác thường sao?”

Trong giọng nói kia mang theo chút áy náy, “Rất lâu không có đi ra ngoài nên cũng quên phải đi như thế nào.”

Phó Du Nhiên kinh ngạc nói: “Đi bộ? Đi lúc nào?” Nói xong lại chợt hiểu ra mà nói: “Là sau khi chúng ta đi ngủ sao?”

Giọng nói kia ngừng lại một chút coi như là cam chịu, Phó Du Nhiên nghĩ đến tình cảnh mình ở thời điểm đêm khuya yên tĩnh xuống giường luyện tập “Đi bộ” thì không khỏi rung mình một cái, bỗng cười nói: “Hèn chi, mấy ngày đó rõ ràng ta ngủ rất ngon nhưng lại luôn mang dáng vẻ mệt nhọc quá độ, cả ngày không ngủ được, không mệt mới là lạ.”

“Người. Không sợ sao?”

“Có chút chút.” Phó Du Nhiên tuy là nói như vậy nhưng mà trên mặt lại tràn đầy hưng phấn, “Nhưng hiếm khi có được cơ hội như vậy, người. Là quỷ sao?”

“Quỷ?” Giọng nói kia cười nhẹ, “Quỷ Hồn có oán khí mạnh hơn nữa thì trên đời này cũng chỉ có thể tồn tại trăm năm, đợi đến khi oán khí từ từ bị linh khí trời đất dung hợp thì sẽ tan thành mây khói.”

“Vậy người.”

“Ta không biết.” Âm thanh kia nói xong liền không lên tiếng nữa.

“Vậy tại sao người lại phải ở chỗ này? Tại sao lại đi theo ta?”

Chờ thật lâu, mới nghe được giọng nói âm u kia than một tiếng, “Không nên hỏi ta...ta cũng chỉ nhớ được một chút vụn vặt, cũng không biết được nhiều hơn người bao nhiêu. Có lẽ cũng đã quá lâu rồi, có vài thứ đang từ từ biến mất trong ký ức của ta.”

Quên? Thỉnh thoảng có thể cảm nhận được cái loại hận ý đó, tất nhiên đó phải là một đoạn ký ức khắc cốt ghi tâm, thời gian bao lâu mới có thể khiến người ta quên những thứ này? Một trăm năm? Hay hai trăm năm?

Giọng nói kia lại vang lên: “Ta chỉ biết đây là một việc chuyện rất quan trọng, ta không thể rời đi, chỉ có thể canh giữ ở nơi này, nhưng đó là cái gì? Ta cũng rất muốn biết.”

Chính mình cũng không biết là chuyện gì thì người ngoài làm sao có khả năng biết được. Phó Du Nhiên rất muốn nói nhưng lại không lên tiếng, mặc kệ chủ nhân của giọng nói này là ai, cũng không quan tâm

cuộc nàng ta có hình dáng như thế nào, ở đây lòng Phó Du Nhiên đã sớm phân cho nàng ta sự đồng tình vô hạn, không vì cái gì khác, chỉ vì hận thù và sự cô độc của nàng ta.

“Ta có thể hỏi một chút cái này là bởi vì sao không?”

Phó Du Nhiên chỉ chân của mình, trong lòng tràn đầy nghi vấn. Luyện đi bộ cũng không cần đi đá chân bàn chứ?

“Ta.” Giọng nói kia chần chờ một lúc, “Ta không hy vọng người đi tìm người kia.”

“Người kia?” Phó Du Nhiên suy nghĩ một chút, cũng không nhớ ra nàng muốn đi tìm người nào.

“Người kia có thể ngăn cản hấn lập gia đình.”

Cặp mắt Phó Du Nhiên khẽ nói rộng ra chút, trước mắt chuẩn bị lập gia đình chỉ có hai người Tề Vũ Tây và Cố Khuynh Thành, mà có thể ngăn cản hai người họ” Người nói là Mộc Thanh Y sao?”

Giọng nói kia không có trả lời, Phó Du Nhiên tự động coi là đồng ý, trong đầu nàng không ngừng hợp kếp, đột nhiên nói: “Người và Tề Vũ Tây có quan hệ?”

“Tề Vũ Tây.” Giọng nói kia nhẹ nhàng cân nhắc ba chữ này, cuối cùng vẫn nói: “Không biết.”

“Vậy vì sao người không muốn để cho Mộc Thanh Y trở lại?”

“Người người nói ta không biết là ai, nhưng ta có một loại cảm giác, nam nhân mà hôm đó người nhìn thấy, ta chỉ cho phép hấn cưới một nữ nhân.”

Phó Du Nhiên càng nghe càng hồ đồ, “Lấy vợ dĩ nhiên chỉ có thể cưới nữ nhân.”

“Không!” Giọng nói kia chợt trở nên lạnh, “Còn có nam nhân! Buồn cười? Nam nhân với nhau mà cũng muốn lập gia đình!” Nói xong lời cuối cùng, giọng nói đã trở nên có chút thô lương.

Phó Du Nhiên giật mình thật lâu, trong đầu không ngừng hồi tưởng từng đoạn ngắn đã lóe lên, hai người nam nhân, một nữ nhân, tiên cảnh ảo giác, Tề Vũ Tây khuyên can, những chữ kia, những oán chú nguyện rửa kia. Nghi vấn của nàng tựa như đã có chút đầu mối, nhưng mơ hồ lại cảm thấy còn cách điểm mấu chốt một chút.

Chợt trong đầu nàng lóe lên một ý tưởng, “Là Huyền Sắc!” Phó Du Nhiên hưng phấn nói: “Chính là nam nhân ngày đó người bóp chặt hấn.”

Chờ thật lâu, giọng nói kia mới khẽ phát ra chút rên rỉ thống khổ, tựa hồ đang giãy giụa.

Đúng lúc này, bên tai Phó Du Nhiên lại vang lên một giọng nói, không phải giọng nữ mềm mại trong đầu nàng mà là một giọng khác, thô lương, ngân nga thờ dài.

“Àizz –”

Sau khi tiếng thờ dài đi qua, trước mắt Phó Du Nhiên dâng lên một màn sương mù, càng ngày càng đậm.

Tề Diệc Bắc tiến lên vài bước, bảo hộ Phó Du Nhiên ở trong ngực rồi cảnh giác nhìn chung quanh, Phó Du Nhiên lại như có chút dự cảm, cầm tay của hấn nói: “Chàng không cần lo lắng, có lẽ đây chính là đáp án.”

Vừa dứt lời, sương mù trước mắt dần dần tản đi, cảnh trí đã có biến hóa, hình như đây là một cái thôn xóm nho nhỏ, một đôi nam nữ đang đi trên đường, nhìn cũng khoảng mười bốn mười lăm tuổi, tuy tuổi cũng không lớn nhưng cũng là một đôi bích nhân, bé trai thần thái phấn khởi, khoe miệng thường chứa đựng một nụ cười bướng bỉnh, bé gái như hoa như ngọc, một đôi mắt như hai hồ nước sâu không thấy đáy, cử chỉ hai người thân mật, không hề có bộ dáng ngượng nghịu, thẳng một đường đi tới, mọi người trên đường ai thấy cũng hâm mộ.

Tề Diệc Bắc trợn mắt hốc mồm nhìn tất cả trước mắt, quay đầu lại xem xét Phó Du Nhiên, trên mặt mang vẻ vui mừng nhưng lại có chút kinh ngạc, hấn không khỏi hoài nghi, cái này có phải là Phó Du Nhiên tìm được cao nhân nào đó truyền dạy cho thủ thuật che mắt hay không, nếu không sao giữa ban ngày ban mặt lại xuất hiện chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy chứ?

105. Chương 104: Chuyện Thần Bí (Ba)

Đang lúc Tề Diệc Bắc sắc sắc khắng định chuyện trước mắt vô cùng không thể tưởng tượng nổi thì cảnh trí trước mắt chợt nhạt dần, rồi lại có một hình ảnh khác hiện ra rõ ràng.

Trước mắt là một gian phòng, giữa phòng chất đầy vô số lễ vật được thắt nơ đỏ trông giống như là sinh lễ, cô bé gái kia giống như đã trưởng thành hơn một chút, ngẩng người nhìn đồng sính lễ trước mắt, lúc giận lúc cười, cũng không biết nàng là vui hay là không vui.

Trong nháy mắt quang cảnh đã chuyển đến ngày thành thân, tân lang chính là bé trai nhìn thấy lúc trước, lúc này đại khái khoảng mười bảy tám tuổi, dáng dong dỏng cao càng lộ vẻ ngọc thụ lâm phong, điều duy nhất không thay đổi là khóe miệng luôn chứa một chút ý cười, đêm Động Phòng Hoa Chúc, chàng trai nhắc lên khăn voan của tân nương, hai người bèn nhìn nhau cười, không phải là thẹn thùng e lệ mà trong hai đôi mắt chứa mấy phần trầm tĩnh, một đôi kim đồng ngọc nữ, cứ như vậy thuận nước đẩy thuyền.

Cuộc sống sau khi cưới của hai người bình tĩnh mà vui vẻ, không có sự việc gì cãi vả lại nhiều hơn một điểm bình thân, cho đến khi trong hình ảnh xuất hiện một gã nam tử khác, Phó Du Nhiên chỉ cảm thấy trong nội tâm run lên, rồi sau đó chính là trăm vị hỗn tạp.

Tuổi của nam tử kia cũng tương đương với tân lang, sắc mặt trắng bóc, mặt mày thanh tú, nụ cười thần nhiên tựa như gió xuân trong buổi bình minh. Người nọ có vẻ hơi yếu đuối, trên người mang theo vài phần bệnh khí nhưng lại làm nổi bật lên sự nho nhã hiền hòa của hắn.

Người nọ thường thường tới làm khách trong nhà, cũng dần dần quen thuộc với tân nương, ba người chung đụng cực kỳ tốt, thường xuyên cùng nhau ngắm hoa thưởng nguyệt, lúc đoạn hình ảnh hiện lên đến đây thì trong lòng Phó Du Nhiên hiện ra một sự chua xót, tựa như đang hoài niệm lại chuyện khi đó, nhưng rồi đẩy lòng lại cực kỳ bài xích.

Dần dần, người đã từng là một đứa bé trai cũng đã làm cha, nhưng nụ cười thường chứa trên bờ môi đã biến mất không thấy, sự ưu sầu giữa hai lông mày càng ngày càng đậm, chỉ có khi người nọ tới chơi thì mới có thể trở về là một con người đã từng vui vẻ hoạt bát trước kia.

Nữ hài nhi đã làm mẹ cũng phát hiện phu quân mình có chỗ khác thường, cuối cùng cũng có một ngày, nàng lên đi theo thì thấy hai người kia nắm tay nhau đi tới một chỗ.

Bầu trời xanh thẳm, hồ nước xanh như ngọc, cỏ xanh, cây cũng xanh mướt, trong rừng sương mù mờ mờ, làn mây trắng nhẹ bay lơ lửng trên trời, tự do, thông dong. Tiên cảnh nhân gian có lẽ cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Hai người hình như đang tiến hành công trình gì đó, cầm một cái đục đá đeo mạnh vào một khối đá lớn màu xanh, một mặt của khối đá lớn đã bị đục ra gần một nửa, nhìn tình trạng này thì thấy có lẽ công trình này cũng đã tiến hành nhiều ngày, tuy hai người kia không có trao đổi quá lâu, cũng không có bất cứ động thân mật nào cả, nhưng đập vào mắt chính là tình cảnh thân thiết ấm áp, cũng là cảnh mà cả đời này cô gái cũng không gặp được.

Cuối cùng cũng không biết đã qua bao nhiêu thời gian, tảng đá lớn kia rốt cuộc cũng bị đục hết một mặt, bóng loáng bằng phẳng, hai người lau đi mồ hôi rồi nhìn nhau cười, tới đây thì rốt cuộc Phó Du Nhiên cũng đánh hơi được một hơi thở không ổn.

Hình ảnh kế tiếp rất quen thuộc, hai nam tử cùng nhau tiến đến, cách nói chuyện hơi lộ ra sự thân mật, họ đi đến tảng đá lớn, mỗi người cầm bút viết xuống một câu.

Chấp tử chi thủ dữ tử giai lão (*)

Chấp tử chi thủ dữ tử giai lão () : Nghĩa là: Nắm chặt tay người, bên nhau trọn kiếp. Đây là một câu trong bài Kịch cổ , thiên Bội phong thể hiện tâm trạng của một người nước Vệ khi đi chinh chiến xuống phía nam đã thề thốt với người yêu.

Chỉ hai câu ngắn ngủn nhưng cũng đủ khiến cô gái len lén đi theo hai người chịu một đòn đá kích nghiêm trọng, cũng làm cho trong lòng Phó Du Nhiên dâng lên hận ý ngập trời.

Bên tai vang lên một tiếng gầm thê lương, Phó Du Nhiên chưa từng sợ hãi như lúc này, sự tức giận trong lòng khiến từng thớ thịt như căng cứng, như muốn phá nát thân thể của nàng mới có thể bỏ qua.

“Ra ngoài!” Lúc này người mở miệng đã không phải là Phó Du Nhiên nữa, “Ta biết rõ là ngươi.”

Tề Diệc Bắc vừa hãi vừa sợ, chỉ sợ Phó Du Nhiên xảy ra điều gì không may, hần hơi đẩy người trong ngực ra một chút nhưng trong tay lại nắm thật chặt, quát lên: “Ngươi đã làm gì Du Nhiên?”

Người nọ lạnh lùng nhìn thoáng qua Tề Diệc Bắc rồi thoát khỏi sự giam cầm của hắn, bước thẳng vào trong ảo cảnh, bóng người trong ảo cảnh dần dần biến mất, nhưng khối bia đá vẫn còn ở đó.

Tiếng bước chân giẫm trên lá rụng vang lên, tiếp theo từ sau tấm bia đá đi ra một người thân khoác áo màu trắng, mái tóc dài màu bạch kim như ánh trăng chảy xuống, trên mắt đeo băng vải thêu chú văn thời thượng cổ, nhưng cũng không che lấp được dung mạo tuyệt mỹ của người đó.

“Không nghĩ tới nhanh như vậy đã lại gặp mặt.”

Hắn là Huyền Sắc.

Không đợi Tề Diệc Bắc kinh ngạc đã thấy Phó Du Nhiên cười lạnh một tiếng, “Liên Hoa, không ngờ đã nhiều năm như vậy mà ngươi vẫn còn chưa chịu từ bỏ!”

Đây dĩ nhiên không phải là Phó Du Nhiên, vậy Phó Du Nhiên thật sự đang ở đâu?

Nàng không biết bản thân đang ở nơi nào, chắc vẫn còn ở trong thân thể thôi, bởi vì bất kể là hoặc nói hoặc làm thì nàng đều có thể cảm thấy rõ ràng, thậm chí có thể cảm nhận được rung động khi giọng nói phát ra trên miệng mình. Nhưng lại không giống như đang ở trong thân thể của mình, bởi vì nàng không chịu sự sai khiến của ai cả, hoàn toàn không phải là nàng bị truyền đạt mệnh lệnh mà nói ra, mà nàng càng giống như một khán giả đang chứng kiến một màn kịch vừa cảm động lại vừa sâu sắc tuyệt luân vậy.

Nhìn đến đây, nàng lại có thêm một vấn đề thắc mắc, Liên Hoa? Là vị nhân huynh nào thế?

Huyền Sắc thản nhiên cười một tiếng, “Ta và Tử Mạc có thể chờ đợi đến kiếp sau thì sao phải dễ dàng buông tha. Ly Nhi không phải cũng giống như vậy sao? Trăm ngàn năm qua, trong lòng vẫn có chấp nhất nên mới không chịu rời đi.”

“Ly Nhi? Đúng, ta tên là Ly Nhi.”

Phó Du Nhiên cảm giác được sự ê ẩm từ sâu trong lòng mình, đó là một loại muốn khóc nhưng lại không thể khóc được.

“Ta tên là Diệp Ly.” Nhớ lại tên mình, Diệp Ly vừa khóc vừa cười, lại nhìn Huyền Sắc nói: “Ta thật sự phải tạ ngươi đã để cho ta nhớ lại tất cả, ngươi không nên làm như vậy, Huyết Chú đã làm tiêu phí mất ngàn năm, ngươi đã phải đợi ngàn năm, đợi Huyết Chú của ta tan thành mây khói là các ngươi có thể chân chính sung sướng. Mà bây giờ, ha ha.” Tuy nàng đang cười nhưng trong mắt cũng không hề có một nụ cười.

Ngàn năm.

Phó Du Nhiên kinh hãi khi nghe cách nói của Diệp Ly, chẳng lẽ. Nàng ấy đã ngây ngốc ở đây cả ngàn năm nay sao? Cho nên mới phải quên tất cả, đó là cả một khoảng thời gian dài như thế nào chứ.

Huyền Sắc hơi rủ đầu xuống nhưng trước miệng vẫn nhếch lên một nụ cười khê, “Ta đã đợi một ngàn năm, còn sợ phải chờ thêm ngàn năm nữa sao?”

“Ít nói nhảm đi!” Diệp Ly cắn hận nói: “Nói thẳng ra đi, tại sao ngươi trăm phương ngàn kế muốn gọi ta ra ngoài?”

Nụ cười bên môi Huyền Sắc càng lớn hơn, “Chuyện ngươi ra ngoài, toàn bộ đều là ngươi tự nguyện.”

“Nói vậy!” Diệp Ly cười gằn nói: “Người cố ý tìm một thân thể thích hợp đi tới nơi này, không phải là muốn dụ ta ra ngoài để cùng người gặp mặt sao?”

Huyền Sắc trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi nói: “Ta để cho người nhớ tới những việc này là muốn người thật sự tha thứ cho chúng ta, mà không phải là chờ oán hận của người tiêu tan theo thời gian.” Nói đến đây, hắn lại có chút kích động, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy: “Huyết chú này của người, cách năm trăm năm liền có một lần cơ hội để người xuất hiện nhưng năm trăm năm trước, thời điểm người gặp được một thân thể phù hợp thì lại bỏ qua, người cự tuyệt gặp mặt ta, canh giữ tấm bia đá vô cùng chặt chẽ, coi chừng huyết chú của người, nhưng năm trăm năm sau, người lại không kịp chờ đợi muốn ra ngoài, thật ra thì ở trong lòng người cũng đã tha thứ chúng ta rồi, đúng không?”

“Đó là bởi vì ta đã quên hết tất cả thôi!” Khuôn mặt của Diệp Ly có chút vặn vẹo, “Ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho các người.”

“Đã qua nhiều năm như vậy, tại sao người còn phải chấp nhất như vậy?” Là Phó Du Nhiên đang nói chuyện.

Nói chuẩn xác thì tình huống bây giờ là ngược lại, Phó Du Nhiên nói chuyện ở trong đầu Diệp Ly.

Diệp Ly cả giận nói: “Câm miệng! Người hoàn toàn không biết cái gì cả!” Nàng ta đưa tay chỉ Huyền Sắc, “Nếu không phải hắn, ta làm sao bị mất đi trượng phu và đứa con, ta vốn có một gia đình hạnh phúc nhất trong thiên hạ nhưng chỉ vì hắn, một nam nhân mà mất đi tất cả, người tin tưởng được không? Một gã nam nhân lại đi làm chuyện quỷ rũ trượng phu của ta!”

Trên mặt Huyền Sắc dần dần tái nhợt, vô lực giải thích: “Chúng ta. Chúng ta chưa bao giờ nghĩ sẽ làm tổn thương người, ta và Tử Mặc đều biết cuộc đời này sẽ vô duyên nên đã sớm định ước vào kiếp sau, nếu không phải như thế thì tội gì ta phải đi tha hương, trốn tránh không gặp mặt các người? Sanh Nhi chết đi là một việc ngoài ý muốn, khi đó thiên hạ đang bị bệnh dịch hoành hành, một đứa bé chưa đủ hai tuổi.”

“Vậy Tử Mặc thì sao?” Diệp Ly cắn răng nghiêng lợi nói: “Hắn cũng đâu có mắc phải bệnh dịch, hắn chính là vì cùng người định ước kiếp sau nên mới một lòng muốn chết!”

Nghe tiếng gào thét vỡ vụn của Diệp Ly, thân thể của Huyền Sắc loạng choạng, ảo cảnh vì vậy mà hơi bị dao động, hắn tựa vào trên tấm bia đá, đầu ngón tay miết qua chữ viết trên tấm bia, thì thầm nói: “Ta. Không ngờ.”

“Người không ngờ, ta lại mất đi tất cả! Ta hận các người, ta muốn các người không có kiếp sau, ta muốn các người gặp nhau lại không thể gần nhau!” Diệp Ly cười lạnh một tiếng, “Huyết Chú Thượng Cổ uy lực quả nhiên không giả, tuy rằng linh hồn ta bị khóa chặt ở đây, nhưng cũng đã khiến cho các người vĩnh viễn không thể gần nhau. Ha ha. Ha ha.” Tiếng cười bi thống thê lương, làm như ẩn chứa vô số sự chua xót, huyết lệ nhạt nhòa, thể sự xoay vần, nhân gian đổi thay, không biết nàng có từng hối hận hay không, năm tháng dài đằng đẵng như vậy, năm tháng rất dài đến nỗi khiến cho nàng quên hết mọi thứ trong lúc đó, chỉ còn lại một ý niệm hận thù trong lòng, chấp nhất cho đến tận hôm nay.

“Người hận bọn họ yêu nhau hiểu nhau sao? Hay là hận bọn họ bỏ người mà đi?” Chẳng biết tại sao Phó Du Nhiên lại nghĩ như vậy, cứ như vậy mà hỏi ra.

Tiếng cười của Diệp Ly đột nhiên ngừng lại, sắc mặt nàng ta nhiều lần biến ảo, khóe mắt hơi co quắp, “Người. Nói gì?”

Phó Du Nhiên theo thói quen nhún nhún vai, nhưng thân thể lại không nghe sai bảo, tò mò thử mấy lần vẫn không được lúc này mới buông tha, cười nói: “Theo ta thấy, người cũng không thương trượng phu của người, người và hắn càng giống như bằng hữu hơn, nhưng hắn lại cùng với một người bằng hữu của cả hai định ước đến kiếp sau lại bên nhau, rồi lần lượt bỏ người mà đi, sự hận thù trong lòng người cứ như vậy mà bộc phát.”

“Người hiểu cái gì gọi là yêu không?” Diệp Ly quay đầu lại xem xét Tề Diệc Bắc, chế giễu: “Chỉ cần phát lời thề độc thì chính là yêu sao? Lúc tình nồng thắm Tử Mặc cũng nói bao nhiêu là lời ngon tiếng ngọt với ta, nhưng đảo mắt một cái hắn lại cùng người khác thề hẹn kiếp sau!”

“Người có biết đó chính là điểm khác nhau.” Phó Du Nhiên than một tiếng, “Cái người gọi Tử Mặc, cảm tình của hắn đối với người đúng như người đối với hắn, các người đều rất rõ ràng, các người kết hợp chẳng qua cũng chỉ là ‘ông trời tác hợp cho’ mà thôi, nếu không ở đêm tân hôn, các người cũng sẽ không lộ ra nụ cười như vậy.”

Từ một nụ cười thật có thể nhìn ra những điều này sao?

Diệp Ly sợ run một hồi lâu nhưng vẫn nói: “Không có gì khác cả!” Giọng điệu không thể lương như mới nãy nữa, rồi lại cười lạnh một tiếng, “Chỉ là một tiểu nha đầu, lại hiểu cái gì gọi là yêu sao? Chỉ một lời thề độc đã khiến người đầu óc choáng váng, làm sao người biết hắn sẽ không phát một lời thề độc với một người khác?”

Phó Du Nhiên im lặng thật lâu không nói, rồi sau đó nhỏ giọng nói: “Còn có lời thề nào độc hơn so với lời thề đó sao?”

Diệp Ly có chút tức giận, lạnh lùng nói: “Có muốn thử một chút hay không, thử xem tình lang của người yêu người bao nhiêu!”

“Cái gì?”

Diệp Ly cười lạnh nói: “Nếu như hắn nguyện ý vì người mà không màng tính mạng, ta liền thừa nhận những gì người nói.”

“Không được!” Phó Du Nhiên cười đến vừa nhanh vừa vội, “Có thừa nhận hay không cũng là chuyện của các người, đừng có kéo chúng ta vào.”

“Người sợ sao?” Trên mặt Diệp Ly mang theo nụ cười lạnh lùng, nàng ta xoay người đi tới bên cạnh Tề Diệc Bắc.

“Đứng lại!” Phó Du Nhiên hết sức muốn khống chế hành động của mình nhưng lại không làm gì được.

Bước chân Diệp Ly hơi khựng lại, cười khẩy nói: “Thế nào? Ngay cả chính người cũng không dám tin tưởng hắn sẽ vì người mà buông tha tất cả sao?”

“Không phải như vậy!” Phó Du Nhiên gấp gấp nói: “Hắn là Thái tử Đại Tấn, cũng chính là tương lai của một quốc gia, làm sao hắn có thể tùy tiện buông bỏ sinh mạng.”

“Tất cả đều là nói nhảm.” Diệp Ly lạnh giọng nói: “Đương Kim Thiên Tử còn đó, thiếu đi một Thái tử thì lập người khác thay thế là được, nếu hắn lấy lý do này cho có lệ để” Nàng ta cười lạnh một tiếng, “Trước tiên người nên quản tốt chuyện của mình đi rồi hãy đến trông nom chuyện của người khác!”

Nhìn “Mình” cách Tề Diệc Bắc càng ngày càng gần, trong lòng Phó Du Nhiên dâng lên một hơi thở yếu ớt sợ hãi, đương nhiên nàng cũng muốn xem Tề Diệc Bắc biểu hiện ra chân tình thực lòng với mình nhưng nàng lại sợ, nàng không biết Diệp Ly sẽ nói gì với Tề Diệc Bắc, chuyện liên quan đến tính mạng, coi như trong lòng Tề Diệc Bắc có nàng. Nếu như nàng thật sự nghe được một cái đáp án khác, thì sau này khi đối mặt với Tề Diệc Bắc nàng còn có thể cư xử một cách bình thản sao?

106. Chương 105: Sự Kiện Thần Bí (cuối)

“Ta sẽ để cho người thấy bộ mặt thật của nam nhân.” Nói xong thì trên mặt Diệp Ly hiện sự vui sướng không dễ dàng phát giác, nàng ta đi tới trước mặt Tề Diệc, cứ như vậy nhìn chằm chằm hắn.

Kể từ lúc Huyền Sắc xuất hiện tại đây thì sự hoảng sợ trong lòng Tề Diệc Bắc đã không thể nào dùng từ ngữ mà hình dung được, sau đó lại thấy Huyền Sắc và “Phó Du Nhiên” xảy ra tranh chấp, sau lại thấy “Phó Du Nhiên” vừa đi vừa làm bầm lầy bầy, do đứng khá xa “Ảo cảnh” nên hắn nghe không rõ lắm đối thoại của bọn họ, nhưng bây giờ thấy người đi tới trước mặt thì hắn dám khẳng định, đó không phải là Phó Du Nhiên.

“Ta tên là Diệp Ly.”

Nhìn “Phó Du Nhiên” tự giới thiệu mình, nếu như không phải trước kia hắn có kinh nghiệm thần kỳ cùng Phó Du Nhiên trao đổi thân thể, Tề Diệc Bắc gần như muốn té xỉu để bày tỏ sự kinh ngạc trong lòng mình.

“Ta không phải quỷ, chỉ là một đạo hơi thở, cho nên không thể lựa chọn khối thân thể mà mình muốn.” Diệp Ly vẫn không d.đ.l.q.đ nhúc nhích nhìn chằm chằm Tề Diệc Bắc, “Cho nên mới đi theo bên cạnh thê tử ngươi, là bởi vì linh hồn của nàng ta cũng từng bị cách ly khỏi thân thể, còn thân thể của nàng bị một linh hồn khác chiếm cứ cho nên ta mới có thể đi vào.”

Tề Diệc Bắc chỉ coi như mình đang nghe chuyện thần thoại, dè xuống xao động trong lòng nói: “Ngươi muốn nói gì?”

Diệp Ly nhẹ nhàng cười một tiếng, “Ta chỉ muốn cho ngươi biết, sau này thê tử của ngươi sẽ không thể ở cùng với ngươi được nữa. Hiện tại ta là chủ nhân khối thân thể này, nếu ta không cho nàng ta ra ngoài d.đ.l.e.đ thì thời gian trôi qua càng lâu, nàng ta sẽ tan thành mây khói, lúc đó thân thể này không còn là Phó Du Nhiên nữa, mà là Diệp Ly.”

“Ngươi nói láo!” Tề Diệc Bắc một phát bắt được cổ tay của nàng ta, trong mắt toát ra sự hoảng sợ thật sâu, “Ngươi mau chóng rời khỏi thân thể này để cho nàng ra ngoài!”

Diệp Ly hơi cong môi một cái, “Sau này ngươi cứ coi ta là nàng ta, như vậy không phải là xong rồi sao?”

Sắc mặt Tề Diệc Bắc lạnh xuống, “Không ai có thể thay thế nàng ấy cả.”

“Nói thật nhẹ nhàng.” Diệp Ly cười nói: “Nam nhân các ngươi nói chuyện vĩnh viễn đều không dùng đến não, đợi qua một thời gian ngươi cũng sẽ quên ta rốt cuộc là ai, cũng quên đi lời thề son sắt của ngươi hôm nay mà thôi.”

Mặt Tề Diệc Bắc trầm như nước nhưng bàn tay lại nắm chặt thành quyền, “Phải như thế nào ngươi mới chịu thả nàng ấy ra?”

Diệp Ly khẽ cười một tiếng, “Ngươi vẫn còn muốn quan tâm nàng ta sao?”

“Nàng ấy là thê tử của ta!”

“Thê tử?” Diệp Ly hừ một tiếng, “Ngươi thoát hồn đồi xác ngàn năm một thuở mới gặp được, ngươi cảm thấy ta đã tìm được nơi đặt chân tốt như vậy còn có thể ngu ngốc trả lại hay sao? Có điều.”

“Có điều như thế nào?”

“Có điều cũng đơn giản.” Diệp Ly nhìn chằm chằm Tề Diệc Bắc, trong miệng chậm rãi khắc ra mấy chữ, “Chỉ cần tìm thêm một người cũng đã từng thoát hồn.”

Tề Diệc Bắc nghe vậy sắc mặt chợt biến, kinh ngạc nhìn nàng ta, trong mắt tràn đầy giãy giụa.

Diệp Ly không nói gì, chỉ là đùa cợt cười một tiếng, nàng ta là đang cười cho Phó Du Nhiên nghe, Phó Du Nhiên rất muốn nhắm mắt lại, không muốn nhìn tới dáng vẻ tiến thoái lưỡng nan của Tề Diệc Bắc, nhưng nàng lại không làm được.

Nhìn sự giãy giụa trong mắt Tề Diệc Bắc, trong lòng Phó Du Nhiên chợt thu lại, một sự chua xót xông thẳng lên cổ họng, nàng muốn lên tiếng nói với hắn rằng nàng không trách hắn, đây cũng là chuyện thường tình mà thôi, nếu như đối lại là nàng. Nàng sẽ do dự sao?

“Ta chính là người đã từng thoát hồn đó.”

Giọng nói đột nhiên truyền tới khiến Phó Du Nhiên kinh hoảng, cũng làm Diệp Ly kinh ngạc không thôi, về mặt Tề Diệc Bắc không đổi nhìn thẳng vào nữ nhân trước mắt, mở miệng nói: “Rời khỏi nàng, ngươi có thể trú ngụ trên người ta.”

Cầm dưới Diệp Ly khẽ run, “Ngươi. Ngươi có biết mình đang nói gì hay không?”

“Ngươi có thể trú ngụ trên người ta.” Tề Diệc Bắc lập lại lần nữa.

“Nếu ta vào thì ngươi sẽ biến mất, sẽ chết đấy!”

“Đừng để ta phải lặp lại thêm một lần nữa.” Tề Diệc Bắc cong cong khóe môi, nói: “Chẳng qua ta có một điều kiện, sau khi chuyện thành công, sẽ không còn Thái tử Đại Tấn kiêu ngạo trên đời nữa, tùy người đi đâu thì đi, cả đời cũng không được đặt chân đến Kinh Thành một bước.”

Nếu như thân thể nghe mình sai bảo, Phó Du Nhiên nhất định sẽ khóc đến không còn chút hình tượng nào, tên ngu ngốc này, vừa rồi hẳn do dự là vì cái này sao? Cũng là vì sợ Diệp Ly chiếm thân thể của hắn rồi làm một Thái tử không tốt cho nên mới do dự sao?

“Tốt!” Diệp Ly chưa chịu từ bỏ ý định nói: “Vậy người hãy chuẩn bị sẵn sàng để ta vào trú ngụ trong thân thể của người.”

“Khoan đã!” Tề Diệc Bắc đột nhiên mở miệng.

Diệp Ly vui mừng, “Người hối hận sao?”

Tề Diệc Bắc lắc đầu một cái, nở một nụ cười nhẹ, hàng lông mi dài đang nhúu chặt từ từ giãn ra, trong đôi mắt phượng đẹp toát lên vẻ dịu dàng, “Ta muốn. Gặp nàng ấy.”

Lời còn chưa dứt, nước mắt Phó Du Nhiên đã chảy xuống, nàng khóc lớn nhào vào trong ngực Tề Diệc Bắc, trên tay hết bấm rồi lại đánh, “Cái tên đần độn này, loại chuyện như vậy sao có thể tùy tiện đồng ý?”

Trên chân bị người ta đạp thật mạnh, lúc này chính là Phó Du Nhiên không sai. Tề Diệc Bắc thỏa mãn ôm nàng thật chặt, khẽ cười nói: “Như vậy thì tốt rồi, như vậy thì tốt rồi.”

“Không tốt chút nào cả!” Trong đôi mắt của Phó Du Nhiên giống như có gắn thiết bị phun nước tự động, nước mắt cứ thi nhau chảy xuống, “Đồ xấu xa, ta chưa bao giờ nghĩ đến nếu sau này không được nhìn thấy chàng, vậy ta.”

Không đợi nàng nói xong, Tề Diệc Bắc đã cúi đầu che lại đôi môi của nàng, hôn lên cái miệng nhỏ đang liên thoảng không ngừng, lúc này mới lưu luyến ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Nha đầu, nàng vẫn nên chứng chắc một chút đi, hãy mang theo rương bảo bối của nàng xuất cung, giống như ý định ban đầu của nàng đấy, đến nước Sở rồi tìm một nam nhân tốt mà gả, rồi từ từ đi tìm bọn Sơn ca, cũng đừng làm sơn tặc nữa, một trong những kế hoạch trọng yếu của triều đình mấy năm sau chính là diệt tặc, sơn tặc sẽ gặp nguy hiểm.”

“Ta mới không cần!”

“Không muốn đi nước Sở thì ở lại Đại Tấn cũng tốt, Vĩ Thiên cũng là một người có thể phó thác chung thân cả đời, có hẳn chăm sóc cho nàng thì ta cũng yên tâm.”

“Ta mới không cần!”

“Vĩ Thiên cũng không được sao? Ta nghĩ không ra được người nào tốt nữa, có điều gả cho ai cũng được nhưng không được gả cho Tề Thụy Nam.” Tề Diệc Bắc nhéo nhéo chớp mũi Phó Du Nhiên, khẽ cười nói: “Ta sẽ ghen đấy.”

Phó Du Nhiên khóc đến trời đất mờ mịt, ngọng nghịu kêu: “Chàng là đồ xấu xa!”

Tề Diệc Bắc hơi trầm mặt xuống, “Nếu như hôm nay người rơi vào cảnh ngộ này chính là ta, nàng sẽ làm như thế nào? Lại hi vọng ta sẽ làm như thế nào?”

Phó Du Nhiên mấp má môi nhưng lại nói không ra được một chữ.

Nếu như ngược lại thì tất nhiên nàng cũng sẽ giống như Tề Diệc Bắc, dặn dò hắn hãy sống thật tốt.

Tề Diệc Bắc cười cười, lại ôm nàng vào lòng, hai cánh tay không ngừng siết chặt, càng siết chặt, “Chính là như vậy.” Hắn cứ như vậy ôm Phó Du Nhiên, thật lâu không muốn buông tay, cuối cùng hắn nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng nói: “Ta chuẩn bị tốt rồi, đến đây đi.”

“Ta thua.” Giọng nói này là của Diệp Ly.

Diệp Ly nhẹ nhàng tránh khỏi lồng ngực của Tề Diệc Bắc rồi nhìn hắn, trong đôi mắt đều là hâm mộ, “Nếu có người cũng chịu như vậy vì ta.” Không để ý tới Tề Diệc Bắc đang kinh ngạc, nàng ta quay đầu lại, từ từ đi tới chỗ Huyền Sắc.

“Liên Hoa, ta thua.” Trên mặt Diệp Ly còn mang theo nước mắt do Phó Du Nhiên lưu lại, nước mắt lại chậm rãi từ trong mắt nàng chảy xuống, nàng cười khổ xoa xoa, nhưng nó lại chảy xuống, “Thì ra ta cũng sẽ khóc, thì ra đây chính là chân tình, các người lúc ấy cũng là như thế này sao?”

“Đã từng nhưng. Không kịp.” Sắc mặt của Huyền Sắc tái nhợt mà trong suốt, lẩm bẩm nói: “Nếu thật là sinh ly tử biệt thì cũng xong hết mọi chuyện, nhưng chúng ta lại không dám gặp nhau.”

“Không dám?”

“Chúng ta sợ gặp mặt nhau chắc chắn sẽ không giấu được tâm ý, lúc đó tất sẽ làm người thương tâm.” Không biết là do nhớ lại chuyện cũ khiến hấn bận tâm, hay là vì hấn đã chờ đợi ngàn năm mà than thở, miếng vải cột ngang mắt dần dần ướt át, cuối cùng hai hàng nước mắt trong suốt im lặng trượt xuống hai gò má của hấn, yêu đã nhưng cũng vô cùng mỹ lệ.

Diệp Ly bật cười ra tiếng, tràn đầy khổ sở nói: “Các người vì ta mà không dám, ta lại chia rẽ các người cả ngàn năm, vậy mà người vẫn còn muốn gặp ta để thỉnh cầu sự tha thứ, có ai từng nói với người là người rất ngu ngốc chưa, ban đầu, chỉ cần người chịu nhìn ta lâu hơn một cái thì có lẽ cũng không phải là cái kết cục này.”

Sắc mặt Huyền Sắc biến hóa, “Ly Nhi.”

Diệp Ly lắc đầu một cái, “Trong ảo ảnh vừa rồi sao người không để cho bọn họ biết, cái phụ nhân đã có gia đình cũng từng không tuân thủ lễ giáo mà thổ lộ tình yêu với người, nếu như người công khai chuyện này, tất nhiên ta sẽ thân bại danh liệt, trở thành hạ đường phụ, như vậy người sẽ được cùng Tử Mạc trời cao biển rộng, tiêu diêu tự tại. Nhưng người không những thay ta dấu điểm chuyện này giúp ta bảo toàn danh tiết mà còn đi tha hương, không tiếp tục gặp mặt Tử Mạc nữa, tất cả không phải là muốn ta bình yên qua ngày thôi sao, ta lại không biết mà hạ Huyết Chú với các người, người không oán trách ta sao?”

“Người chỉ sợ cô độc mà thôi.” Trên mặt Huyền Sắc khôi phục một chút hồng hào, “Ba người chúng ta, đã định phải dây dưa ngàn năm, một đạo Huyết Chú của người đã vây khốn ta cùng với Tử Mạc, cũng vây khốn luôn cả người, cho đến tận bây giờ ta vẫn thật sâu áy náy với người, không có ta, nhất định các người sẽ hạnh phúc cả đời.”

Nước mắt của Diệp Ly lại trào ra, giống như đã tích góp từng tí một trong cả ngàn năm, nàng cắn chặt môi dưới để cố gắng đè nén tiếng khóc, Huyền Sắc tiến lên một bước rồi lại dừng lại, Diệp Ly buồn bã nói: “Liên Hoa, người có thể ôm ta không?”

Huyền Sắc lập tức không do dự nữa, tiến lên nhẹ nhàng ôm Diệp Ly, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi.”

“Người nên nói những lời này là ta mới phải, thời gian qua mau thật, lại năm trăm năm nữa rồi, cũng may ta đã không làm các người phải đợi thêm năm trăm năm nữa.”

Chuyện phát triển tới đây, hình như nhớ lại có một cái kết cục viên mãn, Phó Du Nhiên còn chưa hết cảm động với hành động của Tề Diệc Bắc thì lại bị tình cảm rối rắm gút mắc giữa ba người Huyền Sắc, Diệp Ly và Tử Mạc làm cho cảm động, dù đã qua một ngàn năm nhưng có một vài thứ chắc chắn là sẽ không thay đổi.

Yêu, như cũ vẫn là yêu.

Bên này hai người cảm khái rất nhiều, thâm tình ôm nhau, bên kia tuy rằng Tề Diệc Bắc thoát được một kiếp nhưng cũng không thấy tốt hơn chút nào, biết rõ linh hồn không phải Phó Du Nhiên nhưng thân thể chính là của nàng đấy, đó là lão bà của hấn đấy, làm sao có thể để cho người ta muốn đụng liền đụng, nói ôm liền ôm!

Vừa định tiến lên chột cánh tay bị ai đó kéo lại, vừa quay đầu nhìn lại thì đôi mắt hấn trừng như muốn rớt ra ngoài, chính là Tề Vũ Tây.

Tề Vũ Tây mới tới không lâu nên chỉ nhìn thấy được đại kết cục, tay hấn kéo Tề Diệc Bắc nhưng ánh mắt lại dán vào hai người đang ôm nhau thật chặt, cổ của hấn khẽ chuyển động, trong mắt là đau thương cùng bi thương, “Ly Nhi.”

Thân thể Diệp Ly cứng đờ nhưng cũng không có quay đầu lại, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng với Huyền Sắc, “Ta không muốn gặp hần, người hần nên gặp là người mới đúng.” Dứt lời, nàng lơ đãng vươn tay ra, kéo bằng vải thêu chú văn thượng cổ trên mắt Huyền Sắc xuống, “Đi gặp hần thôi, người không cần đến nó nữa, để cho nó ở cùng với ta.”

Phó Du Nhiên cảm thấy tay chân đã có thể chuyển động, tiếp theo chợt thấy trong lòng đột nhiên trống rỗng, nàng biết, Diệp Ly đã rời đi.

Huyền Sắc chộp vào vai Phó Du Nhiên, ngón tay siết chặt đến nỗi hơi trắng bệch, Phó Du Nhiên lại không có kêu đau, nàng nhìn nam tử trước mắt, mặc dù hai mắt nhắm nghiền nhưng cũng đủ điên đảo chứng sinh.

“Mở mắt.” Phó Du Nhiên rất muốn nhìn xem đôi mắt hần trông như thế nào.

Huyền Sắc lắc đầu một cái, “Ta không dám.”

Phó Du Nhiên lại muốn khóc, có lẽ chờ đợi cả ngàn năm nên có một số việc đã biến thành thói quen, ở trong lòng Huyền Sắc tất nhiên vẫn còn có cái Huyết Chú kia, lúc gặp nhau là lúc có một người phải chết đi.

“Huyết Chú. Không thấy nữa.” Huyết Chú trên tấm bia đá dần nhạt đi, giống như đã phiêu tán theo gió.

Huyền Sắc ngơ ngác thật lâu, nước mắt chảy ra ướt đầm cả hàng mi dài, làm chúng càng thêm đen nhánh nồng đậm, càng làm tăng thêm vài phần xinh đẹp của hần.

Huyền Sắc quay đầu lại mò mẫm đi đến khối bia đá, đầu ngón tay run rẩy nhẹ nhàng nhưng cũng không dám mở mắt, Phó Du Nhiên quay đầu lại nhìn thấy Tề Diệc Bắc và Tề Vũ Tây đứng cách đó không xa liền đi tới đó, nắm lấy tay Tề Diệc Bắc rồi cười ngọt ngào với hần, “Chúng ta trở về thôi.”

Chuyện kể tiếp phải do bọn họ tự giải quyết với nhau thôi.

107. Chương 106: Lão Tề Mất Tích (có Chút H)

“Cái gì? Hôn lễ vẫn tiếp tục cử hành sao?”

Tề Diệc Bắc vừa nhàn nhã rót ỉnh một ly trà vừa nói: “Đúng vậy.”

“Tại sao?” Phó Du Nhiên đoạt lấy ly trà trong tay hần, “Hần thành thân vậy Huyền Sắc phải làm thế nào? Tề Vũ Tây không phải đã nhớ lại chuyện lúc trước rồi sao, chẳng lẽ hần muốn thăm kịch xảy ra lần nữa ư?”

Tề Diệc Bắc thở dài, “Chuyện giữa bọn họ ta không rõ ràng lắm, nhưng hôn sự của Tam ca đã chiêu cáo toàn thiên hạ nên không thể hủy bỏ được.

“Thật là! Đang êm đẹp tự nhiên nổi điên muốn thành thân làm chi!” Phó Du Nhiên tức giận nói: “Hần thành thân vậy ta chẳng phải bị hôn người bám vào một cách vô ích sao? Thật không đáng!”

Nói đến chuyện nhập hồn vào thân, trong lòng Tề Diệc Bắc vẫn còn sợ hãi, hần đứng dậy ôm Phó Du Nhiên, vùi mặt vào cổ của nàng hít một hơi thật sâu, thì thầm nói: “Cũng may Diệp Ly không có ác ý, nếu không chúng ta đã thật sự không còn gặp được nhau nữa.”

Nhớ tới chuyện ngày đó, đôi mắt Phó Du Nhiên cũng đỏ lên, “Chàng nói như vậy chính là cố ý cảm động chết ta đúng không?” Rồi sau đó lại cười nói: “Vì sao chàng lại chịu làm như vậy vì ta?”

Tề Diệc Bắc nhìn khuôn mặt thanh tú lộ ra chút giả hoạt trước mắt, hần đưa tay vén vài sợi tóc rũ xuống ra sau tai nàng rồi xấu xa cười một tiếng, “Vì nàng á? Ta chỉ sợ nàng hại người ta thôi. Trong thân thể của nàng chảy dòng máu sơn tặc, như vậy có phải trong tương lai Diệp Ly sẽ biến thành giống như nàng hay không?”

Phó Du Nhiên không nghe được lời ngon tiếng ngọt như trong tưởng tượng thì trờn mắt, “Chàng nói cái gì?”

Tề Diệc Bắc cố làm ra vẻ đứng đắn nói: “Lúc quan sát ảo cảnh ta thấy Diệp Ly cũng là dòng dõi thư hương, một đại gia khuê tú tốt đẹp lại bị biến thành một sơn tặc cướp của. Chẳng phải sẽ thật đáng tiếc sao?”

Đôi mắt của Phó Du Nhiên nhắm lại, nàng đưa tay lên, hai ngón tay ở trên cánh tay Tề Diệc Bắc dùng sức bóp một cái, “Thì ra là thế!”

Tề Diệc Bắc bị đau oa lên một tiếng nhưng trong miệng cũng không chịu thua, “Chính là thế, vậy mà có người còn thút tha thút thít, còn chảy cả nước mũi.”

“Chàng nhìn cũng kỹ nhỉ!” Phó Du Nhiên cong lên hai ngón tay, làm bộ muốn chen vào đôi mắt Tề Diệc Bắc lại bị hắt d.đ.l.q.đ một phát bắt được, “Có sức lực như vậy chắc thân thể đã tinh dưỡng tốt lắm rồi nhỉ?”

“Hả?”

“Đừng có giả ngốc nữa.” Tề Diệc Bắc chẳng buồn để ý Phó Du Nhiên đang giả ngu liền ôm ngang người nàng lên, “Nàng còn muốn ta phải nhẫn nhịn tới khi nào?”

Gương mặt của Phó Du Nhiên sung huyết đỏ bừng. Nàng nắm chặt vạt áo Tề Diệc Bắc mà không biết nói cái gì cho phải, cho đến lúc tấm lưng kề sát trên giường mới nắm cả cổ của hắn gắt giọng: “Bây giờ còn là ban ngày đấy.”

Trên mặt Tề Diệc Bắc hiện lên vẻ thất vọng, “Không muốn? Vậy ta đi thôi.” Nói xong làm bộ đứng dậy muốn đi thật.

Phó Du Nhiên kéo hắn lại, “Muốn đi? Đã lên giường cô nài nài ta thì không có dễ xuống như vậy đâu!”

“Nàng. Làm cái gì? Đây! Y phục của ta. Đứng có xé hỏng.”

Màn trướng thơm mát bị khuôn mặt tươi cười xấu xa của Phó Du Nhiên kéo rơi xuống, mấy bộ y phục lần lượt bị ném ra ngoài trướng, trong nội thất rất nhanh truyền tới tiếng nỉ non ái muội hòa cùng tiếng thở trầm thấp, Vinh Thăng và Tiểu An Tử đang đứng hầu ở bên ngoài vội vàng thối lui ra khỏi cửa rồi khép chặt cửa phòng, lại đi chuẩn bị vật dụng tắm rửa để hai vị chủ tử vận động xong sẽ tắm ngâm một chút, thư giãn giải lao một chút, quả đúng là tri kỷ.

Mặt trời treo cao tới đỉnh đầu lại dần dần hạ về phía Tây, hai chân Phó Du Nhiên vô lực khoác lên trên khuỷu tay trần đầy mồ hôi của Tề Diệc Bắc, eo mông chỗ nào cũng vừa ê ẩm vừa tê tại giống như bị bẻ gãy vậy. Mà nam nhân ở trên người nàng vẫn còn ra vào không biết mệt mỏi, Phó Du Nhiên d.đ.l.q.đ miễn cưỡng uốn éo người, không muốn thuận theo nữa liền lên tiếng kháng nghị, “Đừng.”

Tề Diệc Bắc vẫn không ngừng cử động thân dưới, tay thì kìm giữ hai chân đã hơi co giật của Phó Du Nhiên, nhỏ giọng nói: “Ngoan, một hồi nữa sẽ tốt.”

Mồ hôi làm tóc mai hắn bị ướt lại khẽ quăn xoắn dính vào bên má. Phó Du Nhiên nửa mở hai mắt, trên mặt nhuộm một tầng đỏ ửng. Đôi môi khê nhếch khiến tiếng rên không ngừng bật ra, không chỉ là vì say tâm trong cuộc chiến này mà còn là kháng nghị Tề Diệc Bắc quá mức mạnh mẽ.

Mồ hôi của hai người hòa quyện vào nhau, Tề Diệc Bắc vẫn không quên khê hôn lên đôi môi dụ người, dưới thân tiến công lại càng mãnh liệt hơn, lúc thân thể Phó Du Nhiên run rẩy lần nữa nộ khí giới đầu hàng thì lại kinh sợ phát hiện Tề Diệc Bắc vẫn không có dấu hiệu dừng lại, nàng khóc không ra tiếng: “Chàng gạt người, mau đi ra.”

“Tiểu Nhiên Nhi ngoan, một lần cuối cùng.”

Sự thật chứng minh, lời nam nhân nói là không thể tin được.

Sau đó, từ căn cứ xác thực của người dự thính là Tiểu An Tử thì đây chính là một hồi chiến công thành, đánh lâu dài, nhẫn nại chiến đấu! Là khảo nghiệm năng lực tác chiến giữa song phương. Tuy rằng ngày hôm sau Thái tử phi diện hạ sức cùng lực kiệt nhưng tinh thần có thể khen ngợi, nằm ở trong chăn vẫn còn hùng hùng hổ hổ hô to khẩu hiệu ‘tăng cường rèn luyện thân thể, lúc nào cũng phải chuẩn bị chiến tranh, không thể ở trong thể yếu mà phải đoạt lại quyền chủ động, cuối cùng sẽ có một ngày đánh tan được sự mạnh mẽ của Thái tử diện hạ, đạt được thắng lợi toàn diện!’

“Thái tử phi diện hạ,” Phó Du Nhiên đang âm thầm hạ quyết tâm thì bị Tiểu An Tử cắt ngang, “Có Tiết Lương đệ, Yến Lương đệ tới thỉnh an Điện hạ ạ.”

Phó Du Nhiên cúi đầu xem xét thân thể của mình rồi lại nhìn Tiểu An Tử, “Người xem bộ dáng ta bây giờ thích hợp gặp các nàng sao?”

Không chỉ có một ngày không có rời giường, đầu còn chưa chải, mặt chưa rửa, hình tượng xác thực rất kém, nhưng gần đây Tiểu An Tử cũng cơ trí không ít, vội vàng nói: “Vậy thì không gặp ạ?”

“Giờ không gặp.” Phó Du Nhiên khoát tay áo, “Ra nói. . . . Ta bị trật eo, đang ngủ rồi, hôm khác sẽ đi tìm các nàng.”

Tiểu An Tử dạ một tiếng rồi lui xuống, Phó Du Nhiên chống người đứng dậy, muốn phòng má lên nhưng hình như hơi khó khăn.

Tiết Huyền Ninh và Yến Bội Nhược, hai người này mà không lên sán thì có lẽ Phó Du Nhiên sẽ quên mất họ, nhưng trên thực tế bọn họ không chỉ là tiểu thiếp của Tề Diệc Bắc mà còn là hòn ngọc quý trên tay của trọng thần trong triều, vào cung đã hơn bốn tháng nhưng Thái tử không hề chạm vào họ, thậm chí còn không thèm để ý tới, các nàng tuổi còn trẻ mà lại bị loại đối xử như vậy, Phó Du Nhiên cũng rất muốn đồng tình với các nàng nhưng nàng không làm được.

Đã là con người thì vĩnh viễn có lòng tham, được một liên muốn hai, mà Phó Du Nhiên lại là một sơn tặc thì lại càng không có ngoại lệ.

Tình cảm giữa Liên Hoa và Tử Mạc thật khiến nàng hâm mộ, thời gian đã qua cả ngàn năm nhưng Huyền Sắc vẫn không từ bỏ, vẫn toàn tâm toàn ý ở bên cạnh người thương. Tuy rằng kiếp này cái tên Tử Mạc kia có chút như cái P, giống như nổi điên la hét muốn đón dâu nhưng vẫn không thể ngăn cản Phó Du Nhiên hâm mộ phần tình cảm này.

Cho nên Tề Diệc Bắc nói như vậy khiến nàng rất cảm động, mà sau khi nàng cảm động thì theo quy luật lòng tham của nàng cũng lặng lẽ khởi động tăng lên.

Nàng muốn độc chiếm Tề Diệc Bắc, một đời một kiếp.

Không, phải gieo họa cho hắn đời đời kiếp kiếp có lẽ sẽ càng tốt hơn.

Vì vậy chuyện này liền bị quyết định.

Chuyện gì? Ừm. . . . Chính là nàng muốn độc chiếm Tề Diệc Bắc, chuyện quyết tâm “Thanh lý môn hộ”.

Ừ, còn phải lập tức tìm Lâm Hi Nguyệt vào cung thương thảo tính khả thi của chuyện này.

“Tiểu An Tử!” Phó Du Nhiên lớn tiếng gọi, “Đến Mặc phủ tìm Lâm cô nương vào cung!”

Thái tử phi có lệnh thì Tiểu An Tử nào dám trì hoãn, thiếu điều muốn chấp cánh bay ra khỏi cung, nhưng cho dù như thế thì Lâm Hi Nguyệt vẫn mè neho đến tận lúc mặt trời lặn mới vào cung.

Vừa mới thấy Phó Du Nhiên, còn chưa kịp lên tiếng đã bị Phó Du Nhiên nghiêm mặt nói: “Cuộc sống của mi nay thật thoải mái nha, ngày ngày đi dạo phố, rồi thổ lộ tình cảm nên không thèm quan tâm ta nữa chứ gì, lại trẻ như thế mới chịu đến.”

Lâm Hi Nguyệt hừ một tiếng, “Đương nhiên là có chuyện mới trì hoãn, có chuyện mau nói có rắm mau thả, buổi tối lão nương còn muốn đi ngắm sao đây?”

Ngắm sao? Cùng với ai không cần nói cũng biết, Phó Du Nhiên chế giễu: “Đổi nghề coi bói rồi hả?”

Lâm Hi Nguyệt “Hừ” một tiếng, “Mi không biết sao? Tối hôm nay có hiện tượng mưa sao băng trăm năm khó gặp đấy, trong thành cũng có rất nhiều người chạy tới ngoại ô để ngắm.”

“Sao băng?” Phó Du Nhiên hưng phấn nên quên bég mất dự tính ban đầu của mình, “Giờ nào”

“Khoảng chừng giờ tý đó.”

Nàng hào hứng nhẩm tính thời gian, thấy xấp xỉ còn có ba canh giờ liền hăng hái phân phó Tiểu An Tử chuẩn bị tốt một lò than để buổi tối đi ngắm sao thì sử dụng.

Lâm Hi Nguyệt im lặng nhìn Phó Du Nhiên thu xếp một hồi mới tức giận nói: “Rất cực mi tới tìm ta làm cái gì?”

Lúc này Phó Du Nhiên mới nhớ lại chính sự liền đem chuyện Diệp Ly nương nhờ thân thể nàng nói ra, lại kể lại chuyện tình rối rắm của Huyền Sắc và Tề Vũ Tây một cách sinh động như thật, Lâm Hi Nguyệt nghe được sững sốt một chút sau đó liền nhiệt liệt vỗ tay, “Hay! Kịch bản này thật quá hay, chúng ta hãy đi cảm ơn người chế tác đi!”

Phó Du Nhiên đánh vào đầu Lâm Hi Nguyệt một cái, Lâm Hi Nguyệt nhìn ánh mắt nghiêm túc của Du Nhiên, toét miệng nói: “Mi nói. Đó không phải là sự thật chứ?”

“Mi nói xem?”

Sắc mặt Lâm Hi Nguyệt chợt biến, “Mi không có việc gì chứ?”

Phó Du Nhiên đứng dậy, uy vũ sinh phong múa một bộ “Phục Hổ La Hán Quyền”, Lâm Hi Nguyệt thấy vậy mới gạt đầu, xem ra là không có việc gì.

“Nói như vậy. Kiếp trước Quốc sư và Ung vương. Cái kia?”

“Đại khái chính là như vậy.”

“Ung vương có nhớ lại chuyện của kiếp trước không?”

Phó Du Nhiên gạt đầu, Lâm Hi Nguyệt lập tức vỗ bàn, “Thật khó tưởng tượng! Nhưng như vậy thì vì cái gì còn phải cưới Khuynh Thành làm vợ?”

“Ừm. Có lẽ là. Không muốn đổi mặt với quá khứ của mình chăng?”

“Đúng là khổn kiếp!”

Phó Du Nhiên khó hiểu nhìn Lâm Hi Nguyệt, “Cũng không phải là vứt bỏ mi...mi tức giận cái gì?”

Lâm Hi Nguyệt thở phào nói: “Cho tới nay, trừ Tề Thụy Nam ra thì thần tượng thứ hai của ta chính là Quốc sư đại nhân, trong cảm nhận của ta hẳn giống như một thiên tiên. Không ngờ hẳn còn trải qua một chuyện tình lâm li bi đát như vậy, cái tên Tề Vũ Tây chết tiết kia, Huyết Chú cũng đã giải trừ rồi thì nên nên đi theo Quốc sư đại nhân tiêu dao sinh thế mới đúng, thế nhưng hẳn lại muốn bị kịch tái diễn một lần nữa!” Nói xong nàng chợt bùm miệng, trong miệng bị ai quát lên: “Chợt nghe Kinh Thiên một tiếng sấm, cuộc đời này Quốc sư là vì ai, cái tên Tề Vũ Tây chết tiết kia, vì hắn mà xé ruột xé gan cả ngàn năm a a.”

Giọng hát uyển chuyển, tiếng hát du dương. Phó Du Nhiên liên tiếp vỗ tay, cuối cùng vỗ mặt bắt đắc dĩ nói: “Tình huống bây giờ đến tột cùng như thế nào ta cũng không rõ nữa, có điều ta có thể khẳng định ngoại trừ cá nhân Tề Vũ Tây nguyện ý, thì Hoàng Đế tứ hôn cũng là một vấn đề đấy, hiện tại muốn dừng lại cũng không được nữa. Nếu hôn sự này một khi thất bại thì sợ là Cố Khuynh Thành cũng không thể không gả cho Đông Phương Cẩn được nữa.”

“Đúng là hồng nhan họa thủy!” Lâm Hi Nguyệt vẫn đang chìm đắm trong bi phần không thể tự thoát ra được, “Còn nói nàng ta thích sư huynh của mình, chỉ là vợ vắn! Hôm nay sư huynh của nàng ta rời kinh mà nàng ta đều không lộ mặt. Không hề đi tiễn chân.”

Phó Du Nhiên ngạc nhiên nói: “Sao mi biết? Sao mi lại biết được Mộc Thanh Y?”

Lâm Hi Nguyệt bĩu môi, “Ta không biết hẳn, chỉ biết tiểu sư muội của hắn, hôm nay Tử Yên và Sư huynh của nàng ta cùng nhau rời đi, ta theo Tề Thụy Nam đi tiễn chân nàng ta, cũng bởi vì như thế nên mới vào cung trễ.”

Phó Du Nhiên có chút kinh ngạc. “Mi và nàng ta có quan hệ tốt vậy sao?”

“Cái nha đầu kia thật ra cũng không tệ lắm, chỉ là tính tình quá thẳng thắn và ngoan độc một chút thôi.”

“Nàng ta không muốn làm Hoài Vương phi nữa hả?”

Lâm Hi Nguyệt hả hê cười một tiếng, “Có ta ở đây thì nàng ta có phần thắng sao?”

Phó Du Nhiên muốn nói gì đó nhưng lại dừng lại, nụ cười trên mặt dần dần ảm đạm xuống. Đợi đến cuối năm, Lâm hi Nguyệt cũng sẽ rời đi.

Lâm Hi Nguyệt cười vỗ vỗ nàng: “Làm gì thế? Giả bộ u buồn? Đồ cưới cho ta đã chuẩn bị xong chưa? Đến lúc ta đi phải có đồ ta mang theo đó.”

Phó Du Nhiên miễn cưỡng cong cong đôi môi, “Yên tâm. Bảo đảm sẽ đưa i một món lễ lớn.”

Lâm Hi Nguyệt nhìn sắc trời một chút rồi nói: “Mi kêu ta tới không chỉ muốn nói mỗi chuyện này chứ? Dù sao thấy nó cũng không có quan hệ lớn với mi.”

Phó Du Nhiên đã thay đổi chủ ý, nàng không thể tước đoạt thời gian có hạn của Lâm Hi Nguyệt, chuyện thanh lý môn hộ đành phải tự mình suy nghĩ biện pháp thôi.

“Còn có thể có chuyện gì? Chuyện ta bị nhập vào thân còn không nghiêm trọng sao? Gọi mi tới để nghe ca chuyện mới mẻ thôi.”

Lâm Hi Nguyệt gạt đầu, “Đúng là đủ mới mẻ, nhưng mà mi làm trì hoãn thời gian quý báu của ta rồi đó nha.”

“Được rồi.” Phó Du Nhiên đẩy Lâm Hi Nguyệt ra cửa, “Mau biến đi, mất công chút nữa cửa cung đóng thì mi lại trách ta làm hỏng chuyện tốt của mi.”

Tuy rằng Lâm Hi Nguyệt mơ hồ cảm thấy Phó Du Nhiên tìm nàng cũng không phải vì chuyện này nhưng cũng lười hỏi, đợi thời điểm nàng ấy muốn nói thì sẽ nói.

Lại qua một lúc nữa cũng đã gần đến giờ tỵ, Tề Diệc Bắc vẫn chưa trở lại, mà giờ này thì cửa cung đã sớm đóng, hẳn có thể đi đâu? Chẳng lẽ lại đi tìm Cố Khuynh Thành?

Không phải, trải qua mấy ngày nay Phó Du Nhiên gần như có thể khẳng định giữa Tề Diệc Bắc và Cố Khuynh Thành cũng không tồn tại ẩn tình đen tối gì đó, như vậy, chẳng lẽ là bởi vì hôm nay Mộc Thanh Y rời kinh, Tề Diệc Bắc sợ Cố Khuynh Thành khổ sở nên mới chạy tới an ủi sao? Suy nghĩ kỹ một chút thì chuyện này cũng không phải là không có khả năng.

Vậy. Nàng cũng đến an ủi Cố Khuynh Thành.

Tuyệt đối không phải là nàng không yên lòng, sợ bọn họ châm lại lửa tình mà là. Ừm, chỉ là quan tâm tiểu cô tử thôi, đúng là một hiền tấu nhĩ!

Cửa cung đã đóng sao? Không làm khó được Phó Du Nhiên đâu, nàng có một khối kim bài hộ thân vạn thử vạn linh của Hoàng hậu đây này.

Nhưng. Không ngờ kim bài của Hoàng hậu lại xài năng lượng mặt trời nên khi trời tối liền mất tác dụng.(Nguyên bản của tác giả nhá, Phương không phía đâu, chết cười đi được á!)

“Thái tử phi diện hạ, trong cung có quy củ rằng sau khi cửa cung đóng, trừ lệnh bài của Hoàng thượng thì bất luận kẻ nào trong hậu cung cũng không được ra khỏi cung.” Thị vệ kính cẩn lễ phép đem kim bài trả lại cho Phó Du Nhiên.

“Vậy sao? Còn có cái quy củ này à? Sao ta không biết?” Phó Du Nhiên chống nạnh, “Huống chi ta được tính là người trong hậu cung sao?”, cung Thái tử là phạm vi hậu cung à? ‘Hậu cung’ là chuyên chức danh thuộc sở hữu của của Hoàng thượng, người thật là đáng chết dám đem Đông cung so sánh với hậu cung, người có ý đồ gì?”

Cái này. Hình như có thể xử vào tội “Đại nghịch bất đạo” không?

Thị vệ kia vội vàng quỳ xuống, “Tiểu nhân lỡ lời.”

“Biết là tốt rồi.” Phó Du Nhiên cười nói: “Ta không sợ nói cho người biết, hoàn toàn chính xác là không phải mẫu hậu để cho ta xuất cung mà là tự ta đột nhiên có cái ý niệm này.”

Thị vệ kia sợ hết hồn, “Điện hạ, cho dù là như thế cũng kính xin Điện hạ sáng sớm ngày mai hăng xuất cung ạ.”

“Thật là!” Phó Du Nhiên cau mày nói: “Nhược điểm của người bây giờ đang ở trên tay ta, còn không biết nên làm gì sao?”

Thị vệ lại quỳ xuống, “Điện hạ, ngài bỏ qua cho tiểu nhân đi, tiểu nhân mới vừa làm đến chức vị thủ lĩnh thị vệ nên không thể phạm một chút lỗi lầm nào được ạ.”

“Người không phải cần sợ, ta phải xuất cung đi tìm Thái tử điện hạ, đại khái là sau nửa đêm, sau khi chúng ta ngủ xong sẽ quay về.”

Thị vệ sững sờ liếc nhìn chung quanh một chút, những thị vệ còn lại cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, “Điện hạ,” hần vừa chấp tay vừa nói, “Thái tử điện hạ đã sớm hồi cung, Điện hạ muốn đi đâu tìm kiếm?”

Phó Du Nhiên mở trừng hai mắt, không tin nói: “Chuyện khi nào?”

Thị vệ kia sai người cầm lấy sổ ghi chép ra vào cung, “Điện hạ mời người xem, hậu cung. Và người trong Đông cung ra vào hoàng cung, phần lớn là đi qua cửa này ạ.”

Phó Du Nhiên cầm quyển sổ lại gần cây đuốc một chút, một cái chớp mắt liền liếc tới phần ghi chép Tề Diệc Bắc hồi cung, vậy là thời điểm Lâm Hi Nguyệt rời khỏi thì hần cũng đã hồi cung, nhưng lại chưa trở lại tẩm cung, sao lại chậm chạp như vậy, rất không có khả năng hần ở chỗ của Chiêu Thái đế hoặc Hoàng hậu, như vậy đáp án liền rõ ràng rành rành, Tề Diệc Bắc ở Đông cung, đi tới chỗ ở của tiểu thiếp rồi.

Phó Du Nhiên trả lại sổ ghi chép cho thị vệ, trong lòng dâng lên một sự tức giận, Tiểu An Tử đáng chết dám thông tin chậm trễ, thật là đáng chết

108. Chương 107: Đêm Sao Băng (Một)

Gã thị vệ nở nụ cười lấy lòng nói: “Điện hạ không xuất cung nữa ạ?”

“Xuất!” Phó Du Nhiên trừng mắt, “Tìm cho ta con ngựa, ta muốn lập tức xuất cung!”

“Điện hạ.”

Phó Du Nhiên lạnh lùng nói: “Giờ có muốn ta đi tìm phụ hoàng nói với người người đại nghịch bất đạo, ý đồ mưu phản hay không?”

Đại khái cái tội danh mưu phản này thường được dùng nhất trong trường hợp muốn gán tội cho người khác, mặc kệ là thời điểm nào, địa điểm ở đâu, nếu nhìn không vừa mắt ai chỉ cần hét lớn lên mấy chữ này thì thông thường đối phương sẽ lập tức quỳ xuống, nước mắt nước mũi tùm lum nói mình trong sạch.

Nhưng điều kỳ lạ là gã thị vệ cũng không làm giống như kịch bản, chỉ biết đứng ngây ngốc như trời trồng, có lẽ cũng biết đạo lý lấy trứng chọi đá nên đành phân phó chuẩn bị ngựa, Phó Du Nhiên thấy có người dẫn đến một con ngựa cao lớn thì nuốt nước miếng, hiên ngang hỏi: “Có lừa không?”

“”

“Được rồi được rồi, dẫn qua đây đi.”

Gã thị vệ cũng không dám hỏi nhiều, nhanh chóng mở cửa cung ra để Phó Du Nhiên nghênh ngang rời đi.

Nhắc tới cưỡi ngựa thật chẳng tốt như cưỡi lừa gì cả, ngựa cao lớn hơn rất nhiều, nhất là một kẻ mới tập tành cưỡi như Phó Du Nhiên thì lúc ngồi lên cũng không được vững vàng lắm, nhưng trong lòng Phó Du Nhiên đang có một ngọn lửa giận nên nhất thời cũng quên mất ngựa và lừa hoàn d.đ.l.q.đ toàn khác nhau, tạm thời cứ cho là mình đang cưỡi lừa thì ngược lại cũng không tồi.

Đi đâu đây?

Biết Tề Diệc Bắc đang ở trong cung thì nàng nên lập tức trở lại mới đúng, nhưng nàng hiểu rất rõ mình, nếu trở lại Đông cung thì nhất định nàng sẽ chạy tới trong viện của một tiểu thiếp nào đó rồi vạ lỗi tại Tề Diệc Bắc bảo hấn trở về, như vậy không phải sẽ rất mất hình tượng sao?

Tề Diệc Bắc đã từng nói nữ tử chừng chạc mới là nữ tử tốt, vậy nên nàng sẽ chừng chạc một lần cho hấn thấy. Sao băng. . . . Nhất định vẫn có cơ hội cùng nhau ngắm.

Vẫn là vấn đề kia, đi đâu đây?

Dường như chỉ có một nơi để đi.

Phó Du Nhiên thúc vào bụng ngựa chạy về hướng Mặc phủ, cưỡi ngựa cưỡi ngựa a, nhưng nàng lại hãm tốc độ rồi cuối d.đ.l.q.đ cùng dẫn cương ngựa chuyển hướng chạy về Thanh u biệt viện.

Mộc Thanh Y rời đi thì người khó khăn nhất chính là Cố Khuynh Thành.

Cố Khuynh Thành nhìn thấy Phó Du Nhiên đến đúng là sợ hết hồn, vốn tưởng rằng Tề Diệc Bắc cũng theo ở phía sau nên ghé đầu nhìn coi lại thấy không có ai.

Phó Du Nhiên nhìn chằm chằm vào Khuynh Thành thật lâu sau mới mở miệng nói: “Nghe nói Mộc Thanh Y đã đi.”

Sắc mặt Cố Khuynh Thành lập tức trở nên tái nhợt, Phó Du Nhiên kinh ngạc phát hiện chỉ mới ngắn ngủn mấy ngày mà chiếc cằm mượt mà của Cố Khuynh Thành đã trở nên nhọn hơn, cả người gầy gò đi không ít, Phó Du Nhiên thở hắt ra một hơi rồi kéo Khuynh Thành vào trong viện ngồi, “Tối nay có sao băng nên muốn rủ cô ngắm cùng, có rượu không?”

Cố Khuynh Thành lẳng lặng nhìn Phó Du Nhiên, một hồi lâu sau mới phân phó người làm chuẩn bị chậu than, rượu và thức ăn, cũng không hỏi thêm một câu.

Cả hai đều đầy một bụng tâm sự riêng nên không ai nói lời nào, chỉ ngồi im uống rượu.

Ngay lúc đó có một ngôi sao băng đầu tiên xẹt qua thì mạch suy nghĩ của Phó Du Nhiên đột nhiên trở nên rõ ràng.

Nếu trên trời xuất hiện hiện tượng sao băng thì thông thường trước đó đã được Quan Thiên giám quan sát được và thông báo, vậy là Tề Diệc Bắc không hấn là không biết chuyện này, cho nên tối nay hấn vô cớ “Mất tích” thì tám chín phần là được tiểu thiếp hện đi ngắm sao băng cùng nhau rồi. Tiết Huyền Ninh và Yến Bội Nhược đã không có sức cạnh tranh gì nữa rồi, cho dù họ chủ động thì Tề Diệc Bắc cũng sẽ không đi tìm các nàng, như vậy người có thể đi chỉ còn mỗi Nguyệt Hoa.

Nguyệt Hoa là nữ nhân đầu tiên của Tề Diệc Bắc lại ở bên cạnh hấn lâu như vậy, tự nhiên cảm tình sẽ nhiều hơn.

Rất tốt.

Thì ra là tình địch số một của nàng không phải Cố Khuynh Thành, cũng không phải là hai vị Lương đệ tiểu thiếp xinh đẹp như hoa mà là Nguyệt Hoa, một Lương viện nhỏ bé có vẻ ôn nhu.

“Cãi nhau với Thái tử ca ca sao?” Cố Khuynh Thành đột nhiên lên tiếng.

Phó Du Nhiên suy nghĩ một chút, loại tình huống này tuy khiến nàng tức giận nhưng lại không nằm trong phạm vi cãi nhau, vì vậy nàng lắc đầu một cái, im lặng một hồi nói: “Khuynh Thành, nếu như lúc này Mộc Thanh Y trở lại tìm cô thì cô có nguyện ý đi cùng hấn không?”

“Đó là chuyện không thể nào.”

“Ta nói là ‘nếu như’.”

“Ta nguyện ý.”

Phó Du Nhiên cười cười, ngẩng đầu nhìn mưa sao băng trên trời, sau khi đếm mười mấy ngôi sao thì lại hỏi: “Nếu như trong lòng hấn yêu cô nhưng rồi lại cưới người khác, cô có tiếp nhận không?”

Một câu nói này đã khiến Cổ Khuynh Thành hiểu ra tại sao Phó Du Nhiên lại khác thường như vậy bèn cười nhẹ: “Vậy phải xem hần cam tâm tình nguyện hay là bắt đắc dĩ phải làm thế.”

“Coi như đó là bị bắt đắc dĩ đi.”

“Nếu như là như thế thì ta sẽ thông cảm cho tình cảnh bắt đắc dĩ của hần.”

Phó Du Nhiên ngậy người hồi lâu mới than nhẹ một tiếng, “Tuy là bắt đắc dĩ nhưng cũng chưa chắc là vô tình.”

“Ở cùng với một người trong khoảng thời gian dài thì vô tình cũng biến thành hữu tình, đây cũng chỉ là thói thường của con người thôi.”

“Vậy sao?” Phó Du Nhiên chỉ hỏi một câu như vậy liền không lên tiếng nữa, chuyên tâm nhìn sao băng trên trời, từng ngôi sao một sáng lóe lên, lại thoáng qua rồi biến mất, nàng đứng dậy, “Tôi nay đúng là một buổi tối rất đẹp, nếu như có thể cùng với người mình yêu thương thức thì đúng là mãn nguyện.”

Cổ Khuynh Thành cũng đứng dậy, trên mặt đều là vẻ mắt mát, trong miệng nói nhỏ: “Hoa vừa lúc bẻ thì ta bẻ, Chớ để hoa rơi chỉ bẻ cành.” (Bản dịch của Tương Như trên Thivien.net) (*)

(*): Nguyên văn: Hoa khai kham chiết trực tu chiết, Mạc đãi vô hoa không chiết chi. (Hai câu thơ được trích trong bài thơ Kim Lũ Y của Đỗ Thu Nương.)

Phó Du Nhiên hoàng hốt một hồi khoe môi mới nhẹ nhàng nâng lên, “Khuynh Thành, cảm ơn cô.”

Cổ Khuynh Thành lắc đầu một cái, lại cười cười, “Biểu tấu vẫn nên sớm trở lại đi.”

Nhìn mặt nàng tái nhợt còn nở nụ cười yếu đuối, Phó Du Nhiên đã có quyết định nên cũng không ở lại lâu, tạm biệt Cổ Khuynh Thành rồi rời khỏi Thanh u biệt viện, nhưng không chạy về cung mà lại cưỡi ngựa chạy như bay về hướng cửa thành.

“Đứng lại!” Một tiếng hét vang lên, “Cửa thành đã đóng, người không phận sự không thể đến gần.”

Phó Du Nhiên giữ chặt cương ngựa, lấy ra lệnh bài quơ quơ, “Ta có chuyện quan trọng, mau mở cổng thành!”

Có thị vệ tiến lên nhận lấy lệnh bài tra xét rồi chuyển lệnh bài qua ột người ăn mặc như là thủ lĩnh, gã thủ lĩnh nhìn một chút liền tiến đến phía trước, chấp tay nói: “Vị quý nhân này là từ trong cung ra ngoài nên chắc là cũng biết quy củ, một khi cửa thành đã đóng thì trừ phi có lệnh bài thủ dụ của Hoàng thượng, nếu không chúng tiểu nhân không thể phụng mệnh, lệnh bài của ngài là chỉ lệnh của Hoàng hậu nương nương nên xin đừng làm mặt tướng khó xử.”

Phó Du Nhiên nói: “Người cũng nên biết quy củ trong cung, lúc này cửa cung đã đóng, nếu không phải có chuyện quan trọng thì sao ta lại ở đây, nếu chuyện bị chậm trễ người có hoàn toàn chịu trách nhiệm không?”

Thủ lĩnh kia suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn lắc đầu, trả lệnh bài lại cho nàng nói: “Mặt tướng nguyện chịu trách nhiệm hoàn toàn.” Dứt lời liền không để ý tới Phó Du Nhiên nữa.

Phó Du Nhiên cầm lệnh bài suy nghĩ, trong lòng thì không ngừng mắng, lệnh bài của Hoàng hậu vừa vào đêm thì mất tác dụng, xem ra ngày nào đó vẫn phải tìm cách để có được lệnh bài của Chiêu Thái đế mới được.

Phó Du Nhiên quay lại cho ngựa từ từ bước đi thông thả, đêm khuya yên tĩnh, tiếng vó ngựa đập trên đường mòn lót đá xanh kêu lên “Lộc cộc” cực kỳ rõ ràng, lộc cộc một trận, Phó Du Nhiên vừa dẫn ngựa cương, lúc này nàng đang đứng ở dưới một gốc cây cách khá xa tường thành, nàng ngẩng đầu đánh giá độ cao, xem ra là khinh công của nàng không đủ bay qua rồi, có lẽ cũng sợ có người sẽ dùng tới chiều này nên những cây cối xung quanh đều cách khá xa, cây gần nhất cũng cách xa tường thành khoảng bảy tám trượng, muốn dựa vào cây này cũng không được nhưng may nhờ còn có một con ngựa.

Phó Du Nhiên cẩn thận từng li từng tí đứng ở trên yên ngựa, thử một chút độ cao nhưng hình như vẫn thiếu một đoạn, lại thử thăm dò bước lên đầu ngựa, nói thầm: “Mã huynh à Mã huynh, xin lỗi, mượn quý đầu gối một chút nha.”

Có lẽ là vị Mã huynh thấy đã trễ thế này mà còn bị Phó Du Nhiên giày vò nên nó hết sức bất mãn, cũng có thể là xương cổ của nó đã mỏi nhừ, hay là có thể nó đột nhiên phát hiện trên mặt đất có cỏ non làm bữa ăn khuya, tóm lại là lúc Phó Du Nhiên đang muốn mượn đầu ngựa để dùng lực nhảy lên thì Mã huynh lại cố tình cúi đầu thấp hẳn xuống. So với yên ngựa còn thấp hơn.

Phó Du Nhiên kêu lên một tiếng rồi lặn xuống mặt đất, sau đó không lâu, nàng liền nghe thấy gã thủ lĩnh vừa nãy dẫn theo thị vệ canh giữ thành chạy tới trước mặt.

Nhìn vẻ mặt âm trầm của gã thủ lĩnh, Phó Du Nhiên ôm cổ chân phát câu lên, “Lão huynh, ta thật sự có chuyện khẩn yếu cần ra khỏi thành, làm không xong thì ta cũng không còn mệnh mà tới thăm ngươi, mong ngươi thương xót để cho ta ra ngoài thành đi.”

“Không được! Đợi đến trời sáng đi.”

Phó Du Nhiên nhìn sắc trời rồi chán nản nói: “Đợi đến trời sáng thì người đã sớm không còn hình bóng, ta phải nhanh đuổi theo mới kịp!”

Gã thủ lĩnh cảm thấy hứng thú, “Đuổi theo người nào?”

“Một. Người không có gì đặc biệt, chỉ là một đại phu.”

Gã thủ lĩnh như có điều suy nghĩ nói: “Đại phu? Có ai bị bệnh sao?”

“Đúng vậy, là bệnh tương tư!” Phó Du Nhiên thở phò ngồi thẳng lên, chỉ vào thủ lĩnh kia nói: “Đầu của ngươi và Mộc Thanh Y giống hệt nhau, một chữ tình cũng không biết, trời sáng ra khỏi thành và hiện tại ra khỏi thành thì có gì khác nhau hả?”

“Mộc Thanh Y?” Thủ lĩnh kia kinh ngạc nói: “Ngài ra khỏi thành là vì muốn đuổi theo Mộc tiên sinh sao?”

Lúc này đến phiên Phó Du Nhiên kinh ngạc, “Ngươi cũng biết hắn à?”

“Đâu chỉ biết, Mộc tiên sinh chính là ân nhân cứu mạng của tiểu nhân.”

Ánh mắt Phó Du Nhiên sáng lên, “Đã như vậy thì ngươi càng phải để cho ta ra khỏi thành, chuyện này quan hệ đến hạnh phúc cả đời Mộc Thanh Y đấy, nếu bỏ qua thời cơ hắn sẽ phải khổ sở cả đời, ngươi nhẫn tâm như vậy sao?”

Nhưng gã thủ lĩnh vẫn lắc đầu, “Không được.”

Phó Du Nhiên gần như muốn biến thành cái máy chạy bằng hơi nước rồi, khắp người hỏa khí không thể nào phát tiết, gã thủ lĩnh suy nghĩ một chút rồi hỏi “Thật liên quan đến đại sự cả đời Mộc tiên sinh sao?”

Phó Du Nhiên vội la lên: “Ta lừa ngươi làm gì!”

“Không bằng như vậy, tiểu nhân phải thêm mấy người cùng đi với ngài, vừa có thể giám thị ngài, lại có thể giúp cho ngài.”

Phó Du Nhiên vỗ vỗ bả vai gã thủ lĩnh, gương mặt cảm khái, “Có tiền đồ, ngươi tên là gì? Sau khi trở về ta sẽ cất nhắc ngươi.”

Gã thủ lĩnh cười cười nhưng cũng không trả lời, phái bốn thị vệ đi theo Phó Du Nhiên, lại dặn dò thêm mấy câu, lúc này mới thả bọn họ rời đi.

Phó Du Nhiên hết sức cảm tạ gã thủ lĩnh đã ấy người đi theo giúp nàng, nơi nào có trạm dịch, nơi nào có thành trấn nàng hoàn toàn không biết, nếu như không có mấy người này sợ rằng nàng còn chưa có tìm được người thì chính mình đã bị lạc đường mất rồi.

Một nhóm năm người cưỡi ngựa thừa dịp ánh trăng chạy gấp trên quan đạo, thị vệ giáp mở miệng nói: “Phó cô nương, theo lý thuyết rồi kinh nên đi theo đường này, nhưng tối nay có hiện tượng mưa sao băng, Mộc tiên sinh sẽ không đi ngắm sao băng chứ?”

Phó Du Nhiên suy nghĩ một chút, có nha đầu Tử Yên kia đi theo thì khả năng này rất lớn, lúc này nàng bèn gật đầu nói: “Vậy trước tiên đi tới mấy nơi có thể ngắm sao.”

Vì vậy đoàn người rời khỏi quan đạo, ta cười a ta cười a đi đến một nơi có bãi đất trống lớn, thấy đoàn người đến ngắm sao băng ở đây vẫn chưa tản đi, còn có vài tiểu thương và người bán hàng rong cũng đặt sạp hàng mua bán ở nơi này, trông hết sức náo nhiệt.

Sắc trời đã đen nhánh lại nhìn thấy toàn đầu là đầu, Phó Du Nhiên than thở một tiếng, “Coi như hắc có ở nơi này cũng không tìm được.”

Nhưng mấy thị vệ kia hình như là có biện pháp, từ chỗ tiểu buôn mượn được một cái chậu đồng, vừa gõ vừa kêu to lên: “Mộc Thanh Y Mộc đại phu có ở đây không?”

Đúng là vận số của Phó Du Nhiên cũng không tệ lắm, Mộc Thanh Y lại đang ở trong đám đông đó thật, chỉ là sắp bị đông cứng rồi.

Hắn run rẩy giơ tay, “Ai tìm ta?”

109. Chương 108: Đêm Sao Băng (hai)

Mộc Thanh Y vốn đang rất bức mình, tiết trời đang rất lạnh còn không mau mau lên đường, cố tình muốn đến ngắm mưa sao băng gì đó, có điều nha đầu Tử Yên này ngay cả Công chúa cũng không muốn làm nói là muốn cùng hắn trở về núi, được! Hắn đi cùng!

Nhưng.

Sao không có ai nói cho hắn biết phải mang “Lò sưởi nhỏ cận thân chuyện dụng cho đêm mưa sao băng” đây? Không có cái đạo cụ chuyên dụng này thì giá trị sinh mệnh của hắn hạ xuống rất nhanh đấy!

Tử Yên cũng sắp bị đông lạnh đủ chết nên xung phong nhận việc đi mua lò sưởi, kết quả một đi không trở lại, mà ở đây có quá nhiều người đến ngắm sao nên Mộc Thanh Y không dám đi loạn, sợ sẽ lạc nhau với Tử Yên nên cũng chỉ có thể tiếp tục ở lại chịu lạnh, cho đến khi nghe được có người vừa gõ bang bang bang vừa hô lên tên của hắn.

Sau khi thấy hắn giơ tay lên liền thấy có mấy người ăn mặc như thị vệ tiến lên, mang hắn chạy thoát ra khỏi đoàn người, vừa chạy vừa nói: “Phó cô nương, tìm được rồi.”

Vừa thấy rõ người đứng ở nơi đó, Mộc Thanh y sợ hết hồn, “Sao cô lại ở đây?”

Khuôn mặt Phó Du Nhiên thối hoắc, “Ta đến để hỏi huynh một chuyện, hỏi xong liền quay về.” Nàng ra hiệu ấy thị vệ buông Mộc Thanh Y ra, lại nói: “Biết vì sao ta tới đây không?”

Mộc Thanh Y rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói: “Là vì Khuynh Thành sao?”

Phó Du Nhiên gật đầu, “Biết là tốt rồi, ta chỉ hỏi huynh một câu thôi, huynh thực sự không có chút cảm giác nào với Khuynh Thành sao?”

Mộc Thanh Y than một tiếng, vừa muốn lên tiếng thì Phó Du Nhiên lại ngăn hắn, “Huynh không cần vội vàng trả lời, lần đầu tiên gặp mặt ta đã thấy huynh rất yêu mến quan tâm đến Khuynh Thành, xem ra không hề vô tình như vậy.”

“Cái đó. Chỉ là tình huynh muội.”

Phó Du Nhiên khoát tay, “Là tình cảm thế nào thì trong lòng huynh rõ nhất, ta cũng đã trải qua chuyện tình cảm nên cũng phân biệt được cái nào là tình huynh muội, cái nào không phải.”

Mộc Thanh Y trầm mặc không nói, Phó Du Nhiên lại hỏi: “Tại sao lại rời đi?”

“Vốn là sẽ phải rời đi.”

“Huynh đừng có đánh mê hồn trận với ta nữa!” Phó Du Nhiên tức giận nói: “Nam nhân thì nên sáng khoái một chút. Không cần rề rà như vậy! Tại sao không dẫn theo Khuynh Thành cùng đi?”

Mộc Thanh Y nâng mắt lên nhìn thẳng vào Phó Du Nhiên rồi nói: “Muội ấy đã tìm được hạnh phúc của chính mình, vì sao còn phải trở về cùng ta chứ?”

“Huynh thật sự cho là như thế à? Kể từ lúc nàng ấy trở về có lẽ nói chuyện chưa được mấy câu với Tề Vũ Tây, cứ như vậy qua loa giao cả đời ra, huynh thấy nàng ấy như vậy sẽ hạnh phúc sao?”

Mộc Thanh Y quay người đi. Bước lên hai bước khẽ ngẩng đầu nhìn mưa sao băng nói: “Tam Hoàng tử là người khiêm tốn, tính tình không câu nệ, là một người thoát tục. Khuynh Thành ở cùng với hắn d.đ.l.q.đ tất sẽ có hạnh phúc.”

Phó Du Nhiên bật cười ra tiếng, “Chỉ nghe huynh nói hai câu này liền biết huynh không yên lòng về Khuynh Thành.”

Thân thể Mộc Thanh Y hơi chần động nhưng cũng không quay lại, Phó Du Nhiên nói tiếp: “Tề Vũ Tây rất ít khi lộ diện trước công chúng, dân chúng cũng chỉ biết có một vị Tam Hoàng tử. Từ nơi nào lại biết được hắn là người như thế nào, huynh lại có thể thăm dò tính tình của hắn được rõ ràng như vậy, nếu không phải là nguyên nhân như ta nói thì đó chính là huynh có dụng ý khác với Tề Vũ Tây?”

Mộc Thanh Y vẫn trầm mặc không nói, Phó Du Nhiên vỗ tay một cái, “Nhưng thật là đáng tiếc, Tề Vũ Tây là hoa đã có chủ, hắn đã thương nhớ một bóng hình suốt cả ngàn năm. Cho dù hắn thành thân cũng không thể thay đổi được điều đó.”

Mộc Thanh Y chợt quay đầu lại. “Cái gì mà thương nhớ một người suốt cả ngàn năm?”

“Chứ huynh cho là vì sao hắn lớn tuổi như vậy mà còn chưa cưới vợ? Huynh cho là vì sao Quốc sư lại nói rằng số mệnh của hắn phải qua đến năm hai mươi ba tuổi mới có thể thành thân? Cũng chỉ là vì chờ người kia xuất hiện mà thôi.” Phó Du Nhiên đi tới bên cạnh Mộc Thanh Y, nói với hắn: “Tề Vũ Tây không muốn đổi mặt thực tế, hắn muốn mau thành thân để tránh thoát đoạn nghiệt duyên này, vì vậy hắn và Khuynh Thành đều giống nhau, không quan tâm d.đ.l.q.đ nữa kia thành thân với mình là ai, Khuynh Thành gả cho hắn, thế nhưng hắn lại muốn dùng cả đời để hoài niệm người mà hắn thương, huynh nói Khuynh Thành còn có thể hạnh phúc sao?”

Mộc Thanh Y hơi giật mình, thật lâu mới nói: “Đợi qua một đoạn thời gian, hắn phát hiện Khuynh Thành tốt thì sẽ quên đi người thương lúc trước, một lòng vì muội ấy thôi.”

Phó Du Nhiên tiến lên trước một bước, “Cả đời này huynh cũng sẽ không nhớ đến Khuynh Thành sao?”

Mộc Thanh Y hơi lui lại, Phó Du Nhiên lại tiến lên một bước, “Huynh cảm thấy cuộc đời này Khuynh Thành sẽ quên được huynh sao? Nếu như có thể quên một cách đơn giản như vậy thì sao Khuynh Thành phải cả ngày đau khổ mượn rượu giải sầu?”

“Muội ấy.”

Phó Du Nhiên không cho Mộc Thanh Y cơ hội lên tiếng, nàng nói tiếp: “Khuynh Thành có thể vì huynh mà bỏ đi tất cả, bỏ đi thân phận tôn quý, vinh hoa phú quý, cùng huynh trở lại những ngày kham khổ ở trên núi, nhưng ngay cả một câu nói huynh cũng không cho nàng ấy, thật là không công bằng.”

“Muội ấy. Vẫn khỏe chứ?”

“Huynh nghĩ sao?” Phó Du Nhiên thở dài, “Ta mới vừa đi gặp nàng ấy, nàng ấy gầy đi rất nhiều.”

Trên mặt Mộc Thanh Y thoáng qua một tia phức tạp, ngo ngoáy hồi lâu cuối cùng thở dài nói: “Coi như ta cô phụ tấm chân tình của muội ấy vậy.”

Phó Du Nhiên rất muốn ra tay đánh người rồi, nàng quả thật muốn bữa đầu tên cộc gỗ này ra xem suy nghĩ bên trong có phải là như vậy thật không, quả thật không thể nói lý mà!

“Ta biết trong lòng huynh cũng không bỏ được Khuynh Thành, đúng không?”

Mộc Thanh Y không phủ nhận nhưng cũng không trả lời, đang lúc Phó Du Nhiên cảm thấy hắn sẽ không mở miệng nữa thì lại nghe hắn nhẹ giọng nói: “Biết vì sao ta tên là ‘Mộc Thanh y’ không?”

Phó Du Nhiên lắc đầu nói: “Khuynh Thành nói huynh là cô nhi.”

“Đúng vậy.” Mộc Thanh Y bất đắc dĩ cười cười, “Ta được sư phụ nhặt được ở một gốc cây, lúc ấy cả người ta đã xanh ngắt sắp chết, là sư phụ dẫn ta trở về, chữa bệnh cho ta.”

Trên mặt Phó Du Nhiên hiện ra một vẻ cổ quái, không biết nên khóc hay cười mà nói: “Đây chính là lai lịch cái tên của huynh sao?”

Mộc Thanh Y gật đầu rồi thở dài một tiếng, “Sư phụ tính tình cổ quái, nếu là bệnh chứng bình thường thì ông ấy lại không chịu trị, chứng bệnh của ta là lần đầu tiên ông ấy gặp nên ông ấy mới dẫn ta trở về, nhờ vậy ta mới lượm về được một mạng này.”

Phó Du Nhiên không nói gì nhưng trong lòng lại liên tục kêu quái lạ, không từ mà biệt, đã nói sư phụ hẳn thích loại người như Tử Yên liền biết ông ta cũng rất cổ quái.

“Mạng đã nhặt được trở lại nhưng bệnh lại không trị dứt được, sư phụ vận dụng hết tất cả vốn hiểu biết y thuật của mình cũng chỉ bảo vệ được tính mạng của ta, về phần cái khác. . . .” Mộc Thanh Y lắc đầu cười cười, “Cho nên trong mấy người đệ tử, chỉ có ta là không tập võ, không phải là không muốn mà là không thể.”

Phó Du Nhiên quan sát hắn, “Ta thấy dáng vẻ huynh cũng đâu có hư nhược, không giống như người có bệnh.”

Mộc Thanh Y lắc đầu, “Lúc ấy ta bị trúng độc, hiện tại độc tính còn sót lại tạm thời bị sư phụ áp chế nên không thể nhìn ra được, có điều cũng không kéo dài được mấy năm, có thể sống đến ba mươi tuổi đã là kỳ tích rồi.”

Phó Du Nhiên kinh ngạc nhìn hắn, đây chính là điểm mấu chốt sao?

Mộc Thanh Y cũng không ngừng lại, hắn nói tiếp: “Một cô nương như Khuynh Thành ai gặp cũng sẽ yêu thích, sao ta có thể là ngoại lệ được, lúc phát hiện muội ấy có tình ý với ta đã khiến ta cảm thấy mừng rỡ vô cùng, chỉ là. . . . Ba mươi tuổi, khi đó Khuynh Thành còn đang ở độ thanh xuân mà ta lại sớm đi trước một bước, cô nói lúc đó muội ấy sẽ ra sao?”

Phó Du Nhiên thật lâu không nói, nhìn sao băng trên trời dần dần thưa thớt, than nhẹ một tiếng: “Mấy ngày nay xảy ra rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhớ lúc nguy cấp Tề Diệc Bắc đã nguyện vì ta đánh đổi cả mạng sống, ta thét lên nói hắn ngốc, thể nhưng hắn lại hỏi, nếu như đổi lại là ta thì ta sẽ làm như thế nào?”

Mộc Thanh Y quay đầu lại nhìn sườn mặt Phó Du Nhiên, giật giật môi, Phó Du Nhiên hoảng hốt nói: “Nếu như lúc này người trúng độc là Khuynh Thành, nếu như nàng ấy chỉ còn sống được mấy năm, không muốn liên lụy huynh mà một mình rời đi, huynh sẽ làm như thế nào?”

Trên mặt Mộc Thanh Y tràn đầy khổ sở, lắc đầu chậm rãi nói: “Có lẽ tình cảm muội ấy đối với ta cũng không sâu đậm như vậy.”

“Thử một chút thì biết!” Phó Du Nhiên kéo cánh tay Mộc Thanh Y, “Huynh theo ta trở về, nhìn xem phản ứng của Khuynh Thành với chuyện này xem thế nào, nếu như nàng ấy có một tia chần chờ thì huynh lập tức rời đi, xem như chuyện tối nay chưa từng xảy ra. Nếu như. . . .” Dừng một chút, Phó Du Nhiên quay đầu nhìn Mộc Thanh Y, “Nếu như nàng ấy đối với huynh là sống chết có nhau, vậy huynh có cho nàng một cái đối đãi công bằng hay không?”

Mộc Thanh Y tái mặt, đứng tại chỗ không nhúc nhích, Phó Du Nhiên lại nói: “Sau khi nghĩa mẫu ta sinh hạ nghĩa huynh không lâu thì rời nhân thế, nghĩa phụ tuy đau lòng khổ sở nhưng cũng may mắn vì trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó ông ấy có nghĩa mẫu cùng trải qua, chỉ vài năm nhưng cũng đã cho ông ấy dư vị cả đời.”

Mộc Thanh Y nắm tay lại, hết nắm lại thả, đứng vào lúc này sau lưng chợt vang lên một giọng nói kiêu ngạo: “Trở về, đi tìm sư tỷ!”

Quay đầu lại thấy chính là Tử Yên, trong ngực nàng ôm hai cái lò sưởi, không biết làm sao tìm được nơi này. Nàng không thân thiện liếc Phó Du Nhiên một cái, đi tới bên cạnh Mộc Thanh Y đưa lò sưởi qua cho hắn. Cao giọng nói: “Khó trách huynh và sư phụ lúc nào cũng thần thần bí bí, thì ra mấy ngày biến mất

là đi tìm cách áp chế độc trong người huynh. Sư tỷ thích huynh như vậy...vậy mà huynh ngay cả chút dũng khí cũng không có, sao xứng làm đệ tử của sư phụ? Y thuật của sư phụ huynh đều đã học thông suốt, làm sao biết mình không thể trở giỏi hơn thầy, không thể tự mình giải độc trong cơ thể mình? Sư phụ thường nói trong thiên hạ này không độc gì là không giải được, huynh đã quên rồi sao?”

Nhìn khuôn mặt Tử Yên còn mang theo nét ngây thơ, ánh sáng trong mắt Mộc Thanh Y dần dần kiên định, Phó Du Nhiên lại lấy làm kinh hãi, cũng đã bắt đầu thay đổi cái nhìn với Tử Yên.

Cuối cùng. Mộc Thanh y thở ra một hơi, nhìn Phó Du Nhiên nói: “Vậy thì. Trở về gặp mặt một chút.”

Nụ cười trên mặt Phó Du Nhiên dần dần khuếch trương, giơ tay lên kêu bốn thị vệ kia tới đây, bảy người ngồi chung năm con ngựa, lộc cộc lộc cộc trở lại kinh thành.

Vào cửa thành, gã thủ lĩnh thị vệ hết sức mừng rỡ, lôi kéo Mộc Thanh Y hỏi đông hỏi tây. Nói muốn thỉnh cầu Mộc Thanh Y tới nhà hắn làm khách, Phó Du Nhiên kéo gã thủ lĩnh qua một bên, nhỏ giọng nói: “Người có mắt nhìn một chút được không vậy? Người ta bây giờ muốn đi làm đại sự cả đời mình, nào có thời gian đi đến nhà của người làm khách chứ?”

Gã thủ lĩnh bưng tỉnh hiểu ra liền dâng lên hai con tuần mã, vội vàng mở cửa thành để đón người Phó Du Nhiên đi vào, phút cuối cùng vẫn còn dặn dò thêm, “Ân nhân cười tân phu nhân rồi thì đừng quên cùng nhau đến nhà tiểu đệ làm khách nha!”

Như vậy có thể thấy được con dân Đại Tấn quả thật rất nhiệt tình!

Mấy người cũng không dừng lại. Một đường đi vội đến Thanh U biệt uyển, Tử Yên muốn tiến lên kêu cửa lại bị Phó Du Nhiên kéo lại, “Trước tiên cô và Mộc Thanh Y nên tránh mặt một chút, ta sẽ gọi Khuynh Thành ra ngoài, để cho hắn xem thử tâm ý của Khuynh Thành đến tột cùng là thật hay giả.”

Tử Yên phồng phồng hai má nhưng không nói gì, kéo Mộc Thanh Y đến một góc khuất núp kỹ, Phó Du Nhiên kêu cửa Thanh U biệt uyển, một lát sau đã kéo Cổ Khuynh Thành ra ngoài, trên mặt Cổ Khuynh Thành không hề có vẻ buồn ngủ, đương nhiên là hoàn toàn không ngủ, một đường đi theo Du Nhiên ra ngoài, khó hiểu nói: “Biểu tấu, tấu làm cái gì vậy?”

Phó Du Nhiên nói: “Ta mới vừa tìm được Mộc Thanh Y.”

Cổ Khuynh Thành có một nháy mắt mất hồn, tiếp theo kinh ngạc nói: “Huynh ấy. Còn chưa đi sao?”

“Đi, có điều bị nha đầu Tử Yên kéo đi nhìn mưa sao băng, hiện tại người đang ở ngoại ô cách đây năm dặm.”

Cổ Khuynh Thành cười khổ một tiếng, “Sớm muộn gì huynh ấy cũng phải đi.” Nói xong liền quay vào nhà.

Phó Du Nhiên kéo lại, “Có biết vì sao hắn muốn rời đi không? Hãy nghe ta nói hết, nếu như cô chịu tiếp nhận thì hãy cười ngựa từ cửa thành đông ra ngoài, chỉ cần cầm khối lệnh bài này thì thủ vệ nơi đó sẽ không ngăn cô lại đâu.”

Phó Du Nhiên không kể ra ngay mà chỉ nói: “Nếu như sau khi cô nghe xong không thể tiếp nhận, như vậy thì coi như ta chưa từng đến đây, cô hãy vui vẻ mà chuẩn bị làm tân nương tử.”

Cổ Khuynh Thành không biết Phó Du Nhiên muốn nói cái gì nhưng cũng bị sự nghiêm túc của nàng lây nhiễm, khẽ gật đầu lặng lẽ đợi đoạn sau.

“Biết Mộc Thanh Y tại sao gọi là ‘Mộc Thanh Y’ không?”

Sự nghi ngờ trên mặt Cổ Khuynh Thành càng nặng hơn, Phó Du Nhiên thuật lại y nguyên lời nói của Mộc Thanh Y không thay một chữ, Cổ Khuynh Thành càng nghe sắc mặt càng tái nhợt, không đợi Phó Du Nhiên nói hết lời thì trong mắt nàng đã lưu lại hai hàng nước mắt, trên mặt vừa tựa như vui mừng, vừa tựa như đau thương. Nàng không nói hai lời, dắt lấy con ngựa Phó Du Nhiên vừa cười xoay người nhảy lên ngựa, rồi quay đầu lại nói: “Biểu tấu, hôm nay ta đi rồi thì sẽ không trở về nữa, nhờ Thái tử ca ca giúp ta nói lời từ biệt với nghĩa phụ và Hoàng hậu nương nương, trước mặt Hoàng thượng thì nhờ tấu nói giúp ta vài câu.”

Dứt lời liền thúc vào bụng ngựa muốn nghênh ngang rồi đi, mới lộ cộc hai bước lại mạnh mẽ ghì chặt cương ngựa, chân trước của con ngựa nâng lên “Hí hí” một tiếng, xoay tại chỗ mấy vòng mới dừng lại, Cố Khuynh Thành nhìn người ngấn ở trước ngựa, nước mắt chợt tuôn ra như suối.

Rốt cuộc Phó Du Nhiên cũng thở dài một cái, cả buổi tối không tính là bận bịu, còn làm được người tốt việc tốt, đang suy nghĩ chợt thấy một bóng dáng nhỏ nhắn sáng ngời đập ngay trước mắt, người đó khinh thường nhìn nàng nói: “Còn nhìn cái gì? Không còn chuyện của cô đâu, mau đi vào ngủ đi!”

Nhìn bóng lưng Tử Yên bước vào cửa lại nhìn hai người ngu ngốc chỉ biết lệ hai hàng nhìn nhau, Phó Du Nhiên cười cười, buổi tối này thật đúng là khá dài đấy. Vào giờ này có lẽ Tề Diệc Bắc đã đi lâm triều, nàng cũng nên trở lại trong cung thôi, chờ hán trở về liền nói cho hán biết, đời đời kiếp kiếp, dù là trên trời hay dưới đất thì nàng đã định là hán rồi, chuyện thanh lý môn hộ Cần phải bàn lại rồi.

Hoa vừa lúc bẻ thì ta bẻ, Chớ để hoa rơi chỉ bẻ cành.

110. Chương 109: Tề Vũ Tây Bị Bắt Cóc

Phó Du Nhiên dắt ngựa tới rồi nhảy lên yên ngựa, tâm tình không tệ nên cưỡi ngựa cũng thư thái hơn rất nhiều.

Lộ cộc lộ cộc.

Chưa đi được bao lâu thì phương xa truyền đến một hồi tiếng vó ngựa dồn dập, càng lúc Càng gần.

“Du Nhiên!”

Du Nhiên kinh ngạc dừng lại nhìn Tề Diệc Bắc đột nhiên xuất hiện, ngây ngốc nói: “Chàng không đi lâm triều sao?”

Tề Diệc Bắc nhìn nàng hồi lâu cũng không nói gì, cuối cùng thở ra một hơi, yên lòng nói: “Nàng mất tích cả đêm, ta làm gì còn tâm trạng mà đi lâm triều.”

Phó Du Nhiên khẽ kẹp bụng ngựa giục đi đến bên cạnh Tề Diệc Bắc, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Tề Diệc Bắc không được tự nhiên nói: “Ta biết tại sao nàng giận dỗi chạy ra ngoài, chuyện tối ngày hôm qua.”

Phó Du Nhiên vội nói: “Không cần giải thích, là do ta chuyện bé xé ra to.”

Tề Diệc Bắc cũng gấp gấp nói: “Tối hôm qua vốn định cùng nàng ngắm sao băng nhưng Nguyệt Hoa phái người tới nói mình bị bệnh nên ta đến đó thăm, ai ngờ nàng ấy đã chuẩn bị một bữa tiệc rồi mời ta ngắm sao cùng, ta từ chối không được.”

Phó Du Nhiên cười cười, “Là thế thì ta lại càng không nên tức giận.”

Phản ứng của Phó Du Nhiên hoàn toàn không nằm trong dự liệu của Tề Diệc Bắc, hán không rõ rốt cuộc là Phó Du Nhiên thật d.đ.l.q.đ lòng nghĩ như thế hay là sự yên tĩnh trước cơn bão táp, nuốt một ngụm nước bọt xuống, hán lại nói: “Du Nhiên, tới lúc này rồi thì nàng cũng nên sớm hiểu tâm ý của ta chứ?”

Phó Du Nhiên dùng sức gật đầu, “Hôm nay là do ta nhất thời xúc động, sau này nhất định sẽ không thế nữa, ta muốn quý trọng thời gian được ở cùng với chàng, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn sẽ không rời xa chàng.”

Phía chân trời xẹt qua một ngôi sao băng cuối cùng, vẻ kiên định lưu chuyển trên mặt Phó Du Nhiên so với ngôi sao càng thêm chói mắt, khóe môi Tề Diệc Bắc dần dần nhếch lên, hán không hiểu tại sao Phó Du Nhiên lại thổ lộ với hán ngay tại thời điểm này, hán chỉ biết là hán rất vui vẻ.

Hắn vươn tay nhắc Phó Du Nhiên lên ngồi trước người mình để hai người cười chung một con ngựa, Tề Diệc Bắc nắm chặt bàn tay nhỏ bé bịn rịn lạnh buốt của Phó Du Nhiên, lại dùng áo choàng trên người d.đ.l.q.đ làm bao bọc lấy nàng, từ từ thong thả đi về hướng hoàng cung.

Phó Du Nhiên nói: “Chàng đi nhanh thì còn có thể kịp buổi lâm triều.”

“Ta đã bảo Vinh Thăng thay ta xin nghỉ bệnh, ” Tề Diệc Bắc áy náy nói: “Thật xin lỗi vì đêm qua đã để nàng đợi trễ như thế, ta nên sai người nói với nàng một tiếng mới đúng.”

Tề Diệc Bắc lại nói: “Trong lòng vẫn có hơi sợ, sợ nàng chạy qua đó rồi ta ra ngoài, đến lúc đó ta còn có mặt mũi nào mà gặp người khác.”

“Ta là người ngang ngạnh như vậy sao?”

Tề Diệc Bắc siết chặt vòng tay ôm eo Phó Du Nhiên, nhỏ giọng cười nói: “Chỉ là thỉnh thoảng không nói đạo lý thôi, có điều ta thích vậy.”

Phó Du Nhiên cười cười nhích lại gần phía sau, “Yên tâm đi, chàng đã từng nói nữ tử chừng chạc một chút vẫn tốt hơn, sau này ta cũng muốn làm người chừng chạc hơn, trở thành một Thái tử phi xứng với chàng, tương lai còn phải làm mẫu nghi thiên hạ, nhất định sẽ không làm chàng bề mặt.”

Tề Diệc Bắc cảm động, hắn không nói gì chỉ ôm Phó Du Nhiên chặt hơn, Phó Du Nhiên ngạc nhiên nói: “Sao chàng biết ta ở đây?”

“Nàng còn có nơi nào khác để đi sao?” Tề Diệc Bắc nói: “Hi Nguyệt nói hôm nay Mộc Thanh Y sẽ đi, ta nghĩ có lẽ nàng sẽ đến đây an ủi Khuynh Thành nên tới đây thử vận may xem sao.”

Phó Du Nhiên cười trộm, giống như tranh công nói: “Hôm nay ta đã làm được một chuyện tốt.”

“Chuyện tốt gì?”

“Ta tìm Mộc Thanh Y về.”

Tề Diệc Bắc ghì lại cương ngựa, sững sốt một hồi lâu mới khẽ nhếch khóe miệng nói: “Hắn chịu tiếp nhận Khuynh Thành rồi hả ?”

Phó Du Nhiên gật đầu, đem chuyện xưa của “Mộc, Thanh, Y” nói lại một lần nữa, sau khi Tề Diệc Bắc nghe xong thốt thức vô hạn nói: “Nếu như là ta.”

Phó Du Nhiên nắm chặt cánh tay của hắn, quay đầu lại nhìn hắn nói: “Lời của chàng cũng sẽ giống như Mộc Thanh Y sao?”

Tề Diệc Bắc cười hân hoan lên gương mặt của nàng một cái, sửa lời nói: “Nếu như là ta, coi như ngày hôm sau phải chết cũng muốn ngay tối hôm trước quyến rũ nàng khiến nàng hoàn toàn thuộc về ta.”

Phó Du Nhiên làm như muốn nhổ một bãi nói: “Thật không biết xấu hổ.”

Tề Diệc Bắc cười khanh khách ôm nàng vào trong lòng nói: “Du Nhiên, đời này kiếp này, ta nhất định sẽ không phụ nàng.”

Phó Du Nhiên ngọt ngào cười một tiếng, Tề Diệc Bắc chợt hơi kinh ngạc nói: “Khoan đã, nàng nói nàng đã tìm Mộc Thanh Y về, vậy. Tam ca phải làm thế nào? Hôn kỳ của bọn họ đã định là mùa xuân sang năm, hơn nữa chuyện này đã chiêu cáo toàn thiên hạ, bây giờ phải làm sao đây?”

Phó Du Nhiên cười nói: “Chàng yên tâm, không phải Tề Vũ Tây đã thương nhớ người kia cả ngàn năm rồi sao? Huyền Sắc đã đợi ngàn năm, chàng cho rằng huyết chú đã được giải trừ thì hắn sẽ buông tha dễ dàng như vậy sao? Đến lúc đó cả tân lang tân nương đều không thấy, hai bên vắng mặt thì còn thành hôn cái gì nữa?”

“Váy mặt mũi của triều đình đều mất sạch.”

Phó Du Nhiên chớp mắt, cười nói: “Hôm nay chàng không đi lâm triều đúng không?”

“Sao?”

“Không bằng chúng ta đi tìm Huyền Sắc xem hần tính toán thế nào đi.”

Nhìn về mặt tò mò của Phó Du Nhiên, Tề Diệc Bắc vỗ vỗ đầu của nàng, “Sao lại tò mò thế không biết.”

Nói thì nói như thế nhưng lộ trình của hai người đã được chuyển hướng, lúc nhìn thấy cửa chính của phủ Quốc sư thì Tề Diệc Bắc đành thở dài, ôm Phó Du Nhiên xuống ngựa đến trước cửa kêu cửa.

Lúc này trời còn chưa sáng, tiếng gõ cửa nghe có vẻ cực kỳ vang dội nên cũng không lâu lắm cửa liền mở ra, người mở cửa chính là lão quản gia.

Phó Du Nhiên cũng hơi không đành lòng, ngượng ngùng nói: “Xin lỗi vì sớm thế này đã đánh thức người.”

Lão quản gia cười lắc lắc đầu, có vẻ tâm tình không tệ, ông ta dẫn hai người đi đến đại đường thì thấy Huyền Sắc đang bận rộn làm cái gì đó.

Phó Du Nhiên ghé đầu nhìn xem thử thì thấy có một cái rương lớn bị niêm phong lại, giấy niêm phong đều là giấy vàng vẽ phù chú.

“Ngài đang làm gì vậy?”

Huyền Sắc giật nảy mình quay đầu lại nhìn Phó Du Nhiên và Tề Diệc Bắc, đứng rồi, là nhìn bằng đôi mắt của hần, khăn bịt mắt đã được mở ra.

Đó là là một đôi mắt như thế nào nhỉ, trắng đen rõ ràng, trong suốt có thể so với nước suối trong khe núi, đại khái giống như đôi mắt của một đứa trẻ mới sinh.

Có điều chắc là do quá lâu chưa dùng nên ánh mắt có chút dại dại, nhưng cũng không làm mất đi vẻ mỹ lệ của hần, ngược lại còn làm nổi bật lên vẻ đáng yêu của hần.

Phó Du Nhiên giống như thấy được bảo bối, vui mừng hướng Huyền Sắc vươn tay ra, nhưng trước khi nàng chạm được vào dung nhan tuyệt mỹ kia thì đã bị Tề Diệc Bắc kéo vào trong ngực, nhìn ánh mắt khinh bỉ của Tề Diệc Bắc, Phó Du Nhiên cười gượng hai tiếng rồi nói với Huyền Sắc: “Bên trong chứa cái gì thế? Thần bí như vậy?”

Đối với Phó Du Nhiên, Huyền Sắc không hề có ý giấu giếm, cười trộm nói: “Tề Vũ Tây.”

Tề Diệc Bắc nghe vậy thì hoảng sợ, còn Phó Du Nhiên sau khi kinh ngạc ngẩn ngừ đi qua thì than thở, “Vẫn là đạo hạnh của ngài cao thâm, đây là muốn mang Tề Vũ Tây đi sao?”

Huyền Sắc cười híp mắt gật đầu nói: “Hần vẫn không thể tiếp nhận chuyện trước kia nhưng ta đã chờ mong quá lâu rồi, một khi chú ẩn đã giải trừ thì ta cũng không khác gì người phàm, nào còn có nhiều thời giờ như vậy tiêu hao cùng hần.”

Nhìn cái rương bị niêm phong vô cùng chặt chẽ, Tề Diệc Bắc gấp gấp nói: “Huynh ấy có thể bị ngộp chết hay không?”

“Yên tâm, ” Huyền Sắc lại quay đầu lại tiếp tục công việc dán mấy phù chú phụ lên, “Mấy phù chú này sẽ ngăn cách âm thanh ở bên trong, còn có thể bảo đảm an toàn của hần.”

Phó Du Nhiên trưng ra vẻ kính nể nhìn về Tề Diệc Bắc nói: “Như thế nào? Ta nói đúng chứ? Huyền Sắc sẽ không dễ dàng buông tay như vậy mà.”

Tề Diệc Bắc hoàn toàn hết ý kiến, không buông tay nhưng cũng không nên dùng đến thủ đoạn này chứ.

Dán dán dán dán nè, không bao lâu, Huyền Sắc đã dán hết toàn bộ phù chú cầm trong tay, hần vỗ nhẹ nhẹ cái rương rồi nói với lão quản gia: “Nâng hần lên xe đi, cửa thành vừa mở ra ta liền dẫn hần rời đi.”

Quản gia cười cười gật đầu, lại nói với Huyền Sắc: “Quốc sư đại nhân, lão nô đã theo ngài mấy chục năm, rốt cuộc cũng nhìn thấy được ngài vui vẻ như vậy, trong lòng thật là vui mừng.”

Huyền Sắc cười nói: “Sau này ta cũng không phải là Quốc sư nữa rồi, người cũng sẽ không còn là quản gia của phủ Quốc sư, có thể tự do tự tại rồi, đáng tiếc linh dược của ta cho người không chịu ăn chứ nếu không đã khôi phục được ít thanh xuân, chẳng phải sẽ tuyệt diệu hơn sao?”

Quản gia vuốt vuốt chòm râu, lắc đầu nói: “Về thanh xuân tất nhiên là tốt, nhưng lòng tham của con người là vô hạn, trẻ được mười tuổi lại muốn trẻ lại hai mươi tuổi, một mực kéo dài tuổi thanh xuân cũng không phải là chuyện tốt, phải biết thiên mệnh, thuận theo tự nhiên mới là đúng.”

Huyền Sắc gật đầu một cái, đã trải qua thời gian cả ngàn năm nên đương nhiên hẳn biết sống quá lâu cũng là một loại hành hạ.

Quản gia không nói thêm gì nữa, đi tới bên cạnh cái rương nhẹ nhàng nhắc lên một cách dễ dàng, giống như trong đó không có gì cả.

Xem ra không cần ăn Linh đan chỉ cần dính chút linh khí là đủ rồi.

Tuy lúc trước Phó Du Nhiên có giả thiết qua nhưng chuyện xảy ra nhanh như vậy khiến Tề Diệc Bắc vẫn có phần không thể tiếp nhận.

“Các người đi rồi vậy hôn sự của Tam ca phải làm sao? Triều đình nên làm thế nào?”

“Ta có một lá thư ở đây ” Huyền Sắc lấy ra một phong thư, “Xin Thái tử chuyển giao cho Hoàng thượng, trong thư nói Ung vương Điện hạ có tiên duyên riêng, sẽ theo ta cùng đi tu tiên, đây là ý trời, không thể trái lời.”

Tề Diệc Bắc im lặng.

Chuyện gì mà động đến “Ý trời” thì so với thánh chỉ của Hoàng đế còn hiệu quả hơn.

Phó Du Nhiên đợi một hồi lâu mới thấy Huyền Sắc giao phó xong chuyện, nóng lòng muốn thử mà nói: “Ta ấy à? Dầu gì ta cũng đã vì chuyện của ngài mà bỏ ra không ít công sức, cũng coi như là công thần nên có phần thưởng hay không?”

Huyền Sắc lại lấy ra một phong thư, cười nói: “Tất nhiên có. Đây là cách điều chế Thanh tâm đan đã được nghiên cứu qua nhiều năm, đều là những thứ thường gặp, nếu thường xuyên uống vào tuy không được vạn thọ vô cương, nhưng kéo dài tuổi thọ thì không thành vấn đề.”

Phó Du Nhiên như thu được chí bảo vội vàng ôm vào trong lòng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định: “Sau này ngài sẽ giống như người phàm thật sao?”

Huyền Sắc cười nói: “Đây là ta chuyện cầu còn không được.”

Phó Du Nhiên gật đầu, lại nói: “Chuyện giữa các người ta còn có nhiều chỗ không hiểu, tỷ như ngài làm thế nào tu đạo được vậy, lúc nhìn ảo ảnh ta thấy rõ ràng Liên Hoa không phải là dáng vẻ của ngài bây giờ”

Huyền Sắc khoát khoát tay, “Chuyện xưa này quá dài, ta chỉ nói vài chuyện trọng yếu thôi nhé. Sau khi Liên Hoa chết, không biết trải qua kiếp thứ mấy thì ta là một đệ tử tục gia của phật gia, rất có thiên phú trong việc tu đạo, cũng trong kiếp đó ta đã nhớ lại tất cả mọi chuyện, sau đó liền tìm được khối bia đá kia, ta từng thử qua rất nhiều phương pháp nhưng cũng không thể loại trừ được huyết chú, khi đó ta rất hăng hái, một lòng muốn đi tìm chuyển thế của Tử Mặc. Có lẽ đúng là duyên phận, ta lại thật sự tìm được hắn, một chữ tình trong thiên hạ đúng là rất kỳ diệu, chỉ nhìn một cái ta lại cảm thấy tim của mình đã đặt trên người hắn. Nhưng cũng giống như huyết chú nói , hắn. Đã rồi.”

“Vậy người chẳng phải ngài lại đau lòng một lần nữa sao?”

“Sự đau đớn mà Liên Hoa trải qua khi biết Tử Mặc qua đời đến nay ta vẫn chưa quên, lại phải trải qua một lần nữa vẫn là đau lòng không thôi. Cũng chính từ đó trở đi, ta kiên định ý nghĩ của mình là nhất định phải phá Huyết Chú, tìm được Tử Mặc, cùng hắn bên nhau trọn đời.”

“Lúc trước sao ngài phải bịt mắt mình lại? Tại sao cuối cùng nó lại biến mất không thấy?”

Huyền Sắc cười nói: “Chuyện xưa này còn dài hơn, đó là một cái pháp bảo nhưng cũng là một phong ấn, có nó, ta mới có thể đợi đến tận bây giờ.”

Phó Du Nhiên còn chưa hiểu trắng đen, nhưng Huyền Sắc cũng đã không muốn nhiều lời nữa, Tề Diệc Bắc kéo Phó Du Nhiên lắc đầu với nàng một cái, mặc kệ là Liên Hoa cùng Tử Mặc, hay là Huyền Sắc cùng Tề

Vũ Tây, bọn họ đã đánh mất quá nhiều rồi, từ nay về sau điều bọn họ cần làm chính là quý trọng lẫn nhau, về phần chuyện xưa thắm đẫm máu và nước mắt, không đề cập tới cũng được.

Truyện thuyết phải có màu sắc huyền bí mới mỹ lệ, hãy để cho tình yêu say đắm ngàn năm này biến thành truyện thuyết lưu truyền lại đi, ba phần huyền bí, bảy phần mỹ lệ

111. Chương 110: Đời Người Luôn Luôn Có Sầu Thảm

Edit: Ha Phuong

Về phần tương lai Tề Vũ Tây Chúng ta chỉ có thể hy vọng không phải vì hắn đã từng trốn tránh mà bị cái tên Huyền Sắc phi nhân tính kia hành hạ.

Vốn là một mối hôn sự thật tốt cuối cùng vì cả tân lang lẫn tân nương đồng thời mất tích mà thất bại, cũng may còn có một phong thư của Huyền Sắc để lại nên mới cứu vãn được mặt mũi của triều đình, không phải do tân nương tử đào hôn mà là Tam hoàng tử Đại Tấn đi tu tiên, đây là một cơ hội trời định, khó trách Quốc sư đại nhân không cho Ung vương thành thân sớm, thì ra là chính là vì cái này.

Mặc dù con dân Đại Tấn đều là người thuần phác nhưng cũng không nhịn được truyền miệng với tốc độ thần kỳ, khi chuyện này truyền tới nước Ngụy thì đã biến thành phiên bản Ung vương Điện hạ là Đại La Kim Tiên, vì trong yến tiệc của Ngọc Hoàng Đại đế làm đổ chén ngọc nên bị Ngọc đế trách phạt xuống nhân gian chịu khổ, Quốc sư đại nhân chính là người được Ngọc đế phái hạ phàm để đốc thúc Ung vương. Nay đã chịu đủ hình phạt nên Ngọc đế đặc lệnh cho giáng hiện tượng mưa sao băng, nghênh đón hai vị Tiên nhân trở về Thiên Đình ..Vân ..Vân. Trên cơ sở này, mỗi người đều có phiên bản khác nhau, tuy là như thế nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến người kể lại câu chuyện sống động như thật, nước miếng văng tứ tung, cứ như là chính mắt hắn trông thấy vậy.

Về phần Cố Khuynh Thành, có người nói nàng được Thần Tiên điểm hóa, đã cùng nhau thăng thiên, cũng có người nói nàng đã thấu hiểu bộ mặt của nhân thế nên một lòng muốn quy y cửa Phật, lại có người nói thật ra nàng đã lặn lẽ gả cho người ta, cùng phu quân ngao du sơn thủy, tiêu dao cả đời.

Mặc kệ nói thế nào thì chuyện dây dưa lâu như vậy rốt cuộc cũng có kết quả, mình có được hạnh phúc đương nhiên cũng hi vọng người khác cũng hạnh phúc giống như mình, sau khi Phó Du Nhiên đưa tiền Mộc Thanh Y và Cố Khuynh Thành đi thì cũng được nhàn rỗi mấy ngày, sau đó vội vàng đi lấy mấy vị thuốc mà Huyền Sắc đã bày cho nàng để bào chế ra thuốc dưỡng nhan, còn Tề Diệc Bắc do vào cái hôm mưa sao băng ấy đã phạm vào một sai lầm và đang chờ được xem xét nên mấy ngày nay vẫn biểu hiện rất tốt, lúc lâm triều cũng rất cao hứng, hết giờ liền lập tức hồi cung.

Nhưng mà hôm nay.

Phó Du Nhiên liếc thấy thời gian đã là chậm hơn hai khắc đồng hồ, không phải Phó Du Nhiên hẹp hòi mà là gần đây bên Vân Lang các liên tục có chuyện, không biết Nguyệt Hoa uống lộn thuốc gì, không phải nhức đầu chính là nóng óc, cũng may khi Tề Diệc Bắc hồi cung sẽ lần cần Phó Du Nhiên nên cũng không đến đó, ai biết hôm nay bên đó lại giở mảnh khốe gì?

Đang suy nghĩ thì thấy Tề Diệc Bắc đi vào, Phó Du Nhiên mặt mày hớn hở ra nghênh đón, Tề Diệc Bắc thấy vậy buồn cười nói: “Sao hôm nay nàng vui vẻ thế? Hôm nay thành quả của Phó thần y như thế nào rồi?”

Phó Du Nhiên lập tức giống như dâng vật quý lấy ra một viên thuốc gần bằng quả trứng gà, “Gần đây ta đang cải tạo lại Thanh tâm đan, một viên có giá tiền rất phải chăng, trọng lượng vừa đủ, bảo đảm bán chạy.”

Tề Diệc Bắc im lặng một lúc mới lên tiếng: “Nàng tính mang đi bán thật à?”

“Ta không đem bán thì mấy vị Tần phi trong hậu cung cũng sẽ biết mà đến, tới lúc đó họ lại nói ra một đồng nhân tình khiến ta phải hao tiền tốn bạc mà làm cho họ, ta không muốn như vậy đâu.”

“Tùy nàng vậy.” Tề Diệc Bắc vắn vắn eo rồi ngã xuống giường, “Không biết sao mà ta thấy mệt mỗi quá.”

Phó Du Nhiên khấn trương nói: “Mau truyền thái y xem thử”

“Không cần.” Tề Diệc Bắc chống người ngồi dậy, gấp rút nói: “Có lẽ là buổi chiều vận động nhiều quá nên hơi mệt mỗi.” Lại như thở dài nói: “Thái tử điện hạ xưa nay thân thể vốn hư nhược, lại bị Thái tử phi như lang như hổ nghiền ép mỗi đêm, thật là đáng thương.”

Phó Du Nhiên hơi đỏ mặt bĩu môi khinh thường, Tề Diệc Bắc cười tủm tỉm kéo nàng đến bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Cũng nỗ lực lâu như vậy rồi nên không chừng trong bụng nàng đã có rồi đấy.”

Phó Du Nhiên cúi đầu nhìn qua bụng mình, đỏ mặt lắc đầu nói: “Nào có dễ dàng như vậy? Nguyệt Hoa đã theo chàng lâu như vậy mà cũng chưa có động tĩnh gì, ta cũng chỉ mới một thời gian thôi mà?”

Tề Diệc Bắc kéo nàng vào trong lòng khẽ vuốt ve mu bàn tay của nàng rồi cười nói: “Con nôi dòng của ta, chỉ có thể do người con gái ta thích mới có thể dưỡng dục, ta không muốn tương lai giống phụ hoàng có nhiều con trai như vậy, bề ngoài có vẻ sống yên ổn với nhau nhưng kì thực từng người luôn luôn tranh đấu gay gắt.”

Phó Du Nhiên cũng hiểu, nàng uất ức nở nụ cười châm biếm, lại nói: “Nếu ta sinh quá nhiều con trai vậy chẳng phải chúng nó cũng sẽ đấu tranh với nhau sao?”

Tề Diệc Bắc lật người đè nàng dưới thân mình rồi mập mờ nói: “Vậy chỉ cần sinh một đứa thôi nhé?”

Nhận thấy được hành động của Tề Diệc Bắc, Phó Du Nhiên vội vàng đẩy hắn ra, “Mới vừa rồi còn nói mệt mỗi, đảo mắt đã lại tấy máu tay chân, chàng mau ngủ đi, cũng nên nghỉ ngơi một chút.” Nói xong nàng đứng dậy xuống giường, đi đến trước gương chải tóc, thật ra thì trong lòng nàng có một ý tưởng nhưng không muốn nói ra.

Đội Tề Diệc Bắc kể vị, cho dù tính cả Tiết Huyền Ninh và Yến Bội Nhược, một hậu ba phi thì vẫn còn rất ít, bây giờ trái tim của Tề Diệc Bắc đang đặt trên người nàng nhưng ai có thể bảo đảm sau này “Tỷ muội” nhiều lên, Tề Diệc Bắc sẽ không phân tâm?

Nàng thật sự thấy rất mâu thuẫn, người cường thế như Hoàng hậu nương nương cũng không thể ngăn cản tam cung lục viện ngày càng lớn mạnh của Chiêu Thái đế, tuy Chiêu Thái đế đối với Hoàng hậu cũng coi như một mảnh tình thâm nhưng khi Phó Du Nhiên chính mắt thấy được cung Cự Sương, chính mắt thấy được một khu rừng Phù Dung kia, nàng lại cảm thấy, ít nhất ở trong một khoảng thời gian, lòng của Chiêu Thái đế đã rời xa Hoàng hậu, nếu như không phải Dung phi đã mất thì tình thế trong cung có lẽ đã là một quang cảnh khác. Tương lai sau này nếu nàng gặp phải chuyện giống vậy thì nàng nên làm gì? Còn có thể giống như bây giờ giận dữ chạy ra khỏi cung, dùng cái tính tình trẻ con này để phát tiết sự buồn bực trong lòng sao?

Miền cưỡng cười cười, Phó Du Nhiên đột nhiên cảm thấy bản thân buồn lo vô cớ, Cố Khuynh Thành nói rất đúng, hái hoa phải hái liền tay chớ để lâu ngày lại bẻ cành không. Chỉ cần quan tâm thật tốt chuyện trước mắt, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, tương lai, cho dù có một ngày như vậy thì nàng vẫn tin tưởng Tề Diệc Bắc đối với nàng. Chắc cũng là đặc biệt nhất chứ?

“Đang nghĩ gì thế?” Tề Diệc Bắc đột nhiên ôm lấy Phó Du Nhiên từ phía sau, “Sao lại ngẩn người như vậy?”

Phó Du Nhiên tự cười thầm chính mình, đã gả làm vợ người ta rồi còn cứ lo trước lo sau như vậy, đây cũng không phải là tác phong của Phó trại chủ, hít một hơi, lần nữa phần chấn tinh thần, Phó Du Nhiên cười nói: “Sắp tới sinh nhật Hoài vương phải không?”

Tề Diệc Bắc hơi không vui nói: “Ngẩn người lâu như vậy là do nàng đang nghĩ đến chuyện này à?”

Phó Du Nhiên buồn cười: “Đội sau sinh nhật Hoài vương thì Hi Nguyệt sẽ rời kinh, ta phải tính toán lại ngày giờ để dành trước hậu lễ cho nàng ấy.”

“Như vậy cũng tốt.” Tề Diệc Bắc ngồi thẳng lên, “Gần đây hấn khiêm tốn không ít, ta rút cuộc vẫn cảm thấy có chỗ không đúng lắm, Hi Nguyệt đi cũng tốt, tránh khỏi tương lai các nàng không thoải mái bởi vì quan hệ giữa ta và Tề Thụy Nam không tốt.”

Phó Du Nhiên nhíu mi nói: “Có nghiêm trọng như thế không? Tề Thụy Nam thật muốn làm Thái tử ư?”

Tề Diệc Bắc lắc đầu, “Hấn không muốn làm Thái tử mà muốn làm Hoàng thượng.”

Phó Du Nhiên hoảng hốt, “Quyền lực với nam nhân mà nói thật sự quan trọng như vậy à? Nếu chàng không phải là Thái tử thì cũng sẽ trăm phương ngàn kế cướp lấy vị trí này sao?”

“Ta chưa từng nghĩ đến vấn đề này.” Nét mặt Tề Diệc Bắc thản nhiên, “Từ lúc ra đời ta đã là Thái tử nên không biết cảm thụ của bọn hấn.” Lại hừ cười châm biếm, mỉa mai nói: “Có lẽ khi nàng gặp phải tình trạng đi đến đâu cũng bị người nhà mình chen ép giẫm lên đầu mình thì sẽ có cảm giác như vậy thôi.”

“Không phải chàng không bằng người khác, chàng chỉ là không có cơ hội.” Phó Du Nhiên nhìn hấn nói: “Như lần tuần tra trước không phải chàng nói rất tốt sao? Còn thay mặt phụ hoàng gặp mặt các ông chủ của các hiệu buôn xuất sắc, kêu gọi dân chúng quyên góp làm từ thiện, những chuyện này chàng đều làm rất tốt đấy thôi.”

Tề Diệc Bắc im lặng một hồi lâu, trên mặt hiện ra chút lúng túng, Phó Du Nhiên lại kéo tay của hấn, nghiêm túc nói: “Khi còn bé, cha ta dạy ta tập võ, bắt ta mỗi ngày ba lần duy trì tư thế trung bình tấn, chàng cũng biết việc này vốn rất buồn tẻ, hơn nữa thấy cũng không có ích gì nhưng cha ta nói, nếu như ngay cả việc cơ bản nhất cũng làm không được thì sao có thể học tập được những điều cao thâm hơn? Cũng giống như chàng vậy, những thứ này tuy đều là những chuyện nhỏ không đáng nói đến, nhưng phụ hoàng đều thấy ở trong mắt, chuyện nhỏ lo không xong thì sao lo được cả thiên hạ, hôm nay tuổi của phụ hoàng còn đang rất cường thịnh nên thời gian học tập của chàng còn rất dài, nếu như ngay cả những chuyện nhỏ nhặt này cũng làm không xong, phụ hoàng làm sao yên tâm đem thiên hạ này giao lại cho chàng được?”

Tề Diệc Bắc gật đầu, “Không sai, đúng là như vậy.” Nói xong vô vô làm rối loạn mái tóc của Phó Du Nhiên, cười nói: “Phó thần y lại biến thành Phó phu tử rồi, nói đến đạo lý cũng liến thoắng cứ như đúng rồi.”

Phó Du Nhiên ngượng ngùng nói: “Thật ra thì những thứ này chàng đều hiểu, ngược lại là ta nói nhảm rồi.”

“Ta hiểu, Lão sư cũng cùng ta nói qua, có điều cũng không nói một cách cảm động như nàng.”

Đại khái đây chính là lời ngon tiếng ngọt đây hả? Nhưng mà Phó Du Nhiên vẫn thấy ngọt đến tận đáy lòng.

Lại qua hai ngày, lúc này đã đến hạ tuần tháng mười hai, cách ngày sinh của Hoài vương cũng không còn mấy ngày, Phó Du Nhiên đặc biệt kêu Tề Diệc Bắc lựa ra vài món tinh phẩm từ trong hộp đồ nghề của nàng, lại gia tăng chế luyện viên thuốc Thanh tâm đan siêu cấp lớn, đang tính toán làm thế nào để vận chuyển ra khỏi cung thì thấy Tiểu An Tử mang đến một phong thư, nói là Lâm Hi Nguyệt đưa vào cung.

Phó Du Nhiên đầy bụng nghi ngờ, có chuyện gì trực tiếp vào cung hoặc là sai người nhắn lại để nàng xuất cung ra ngoài gặp là được, còn bày đặt học vẽ nho nhã phi hồng truyền thư của người ta nữa chứ?

Nhanh chóng xé phong thư nhìn qua một lần, xem xong vẻ mặt Phó Du Nhiên hơi cổ quái, hôm nay Tề Diệc Bắc đã theo Chiêu Thái đế tuần tra ở các bộ, người viết thư rõ ràng cho thấy đã đặc biệt chọn thời gian này để đưa thư, tại sao?

Suy nghĩ một hồi lâu, Phó Du Nhiên đứng lên nói: “Lấy một hộp Thanh tâm đan ra đây đi, ta muốn đến thỉnh an mẫu hậu.”

Tiểu An Tử vội đi chuẩn bị, lấy hộp đan được ra ngoài rồi theo Phó Du Nhiên ra khỏi Đông Cung, đi đến cung Tử Hòe.

Lúc hai người đi gần tới ngự hoa viên thì Phó Du Nhiên đột nhiên hỏi “Mang theo bao nhiêu viên Thanh tâm đan?”

Tiểu An Tử vội mở hộp ra, Phó Du Nhiên nhìn qua rồi nói: “Quá ít, quên mang theo để tặng Thục phi nương nương rồi, người trở về lấy đi, ta ở đây chờ người.”

Tiểu An Tử cũng không nghĩ quá nhiều, dạ một tiếng rồi chạy đi như bay, Phó Du Nhiên rảnh rang đi vào Ngự Hoa Viên, lơ đãng nhìn chung quanh như đang tìm thứ gì đó, rồi cuộc ánh mắt của nàng dừng lại vào một bóng dáng mặc triều phục đang đứng cách đó không xa.

Người nọ quay đầu lại, Phó Du Nhiên mỉm cười nói: “Trời lạnh như thế này mà Hoài vương Điện hạ vẫn có nhã hứng ngắm cảnh.”

112. Chương 111: Đề Nghị Của Hoài Vương

Edit: Ha Phuong

Người nọ không phải ai khác mà chính là Tề Thụy Nam, thấy Phó Du Nhiên, hắn khẽ mỉm cười gật đầu ý bảo, “Thái tử phi đã lâu không gặp?”

Phó Du Nhiên cười cười, “Hoài vương Điện hạ tới tìm ta không phải chỉ muốn chào hỏi thôi chứ?”

“Dĩ nhiên không phải, ” Tề Thụy Nam giơ tay run run đi đến một gốc cây mai phủ đầy tuyết, “Hôm nay hẹn cô đến đây là muốn thương lượng với cô một chuyện.”

Trong đầu Phó Du Nhiên đầy dấu chấm hỏi, nghi ngờ nhìn hắn, Tề Thụy Nam thản nhiên nói: “Hôn sự của Hi Nguyệt.”

Phó Du Nhiên nhăn mày, “Rốt cục huynh muốn nói cái gì?”

“Ta muốn biết trước, vì Hi Nguyệt, cô có thể bỏ ra bao nhiêu?”

Phó Du Nhiên không hiểu ý nghĩa trong lời hắn nhưng vẫn nói: “Tất cả.”

Tề Thụy Nam khẽ gật đầu, “Hi vọng lời cô nói là lời thật lòng.”

Phó Du Nhiên nghi ngờ càng nặng, không nhịn được tiến lên một bước nói: “Rốt cuộc là chuyện gì huynh cứ nói thẳng đi, có liên quan đến Hi Nguyệt sao?”

“Không sai.” Tề Thụy Nam mặt không đổi sắc nói: “Ta có thể cưới nàng ấy làm phi.”

Phó Du Nhiên trợn tròn mắt: “Huynh nói cái gì?”

Tề Thụy Nam không lập lại chỉ thản nhiên cười cười, “Nói đến đây, cũng khiến ta hơi khó xử chút, ta vốn có điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Trong lòng Phó Du Nhiên thầm nhủ, mình cũng không có gì đáng giá để hắn chịu dùng chuyện này để trao đổi điều kiện, chẳng lẽ là muốn mình mưu hại Tề Diệc Bắc?

“Ta muốn một món đồ vật của cô.”

“Đồ... đồ gì?” Không phải là muốn mạng Tề Diệc Bắc chứ?

“Một khối tử tinh.”

Trái tim Phó Du Nhiên đang gõ trống vừa nghe vậy không khỏi sửng sốt, “Tử tinh?”

Tề Thụy Nam khẽ gật đầu, “Có một lần cô giao cho Hi Nguyệt mang ra khỏi cung đó.”

Phó Du Nhiên nhìn hắn hồi lâu, “Huynh nói huynh muốn cưới Lâm Hi Nguyệt chỉ vì khối tử tinh này?”

Tề Thụy Nam nhẹ nhàng cười, “Nàng ấy là bạn thân giao tử thuở nhỏ với cô, chỉ muốn một khối tử tinh làm đồ cưới cũng không tính là quá đáng chứ?”

Phó Du Nhiên càng nghĩ càng mơ hồ, mặc dù đó quả thật là một bảo bối nhưng sao Tề Thụy Nam lại đem nó làm điều kiện để cưới Lâm Hi Nguyệt?

“Là nàng ấy muốn sao? Vậy nàng ấy có thể trực tiếp tới tìm ta.”

“Chuyện này nàng ấy không cần phải biết.” Trên mặt Tề Thụy Nam vẫn là vẻ thản nhiên, “Nếu như cô đồng ý thì đến lúc đó cứ đưa tử tinh cho nàng ấy, không cần nói chuyện hôm nay chúng ta gặp gỡ.”

“Huỳnh. Rốt cuộc có mục đích gì?”

Tề Thụy Nam lại nói: “Ta không muốn nói dối lừa cô, khối kia tử tinh có lai lịch lớn, ở trong tay cô cũng không có tác dụng gì, nhưng nếu ở trong tay ta lại có chỗ hữu dụng rất lớn.”

“Chính là vì cái này huỳnh mới muốn cưới Hi Nguyệt sao?” Phó Du Nhiên bực bội nói: “Nếu như huỳnh không thích Hi Nguyệt, coi như huỳnh có cưới nàng ấy thì nàng ấy cũng chẳng vui vẻ gì. Nàng ấy đã quyết định rồi đi, huỳnh cũng đừng nên đi trêu chọc khiến nàng ấy phải đau lòng nữa.”

“Không có ta, cô cho rằng cuộc đời này nàng ấy sẽ vui vẻ sao?” Tề Thụy Nam nghiêng mặt đi, nhìn hồng mai trên cành, “Huống chi. Ai nói ta không thích nàng ấy?”

Dáng vẻ lạnh nhạt kia khiến Phó Du Nhiên không phân rõ được thật giả, Tề Thụy Nam lại nói: “Ứng thuận hay không đều xem quyết định của cô, cho dù ta thích nàng ấy, lập hay không lập phi đối với ta mà nói cũng không có khác nhau quá nhiều, còn ba ngày nữa chính là sinh nhật của ta, trước lúc đó, ta hi vọng nghe được đáp án của cô.”

Tề Thụy Nam xoay người muốn rời khỏi, nhưng mới đi hai bước lại dừng lại, “Trước khi cô đồng ý ta có thể yêu cầu cô giữ bí mật được không? Bao gồm cả Tề Diệc Bắc và Hi Nguyệt, không cần nói với bất kỳ ai chuyện ngày hôm nay. Nếu không. Hi Nguyệt sẽ đau lòng.”

Nghe Tề Thụy Nam một lời nói hai nghĩa, một nỗi tức giận từ từ dâng lên trong lòng Phó Du Nhiên, nàng cảm thấy bóng lưng cao ngất kia đột nhiên trở nên đáng ghét, nàng cắn răng nghiêng lợi nói: “Uổng cho ta vẫn coi huỳnh là thần tượng, nhưng hành động và việc làm ngày hôm nay của huỳnh đã phá hủy toàn bộ ấn tượng tốt đẹp về huỳnh ở trong lòng ta!”

Tề Thụy Nam xoay người lại, vẻ mặt hơi tối tăm, “Tề Diệc Bắc không nói cho cô biết sao? Ta xưa nay đã như vậy, có điều bề ngoài khá một chút, chiếm tiện nghi thôi.”

“Ta sẽ không đồng ý với huỳnh, Hi Nguyệt cũng sẽ không gả cho huỳnh, loại người như huỳnh hoàn toàn không xứng cưới Hi Nguyệt làm vợ.”

“Vậy sao?” Tề Thụy Nam nở một nụ cười rực rỡ, vững vàng bước về phía trước, “Có lẽ cô nên suy tính cho Hi Nguyệt một chút, nàng ấy gả cho ta thì chính là thê tử của ta, ta đương nhiên sẽ quan tâm đến yêu nàng ấy, khiến nàng ấy vui vẻ hạnh phúc cả đời.” Hắn nói xong liền quay đầu lại, đưa lưng về phía Phó Du Nhiên phất phất tay, “Buổi trưa ba ngày sau ta sẽ ở đây chờ đáp án của cô.”

Nhìn theo bóng dáng Tề Thụy Nam biến mất không thấy gì nữa, Phó Du Nhiên đầy bụng tâm sự ra khỏi Ngự Hoa Viên, Tiểu An Tử đang đợi ở bên ngoài trông thấy Phó Du Nhiên vội vàng tiến lên, Phó Du Nhiên tâm tình không tốt khoát tay nói: “Cái này người đưa đến cung Tử Hòe đi, nói ta không thoải mái, ngày khác lại đến thỉnh an.”

Tiểu An Tử vội nói: “Điện hạ khó chịu chỗ nào ạ?”

“Không có việc gì.” Phó Du Nhiên thờ ơ nói: “Đi đi. Ta trở về nghỉ một lát là tốt, đưa đồ xong thì người sai người xuất cung truyền lời nói Lâm cô nương đến Đông cung một chuyến.”

Tiểu An Tử vâng dạ liên tục, sau khi Phó Du Nhiên trở lại bên trong tấm cung liền ngồi trước cửa sổ ngắm người, khối tử tinh kia là cha đưa cho nàng, nó còn có ý nghĩa là một vật kỷ niệm, hơn nữa nhìn dáng vẻ cũng cất giấu một giá trị không nhỏ, nhưng nếu như Lâm Hi Nguyệt muốn thì nàng sẽ không do dự. Nhưng dùng cái này để trao đổi hạnh phúc cả đời Lâm Hi Nguyệt? Thấy thế nào đều có vấn đề, huống chi Tề Thụy Nam thật sẽ giống như những gì hắn nói sao? Sau khi cưới Lâm Hi Nguyệt sẽ chuyên tâm đối với nàng ấy, làm cho nàng ấy hạnh phúc sao?

“Này!”

Bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói dọa Phó Du Nhiên giật mình, Lâm Hi Nguyệt cười cười ngồi xuống bàn, “Đang nghĩ gì thế?”

Kéo Lâm Hi Nguyệt ngồi xuống, Phó Du Nhiên nghiêm mặt nói: “Nếu như Hoài vương muốn thành thân với mi...mi có vui vẻ không?”

Gương mặt Lâm Hi Nguyệt lập tức sung huyết đỏ bừng, “Mi...mi nói những cái gì đó, chúng ta cũng không có xảy ra chuyện gì, hửn, hửn sao phải lấy ta.”

Có mùi vị mờ ám! Phó Du Nhiên chợt đứng lên nhìn chăm chăm Lâm Hi Nguyệt quát: “Mi. Rốt cuộc mi và hửn là thế nào? Có phải thất thân rồi không?”

Lâm Hi Nguyệt vội vàng chạy ra đóng chặt cửa điện lại rồi nghiêm mặt nói: “Mi nhỏ tiếng chút, nói bậy bạ không à, làm gì có chuyện gì.”

“Không có sao mi bày ra bộ dáng này hả?” Phó Du Nhiên nhìn hai gò má đã đỏ ửng của Lâm Hi Nguyệt, than thở một tiếng rồi ngồi xuống, “Xong rồi xong rồi, để cho hửn được như ý rồi.”

Lâm Hi Nguyệt không nói hai lời vỗ lên cái ót của Phó Du Nhiên, trợn trắng mắt nói: “Ban ngày ban mặt còn nói mớ à, mi cho là ta sẽ ngu ngốc giống như mi sao?”

Phó Du Nhiên chớp chớp mắt, “Vậy rốt cuộc là như thế nào?”

Lâm Hi Nguyệt nhăn nhó ngồi xuống, nhỏ giọng nói: “Đêm hôm đó không phải đi ngắm sao sao? Lúc đó. Có hôn một cái.”

Phó Du Nhiên nổi trận lôi đình, khó trách Tề Thụy Nam lại không hề sợ hãi như vậy! Nàng xốc Lâm Hi Nguyệt quăng mạnh lên giường, không nói hai lời nhào tới vạt áo Lâm Hi Nguyệt.

Lâm Hi Nguyệt sợ hết hồn la oai oái: “Làm gì vậy?”

“Cởi quần áo! Kiểm tra!”

“Mi điên rồi à?”

Phó Du Nhiên ra vẻ từng trải nói: “Không cần cởi hết, chỉ cần trễ cổ áo xuống một chút thôi, ta chỉ muốn nhìn cổ và bả vai của mi.”

Trên mặt Lâm Hi Nguyệt lại leo lên một chút sắc hồng, nắm chặt cổ áo lớn tiếng nói: “Ta nói không có tức là không có, chỉ hôn một cái thôi, mi cho rằng Tề Thụy Nam là Tề Diệc Bắc sao? Hửn không có hảo sắc như vậy.”

“Mi biết rõ nhĩ!” Phó Du Nhiên thở phì phò ngồi trở lại, “Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, đừng nhìn cái vẻ đẹp dễ của hửn mà bị lừa, nói không chừng bên trong lòng của hửn đều là đen tối.”

Lâm Hi Nguyệt nhú mày ngồi vào bên cạnh bàn nói: “Mi làm sao vậy? Có phải là hửn và lão Tề xảy ra xung đột gì không?”

Phó Du Nhiên ngẩng đầu nhìn Lâm Hi Nguyệt hồi lâu rồi thở dài thật mạnh, lắc lắc đầu nói: “Không có, vẫn là câu nói kia, nếu như hửn muốn cưới mi thì mi có vui vẻ không?”

Lâm Hi Nguyệt có một nháy mắt mất hồn nhưng rất nhanh cười nói: “Vậy phải xem vì sao hửn muốn cưới ta, nếu như hửn thật lòng với ta, ta đương nhiên vui vẻ.”

“Nếu như hửn có mục đích thì sao?”

“Mục đích gì?”

Phó Du Nhiên chợt dạ cười gương hai tiếng, “Thuận miệng thôi, chỉ là ta cảm thấy mi đừng nên hăm vào quá sâu, Tề Thụy Nam tuyệt đối không đơn giản giống chúng ta nhìn thấy như vậy đâu.”

Lâm Hi Nguyệt cười có chút cô đơn, “Nhưng đã là con người thì chắc chắn sẽ có khuyết điểm có ưu điểm, nếu như mi thật lòng đợi một người, sẽ phải lưu tâm đến ưu điểm của hửn, giúp đỡ hửn trừ bỏ những khuyết điểm.”

“Hi Nguyệt.” Phó Du Nhiên nắm tay của Hi Nguyệt, “Mi cảm thấy hửn. Thích mi sao?”

Lâm Hi Nguyệt suy nghĩ một hồi rồi khẽ cười nói: “Người kia, nhìn thì có vẻ như gần gũi nhưng thật ra thì tính tình đậm bạc cực kì, trong lòng cự tuyệt người bên cạnh thân cận, nhưng mà chuyện hần đã đáp ứng ta thì ngược lại chưa từng nuốt lời.”

“Mi thật rất thích hần sao?”

Lâm Hi Nguyệt cười cười, “Mi làm sao vậy? Cứ hỏi vấn đề này mãi.”

Phó Du Nhiên lắc đầu, “Không có, chỉ xem mi có đột nhiên thay đổi chủ ý muốn ở lại kinh thành hay không thôi.”

“Giữa chúng ta sẽ không có kết quả, ta cần gì phải lãng phí thời gian.” Nói xong những lời này, Lâm Hi Nguyệt trầm mặc hồi lâu mới miễn cưỡng cười nói: “Nghe nói mi đã chuẩn bị không ít đồ cưới cho ta, giờ cho ta xem trước được không?”

“Nóng lòng gì chứ? Sớm muộn gì cũng sẽ là của mi.” Tâm tình Phó Du Nhiên đột nhiên trở nên bình tĩnh rất nhiều, “Bất kể như thế nào, ta đều hi vọng mi có được hạnh phúc.”

Lâm Hi Nguyệt cười cười, đột nhiên khẽ cúi người nhẹ nhàng ôm lấy Phó Du Nhiên, nhỏ giọng nói: “Du Nhiên, ta rất hâm mộ mi đấy, lão Tề là một nam nhân tốt, mi nhất định phải nắm chặt lấy hần đấy.”

Phó Du Nhiên khẽ gật đầu kiên định nói: “Mi không phải cần phải hâm mộ ta, mi về sau sẽ hạnh phúc hơn.”

Lâm Hi Nguyệt “Ừ” một tiếng, hai người cứ như vậy ôm nhau, qua thật lâu, Lâm Hi Nguyệt mới buông tay ra, cười đùa nói: “Đồ cưới sớm đưa ta chuyên chở ra ngoài nha, chờ trải qua sinh nhật của hần thì ta sẽ rời đi, lúc đó mi cũng không cần phải đi đưa tiễn ta, gả cho người ta rồi cũng trở nên sướng sướng hơn, khiến ta nổi cả da gà.” Dứt lời lại thở dài, “Hy vọng có thể nhanh chóng trở về hầu hạ Lâm đại trại chủ, sau này muốn gặp hần chắc chắn sẽ rất khó khăn, xa thế kia.”

“Hi Nguyệt.”

Lâm Hi Nguyệt cười nói: “Làm gì mà giống như oán phụ vậy? Cẩn thận khiến lão Tề nhìn thấy lại quăng mi đi ôm tiểu thiếp khác đấy. Yên tâm đi, ta sẽ mau sớm mang chồng cùng đi báỉ phỏng Thái tử phi điện hạ.”

Phó Du Nhiên cười cười, “Mi đừng an bài mọi việc sớm như vậy, việc đời khó đoán, nói không chừng đến lúc đó mi cũng không đi đấy.”

Thấy ánh mắt thăm hỏi của Lâm Hi Nguyệt quăng tới, Phó Du Nhiên cười khanh khách nói: “Đi thôi đi thôi, đồ cưới hai ngày nữa sẽ được chuyển đến, đảm bảo mi sẽ hài lòng.”

Trong mắt Lâm Hi Nguyệt đã thấy lệ quang lóe lên, nàng quay đầu lại đi thật nhanh ra cửa, trong miệng vừa mắng: “Thật là một đứa bạn không có nghĩa khí, nhanh như vậy liền đuổi ta đi, cô nãi nãi ta cũng không phụng bội nữa, lần sau trở lại, ta muốn nhìn thấy tiểu cháu ngoại, hai người cố gắng lên.”

Nhìn theo bóng lưng Lâm Hi Nguyệt đi ra cửa, Phó Du Nhiên thở dài thật sâu, cuối cùng cười lẩm bẩm: “Có mấy ngày, đi đâu lấy ra cháu ngoại i bồng?”

113. Chương 112: Bí Mật Tử Tinh (Một)

Buổi tối hôm đó, sau khi Tề Diệc Bắc trở lại, mấy lần Phó Du Nhiên muốn nói chuyện này với hần nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, mà hình như Tề Diệc Bắc cũng không hiểu rõ về khối Tử tinh lắm, ngược lại Mặc Yến Thần hiểu rõ hơn, chuyện này nàng đã có quyết định, nhưng trước đó ít nhất nàng phải tìm hiểu lý do vì sao Tề Thụy Nam lại muốn có được khối tử tinh này đến thế.

Phó Du Nhiên lật người dựa sát vào lòng Tề Diệc Bắc, hành trình ngày hôm nay có lẽ khiến hân hoi một mỗi, nửa ngủ nửa tỉnh ôm chặt Phó Du Nhiên rồi đặt một cái hôn nhẹ lên trán nàng, khoe môi khẽ nâng lên có vẻ tâm tình không tệ.

Phó Du Nhiên buồn cười nhìn hân, bộ dáng này của hân giống hệt một đứa bé, hai hàng lông mày đen nhánh như mực phác họa thành một hình dáng hoàn mỹ trên đôi mắt. Hàng lông mi thật dài nương theo đôi mắt đẹp khiến Phó Du Nhiên phải ghen tị, lại nhìn đến chiếc mũi, không hết sức cao thẳng nhưng lại tuấn tú hoàn mỹ giống như được đắp nặn, đôi môi đầy đặn cân đối giống như âm thầm mời gọi Phó Du Nhiên.

Nàng nhẹ nhàng dán lên môi của hân, lồng ngực Tề Diệc Bắc khẽ run lên, hân cười hé mở đôi mắt, đối khách làm chủ tỉ mỉ thưởng thức sự ngọt mềm đưa tới cửa. Rồi chợt nghiêng người, áp Phó Du Nhiên dưới thân nỉ non nói: “Có muốn hay không.”

Phó Du Nhiên lần nữa dang lên đôi môi của mình nhưng lại ngăn trở động tác tiếp theo của Tề Diệc Bắc, cả người rúc vào Die nda nl e q u u ydo n sau trong lòng hân, ôm chặt hân nói: “Ta thật sự rất hạnh phúc.”

Bàn tay Tề Diệc Bắc khẽ vuốt ve bên eo Phó Du Nhiên, cảm thụ sự ấm áp cách một lớp quần áo, cuối cùng không nhịn được đưa tay thăm dò vào trong váy áo, trực tiếp chạm lên da thịt trơn bóng nhẵn mịn, nụ hôn khẽ không ngừng rơi hai bên má và tai của nữ tử trong lòng, “Bây giờ vẫn chưa coi là hạnh phúc nhất đâu, chờ qua năm ta sẽ cho nàng một sự ngạc nhiên, khi đó nàng sẽ biết thế nào là hạnh phúc nhất.”

Phó Du Nhiên tò mò hỏi: “Ngạc nhiên gì thế?”

Tề Diệc Bắc cười nhẹ, “Đã nói là sự ngạc nhiên thì sao có thể nói cho nàng biết trước được.”

“Nói cho ta biết đi, ta bảo đảm giữ bí mật mà.”

Tề Diệc Bắc bật cười thành tiếng, bàn tay dần dần dời lên bên trên che phủ tại nơi mềm mại của nàng, Phó Du Nhiên muốn ngăn cản nhưng đã chậm một bước, khi đầu ngón tay hân quét qua đỉnh đầu thì Phó Du Nhiên không nhịn được khẽ rên lên một tiếng, hô hấp của Tề Diệc Bắc cũng dần dần nặng nề, bàn tay nhanh chóng kéo váy áo của nàng ra, “Ta cũng sẽ giữ bí mật.”

Phó Du Nhiên không có cơ hội kháng nghị, nàng phải chuẩn bị ứng chiến, một cuộc chiến dung hợp giữa ngọt ngào và mồ hôi giống như chiến đấu thể nào cũng không biết chán.

“Diệc Bắc?” Sau khi kết thúc chiến sự Phó Du Nhiên vùi ở trong lòng Tề Diệc Bắc, kêu thử tên hân nhưng lại không nhịn được bật cười nói: “Thật không được tự nhiên.”

Tề Diệc Bắc cười tủm tỉm, “Vẫn là kêu lão Tề nghe lọt tai hơn.”

Phân phó Vinh Thăng đi lấy Die nda nl e q u u ydo n một cái khăn lụa thấm nước ấm, Tề Diệc Bắc tỉ mỉ lau sạch sẽ cả người Phó Du Nhiên rồi kéo chăn đắp kín người nàng, lúc này mới nhắc mình trưởng lên bước xuống giường tự động dọn dẹp, Phó Du Nhiên ở bên trong trướng nhìn thấy hết, trong lòng ngọt ngào như mật.

“Ngày mai ta muốn xuất cung.”

“Được.” Giọng nói của Tề Diệc Bắc từ bên ngoài trướng truyền đến, “Chờ ta hạ triều về đi cùng nàng.”

“Ừm.” Phó Du Nhiên khẽ đáp một tiếng rồi nhắm mắt lại, “Ta muốn đến gặp nghĩa phụ.”

Màn bị vén lên, Tề Diệc Bắc lần nữa thân nhiên nằm xuống bên cạnh nàng, khẽ hôn lên tóc nàng rồi nói, “Ngủ đi.”

Lại qua một hồi, Phó Du Nhiên lại nói: “Ta không muốn Hi Nguyệt rời đi.”

Tề Diệc Bắc vòng tay ôm nàng, “Đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Phó Du Nhiên không trả lời, rốt cuộc cũng ngủ thật say, Tề Diệc Bắc khẽ vuốt ve gương mặt của nàng, cười cười, “Gặp gỡ và chia lìa là điều không thể tránh khỏi, hi vọng quà tặng của ta. Nàng sẽ thích.”

Ngày hôm sau Phó Du Nhiên và Tề Diệc Bắc nhẹ nhàng ra khỏi Hoàng cung, chạy thẳng tới Mặc phủ, Mặc Vĩ Thiên không có ở trong phủ, Lâm Hi Nguyệt cũng ra ngoài từ sáng sớm, chỉ còn lại Mặc Yến Thần đang

ở trong thư phòng, thấy hai người tiến đến thì rất vui mừng, lôi kéo bọn họ nhìn trái nhìn phải, rồi nhìn phải, nhưng Phó Du Nhiên lại không yên lòng lắm nên vội tìm một cơ hội nháy mắt với Mặc Yến Thần, lại liếc mắt qua Tề Diệc Bắc, Mặc Yến Thần hơi kinh ngạc nhưng vẫn nhìn qua Tề Diệc Bắc nói: “Diệc nhi, con mau đi tìm Thiên nhi trở về hộ ta, trưa này cũng đừng về cung vội, ở lại đây cùng dùng bữa trưa luôn nhé.”

Tề Diệc Bắc sững sờ, Mặc Yến Thần cười tủm tỉm nói: “Chắc con biết nó ở đâu chứ? Đi đi.”

Giờ này thì tám phần là Mặc Vĩ Thiên đã đến Yên Phiên Tiêm thị sát rồi, Tề Diệc Bắc liếc mắt nhìn Phó Du Nhiên, Mặc Yến Thần lại nói: “Du Nhiên ở lại trò chuyện cùng ta.”

Mặc dù hoài nghi lão sư có mục đích gì đó nhưng Tề Diệc Bắc vẫn gật đầu, xoay người đi ra ngoài, Phó Du Nhiên hơi ngạc nhiên nhìn Mặc Yến Thần ở trước mặt, “Nghĩa phụ biết Mặc tiểu tử ở đâu sao?”

Mặc Yến Thần bật cười nói: “Nó tự cho là mình thông minh có thể giấu được ta, nhưng cũng may ta còn chưa biến thành một ông lão hồ đồ.”

Phó Du Nhiên cười nói: “Hắn chỉ sợ người trách phạt hắn.”

“Nó không muốn làm quan thì phải có chuyện gì để nó làm chứ, ” Mặc Yến Thần cuộn lại bức tranh chữ trong tay, “Hành nghề không phân biệt địa vị cao thấp, chỉ cần nó không cần lắm đường lối bước thì ta cũng tùy nó muốn làm gì thì làm.”

“Tiểu tử kia thật là hạnh phúc vì có được một người cha như người.”

Phó Du Nhiên cảm thán liên tục, Mặc Yến Thần chỉ cười nói: “Nói đi, tìm cách để Diệc nhi rời đi không phải chỉ để cảm thán mấy điều này chứ?”

Phó Du Nhiên suy nghĩ một lúc nhưng lại không biết làm như thế nào để mở miệng nên đành nói thẳng: “Con muốn biết khối Tử tinh của con rốt cuộc có lai lịch như thế nào.”

Mặc Yến Thần khẽ trầm ngâm rồi nâng mắt nói: “Sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?”

Phó Du Nhiên chần chừ hồi lâu cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng Mặc Yến Thần, “Có một việc, nghĩa phụ nghe xong phải đồng ý giữ bí mật giúp con, hơn nữa phải tôn trọng quyết định của con.”

Mặc Yến Thần nghi ngờ gật đầu đồng ý, lúc này Phó Du Nhiên mới thuật lại lời nói của Tề Thụy Nam, rồi sau đó lại dặn dò: “Chuyện này, trước mắt không nên nói với Tề Diệc Bắc.”

Mặc Yến Thần hơi híp mắt lại qua thật lâu cũng không nói gì, lúc sau phục hồi tinh thần lại, hỏi: “Con đã có quyết định rồi?”

Phó Du Nhiên gật đầu, “Nhưng con muốn biết lai lịch của nó, chỉ là tò mò thôi.”

Mặc Yến Thần chậm rãi mở miệng, “Phụ thân của con không nói lai lịch của khối Tử tinh cho con biết tất nhiên là vì ông ấy hi vọng cuộc sống sau này của con được tự do, không phải chịu bất kỳ trói buộc nào, nay con đã muốn biết vậy ta sẽ nói lại chuyện xưa cho con nghe, lúc đó con muốn ra quyết định cũng không muộn.”

Không biết vì sao mà trong lòng Phó Du Nhiên hơi khấn trương, nàng rót cho Mặc Yến Thần một ly trà rồi nhẹ nhàng ngồi xuống, bày tỏ chuẩn bị sẵn sàng để nghe câu chuyện xưa.

“Cái này phải nói đến chuyện xảy ra cách đây hai mươi năm.” Giọng nói của Mặc Yến Thần thật thấp khiến người ta rất hứng thú nhập tâm vào câu chuyện: “Hoàng thất nước Sở xưa nay con cháu đơn bạc, vì vậy mới có lập tiên lệ Hoàng thái nữ, chỉ là vào hai mươi năm trước lúc Sở Cảnh đế còn tại vị đã có hai người con trai là Thái tử Phó Minh và Thành vương Phó Huyền, hai người này huynh trưởng thì khiêm tốn còn đệ đệ thì cung kính, lại rất có tài cán, tương lai Thái tử kế vị, Thành vương phụ chính, tất nhiên có thể làm cho nước Sở phát triển không ngừng, Con dân nước Sở cũng đặt kỳ vọng rất cao vào hai vị này, nhưng cũng trong năm đó, hai người lại vì một nữ tử mà bất hoà, cuối cùng rơi vào kết cục là Thành vương bỏ trốn.”

Phó Du Nhiên không hiểu vì sao Mặc Yến Thần lại bắt đầu câu chuyện từ nước Sở, nhưng cũng ngạc nhiên nói: “Nữ tử kia chắc là đẹp như thiên tiên phải không?”

Mặc Yến Thần gật đầu, “Khi đó ta đang đi du lịch ở nước Sở, cũng từng được gặp mặt một lần, quả nhiên là tướng mạo đẹp như tiên.” Nói đến đây, dường như Mặc Yến Thần đột nhiên nhớ ra điều gì chân mày bất giác cau lại rồi từ từ giãn ra, âm điệu vẫn như cũ vững vàng nói: “Nói đến chuyện khi đó thì mấy ngày đêm cũng nói không xong, cho nên ta sẽ nói tóm tắt thôi.”

Phó Du Nhiên khẽ gật đầu, Mặc Yến Thần nói tiếp: “Nàng kia vốn là người được chọn trở thành Thái tử phi nhưng lại cùng Thành vương tự định chung thân cả đời, Thái tử và Thành vương vì nữ tử này mà không ai nhường ai, rốt cuộc trở thành thế như nước với lửa, lúc đó Cảnh đế liền hạ thánh chỉ cho Thái tử cùng nàng kia thành hôn, Thành vương không thể nào chịu đựng được chuyện này liền bỏ lại vương vị, mang theo nàng kia ngày đêm chạy ra khỏi Kinh thành, từ đó về sau ẩn cư biệt tích.”

Nghe thế trong lòng Phó Du Nhiên mơ hồ có một ý niệm, nhưng lại không dám khẳng định, “Hai người họ người có tình sẽ thành thân thuộc, nếu so sánh thì vương vị có là cái gì, nhưng nghĩa phụ còn chưa nói việc này và Tử tình có liên quan gì?”

Mặc Yến Thần than một tiếng, “Thái tử Phó Minh và Thành vương Phó Huyền chỉ sinh cách nhau hai canh giờ, Cảnh đế có thể nói là song hỉ lâm môn, rất vui mừng bèn tìm đến một nghệ nhân khéo léo trong dân gian để chế thành hai tín vật, trên đó được khắc lên biểu tượng của nước Sở là ‘Sở Tử’ và ‘Sở Phong’, cái Thái tử Phó Minh đeo là ‘Sở Tử’, mà cái còn lại mà Thành vương Phó Huyền đeo là.”

“Sở. Phong?” Phó Du Nhiên ngẩn ngơ thật lâu rồi hơi kích động nói: “Thành vương Phó Huyền chính là cha của con sao?”

Mặc Yến Thần không nói gì, tim Phó Du Nhiên càng đập mạnh và loạn nhịp, đột nhiên nghĩ đến bức thư pháp trong thư phòng ở Thần Phong trại, có một phần đề chữ ghi là “Nhật Tuyên”, nhật tuyên, không phải là “Huyền” sao? Vậy. Phó Nhị Thủy?

“Nữ tử kia tên gọi là gì?”

“Nàng ta tên. Hoàng Phủ Băng.”

Phó Du Nhiên đột nhiên cảm thấy chua xót, tất nhiên là không hề sai sót gì rồi, Nhật Tuyên, Nhị Thủy, bọn họ tách tên của đối phương rồi thêm vào mấy từ trên đầu, còn có câu thơ hướng tới điền viên trong bức tranh kia, chứng minh ban đầu tuy bọn họ bỏ qua vinh hoa phú quý, nhưng không hề xa rời nhau, hai tâm hồn cùng nhau gắn bó.

Hoàng Phủ Băng, nhiều năm như vậy rốt cuộc nàng cũng biết được tên mẹ đẻ của mình.

Nhìn dáng vẻ Phó Du Nhiên vừa khóc vừa cười, đáy mắt Mặc Yến Thần phủ lên một tầng buồn rầu, nhưng mà ông che giấu rất tốt, Phó Du Nhiên lại khôi phục sự bình tĩnh, nghi ngờ nói: “Nếu đây là một vật đại biểu cho thân phận, vì sao Hoài vương lại muốn có nó đến vậy?”

Mặc Yến Thần nói: “Đây cũng là do ta không sớm giải thích rõ nguyên nhân với con, chuyện Tử tình là chuyện trong Hoàng thất nên người chứng kiến không nhiều lắm, Tề Thụy Nam này. Không biết là từ chỗ nào đã biết được lại lịch của nó, cho nên mới nói với con mấy lời đó.”

Phó Du Nhiên vẫn không nghĩ ra được điều gì, Mặc Yến Thần lại nói: “Sau khi Thành vương bỏ trốn hai năm thì Sở Cảnh đế qua đời, Thái tử Phó Minh lên kế vị lấy hiệu là Huệ Đế, có điều Hoàng đế lên ngôi đã mười tám năm, hậu cung sung vào vô số mỹ nhân nhưng lại chỉ được một Trưởng công chúa, lúc Huệ Đế bệnh nặng thì Trưởng công chúa cũng bất hạnh nhiễm bệnh hiểm nghèo đi trước một bước, Huệ đế chịu đả kích to lớn này nên càng bệnh không gượng dậy nổi, đầu năm nay cũng qua đời rồi.”

Phó Du Nhiên trợn tròn mắt, đáy lòng dâng lên một ý nghĩ vô cùng đáng sợ, Mặc Yến Thần vẫn tiếp tục nói: “Hôm nay nước Sở như rắn mất đầu, để vị không có ai ngồi, trong triều chia làm hai phe, một phe nhất quyết ủng hộ phò mã của Trưởng công chúa, tuyên bố lúc còn trên đời Trưởng công chúa đã từng nhận nuôi một đứa con, hôm nay long mạch đã đứt, ngại vàng đương nhiên phải do nghĩa tử của Trưởng công chúa kế vị, mà phe còn lại do Tể Tướng nước Sở là Lệ Trạch đứng đầu, theo bọn họ nói thì huyết mạch Hoàng thất vẫn còn đó, tuy Thành vương Phó Huyền đã qua đời nhưng người còn có một người con gái lưu lạc ở nhân gian, họ một mực muốn tìm lại nữ tử đó, lập làm. Hoàng thái nữ.”

114. Chương 113: Bí Mật Của Tử Tinh (hai)

Edit: Ha Phuong

Cổ họng của Phó Du Nhiên giống như bị thứ gì chặn lại, qua thật lâu mới miễn cưỡng tìm được giọng nói của mình: “Hoàng thái nữ?”

Mặc Yến Thần không thay đổi sắc mặt khê gật đầu, “Đây cũng là nguyên nhân ta không muốn nói rõ cho con biết, Diệc nhi thân là Thái tử Đại Tấn, không nên bị cuốn vào cuộc tranh đấu của Hoàng thất nước khác, huống chi chuyện này một khi bị phơi bày, Lệ Trạch biết được tất nhiên sẽ nghĩ mọi cách đón con trở về, đến lúc đó con tới nước Sở kể vị, tương lai cùng Đại Tấn. Khó tránh khỏi có va chạm với nhau.”

Phó Du Nhiên nghe thấy mà xót xa trong lòng, biên giới ba nước Tấn -Sở -Ngụy tiếp giáp lẫn nhau, ngoài mặt đều là hoà hợp êm thấm, trong đó quan hệ giữa hai nước Tân-Ngụy tốt hơn một chút, còn có chính sách thông hôn với nhau, còn với nước Sở thì khác, người không phải phạm ta...ta cũng mặc kệ người.

“Đúng là khó lường.” Phó Du Nhiên ngơ ngác ném ra một câu, nàng vẫn cho rằng Tề Diệc Bắc đã giúp nàng nghĩ ra một thân phận khó lường, không ngờ thân phận thật sự của nàng càng thêm dọa người, một lát sau tâm tình đã dần dần bình phục, Phó Du Nhiên cười nói; “Nghĩa phụ không nói, có lẽ còn một nguyên nhân khác.”

Mặc Yến Thần cười cười, Phó Du Nhiên lại nói: “Để nước Sở loạn thêm mấy năm, Đại Tấn cũng không cần lúc nào cũng phải đề phòng người nước Sở tập kích quấy rối nữa.”

Mặc Yến Thần ngửa mặt lên trời cười dài, “Nói ra thật xấu hổ, ta đã lui về ở ẩn nên sẽ không để ý chuyện triều chính, nhưng đã dụng binh bày mưu cả đời nên có một số việc lại giống như là thói quen.”

Phó Du Nhiên lắc lắc đầu nói: “Hoàng đế Đại Tấn là bạn tri kỷ của người, người luôn vì ông ấy suy nghĩ cũng không phải là không đúng.”

Mặc Yến Thần khê gật đầu, “Hôm nay ta không còn là người trong triều nên tất nhiên có thể nói là như vậy.”

“Không ở trong triều?”

“Ở trên triều chỉ có quân thần.”

Phó Du Nhiên cái hiểu cái không khê gật đầu, lo lắng nói: “Nói như thế, Hoài vương muốn khôi tử tinh này là muốn. Muốn hoàng vị của nước Sở?”

Mặc Yến Thần cong khóe miệng, đứng dậy bước thong thả đến phía trước cửa sổ, nhìn cảnh tượng tiêu điều của mùa đông ngoài cửa sổ than nhẹ một tiếng: “Nếu như ta là mưu thần của hần thì nhất định sẽ không khuyên hần làm như vậy.”

“Tại sao?”

“Hần là người nước Tấn.” Mặc Yến Thần quay người lại, trong mắt chớp động một thứ ánh sáng Phó Du Nhiên chưa từng thấy qua, “Người Tấn, vẫn nên ở tại nước Tấn sống mái một phen!”

Phó Du Nhiên giật mình, “Nếu như vậy thì Đại Tấn chẳng phải sẽ rơi vào kết cục như nước Sở à?”

“Cuộc chiến tranh giành quyền lực vốn chỉ nhìn kết quả, há có thể nhìn trước ngó sau.”

Khẩu khí chắc chắn đó khiến Phó Du Nhiên nhất thời buồn bã.

Chiêu Thái đế kế vị từ lúc thiếu niên, lúc đó trong triều nhiều người bằng mặt không bằng lòng, nhưng mưu sĩ MặcYến Thần tinh táo cơ trí đã giúp Đế vương sát phạt quyết đoán, từ đó danh chấn thiên hạ.

Ánh sáng nghiêm trọng trong mắt Mặc Yến Thần biến mất, ông cười cười lắc lắc đầu, “Đến ta đây đã ở tuổi này rồi mà lòng háo thắng vẫn không hề giảm, cũng không phải là chuyện tốt.”

Phó Du Nhiên thở ra một hơi nói: “Nói tóm lại, nếu như Hoài vương lấy được tử tinh sẽ phải liên tục chiến đấu ở các chiến trường của nước Sở, hẳn sẽ không gây khó dễ cho lão Tề nữa chứ?”

“Con vẫn kiên trì quyết định của mình sao?”

Phó Du Nhiên gật đầu, khẩn trương nói: “Mong rằng nghĩa phụ không phản đối.”

Mặc Yến Thần nói: “Ta không có lập trường phản đối quyết định của con, chỉ là. . . . Con có từng nghĩ tới, vì sao Hoài vương không trực tiếp gặp con đòi Tử tinh mà ngược lại để con giao cho Hi Nguyệt hay không, mục đích là gì?”

Trên mặt Phó Du Nhiên thoáng qua một tia ngạc nhiên, “Hắn. . . . Chẳng lẽ là hắn muốn Hi Nguyệt. . . .”

Mặc Yến Thần không nói tiếng nào chỉ khẽ gật đầu, Phó Du Nhiên chau mày nói: “Hắn đã lấy được Tử tinh thì đương nhiên có thể tùy tiện tìm một người mạo danh, vì sao cố tình muốn Hi Nguyệt giả trang thành con gái của Thành vương? Một khi Hi Nguyệt hiểu rõ mọi chuyện chắc chắn sẽ không chịu làm như vậy.”

Mặc Yến Thần hơi trầm ngâm rồi lắc đầu nói: “Ta cũng nghĩ mãi không ra, theo đạo lý thì hẳn phải tìm một người tâm phúc để làm mới đúng, Hi Nguyệt. . . .” Ông suy nghĩ hồi lâu cuối cùng vẫn lắc đầu.

Ngay cả Mặc Yến Thần cũng suy nghĩ không ra thì Phó Du Nhiên càng không thể suy đoán được, lại qua một lúc, bên trong viện truyền đến tiếng cười đùa của Tề Diệc Bắc và Mặc Vĩ Thiên, Phó Du Nhiên vội nói: “Nghĩa phụ, chuyện này. . . .”

Mặc Yến Thần khoát tay chặn lại, “Yên tâm đi, ta đã đồng ý với con thì chắc chắn sẽ làm được.”

Lúc này Phó Du Nhiên mới khẽ yên lòng, nhưng trên mặt luôn phủ thêm một tầng lo lắng như có như không.

Sau khi ăn nghỉ cơm trưa xong, lúc ra khỏi Mặc phủ Tề Diệc Bắc hơi bận tâm sờ sờ cái trán Phó Du Nhiên, “Thế nào? Không thoải mái sao?”

Phó Du Nhiên lắc đầu, ánh mắt dừng lại ở trước cửa xe ngựa rồi xoay người nói: “Chúng ta đi dạo một chút đi nhé?”

“Ừm.” Tề Diệc Bắc đáp một tiếng, phân phó với Vinh Thăng: “Ở lại đây chờ chúng ta trở lại.”

Vinh Thăng vừa định nói hẳn cũng đi theo, lại bị Tề Diệc Bắc trừng trở lại, Vinh Thăng vội rút cổ gật đầu đáp ứng.

Hôm giờ trời đã vào đông, tuy thời tiết rất lạnh nhưng cũng may là bầu trời cũng quang đãng, sau giữa trưa ánh mặt trời ló dạng ấm áp chiếu lên người, Tề Diệc Bắc nắm tay Phó Du Nhiên đi chậm chậm trên đường, tuy vừa qua khỏi buổi trưa nhưng người ra ngoài loanh quanh tản bộ cũng không ít, Phó Du Nhiên lo lắng bước đi, đột nhiên hai mắt tỏa sáng.

Cách một con đường cái rộng rãi, nàng trông thấy Lâm Hi Nguyệt và Tề Thụy Nam đang từ trong một cái quán đi ra ngoài, Lâm Hi Nguyệt cười cong cong đôi mắt, hươ tay múa chân không biết đang nói gì, cả người toát lên vẻ phấn khởi, Tề Thụy Nam dường như đang lắng nghe, ánh mắt lại vững vàng khóa chặt khuôn mặt Lâm Hi Nguyệt, khỏe môi giương nhẹ, nhìn đáng vẻ này dường như mang theo hai phần cưng chiều.

Phó Du Nhiên chần chừ không biết có nên tiến lên chào hỏi hay không, Tề Diệc Bắc cũng nhìn thấy bọn họ liền khẽ đụng vào Phó Du Nhiên, nhẹ giọng cười nói: “Nhìn đáng vẻ này của hắn hình như cũng có tình ý với Lâm Hi Nguyệt.”

Trong lòng Phó Du Nhiên vẫn còn đang phỏng đoán mục đích của Tề Thụy Nam, vừa nghe Tề Diệc Bắc nói như thế, ánh mắt không khỏi rơi vào trên người Lâm Hi Nguyệt, tự tin lanh lẹ, đây mới chính là Lâm Hi Nguyệt, nhớ thì hôm qua lúc nàng ấy vào cung trong lúc lơ đãng toát ra vẻ mặt buồn bã, lòng Phó Du Nhiên khẽ siết lại.

Lúc này Lâm Hi Nguyệt cũng phát hiện hai người Phó Du Nhiên, tay giơ lên lớn tiếng chào rồi muốn xông lại, đang lúc ấy thì đầu phố chợt có một chiếc xe ngựa chạy đến, người trên xe hình như đang có việc gì rất gấp nên ra sức quất roi vào người con ngựa, con ngựa bị đau bốn vó tung bay làm bụi đất tung bay đầy trời.

Phó Du Nhiên hét lên muốn bảo Lâm Hi Nguyệt tránh né nhưng cả người lại bị Tề Diệc Bắc kéo ra sau lưng, bàn tay che trên mũi miệng của nàng phòng ngừa nàng hút phải quá nhiều bụi bặm.

Trong lòng Phó Du Nhiên ấm áp từng hồi, ánh mắt lại tìm kiếm Lâm Hi Nguyệt, đợi bụi đất hơi tán nàng nhìn qua phía đối diện liền không khỏi thấy tim mình đập nhanh hơn.

Lâm Hi Nguyệt cũng đang trong tư thế giống như mình được Tề Thụy Nam bảo hộ ở sau lưng, trên mặt của nàng ấy cũng có một bàn tay đang che chở. Nhìn Hoài vương điện hạ từ trước đến giờ luôn gọn gàng sạch sẽ giờ đầu đầy bụi đất đứng ở đó, lông mày hơi nhíu lại nhìn xuống Lâm Hi Nguyệt, đáy lòng Phó Du Nhiên lập tức nhẹ nhõm rất nhiều.

Lâm Hi Nguyệt làm bộ đáng thương nhìn Tề Thụy Nam, lại chỉ chỉ về phía Phó Du Nhiên đang đứng, Tề Thụy Nam nghiêng đầu nhìn qua liền mất tự nhiên buông tay ra, đi theo Lâm Hi Nguyệt đến trước mặt Du Nhiên.

Hai bên chấp tay coi như là làm lễ chào hỏi, Tề Diệc Bắc cười nói: “Nhị ca cũng thật thanh nhàn, không làm mấy việc phụ hoàng phái làm, thì ra là có mỹ nữ làm bạn.”

Tề Thụy Nam cười cười, không nói gì nhưng ánh mắt lại giống như vô ý nhìn lướt qua Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên kéo Lâm Hi Nguyệt qua, đầy ẩn ý nói: “Đồ cười của mi ta đã chuẩn bị xong, nhưng lúc này không mang theo trên người, ngày mai sẽ mang ra i.”

Đáy mắt Lâm Hi Nguyệt vụt qua một tia ảm đạm, cũng không nhìn Tề Thụy Nam, chỉ giấu đi vẻ buồn trong mắt rồi cười mắng: “Không mang theo trên người? Làm hảo tử muội lâu như vậy mà chỉ chuẩn bị cho ta ít thế thôi á, đúng là không có nghĩa khí.”

Tề Thụy Nam nghe được ý tại ngôn ngoại của Phó Du Nhiên nhưng cũng không giống như vui mừng lắm, vẻ mặt thản nhiên giống như đang phân tâm.

“ Ta chỉ hi vọng phu quân tương lai của mi thật lòng đối xử tốt với mi, làm i hạnh phúc cả đời.”

Nghe Phó Du Nhiên một câu nói hai nghĩa, Tề Thụy Nam thản nhiên liếc nàng một cái rồi quay đầu nhìn Lâm Hi Nguyệt khẽ cười nói: “Nhìn gương mặt Hi Nguyệt phúc tướng, phu quân của nàng tất nhiên sẽ xem nàng như châu như bảo.”

Lâm Hi Nguyệt rũ mi mắt, làm như không thể tiếp nhận lời nói đương nhiên từ miệng Tề Thụy Nam, nhìn bộ dáng này của Hi Nguyệt, tâm ý của Phó Du Nhiên càng thêm kiên định, nhìn Tề Thụy Nam nói: “Mấy ngày nay Hoài vương điện hạ cũng không cần vào cung đâu, nên ở bên cạnh Hi Nguyệt nhiều một chút.”

Tử tinh gì, mục đích gì, Phó Du Nhiên không quan tâm nữa, nàng chỉ hy vọng Lâm Hi Nguyệt có thể luôn được vui vẻ, có Tề Thụy Nam nàng ấy sẽ vui vẻ.

Tề Diệc Bắc hiếu kỳ liếc mắt nhìn Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên cười tủm tỉm với hắn, rồi nói với Hi Nguyệt: “Không quấy rầy hai người nữa, chúng ta về thôi.”

Sau khi từ biệt hai người họ, Phó Du Nhiên đi rất vội.

Thấy vừa rồi nàng tâm sự nặng nề, Tề Diệc Bắc ngạc nhiên nói: “Rốt cuộc nàng làm sao vậy?”

Phó Du Nhiên không nói gì, cho đến ngồi lên xe quay về cung rồi nàng mới nói: “Tuy ta và Hi Nguyệt không phải là ruột thịt nhưng còn thân hơn cả tỷ muội ruột thịt.”

Tề Diệc Bắc gật đầu nói: “Ta nhìn ra được, vừa rồi nàng không vui là bởi vì chuyện nàng ấy phải đi sao?”

Phó Du Nhiên lắc đầu: “Chuyện này qua một thời gian nữa chàng sẽ biết rõ, ta chỉ muốn nói, vì nàng ấy, cái gì ta cũng có thể từ bỏ.”

Tề Diệc Bắc khẽ nhíu mày, Phó Du Nhiên lại nói: “Hi vọng chàng có thể ủng hộ ta.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Tề Diệc Bắc suy nghĩ một lúc liền biến sắc nói: “Nàng ấy không phải đã để ý ta rồi chứ?”

Còn chưa dứt lời đã bị Phó Du Nhiên một quyền đánh ngã, Phó Du Nhiên đen mặt lại nói: “Nghĩ hay nhỉ!”

Tề Diệc Bắc xoa xoa quai hàm cười gượng nói: “Vậy thì tốt, ta còn tưởng rằng nàng muốn bỏ ta.”

“Ta làm sao mà bỏ được chàng.” Phó Du Nhiên đỏ mặt lăm lăm một câu, rồi sau đó lại nghiêm túc suy nghĩ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra vẻ khổ não, “Nếu như nàng ấy thật sự coi trọng chàng, ta nghĩ ta cũng sẽ thành toàn cho các người thôi.”

Tề Diệc Bắc nghe vậy liền mạnh mẽ hôn lên cái miệng nhỏ nhắn hơi mở ra của Phó Du Nhiên, gần như là thô lỗ mút vào gặm cắn, cho tới khi đôi môi của Phó Du Nhiên bị chà đạp sưng đỏ lên mới buông tha nàng rồi trầm giọng nói: “Về sau đừng có nói mấy lời không đâu như vậy nữa, cũng bớt làm mấy cái quyết định vớ vẩn đi.”

Phó Du Nhiên đỏ mặt rúc vào trong lòng Tề Diệc Bắc, ấp úng nói: “Nhưng sự thật là. . . . Ta đã làm ra một quyết định.”

Tề Diệc Bắc hơi cúi đầu, đôi mắt khẽ nheo lại, trong mắt là ý chất vấn chớp động nguy hiểm, “Quyết định gì?”

Phó Du Nhiên nuốt nuốt nước miếng, vẫn là quyết định lựa chọn nói cho hắn biết, tất nhiên hắn không phải lão Mặc, nếu như hắn phản đối thì nàng sẽ rơi vào tình thế khó xử rồi.

“Ta muốn dùng khối Tử tinh cha để lại tặng cho Hi Nguyệt làm đồ cưới.”

Tề Diệc Bắc trừng mắt nhìn, lại gãi gãi đầu, “Chính là quyết định này sao?”

“Chứ không thì là gì?”

Tề Diệc Bắc nghi ngờ cười nói: “Ta còn tưởng rằng nàng lại muốn tặng ta cho người khác, muốn ‘thành toàn’ cho chúng ta.”

Nàng nhớ tới việc mình đã từng muốn “Thành toàn” cho Tề Diệc Bắc và Yến Bội Nhược, lúc đó Tề Diệc Bắc nghĩ đến cái chiêu “Bất lực” để lừa nàng, Phó Du Nhiên đỏ mặt bĩu môi, vui vẻ nói: “Chàng không phản đối sao?”

“Tại sao phải phản đối?” Tề Diệc Bắc không hiểu được nói: “Nếu như vật kia không phải là của cha nàng để lại thì ta đã sớm ném nó rồi, ai biết nó sẽ không gây ra chuyện rắc rối gì biến ta thành một nữ nhân lần nữa.”

Phó Du Nhiên cười cong ánh mắt, Tề Diệc Bắc nắm tay nàng thật chặt, “Giờ nghĩ lại mới thấy đây có lẽ là cha nàng đang chọn con rể, thấy có một công tử văn nhã ngọc thụ lâm phong như ta thì sợ nàng bỏ qua, người liền hiển linh, đem chúng ta trói lại cùng nhau, ài!” Hắn khoa trương than vãn một tiếng, “Hiện tại ta muốn chạy cũng chạy không thoát.”

115. Chương 114: Đối Thoại Với Tề Thụy Nam

Edit: Ha Phuong

Phó Du Nhiên vùi ở trong lòng Tề Diệc Bắc, nụ cười hiện đầy trên khuôn mặt nàng, đưa tay bóp nhẹ hai bên hông của hắn nói: “Không biết xấu hổ, nào có ai tự mình khen bản thân mình như chàng.”

“Không biết xấu hổ?” Tề Diệc Bắc xấu xa cười cười phũ phất đến bên tai Phó Du Nhiên nói: “Vậy vật nhỏ nào mỗi tối đều dục hỏa đốt người đè ta ở dưới thân mà giờ lại cười ta không biết xấu hổ hả?”

Gương mặt Phó Du Nhiên lập tức đỏ ửng giống như là có thể nhỏ ra máu, “Vậy, vậy, cũng, đều là chàng. . . .”

Nhìn Phó Du Nhiên xấu hổ đến muốn chui xuống đất, Tề Diệc Bắc cười nhẹ ra tiếng, cũng không tiếp tục trêu chọc nàng nữa, hắn ôm chặt nàng vào trong lòng hít lấy hương thơm ngọt ngào trên người nàng, nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Cả người Phó Du Nhiên nóng lên liếc Tề Diệc Bắc, thấy hoàng cung đã ngay trước mắt nên nhiệt độ trên người mới rút đi một ít, nghe tiếng Vinh Thăng và thị vệ nói chuyện với nhau nàng vội vàng chỉnh tề ngồi xuống, nhưng cử động này lại đụng đến lồng ngực Tề Diệc Bắc, một tràng cười trầm thấp từ trong miệng hắn bật ra, hắn mở mắt, trong mắt tràn đầy ý cười mà nói: “Không thích ở trong lòng của ta sao? Không thích, buổi tối liền.”

Phó Du Nhiên vội vàng che miệng của hắn, một cái tay khác ở trên đùi hắn nhéo một cái thật mạnh, nhìn Tề Diệc Bắc bởi vì bị đau mà tạm thời ngậm miệng, lúc này mới thở mẫn mà gật gật đầu rồi ngồi thẳng lại, cố gắng làm bộ dáng cao ngạo không ai chạm vào được.

Tuy bị hình phạt “Ngắt nhéo” nhưng tâm tình Tề Diệc Bắc lại rất tốt, đủ thấy trình độ muốn bị chà đạp của hắn.

Đảo mắt đã đến ngày giao hẹn giữa Phó Du Nhiên và Tề Thụy Nam, Phó Du Nhiên cũng không đi đến nơi hẹn trước vì sau lần chạm mặt kia Tề Thụy Nam đã biết quyết định của nàng, vậy cũng giảm bớt đi phiền toái, ngày mai đã là ngày sinh nhật của Tề Thụy Nam, Phó Du Nhiên không đợi Tề Diệc Bắc, sáng sớm tinh mơ đã chạy thẳng tới Mặc phủ.

Ngồi ở trên xe ngựa, nàng mở ra một hộp trang sức xinh xắn, bên trong là khối tử tinh, màu sắc óng ánh thâm thúy nhưng không chứa một chút tạp chất, trên tử tinh lưu chuyển ánh sáng khiến nó càng thêm chói mắt mà thần bí. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve tử tinh, đầu ngón tay truyền đến cảm giác lồi lõm khó nhận ra, Phó Du Nhiên than nhẹ một tiếng, ai có thể nghĩ tới, khối tử tinh đã đi theo nàng mười mấy năm lại có lai lịch kinh người như vậy.

Nước Sở. Nàng là người nước Sở, nói chính xác, nàng là công chúa nước Sở, thật rất khó mà tưởng tượng được, nhưng theo lời Mặc Yên Thần nói thì gia tộc của nàng chỉ còn lại một mình nàng, thật là đáng thương.

Thẩn thức cả một đoạn đường, mãi đến khi vào đến Mặc phủ và trông thấy Lâm Hi Nguyệt đang ngồi ở trong phòng ngắm người nhìn cây trâm ngọc trong tay thì nàng mới phục hồi tinh thần.

Giữa cây trâm có quấn một vòng bạc xung quanh, dường như đã từng bị gãy lìa và được tu bổ lại.

Phó Du Nhiên rón rén đi vào phòng, thỉnh linh vươn tay từ phía sau đoạt lấy cây ngọc trâm, lật tới lật lui nhìn hồi lâu rồi gờ gờ lên với Lâm Hi Nguyệt, “Của ai thế?”

Lâm Hi Nguyệt chỉ nhìn chằm chằm vào cây trâm mà không nói gì, nàng lắc đầu rồi lại than nhẹ một tiếng, “Thời gian qua quả thực rất vui vẻ.”

Phó Du Nhiên cũng không nói nhảm, ném hộp trang sức đang cầm trong tay qua, Lâm Hi Nguyệt tiếp được liền mở ra xem rồi nhìn nàng một cách khó hiểu.

Phó Du Nhiên vẫn còn đang nghiên cứu cây ngọc trâm, mắt cũng không nhắc lên nói, “Đồ cưới của mi.”

Lâm Hi Nguyệt ném hộp trang sức lên trên bàn, “Đây chính là vật mà cha mi để lại ỉ mà.”

“Ta còn chưa già đến mức cần mi phải nhắc nhở.” Phó Du Nhiên ngồi vào bên cạnh Lâm Hi Nguyệt, “Mi không làm được đồ gia truyền theo ý nguyện nên cái này coi như là sinh lễ ta tặng cho con dâu tương lai của mình.”

Lâm Hi Nguyệt không nói gì nhưng khóe mắt hơi ươn ướt, khẽ gật đầu nhẹ giọng nói: “Cũng tốt, tương lai không có mi ở bên cạnh thì ta cũng có vật để tưởng niệm.”

Phó Du Nhiên cười cười lấy tử tinh ra đeo lên cổ Lâm Hi Nguyệt rồi nói: “Khối tử tinh này có một sức mạnh kỳ diệu, ta và lão Tề cũng nhờ nó mới có thể ở chung một chỗ, ta hi vọng nó có thể mang lại may mắn ỉ, để mi cũng có thể cùng người yêu đơm hoa kết trái.”

Lâm Hi Nguyệt cúi đầu, nâng tử tinh trong lòng bàn tay nhìn cẩn thận rồi mới hít một hơi thật sâu, cười gật đầu, lại cất tử tinh vào trong xiêm áo, “Du Nhiên, cảm ơn mi.”

Nhìn Lâm Hi Nguyệt tự nhiên lộ ra biểu tình thương cảm, Phó Du Nhiên liền bấm bấm mặt của nàng ta, “Đừng có làm ra cái bộ dáng này, có nó ở đây thì mơ ước của mi nhất định có thể trở thành sự thật, nói

không chừng Hoài vương để i ăn mừng sinh nhật cùng hần, chính là muốn trong ngày sinh nhật của mình thổ lộ với mi đấy.”

Lâm Hi Nguyệt miễn cưỡng bĩu môi, “Làm sao có thể.”

“Nam nữ hoán đổi thân xác còn có thể xảy ra, tình cảm lưu luyến ngàn năm còn có khả năng thành vậy thì chuyện bình thường như mi sao không thể?”

Lâm Hi Nguyệt còn muốn lên tiếng thì đã thấy Phó Du Nhiên khoát tay áo, “Đừng nghĩ nhiều nữa, đứng rồi, ngày mai mi muốn tặng quà gì cho hần?” Nói xong liền giơ cây ngọc trâm trong tay lên, “Cái này hả?”

“Dĩ nhiên không phải.” Lâm Hi Nguyệt lấy lại cây trâm, xoay xoay trong tay, “Cái này vốn chính là của hần.”

Phó Du Nhiên vỗ vỗ bả vai của Hi Nguyệt, “Đừng có ra vẻ nửa chết nửa sống như vậy nữa, vui vẻ một chút đi rồi ngày mai sẽ càng thêm tốt đẹp.”

Cũng mặc kệ nàng an ủi thế nào, trên mặt Lâm Hi Nguyệt tuy cười nhưng vẻ buồn rầu trong đáy mắt cái kia lại bị Phó Du Nhiên thấy rất rõ ràng, xem ra chỉ đành phải đợi đến ngày mai Tề Thụy Nam tự mình mở miệng, lúc ấy mới có thể xóa đi sự sầu bi của nàng ấy được.

Từ Mặc phủ đi ra thì gặp được Mặc Yến Thần, biết được Phó Du Nhiên đã giao tử tinh cho Lâm Hi Nguyệt, Mặc Yến Thần ngẫm nghĩ một hồi nhưng vẫn bình tĩnh như thường, nhìn không ra trên mặt có cái gì khác thường, nhưng không lâu sau khi Phó Du Nhiên gọi phu xe tới và rời khỏi, ông cũng đi thẳng về hướng hoàng cung.

Lại nói Phó Du Nhiên, nàng cũng không trực tiếp hỏi cung mà đi tới Hoài vương phủ, đi qua bên hông cửa thì nhìn thấy mấy chiếc xe ngựa đậu ở chỗ đó, bên trong hình như có mấy tiếng khóc thút thít, không lâu sau, cửa bị người mở ra từ bên trong, có mấy nữ tử xinh đẹp cùng mấy nha đầu ôm bọc hành lý nối đuôi nhau đi ra, trên mặt vẫn mang theo nước mắt.

Một nam tử trung niên có vẻ là quản gia đi sát theo phía sau, mặt không thay đổi nói: “Đây là mệnh lệnh của Vương gia, mong rằng mấy vị phu nhân không làm cho tiểu nhân khó xử.”

Một nữ tử xinh đẹp trong đó khóc không ra tiếng: “Nhưng tỷ muội chúng ta hầu hạ Vương gia có gì sơ suất sao? Vì sao lại đuổi chúng ta đi?”

Quản gia kia lắc đầu, “Chuyện của Vương gia tiểu nhân sao dám hỏi tới, cũng chỉ là phụng mệnh làm việc thôi, các vị phu nhân đã nhận được tiền tài đủ để bắt đầu lại cuộc đời, vẫn nên mau lên xe đi thôi.”

Lúc này lại có một nữ tử nước mắt rơi như mưa té quỵ xuống đất, khóc lóc nói: “Xin để cho ta gặp mặt Vương gia một lần nữa thôi.”

Quản gia lắc đầu, lại liếc thấy xe ngựa Phó Du Nhiên đang chậm rãi đi đến, màn xe nhấc lên, một khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra giống như là đang xem náo nhiệt, quản gia vội vàng nháy mắt với các phu xe trên mấy chiếc xe ngựa, mấy tên phu xe thấy vậy vội nhảy xuống xe, mỗi người kéo một người nhét vào trong xe, mấy nữ tử trông như là nha hoàn cũng đi theo lên xe, không để ý đến tiếng khóc riu rít truyền ra từ bên trong xe, vung roi ngựa nối tiếp nhau mà đi làm bụi bất bay đầy lên.

Quản gia cũng vào cửa, vừa định đóng cửa thì Phó Du Nhiên đã nhảy xuống xe hô lên: “Xin chờ một chút.”

Quản gia nửa che cửa chính, đứng ở bên trong cửa nói: “Không biết vị cô nương này có chuyện gì?”

“Các nàng là ai vậy?”

Quản gia kia không có ý trả lời chỉ tiếp tục động tác đóng cửa, Phó Du Nhiên vội vàng gọi lại, “Ta muốn gặp Tề Thụy Nam.”

Quản gia nhìn lên nhìn xuống đánh giá Phó Du Nhiên, dám gọi thẳng tục danh Vương gia như vậy chắc là cũng có chút lai lịch, vì vậy nói: “Cô nương xin lưu lại tục danh, đợi tiểu nhân đi vào thông truyền.”

Phó Du Nhiên nghĩ nghĩ, nàng chỉ một thân một mình đến phủ của Tề Thụy Nam hình như không được tốt lắm, không nói cho Tề Diệc Bắc nhưng nếu hẳn biết sẽ lại ăn dấm chua nữa cho xem, nghĩ vậy bèn khẽ cười tủm tỉm, “Người cứ nói là có một Tử tinh cô nương hẹn hẳn đến góc trà lâu uống trà.”

Quản gia hoài nghi nhìn nàng, “Cô Chắc sẽ không có quan hệ gì với vị công chúa Ngụy quốc kia chứ?”

Phó Du Nhiên bật cười nói: “Yên tâm đi, chúng ta không có quan hệ.” Dứt lời, xoay người lập tức cho xe chạy nhanh theo hướng ngược lại.

Đi tới quán trà lâu, Phó Du Nhiên lên lầu hai chọn một vị trí bên cửa sổ, không bao lâu liền nhìn thấy Tề Thụy Nam áo trắng kim quan xuất hiện từ cuối đường. Ngẩng đầu mà bước, áo thuần trắng phất phới, khuôn mặt anh tuấn càng tôn lên nụ cười ôn hòa, thấy thế nào cũng không giống như đồ vô sĩ.

“Cộp cộp.”

Phó Du Nhiên cố ý cúi đầu uống trà, không nhìn lối cầu thang đi lên lầu, Tề Thụy Nam lên lầu liếc nhìn một vòng, lững thững đi đến bên bàn Phó Du Nhiên rồi nhẹ nhàng ngồi xuống, cũng không lên tiếng mà chỉ tự tay rót ra một ly trà.

Hai người cứ như vậy mà thể hiện công phu nghiêm mật với nhau, cuối cùng vẫn là Phó Du Nhiên hết chịu nổi liếc hẳn một cái, mở miệng nói: “Ta mặc kệ huynh dùng vật kia làm cái gì, chỉ xin đừng tổn thương đến Hi Nguyệt.”

Thấy trên mặt Tề Thụy Nam không có biểu cảm gì, Phó Du Nhiên lại than một tiếng, “Hi Nguyệt đối với huynh là chân tình thực lòng.”

“Ta biết rõ.” Tề Thụy Nam nhấp một ngụm trà, vuốt vuốt cái ly trong tay, tầm mắt cụp xuống, “Ta đã thượng tấu với phụ hoàng, ngày mai sẽ chính thức cầu hôn với nàng ấy, nếu như mọi việc tiến triển thuận lợi thì năm sau sẽ thành hôn.”

Phó Du Nhiên kinh ngạc nói: “Huynh nói với phụ hoàng khi nào?”

“Ngày đó sau khi gặp cô ở Ngự Hoa Viên.”

Phó Du Nhiên ngạc nhiên nói: “Huynh. Khi đó ta vẫn chưa đồng ý với huynh...mà huynh đã nói với phụ hoàng sao?” Dứt lời lại lắc đầu, “Gạt người, nếu là vậy thì vì sao trong cung lại im lặng như thế?”

“Ta còn nói với phụ hoàng là vẫn không biết tâm ý của Hi Nguyệt như thế nào, nên xin người là đợi sau khi ta cầu hôn hãy hạ thánh chỉ.”

Tề Thụy Nam vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt như thường, Phó Du Nhiên càng nhúu chặt chân mày, Tề Thụy Nam trào phúng nói: “Về phần tại sao lại nắm chắc rằng cô sẽ đồng ý chuyện này. Vì Hi Nguyệt, cô sẽ không có lý do gì để cự tuyệt ta.”

Bị người ta nói trúng tâm sự, Phó Du Nhiên hơi mất tự nhiên, nàng khó chịu thở ra một hơi, lại nghĩ tới cảnh vừa thấy ở Vương phủ liền hỏi: “Vừa rồi ta thấy có mấy phụ nhân bị đưa ra khỏi Vương phủ, có chuyện gì vậy?”

Tề Thụy Nam ngược mắt nhìn Phó Du Nhiên, thật lâu mới nói: “Đó là các thị thiếp của ta.”

“Huynh đuổi bọn họ đi sao?”

Lông mày của Tề Thụy khẽ động một cái rất khó phát hiện được rồi lại rũ mắt xuống, tiếp tục thưởng thức trà trong tách.

Phó Du Nhiên trầm ngâm một hồi, trong đầu đột nhiên thoáng qua một cái ý nghĩ, hơi ngạc nhiên nói: “Huynh Là sợ Hi Nguyệt đi vào con đường giống như Vương phi trước đây?”

Đáy mắt Tề Thụy Nam thoáng qua một chút hung dữ, hẳn ngược mắt nhìn Phó Du Nhiên, khẽ nhúu mày mà nói: “Không nên tìm hiểu quá nhiều chuyện, cũng đừng tự mình là thông minh.”

Phó Du Nhiên giống như không nghe hiểu lời của hắn, chỉ cười nói: “Nếu như huynh đã có suy nghĩ như vậy, đủ để chứng minh huynh cũng không phải là vô tình với Hi Nguyệt, trong lòng ta cũng yên tâm hơn

rất nhiều.” Dứt lời nàng đứng lên, “Vốn là ta muốn nói huynh tốt nhất nên quý trọng Hi Nguyệt, bây giờ nhìn lại, thấy trong lòng huynh đã có tính toán nên ta cũng yên tâm rồi.”

Phó Du Nhiên mới vừa đi được mấy bước liền nghe Tề Thụy Nam ở phía sau nói: “Vật kia đã không còn thuộc về cô nữa, tương lai có phát sinh chuyện gì cô cũng đừng nên nhúng tay vào.”

Phó Du Nhiên dừng chân, cười nói: “Vật kia đối với ta mà nói không có một chút tác dụng nào, thân phận dù có tôn quý hơn nữa cũng không quan trọng bằng hạnh phúc của Hi Nguyệt.”

Bàn tay cầm tách trà của Tề Thụy khẽ run lên, mắt cũng nhẹ nhàng nheo lại, “Cô biết rồi?”

Phó Du Nhiên không quay đầu lại, “Gần đây mới nghe được.”

Tề Thụy Nam mím môi, một hồi lâu mới nói: “Thật không biết là cô thánh thiện hay là ngu xuẩn.”

Phó Du Nhiên nhún nhún vai, “Cứ coi như là ngu xuẩn đi.”

116. Chương 115: Kết Cục Đã Định Trước

Phó Du Nhiên đợi đến sáng ngày thứ tư mới đợi được Lâm Hi Nguyệt đến.

“Hắn nói.” Chỉ phun ra được hai chữ xong Lâm Hi Nguyệt liền đứng bất động, thất thần một lúc lâu.

“Nói muốn cưới mi đúng không?”

Lâm Hi Nguyệt trợn mắt, “Sao mi biết?”

Phó Du Nhiên cười đắc ý, “Ta đã sớm nói rồi, khối kia tử tinh có thể mang đến may mắn i mà.”

“Thật à?” Lâm Hi Nguyệt vỗ vỗ ngực, nghi hoặc hỏi: “Nhưng mà sao đột nhiên lại như vậy?”

Phó Du Nhiên cười tủm tỉm, “Có vui không?”

Trên mặt Lâm hi nguyệt dâng lên một vệt đỏ ửng, hơi luống cuống tay chân nói: “Ta. Ta không biết, ta còn chưa chuẩn bị gì cả.”

“Đây chính là một sự vui mừng lớn đó!”

Lâm Hi Nguyệt sững sờ, tiếp theo cau mày nói: “Có phải mi đã sớm biết rồi không?”

Phó Du Nhiên liên tục xua tay, “Đâu có, tận hôm qua ta mới nghe nói Tề Thụy Nam sáng sớm đã đến gặp phụ hoàng xin ý chỉ ban hôn, nếu như mi đồng ý gả cho hắn, phụ hoàng sẽ hạ chỉ để cho hai người thành hôn.”

Gương mặt Lâm Hi Nguyệt đỏ thêm vài phần, ấp úng nói: “Ta cũng không biết có nên đồng ý gả cho hắn không nữa.”

Phó Du Nhiên vội kêu lên: “Sao vậy? Không phải mi muốn gả cho hắn à?”

“Dĩ nhiên!” Lời vừa ra khỏi miệng, Lâm Hi Nguyệt cũng cảm thấy mình trả lời quá nhanh, ngượng ngùng cúi đầu xuống nhỏ giọng nói: “Chỉ là đột ngột quá.”

Nhìn Lâm Hi Nguyệt thẹn thùng, Phó Du Nhiên cảm thấy được sự vui vẻ từ đáy lòng, bỗng nhưng trong lòng nảy ra một vấn đề nên hơi rầu rĩ nói: “Tuy là chuyện tốt, có điều tương lai mi không còn được thân cận với Lâm Đình trại nữa, còn có Lâm Đại trại chủ. Tốt nhất mi nên nhanh chóng nói cho Tề Thụy Nam biết mọi chuyện.”

“Ta Đều nói với hắn hết rồi.”

“Cái gì?” Phó Du Nhiên không kịp phản ứng.

“Ta nói cho hần biết toàn bộ về thân phận của mình cho hần biết rồi, có điều chuyện liên quan đến mi thì ta chỉ nói là mấy năm trước chúng ta tình cờ quen được nhau, không hề đề cập đến thân thế của mi.”

Phó Du Nhiên sững sốt hồi lâu, “Vậy hần nói thế nào?”

“Hần nói như vậy...” Lâm Hi Nguyệt ngượng ngùng cúi thấp đầu nói: “Nói toàn bộ chuyện liên quan đến thân phận của ta cứ để hần xử lý, về phần Lâm Đình trại, hần sẽ an trí thỏa đáng để cho các huynh đệ có một cuộc sống không phải lo âu, còn cha ta thì hần sẽ phái người đón vào kinh rồi đổi lại thân phận đẳng hoàng là được.”

Phó Du Nhiên ngơ ngác khẽ gật đầu, cái này xem ra giống hệt an bài ban đầu của lão Tề với Thần Phong trại, nếu như vậy cũng được Đột nhiên, trong đầu Phó Du Nhiên xuất hiện một cái ý nghĩ khiến nàng đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Nếu Tề Thụy Nam muốn để Lâm Hi Nguyệt giả mạo con gái của Sở Thành vương mà nay biết được thân phận thực sự của Lâm Hi Nguyệt, như vậy Lâm Đại trại chủ há có thể bình yên sống trên đời được!

“Hần. Hần đã phái người lên đường sao?” Phó Du Nhiên không phát giác được khi nàng hỏi câu này thì âm thanh của nàng lại khẽ run.

Lâm Hi Nguyệt lắc đầu, “Ta không biết, hần nói sẽ mau chóng hành động.”

Phó Du Nhiên chợt đứng lên, trên trán đã rỉ ra một tầng mồ hôi mỏng, cổ nặn ra một nụ cười nói: “Hi Nguyệt, mi xuất cung đến chỗ Hoài vương đi, ta có chút chuyện muốn tìm nghĩa phụ thương lượng.”

Lâm Hi Nguyệt khó hiểu đứng lên, còn Phó Du Nhiên lại như một cơn gió lốc vọt ra khỏi điện không còn thấy bóng dáng nữa.

Phó Du Nhiên không ngừng thúc giục Tiểu An Tử mau chóng mang xe ngựa ra đi, cả người của nàng không thể khống chế được mà run rẩy, nếu quả thật giống như những gì nàng nghĩ thì nàng chính là hung thủ, Lâm Đình trại sẽ bởi vì quyết định không cẩn thận của nàng mà bị hủy trong một ngày, Tề Thụy Nam nói rất đúng, nàng đúng là đã quá ngu xuẩn.

“Nhanh hơn chút nữa!”

“Điện hạ, sẽ đến nhanh thôi ạ.”

Phó Du Nhiên vén rèm xe lên, quả nhiên thấy cửa chính Mặc phủ đã ở ngay trước mắt, không đợi Tiểu An Tử dừng xe lại, Phó Du Nhiên đã khom người đi tới trước xe, mượn lực trên chân làm cả người giống như một mũi tên rời cung bay thẳng ra, nàng cũng không gọi cửa mà trực tiếp leo tường nhảy vào, Tiểu An Tử nhìn thấy liền trợn mắt hốc mồm, đợi khi hần phục hồi tinh thần vội đi đến trước kên cửa thì Phó Du Nhiên đã đi tới thư phòng Mặc phủ. Mặc Yến Thần kinh ngạc nhìn nàng nhưng chờ hồi lâu mà nàng vẫn không nói được lời nào, sau lưng còn thấy hơi thấm ướt, người cũng run rẩy kịch liệt hơn.

Mặc Yến Thần liền kéo nàng ngồi xuống, ân cần hỏi: “Sao thế?”

Phó Du Nhiên cắn chặt răng, vừa mở miệng liền có thể nghe được tiếng hàm răng không ngừng va chạm kêu “Lập cập”, đưa tay nắm thật chặt mép bàn, Phó Du Nhiên ép buộc mình phải tỉnh táo lại, khó khăn mở miệng nói: “Lâm Đình trại. Có thể bị nguy hiểm gì không?”

Câu hỏi của Phó Du Nhiên không đầu không đuôi khiến Mặc Yến Thần mất hồi lâu mới hỏi sáng tỏ được đầu đuôi sự tình, trầm ngâm rót chén nước trà cho Phó Du Nhiên, nhưng Phó Du Nhiên nào còn tâm tình uống nước nữa, nàng bắt lấy cánh tay Mặc Yến Thần, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi mà nói: “Nghĩa phụ, cứu con. Cứu cứu Lâm Đình trại.”

Mặc Yến Thần thản nhiên quét mắt nhìn nàng rồi lắc đầu, “Sợ là giờ đã chậm mất rồi.”

Phó Du Nhiên giống như bị sét đánh trúng, ngẩn ngơ nhìn chằm chằm Mặc Yến Thần trước mắt, từng giọt nước mắt lớn từ trong mắt nàng lăn ra, nàng nắm chặt hai quả đấm rồi đột nhiên giơ tay lên tát ỳnh một cái.

Mặc Yến Thần nín lấy cánh tay nàng đang muốn giơ lên lần nữa, “Đây không phải là lỗi của con.”

“Chính là tại con.”

Mặc Yến Thần lắc lắc đầu nói: “Nếu như con một lòng vì Hi Nguyệt thì quyết định này là đúng.”

Phó Du Nhiên hoảng hốt ngẩng đầu lên, Mặc Yến Thần lại nói: “Thay vì để Hi Nguyệt rời đi trong mất mát, lại phát hiện Lâm Đình trại không còn tồn tại, đến lúc đó con bé chỉ còn một mình cô độc, sao có thể chịu đựng được sự đả kích lớn như vậy.”

Phó Du Nhiên mờ mịt khó hiểu, Mặc Yến Thần lại thần nhiên nói: “Sợ rằng ngay lúc Tề Thụy Nam biết con có khối tử tinh kia thì đã bắt đầu chuẩn bị hết thảy rồi.”

Phó Du Nhiên nghe lời nói này vào trong tai, nhưng lại không nghe được vào trong lòng, vẫn nói: “Nếu như ngay từ đầu con kiên trì cự tuyệt hẳn.”

“Con vẫn còn chưa rõ sao?” Mặc Yến Thần than nhẹ một tiếng: “Tiêu diệt một sơn trại đối với hắn mà nói không tốn bao nhiêu sức lực, nếu như chuyện này thành công, tức là hắn có thể tiêu diệt được chướng ngại trước mắt, nếu chuyện này không thành thì việc tiêu diệt sơn trại cũng là hợp pháp hợp lý.”

Phó Du Nhiên không tin được lắc đầu nói: “Nhưng. Hôm qua Hi Nguyệt mới nói sự thực cho hắn.”

Mặc Yến Thần bật cười thành tiếng: “Hắn chịu để Hi Nguyệt đến gần mình thì đương nhiên đã tra rõ lai lịch của con bé rồi, đừng nói là Hi Nguyệt mà chỉ sợ ngay cả thân phận của con hắn cũng đã sớm biết hết rồi, nếu như không có phát sinh chuyện của tử tinh thì e rằng chuyện này đã trở thành một nhược điểm bị hắn nắm trong tay rồi.”

Trong mắt Phó Du Nhiên tràn đầy vẻ bất lực, “Con. Có lẽ là con nghĩ nhiều rồi, có thể hắn không làm như vậy.”

Mặc Yến Thần than nhẹ một tiếng, “Đến tốt cùng như thế nào, rất nhanh sẽ biết kết quả.”

Phó Du Nhiên nhìn Mặc Yến Thần, bỗng nhiên nói: “Nghĩa phụ đã sớm đoán được chuyện này phải không?”

“Sớm cũng là muộn.” Mặc Yến Thần dùng đầu ngón tay gõ nhẹ cái bàn, đây là một động tác nhỏ mỗi khi ông suy tư, “Nếu không muốn thân phận của Hi Nguyệt trở thành nhược điểm bị người khác bắt được thì đây chính là cách tốt nhất.”

Nghe lời nói thần nhiên của Mặc Yến Thần, Phó Du Nhiên chán nản ngồi xụi lơ trên ghế, trong phút chốc nàng cảm thấy rất hối hận, nếu ban đầu nàng không ra tay đánh cướp Tề Diệc Bắc thì Thần Phong trại sẽ không phải giải tán, Lâm Đình trại cũng sẽ không bị hủy diệt, nếu như Lâm Đình trại thật xảy ra chuyện, nàng không thể tưởng tượng được Lâm Hi Nguyệt sẽ có phản ứng như thế nào.

“Nếu như.” Giọng nói của Phó Du Nhiên nhỏ đến mức gần như không nghe được, “Nếu mọi chuyện quả thật xảy ra, Lâm Hi Nguyệt cũng không nên dây dưa với Hoài vương nữa.”

Nhìn Phó Du Nhiên không hề có chút tức giận, Mặc Yến Thần vỗ vỗ vai của nàng, “Không nên tự trách, ngay từ lúc con bước lên sàn thì Tề Thụy Nam đã chuẩn bị xong rồi, mỹ nhân cũng không ngăn cản được.”

Phó Du Nhiên thất hồn lạc phách đứng dậy, từ từ bước đi ra cửa, lúc trở lại trong cung thì cả người đã trở nên hỗn loạn, chỉ trong mấy ngày liền bệnh không dậy nổi.

Thái ý được triệu đến đều nhìn không ra được bệnh trạng, Tề Diệc Bắc gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, thậm chí len lén dẫn theo đạo sĩ vào cung, hắn sợ Phó Du Nhiên lại bị linh hồn chiếm thân thể, nhưng sau khi làm biện pháp trừ tà xong bệnh tình Phó Du Nhiên không những không có chuyển biến tốt mà ngược lại càng ngày càng nặng, cái này chỉ có mỗi nàng biết, đây chính là tâm bệnh.

Cũng trong khoảng thời gian nàng bị bệnh, Chiêu Thái đế rút cuộc cũng hạ xuống ý chỉ cho Hoài vương và Lâm Hi Nguyệt thành hôn, đầu tháng hai sẽ cử hành hôn lễ.

Về phần Lâm Hi Nguyệt, chắc chắn sẽ có được một thân phận đẳng hoàng, Phó Du Nhiên không muốn biết Lâm Đại trại chủ sẽ được chụp cho cái danh hiệu gì, nàng chỉ biết, Lâm Đại trại chủ rất thích lấy râu cà lên mặt nàng lúc nàng còn bé rất có thể sẽ không còn nữa, còn có các huynh đệ của Lâm Đình trại nữa.

Mà điều gì nên đến cũng đã đến.

Sau năm mới, Lâm Hi Nguyệt từ trong miệng Hoài vương biết được tin tức Lâm Đình trại bị quan phủ địa phương tiêu diệt, trên dưới hơn bốn mươi mạng người không còn ai sống sót.

Nàng không khóc cũng không ồn ào, chỉ mắt hờn đi tới Đông cung, ngồi vào trước giường Phó Du Nhiên nhỏ giọng nói, không ai nghe được nàng nói gì cả ngoại trừ Phó Du Nhiên.

Đêm hôm ấy, Phó Du Nhiên và Lâm Hi Nguyệt ôm nhau mà khóc suốt đêm, cơ thể Phó Du Nhiên vậy mà có một sự thay đổi kỳ tích, không đến mấy ngày đã có thể xuống giường đi lại, cuối cùng không cần đến thuốc mà đã khỏe hẳn.

Mà Lâm Hi Nguyệt cũng không đề cập đến chuyện đó nữa, chỉ chuyên tâm chuẩn bị xuất giá, nhưng nhìn thấy chiếc cằm của nàng ngày càng nhọn ra khiến Phó Du Nhiên để ở trong mắt, thương ở đáy lòng.

Chuyện Phó Du Nhiên khôi phục đối với Tề Diệc Bắc mà nói là một chuyện vô cùng tốt đẹp, nhưng hắn vẫn hoài nghi chuyện Lâm Đình trại biến mất thoát không khỏi liên quan với Tề Thụy Nam, đề cập với Phó Du Nhiên thì Phó Du Nhiên chỉ thờ ơ nói: “Ít nhất hắn có thể vì Hi Nguyệt mà thả tất cả cơ thiếp trong phủ, tương lai Hi Nguyệt có hắn làm bạn cũng có thể yên tâm.”

Tề Diệc Bắc nghe xong thật lâu không nói gì, cuối cùng mới nói một câu, “Ta cũng sẽ nhanh thôi.”

Nhanh gì chứ? Phó Du Nhiên không biết, có hỏi hắn thì hắn cũng không chịu nói. Cứ như vậy, đảo mắt đã đến đầu tháng hai là ngày Hoài vương lập phi, hôn lễ long trọng náo nhiệt đi qua, Tề Thụy Nam đưa tân nương tử trở về hỉ phòng, Phó Du Nhiên theo ở phía sau, nàng muốn vào trò chuyện với Hi Nguyệt.

Đợi một hồi liền thấy Tề Thụy Nam từ hỉ phòng bước ra ngoài, hắn vẫn phải tiếp tục chiêu đãi tân khách, hắn vừa trông thấy Phó Du Nhiên ở trước cửa thì liền che giấu sự vui mừng trong ánh mắt, bước chân cũng ngừng lại, Phó Du Nhiên nhìn hắn hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Về sau đừng làm chuyện khiến Hi Nguyệt thương tâm nữa.”

Sự hiểu rõ trong mắt nàng khiến trong lòng Tề Thụy Nam vô cùng không thoải mái, thậm chí hắn hiểu được Phó Du Nhiên đang ám chỉ điều gì, nhưng hắn cũng không chịu yếu thế mà hừ nhẹ một tiếng, nhếch khóe môi châm chọc nói: “Ta cũng chỉ là học tập theo Thái tử tình thâm nghĩa trọng mà thôi.”

Dứt lời liền xoay người rời đi không quay đầu lại nữa.

Trong đầu Phó Du Nhiên mơ hồ có một tiếng nổ vang, nàng không dám nghĩ đến hàm ý trong lời nói của Tề Thụy Nam, nhưng càng muốn không chế mình thì trong đầu càng vang vọng lên từng lời hắn nói.

Học tập mà thôi! Học tập mà thôi!

Hắn nói, hắn học từ Tề Diệc Bắc sao?

Làm sao có thể, Phó Du Nhiên vô lực tựa vào cạnh cửa, lá thư Sơn ca viết cho nàng còn đang nằm trong hộp đồ nghề, đó là chữ Sơn ca, tuyệt đối không sai được.

Nhưng có một giọng nói khác từ từ vang lên trong đầu, nay nàng đã là Thái tử phi Đại Tấn, vì Thái tử không muốn bị người ta nắm đằng chuôi nên làm như vậy là biện pháp bảo toàn tốt nhất, huống chi Tề Diệc Bắc đối với thư pháp thư họa có nghiên cứu, muốn bắt chước bút tích của người khác cũng không phải là việc gì khó.

Không! Sẽ không, Tề Diệc Bắc sẽ không làm như vậy, huống chi hắn cũng không hiểu rõ tình huống trong trại, làm sao viết được lưu loát tự nhiên như thế.

Nhất định là hắn bắt Sơn ca rồi ép huynh ấy viết thư, còn có.

Không!

Phó Du Nhiên nắm chặt tay đến mức các xương khớp ngón tay trắng bệch, đây chỉ là Tề Thụy Nam ăn nói lung tung mà thôi, Tề Diệc Bắc làm sao có thể là loại người lòng dạ độc ác giống như Tề Thụy Nam được?

Nhưng

Phó Du Nhiên không muốn nghĩ đến nữa nhưng cái ý niệm này cứ càng ngày càng lớn dần trong đầu nàng không cách nào xua đuổi được.

Hơn nữa bên cạnh Tề Diệc Bắc Còn có một Mặc Yến Thần.

117. Chương 116: Ngạc Nhiên Đến Chấn Động

Phó Du Nhiên đứng sững sờ bên ngoài hỉ phòng mọi hồi lâu nhưng cuối cùng cũng không bước vào tìm Lâm Hi Nguyệt hàn huyền, nàng cũng không quay lại bữa tiệc, trong vương phủ nhiều người qua lại như vậy nhưng cũng không có ai đặc biệt lưu ý đến nàng. Sau khi ra khỏi cửa lớn vương phủ, Phó Du Nhiên cứ ngơ ngẩn đứng trên đường cái một lúc mới phát hiện ra mình không có chỗ nào để đi.

Để làm bình tĩnh lại, Phó Du Nhiên đã tự nhủ không biết bao nhiêu lần rằng nàng phải tin tưởng Tề Diệc Bắc, nhưng trong đầu cứ cố tình vang lên giọng nói phản bác lại, nếu là Tề Diệc Bắc của hiện tại thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, nhưng mà lúc đầu Tề Diệc Bắc ở trong tình thế ép buộc mới đồng ý đưa nàng vào cung, khi đó Tề Diệc Bắc cũng không có chút thiện cảm nào với nàng nên vì an toàn của bản thân, hẳn làm như vậy cũng không phải là không có khả năng.

Khoan đã!

Theo như lời Tề Diệc Bắc nói thì Sơn ca và Cốt ca đã giải tán sơn trại, chứ không phải giống như Lâm Đình trại là “Bị quan phủ địa phương tiêu diệt”, vả lại Lâm Hi Nguyệt đã từng nói, Sơn ca và Cốt ca đã từng đi báỉ biệt Lâm Đại Trại chủ, như vậy điều Tề Diệc Bắc nói hẳn là không sai chứ?

Cứ suy nghĩ lung tung một hồi lâu, một ý nghĩ dần dần hình thành trong đầu Phó Du Nhiên, Thần Phong trại tuy không lớn nhưng nếu như nói trong một đêm bị tiêu diệt mà không kinh động đến ai thì cũng quá vô lý, thực hư chuyện này như thế nào chắc hẳn ít nhiều cũng có huynh đệ đồng đạo biết được, nàng phải tìm một cơ hội quay về để tra xét đến cùng.

Phó Du Nhiên vừa nghĩ tới đây liền quay đầu đi thẳng về hướng hoàng cung, nếu chuyện này là do Tề Thụy Nam ăn nói lung tung thì thôi, nhưng. Nếu như là thật.

Phó Du Nhiên thật sự không dám nghĩ tiếp, nàng đột nhiên cảm thấy vô cùng căm giận Tề Thụy Nam, tại sao phải nói với nàng những lời này, nếu hẳn không nói thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra, nàng cũng có thể giống như Lâm Hi Nguyệt không có gánh nặng nào trong lòng, có thể tiếp tục yêu người nàng muốn yêu, nhưng bây giờ.

Sau khi trở lại Đông cung, Phó Du Nhiên bắt đầu tính toán phải làm sao mới có thể thoải mái rời khỏi Kinh Thành, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được cách nào hay mà sắc trời cũng đã dần tối rồi.

Đang lúc nàng vắt óc suy nghĩ thì thấy Tề Diệc Bắc bước vội vào điện, vừa nhìn thấy nàng thì thở hắt ra một cái, hơi buồn bực nói: “Không nói tiếng nào mà đã chạy về trước rồi, hại ta mù quáng tìm nàng suốt hai canh giờ.” Dứt lời, tức giận đi tới trước bàn ngồi xuống ghế đuổi chân ra rồi nhìn chăm chăm Phó Du Nhiên.

Nếu là trước đây thì chắc chắn Phó Du Nhiên đã cười nhạo hần một phen rồi sau đó sẽ đổ hết mọi sai lầm lên đầu hần, nhưng hôm nay, nhìn lại khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ của Tề Diệc Bắc thì Phó Du Nhiên lại thấy sững sờ, Tề Diệc Bắc thấy vậy vừa kinh ngạc vừa khấn trương chạm lên trán của nàng, “Nàng lại bệnh sao?”

Phó Du Nhiên khẽ lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Tính tìm Hi Nguyệt hàn huyền nhưng tự nhiên thấy hơi mệt mỏi, chóng mặt nên nhất thời quên nói cho chàng biết mà đi ra cửa rồi về luôn.”

“Chóng mặt sao? Đã truyền Thái y chưa?”

Nhìn sự khấn trương của Tề Diệc Bắc, tâm trạng của Phó Du Nhiên cũng tốt hơn một chút, cười nói: “Cũng không phải là chuyện gì lớn, chàng đừng chuyện bé xé ra to như vậy. ”

Sau khi Tề Diệc Bắc xác định Phó Du Nhiên thật không có việc gì, lúc này mới than thở, “Hi Nguyệt gả cho Tề Thụy Nam khiến ta quả thật có hơi lo lắng.”

Đôi mắt Phó Du Nhiên chợt lóe nên, môi mấp máy, thử thăm dò nói: “Nếu chuyện chúng ta suy đoán là sự thật, một khi Lâm Hi Nguyệt biết Lâm Đình trại bị hủy diệt trong tay người mình yêu nhất thì không biết sẽ đau lòng thế nào.”

“Đúng vậy.” Tề Diệc Bắc cau mày, “Ta thật không ngờ Tề Thụy Nam sẽ làm như vậy.”

“Hắn Cũng vì che giấu chân tướng sự việc thôi.” Phó Du Nhiên rũ mắt nói: “Dù sao chúng ta cũng là sơn tặc, thân phận không có cách nào thay đổi, nếu để cho người ta biết được e là hắn sẽ bị tội khi quân, làm như vậy chính là biện pháp đảm bảo an toàn nhất.”

Tề Diệc Bắc đang muốn cảm khái bất chợt híp mắt lại, nghi ngờ nhìn Phó Du Nhiên trước mặt nói: “Nàng.”

Phó Du Nhiên hoảng hốt vội vàng ngăn đầu lên nói: “Đây là nghĩa phụ nói.”

Trong mắt Tề Diệc Bắc vẫn còn hoài nghi, chẳng biết tại sao hắn cảm giác lời nói này của Phó Du Nhiên đầy ẩn ý, không giống cách nói chuyện hằng ngày của nàng.

Phó Du Nhiên nở nụ cười cứng ngắc, lại nói: “Chàng. . . . Có thấy ở Kinh Thành rất ngọt ngào không? Nếu có thể ra ngoài dạo chơi thì thật tốt.”

Nghe Phó Du Nhiên nói như vậy, Tề Diệc Bắc tạm thời bỏ qua nghi ngờ trong lòng, cười nói: “Nàng muốn ra khỏi thành lúc nào cũng được, nhưng mà Tam ca và Huyền Sắc đi rồi, không còn được nhìn thấy ảo cảnh nữa.”

“Ý ta không phải như vậy.” Phó Du Nhiên dè dặt cẩn trọng nói: “Ta nói ‘Kinh Thành’ quá ngọt ngào, nếu có thể đến nơi khác du lịch thì quá tốt rồi.”

“Nơi khác?” Tề Diệc Bắc suy nghĩ một chút, đôi môi liền nhắc lên một đường cong xinh đẹp, “Có lẽ thật sự có cơ hội đấy.”

Phó Du Nhiên cũng chỉ thuận miệng nói lại không ngờ sẽ thực sự thành công, nàng trợn mắt nhìn Tề Diệc Bắc, Tề Diệc Bắc cười tủm tỉm: “Phụ hoàng muốn chọn một Hoàng tử và một Khâm sai đại thần xuôi xuống phía nam, dọc đường đi sẽ kiểm tra đánh giá thành tích của tất cả các quan phủ, tính là để Tề Thụy Nam đi nhưng do hắn đang trong thời gian tân hôn, vì vậy việc này tám phần sẽ không rơi xuống đầu hắn, phụ hoàng đang cân nhắc giữa ngũ đệ và lục đệ, nếu thật sự nàng muốn ra ngoài giải sầu, vậy không bằng ta xung phong nhận lấy, cũng có thể nhân cơ hội này mà dò la cuộc sống của người dân ngoài kia.”

“Thật sao?” Trên mặt Phó Du Nhiên hiện ra mấy phần vui mừng, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang ảm đạm lập tức sáng bừng lên, Tề Diệc Bắc đau lòng ôm nàng vào trong lòng, “Trong khoảng thời gian này chắc nàng buồn bức lắm phải không? Thật không giống Phó Du Nhiên chút nào cả, gần đây phụ hoàng giao việc cho ta ngày càng càng nhiều khiến thời gian được ở cạnh nàng cũng ít đi.”

Phó Du Nhiên co rụt người ở trong lòng Tề Diệc Bắc, cứ như vậy mà rơi nước mắt, trong lòng nàng vô cùng mâu thuẫn, vừa nghĩ tới sự việc kia có thể xảy ra nàng liền đau lòng muốn chết.

“Sao thế?” Tề Diệc Bắc luống cuống tay chân giúp nàng lau đi nước mắt, Phó Du Nhiên khẽ lắc đầu, hít hít mũi nói: “Ta. Ta muốn gặp Sơn ca và Cốt ca.”

Tề Diệc Bắc cười cười thở phào nhẹ nhõm, thổi mạnh cái mũi của nàng nói: “Ngày trước chưa bao giờ thấy nàng khóc đấy, không biết từ lúc nào lại bắt đầu thích khóc như vậy, nàng yên tâm, ta đã tăng thêm người thăm dò ở phụ cận thành An Dương, vừa có tin tức của bọn họ ta sẽ lập tức nói cho nàng biết, được chứ?”

Nghe Tề Diệc Bắc nói như vậy, trong lòng Phó Du Nhiên lại có thêm chút tự tin, nếu như Thần Phong trại thật sự đã bị Tề Diệc Bắc tiêu diệt thì chắc chắn hắn sẽ không muốn nhắc tới sơn trại một tiếng, chứ không thể dễ dàng nói ra những lời như vậy.

Thở ra một hơi thật dài, Phó Du Nhiên cười cười gạt đầu, lại đột nhiên nhớ đến một việc, “Chàng nói năm sau sẽ cho ta một sự ngạc nhiên bất ngờ, nay năm mới đã qua một tháng rồi mà có thấy sự bất ngờ gì đâu?”

Tề Diệc Bắc không nhịn được khê nâng khóe miệng, “Mọi chuyện cũng gần xong hết rồi, mấy ngày nữa nàng sẽ biết.” Dứt lời lại đắc ý cười một tiếng, “Đến lúc đó đừng có cảm động đến nỗi nước mắt nước mũi chảy tùm lum đấy.”

Nhưng cuối cùng là chuyện gì thì hắn vẫn không chịu nói, có điều Phó Du Nhiên cũng đã bắt đầu mong đợi, nàng tin tưởng Tề Diệc Bắc mất một khoảng thời gian lâu như vậy thì nhất định sẽ cho nàng một sự “Ngạc nhiên” cực lớn.

Lại qua hai ngày, sự ngạc nhiên mừng rỡ vẫn chưa xuất hiện, nhưng Phó Du Nhiên rõ ràng cảm thấy được không khí trong cung trở nên rất khác thường, bọn cung nữ thái giám rất thích tụ chung một chỗ ríu ra ríu rít, nhưng khi thấy Tiểu An Tử liền nhanh chóng tản ra như ong vỡ tổ, vì vậy Tiểu An Tử hoàn toàn không phát huy được khả năng bắt quái của mình.

Buổi tối hôm đó, rốt cuộc Phó Du Nhiên cũng không thể nhịn được nữa mà bộc phát, nàng tức giận hùng hổ mang theo Tiểu An Tử đi tìm Tề Diệc Bắc, mới đi tới nửa đường liền nhìn thấy Tề Diệc Bắc và Hoàng hậu ở xa xa đang thông thả đi tới đây, nhìn thấy Phó Du Nhiên, Tề Diệc Bắc cười tươi rói, tiến lên kéo nàng, “Đi, đi xem sự ngạc nhiên mừng rỡ mà ta đã nói.”

Phó Du Nhiên thỉnh an Hoàng hậu thì nhìn thấy sâu trong đôi mắt của Hoàng hậu ánh lên một vẻ lo lắng buồn rầu lại như xen lẫn một tia hâm mộ, khiến Phó Du Nhiên cảm thấy mê mang.

Một nhóm mấy người đi tới chánh điện, trong điện ánh đèn sáng choang nhưng không thấy cung nữ thái giám, ngay cả cung nhân đi theo bên cạnh Hoàng hậu cũng chỉ theo tới trước cửa liền lui xuống, trong điện to như vậy chỉ thấy có ba bóng dáng mảnh mai, một xinh đẹp, một đoan trang, một dịu dàng.

Chính là ba người Yên Bội Nhược, Tiết Huyền Ninh và Nguyệt Hoa.

Phó Du Nhiên càng mơ hồ, nhìn sang Tề Diệc Bắc lại thấy Tề Diệc Bắc không nói gì, chỉ lên tiếng mời Hoàng hậu an vị, rồi sau đó thờ ơ nói: “Tất cả ngồi đi.”

Khuôn mặt của Yên Bội Nhược so với trước kia gầy đi không ít, nhưng trong mắt lại cất giấu một vẻ kiêu ngạo không chịu thua ai, sau khi cùng Tề Diệc Bắc liếc mắt nhìn nhau một lúc thì vẻ mặt nàng hiện lên sự phức tạp nhìn qua Phó Du Nhiên, nàng ta cũng không tạ lễ, chỉ mím chặt khóe miệng ngồi vào một bên, chỉ cần nhìn qua liền thấy Tiết Huyền Ninh thuận ý hơn rất nhiều, trên mặt nàng nở một nụ cười thản nhiên, vẫn là bộ dáng không gợn sóng như ngày thường, ngay cả Phó Du Nhiên cũng phải thừa nhận, khí chất đoan trang trên người Tiết Huyền Ninh đủ để cho nàng ta sắm vai bất kỳ một nhân vật cao quý nào.

Sau khi hai người ngồi xuống thì trên điện chỉ còn lại một mình Nguyệt Hoa, nàng ta không có biểu tình gì chỉ đứng bất động ở đó, cũng không hề lên tiếng.

Hoàng hậu mở miệng nói: “Sao người không ngồi?”

Nguyệt Hoa giật giật yểu hờn, giống như là hơi khấn trương mà vẫn cố gắng ưỡn ngực lên, muốn ình đứng thẳng tắp nhưng trên người lại hơi run rẩy, nàng ta nhìn chằm chằm vào Tề Diệc Bắc, Tề Diệc Bắc hơi nhú mào khê thở dài, nhưng cuối cùng vẫn thản nhiên mở to mắt, Nguyệt Hoa nắm chặt tay lại, giống như hạ quyết tâm từ từ quỳ xuống, chậm rãi nói với Hoàng hậu: “Nguyệt Hoa sợ rằng không cách nào xuất cung được nữa.”

Lời này vừa nói ra, thân thể Yên Bội Nhược khê run lên, rồi sau đó lại từ từ dựa vào lại ghế, Tiết Huyền Ninh làm như không hề nghe thấy, chỉ chuyên tâm đếm lá trà trong chén.

Xuất. . . . Cung? Phó Du Nhiên mở mắt nhìn về phía Tề Diệc Bắc, lại nhìn sang Nguyệt Hoa, trên mặt Tề Diệc Bắc hơi lộ ra áy náy, cuối cùng vẫn kiên định nói: “Cô đừng quên lúc trước đã từng đồng ý với ta một chuyện.”

Yểu hờn của Nguyệt Hoa không ngừng chuyển động, hai tay nắm chặt thành quyền, nắm rồi thả, thả rồi nắm, cuối cùng nắm chặt vạt áo, run giọng nói: “Nô tỳ cũng mới biết được cách đây mấy ngày, nô tỳ. . . . Mang thai rồi.”

118. Chương 117: Một Nửa Vui Mừng

Sau đây là tất cả biểu hiện của mọi người sau khi Nguyệt Hoa nói xong cái tin động trời kia.

Khuôn mặt của Yến Bội Nhược thoát đỏ thoát trắng, cuối cùng cắn giận hừ một tiếng rồi quay đầu đi.

Miệng Hoàng hậu khê nhếch lên, giống như chưa thể tiêu hóa hết những lời này, sững sờ mở trừng hai mắt rồi từ từ xoay đầu lại, “Diệc nhi?” Trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc.

Ngay cả Tiết Huyền Ninh luôn làm ra vẻ bình thản cũng ngẩng phắt đầu lên, hơi kinh ngạc nhìn Tề Diệc Bắc.

Tề Diệc Bắc đã sớm đứng lên khỏi ghế, mắt mở to còn hơn mắt trâu, Phó Du Nhiên cũng kinh ngạc vội đứng bật dậy đi tới bên cạnh Tề Diệc Bắc kéo tay áo của hắn, đợi hắn xoay người lại, vẻ mặt nàng cổ quái hỏi: “Đây Chính là ‘kinh hi’ mà chàng dành cho ta sao?”

“Dĩ nhiên không phải!” Tề Diệc Bắc gấp gáp chết, hắn nhìn qua Nguyệt Hoa, trong giọng nói tràn đầy phẫn nộ: “Cô nói vậy nói bậy! Kể từ khi ta hồi cung, ta không hề cùng với cô.”

Vẻ mặt Nguyệt Hoa buồn bã, rũ mắt xuống lớn tiếng nói: “Sau khi Thái tử điện hạ đại hôn liền đối với chúng nô tỳ như người xa lạ, giờ ngay cả chuyện đã phát sinh trước mắt mà người cũng không dám thừa nhận sao? Điện hạ lại sợ Thái tử phi đến mức này ư?”

“Câm miệng!” Hoàng hậu trầm mặt xuống, ánh mắt lại liếc qua Phó Du Nhiên.

Sắc mặt Tề Diệc Bắc đã trở nên rất khó coi, hắn nói với Nguyệt Hoa: “Ban đầu để cho cô lựa chọn, nếu cô đã không muốn xuất cung thì cứ nói thẳng ra, cần gì giả vờ đồng ý rồi đến giờ lại dùng thủ đoạn này để nuốt lời.”

“Điện hạ!” Nguyệt Hoa run rẩy nói: “Lúc ấy nếu nô tỳ không đáp ứng sẽ khiến Điện hạ hoàn toàn mất đi hảo cảm với nô tỳ, chuyện này. Chuyện này Nguyệt Hoa làm sao tiếp nhận nổi!”

Tiết Huyền Ninh đang ngồi một bên uống nước trà chợt bị sắc mặt của nàng, chẳng biết tại sao, hôm nay nàng có vẻ nhẹ nhõm hơn rất nhiều so với bình thường, mặc kệ Hoàng hậu đang ở đây, nàng mở miệng nói: “Lựa chọn xuất cung hay không đều là tự nguyện, ban đầu Thái tử điện hạ đã nói rõ ràng, hoặc là xuất cung tiếp tục cuộc sống mà bản thân mong muốn, hoặc là tiếp tục ở lại trong cung giữ một danh phận, rõ ràng cô đã đồng ý xuất cung giờ lại muốn ở lại, thay đổi thất thường như thế hẳng lẽ không phải khiến người ta xa cách cô à?”

“Cô nói ai thay đổi thất thường chứ!” Nguyệt Hoa hét to, khuôn mặt nhăn nhó đến khó coi.

Tiết Huyền Ninh giật mình khiến bàn tay bưng ly trà khẽ run, nàng giương mắt liếc nhìn Nguyệt Hoa, bật cười nói: “Làm gì kích động quá vậy, cẩn thận con của cô kia.”

Phó Du Nhiên nghe những lời này xong mới hiểu được sự ‘kinh hi’ mà Tề Diệc Bắc muốn cho nàng là cái gì, nàng nhìn Tề Diệc Bắc, trong mắt có chút cảm động, hắn thấy nàng hâm mộ việc Tề Thụy Nam có thể vì Lâm Hi Nguyệt tiến bước hết các cơ thiếp mà học theo sao? Hắn là Thái tử, mấy vị ở đây đều đã được phong làm Lương Đệ, Lương Viện, hơn nữa người nhà đều là những quan viên quyền cao chức trọng trong triều, muốn tiến bước họ đi tất nhiên không hề đơn giản giống như Tề Thụy Nam được.

Chỉ là. Trước mắt hiển nhiên còn một chuyện “kinh hi” hơn đang chờ nàng, Phó Du Nhiên vội dè xuống cảm động trong lòng, nàng không biết bây giờ nên vui mừng hay nên mất hứng, “Chuyện này. Có phải xảy ra vào hôm mưa sao băng không?”

Nguyệt Hoa đứng thẳng lưng, “Năm ngoái có một đêm trời giáng sao băng, Thái tử điện hạ có qua chỗ nô tỳ để cùng nhau thưởng thức sao băng, trong bữa tiệc. Liền.” Nàng ta hít một hơi để lấy bình tĩnh, “Thái tử nói với Nguyệt Hoa chuyện xuất cung nhưng lúc đó Nguyệt Hoa vẫn chưa xác định được, cho nên Nguyệt Hoa không dám lộ ra, nhưng hôm nay.”

Đêm sao băng. Cả người Phó Du Nhiên dần dần dựa vào trên ghế, đêm hôm đó đích xác là Tề Diệc Bắc đi đến chỗ Nguyệt Hoa. Thấy dáng vẻ Phó Du Nhiên nửa tin nửa ngờ, Tề Diệc Bắc vô cùng gấp gáp trầm

giọng nói: “Nguyệt Hoa, đêm hôm đó là cô cho người đến báo là mình bị ốm, ta mới đi thăm cô, lại bị cô giữ lại cùng nhau thưởng thức sao băng, rồi sau đó ta liền rời đi, ta thân cận với cô khi nào?”

Nguyệt Hoa nước mắt như mưa nói: “Điện hạ sao có thể vô tình như vậy, người không chịu thừa nhận chuyện xảy ra đêm đó sao?”

Phó Du Nhiên lườm Tề Diệc Bắc một cái, thản nhiên nói: “Cô nói rõ một chút xem, hôm đó Thái tử điện hạ đã làm gì.”

Khi Phó Du Nhiên nói ra những lời này, Tề Diệc Bắc vội kêu lên: “Du Nhiên, ta không có.”

Phó Du Nhiên làm như không nghe thấy, chỉ nhìn chăm chăm vào Nguyệt Hoa.

“Ngày ấy.” Nguyệt Hoa cắn cắn môi dưới, “Đêm hôm đó, sau khi Thái tử điện hạ đến, chúng ta vừa uống rượu vừa ngắm sao băng, qua giờ tý thì thấy Điện hạ hơi có men say, ta liền dìu ngài ấy vào trong nhà nghỉ ngơi, rồi sau đó ngài ấy liền. Ngài ấy ôm lấy ta, sau đó chính là một đêm xuân.”

Hoàng hậu nhíu nhíu mày liếc qua Tề Diệc Bắc, trong khẩu khí hơi nghiêm nghị, “Diệc nhi, con biết phụ hoàng con cũng không tán thành chuyện để các phi tử xuất cung, ban đầu là con thề thốt rằng sau đại hôn con không hề chạm đến họ, ta quý trọng phần tình vững hơn vàng của con và Du Nhiên nên mới cưỡng cầu Hoàng thượng đồng ý, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, con bảo ta nên ăn nói thế nào với phụ hoàng của con đây?”

Tề Diệc Bắc cực kỳ tức giận vỗ lên mặt bàn, “Nguyệt Hoa, quả thực đêm đó ta ở lại chỗ của cô nghỉ ngơi một lát, nhưng trước sau không quá nửa canh giờ ta liền rời đi, nếu như chuyện đúng như như lời cô nói thì sao ta lại hoàn toàn không có chút ấn tượng?”

“Điện hạ!” Nguyệt Hoa chợt ngừng đầu, “Điện hạ phủ nhận chuyện này vậy thì đứa bé trong bụng Nguyệt Hoa từ đâu mà có?”

“Tốt lắm, không cần nói nữa.” Hoàng hậu thờ ơ mở miệng, “Truyền thái y.”

Tiết Huyền Ninh đứng dậy đi tới bên cửa giao phó một tiếng với cung nhân bên ngoài rồi sau đó trở lại, Hoàng hậu không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng ngồi ở đó, vẻ mặt có chút tối tăm, trên mặt mơ hồ hiện ra vẻ thất vọng.

Nhìn vẻ mặt Tề Diệc Bắc vừa vội vừa giận, Phó Du Nhiên rũ mắt xuống, vỗ nhẹ nhẹ tay của hắn, “Ta không ngờ chàng sẽ vì ta mà làm như vậy, chỉ cần phần tâm ý này của chàng là ta đã hết sức thỏa mãn, Nguyệt Hoa là Lương viện của chàng, chàng cùng với nàng ta cũng không có gì sai cả, coi như chàng làm lúc tỉnh táo thì ta cũng sẽ không trách chàng, huống chi còn là lúc chàng say rượu, bất kể lời Nguyệt Hoa nói là thật hay giả, nếu nàng ta không muốn xuất cung thì cũng không nên cưỡng cầu.”

Nghe Phó Du Nhiên nói như vậy, Tề Diệc Bắc yên tâm không ít, nhưng những lời Nguyệt Hoa nói thì hắn hoàn toàn không tin, coi như hắn say đến lợi hại hơn nữa cũng không thể không biết gì, chỉ là hôm đó cũng hơi kỳ lạ, hắn đang vội rời đi thì sao có thể uống nhiều rượu được, chỉ mới uống hai chén liền hỗn loạn, nghĩ tới đây trong lòng hắn liền lạnh lẽo, chẳng lẽ Nguyệt Hoa đã bỏ thêm thứ gì vào trong rượu?

Mấy người trong điện đều tự theo đuổi tâm tư của mình nên nhất thời trong đại điện yên phẳng phắc, đang lúc này thì Thái y tới.

Thái y giúp Nguyệt Hoa chẩn mạch, lại nhìn không khí nặng nề trong điện cũng nghĩ được sự không bình thường, không dám báo tin mừng như bình thường mà là quỳ xuống nhẹ giọng nói: “Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, Thái tử điện hạ, Nguyệt Hoa Lương viện đã có thai ba tháng rồi ạ.”

Nghe thái y nói xong, Phó Du Nhiên nở nụ cười cứng nhắc, bàn tay đang đặt trên đùi không tự chủ nắm lại thành quyền, Tề Diệc Bắc nhìn ở trong mắt, đau ở trong lòng, hắn rất muốn nói là hắn oan uổng, nhưng Sự thật bày ngay trước mắt, ngay cả chính hắn cũng không dám khẳng định đêm hôm đó rốt cuộc có xảy ra chuyện gì không.

Thái tử có con, Hoàng hậu cũng rất vui mừng, khoát khoát tay cho Thái y lui khỏi điện xong bà đứng lên nói: “Chuyện đưa họ xuất cung dừng lại ở đây thôi.”

“Mẫu hậu!” Tề Diệc Bắc cũng đi theo, bước chân Hoàng hậu thoáng dừng lại, “Diệc nhi, ta rất vui khi con đối xử tốt với Du Nhiên như vậy, chỉ là việc đã đến nước này thì con không cần nhiều lời nữa”

“Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu vừa đi tới cửa điện thì Tiết Huyền Ninh cũng vội đứng dậy, “Xin Hoàng hậu nương nương và Thái tử điện hạ thực hiện việc đã cam kết ạ.”

Hoàng hậu xoay người, khó hiểu nhìn Tiết Huyền Ninh, “Người nên hiểu, lần này xuất cung, cho dù có an bài thích đáng cho các người thì danh tiết cũng xem như đã bị hỏng, coi như tương lai tìm được người chồng lương thiện thì cũng phải thay tên đổi họ mới được yên ổn cả đời, vì sao không ở lại trong cung, đợi tương lai Thái tử lên ngôi, các người được sắc phong làm phi, cấm y ngọc thực trôi qua một đời?”

Tiết Huyền Ninh nhún người quỳ xuống, “Huyền Ninh nguyện ý xuất cung.”

Hoàng hậu nhìn chằm chằm vào nàng, “Người. . . .”

“Nương nương, ” Tiết Huyền Ninh nói: “Huyền Ninh đã là người có chồng nên tất nhiên sẽ không có hai lòng, nhưng giờ chuyện này là Thái tử đề cập trước nên không tính là Huyền Ninh không tuân thủ nữ tắc, vào cung một thời gian, Huyền Ninh thấy được rõ ràng Thái tử và Thái tử phi lương tình tương duyệt, cho dù chúng nô tỳ có ở lại cũng chỉ là giữ được một danh phận, năm tháng sau này dài đằng đẳng, Huyền Ninh không muốn cô tịch một đời.”

Hoàng hậu ngây ngẩn một hồi mới khẽ gật đầu, “Người xem ra cũng đã nhận biết được, ta cũng sớm biết người là một người thông minh.”

Tiết Huyền Ninh ngẩng đầu lên, “Hôm nay Huyền Ninh rất vất vả mới thuyết phục được phụ thân lén thay Huyền Ninh tìm một giai ngẫu tốt, nương nương sao có thể nói mà không làm.”

Hoàng hậu than nhẹ một tiếng, “Nghe mẫu thân người nói là công tử của Nghiệp tướng quân?”

“Vâng” Tiết Huyền Ninh cười cười, “Sau khi xuất cung, Huyền Ninh sẽ đến Ngụy quốc để bí mật kết hôn với Nghiệp Anh, lại dùng thân phận Nhị tiểu thư Tiết gia quay về Đại Tấn, cùng phu quân phòng thủ biên quan.”

Hoàng hậu hơi trầm ngâm xong lại than một tiếng, “Thôi, tùy người. Yến Lương đệ thì sao?”

Yến Bội Nhược chần chờ đứng dậy, nhìn qua Nguyệt Hoa, lại nhìn sang Tề Diệc Bắc, Tiết Huyền Ninh chỉ cười nhạt, Yến Bội Nhược giống như không tình nguyện, cuối cùng cũng quỳ xuống, “Bội Nhược cũng nguyện xuất cung.”

Hoàng hậu gật đầu một cái, không có nói gì nữa liền xoay người rời đi.

Tiết Huyền Ninh đỡ Yến Bội Nhược đứng dậy, cười nói: “Muội muội cũng đừng nên dao động không chắc như vậy, bị người ta lạnh nhạt lâu như vậy còn chưa nếm đủ mùi vị bị xem thường sao? Coi như tạm thời ở lại cũng sẽ chỉ khiến sự áy náy của Thái tử đối với Thái tử phi càng sâu hơn mà thôi, muốn dùng một đứa bé để trói chặt lòng của nam nhân, đúng là ngu xuẩn đến cực điểm.”

Nguyệt Hoa nghe vậy mặt biến sắc vội đứng dậy, “Cô. . . .”

Tiết Huyền Ninh ngược lại hoàn toàn buông lỏng, cười nhạt với Nguyệt Hoa, “Nếu như cô chỉ muốn không lo cơm áo sống qua hết kiếp này, tin tưởng dù không có đứa bé này thì Thái tử điện hạ cũng sẽ không để ý phải nuôi cơm thêm một người nhân rồi đâu.”

Nghe được lời này, Yến Bội Nhược vốn vẫn còn một chút do dự cũng nhanh chóng quét sạch, nàng quay đầu lại nhìn chằm chằm Tề Diệc Bắc, nhưng trong miệng vẫn đang cùng Tiết Huyền Ninh nói chuyện, “Không sai, ta đã sớm biết Thái tử điện hạ có coi trọng ta hơn nữa cũng chỉ là vì ta có dung mạo và dáng dấp có mấy phần giống với Cố Khuynh Thành thôi, hôm nay ngay cả Cố Khuynh Thành mà ngài ấy cũng có thể buông tay, vậy ta sẽ thế nào? Không bằng tranh thủ thời gian rút chân ra, cách xa Hoàng cung.”

“Đúng là như thế.”

Tiết Huyền Ninh và Yến bội Nhược bèn nhìn nhau cười, tuy trong vui vẻ vẫn bao hàm chút khổ sở nhưng lại nhiều hơn một phần nhẹ nhõm tự tại, hai người này đã từng kẻ địch, đã từng tổn thương lẫn nhau, cũng đã từng kết làm đồng minh, hôm nay lại nhất trí làm ra lựa chọn buông tay.

Phó Du Nhiên đứng dậy, quét mắt nhìn Nguyệt Hoa và Tề Diệc Bắc, lại nhìn về phía Tiết Huyền Ninh, “Quyết định như vậy không hối hận sao?”

Tiết Huyền Ninh cười nói: “Đây chính là sự kinh hỉ mà Thái tử mang đến cho Thái tử phi, không phải cũng là dành cho chúng ta hay sao? Ai chưa vào hoàng cung thì mỗi ngày đều khát vọng vì nó duy mỹ xa hoa, sau khi vào vào mới biết được một nữ nhân, không thể chỉ sống dựa vào quyền thế và tranh đấu, một nữ tử giống như ta nên đáng giá được phu quân quý trọng cả đời, chứ không phải suốt cả đời phải sống trong cô quạnh.”

Bộ dáng tự tin của nàng ta khiến Phó Du Nhiên cười thầm, bất kỳ nữ nhân nào cũng mơ ước mình được thật lòng đối đãi, cũng không có bất kỳ một nữ nhân nào nguyện ý cùng người khác hầu chung một phu quân, Tiết Huyền Ninh nói rất đúng, một nữ tử cao quý mà có tài hoa như nàng ta, xác thực đáng giá được người quý trọng cả đời mà không phải là từ tư già đi trong tranh đấu.

Như thế xem ra, điều ngạc nhiên này cũng chỉ hoàn thành được một nửa, chỉ là.

“Nghe nói dung mạo của vị Nghiệp tướng quân này khiến người khác phải kinh ngạc, vậy công tử của ông ấy tất nhiên cũng không đẹp hơn bao nhiêu.” Phó Du Nhiên nói thật, “Cô không ngại chịu uất ức sao?”

“Tuy Nghiệp Anh không xinh đẹp tuyệt trần như Thái tử, chỉ là.” Tiết Huyền Ninh cười tủm tỉm “Có lẽ là mất thẩm mỹ của Huyền Ninh khác người, nam nhân như vậy mới gọi là nam tử khí khái, hần và Nghiệp lão tướng quân phụ tử đồng tâm, bảo vệ quốc gia, trong mắt của ta. Thực là so với gởi thêu hoa thì mạnh hơn vạn lần.”

“Gởi thêu hoa” chỉ ai thì không cần nói cũng biết, trên mặt Tề Diệc Bắc thoáng qua một chút mất tự nhiên, nhưng chuyện này là hần không hợp đạo lý trước, vô cơ bảo họ rời đi, họ có thể đồng ý đã là ngoài dự đoán, vậy nên hần sẽ bỏ qua mấy câu miệng lưỡi lợi hại này

119. Chương 118: Lời Nói Ác Độc

“Coi như bây giờ thân thể cô vẫn còn trong sạch nhưng dù sao cũng đã vào cung lâu như vậy, làm sao bọn họ còn tin tưởng, nếu như có điều nghi ngờ thì cuộc sống sau này của cô.”

Tiết Huyền Ninh bật cười nói: “Thái tử phi lại vì tương lai của ta mà lo lắng sao? Không sợ ta đổi chủ ý, không muốn xuất cung nữa à?”

Phó Du Nhiên sửng sốt một chút rồi cười nói: “Vẫn sẽ lo lắng.”

Tiết Huyền Ninh bĩu môi, nụ cười trở nên nhẹ nhõm hơn, “Thái tử phi yên tâm, trước khi thành thân ta sẽ kín đáo tìm đến một ma ma để chứng minh sự trong sạch của mình. Tuy có chút uất ức nhưng dù sao cũng tốt hơn là phải giữ mình trong sạch cả một đời.”

Yến Bội Nhược đứng ở một bên không nói một lời, chờ Tiết Huyền Ninh nói xong liền cúi đầu đi theo nàng ta ra ngoài, Phó Du Nhiên dõi theo bóng lưng của nàng ta, cảm thán nói: “Yến Bội Nhược thật sự thích chàng.”

Tề Diệc Bắc không lên tiếng, Phó Du Nhiên quay đầu nhìn lại thì thấy hần đang lườm Nguyệt Hoa, gương mặt âm trầm, thân thể Nguyệt Hoa thể nhưng hơi phát run, bộ dáng tay chân luống cuống làm cho người ta cảm thấy có phần đau lòng.

Trên mặt Phó Du Nhiên phủ lên một tầng lạnh lẽo khó thấy, nàng đẩy Tề Diệc Bắc một cái lại liếc hần, Tề Diệc Bắc buồn bực không có chỗ phát tiết chỉ đành hừ một tiếng, không để ý đến ai nhanh chân bước ra khỏi điện.

Phó Du Nhiên cũng không còn tâm tình nào mà đi an ủi Nguyệt Hoa, liền theo Tề Diệc Bắc bước ra cửa.

Dọc theo đường đi Tề Diệc Bắc cũng không có nói chuyện, mãi cho tới trước tấm điện mới quay đầu lại, nhìn Phó Du Nhiên, trong mắt tràn đầy áy náy: “Ta.”

Phó Du Nhiên chỉ im lặng đứng bất động chờ hắn nói.

Thấy Phó Du Nhiên chỉ im lặng nhìn mình, Tề Diệc Bắc có vẻ hơi mất tự nhiên mím chặt đôi môi, một hồi thật lâu mới nói: “Chuyện xảy ra đêm hôm đó, ta thật sự không có ẩn tượng.”

Phó Du Nhiên hừ nhẹ một tiếng, lướt qua Tề Diệc Bắc muốn đi vào trong điện, Tề Diệc Bắc vội níu lại cánh tay của nàng, “Du Nhiên.”

“Buông tay.” Phó Du Nhiên cũng không quay đầu lại, “Mới vừa rồi ở trong đại điện ta đã nể mặt chàng lắm rồi, hiện tại không muốn động thủ với chàng.”

Tề Diệc Bắc càng siết chặt tay nàng, “Nàng ra tay đi, chuyện tốt ngày hôm nay đều bị ta làm hỏng rồi.”

Phó Du Nhiên quay đầu lại, trong màn đêm lơ mờ, nàng tỉ mỉ quan sát Tề Diệc Bắc, một hồi gió đêm thổi qua làm bay mấy sợi tóc của hắn. Mái tóc rũ xuống trước trán hắn càng lộ ra mấy phần phiêu dật tuấn mỹ, “Không trách chàng.” Phó Du Nhiên thở dài, “Vốn nàng ta chính là thiếp thất của chàng, chàng ngủ lại ở đó cũng không có gì là không đúng”. Tuy là nói như vậy nhưng trong lòng nàng giống như một cây cung giương căng lên, chỉ cần dùng sức sẽ đứt ra ngay lập tức.

Tề Diệc Bắc cau mày, “Ta không có! Ta thật sự.”

“Chàng không có?” Phó Du Nhiên nổi trận lôi đình, dây cung trong lòng “Phục” một tiếng đứt ngang. Ra sức cạy mở tay của hắn, nàng xoay người lại, vẻ mặt không rõ vui giận nói: “Vậy cái thai của nàng ta ở đâu ra? Hay nàng ta là loài lưỡng tính? Hả?” Tiếng cuối cùng được nàng đặc biệt kéo dài ra. Ngực nàng phập phồng kịch liệt, nếu như không có sự việc này xen vào giữa chừng, có lẽ kinh hỉ mà Tề Diệc Bắc mang đến sẽ làm cho nàng cảm động cả đời, nhưng hôm nay, nàng mâu thuẫn rồi.

Mặc dù đã từng tự nói với mình không cần để ý đến mấy tiểu thiếp của hắn. Quý trọng lẫn nhau mới là điều quan trọng nhất, thế nhưng khi chuyện thật xảy ra ở trước mắt nàng, nàng cảm thấy như mình sắp nổ tung. Nàng cho là tuy Tề Diệc Bắc chưa nói nhưng trong lòng là đã nhận định là nàng, sẽ không cùng những người khác thân cận nữa, hiện tại thế nào? Mặc kệ có phải là Tề Diệc Bắc chủ động hay không thì sự thật là trong bụng Nguyệt Hoa đã nhiều hơn một khối thịt, mà nàng chỉ có một bụng tức! Mà một bụng tức này không có chỗ phát tiết, nó cứ chạy loạn trong bụng nàng, thế nên bây giờ nàng rất muốn đánh người!

Tề Diệc Bắc còn buồn bực hơn nàng nhiều, vốn là muốn cho Phó Du Nhiên một niềm vui vô cùng to lớn, không ngờ chả thấy vui mừng đâu mà lại biến thành sự kinh hãi. Đêm hôm đó rốt cuộc chuyện làm sao mà phát sinh, xảy ra thế nào hắn không hề có chút ẩn tượng, lúc hắn tỉnh lại xiêm áo giày tất đều còn nguyên trên người, chẳng lẽ hắn thật tự giác như vậy, sau khi làm xong việc còn không quên chỉnh đốn hình tượng của mình sao?

Mặc kệ nói thế nào thì mọi chuyện đã rành rành ngay trước mắt, có chứng thực của Thái y rằng Nguyệt Hoa thật sự đã mang thai, nhìn lại bộ dạng Phó Du Nhiên tức giận mà không thể phát, giận đến mức khó nhịn, hắn thấy tai kiếp lần này của mình là khó thoát rồi.

“Tề Diệc Bắc.” Phó Du Nhiên đột nhiên bình tĩnh lại, “Vì chuyện của Khuynh Thành và Hi Nguyệt nên lúc trước ta thật sự ta có hơi xem nhẹ chàng, nhưng mà.”

Nói đến đây nàng liền dừng lại, Tề Diệc Bắc khẩn trương hỏi tới: “Nhưng mà cái gì?”

Phó Du Nhiên nhìn thẳng hắn, ngoắc ngoắc đầu ngón tay với hắn, Tề Diệc Bắc từ từ đến gần, tiếp theo liền thấy trước mặt bỗng tối sầm.

Phó Du Nhiên hít một hơi thật sâu, phủi tay một cái nói: “Thật xin lỗi, ta nhịn không được, tức chết ta rồi, chàng, mẹ nó chứ!” Theo câu nói sau cùng vang lên là một chân mạnh mẽ đưa ra đạp thẳng vào mông Tề Diệc Bắc, rồi sau đó nàng xoay người vào điện, “Rầm” một tiếng đóng sầm cửa điện.

Đủ loại dấu hiệu cho thấy rõ Phó Du Nhiên đang giận điên lên.

.....
Tin tức Nguyệt Hoa có thai rất nhanh liền truyền khắp hoàng cung, Chiêu Thái đế mừng rỡ, sau đó sự bất mãn với chuyện Tiết Huyền Ninh và Yến Bội Nhược muốn xuất cung cũng phai nhạt dần.

Về phần hai nhà Tiết -Yến, vốn cũng không đồng ý cho nữ nhi từ trong cung ra ngoài, nhưng cuối cùng vẫn nghĩ tới hạnh phúc tương lai của nữ nhi, lúc đầu cũng là lấy hôn nhân đại sự của nữ nhi buộc chung với lợi ích chính trị, mà hành động lần này cũng khiến cho Thái tử trong lúc vô tình thiếu hai nhà Tiết- yến một phần nhân tình. Kế hoạch xếp đặt là sẽ truyền ra tin tức hai vị Lương đệ Tiết -Yến lần lượt nhiễm bệnh qua đời, tương lai sau khi Thái tử thừa kế ngôi vị Hoàng đế sẽ truy phong hai người làm phi, ngoài điều này ra, hai nhà Tiết -Yến còn nhận được thêm sự phong thưởng khác nhau, hơn nữa còn có thêm một nhà thông gia quyền quý khác, lúc này hai nhà mới vui vẻ đồng ý, hơn nữa rất vui vẻ phối hợp.

Vì vậy Tiết Huyền Ninh và Yến Bội Nhược không hẹn mà cùng bị “Bệnh”, không tới mười ngày liền trước sau đi đời nhà ma.

Chuyện trong cung từ trước đến giờ đều không rõ ràng, đừng nói là hai Lương đệ của Thái tử, dù là Hoàng đế hoặc Tần phi trong cung, vô cơ ít hơn một hai cũng là điều bình thường, phần lớn cung nhân đều hiểu châm ngôn tám chữ: “Có mắt như mù, có tai như điếc”, tuy có vài lời đồn đãi nhưng chỉ cần vào lúc thích hợp truyền ra vài chuyện thâm cung bí sử, đến lúc đó mấy lời đồn kia cũng không còn làm cho người ta chú ý nữa.

Hoàng hậu tuy có hơi thất vọng về việc Tề Diệc Bắc không nói thật ngay từ đầu, chỉ là đời thứ ba của nhà Đế vương đã xuất hiện khiến bà hết sức vui mừng, liền hạ lệnh giảm bớt các hoạt động xã giao thường ngày, siêng năng đến Đông cung hơn, các loại thuốc bổ thân bổ khí một ngày không biết muốn đưa đến mấy lần, mà Nguyệt Hoa cũng bởi vì mang thai con nối dòng mà được tấn phong làm Lương đệ, đây là đứa con nối dòng đầu tiên của Thái tử, vô luận là nam hay nữ cũng đều có ý nghĩa trọng đại, mũi của người ở trong cung cũng nhạy cực kì, tự nhiên nên biết a dua theo nơi nào, nhất thời tất cả hào quang đều bao phủ ở trên đầu Nguyệt Hoa, so sánh với nhau, Thái tử phi bên kia liền vắng lạnh không ít.

Cho dù là không có chuyện như vậy thì cũng không ái dám lượn lờ trước mặt Thái tử phi, tại sao? Sợ bị đánh chứ gì nữa.

Cọc mẹ không ai chọc nổi sau một thời gian trở nên dịu dàng lại trở về rồi, đừng nói bọn họ đều là những tiểu cung nhân, ngay cả Vinh Thăng cũng không dám tiếp cận quá gần.

Phó Du Nhiên cũng không sao cả, không có ai đến thì nàng càng nhàn nhã yên tĩnh, chỉ là lửa giận trong người nàng hình như càng ngày càng tích tụ nhiều, mỗi ngày đều phát ra một chút, chờ một ngày nào đó sẽ bộc phát toàn diện.

Mang thai! Hừ! Có gì đặc biệt hơn người!

Chỉ là. Tại sao người ta chỉ có một lần liền có, nàng lại cùng lão Tề lâu như vậy vẫn không có động tĩnh gì?

Trừ lần đó ra, còn có một việc cũng làm cho Phó Du Nhiên âm thầm lo lắng, nàng cho là sau khi Tề Thụy Nam chiếm được Tử tinh thì sẽ không kịp chờ đợi mà công bố thiên hạ – hẳn là người kế thừa hợp pháp duy nhất của nước Sở.

Nhưng nửa tháng trôi qua rồi mà vẫn không thấy hẳn có động tĩnh gì, mỗi ngày mang theo tân Vương phi uống rượu tâm sự, dạo chỗ này một chút dạo chỗ kia một chút, rất nhàn nhã, ngược lại như đang thật sự hưởng thụ ngày nghỉ tân hôn khó có được.

“Điện hạ.” Tiểu An Tử ngập ngừng đứng ở cửa ra vào nói: “Nguyệt Hoa Lương đệ cho người mời điện hạ đến dự tiệc ạ.”

Phó Du Nhiên đang đánh quyền liền dừng tay, liếc Tiểu An Tử nói: “Đã nói với người mấy lần rồi? Không đi!”

Tiểu An Tử bị sợ đến rụt cổ lại, “Cái này, lần này Thái tử điện hạ cũng sẽ đi ạ.”

Phó Du Nhiên nghiêng răng, “Hắn dám!”

“Ai dám vậy?” Một giọng nói từ ngoài cửa truyền vào, Phó Du Nhiên ngẩng đầu nhìn lên liền thấy Lâm Hi Nguyệt đang thong thả đi vào.

Cho Tiểu An Tử lui ra, Phó Du Nhiên lôi Lâm Hi Nguyệt vào trong thất rồi trước sau cẩn thận dò xét một lần, Lâm Hi Nguyệt cười nói: “Nhìn cái gì vậy hả?”

Phó Du Nhiên sờ sờ cằm Lâm Hi Nguyệt, thở dài nói: “Mi lại gây đi, đáng lý ra ta không nên nói i biết mới phải.”

“Hôm nay chỉ nói chuyện của mi thôi, không nói ta.” Lâm Hi Nguyệt cười nhạt ngồi xuống mép giường, hai tay chống ở mép giường, đá chân nhìn về phía Phó Du Nhiên, “Nghe nói tình hình của mi cũng không được tốt lắm nên ta đặc biệt tới thăm mi. Thế nào? Để tiểu thiếp đoạt trước rồi à?”

Nhắc tới chuyện này, Phó Du Nhiên liền một bụng hỏa phần hận ngồi xuống, “Đừng nói nữa, hần nói hần không có ấn tượng, bà nó chứ! Bụng của Nguyệt Hoa càng ngày càng lớn mà hần còn dám nói hần không có ấn tượng! Cho dù hần có uống phải xuân dược thì cũng không đến mức không có chút cảm giác nào chứ? Làm cũng làm rồi mà còn không thừa nhận. Thật là đáng ghét!”

“Mi cũng đừng nên tức giận như vậy.” Lâm Hi Nguyệt nói: “Dù sao xuất phát điểm của hần cũng rất tốt.”

Phó Du Nhiên rên lên một tiếng, “Ta là giận hần không chịu thừa nhận kìa! Một cho ta còn cảm thấy hần tuy ngoài mặt yếu đuối, thật ra thì vẫn là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, ta thật sự là sai rồi. Hần căn bản chính là tên hèn nhát không được việc, còn cái gì mà Thái tử! Nhanh chóng xuống đài cho rồi!”

“Du Nhiên!” Lâm Hi Nguyệt quát nhẹ một tiếng, “Hần là trượng phu của mi.”

Phó Du Nhiên chép miệng cúi đầu xuống, trong mắt Lâm hi Nguyệt hiện lên mấy phần tang thương, “Còn nhớ rõ không? Lúc chúng ta còn ở trên núi, lúc nói tới chuyện sau này muốn gả cho hạng người gì cũng đâu có để ý phu quân tương lai cưới mấy phòng tiểu thiếp? Lập gia đình chính là lập gia đình, chính là người đó có thể tiếp nhận các huynh đệ, có thể cùng chúng ta vượt qua những ngày vô ưu vô lo chính là niềm mơ ước của chúng ta.”

Hai mắt Phó Du Nhiên tối lại, nhớ lại những lời khi đó, đúng vậy, ban đầu không phải là muốn như vậy sao? Gả được liền gả, ai thêm quan tâm hần tuần tú hay xấu xí, chỉ là. . . . “Khi đó, chúng ta chưa hiểu được tình cảm là gì.”

Lâm Hi Nguyệt gật đầu, “Khi đó không hiểu, hiện tại đã hiểu, mà chính là bởi vì đã hiểu nên mới càng thêm quý trọng. Lão Tề yêu mi bảo vệ mi, ta đều thấy ở trong mắt, mi thật sự không nên vì chuyện này mà chiến tranh lạnh với hần đến tận bây giờ.”

“Mi đến đây làm thuyết khách cho hần hay sao?”

Lâm Hi Nguyệt cũng không phủ nhận. Phó Du Nhiên chống cằm buồn bực nói: “Nhưng ta rất rất tức giận! Sao hần có thể có con với nữ nhân khác như vậy chứ!”

“Cũng bởi vì là như thế nên mi mới càng không thể đẩy hần ra ngoài, trừ phi mi muốn đánh mất hần.”

“Ta. . . .” Không cần nghĩ, Phó Du Nhiên cũng rất rõ ràng đáp án của mình, nhưng hai chữ kia làm thế nào cũng nói ra được, nàng hoảng hốt nói: “Còn có một việc.”

“Chuyện gì?”

Nhìn gương mặt càng ngày càng hao gầy của Lâm Hi Nguyệt, Phó Du Nhiên miễn cưỡng cong cong khóe miệng, “Cũng không có gì, ta muốn đi ra ngoài giải sầu, hần nói việc đi tuần sát sắp tới là cơ hội có thể rời kinh.”

Lâm Hi Nguyệt đầu tiên là cười cười, rồi sau đó tựa như nghĩ tới điều gì, chân mày nhíu chặt lại, chân chờ một lúc mới hỏi: “Mi. Mi muốn trở về An Dương?”

Phó Du Nhiên hoảng hốt, hơi dờ dẫm nhìn người trước mặt: “Mi.” Làm sao biết.

“Chuyện này ta nghe Hoài vương nói qua, việc này vốn là của hần, nhưng lúc này hần không tiện rời kinh nên Hoàng thượng mới có thể chọn lại người khác, nhưng bất kể như thế nào cũng sẽ không phải lão Tề đi

bởi vì hấn thân là Thái tử, sao có thể dễ dàng rời kinh? Sao hấn có thể không biết đạo lý này? Nhưng hiện tại hấn lại hết sức tranh thủ cơ hội này, giờ nghe mi nói như thế, nhất định là bởi vì mi muốn rời kinh rồi.”

Phó Du Nhiên nhất thời buồn bã, Tề Diệc Bắc vì nàng, quả nhiên là bỏ ra không ít công sức.

Lâm Hi Nguyệt đột nhiên đứng dậy, từ bên giường vọt tới bên cạnh Phó Du Nhiên, “Tại sao mi lại muốn trở về? Rốt cuộc mi đang hoài nghi cái gì?”

Phó Du Nhiên ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Lâm Hi Nguyệt, cổ họng đã hơi ê ẩm.

“Không! Mi hiểu lầm rồi!” Giọng nói của Lâm Hi Nguyệt trở nên bén nhọn: “Hấn sẽ không làm như vậy, mi cũng không nên suy nghĩ như vậy!”

“Thật sự ta không nên nghĩ như vậy!” Phó Du Nhiên từ từ đứng lên, không nhúc nhích nhìn Lâm Hi Nguyệt, đôi môi khẽ run lên, “Nhưng ta không khống chế được mình, luôn nghĩ mọi chuyện sẽ như vậy.”

“Du Nhiên.” Lâm Hi Nguyệt chán nản ngồi vào trên ghế, đôi môi khẽ mở, “Nha đầu chết tiệt kia, nhìn tương mạo cũng biết, mi thật sự có phúc khí hơn ta nhiều, lão Tề chắc chắn sẽ không làm như vậy, trên thế gian này còn tìm đâu ra một người thứ hai lòng dạ ác độc như vậy?”

120. Chương 119: Kế Hoạch Báo Thù Của Vương Phi

“Hi Nguyệt.”

Lâm Hi Nguyệt ngẩng đầu lên, đôi mắt đã đỏ hoe, trong hốc mắt ngưng tụ một màn sương mù nhưng vẫn cong cong khỏe miệng, “Tin ta đi, Tề Diệc Bắc nhất quyết sẽ không làm như vậy, Sơn ca cùng Cốt ca trước khi đi còn ghé qua Lâm đình trại tạm biệt mà, thật sự là bọn họ giải tán Thần Phong trại.”

Thật Sao? Phó Du Nhiên tạm thời yên tâm giữa bao ngờ vực, nàng ẩn nhẫn vai Lâm Hi Nguyệt, ngón tay dần dần siết lại, “Hi Nguyệt, ta luôn nghĩ, nếu như khi đó ta không nói i, mi cũng sẽ không”

“Mi cảm thấy như vậy sẽ tốt hơn sao?”

“Nhưng ít nhất mi vẫn vui vẻ hơn bây giờ nhiều lắm!”

Cả người Lâm Hi Nguyệt khẽ run lên, giọng nói cũng bất ổn, “Du Nhiên, có phải mi đang trách ta hay không? Trách ta sau khi biết được sự thật vẫn còn vội vã gả cho hấn.”

Ánh mắt Phó Du Nhiên ảm đạm xuống, một hồi lâu mới nói: “Ta tính không nói i biết, nhưng đêm hôm đó mi tìm đến ta, khóc lóc thảm thiết nói Lâm Đình trại không còn nữa, cuối cùng ta không thể nhịn được nữa nên nói i biết hết sự thật, cũng rất mong muốn mi không gả cho hấn nữa.”

“Đó là nhà của ta, ta không thể mặc nó biến mất như vậy được.” Lâm Hi Nguyệt xoay người lại, trên mặt đã đầy nước mắt, gằn chữ từng câu: “Ta muốn báo thù.” Giọng nói tuy nhẹ nhưng tràn đầy kiên định, “Chỉ có gả cho hấn, ta mới có cơ hội báo thù.”

Đôi con ngươi của Phó Du Nhiên đột nhiên co lại, “Mi A Ta sớm nên nghĩ tới mới đúng.” Nàng cười chua xót, vô lực thống hai tay xuống, lẩm bẩm: Ta tạ tội với mi, tạ tội với Lâm đại trại chủ.”

Lâm Hi Nguyệt lắc đầu, “Ta đã từng nghĩ tới, nếu như ngay từ đầu mi cự tuyệt hấn, có lẽ chuyện sẽ không phát triển thành thế này, nhưng nghĩ lại, chắc chắn hấn cũng sẽ không bỏ qua cho nhà của ta dễ dàng như vậy đâu, âu cũng là số mệnh.” Nàng lại ngơ ngác nói: “Thật không nghĩ tới, cả hai chúng ta đều có tướng mệnh phú quý, một người là Thái tử phi, một người là Hoài Vương phi, nếu đổi lại trước kia chắc nghĩ cũng không dám nghĩ.”

“Vậy giờ mi định thế nào?” Chuyện đã đến nước này, có nói gì nữa cũng vô ích.

Trong mắt Lâm Hi Nguyệt xẹt qua một chút mâu thuẫn, “Đừng ngăn cản ta.”

“Ta sẽ không làm như vậy.” Phó Du Nhiên nói: “Mi nói đúng, đây chính là số mệnh, không ai có thể ngăn cản được.”

Lâm Hi Nguyệt rũ mắt xuống, hàng lông mi đen bóng không ngừng run rẩy, “Hai ngày nay có mấy người nói khẩu âm nước Sở thường xuyên ra vào Vương phủ, ta cảm thấy hắc sẽ nhanh chóng hành động, đến lúc đó ta sẽ đồng ý với hắc giả mạo thân phận của mi, đợi đến lúc nước Sở chính thức phái Sứ giả đến, ta sẽ ở trước mặt người trong thiên hạ. Nói ra tất cả mưu đồ của hắc, hắc muốn quyền thế, ta sẽ để hắc sắp sửa chạm tay được vào quyền thế liền bị té xuống, ta muốn làm cho hắc thân bại danh liệt!”

“Mi” Phó Du Nhiên muốn hỏi ‘vậy còn mi thì sao’ nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào, nàng biết, coi như có hỏi thì cũng không thể thay đổi được chủ ý của Lâm Hi Nguyệt.

“Mi cũng đừng làm lão Tề mất mặt mũi như vậy nữa.” Lâm Hi Nguyệt điều chỉnh tốt cảm xúc, vén một lọn tóc rũ xuống ra sau tai rồi nói: “Hắc là Thái tử, thế mà ngày ngày lại phải đứng ở ngoài cửa không được vào phòng, nói thì dễ mà nghe thì khó, ta nghe nói vị tiểu thiếp kia mấy ngày nay liên tục đưa canh đưa nước vào trong thư phòng cho hắc, mi phải cẩn thận đấy.”

“Ta biết.” Phó Du Nhiên ỉu xiu nói: “Thật ra thì. Không phải là ta không tin hắc, ta tin tưởng hắc sẽ không phải vì chối bỏ trách nhiệm mà nói không có ấn tượng, nhưng sự thật đã rành rành ngay trước mắt, hắc nói không có ấn tượng thì có được gì đâu? Ta chỉ là Trong lòng không thoải mái, không mắng hắc như vậy ta sẽ không biết làm thế nào để xả cục tức trong bụng, mi cứ lo ỉn đi đã, chuyện rồi Kinh ta sẽ suy nghĩ thêm, trước tiên cứ giúp mi hoàn thành việc lớn lại nói.”

Lâm Hi Nguyệt buồn bã, cũng không nói thêm gì nữa liền quay đầu rời đi, sau khi Lâm Hi Nguyệt đi, Phó Du Nhiên gọi Tiểu An Tử tới, đen mặt lại nói: “Gần đây Nguyệt Hoa thường đến thư phòng sao?”

“Vâng” Tiểu An Tử không dám ngắt đầu, “Nguyệt Hoa Lương đệ thường đến đưa bữa ăn khuya.”

“Mấy ngày rồi?”

“Cũng có ba bốn ngày rồi ạ, lần trước vừa mới nhắc đến với người, người liền.”

“Được rồi.” Phó Du Nhiên không nhịn được khoát tay chặn lại, bàn tay lại nặng nặng rơi xuống bàn nghe “Rầm” một tiếng, dọa Tiểu An Tử run run quỳ phịch xuống, “Không phải nàng ta mời ta đi dự tiệc sao? Chúng ta đi!”

Tiểu An Tử vội nói: “Mới vừa rồi đã cho cung nhân đến đưa tin về rồi ạ, để nô tài đến thông báo lại với họ.”

Phó Du Nhiên phòng phòng má, “Không cần, chúng ta cứ thế mà đến thôi!”

Đến buổi chiều, Phó Du Nhiên đã sớm chạy đến phụ cận Vân Lang các cấm chốt, nàng thật muốn xem Tề Diệc Bắc sẽ đi hay không đi đến cái yến hội này! Hừ!

Chờ cả ngày mà vẫn không đợi được Tề Diệc Bắc, chỉ thấy xa xa là Hoàng hậu đang đi đến hướng này, trong lòng Phó Du Nhiên hơi ngạc nhiên, vội vàng ra nghênh đón, “Sao mẫu hậu lại tới đây ạ?”

Hoàng hậu sưng sờ, tiếp theo cười nói: “Ta chính là người thiết yến, sao có thể không đến?”

Phó Du Nhiên càng thêm ngạc nhiên, cung nữ bên cạnh Hoàng hậu bèn nói: “Sắp đến sinh thần của nương nương nên Nguyệt Hoa Lương đệ muốn cùng nương nương ăn mừng trước, nương nương vì để tránh cho Nguyệt Hoa Lương đệ vất vả chạy qua chạy lại nên đặc biệt tự mình đến đây trước, Điện hạ cũng không biết sao ạ?”

Phó Du Nhiên kinh ngạc nhìn Hoàng hậu đứng trước mặt, nàng nói: “Nàng ta cũng chỉ mời con đến dự tiệc, lại không nói là mừng sinh thần của mẫu hậu.”

Hoàng hậu cau mày lại, trầm ngâm một hồi mới nói: “Hàn Mai, người nhanh đi tìm một bộ y phục cung nữ cho Thái tử phi thay.”

Cung nữ kia cũng không hỏi nhiều, kéo Phó Du Nhiên đến một chỗ vắng vẻ rồi gọi tới một cung nữ nữa, hai người đổi áo khoác, lại gỡ búi tóc của Phó Du Nhiên ra rồi nhanh chóng tết thành kiểu của cung nữ, lúc này mới trở lại trước mặt Hoàng hậu.

Hoàng hậu quan sát Phó Du Nhiên một hồi rồi khẽ gật đầu, “Du Nhiên, con đi theo phía sau ta, không cần ngăn đầu, ta thật sự muốn nhìn xem là mưu mà chúc quý gì, thậm chí ngay cả Bồn cung cũng dám tính kế!”

Hoàng hậu vừa nói như thế, Phó Du Nhiên cũng hơi hiểu ra, nhưng vẫn có chút nghi ngờ, “Tính kế thì cũng là tính kế với con, nhưng làm sao lại lợi mẫu hậu vào ạ?”

“Con nha đầu ngốc này!” Hoàng hậu cau gợn liếc xéo nàng một cái, “Không có tính toán cũng là lợi dụng, Hừ! Ý rằng mình mang thai liền không thấy rõ ai là chủ tử rồi!”

Phó Du Nhiên không nói thêm lời nào, nhanh chóng hòa vào đoàn cung nữ theo sau Hoàng hậu đi vào Vân lang các. Thật là may mắn, hôm nay đã nói trước là tiệc chúc mừng sinh thần của Hoàng hậu, nếu như chỉ có mình không tới, coi như sau đó nói rằng mình không biết chút nào, cũng sẽ không có ai tin, nói như vậy, lúc trước thường xuyên đến mời nàng đều là vì chuẩn bị cho lần này đó hả?

Thật là âm hiểm! Thủ đoạn tiểu nhân!

Không ngờ người có vẻ dịu dàng như Nguyệt Hoa thế nhưng cũng có loại tâm cơ này.

Hoàng hậu hơi nôn nóng, bà đã nói rồi mà, đang êm đẹp tự nhiên nói gì mà tiệc chúc mừng trước sinh thần chứ? Thì ra là muốn bà làm ngòi nổ, tốt nhất là đánh bay Phó Du Nhiên, thật là đáng ghét! Lại dám đánh chủ ý lên người bà, không biết bà thân là chính cung Hoàng hậu, kiêng kỵ nhất chính là cái loại cạy sủng sinh viên này hay sao?

Trong chốc lát đã đến trước Vân Lang các, Nguyệt Hoa vịn tay mấy cung nữ nhẹ nhàng cúi đầu, đối lại là trước đây chắc chắn là Hoàng hậu đã sớm để cho nàng ta miễn quý lạy, nhưng hôm nay chẳng biết tại sao chân đã cong một nửa rồi mà cũng không thấy Hoàng hậu mở miệng, chỉ đành phải quỳ xuống, cao giọng cung nghênh.

Chờ một lúc lâu cũng không nghe thấy Hoàng hậu cho nàng đứng lên nên đành lặng lẽ giương mắt lên, thấy sắc mặt Hoàng hậu lạnh lẽo, ánh mắt khóa chặt ở trên người nàng, Nguyệt Hoa vội vàng cúi đầu, mới nghe Hoàng hậu thờ ơ nói: “Đứng lên hết đi.”

Nguyệt Hoa liền vội vàng đứng lên, cùng với Hoàng hậu đi vào trong phòng, Hoàng hậu quan sát trái phải một phen, trầm giọng nói: “Thế nào? Thái tử cùng Thái tử phi cũng chưa tới sao?”

Nguyệt Hoa vội nói: “Thái tử diện hạ sai người tới nhắn là ngài ấy còn vài công vụ muốn làm nhưng nhất định sẽ đến đúng giờ, về phần Thái tử phi diện hạ.” Nàng ấp a ấp úng nói: “Thái tử phi diện hạ. Có thể tâm tình không tốt, đáp lời bảo hôm nay cũng không tới ạ.”

“Hả? Vậy sao?” Hoàng hậu ngồi vào ghế chủ vị, cười lạnh nói: “Tâm tình không tốt? Người có nói hôm nay Bồn cung cũng sẽ đến không?”

Nguyệt Hoa khựng người một chút, ngay sau đó liền khôi phục vẻ bình thường, trên mặt vẫn là nụ cười dịu dàng, “Nguyệt Hoa sao dám không nói ạ.”

Hoàng hậu liếc qua nàng ta, khẽ gật đầu, “Vậy là do Thái tử phi không biết lý lẽ rồi!”

Nguyệt Hoa giả bộ khó xử đi tới giữa điện, khom người quỳ xuống, “Hoàng hậu nương nương không nên tức giận, tất cả đều là do Nguyệt Hoa không tốt, Thái tử phi ghét Nguyệt Hoa cho nên mới không chịu tới Vân Lang các, đã làm ảnh hưởng đến hứng thú của nương nương, đều là lỗi của Nguyệt Hoa.”

Phó Du Nhiên đứng ở trong đám người mà tâm trạng bị đè nén kinh khủng, lời này nghe thế nào cũng kỳ cục, à, Thái tử phi vì ân oán cá nhân mà không thèm tới tham dự tiệc sinh thần của Hoàng hậu, không phải càng làm cho người ta sinh lòng chán ghét hay sao?

Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa, lại qua một hồi, chỉ nghe ngoài điện vang lên giọng hô: Thái tử diện hạ đến.

Nguyệt Hoa lại vội vàng đứng dậy nghênh đón, Tề Diệc Bắc sải bước đi vào. Vừa vào trong điện, hần liếc mắt nhìn Nguyệt Hoa, thờ ơ “Ừ” một tiếng rồi nhìn về phía chỗ ngồi bên trái Hoàng hậu, không thấy người mà mình muốn gặp thì trong mắt lướt qua một sự thất vọng, sau đó hần tiến lên thỉnh an Hoàng hậu .

Phó Du Nhiên đang đứng trong đoàn cung nữ sau lưng Hoàng hậu, hơi hơi nghiêng nghiêng đầu, tầm mắt lướt qua cung nữ đứng trước mặt nhìn về phía Tề Diệc Bắc, hần vẫn mặc triều phục tơ vàng, trên đầu đội kim quan, lông mi dài nhẹ run, trên mặt hiện ra mấy phần mệt mỏi, nhìn kỹ một chút thấy hình như là gầy đi không ít, cả người trông không có sức sống mấy.

Phó Du Nhiên khổ sở cúi đầu, nàng cũng rất nhớ hần, nhưng lại không biết nên làm sao để đối mặt với hần.

“Đứng lên hết đi.” Hoàng hậu nhẹ giọng nói: “Diệc nhi, quốc sự tuy quan trọng nhưng nhớ phải chú ý thân thể.”

Tề Diệc Bắc đứng dậy, nhỏ giọng đáp một tiếng “Vâng”, lại nhìn về phía Nguyệt Hoa, “Có nói với Thái tử phi hôm nay là tiệc sinh thần của mẫu hậu hay không?”

Nguyệt Hoa vội nói: “Thái tử phi không muốn.”

“Vinh Thăng.” Tề Diệc Bắc cắt đứt lời nói của Nguyệt Hoa, “Đi mời Thái tử phi, bảo hôm nay là tiệc sinh thần của mẫu hậu.”

Nguyệt Hoa vừa nghe vậy thì khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, tiếp theo ra vẻ uất ức nói: “Thái tử điện hạ không tin tưởng là Nguyệt Hoa có đi mời Thái tử phi sao?”

“Ta không hề nói như vậy.” Tề Diệc Bắc thờ ơ nói: “Chỉ là muốn xem xem nàng ấy có phải đã bị chuyện gì trì hoãn không thôi.”

Nguyệt Hoa mấp má đôi môi, trong mắt đã tụ một tầng sương, “Nói cho cùng vẫn là lỗi của Nguyệt Hoa, ở vào thời điểm này có thai nên cũng khó trách Thái tử phi điện hạ sẽ giận lây sang Thái tử, thậm chí không đến tham dự bữa tiệc này.”

Mắt thấy Nguyệt Hoa càng nói càng quá mức, Phó Du Nhiên bực mình vô cùng, vừa định lao ra đối chất tại chỗ với nàng ta liền nghe Hoàng hậu thản nhiên nói: “Hả? Nói như vậy là bởi vì Thái tử phi ghen tị người mang thai con nối dòng cho nên mới không chịu đến?”

“Chuyện này. Nguyệt Hoa không biết được suy nghĩ của Thái tử phi, chỉ là Nguyệt Hoa biết trong lòng Thái tử phi sẽ không thoải mái, cho nên nhiều lần Nguyệt Hoa xin gặp mặt, mong có thể hóa giải khúc mắc giữa hai người nhưng Thái tử phi nhưng chưa bao giờ cho Nguyệt Hoa cơ hội gặp mặt.”

Hoàng hậu bưng ly trà trước mặt lên, nhẹ nhàng thổi thổi, “Đã như vậy, theo người nói thì hôm nay Thái tử phi không chịu đến đây là bởi vì người sao? Hay là do Bồn cung lưu người lại mà không cam lòng, cố ý đối nghịch với Bồn cung?”

“Mẫu hậu!” Tề Diệc Bắc đứng dậy, “Du Nhiên không phải là người như vậy.”

Nguyệt Hoa nhìn qua Tề Diệc Bắc, lại nhìn về phía Hoàng hậu, làm bộ khó xử nhỏ giọng nói: “Nguyệt Hoa không có nói như vậy ạ.”

“Vậy không cần nói nữa.” Hoàng hậu cất giọng: “Chút nữa sẽ có chỗ cho người nói.”

121. Chương 120: Yên Tiệc Không Thành

Nguyệt Hoa nghe vậy thì ngẩn người, Hoàng hậu cũng không nói thêm nữa, không bao lâu liền thấy Vinh Thăng trở lại, vẻ mặt lúng túng đi đến bên tai Tề Diệc Bắc nói nhỏ một hồi, Hoàng hậu hỏi: “Thế nào, có lời gì không tiện nói sao?”

Tề Diệc Bắc phát tay cho Vinh Thăng lui xuống rồi nói: “Xế chiều hôm nay Du Nhiên bị Lão sư gọi về Mặc phủ rồi ạ, nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Phó Du Nhiên ngẩn người, rõ ràng mình đang ở chỗ này mà hắn lại nói gì mà bị nghĩa phụ gọi đi
Đúng rồi, nhất định là do Vinh Thăng không tìm được mình, hắn sợ Hoàng hậu giận nên lúc này mới viện ra cái lý do này, lời Mặc Yến Thần ra làm cái cớ.

Nguyệt Hoa lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, lại cố tình làm ra vẻ mờ mịt: “Nói như vậy, Thái tử phi không có ở trong cung phải không ạ?”

Tề Diệc Bắc khó chịu, không kiên nhẫn nói: “Trễ như thế còn chưa có trở lại, tất nhiên là có chuyện trì hoãn.”

Hoàng hậu cười nhẹ dựa người vào ghế, hơi chút nghiêng đầu, ẩn ý nói: “Diệc nhi quả nhiên là không muốn Du Nhiên phải chịu bất kỳ một uất ức nào.”

Phó Du Nhiên thấy trong lòng ấm áp, nhìn trộm qua Tề Diệc Bắc đang nghiêng người dựa vào ghế, vẻ mặt hắn như có điều suy nghĩ, lại gọi Vinh Thăng ra nói nhỏ mấy câu, Vinh Thăng vừa nghe vừa gật đầu liên tục, sau đó xoay người rời đi.

Sắc mặt của Nguyệt Hoa lập tức trở nên khó coi, cố nặn ra một chút ý cười nói: “Đã như vậy, chúng ta cũng khai yến thôi chứ ạ?”

Hoàng hậu khoát tay áo, “Trước không vội, nói không chừng Du Nhiên cũng sắp trở về rồi đây.”

Nguyệt Hoa hồ nghi nhìn Hoàng hậu một cái, thân thể đang rướn lên lại chậm chậm ngồi xuống, Hoàng hậu lại nói: “Nguyệt Hoa, người vào cung đã bao lâu?”

“Hồi nương nương,” Nguyệt Hoa lại đứng dậy, “Nếu như tính luôn thời gian hầu hạ Thái tử lúc trước thì sắp được sáu năm rồi ạ.”

“Sáu năm rồi, người đi theo Thái tử cũng có hơn bốn năm thôi?”

“Vâng”

Hoàng hậu thở dài một tiếng, “Ta ban người cho Thái tử, nguyên là nhìn trúng người dịu dàng hiền thực, không ngờ cũng có một ngày ta nhìn lầm người.”

Nguyệt Hoa thất kinh trong lòng, vội vàng ngẩng đầu, giống như một con tiểu bạch thỏ bị kinh hãi.

Hoàng hậu lạnh lùng nói: “Ta hỏi người một lần nữa, lúc đi mời Thái tử phi, đến tột cùng là nói như thế nào?”

Sắc mặt của Nguyệt Hoa trở nên tái nhợt, nếu lúc này thừa nhận mình phái người đi nhưng không nói rõ mục đích của yến tiệc lần này, sợ rằng Hoàng hậu sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Hoàng hậu nhìn chằm chằm Nguyệt Hoa, “Nói.”

Nguyệt Hoa chần chờ một chút, trong lòng đã hạ quyết định bèn nói: “Nguyệt Hoa thật sự có nói với Thái tử phi thiết yến đêm nay là vì muốn chúc mừng sinh thần của Hoàng hậu nương nương ạ.”

“Là ai đi truyền lời?”

Cung nữ bên cạnh Nguyệt Hoa run rẩy, vội vàng quỳ xuống, “Là nô tỳ ạ.”

“Nói như thế nào?”

“Nô tỳ.” Cung nữ kia dùng mắt liếc qua Nguyệt Hoa thấy Nguyệt Hoa hơi cúi đầu, cung nữ kia vội run giọng nói: “Nô tỳ chỉ truyền đạt lại y nguyên lời Nguyệt Hoa Lương đệ nói, mời Thái tử phi diện hạ đến dự tiệc, cũng đặc biệt nhấn mạnh đây là tiệc chúc mừng sinh thần của Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu hơi hí mắt ra nhìn Nguyệt Hoa thấy nàng ta vẫn cố tự trấn định đứng thẳng lưng, Hoàng hậu thân nhiên cười nói: “Vậy thì kỳ quái, thời điểm có người đến thông truyền thì Bốn cung cũng đang ở trong phòng cùng Thái tử phi, sao những gì ta nghe được không giống với những gì người nói nhỉ?”

Cung nữ kia cũng lơ mơ phát giác ra điều không ổn nên cứ ấp úng không biết nên nói cái gì.

Nguyệt Hoa biến sắc, tại sao lại có thể có chuyện trùng hợp như thế?

“Là do người tự tiện chủ trương, sửa lại lời của Nguyệt Hoa?” Hoàng hậu chậm rãi nói xong, khóe miệng thậm chí còn nang theo một nụ cười.

“Không. Nô tỳ. Không có.”

“Lớn mật!” Nguyệt Hoa lớn tiếng dọa người, “Lại có loại nô tài dám vượt qua phạm vi như vậy, người đầu mau lòi ả cung nữ này ra ngoài!”

Vừa dứt lời, mấy thái giám liền tiến lên muốn kéo cung nữ kia xuống.

Hàn Mai đứng ở sau lưng Hoàng hậu vội tiến lên một bước, lớn tiếng nói: “Lớn mật!”

Mấy tên thái giám vội vàng buông tay rồi nhìn qua Nguyệt Hoa, Hoàng hậu cầm ly trà lên ném tới trước người Nguyệt Hoa, chỉ nghe “Cạch” một tiếng, mảnh sứ vỡ tan tành khiến nước trà bay tán loạn văng khắp nơi, dính cả vào y phục của Nguyệt Hoa, Nguyệt Hoa vẫn chỉ cúi đầu, cắn chặt răng không để ỉnh lộ ra ý khiếp đảm.

Gương mặt Hoàng hậu như phủ một lớp băng, Nguyệt Hoa “Phịch” một tiếng quỳ xuống mặt đất, mấy tên thái giám đã sớm sợ đến kêu cha gọi mẹ, liên tiếp cầu xin tha thứ.

Hoàng hậu dựa vào lại ghế, “Nguyệt Hoa, người cũng nói là nha đầu này vượt qua phạm vi, vậy theo người thấy nàng ta khiến Bổng cung sinh ra hiểu lầm với Thái tử phi, nên làm như thế nào để xử trí cho thỏa đáng?”

“Toàn bộ. Toàn bộ theo xử lý của Hoàng hậu nương nương ạ.”

Hoàng hậu dựng mày liễu lên, “Ta cho người nói!”

Cả người Nguyệt Hoa run lên, “Nô tỳ không dám.”

Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, “Loại người vô dụng như vậy giữ lại có ích lợi gì?”

“Vâng.”

“Vâng cái gì?”

Nguyệt Hoa cắn cắn môi dưới, “Nha đầu này, tội đáng phải chết.”

Hoàng hậu không buồn nhắc mắt, khoát tay áo nói: “Lôi nàng ta xuống.”

Hàn Mai đứng bên cạnh vâng một tiếng, nhanh chóng sai mấy tên thái giám động thủ.

Cung nữ kia bị sợ đến hồn bay phách tán, nhìn qua Nguyệt Hoa kêu to: “Lương đệ cứu nô tỳ với!”

Nguyệt Hoa nghiêng đầu đi, mím chặt môi không nói một lời, mắt thấy cung nữ kia sẽ bị kéo ra thì chợt trong điện vang lên một tiếng quát thanh thúy, “Dừng tay!”

Phó Du Nhiên từ trong nhóm cung nữ phía sau lao ra, quỳ xuống trước mặt Hoàng hậu, “Mẫu hậu, nàng ta cũng chỉ thay người làm việc thôi, tội không đáng chết, kính xin mẫu hậu tha cho nàng ta một mạng.”

Hoàng hậu khẽ nâng khóe miệng, liếc mắt nhìn Hàn Mai bên cạnh, Hàn Mai vội kêu mấy tên thái giám dừng tay, lại mang cung nữ kia vào trong điện.

Phó Du Nhiên bỗng nhiên xuất hiện khiến Tề Diệc Bắc mừng rỡ khác thường, cũng làm cho Nguyệt Hoa lập tức biến sắc, cái gì mà truyền lời lúc Hoàng hậu đang ở đó chứ, tất cả đều là giả, chỉ sợ Thái tử phi đã biết hết mọi chuyện nên đoạt trước tiên cơ rồi.

Hoàng hậu đứng dậy, đi tới trước mặt Phó Du Nhiên đỡ nàng dậy, lại liếc qua cung nữ kia cười nói: “Sẵn có Thái tử phi thay người cầu tình, Bổng cung sẽ xem xét cho người một cơ hội.”

Cung nữ kia hình như bị giật mình quá độ, co quắp nằm trên mặt đất nức nở hồi lâu mới ngẩng đầu lên, oán hận nhìn thoáng qua Nguyệt Hoa, lệ rơi đầy mặt mà nói: “Khởi bẩm nương nương, Lương đệ quả thật sai nô tỳ đi mời Thái tử phi diện hạ, nhưng lại đặc biệt phân phó nô tỳ rằng đừng có nói với Thái tử phi hôm nay Hoàng hậu nương nương cũng tới dự.”

Hoàng hậu hơi cúi người, “Người nói cái gì?”

Chó cùng rút giậu (Câu này ví tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy), loại thời điểm này nên chuyển thành nhân chứng tố cáo việc làm đen tối hình như là đường ra tốt nhất, sau khi nghe cung nữ kia lớn tiếng lặp lại một lần nữa, Hoàng hậu từ từ bước đi thông thả đến trước mặt Nguyệt Hoa, lắc đầu nói:

“Lúc Phi Nhi xảy ra chuyện, ta còn tưởng rằng người nhất như chuột, không hề có chủ kiến, bây giờ nhìn lại thì ra ta đã nhìn lầm.”

“Hoàng hậu nương nương, nô tỳ còn có chuyện bẩm báo.”

Bao nhiêu sự thật chứng minh, một khi đám thọt đồng bọn không thành bị cản ngược lại quả thật là một điều đáng sợ, nếu nhân chứng giữ muốn vô tội trắng án thì bắt buộc phải lập công chuộc tội mới được.

Hoàng hậu nghiêng người sang, cảm thấy hứng thú nói: “Chuyện gì?”

Cung nữ kia đưa tay vào trung y móc ra một túi gì đó, bên trái một tầng bên phải tầng một mở ra, thấy nàng ta nhanh tay nhanh chân mở cái túi ra thì Hoàng hậu càng háng hái hơn, ngay cả Phó Du Nhiên cũng tiến lại gần cung nữ kia, túi nhỏ cuối cùng cũng mở ra hoàn toàn, lại lộ ra một bọc giấy ở bên trong, Hoàng hậu cười như không cười nhìn nàng ta, “Người cất giấu thứ gì vậy?”

Cung nữ kia dập đầu, đưa bọc tới trong tay Phó Du Nhiên, “Đây là bột thuốc mà vào cái hôm mưa sao băng Nguyệt Hoa Lương đệ đã cho vào rượu ạ. Còn dư lại nữa gói bột thuốc Lương đệ ném vào trong lò than, nô tỳ thừa dịp Lương đệ không chú ý liền lấy lại một ít.”

Nguyệt Hoa cau mày, Hoàng hậu nghi ngờ nhìn tiểu cung nữ kia một cái, “Người giữ nó có ích lợi gì?”

Phó Du Nhiên cũng hơi buồn bã, chuyện Tề Diệc Bắc bị bỏ thuốc gần như là có thể khẳng định, coi như hiện tại tiểu cung nữ này lấy ra chứng cứ, cũng chỉ là chứng minh chuyện đã xảy ra mà thôi, nói lại những điều này còn có công dụng gì?

Cung nữ kia buồn bã nói: “Nô tỳ luôn sợ sẽ có một ngày mình lại đi lên con đường của Văn Song tỷ tỷ, cho nên đặc biệt lưu ý cử động của chủ tử, luôn luôn giữ tinh thần tỉnh táo để ý mọi chuyện vì sợ sẩy một chút sẽ mất mạng không chừng.” Nhưng ai ngờ đến lúc thật có việc xảy ra, ngay cả cơ hội lên tiếng cũng không có, nghĩ đến mới vừa rồi sống chết mong manh, cung nữ kia lại bật khóc lên.

“Văn Song là ai?”

“Văn Song tỷ tỷ vẫn hầu hạ ở Thanh Ung viên, có lần Yến Lương đệ ăn phải vật không rõ trong cơm canh, tiếp theo thì mất đi lý trí ở trước mặt Thái tử gây ra chuyện xấu hổ, rồi sau đó Văn Song tỷ tỷ liền được người ta phát hiện bị chết đuối trong ao.”

Hoàng hậu gật đầu một cái xem như đã có ấn tượng.

Tiểu cung nữ lại nói: “Văn Song tỷ tỷ ở Thanh Ung viên, cùng nô tỳ giống nhau, đều có thời điểm hầu hạ ở Vân Lang các.”

Nguyệt Hoa sắc mặt rét lạnh, đành giọng nói: “Bình Nhụy, rốt cuộc người muốn nói cái gì?”

Hoàng hậu nghiêng đầu, chậm rãi nói: “Nàng ta muốn nói gì tự nhiên sẽ nói, người vội cái gì?”

Nước mắt của Bình Nhụy lại ngưng tụ trong mắt, “Ngày thường Nguyệt Hoa Lương đệ cùng chúng nô tỳ thân như tỷ muội, nô tỳ vạn lần không muốn như vậy, nhưng sự thật lại như thế, hai vị Lương đệ Tiết - Yến đều thông minh hơn người, sao có thể không biết Văn Song tỷ tỷ vừa chết, hai vị ấy đều sẽ bị dính líu vào, cũng sẽ trở thành đối tượng bị hoài nghi chứ? Nếu như họ hiểu đạo lý này thì sẽ không xuống tay với Văn Song tỷ tỷ, như vậy Văn Song tỷ tỷ chết đi.”

“Đó chính là do người khác?” Hoàng hậu nở một nụ cười nhạt, “Khiến cho hai người các nàng trở thành kẻ địch, như vậy những người khác sẽ có cơ hội ngồi hưởng lợi rồi.”

Sắc mặt của Nguyệt Hoa càng ngày càng tái nhợt, nàng ta không nói được lời nào cũng không nhúc nhích, cứ quỳ ở nơi đó.

“Vâng” Bình Nhụy lớn tiếng nói: “Chính là sau khi nô tỳ nghĩ thông suốt cửa ải này, mới đặc biệt lưu ý đến hành động của Nguyệt Hoa Lương đệ.”

Hoàng hậu cầm lấy bọc giấy trong tay Phó Du Nhiên, hỏi: “Đây là thuốc gì?”

“Nô tỳ không biết.” Bình Nhụy đáp: “Hôm đó Thái tử được đỡ vào trong phòng nghỉ ngơi, nô tỳ từng đến gần cửa nghe lén, thấy không hề có chút âm thanh nào, nô tỳ cho là Lương đệ mưu hại Thái tử nên bị sợ đến gần chết, nhưng sau đó không tới nửa canh giờ, Thái tử điện hạ đã tỉnh lại, bình yên vô sự rồi đi, nhưng nô tỳ nghĩ trong thuốc bột này nhất định là có chút bí mật, cho nên mới cất giấu trong người.”

122. Chương 121: Trang Bị Mới Của Lão Tề

Hoàng hậu hơi than nhẹ nhưng trong mắt lại lóe lên một tia sáng, lạnh lùng nói: “Lời người nói đều là thật?”

Bình Nhụy hoảng sợ gật đầu liên tục, “Chuyện đã như vậy sao nô tỳ còn dám nói xằng nói bậy ạ.”

Hoàng hậu quay đầu lại nói: “Các người lui xuống hết đi.”

Sau khi cung nhân trong điện lui sạch sẽ, Phó Du Nhiên mới nghi ngờ nói: “Mẫu hậu, sao vậy ạ?”

Hoàng hậu không nói gì nhưng đôi mắt phượng vẫn khóa chặt trên người Nguyệt Hoa, Nguyệt Hoa hơi luống cuống nhưng lại không nghĩ ra mình tính sai ở chỗ nào, mặc dù Bình Nhụy ám chỉ mình hại Văn Song, lại chỉ mình hạ thuốc Thái tử, nhưng những thứ này so với việc mình thực sự mang thai thật không đáng nhắc tới. Nghĩ tới đây Nguyệt Hoa lại âm thầm yên lòng.

Nhìn hoàng hậu cùng Nguyệt Hoa cứ như vậy không nói tiếng nào mà chỉ nhìn nhau chằm chằm, Phó Du Nhiên cũng đành thôi không phỏng đoán nữa, đáp án sớm muộn cũng sẽ biết, vì vậy nàng không lãng phí tế bào não để suy đoán nữa.

Nhìn chung quanh, ánh mắt nàng vẫn không tự chủ được liếc qua chỗ Tề Diệc Bắc, Tề Diệc Bắc cũng đang nhìn sang vì vậy ánh mắt của hai người liên chạm nhau, Phó Du Nhiên cũng không muốn dời đi, sự nhớ nhung, sự uất ức của nàng cũng từ ánh mắt của nàng bắn ra ngoài, lại được trả lại càng nhiều nhớ nhung cùng áy náy của Tề Diệc Bắc.

Tề Diệc Bắc hoàn toàn không để trong lòng cuộc đối thoại trong điện vừa rồi, ai hãm hại ai, rồi ai hãm hại hần, đều đã là chuyện quá khứ, nếu đem so sánh thì đương nhiên hần quan tâm đến tương lai của hần hơn, mà tương lai của hần, chỉ buộc chặt trên người của ai đó.

Phó Du Nhiên nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Tề Diệc Bắc, nhìn thấy ánh mắt đầy mong đợi của hần thì lúng túng nghiêng đầu đi, im lặng xòe bàn tay ra, Tề Diệc Bắc mừng rỡ như điên nắm lấy tay Phó Du Nhiên, chỉ ước gì có thể lập tức ôm nàng vào trong lòng.

Đang lúc hai người lôi lôi kéo kéo, Hoàng hậu rốt cục cũng lên tiếng tiếp tục truy vấn Bình Nhụy: “Ta hỏi lại người một lần nữa, người nói từng ở bên ngoài cửa nghe ngóng động tĩnh, nhưng bên trong lại không có tiếng động nào. Những lời này đều là thật chứ?”

Bình Nhụy lập tức lưu ý lời của Hoàng hậu, Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên cũng không hiểu vì sao Hoàng hậu liên tục truy hỏi tới chuyện này, chỉ có Nguyệt Hoa là không biết nghĩ đến điều gì, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch dọa người.

“Nói mau!”

Bình Nhụy vội nói: “Hồi bẩm nương nương, những lời nô tì nói đều là sự thật, khi đó nô tì còn tưởng rằng Lương đệ muốn mưu hại Thái tử nên nô tì suýt nữa thì bị hù chết, loại cảm giác đó cho đến bây giờ còn khắc ghi trong lòng.”

Hoàng hậu gật đầu, “Chuyện này người có từng đề cập với ai khác không?”

“Nô tì không dám lộ ra ả.”

“Rất tốt.” Hoàng hậu lại gật đầu, “Người lui xuống trước đi.”

Bình Nhụy dập đầu tạ ơn Hoàng hậu xong lại chuyển hướng tới Phó Du Nhiên dập đầu một cái, lúc này mới xoay người đi ra ngoài.

Hoàng hậu chậm rãi bước đến bên cạnh Nguyệt Hoa, khom lưng xuống nhìn kỹ nàng ta một chút, trên mặt bà tràn đầy sự tức giận, “Người quả thật có thể nhìn được nhỉ? Vừa nãy hô mưa gọi gió rất ghê gớm có sao bây giờ yên tĩnh thế?”

Đến lúc này thì Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên mới hiểu được ý tứ của Hoàng hậu, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, trong mắt đều không giấu được vẻ kinh ngạc.

Nguyệt Hoa mấp máy môi, nàng ta cắn chặt môi cho đến lúc đôi môi bị cắn đến trắng bệch mới nói: “Nương nương đừng nghe nha đầu kia nói bậy, ả hận nô tì có ý định trừ bỏ ả nên ả muốn nô tì cũng phải lao vào tử địa.”

“Vậy sao? Ta lại không thấy như vậy.” Hoàng hậu ngồi thẳng lên, “Người nói vô tâm, nếu như nàng ta minh bạch mọi chuyện trong đó cũng sẽ không nói đến chuyện Văn Song, chỉ cần nói đến chuyện thuốc bột thôi là đã đủ cho người một kích trí mạng, cho người chết không có chỗ chôn rồi.”

Nguyệt Hoa cố gắng trấn tĩnh đứng thẳng người nhưng giọng điệu vẫn hơi run rẩy, “Lời này của nương nương Nguyệt Hoa không hiểu, lúc đó động tĩnh ở trong phòng cũng không lớn, nha đầu kia không nghe rõ cho nên liền nói bậy.”

“Đủ rồi!” Hoàng hậu hơi tái mặt quát lên, bà quay đầu lại phía Tề Diệc Bắc nói: “Diệc nhi, mẫu hậu thực xin lỗi con, rõ ràng đã ngàn chọn vạn tuyển một người tốt cho con nhưng không ngờ lại khiến cho con khó chịu!”

Phó Du Nhiên liếc Tề Diệc Bắc, miệng giật giật nhưng vẫn không mở miệng, theo suy đoán của Hoàng hậu, lão Tề ắt hẳn phải trở thành một con rùa rồi, cái này. Phàm là nam nhân thì đều không thể nhìn được đâu nhỉ? (Từ ám chỉ đàn ông có vợ ngoại tình)

“Ta cho người một cơ hội nữa,” Giọng nói của Hoàng hậu trở nên bén nhọn, “Đứa bé trong bụng người là của ai hả?”

Nguyệt Hoa ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt Hoàng hậu rồi nói: “Nương nương đây là muốn nghe chuyện khuê phòng của Nguyệt Hoa và Thái tử sao?”

Nghe Nguyệt Hoa nói như thế Phó Du Nhiên cũng hơi mất tự nhiên, lén nhéo Tề Diệc Bắc một cái, trong lòng lúc này mới thư thái một chút, không để ý tới ánh mắt u oán của Tề Diệc Bắc liền ngồi vào một bên, ngoan ngoãn xem cuộc vui.

Hoàng hậu có mười phần tự tin với phán đoán của mình.

“Đừng tưởng rằng người mạnh miệng thì ta sẽ không có cách nào.” Hoàng hậu ngồi vào một cái ghế bên cạnh nói: “Đứa bé trong bụng người chính là chứng cứ tốt nhất.”

Nhìn Nguyệt Hoa vẫn không hề bị dao động, Hoàng hậu cười nhạt nói: “Huyết thống hoàng thất Đại Tấn không giống như người bình thường, đứa bé mới sinh sau tai đều có một nốt ruồi son, tròn một tuổi thì nốt ruồi kia liền biến mất, nhiều năm như vậy đều không có ngoại lệ nào. Muốn biết cái thai của người có phải là huyết mạch Hoàng thất hay không, chỉ cần chờ đứa bé ra đời sẽ biết được thôi.”

Trong lòng Nguyệt Hoa cả kinh, mình chưa từng nghe qua cái tin đồn này, nói không chừng là Hoàng hậu muốn lừa mình, chỉ là. Ngộ nhỡ là thật thì sao? Hai tay của Nguyệt Hoa nắm vạt áo khiến các đốt ngón tay hơi trắng bệch.

Sự khẩn trương của nàng ta không thể thoát được đôi mắt sắc bén của Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nhếch khóe môi, trong mắt lóe lên một tia ánh sáng thắng lợi, xem đi, mình đoán không sai mà.

Phó Du Nhiên nhìn qua Tề Diệc Bắc, nắm lỗ tai của hắn nhìn nhìn, thấy không có gì cả thì không khỏi ngạc nhiên nói: “Đây là sự thực sao? Quá thần kỳ.” Chẳng lẽ những người muốn đầu thai vào hoàng thất Đại Tấn đều phải làm ký hiệu trước sao? Sự đầu thai sai chỗ à?

Đôi môi đỏ mọng của Hoàng hậu nâng lên một đường cong hoàn mỹ, “Nha đầu ngọc, dĩ nhiên không phải thật rồi.”

“Sao ạ?”

Hoàng hậu cười cười nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Nguyệt Hoa.

Cả người Nguyệt Hoa run lên nhẹ, nàng ta vẫn nhu thuận cúi đầu quỳ gối nhưng trong lòng vô cùng hoảng sợ, thậm chí có một giọt mồ hôi lạnh rỉ ra trên trán, nàng ta không đoán được Hoàng hậu rốt cuộc có chủ ý gì. Nói tới đứa bé này. Chúng ta cũng nên nói một chút nhĩ, nói đến đây cũng không thể không chúc mừng lão Tề một tiếng, hắn lại có thêm một trang bị mới rồi đấy, trên đỉnh đầu bây giờ có một chiếc nón xanh biếc bóng nhoáng (Đàn ông đội nón xanh ý chỉ là phụ nữ của mình đi ngoại tình á ^^), đúng là kiểu dáng mới nhất đấy, ở bên trên còn viết bốn chữ – Nhẫn giả thần quy (Ninja rùa)

Đứa bé này xác thực không có con dấu “Xuất phẩm của lão Tề”, như vậy rốt cuộc là ai đã động tay động chân? Cái này có lẽ chỉ có mình Nguyệt Hoa biết thôi.

“Sợ à?” Hoàng hậu đưa tay đến trước mặt nàng ta, “Đứng lên đi, coi chừng thương tổn tới đứa bé.”

Trong lòng Nguyệt Hoa càng thêm mờ mịt khó hiểu, chẳng lẽ đây là tin tưởng nàng? Thật không giống tác phong của Hoàng hậu chút nào. Vừa chậm rãi đứng dậy liền nghe thấy Hoàng hậu nói: “Chuyện vừa sinh ra đã có nốt ruồi son dĩ nhiên là không có, nhưng vẫn còn một biện pháp, sau khi đứa bé ra đời liền trích máu để kiểm tra với máu của Thái tử, nếu dung hợp là hoàng tử, đó chính là biện pháp trích máu nhận thân.”

Biện pháp lấy máu nhận thân này suy cho cùng cũng chả có hiệu nghiệm gì đâu, nhưng chúng ta cứ mặc kệ đã, dù sao phần lớn người cổ đại khi nhận định máu mủ đều dùng tới phương pháp này, chúng ta tạm thời coi như nó có thể thực hiện được đi.

Nguyệt Hoa tái mặt lại, chuyện đến nước này thì không mạnh miệng là không được, trích máu nhận thân. Chờ bảy tháng sau lại nói. Vì vậy lại biểu hiện sự quyết tâm, chỉ lên trời thề rằng đứa bé này đích xác là một “Xuất phẩm của Thái tử”.

Chỉ là nàng ta tuyệt đối không nghĩ tới Hoàng hậu có thể từ một câu nói vô tâm mà có thể suy ra đến mức này, thật ra thì đây cũng là do Nguyệt Hoa xem thường Hoàng hậu.

Hoàng hậu đã làm cái việc cung đấu này cả đời rồi nên tất nhiên đã tích lũy được một kho kinh nghiệm làm việc phong phú, cũng càng thêm tỉ mỉ nghiên cứu qua cái dạng án kiện huyết thống Hoàng thất lẫn lộn này, đừng nói người thật có chuyện mờ ám, dù là từ trong không trung sinh ra, cũng không làm khó được Hoàng hậu.

“Giờ thì mau nói đi, đây là thuốc gì.” Hoàng hậu cầm cái gói giấy nhỏ quơ quơ.

“Nguyệt Hoa không biết.” Đã cứng rắn thì phải một cứng rắn đến cùng, “Đem đó quả thật là Thái tử không chống đỡ được men rượu, Nguyệt Hoa cũng không biết đây là thuốc gì ạ.”

Hoàng hậu không ngoài ý muốn gật đầu một cái, “Có bỏ thuốc hay không thì trong lòng ngươi rõ ràng nhất, ta cũng sẽ không thay đổi cái nhìn của ta, muốn biết thuốc này đến tột cùng là thuốc gì thì chỉ cần cần đưa đến Thái y viện kiểm tra là sẽ ra thôi.” Nói xong lại cúi đầu nhìn nhìn bọc giấy trong tay, “Hình như là *Mông hân dược*?” (Một loại thuốc mê)

Nguyệt Hoa mím chặt môi, không nói tiếng nào, Hoàng hậu trầm tư một hồi lâu lại lắc đầu, giống như là có vấn đề gì khó nghĩ, “Ta không hiểu rõ, vì sao ngươi chỉ bỏ một lượng thuốc có tác dụng trong nửa canh giờ? Làm cho Thái tử ở Vân Lang các ngủ lại một đêm không phải sẽ có sức thuyết phục hơn hay sao?”

123. Chương 122: Đầu Mối Có Giá Trị Nhất

Nguyệt Hoa vẫn không lên tiếng nhưng trên mặt đã nhiều hơn một tia ngượng ngập, Hoàng hậu cười tủm tỉm nói: “Thôi, chờ ta tra rõ đây là cái gì thì lại nói chuyện với người tiếp.” Dứt lời bà hướng phía cửa lớn tiếng nói: “Hàn Mai.”

Hàn Mai từ chỗ cửa điện nhanh chóng đi vào trong điện.

Hoàng hậu thân nhiên nói: “Truyền ý chỉ của ta, Nguyệt Hoa Lương đệ bị động thai khí nên bây giờ được đưa đến cung Tử Hòe để tĩnh dưỡng.”

Hàn Mai vâng dạ đáp ứng, Hoàng hậu lại phân phó, “Tìm thái y đến xem cho Lương đệ, đừng để nàng ta có chuyện gì ngoài ý muốn. Đứa bé mà mất thì toàn bộ những người liên quan đều bị xử tử.”

Cả người Nguyệt Hoa run lên, trên mặt thoáng chốc không còn chút huyết sắc, kể từ khi nàng ta vào cung thì đã không muốn mãi chịu ở vị trí thấp kém rồi, tuy bề ngoài nàng ta luôn luôn tỏ vẻ dịu dàng yếu đuối nhưng thực ra lúc nào tính kế người khác, mỹ nhân sao? Tài nữ sao? Còn không phải bị nàng ta tính kế cho trở mặt thành thù đó ư? Thái tử phi, coi như tự biết mình không có cơ hội nhưng vẫn không nhịn được muốn thử xem, trước cứ làm cho Thái tử phi thất sủng với Hoàng hậu, tiếp theo thất sủng với Thái tử.

Nhưng ngàn tính vạn tính cũng không tính đến nàng vẫn còn quá non tay.

Hoàng hậu cũng không nhìn Nguyệt Hoa nữa, quay đầu nhìn về Phó Du Nhiên nói: “Đôi vợ chồng son các con cũng nên hòa thuận rồi, những chuyện khác cứ giao cho ta thôi.”

Phó Du Nhiên hơi chần chờ liếc Tề Diệc Bắc một cái, đối với chuyện Hoàng hậu chưa nắm được bằng chứng cụ thể mà đã định ra kết luận thì nàng vẫn còn có chút lo lắng.

Tề Diệc Bắc hiển nhiên cũng không tán thành lắm đối với cách làm của Hoàng hậu, ngộ nhỡ tổn thương người vô tội thì phải làm sao bây giờ?

Hoàng hậu cười tủm tỉm, “Nếu kết quả cuối cùng chứng minh cái thai trong bụng nàng ta xác thực là hoàng tử thì dĩ nhiên là thiên hạ thái bình, nếu như không phải, ta cũng chỉ đành lẳng lặng xử trí nàng ta cho ổn thỏa, tránh cho truyền ra ngoài làm mất hết mặt mũi của Hoàng thất.”

Chuyện đã đến nước này thì dù là ai cũng không cách nào ngăn cản được Hoàng hậu rồi, bà nói như vậy chỉ là cho Tề Diệc Bắc một sự yên tâm, trên thực tế thì bà vô cùng khẳng định suy nghĩ của mình, hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là nhanh chóng tìm ra tên gian phu đã cho Thái tử đội nón xanh.

Chỉ là chuyện bắt kẻ thông dâm cũng không dễ dàng gì, Đông cung không nghiêm ngặt giống như hậu cung như vậy, bởi Đông cung thường xuyên có khách của Thái tử từ bên ngoài lui tới và rất nhiều thị vệ giữ cửa, mà khách nhân lui tới và thị vệ giữ cửa cũng có thể bị tình nghi là gian phu, những lúc như vậy mới thấy tai mắt phát huy tác dụng cực lớn.

Làm người đứng đầu hậu cung nên đương nhiên phải thiết lập tai mắt nằm vùng tại các cung khác, cũng chưa chắc đều hữu dụng nhưng tới những lúc quan trọng thì cũng thường thường là những kẻ nhỏ bé này nổi lên tác dụng cực kỳ trọng yếu.

Cái này gọi là nuôi binh nghìn ngày, tuy Hoàng hậu không có đánh giặc nhưng cũng không làm trở ngại bà hiểu rõ đạo lý này.

Vì vậy một cuộc điều tra được tiến hành một cách âm thầm lặng lẽ, mà túi bột kia sau khi trải qua sự phân tích của Thái y viện quyền uy đã lấy được kết quả như sau: Loại bột mà mọi người nghi ngờ là *Mông hãn được* này kỳ thực được làm từ bụi than đen và bột mì trộn lẫn mà thành.

Có người hỏi tại sao còn có bột mì trong đó vậy? Đây cũng chính là chỗ sai lầm của Nguyệt Hoa, chẳng lẽ nàng ta không muốn giữ Thái tử qua một đêm sao? Chẳng lẽ nàng ta không muốn nhanh chóng mời Thái tử phi đến bắt tận tay dạy tận mặt sao? Nàng ta rất muốn đấy!

Nếu muốn trải qua một đêm xuân thì lý tưởng nhất vẫn là xuân được, nhưng nàng không tìm được kỳ được “Kỳ dâm hợp hoan tán” danh chấn trong thiên hạ, trong cung cũng chỉ kiếm được một loại xuân được bình

thường thôi, sau khi bị trúng chiêu chỉ có thân thể phản ứng, còn thần trí vẫn thanh tỉnh, như vậy nếu Thái tử cả người nóng ran chạy đến trong phòng Thái tử phi thì kế hoạch của nàng ta sẽ uống phỉ, nghĩ tới nghĩ lui, lúc này mới chọn thuốc mê.

Nhắc tới thì thuốc mê này cũng có lai lịch lớn lắm đấy, nghe nói là do phòng dược mới thu mua vào cung, là sản phẩm mới nhất được sản xuất ra, lại nghe nói là dùng kỹ thuật nước của Ngụy và cách điều chế của nước Sở, chỉ cần bỏ nửa gói thuốc sẽ thấy công hiệu đến rất nhanh, thế nên Tề Diệc Bắc mới uống hai chén liền mơ hồ, vội vàng gọi người đỡ vào trong nhà, đang lúc Nguyệt Hoa cũng muốn lên giường thì phát hiện ra trên mặt mình tự nhiên bị mọc lên hai nốt mụn, điều này sao có thể được, sáng mai Thái tử vừa mở mắt liền nhìn thấy ngay hai nốt mụn này rồi, quả thật phá hỏng hết hình tượng của nàng ta, dù sao thuốc này công hiệu cũng rất lớn nên nàng ta cũng không gấp gáp, vì vậy liền bước xuống đất chiến đấu với hai nốt mụn, xong rồi vừa mới cỡi y phục được một nửa, giường còn chưa có bò lên được thì Tề Diệc Bắc đã mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Mặc kệ nói thế nào đi nữa thì chuyện thuốc mê này cũng thật hại người không ít, sau đó mấy lần Nguyệt Hoa muốn tính toán làm lại, dụ Tề Diệc Bắc qua Vân Lang các để sửa chữa sai lầm lần đó nhưng Tề Diệc Bắc không hề đi qua, ban đầu nàng ta cũng canh ngày cùng gian phu làm chuyện mờ ám, thật không ngờ vẫn là mang thai, từ lúc đó chỉ có thể tìm mọi cách để thừa hết cho ngày hôm đó.

Nguyệt Hoa tính toán, coi như lần này Hoàng hậu tra không ra cái gì, nhưng đợi đến khi đứa bé sinh ra thì chắc là Hoàng hậu cũng sẽ có được lời giải thích, đến lúc đó thì không phải là chuyện mạnh miệng hay không mạnh miệng, không làm tốt còn có thể liên lụy tới người nhà mình, cẩn thận suy nghĩ lại một chút, trừ “Hắn” ra thì hình như nàng cũng không có thân thích nào hay lui tới.

Nhìn cung nhân canh giữ một tắc cũng không rời, Nguyệt Hoa im lặng thở dài, bây giờ nàng muốn ra ngoài một chút cũng không được rồi.

Xem ra lần này Nguyệt Hoa khó tránh được kiếp nạn rồi, Hoàng hậu đã rất lâu không có động gân cốt, chính lúc này lại rất vui vẻ hưởng thụ chuyện mèo vờn chuột, trinh sát vẫn còn tiếp tục hoạt động, chỉ là. Không có tin tức gì hữu dụng cả.

Nhưng khẩu hiệu của Hoàng hậu luôn là: Không có tin tức hồi báo thì phải nhanh đi tra, không có gì hồi báo cũng phải tra ra bằng được để hồi báo!

Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên cũng không thể xen vào chuyện này rồi. Mà bọn họ muốn xen vào cũng không được, chuyện này đã bị Hoàng hậu nương nương mua đứt rồi, quyền ban bố tin tức, quyền chỉ huy đều thuộc về một mình Hoàng hậu.

“Ai, chàng nói Nguyệt Hoa thật đã làm ra chuyện có lỗi với chàng sao?” Nằm ở trong lòng Tề Diệc Bắc, Phó Du Nhiên lo lắng nói.

Mặc dù hai ngày nay không dám làm ra hành động không có chừng mực, có điều vẫn có thể ôm một cái thì Tề Diệc Bắc đã tương đối thỏa mãn, hẩn thu lại cánh tay, khẽ lắc đầu, “Ta cũng không biết.”

Phó Du Nhiên lật người, nằm ở trên ngực của hắn, “Nếu như là thật, chàng sẽ đau lòng sao?”

“Nếu như bởi vì chuyện này mà khiến ta mất đi nàng, ta mới đau lòng.”

Nghe hắn nói nghiêm túc như vậy Phó Du Nhiên cười cười, “Ta tha thứ cho chàng rồi.”

Tề Diệc Bắc sững sờ, Phó Du Nhiên nói: “Coi như đứa bé kia là của chàng, coi như đêm hôm đó các người thật xảy ra chuyện gì, hiện tại ta cũng sẽ tha thứ cho chàng..., ta biết rõ trong lòng chàng chỉ có một mình ta, phải không?”

Tề Diệc Bắc không nói gì chỉ nở nụ cười ầm ập, đôi tay càng ôm chặt Phó Du Nhiên hơn, hẩn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nhiệt độ trước ngực khiến cho giấc ngủ này của hắn yên ổn vô cùng, Du Nhiên của hắn rốt cuộc lại trở về trong vòng tay của hắn rồi.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Tề Diệc Bắc đi lâm triều thì có một cung nữ lạ mặt đi tới trước mặt Phó Du Nhiên.

Hướng Phỉ Nhi, cái tên này đã thật lâu không có ai nhắc tới rồi.

Phó Du Nhiên đi theo tiểu cung nữ kia đến bên ngoài một tòa viện cũ kỹ, Phó Du Nhiên cũng không biết ở một nơi phồn hoa rực rỡ như hoàng cung lại có một địa phương như thế.

Nơi này được gọi là “Lãnh cung”.

Lãnh cung, cũng không phải họ Lãnh tên cung, mà chính là một cung điện lạnh lẽo vắng vẻ, trong hoàng cung luôn có mấy chỗ như thế, dùng cho những người cố ý bị lãng quên.

Một cái viện cũ nát, cỏ dại lùm chùng người, đứng ở trong nhà thậm chí còn không thể cảm nhận được ông mặt trời ấm áp chiếu rọi, hệ thống thông gió không tốt.

Dĩ nhiên, hậu cung có lãnh cung của hậu cung, kích thước lớn hơn một chút, khách trọ bên trong cũng nhiều hơn, có lẽ là một cung điện cũ nát mà cái viện trước mặt này chính là lãnh cung thuộc cơ cấu của cung Trường Tín tức Đông cung.

“Người tìm ta có chuyện gì sao?”

“Vâng” Phỉ Nhi vẫn ngọt ngào động lòng người như cũ, trừ trên mặt hơi tiều tụy thì tinh thần lại rất phấn chấn, “Phỉ Nhi xin Thái tử phi đến đây là vì muốn bỏ đá xuống giếng.”

Phó Du Nhiên nghe xong liền hồ đồ, Phỉ Nhi cười nhạt, “Nghe nói Nguyệt Hoa mang thai con nối dòng của Thái tử?”

Phó Du Nhiên không có lên tiếng, Phỉ Nhi nói tiếp: “Lại nghe nói Hoàng hậu nương nương đã mang Nguyệt Hoa đi, mấy ngày nay đang lặng lẽ cho người tìm kiếm ai đó.”

Phó Du Nhiên cười cười, nhìn sang hai bên, “Cô. cũng nhanh nhạy thật.”

“Đúng vậy, đều giống nhau cả thôi.” Phỉ Nhi nhàn nhã nói một câu, sau đó đi thẳng vào vấn đề: “Ta biết rõ người Hoàng hậu nương nương muốn tìm là ai.”

Phó Du Nhiên sững sờ, “Cô?”

Phỉ Nhi khẽ gật đầu, cười nói: “Không ngờ phải không? Ta có manh mối.”

Phó Du Nhiên hơi hoài nghi, chỉ có điều lại thắc mắc chuyện khác, “Tại sao lại tìm ta? Không bằng đi tìm mẫu hậu, có lẽ bà sẽ rất vui vẻ sau đó thả cô ra ngoài.”

“Không cần phải vậy, ta ở đây rất tốt, ra ngoài đó đầy rẫy thị phi, cơ hội lập công này coi như là phần lễ Phỉ Nhi tặng cho Thái tử phi đi.”

“Cô. Thật sự biết người mà mẫu hậu muốn tìm sao?”

Phỉ Nhi khẽ mỉm cười, “Không phải là gian phu của Nguyệt Hoa sao?”

Lần này Phó Du Nhiên thật đúng là sợ hết hồn, “Cô đã sớm biết?”

Phỉ Nhi lắc đầu, “Ta nghĩ mãi mới nghĩ ra tại sao mình lại rơi vào kết cục này, cũng đã hiểu ra vì sao bản thân lại rơi vào bước đường này.”

Phó Du Nhiên nghe lời này lại càng hồ đồ, Phỉ Nhi rút từ trong tay áo ra một xấp thư đưa cho Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên nghi ngờ nhận lấy rồi mở ra, phía trên chỉ viết hai chữ, Nguyệt Hoa.

Phó Du Nhiên không hiểu ngẩng đầu lên, Phỉ Nhi nói: “Tiết Lương đệ rõ ràng chỉ mới vào cung không lâu, ta vẫn không hiểu vì sao nàng ta biết ta làm việc cho Hoài vương điện hạ, đây là nàng ta trước khi ‘đi’ đã sai người đưa tới.” Phỉ Nhi than nhẹ một tiếng, “Vấn đề là Nguyệt Hoa dụ dỗ không tranh đua, ai biết.” Nàng cười lắc lắc đầu, “Sau khi nhận được lá thư này, ta ăn ngủ không yên, làm thế nào cũng không hiểu nổi Nguyệt Hoa tại sao lại bán đứng ta, theo lý thuyết, nàng ta biết thân phận của ta thì càng nên cùng ta đứng ở một bên, trước kháng ngoại địch, rồi sau đó lại dùng thân phận của ta uy hiếp lại ta mới là đúng lý, ta cứ nghĩ mãi tận đến lúc nghe Nguyệt Hoa đột nhiên có thai, lại nhìn thấy hành động mấy ngày nay của Hoàng hậu nương nương, rốt cuộc cũng nghĩ ra được chút manh mối.”

Phó Du Nhiên giống như đang nghe một câu chuyện xưa, lấy tay áo phất phất bụi bặm trên ghế rồi đặt mình ngồi xuống, Phỉ Nhi có chút kinh ngạc, vừa cười vừa nói: “Phương hướng điều tra của Hoàng hậu

nương nương là tập trung vào người ngoại lai, ta lại thấy không bằng xuống tay từ bên trong cung Trường Tín.”

“Trong cung?” Phó Du Nhiên sờ lên cằm suy nghĩ hồi lâu, “Nhưng trong cung không phải cung nữ thì chính là thái giám.”

Phỉ Nhi cười lớn, “Thái giám cũng không hẳn là thái giám đích thực đâu đấy.”

Phó Du Nhiên “A” một tiếng, “Cô nói là có thái giám giả sao?”

“Ta không hề nói như vậy.” Phỉ Nhi nhìn ra ngoài cửa, tựa như đang nhớ lại, “Thái tử phi mới vừa vào cung không lâu thì có một biểu đệ bà con xa của Nguyệt Hoa đến thăm nàng ta, vị biểu đệ đó.” Nói đến đây, trên mặt Phỉ Nhi hiện lên một nét cổ quái, “Sau này, có một lần ta vô tình xông vào trong phòng Nguyệt Hoa, thấy nàng ta rất kinh hoảng, lúc ấy trong phòng còn có một thái giám, hẳn rất giống vị biểu đệ kia, rất giống.”

Vừa nhắc tới tên biểu đệ kia, Phỉ Nhi liền mang theo vẻ mặt cười như không cười, “Lúc ấy ta chưa kịp hỏi, Nguyệt Hoa lại nhanh chóng chuyển đề tài, không lâu về sau ta liền xảy ra chuyện, sau đó là đi tới nơi này.”

Phó Du Nhiên vội kêu lên: “Vậy bây giờ gã đó đang ở đâu?”

Phỉ Nhi kinh ngạc nhìn nàng rồi lắc đầu, “Ta cũng chỉ là tự suy đoán thôi, chỉ là. tám chín phần mười rồi, Thái tử phi chỉ cần thông báo để Hoàng hậu nương nương tập hợp đủ tất cả thái giám của cung Trường Tín lại là có thể biết được thôi.”

“Coi như gã đó thật sự trà trộn làm thái giám, nhưng nhiều người như vậy làm sao ta biết được là ai?” Nàng cũng không thể. Xốc từng cái quần của bọn hắn lên mà nhìn chứ?

Phỉ nhi cười một cách cổ quái, “Ta tin rằng. Thái tử phi chỉ cần nhìn một cái là có thể lập tức nhận ra gã.”

124. Chương 123: Lộ Mặt Gian Phu

Hả? Lời này làm Phó Du Nhiên càng thấy hồ đồ, chẳng lẽ trên mặt người kia còn còn viết bốn chữ lớn “Ta là gian phu” hay sao? Nếu không thì sao liếc mắt một cái liền nhận ra?

Sau khi từ chỗ Phỉ Nhi đi ra ngoài, Phó Du Nhiên quay đầu lại xem xét tiểu viện đồ nát, trầm ngâm một hồi rồi mới nghiêng đầu rời đi.

Hiện tại cung Trường Tín chỉ còn lại nàng và Tề Diệc Bắc nên coi như là thanh tịnh, quân đoàn tiểu thiếp đều đã bị diệt, cũng coi như biến tướng hoàn thành mục đích thanh lý môn hộ của nàng rồi.

Mang theo Tiểu An Tử đi dạo một vòng quanh Vân Lang các, không biết có phải là ảo giác hay không mà nàng thấy ai cũng có vẻ khả nghi, nhưng loanh quanh hơn nửa ngày cũng vẫn không tìm được cái tên “Gian phu” vừa liếc mắt là có thể nhận ra kia.

Hay là nói cho Hoàng hậu biết? Thôi vẫn nên đợi xem đã, chờ Tề Diệc Bắc trở lại, Phó Du Nhiên liền chống cằm kể lại câu chuyện hôm nay như đang kể chuyện cổ tích, Tề Diệc Bắc nghe xong liền im lặng một lúc lâu.

Không sai, hẳn biết nữ nhân trong hậu cung đều không phải là người đơn giản, thế nhưng như vậy cũng quá bất hợp lý đi?

“Thật sự có gian phu?” Tề Diệc Bắc không dám tin hỏi lại.

Đây thật là. Bà nó chứ!

Nghĩ đến hẳn đường đường là Thái tử, muốn diện mạo có diện mạo, muốn vóc người có vóc người, học thức uyên bác, nhân phẩm không kém, thế mà bị tiểu thiếp thấp kém tìm đến một gã gian phu về con rùa lên mặt hắn (Bị cấm sùng, ý chỉ người có vợ ngoại tình)?

Thấy dáng vẻ Tề Diệc Bắc giận đến mức muốn phun lửa, Phó Du Nhiên điều chỉnh tư thế thoải mái, lại dùng mũi chân đá đá hắt, cười nói: “Như thế nào, chỉ là lau bàn thôi mà hả? Cho chút cảm tưởng đi?”

“Lau cái gì?”

Phó Du Nhiên cười hì hì phiên dịch, “Mất thể diện.”

Tề Diệc Bắc ngồi ở đó, khủy tay tì lên trên mép bàn hờn dỗi quay đầu đi, một lát sau vỗ mạnh một cái lên mặt bàn, Phó Du Nhiên xoay xoay ly trà trong tay, giương mắt nói: “Nhục nhã sao? Có muốn đi bắt kẻ thông dâm không?”

Tề Diệc Bắc nhìn chằm chằm Phó Du Nhiên hồi lâu, lửa giận cũng vơi bớt không ít, lại ngồi xuống, “Chỉ cần nàng ta không quy kết đứa bé kia lên đầu ta thì chuyện này cũng đâu có liên quan gì đến ta? Nàng ta vừa ý ai thì kệ nàng ta, dù sao ta cũng tính đưa nàng ta đi mà.”

Phó Du Nhiên tiến tới bên cạnh hắn, hỏi “Vậy là chàng mặc kệ à?”

“Mặc kệ, để mẫu hậu làm âm ỉ đi.” Tề Diệc Bắc nhéo nhéo gương mặt của Phó Du Nhiên, “Về sau không được học nàng ta, nếu đổi là nàng thì ta sẽ giết người đấy.”

Phó Du Nhiên vỗ vỗ đầu của hắn, “Nói bậy bạ không à.” Suy nghĩ một chút lại nói: “Chuyện này cũng không không thể nói ầu ầu biết.”

Tề Diệc Bắc khó hiểu nhìn nàng, Phó Du Nhiên cười nói: “Chàng cũng đừng quản, chuyện này cứ để ta, trước hết phải tra rõ rồi lại nói.”

Ngày hôm sau, Phó Du Nhiên bảo Vinh Thăng đi cùng để tiến hành một bài học nhỏ về tăng cường ý thức an toàn, hai người đi dạo mấy lần trong cung Trường Tín, đối tượng bị nhắm vào là tất cả cung nữ thái giám, loanh quanh hơn nửa ngày xem xét hết tất cả các cung nhân cũng không tìm người nào trên trán có khắc hai chữ “Gian phu” cả, cổ họng của nàng nói nhiều đến mức sắp khản đặc luôn mà chưa được kết quả gì.

“Phía bên kia đi qua chưa?”

Vinh Thăng nhìn qua phía bên đó nói, “Cũng đi rồi ạ, vậy còn. Chỉ còn phòng bếp nhỏ thôi, có đi không ạ?”

“Đi, tại sao không đi chứ.” Phó Du Nhiên xua xua tay cho Vinh Thăng đi trước dẫn đường, trong lòng nàng lại suy tính xem có phải tin tình báo của Phỉ Nhi sai rồi không, nàng đã xem xét một vòng lớn như vậy, thấy tất cả thái giám đều có giọng nói the thé chói tai, lại còn hay sử dụng Lan hoa chỉ (ngón tay xếp thành hình hoa lan), so với giả ẻo lả còn ẻo lả hơn khiến Phó Du Nhiên run rẩy cả người.

“Vinh Thăng, vừa rồi đều đã gặp hết toàn bộ người trong cung sao? Không để sót ai chứ?”

Vinh Thăng quay đầu lại nói: “Nô tài có danh sách trong tay nên không sót được đâu ạ.”

Phó Du Nhiên gật đầu, tiếp tục tiến lên.

Đến phòng bếp nhỏ, đưa mắt nhìn chỉ thấy khoảng mười mấy thái giám và bảy tám ngự trù, thật ra khi nhìn đến đây thì Phó Du Nhiên đã nhụt chí, nơi này cách Vân Lang các xa nhất, nếu Nguyệt Hoa muốn giấu người cũng phải chọn một nơi gần gần để giấu nhằm dễ dàng làm việc chứ sao.

Vinh Thăng quét mắt một lượt xuống danh sách, “Điện hạ, toàn bộ đều ở đây cả rồi ạ.”

Phó Du Nhiên “Ừ” một tiếng rồi tiến lên hai bước, miệng lại nói với Vinh Thăng: “Giọng của ta bị khàn rồi, người ra phổ biến cho bọn họ tầm quan trọng của việc ý thức an toàn đi, nơi này là phòng bếp, đặc biệt phải chú ý phòng cháy.”

Vinh Thăng hắng giọng một cái rồi bắt đầu bài giảng, mặt tốt mặt xấu đều nói lên hết, Phó Du Nhiên cũng không còn nhàn rồi mà đảo mắt nhìn đám người một lượt, đám người này quả thật không hổ là làm việc ở phòng bếp, trên mặt đều bóng loáng, ai cũng đều có một cái cổ nòng mỡ cộng cái bụng phát tướng Khoan đã? Cũng không phải toàn bộ, có một gương mặt nâu đậm ngoại lệ, người này cao gầy, xem ra là vừa tới phòng bếp không lâu, còn chưa dưỡng được cái vẻ phúc tướng kia.

Nhìn Vinh Thăng càng nói càng ghiền đến nỗi nước miếng văng tứ tung, Phó Du Nhiên liền đi tới gần đẩy hẳn một cái, “Xong chưa? Đại ý là được rồi, rút lui thôi!”

Vinh Thăng cười khan hai tiếng rồi theo Phó Du Nhiên từ phòng bếp ra ngoài, lúc đi ra cửa do hắn không để ý nên bị vấp phải thứ gì đó, thiếu chút nữa là té ngã xuống nên vội cúi mà xem xét, lại thấy một cây củ cải.

Vinh Thăng bèn gọi Tổng quản thái giám của tiểu trù phòng (phòng bếp nhỏ, nơi nấu thức ăn gọi là trù phòng) tới, “Đây là cái gì vậy? Món ăn cũng tùy tiện ném loạn, còn khiến ta bị vấp phải.”

Thấp bậc hơn thì phải vâng dạ là một cách làm truyền thống, tên thái giám mặt tròn kia ngoại trừ luôn miệng nói xin lỗi thì vẫn không quên quay đầu lại hô: “Tiểu Phúc Tử, sao người chỉ làm một nửa rồi bỏ giữa chừng vậy hả?”

Phía sau cũng không nghe thấy ai lên tiếng trả lời nhưng có một người trong đó đi ra, Phó Du Nhiên vừa nhìn liền nhận ra đó chính là cái người cao gầy đen đen khi nãy.

Nhìn hắn cầm củ cải trắng bị quăng lung tung để qua một bên, Phó Du Nhiên không nhận được thúc giục Vinh Thăng: “Được rồi, đi thôi.”

Mới vừa đi hai bước lại thấy có điều gì đó lạ lạ, nàng quay đầu lại ngó ngó liền thấy một đám người béo tròn đứng đó, gương mặt nhìn nàng chăm chăm.

Ánh mắt nàng dừng lại trên người cao gầy đen đen kia, Phó Du Nhiên thật cẩn thận quan sát hắn, không thể giải thích được tại sao người này trông hơi quen quen mắt.

“Người tên là Tiểu Phúc Tử sao?”

“Vâng” thái giám chôn chặt đầu xuống đến nỗi trông còn thấp hơn cả Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên cúi người xuống để nhìn kỹ thái giám kia, nhưng nàng càng khom lưng xuống thì Tiểu Phúc Tử lại càng cúi đầu thấp hơn, Phó Du Nhiên định đứng thẳng người nói chuyện thì đột nhiên khựng lại, nàng chỉ thấy người này có hai hàng lông mày chĩnh tề thật dài, không hề trải qua bất kỳ sự chỉnh sửa nhưng lại hoàn mỹ đến mức khiến người ta phải ghen tị.

Phó Du Nhiên cứ như vậy quan sát hắn, nhìn lên trán của hắn, rồi im lặng không lên tiếng, cũng không biết đang nghĩ đến cái gì.

Vinh Thăng liền đi tới gần, “Điện hạ, sao vậy ạ?”

Phó Du Nhiên chỉ chỉ Tiểu Phúc Tử, “Hắn, dẫn hắn đi theo ta.”

Tiểu Phúc Tử run rẩy cả người nói, “Ồ, Điện, Điện hạ, nô tài...nô tài còn có việc”

“Điện hạ thứ tội.” Tên thái giám mặt tròn liền chen lấn tiến đến, “Tiểu Phúc Tử mới vào cung không lâu, chưa từng thấy qua quý nhân nên không hiểu được quy củ lắm ạ.”

“Không sao.” Phó Du Nhiên vẫn nhìn chăm chăm Tiểu Phúc Tử, “Đi thôi, có chuyện muốn người làm.”

Ra khỏi phòng bếp nhỏ, Vinh Thăng tiến lên phía trước nói: “Điện hạ, chúng ta còn đi nữa không ạ?”

Phó Du Nhiên liếc nhìn Tiểu Phúc Tử đang đi theo sau lưng, thản nhiên nói: “Không đi nữa, trở về thôi.” Nàng tin rằng mình đã tìm được người muốn tìm rồi.

Đợi trở lại tấm cung, Vinh Thăng lại hỏi: “Người gọi thái giám của tiểu trù phòng tới để làm gì ạ?”

Phó Du Nhiên cười tủm tỉm, “Ta chỉ cho người một trò ảo thuật, đưa một chậu nước lên đây cho hắn rửa mặt.”

Tiểu Phúc Tử đang đứng ở trong điện vừa nghe xong lời này hai chân liền mềm nhũn, suýt chút nữa đã khụy xuống, Vinh Thăng mở miệng phân phó cung nhân đi lấy nước, lại quan sát Tiểu Phúc Tử từ trên xuống dưới.

Phó Du Nhiên chỉ chỉ cổ áo Tiểu Phúc Tử, “Có trông thấy không? Bên trong là màu trắng kia.”

Vinh Thăng sững sờ, không quan tâm Tiểu Phúc Tử giẫy giụa nhanh chóng tiến lên mở ra cổ áo của hắn nhìn một chút, lại lạnh lùng nói: “Tại sao phải bôi đen mặt của mình, rốt cuộc ngươi có ý gì?”

Phó Du Nhiên bĩu môi nói, “Ngươi gấp cái gì? Để hắn rửa sạch mặt lại nói.”

Nước rửa mặt đã được đưa tới nhưng Tiểu Phúc Tử vẫn đứng nguyên tại chỗ, Ừm Nói như vậy cũng không chính xác, thực tế thì hắn cũng có chuyển động, chính là đang run lấy bấy đây.

Phó Du Nhiên trầm mặt xuống, “Vinh Thăng, rửa giúp hắn.”

Vinh Thăng nháy mắt một cái lập tức có hai thái giám tiến lên giữ chặt Tiểu Phúc Tử lại, sau đó Vinh Thăng cầm lấy khăn mặt trong chậu lau lung tung lên mặt Tiểu Phúc Tử.

Đôi mắt của Phó Du Nhiên khê neho lại, nhìn bộ mặt thật sự của hắn đang dần dần hiện ra, lúc này nàng mới hiểu được tại sao Phỉ Nhi nói chỉ cần một cái liếc mắt là có thể nhận ra hắn ngay.

Tiểu Phúc Tử giống như là bị sợ đến choáng váng, mặc cho Vinh Thăng lau sạch thuốc màu trên mặt mình, vẻ mặt Vinh Thăng cũng càng lúc càng cổ quái, nhìn kỹ hắn hồi lâu rồi lại nghiêng đầu nhìn Phó Du Nhiên, “Điện hạ, vì sao nô tài thấy hắn rất quen mặt vậy?”

Phó Du Nhiên cười nói: “Đúng vậy, ta cũng thấy rất quen mặt, ngươi suy nghĩ kỹ lại coi hắn giống ai?”

Vinh Thăng cẩn thận quan sát một hồi, lại nắm cằm Tiểu Phúc Tử nghiêng qua nghiêng lại, trong mắt kinh ngạc đến cực điểm, “Hắn. Hắn thật giống Thái tử điện hạ!”

“Xác thực là như vậy đấy,” Phó Du Nhiên đi tới trước mặt Tiểu Phúc Tử, “Thoạt đầu cũng không nhìn ra nhưng nhìn kỹ lại thấy cũng có ba bốn phần tương tự.”

Vừa dứt lời, Tiểu Phúc Tử liền “Phịch” một tiếng quỵ xuống đất, cả người run rẩy không ngừng.

Phó Du Nhiên cười nói: “Thế nào? Lớn lên giống Thái tử cũng không phải là tội lỗi gì.”

Tiểu Phúc Tử vô cùng sợ hãi cúi đầu xuống, Phó Du Nhiên xua tay lệnh cho người trong phòng lui ra, lại đuổi Vinh Thăng đang vui vẻ muốn hóng chuyện mới mẻ, lúc này mới nói: “Hay là, ngươi thật sự mắc phải tội gì không thể tha thứ được?”

Sau khi Tề Diệc Bắc hạ triều trở về, vừa vào trong nhà thì liền thấy Phó Du Nhiên đang ngồi chống cằm ngắm người.

“Thế nào?” Tề Diệc Bắc đi tới bên cạnh Phó Du Nhiên cúi người xuống ôm lấy nàng.

“Hôm nay ta tìm được một người.”

Tề Diệc Bắc biến sắc, buông Phó Du Nhiên ra rồi ngồi xuống bên cạnh nàng, “Hắn đâu?”

“Bị thương. Nhưng đang được điều dưỡng rất tốt.”

Tề Diệc Bắc ngạc nhiên nói: “Sao bị thương? Nàng đánh sao?”

Phó Du Nhiên suy nghĩ một chút, “Cũng không tính là ta chứ? Sau khi ta tìm được hắn, hắn liền vung một bình hoa lên ý đồ hủy diệt chứng cứ, dưới tình thế cấp bách ta liền ngăn hắn lại. Lỡ tay làm bình hoa rơi xuống khiến hắn bị thương.”

Tề Diệc Bắc nghe mà mù mịt, “Bình hoa? Chứng cứ?”

Phó Du Nhiên ngượng ngập chỉ chỉ Tề Diệc, “Chứng cứ.”

Tề Diệc Bắc cúi đầu nhìn qua mình thật lâu mới hiểu được Phó Du Nhiên đang chỉ cái gì, Phó Du Nhiên lại nói: “Hắn định dùng bình hoa để đập chỗ đó, chính thức gia nhập vào hàng ngũ thái giám.”

Tề Diệc Bắc hoàn toàn im lặng.

Rốt cuộc thì trong đầu tên đó nghĩ cái gì vậy? Đập bẹp tại chỗ cùng cắt đứt một cách chuyên nghiệp giống nhau sao? Hơn nữa chỉ cần đập bẹp nó xong thì người liền trong sạch hả? Mà cho dù người muốn đập bẹp

cũng phải đập sớm một chút, cũng phải tìm một chỗ kín đáo nào đó mà tiến hành chứ? Hiện tại lại làm ngay trước mặt mọi người, không chỉ không đập được mà còn công vào người cái tội danh cản trở người thi hành công vụ. Ừa? Không đúng, vừa rồi Phó Du Nhiên nói cái gì nhỉ? Nàng ngần hấn lại nhưng bình hoa vẫn rơi xuống.

“Vậy là bị bình hoa đó. Đập trúng rồi hả ?”

Phó Du Nhiên gật đầu một cái, “Ngắm rất chính xác, chỉ là không có đập bẹp thôi.”

Tề Diệc Bắc trừng hai mắt, “Làm sao nàng biết được!”

Phó Du Nhiên bị sắc nước miếng, “Chàng cho rằng ta không biết mấy chuyện này sao? Thái giám vào cung làm gì có chuyện bị đập cho rớt chỗ đó? Mà thứ kia có thể bị đập cho rơi ra sao? Điều có dụng cụ chuyên nghiệp cả.”

125. Chương 124: Trước Khi Vạch Trần Âm Mưu

Nhìn nàng dúm tay tạo thành hình thanh đao, Tề Diệc Bắc liền hiểu ra “Dụng cụ chuyên nghiệp” là vật gì, bữu môi nói, “Hắn đang ở đâu? Ta đi xem một chút.”

“Chàng làm đi làm gì, đã nói là chuyện này không cần chàng quan tâm.”

“Nàng muốn xử trí như thế nào?”

Phó Du Nhiên cười cười ngoắc ngoắc ngón tay với hấn, nhìn gương mặt đề phòng của Tề Diệc Bắc, Phó Du Nhiên liếc hấn một cái, “Tối đây, không đánh chàng đâu mà lo!”

Lúc này Tề Diệc Bắc mới cẩn thận đến gần, Phó Du Nhiên nhắc lỗ tai của hấn nói nhỏ một hồi, Tề Diệc Bắc nghe xong chậm chậm ngồi xuống, nhìn Phó Du Nhiên hồi lâu rồi khẽ cong môi, lại gật đầu nói, “Tùy nàng, chỉ là chỗ mẫu hậu”

Phó Du Nhiên rót ly trà xong từ từ mím môi, “Vậy thì chàng phải đi nói rồi, kỳ thực chuyện bên mẫu hậu tất cả đều giao cho chàng.”

Tề Diệc Bắc suy nghĩ một hồi thật lâu, lại chưa từ bỏ ý định nói: “Bọn họ thật. Có gian tình?”

Phó Du Nhiên đang uống nước liền phun ra một ngụm, vuốt vuốt ngực nhìn chăm chăm Tề Diệc Bắc nói: “Thế nào? Không phục? Người ta so ra cũng không kém chàng đâu, lại còn trẻ tuổi hơn chàng, năm nay mới mười tám, hơn nữa thậm thiết chung tình với biểu tỷ”

“Hừ.” Tề Diệc Bắc thét lớn một tiếng, “Trâu già gặm cỏ non.”

Không cần phải nói, “Trâu già” này đúng là chỉ Nguyệt Hoa rồi, nàng ta còn lớn hơn Tề Diệc Bắc hai tuổi đấy.

“Đừng chua như vậy chứ.” Phó Du Nhiên đập hấn một cái, lại như có điều suy nghĩ mà nói: “Nguyệt Hoa Có lẽ cũng do thấy biểu đệ như vậy mới có ý định này.”

Tề Diệc Bắc khó hiểu nhìn Phó Du Nhiên trước mặt, Phó Du Nhiên liếc hấn, “Nhìn cái gì vậy? Suy nghĩ xem lát nữa gặp hấn sẽ nói gì kia, tùy chàng xử trí đấy, nhìn ta làm gì?”

Mắt thấy Phó Du Nhiên sẽ lại phát biểu thêm mấy câu oanh động, Tề Diệc Bắc vội vàng bỏ đi cảm xúc không nên có, kéo Phó Du Nhiên tới nhẹ giọng dụ dỗ nói: “Tốt lắm tốt lắm, nhưng ta đi gặp hấn làm gì? Tất cả xử lý theo lời nàng nói là được rồi.”

Phó Du Nhiên đưa tay ôm cổ của Tề Diệc Bắc, nhỏ giọng nói: “Tuy là bọn họ có lỗi với chàng nhưng đứa bé kia không có lỗi gì cả? Nếu quả thật đợi đến khi đứa bé ra đời mới xử trí thì không phải quá tàn nhẫn sao? Đạo nghĩa sơn tặc đều không giết phụ nữ và trẻ em, chẳng lẽ đường đường là Hoàng thất mà ngay cả sơn tặc cũng không bằng sao?”

Tề Diệc Bắc cười cười nhẹ nhàng gật đầu, uất ức trong lòng cũng đều tiêu hết, hẳn có Phó Du Nhiên là đủ rồi, “Tất cả nghe theo nàng.”

Trên mặt Phó Du Nhiên lộ ra một loại tình cảm ngượng ngùng chưa từng có, hạ giọng nói: “Tha cho bọn họ, có lẽ cũng là vì chúng ta tích phúc, để cho ta nhanh chóng mang thai con nối dòng của chàng.”

Tề Diệc Bắc thấy trong lòng ấm áp, ôm chặt nàng, khẽ hôn lên trán nàng rồi cười nói: “Nhất định sẽ nhanh thôi.”

Phó Du Nhiên dùng sức gật đầu một cái, vùi mặt vào hõm cổ hắn, đáy lòng dâng lên một tia lo lắng, sự thật sau việc Thần Phong trại giải tán Nàng rốt cuộc có nên đi thăm dò hay không đây.

“Sắp tới có một cơ hội.” Tề Diệc Bắc không đầu không đuôi nói một câu, Phó Du Nhiên không hiểu nhìn hắn, Tề Diệc Bắc cười nói: “Với tính tình của mẫu hậu, nếu nói thật ra với bà thì bà cũng sẽ không cho giải quyết đâu, nhưng nếu như tiền trăm hậu tấu thì bà ấy cũng không có biện pháp nào.”

“Làm thế nào?”

“Nước Sở đã chính thức hạ quốc thư nói rằng nước Sở nội loạn nên phái sứ thần đến mượn binh, sau khi sứ thần đến chắc chắn mẫu hậu sẽ có mặt cùng phụ hoàng để nghênh đón, chúng ta liền nhân cơ đó đưa bọn họ xuất cung.”

“Nước Sở?” Đáy mắt Phó Du Nhiên dâng một tầng buồn rầu, cái gì nên tới tốt cuộc đều sẽ tới.

“Sao vậy?”

Phó Du Nhiên phục hồi tinh thần lại, cười cười, “Không có việc gì, nước Sở đã loạn đến muốn chiến tranh rồi sao?”

Đúng vậy, Đại phò mã Bách Lâm Giang muốn lập con nuôi của hắn làm Đế, Tể Tướng Lệ Trạch lại bảo vệ chặt Hoàng thành không để cho Tân Đế lên ngôi, Bách Lâm Giang liền khởi binh tạo phản, có lẽ Lệ Trạch cầm cự không nổi nữa rồi nên đành phải xin sự giúp đỡ từ phía chúng ta.”

Phó Du Nhiên đột nhiên có chút thương xót cho Tề Thụy nam, coi như hắn thành công thì cũng phải đi vào một cục diện rối rắm hơn.

Nhưng nàng lo lắng hơn chính là Lâm Hi Nguyệt, chỉ cần Lâm Hi Nguyệt vạch trần âm mưu của Tề Thụy Nam trước mặt mọi người, Tề Thụy Nam dĩ nhiên là thất bại thảm hại, nhưng Hi Nguyệt cũng không có kết quả tốt gì, vì báo thù mà đánh đổi cả cuộc đời của mình, đáng giá không?

“Sứ thần nước Sở bào giờ đến?”

“Nhiều lắm là năm ngày, bọn họ đi rất gấp nên sẽ không kéo dài thời gian.”

“Vậy thì khi đó chúng ta sẽ hành động, thừa dịp mẫu hậu phân tâm chúng ta liền đưa bọn họ đi, chẳng qua sau đó vẫn phải cần chàng đến bắt bả lại với mẫu hậu.”

Tề Diệc Bắc cười cười, “Nàng cũng đừng lo lắng.”

Phó Du Nhiên quả thật không còn tâm tình lo lắng chuyện này nữa, sáng sớm hôm sau nàng lại ra khỏi hoàng cung, chạy thẳng tới Hoài Vương phủ.

Theo người làm vào trong Hoài vương phủ, không biết có phải là ảo giác hay không mà thấy Vương phủ hình như có gì đó khác biệt so với lần trước Phó Du Nhiên đến.

“Trong viện hình như đổi mới?” Phó Du Nhiên thuận miệng hỏi.

Hạ nhân dẫn đường đáp một tiếng, “Vương phi không thích quang cảnh lúc trước nên Vương gia liền phân phó xây thêm một ao cá trong sân, trồng thêm vài loại hoa mà Vương phi yêu thích.”

“Vương gia của các người. Đối với Vương phi tốt chứ?”

“Đương nhiên là tốt rồi.” Hạ nhân cười nói: “Mấy ngày nay Vương phi không ngủ được thế nên mỗi buổi tối Vương gia đều kể chuyện xưa cho Vương phi nghe, dỗ cho ngài ấy ngủ, ngài nói có tốt không? Lúc trước mấy phị phu nhân còn ở đây, Vương gia chưa từng làm như vậy.”

Phó Du Nhiên hoài nghi nói: “Làm sao người biết chuyện này?”

Có lẽ là Phó Du Nhiên hoàn toàn không làm ra vẻ nên hạ nhân kia không tự chủ buông lỏng tâm tình, hắc cười hắc hắc, ngưng ngưng nói: “Tiểu nhân nghe Bạch Lan hầu hạ Vương phi nói, nàng nói Vương gia vô cùng yêu thương Vương phi.”

Phó Du Nhiên phiền lòng đi theo người nọ một đường đi tới hậu viện, người nọ không thể tiếp tục tiến lên liền giao Phó Du Nhiên ột nha đầu khác, làm lễ lui ra rồi xoay người lại.

Lại đi một hồi lúc này mới đến chỗ ở của Lâm Hi Nguyệt, là một viện nhỏ, trên cửa treo một tấm biển: Lâm Nguyệt Các.

Lâm Nguyệt, Phó Du Nhiên ngậy ngậy nhìn mấy chữ trên tấm biển, không cần phải nói, đây là đặc biệt tọa ra vì Lâm Hi Nguyệt.

Cửa chính mở ra từ bên trong, Lâm Hi Nguyệt nhìn Phó Du Nhiên, cười nói: “Tối rồi còn không vào nhà, ở tại cửa ra vào ngăn người cái gì?” Mấy ngày không gặp, sắc mặt nàng ấy tái nhợt đến khiến người lo lắng.

Phó Du Nhiên chỉ chỉ chung quanh, cười nói: “Ta cho là mi đang ở cùng Tề Thụy Nam.”

Lâm Hi Nguyệt nhếch khóe miệng, xoay người đi vào trong nhà, Phó Du Nhiên bước nhanh đuổi theo, vừa vào đến trong nhà thì không khỏi sửng sốt tại chỗ.

Đồ đạc bày biện trong phòng giống hệt phòng của Lâm Hi Nguyệt ở Lâm Đình trại.

“Ta nói với hắc là muốn thay ta cha giữ đạo hiếu một năm, một năm sau sẽ cùng hắc làm lễ phu thê.” Lâm Hi Nguyệt ngồi ở bên cạnh bàn, rót một ly trà cho Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên có chút kinh ngạc, lại có điểm vui mừng, “Hắc lại đồng ý sao?”

Lâm Hi Nguyệt nhẹ nhàng cười một tiếng, đẩy ly trà qua chỗ Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên ngồi vào bên cạnh nàng, thở phào một hơi dài, “Nếu là vậy thì ta cũng nhẹ nhõm, mi cũng biết, bên nước Sở.”

“Ta biết rõ, Sứ giả nước Sở mấy ngày nữa sẽ đến.”

Phó Du Nhiên lo lắng cầm tay của nàng, “Mi Thật ra thì.”

“Đừng nói.” Lâm Hi Nguyệt nhìn Phó Du Nhiên, “Không cần phải khuyên ta...ý ta đã quyết.”

Phó Du Nhiên rũ mắt xuống, im lặng thở dài, “Tối lúc đó Tề Thụy Nam sẽ công bố trước mặt sứ thần sao?”

Lâm Hi Nguyệt gật đầu, “Là hắc báo tin cho người nước Sở, nước Sở tới mượn binh là thứ yếu, chủ yếu chính là đến tìm chủ nhân của khối Tử Tinh.”

“Ta rất lo lắng i.”

Trong ngực Lâm Hi Nguyệt tựa như bị đè ép một khối đá lớn.

Kể từ gả tới đây, Tề Thụy Nam cũng che chở cho nàng trăm bề, nói gì nghe nấy, ngay cả yêu cầu vô lý như chia phòng ngủ cũng chấp nhận, đây đến tội cùng là hắc thật lòng mến yêu mình hay là trong lòng hổ thẹn vì chuyện của Lâm Đình trại đây?

Tối hôm qua, Tề Thụy Nam khẽ vuốt ve gương mặt của nàng rồi nói: “Không cần khổ sở, chờ qua mấy ngày nữa ta sẽ cho nàng một niềm vui cực lớn.”

Nhớ tới trong đáy mắt hắc chợt lóe lên thương yêu, Lâm Hi Nguyệt không khỏi buồn bã.

Đó là giả, nàng luôn tự nói với mình như vậy, Tề Thụy Nam cưới nàng chỉ là vì muốn hoàn thành dã tâm của hắc thôi. Vui mừng sao, chẳng phải là để cho nàng đi làm Hoàng thái nữ của nước Sở sao, đây chính là sự “Vui mừng” mà hắc nói đó ư? Được thôi, như vậy nàng cũng sẽ trả lại hắc một sự “Vui mừng”.

Nhìn dáng vẻ ngẩn ngơ của Lâm Hi Nguyệt, Phó Du Nhiên đẩy nàng một cái, “Sao thế?”

Lâm Hi Nguyệt phục hồi tinh thần lại, cười nhạt, “Ta chỉ đang nghĩ tại sao hắc còn chưa nhắc chuyện liên quan đến Tử Tinh với ta.” Dứt lời lại châm chọc cười một tiếng, “Có lẽ hắc cho rằng với tình cảm của ta đối với hắc, vô luận lúc nào cũng sẽ ủng hộ hắc, cũng sẽ đứng ở bên phía hắc.”

Phó Du Nhiên không phản bác được, trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Mi Mi tính sau này sẽ làm sao?”

Nhìn Phó Du Nhiên lo lắng lại có miệng khó trả lời, Lâm Hi Nguyệt không khỏi bật cười, “Yên tâm đi, ta sẽ không tự sát . Chỉ là Nếu như mà ta bị bắt thì còn phải cầu xin mi cứu ta ra, ta sẽ chọn trở về An Dương để nhìn xem Lâm Đình trại, còn chuyện sau này thì sau này nói.”

126. Chương 125: Âm Chiến, Bắt Đầu!

Năm ngày sau, sứ thần Nước Sở vào kinh thành.

Trái tim của Phó Du Nhiên từ sáng sớm đã bắt đầu đập “thùng thùng” dồn dập, dù là đứng, nằm hay ngồi cũng đều khó chịu, trong lòng nàng vô cùng hoang mang, Tề Diệc Bắc hạ triều chạy về lại mang thêm một tin tức.

Hôm nay sau khi sứ thần dâng lên Quốc thư, Chiêu Thái đế liền bày yến tiệc tại cung Tử Thần để tiếp đãi sứ thần, lúc đó sứ thần đã đưa ra một yêu cầu đó là xin những người không phải trong Hoàng thất đều lui ra dùm, điều này khiến các đại thần trong triều hỗn loạn mơ hồ. Chỉ có điều Chiêu Thái đế không hề kinh ngạc về yêu cầu này, hờn hờ đồng ý.

Lần này Phó Du Nhiên càng không ngồi yên được nữa, nhìn phản ứng của Chiêu Thái đế giống như là đã sớm biết sẽ xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ là lão Mặc đã nói chuyện về Tử Tinh cho Chiêu Thái đế biết để ông có phòng bị trước? Suy nghĩ kỹ lại thì thấy như vậy cũng không phải là không có khả năng, nếu như Chiêu Thái đế đã biết trước thì có thể ngăn cản Tề Thụy Nam hay không đây? Hay là ông sẽ thuận nước đẩy thuyền, để cho con trai của mình làm vua nước Sở?

Nhìn Phó Du Nhiên càng không ngừng đi qua đi lại trong phòng, Tề Diệc Bắc chỉ ngồi bắt chân vào bên giường nhìn nàng, nhìn chăm chú đến mức trong nội tâm Phó Du Nhiên nao nao, nàng dừng lại nhìn thẳng vào mắt hắn, lớn tiếng nói: “Chàng nhìn gì vậy?”

Tề Diệc Bắc trầm ngâm một chút, mới nói: “Nàng. . . . Không có việc gì muốn nói với ta sao?”

Phó Du Nhiên đành trệ trong chốc lát, nghe giọng điệu này hình như hắn cũng biết gì đó, được lắm, cứ lần lần dần dần lại hóa ra chỉ có mình nàng ngây ngốc cho rằng chuyện này rất thần bí, thật ra thì đã sớm trở thành bí mật mà ai cũng biết.

Nhưng nàng cũng thật sự là nhịn không nổi nữa, nếu không nói ra ngoài chắc nàng ghen chết mất thôi.

Nàng liền kể lại toàn bộ câu chuyện cho Tề Diệc Bắc nghe, bao gồm cả chuyện Lâm Hi Nguyệt vì trả thù sẽ ở trước mặt sứ thần nước Sở nói ra toàn bộ sự thật, nói xong nàng mới cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều.

Lần này đến phiên Tề Diệc Bắc kinh ngạc, sự tình đại khái hắn cũng có biết chút ít, mới đầu Mặc Yến Thần bí mật góp lời với Chiêu Thái đế là nên tăng cường binh lực tại biên giới Sở-Tấn, dĩ nhiên, đây là điều bảo mật nên ai cũng không biết. Sau đó Mặc Yến Thần nói lại chuyện này cho Tề Diệc Bắc biết khiến hắn hoàn toàn mơ hồ, hiện tại nước Sở đang nội loạn, chính bản thân quốc gia họ còn lo chưa xong thì làm sao có thời gian xâm phạm biên giới nước khác? Thế thì tại sao phải tăng cường binh lực?

Mặc Yến Thần cũng không nhiều lời, chỉ kể cho hắn một câu chuyện xưa lên quan đến khối Tử Tinh.

Vì vậy Tề Diệc Bắc liền hiểu.

Hiểu ra Phó Du Nhiên tại sao lại đưa Tử Tinh cho Lâm Hi Nguyệt, hiểu Tề Thụy Nam vì sao cầu hôn Lâm Hi Nguyệt, hiểu nguyên nhân Lâm Đình trại bị tiêu diệt, càng hiểu ra vì sao phải tăng cường binh lực ở biên giới Sở-Tấn.

Lấy năng lực của Tề Thụy Nam, việc bình định nội loạn nước Sở chỉ là vấn đề thời gian, đây là đang để phòng sau khi Tề Thụy Nam nắm trong tay quyền to sẽ bắt đầu phản công Đại Tấn. Nói cách khác, Chiêu Thái đế ngầm cho phép Tề Thụy Nam vào làm chủ nước Sở, có thể để cho nước Sở sửa lại thành họ “Tề” thì đương nhiên đối với Đại Tấn là có chỗ tốt, nhưng cũng không thể không phòng – cho dù là con trai ruột. Đây chính là chính trị.

Phó Du Nhiên không hiểu.

“Phụ hoàng biết chuyện này sao?” Chuyện mà nàng quan tâm nhất chính là sau khi Lâm Hi Nguyệt vạch trần mọi sự thật, Chiêu Thái đế và Tề Thụy Nam sẽ đối với nàng ấy như thế nào.

Tề Diệc Bắc khẽ gật đầu, Phó Du Nhiên vội kêu lên: “Vậy phải làm sao giờ? Chàng mau xuất cung đi tìm Hi Nguyệt, nói rõ với nàng ấy chuyện này.”

“Không còn kịp rồi.” Tề Diệc Bắc nói: “Trước buổi trưa mọi người sẽ phải tề tựu tại điện Tử Thần, trước hết nàng đi thay quần áo, chờ đến điện Tử Thần lại tiếp tục thương lượng chuyện kế tiếp.”

Phó Du Nhiên nhất thời gấp gáp không nghĩ ra được chủ ý nào, chỉ gật đầu liên tục nói: “Vậy chúng ta nhanh đi.”

Thấy Phó Du Nhiên quỳnh quáng chạy tới chạy lui tìm kiếm y phục, Tề Diệc Bắc tiến lên kéo nàng, “Nàng cứ chạy qua chạy lại thế này khiến ta hoa cả mắt, những thứ này để Tiểu An Tử bọn họ làm là được, nàng quên là chúng ta còn có một việc sao?”

Phó Du Nhiên gãi gãi đầu, “Chuyện gì?”

“Chuyện đưa người xuất cung.” Tề Diệc Bắc liếc mắt, “Ta đã kêu Vinh Thăng đến cung Tử Hòe rồi, chờ mẫu hậu xuất phát đến cung Tử Thần thì hẳn liền đón Nguyệt Hoa ra, phía bên nàng đã chuẩn bị xong chưa? Cái tên biểu đệ kia sao rồi?”

Phó Du Nhiên vỗ ót một cái, quát to một tiếng, “Hồng rồi, Tiểu An Tử!”

Tiểu An Tử vội vàng ứng tiếng, Phó Du Nhiên vội la lên: “Cái tên Tiểu Phúc Tử đang bị nhốt trong phòng người sao rồi?”

“Hắn tốt vô cùng, ăn được ngủ được, tinh thần rất tốt. Có điều.”

“Có điều cái gì?”

Tiểu An Tử liếc mắt nhìn Tề Diệc Bắc, rồi đến bên tai Phó Du Nhiên nhỏ giọng nói: “Chính là tuy cứ âm ỹ chỗ phía dưới bị thương nhưng lại không cho đại phu xem, nô tài muốn nhìn hắn, hắn cũng không cho nhìn!”

Nhìn bộ dạng tức giận của Tiểu An Tử, Phó Du Nhiên đánh vào đầu hắn một cái, “Người xem có ích gì? Người là đại phu sao?”

Tiểu An Tử méu máo đang muốn lên tiếng, Phó Du Nhiên khoát tay chặn lại, “Được rồi, người mau dẫn hắn tới đây.”

Tiểu An Tử sờ sờ chỗ bị đánh, lại không dám nhiều lời liền xoay người đi ra ngoài, mấy cung nữ cũng vội vàng thay y phục, chải đầu cho Phó Du Nhiên.

Lúc quần áo đầu tóc chỉnh tề xong mới thấy Tiểu An Tử đưa một người đi vào, thân thể cao gầy, gương mặt nâu đậm, chính là tên biểu đệ giả danh Tiểu Phúc Tử.

Tiểu Phúc Tử vừa vào nhà, ánh mắt của Tề Diệc Bắc liền dính lên trên người hắn, thật là càng xem càng tức! Tìm người cũng phải tìm người trắng trẻo một chút chứ, lại đi tìm một tên mặt đen, tương lai đứa bé sinh ra giống như một người phổ thông, nhìn một cái liền biết không phải là con cháu Hoàng thất.

Phó Du Nhiên đuổi mọi người ở trong phòng ra ngoài, Tiểu Phúc Tử nhìn nàng, lại nhìn qua Tề Diệc Bắc, khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, Phó Du Nhiên chỉ vào Tề Diệc Bắc giới thiệu: “Thái tử điện hạ.”

Tiểu Phúc Tử “Phịch” một tiếng quỳ xuống đất, “Thái... Thái tử điện hạ tha mạng.”

Tề Diệc Bắc ngượng ngập “Ừ” một tiếng, trượng phu gặp gian phu, có thể tưởng tượng đến trình độ buồn bực khó chịu cỡ nào.

Phó Du Nhiên cười chúm chím nhìn Tề Diệc Bắc, Tề Diệc Bắc vội ho một tiếng rồi quay đầu đi, Phó Du Nhiên nhìn qua Tiểu Phúc Tử nói: “Chuyện mấy ngày trước ta đã nói với ngươi, hôm nay chính là thời cơ, chút nữa ngươi đi theo Tiểu An Tử đi, đến lúc đó đương nhiên có thể gặp được Nguyệt Hoa tỷ tỷ của ngươi, các ngươi có thể đi bao xa thì đi, nói chung là đừng bao giờ trở lại kinh thành.”

“Điện hạ thật. Chịu thả bọn ta đi sao?” Tiểu Phúc Tử không dám tin ngẩng đầu lên, làm chuyện gian dân bị chính chủ phát hiện, có thể được toàn thân đã là thiên đại ân đức rồi, khi đó Phó Du Nhiên hỏi hắn có muốn xuất cung hay không thì hắn chỉ nghĩ rằng Phó Du Nhiên đang chơi trò mèo vờn chuột, cho nên mấy ngày nay đều liều mạng ăn, muốn chết cũng phải làm một con quỷ no đủ mới được.

“Nói nhảm.” Phó Du Nhiên liếc hắn một cái.

“Nhưng.” Tiểu Phúc Tử chần chờ, “Tiểu nhân không dám quên đại ân của hai vị Điện hạ, nhưng biểu tỷ nàng ấy. Nàng ấy không muốn xuất cung.”

Tề Diệc Bắc quay đầu lại, tức giận nói: “Bây giờ ngươi còn muốn để nàng ta lựa chọn gì nữa, chọn chết hay là chọn xuất cung hả!”

Tiểu Phúc Tử run rẩy, Tề Diệc Bắc hừ lạnh một tiếng, “Ít nói nhảm đi, ngươi có đi hay không? Không đi ta sẽ.”

“Đi!” Tiểu Phúc Tử la lớn: “Tiểu nhân lập tức đi ngay, cả đời cũng sẽ không trở lại Kinh thành.”

“Được rồi.” Phó Du Nhiên gọi Tiểu An Tử vào, dặn dò hắn đưa Tiểu Phúc Tử ra ngoài cung hội hợp cùng với bọn Vinh Thăng, Tiểu An Tử luôn miệng vâng dạ, vừa định lui ra thì Phó Du Nhiên lại gọi hắn lại, chần chờ mới nói, “Ngươi mặc trang phục giống thái giám bên chỗ Phỉ Nhi, qua đó hỏi nàng ta có muốn đi hay không.”

Tiểu An Tử hoàn toàn sững sờ, “Điện hạ, chuyện này.” Hắn ngẩng đầu nhìn qua Tề Diệc Bắc, khuôn mặt đầy vẻ kinh nghi (ngạc nhiên + nghi ngờ).

Tề Diệc Bắc phất tay một cái, “Làm theo lời Thái tử phi đi.”

Lúc này Tiểu An Tử mới dẫn Tiểu Phúc Tử đi ra ngoài, Phó Du Nhiên nhìn Tề Diệc Bắc vỗ vỗ tay, “Toàn bộ đều giải quyết xong.”

Tề Diệc Bắc cười cười, tiến lên ôm lấy nàng, thâm ý nói: “Lúc này yên tâm chưa?”

“Cái gì yên tâm?” Phó Du Nhiên bĩu môi nói: “Hiện tại mới là thời điểm phải lo lắng đấy.”

Tề Diệc Bắc cười nói: “Hiện tại cả Đông cung chỉ còn lại một mình nữ chủ nhân là nàng, vẫn chưa yên tâm sao?”

Trên mặt Phó Du Nhiên không che giấu được sự vui mừng, nhéo cánh tay của hắn thật mạnh, “Chứ chàng còn muốn có mấy người?”

“Đau! Đau!” Tề Diệc Bắc vội vàng cầu xin tha thứ, “Chỉ cần một mình nàng là đủ rồi!”

Phó Du Nhiên cười trộm, rồi lại thu hồi dáng vẻ cười cợt, “Chúng ta đi thôi.”

Tề Diệc Bắc biết nàng lo lắng cho Lâm Hi Nguyệt, nắm tay nàng giống như an ủi, “Chút nữa dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì thì nàng cũng phải bình tĩnh.”

Phó Du Nhiên hít một hơi thật sâu, hơi khản trương gật đầu một cái, nàng tính toán qua cung Tử Thần sớm một chút, nếu như Lâm Hi Nguyệt cùng Tề Thụy Nam cũng đến sớm, có lẽ có cơ hội dặn dò mấy câu.

Nhưng sự tình không như nàng mong muốn.

Đợi một lúc liền thấy Chiêu Thái đế cùng Hoàng hậu đi vào, mà nàng cũng không hề thấy Tề Thụy Nam và Lâm Hi Nguyệt lộ diện.

Cái dáng vẻ đứng ngồi không yên của nàng dẫn đến sự chú ý của Hoàng hậu, không khỏi ân cần hỏi: “Du Nhiên, con có chuyện gì vậy?”

Trong đầu Phó Du Nhiên đang suy nghĩ chuyện khác nên nhất thời không kịp phản ứng, Tề Diệc Bắc ngồi ở bên cạnh nàng vội nói: “Mẫu hậu, Du Nhiên chỉ không được nghỉ ngơi tốt thôi ạ, không có gì đáng ngại.”

Hoàng hậu khẽ gật đầu, Tề Diệc Bắc nhân cơ hội hỏi “Sao Nhị ca chưa tới ạ?”

Chiêu Thái để liếc mắt nhìn Tề Diệc Bắc, ánh mắt theo đến trên người Phó Du Nhiên thì chợt lóe lên, mỉm cười nói: “Hắn đi nghênh đón sứ thần nước Sở.”

Tề Diệc Bắc bắn khoăn nhìn Phó Du Nhiên, đang lúc ấy thì Tề Thụy Nam từ chỗ cửa điện sải bước đi vào, Lâm Hi Nguyệt một thân phục sức Vương phi theo ở phía sau, hai người đi tới trong điện hạ liền hành lễ, Chiêu Thái để cười nhạt, “sứ thần nước Sở đến chưa?”

Tề Thụy Nam nói: “Đang ở ngoài điện chờ được truyền ạ.”

Chiêu Thái để khẽ gật đầu, khoát tay cho Tề Thụy Nam và Lâm Hi Nguyệt ngồi vào vị trí, cao giọng nói: “Truyền.”

Bên kia tự có tầng tầng thái giám truyền lại ý chỉ của ông, ánh mắt của Phó Du Nhiên một mực dán lên trên người Lâm Hi Nguyệt, Lâm Hi Nguyệt hơi nghiêng đầu cười nhẹ với nàng, Phó Du Nhiên gấp gáp vô cùng nhưng không làm gì khác được.

Sứ thần nước Sở rất nhanh được tuyên vào, đi đầu là hai nam tử trung niên mặc quan phục nước Sở. Phía sau bọn họ còn có cung nhân đang đẩy xe lăn, ngồi trên xe lăn là một lão đầu râu bạc, hai mắt nhắm lại giống như là đang ngủ.

Sau khi hành lễ xong, Chiêu Thái để mời ba người ngồi vào vị trí, trong ba người này có một người là con trai của Sở tướng Lệ Trạch, tên là Lệ Hải, chính là người phát ngôn lần này. Nhưng mà hắn cũng không vội vã nói chuyện mượn binh, mà là nhìn Chiêu Thái để cười cười, “Tần Hoàng đệ hạ, gia phụ ở nước Sở có nghe được một tin đồn, không biết là thật hay giả.”

Nói “Gia phụ” cũng chính là lấy danh nghĩa riêng đặt câu hỏi, Chiêu Thái để nhìn lướt qua hoàng tộc, hoàng thân quốc thích trong điện cùng triều thần trong điện rồi cười cười, “Tin đồn trong thiên hạ có rất nhiều, không biết chuyện Sở tướng nghe được là chuyện gì?”

Lệ Hải đứng dậy, hơi khom người, “Gia phụ nghe nói Hoài vương điện hạ của quý quốc trong lúc vô tình lấy được một bảo vật, mà bảo vật kia có khả năng liên quan đến nước Sở chúng ta.”

“Hả?” Chiêu Thái để thản nhiên nhìn qua Tề Thụy Nam, “Thụy nhi, còn có chuyện này sao?”

Tề Thụy Nam vội đứng dậy, ánh mắt đầu tiên là lướt qua người Phó Du Nhiên, sau đó cười cười rồi mới đáp: “Khởi bẩm phụ hoàng, vật này cũng không phải là của nhi thần, mà là vật của Vương phi nhi thần.”

Nghe tới đây thì Phó Du Nhiên đã nắm chặt tay thành quyền, Tề Diệc Bắc kéo cổ tay của nàng, nhỏ giọng nói: “Bình tĩnh.”

Phó Du Nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Hi Nguyệt, nét mặt Lâm Hi Nguyệt vẫn bình thản ngồi đó nhưng khóe mắt lại ánh lên một chút lệ quang.

127. Chương 126: Quanh Co Khúc Khuỷu

Tề Thụy Nam cúi đầu nhìn Lâm Hi Nguyệt, hắn dịu dàng cười một tiếng để lộ ra hàm răng trắng như tuyết, lúc đầu đây chính là nụ cười mà Lâm Hi Nguyệt thích nhất. Thế nhưng lúc này lại trở nên rất chói mắt, cho đến cuối cùng Tề Thụy Nam cũng không nói với nàng chuyện về Tử tình, hắn cứ như vậy có lòng tin là nàng nhất định sẽ đứng về phía hắn hay sao?

Nhịn xuống sự bi thương trong lòng rồi lộ ra một nụ cười lạnh nhạt, Lâm Hi Nguyệt từ từ đứng dậy, từ trên cổ tháo xuống sợi dây Tử tinh, cầm trong tay rồi tới trước mặt Tề Thụy Nam.

Tề Thụy Nam không nhận lấy khối Tử tinh kia, hắn chỉ nhìn thật sâu vào mắt Lâm Hi Nguyệt, thấy đáy mắt nàng lóe lên sự phẫn hận cùng khổ sở, Tề Thụy Nam hơi hơi nhúu mày, sau đó chuyển sang nhìn Lệ Hải nói: “Theo lời Lệ đại nhân nói thì có phải là vật này không?”

Lệ Hải không để ý đến việc thất nghi ngay trước điện, ba chân bốn cẳng vọt tới trước mặt Lâm Hi Nguyệt, vừa đưa tay cầm lấy tử tinh, vừa cẩn thận quan sát Lâm Hi Nguyệt một hồi lâu, lúc này mới cầm tử tinh lại vị trí của mình rồi giao cho lão nhân tóc bạc ngồi trên xe lăn.

Lão đầu kia vẫn không mở mắt, mò mẫm cầm tử tinh lên, dùng ngón cái từ từ, êm ái vuốt ve mặt ngoài tử tinh, cảm giác kia giống như không phải lão đang vuốt ve một đồ vật mà là đang vuốt ve một tuyệt đại giai nhân, thương tiếc không dứt.

Thật lâu, lão đầu kia mới mở miệng nói: “Không sai, đây chính là ‘Sở Phong’.”

Các quan viên nước Sở lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng, Lệ Hải cũng rất vui mừng, rồi lại hỏi “Ngư tiên sinh, ngài khẳng định không?”

Lão đầu kia tức giận hừ một tiếng, “‘Sở Từ’, ‘Sở Phong’ là do chính lão phu tự tay mài dũa hơn bốn mươi năm trước, hôm nay mặc dù đôi mắt đã bị mù nhưng vật do chính mình làm cũng không thể không nhận ra.”

Lệ Hải vội nói: “Hạ quan không phải có ý này, mà là sự tình liên quan trọng đại.”

Vị Ngư tiên kia sinh khoát tay áo, than một tiếng: “Hôm nay người và vật đều không còn rồi. Nữ nhi của Thành vương đang ở đây sao?”

Lệ Hải vội vàng quay đầu lại, mắt không nhúc nhích nhìn chằm chằm Lâm Hi Nguyệt, Lâm Hi Nguyệt đầu tiên là liếc mắt nhìn Phó Du Nhiên, lại nhìn Tề Thụy Nam. Nàng không nói được tâm tình của mình bây giờ. Không biết là mong hắn nói hay là suy nghĩ muốn để cho hắn cả đời cũng không nên nói ra cái quyết định này.

Tề Thụy Nam lặng lẽ nắm lấy tay Lâm Hi Nguyệt, Lâm Hi Nguyệt muốn tránh ra nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn để cho hắn nắm chặt lấy, có lẽ đây là một lần cuối cùng.

Lúc này Chiêu Thái để mở miệng nói: “Thụy nhi, nếu tử tinh đã là vật của Vương phi, chẳng lẽ nàng và nước Sở có quan hệ vô cùng lớn?”

Lệ Hải cũng không nhin được mà nói: “Đúng vậy. Phụ thân của Vương phi có phải gọi là Phó Huyền không?”

Lâm Hi Nguyệt lại nhìn qua Tề Thụy Nam, nhìn rất tỉ mỉ giống như muốn khắc hình ảnh hắn vào sâu trong đáy lòng, Tề Thụy Nam nắm tay của nàng thật chặt, cười với nàng rồi mở miệng nói ra một câu mà mọi người đều không nghĩ tới.

“Vật này là Thái tử phi điện hạ tặng cho Hi Nguyệt, chủ nhân chân chính của tử tinh là Thái tử phi điện hạ của Đại Tấn.”

Chỉ một thoáng, tất cả mọi ánh mắt trong điện đều tề tụ trên người Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên kinh ngạc trừng lớn mắt, đôi môi khẽ nhếch, nhưng thật lâu cũng không thể nói chuyện. Tề Diệc Bắc cùng Chiêu Thái để cũng đồng thời nhúu chặt mày, không hiểu dụng ý của Tề Thụy Nam.

Lâm Hi Nguyệt ngạc nhiên nhìn Tề Thụy Nam, thế nào cũng không tìm được giọng nói của mình, “Huynh.”

Tề Thụy Nam lại làm như câu nói của mình chỉ là một câu băng quơ, quay đầu lại nhìn Lâm Hi Nguyệt, cười nói: “Thế nào? Chẳng lẽ có ẩn tình khác?”

Lâm Hi Nguyệt đã hoàn toàn mơ hồ, cảm giác kia tựa như mua một chuổi pháo, đang khẩn trương vô cùng nhưng khi đốt lên lại là một quả pháo lép, muốn tiến lên nhìn cũng không được, lùi cũng không xong.

Luống cuống nhìn thoáng qua Phó Du Nhiên. Phó Du Nhiên so với nàng còn ngây ngốc hơn, chỉ đực mặt ra ngồi ở đó không nhúc nhích, khuôn mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm Tề Thụy Nam.

Tại sao có thể như vậy? Diễn sai rồi hả? Không phải là Tề Thụy Nam nên lớn tiếng nói rằng Lâm Hi Nguyệt chính là con gái của Thành vương hay sao? Sau đó Lâm Hi Nguyệt sẽ nửa đường phản kích khiến Tề Thụy Nam thất bại thảm hại, sau đó là hạ màn chào cảm ơn.

Tại sao không diễn theo trình tự đã lên sẵn đây? Tại sao lại khai ra nàng vậy? Nước Sở. Xong rồi, sau khi bọn họ biết chân tướng tất nhiên sẽ buộc nàng trở về nước Sở, nơi đó vẫn còn đang nội chiến loạn thành một đoàn, a ha ha mĩa...mĩa, ai tới cứu nàng với, nàng không muốn trở về!

Bên này Phó Du Nhiên đang giãy giụa than thở trong lòng, bên kia Lệ Hải đã nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, bước một bước dài vọt tới trước mặt Phó Du Nhiên, từ trên xuống dưới quan sát cẩn thận, lại không ngừng gật đầu, “Rất giống! Rất giống! Xin hỏi phụ thân Điện hạ có phải là Phó Huyền không?”

“Ta. . . . Ta không biết, vật kia thật ra thì. . . .” Vì không muốn rời xa Tề Diệc Bắc, cũng không muốn trở về đón lấy một cục diện rối rắm, Phó Du Nhiên quyết định nói láo.

Lúc này Hoàng hậu ở một bên kinh ngạc nói: “Du Nhiên có nói qua phụ thân từng làm quan ở nước Sở, hẳn là Thành vương của nước Sở?”

“Không phải. Con.”

Nhìn Phó Du Nhiên lòng như lửa đốt muốn phủ nhận thân phận của mình, Tề Diệc Bắc gương mặt nhìn qua Tề Thụy Nam, Tề Thụy Nam cũng tình cờ liếc nhìn sang, khóe miệng hần hiện ra một chút ý cười mà người ta không thể nhận ra, giống như đang gây hấn, lại giống như đang nói: “Như thế nào? Không có biện pháp phải không?”

Tề Diệc Bắc đột nhiên hơi hiểu ra tại sao Tề Thụy Nam lại muốn làm như vậy.

Lệ Hải vội la lên: “Xin Điện hạ cẩn thận nói rõ lai lịch của vật này, chuyện liên quan đến tương lai nước Sở nên kính mong Điện hạ đừng qua loa.”

Phó Du Nhiên run rẩy cả người, nhúc nhích khó chịu nhìn tới Tề Diệc Bắc, không tiếng động cầu cạnh hần giúp đỡ.

Tề Diệc Bắc nhanh chóng xoay chuyển đầu óc, hần tin tưởng Tề Thụy Nam dám nói như thế nhất định là có hậu thuẫn, chắc chắn hần ta có lòng tin mười phần với việc mình có thể chứng minh thân phận của Phó Du Nhiên, nếu như như vậy, sợ rằng nếu chối bỏ không nhận thì sẽ bị hần ta vạch trần sự thật.

Tề Diệc Bắc nghĩ không sai, Tề Thụy Nam tất nhiên là có hậu thuẫn, hần chấp tay với Lệ Hải, “Lệ đại nhân, Thành vương Điện hạ đã rời xa nước Sở nhiều năm, há có thể dùng tên thật của mình, tiểu vương nghe Vương phi nói, phụ thân của Thái tử phi bởi vì bệnh cấp tính qua đời, có lẽ trước khi lâm chung cũng không kịp nói cho Thái tử phi biết thân phận chân thật của nàng.”

Lệ Hải gật đầu một cái, “Rất có thể.” Lại quay đầu nhìn về Phó Du Nhiên nói: “Điện hạ có thể miêu tả tướng mạo của lệnh tôn một chút được không?”

“À.” Phó Du Nhiên suy nghĩ một chút, “Cao lớn vạm vỡ, mặt tròn. Có một bộ râu dài, mắt giống như chuông đồng, ” Phó Du Nhiên nắm chặt quả đấm, “Đôi mắt rất to, lấp lánh có hồn!” Nói ra bộ dáng của Đại trại chủ như vậy, dù sao cũng không sai chứ?

Lệ Hải càng chú ý nhất chân mày, trên mặt hiện ra mấy phần thất vọng, Tề Thụy Nam nhìn Phó Du Nhiên, thiếu chút nữa không nhận được đã bật cười, cũng mệt cho nàng nghĩ ra, vì không muốn trở về nước Sở mà ngay cả dáng vẻ của cha ruột mình cũng sửa lại hết, nhưng mà cũng đừng nóng vội, màn kịch hay của hần chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

“Tiểu vương trong lúc vô tình tìm được hai người, lúc trước bọn họ vẫn luôn đi theo Thành vương Điện hạ, Lệ đại nhân thấy bọn họ nói không không chừng cũng biết chuyện này rất cuộc như thế nào, tin tưởng bọn họ biết rất rõ ràng, lúc đó đại nhân chỉ cần hỏi liền biết,” Tề Thụy Nam nói xong nhìn về phía Chiêu Thái đế, Chiêu Thái đế nhẹ nhàng gật đầu nhưng trên mặt vẫn treo mấy phần hồ nghi.

Tề Thụy Nam nghiêng đầu hướng phía cửa gập đầu với một cung nhân, cung nhân kia vội xoay người đi, chỉ chốc lát sau đã trở về, còn dẫn theo hai người phía sau.

Đợi thấy rõ tướng mạo của hai người kia, Phó Du Nhiên đã hoàn toàn ngăn người, không tự chủ đứng bật dậy, khẽ gọi: “Cốt ca? Sơn ca?”

Người tới chính là hai người đã lâu không thấy Cốt ca và Lý Phái Sơn, bọn họ vừa vào cửa điện đã thấy có rất nhiều người nên liền thấy khó hiểu, nhìn lại trong đám người thì thấy Phó Du Nhiên cũng ở trong đó.

“Du Nhiên.” Lý Phái Sơn nước mắt rùng rùng nhìn Phó Du Nhiên, còn Phó Du Nhiên đã lao ra khỏi chỗ.

Thật tốt quá, họ vẫn còn sống, mỗi hiem nghỉ với Tề Diệc Bắc rốt cuộc cũng rửa sạch, nhìn thấy người thân Phó Du Nhiên vừa mừng vừa sợ, đáy lòng còn có một tia áy náy với Tề Diệc Bắc, rốt cuộc không thể kiềm chế đau lòng khóc thành tiếng.

Trong điện những người khác đều yên lặng như tờ, chờ nàng khóc hồi lâu xong Tề Diệc Bắc im lặng thở dài rời khỏi chỗ đi tới trước mặt bọn họ, “Đừng khóc, có lời gì thì để sau hẵng nói.”

Phó Du Nhiên giờ mới ngẩng đầu lên, nuốt chút nước mắt cuối cùng vào rồi nói: “Tại sao hai người lại ở chỗ này?”

“Chúng ta vẫn luôn ở Kinh thành.” Lý Phái Sơn lộ ra chân tình, nước mắt còn nhiều hơn cả Phó Du Nhiên, “Chúng ta không yên tâm về muội.”

Phó Du Nhiên gập đầu liên tục, “Những huynh đệ khác.”

Tề Diệc Bắc lôi kéo nàng, Phó Du Nhiên vội vàng cảm ơn, xoa xoa mắt cho Lý Phái Sơn rồi nhìn về Cốt ca vẫn một mực im lặng này giờ.

Cốt ca vẫn gầy gò như vậy, sắc mặt trắng nhợt, cặp mắt hẹp dài nhìn chằm chằm Lệ Hải không nhúc nhích.

Lệ Hải cẩn thận quan sát hồi lâu mới kinh ngạc nói: “Người. Chẳng lẽ người là lão đệ Cổ Hưởng Đông sao?”

Cốt ca cười khổ, đôi tay ôm quyền, “Lệ đại nhân, hai mươi năm không gặp mà người vẫn còn nhớ rõ ta.”

Lệ Hải đi tới gần, vỗ vỗ bả vai Cốt ca, vui mừng không dứt nói: “Người là thị vệ cận thân của Thành vương, Thành vương đi đâu người đều đi theo, ta làm sao không nhớ rõ người được.”

Lý Phái Sơn vội vàng xoa xoa mặt, chỉ mình nói: “Còn ta thì sao? Lệ đại nhân còn nhớ rõ không?”

Lệ Hải nhìn hẩn hồi lâu thấy hơi quen mắt, trong lúc nhất thời thật đúng là không nghĩ ra là ai, Lý Phái Sơn bị thương mà nói: “Ta từng tham gia một cuộc so tài, lần đó vẫn là nhờ đại nhân tiền cứu.”

Lệ Hải đánh bốp một cái nói, “Ta nhớ ra rồi, người có phải chính là người được phong danh hiệu ‘Tài tử đệ nhất Đại Sở’ Lý Thừa Phong không?”

Phó Du Nhiên bĩu môi nhìn về phía Lý Phái Sơn, cái gì “Tài tử đệ nhất Đại Sở”? Còn không phải là tự nhận hay sao? Có biết xấu hổ hay không vậy?

Lý Phái Sơn chạm phải ánh mắt khinh bỉ của Phó Du Nhiên thì ngượng ngùng nói: “Đó là nghệ danh trong giới văn nghệ của ta. Tiểu nhân quý danh là Lý Phái Sơn, hân hạnh gặp qua Lệ đại nhân.”

Lần này đến phiên Tề Diệc Bắc kinh ngạc, “Chẳng lẽ người chính là tác giả của cuốn sách ‘Hào khách ngâm’, ‘Tài tử cũng là người’ và ‘Thừa Phong cư sĩ’?”

Lý Phái Sơn mừng rỡ, chấp tay lia lịa, “Khách khí khách khí, không ngờ chuyện cách đây nhiều năm như vậy mà Thái tử điện hạ cũng có nghe qua danh hiệu của tiểu nhân.”

“Thời gian sẽ trôi qua, nhưng những tác phẩm trứ danh sẽ lưu truyền mãi mãi.” Nhìn về kinh ngạc của Tề Diệc Bắc, Phó Du Nhiên cười gượng hai tiếng, xem ra cũng là nhân vật có danh tiếng rồi? Làm tài tử tốt đẹp không chịu làm mà chạy đi làm sơn tặc, thật không biết huynh ấy suy nghĩ cái gì.

Tác giả có lời muốn nói với Phó Du Nhiên: Phụ thân của cô ngay cả Vương gia còn không làm mà lên núi làm sơn tặc đấy. Còn nói người khác à?

Bên này nhận thân nhân đến khí thế ngất trời, bên kia Lâm Hi Nguyệt đang nhìn gò má Tề Thụy Nam, trong mắt tràn đầy hoài nghi, “Huynh tìm được bọn họ từ lúc nào?”

“Khoảng mấy ngày.” Mặc dù hơi hợt nói xong, nhưng nghĩ tới chuyện này thì trong lòng Tề Thụy Nam cũng rất buồn bực, để tìm được hai người kia hẳn cũng tốn mất bao nhiêu công sức.

Cốt ca cùng Sơn ca cũng coi là nhân vật có số má trên giang hồ, nhất là Cốt ca, thường xuyên làm án, thấy nhiều người, bị người thấy cũng nhiều, tuy bí ẩn ở tại trong kinh thành nhưng cũng có lúc phải đi ra cửa, cũng liền ứng với câu nói không khéo không thành sách, bên cạnh Tề Thụy Nam mới thu một người thị vệ, ngày trước chỉ là người canh giữ bên ngoài, sau được chuyển lên thành chính thức, mà hẳn nhận ra được Cốt ca.

Cứ như vậy, Tề Thụy Nam biết nơi Cốt ca và Lý Phái Sơn đặt chân, chỉ là khi đó tất cả đều không bố trí được, Tề Thụy Nam liền phân phó người ngày ngày xem chừng hai người bọn họ, đừng để mất hành tung của bọn họ là được. Nhưng Cốt ca cũng không phải hạng người dễ chơi, không bao lâu liền phát hiện có người theo dõi liền mang theo Lý Phái Sơn đi tìm chỗ ở khác, Tề Thụy Nam liền lại triển khai một vòng hoạt động tìm kiếm mới, cứ như vậy, một tránh một đuổi theo, nhưng Kinh thành vẫn là địa bàn của Tề Thụy Nam, Cốt ca cùng Lý Phái Sơn không thể dễ dàng rời khỏi kinh, cuối cùng lại bị tìm được rồi bị nhìn chăm chăm, vì vậy sau ba phen mấy bận, lúc thời gian tiếp xúc theo dõi cũng khá đủ, Tề Thụy Nam lúc này mới hiện thân, thay bọn họ an trí chỗ ở, cũng nói là Phó Du Nhiên hết sức nhớ nhung bọn họ, muốn gặp mặt bọn họ một lần ..Vân ..Vân.

“Tại sao người lại làm như vậy?” Lâm Hi Nguyệt nhỏ giọng chất vấn, ánh mắt lạnh dần, “Tại sao không theo như kế hoạch của người mà làm việc? Hay là nói, người sợ một khi công khai sự tình, Cốt ca cùng Sơn ca sẽ nhảy ra phơi bày vở kịch của người?”

“Kế hoạch?” Nụ cười trên mặt Tề Thụy Nam dần dần biến mất, vẻ mặt hẳn phức tạp nhìn Lâm Hi Nguyệt, sau đó cười khẽ, “Nguyên nhân sao? A.”

Hắn không nói tiếp mà quay đầu đi, một bên sườn mặt rõ ràng là hoàn mỹ, kim quan trên đỉnh đầu buộc lên một nửa tóc, một nửa kia tùy tiện phủ xuống vai, phực sức thân vương màu đỏ như lửa càng nổi bật làn da trắng như ngọc của hắn, cả người trông rất bắt mắt, bàn tay của hắn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Hi Nguyệt, êm ái rồi lại kiên định.

128. Chương 127: Phó Du Nhiên Gặp Phải Vấn Đề Khó Khăn

Rốt cuộc tại sao thì Tề Thụy Nam thủy chung chưa từng nói, Lâm Hi Nguyệt nhìn Phó Du Nhiên trong điện vừa khóc vừa cười, hơi sức trên người Lâm Hi Nguyệt giống như là bị rút khô, hai chân mềm nhũn ngã phịch xuống ghế dựa, cái loại cảm giác đó tựa như bạn dùng toàn lực ngưng tụ một quyền rồi dùng hết sức đánh ra, lại như đánh vào trong không khí, rất khổ sở nhưng không có chỗ phát tiết, vô cùng khó chịu.

Đối với thân phận của Phó Du Nhiên, Lệ Hải đã có tám phần khẳng định, nhưng trong miệng vẫn hỏi: “Cổ lão đệ, năm đó Thành vương Điện hạ qua đời, người đưa tin về nước Sở là người phải không?”

Cốt ca gật đầu một cái, “Đây là ý của Điện hạ.”

Lệ Hải đã chắc chắn trong lòng, lại hỏi tiếp: “Thái tử phi điện hạ là con gái của Thành vương?”

Cốt ca nhìn qua Phó Du Nhiên, tựa như đang do dự, Lệ Hải thấy vậy liền lấy từ trong ngực ra một món đồ vật hình vuông cỡ bằng lòng bài tay, chính là một Kim Ấn.

Cốt ca trông thấy Kim Ấn thì sắc mặt đột ngột biến đổi, vẻ mặt vừa tức vừa hận, đôi mắt hẹp dài híp thành một đường thẳng, đây là điềm báo hẳn muốn nổi giận.

“Cốt ca, huynh làm sao vậy?” Phó Du Nhiên lo lắng hỏi.

Cốt ca hơi mất hồn một chút rồi trở lại bình thường, nặn ra một nụ cười với Phó Du Nhiên, quay đầu lại thấy Lê Hải đã không chần chờ được nữa, gật đầu thở dài một tiếng nói: “Du Nhiên, muội còn có một chiếc hộp gỗ tử đàn, có mang theo trên người không?”

Phó Du Nhiên sững sốt một chút rồi gật đầu, “Ồ đây, ta. Ta sẽ đi lấy.”

Nói xong nàng đang muốn xoay người đi thì Tề Diệc Bắc vội vàng ngăn nàng lại, “Nàng làm gì thế, sai người đi lấy là được.”

Phó Du Nhiên gấp gấp nhìn hắn, lắc đầu liên tục, Tề Diệc Bắc liếc mắt, đến lúc nào rồi rồi mà còn nhớ thương tới mấy món đồ trong rương chớ, “Yên tâm đi, mấy thứ kia đều được ghi trong sổ của nàng, không ai dám lấy mất đâu.”

Phó Du Nhiên ngượng ngừng trừng mắt nhìn, Tề Diệc Bắc kêu một cung nhân lên dẫn dò đôi câu, cung nhân kia liền vội vàng rời đi, bởi vì phải chờ đợi cái hộp không biết có mang lại lợi ích gì, mà những người khác cũng không có đề tài gì để tán gẫu nên nhất thời trong đại điện lâm vào trạng thái yên lặng.

Nguyên một đám người ngồi đó nhưng mà một tiếng động nhỏ cũng không có, rất quỷ dị.

Tề Thụy Nam chậm rãi ngồi xuống, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm Kim Ấn trong tay Lê Hải rồi nhú mào, hiển nhiên hắn cũng không biết Kim Ấn kia có tác dụng gì, chẳng lẽ lại là một tín vật khác hay sao?

Hắn nghiêng mặt chuyển hướng nhìn Lâm Hi Nguyệt, thấy Lâm Hi Nguyệt ngây ngốc ngồi một chỗ, đôi mắt không động, không có tiêu điểm nhìn chằm chằm cái bàn.

“Hi Nguyệt?” Tề Thụy Nam đưa tay nhẹ ôm lấy eo của nàng, “Có muốn đi về nghỉ một lát không?”

Lâm Hi Nguyệt chậm rãi phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt phức tạp khó tả khẽ lắc đầu một cái, nàng muốn nhìn xem Tề Thụy Nam đến tột cùng là muốn làm cái gì.

“Thái tử phi.” Chiêu Thái đế vẫn im lặng này giờ mở miệng hỏi: “Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Phó Du Nhiên quay đầu lại, khó xử không biết phải trả lời thế nào cho đúng.

Theo như nguyện ý của nàng thì nàng trăm ngàn lần đều không muốn rời khỏi Đại Tấn, nhưng mới vừa rồi một phen đối thoại của Cốt ca cùng Lê Hải kia thì không thể nghi ngờ đã chứng minh thân phận của nàng, nàng và Tề Diệc Bắc liếc mắt nhìn nhau, Tề Diệc Bắc một hồi lâu vẫn không nghĩ ra được chủ ý nào hay ho, chỉ biết đưa tay ra cầm tay Phó Du Nhiên, nắm thật chặt.

Lúc này Lê Hải tiến lên một bước, chỉ vào Cốt ca nói: “Tấn Hoàng đệ hạ, hắn tên là Cổ Hưởng Đông, là thị vệ cận thân của Thành vương điện hạ bỉ quốc (lời khiêm tốn, tự gọi mình), ban đầu Thành vương Điện hạ rời xa nước Sở, đúng là hắn đi theo bên cạnh, mà hắn cũng có thể chứng minh Thái tử phi chính là con gái của Thành vương, cũng là huyết mạch Hoàng thất của nước Sở.”

Xong rồi xong rồi, Phó Du Nhiên khóc không ra nước mắt nhìn Tề Diệc Bắc, lực đạo trên tay lại lớn chút nên biến thành nàng cầm ngược lại tay Tề Diệc Bắc.

Chiêu Thái đế cùng Hoàng hậu trao đổi ánh mắt, ánh mắt lại nhìn về trong điện, “Chư vị xin ngồi xuống.”

Mấy người trong điện hành lễ xong lại trở về chỗ ngồi của mình, Phó Du Nhiên kiên trì kêu Cốt ca và Lý Phái Sơn ngồi ở bên cạnh mình, Tề Diệc Bắc liền gọi cung nhân lấy thêm hai cái ghế kê vào bên cạnh chỗ của mình, sắp xếp này khiến hai người họ ngồi gần Tề Thụy Nam một chút, hai người ngẩng đầu nhìn hắn, cười lắc lắc đầu, “Tiểu tử ngươi cũng không nói muốn dẫn chúng ta tới là đối mặt với một trận chiến lớn như vậy.”

Tề Thụy Nam không để ý tới hắn, Lý Phái Sơn dứt khoát xoay người qua nhìn hắn chằm chằm, bỗng nhiên lại thấy được một khuôn mặt quen thuộc liền kinh ngạc nói: “Lâm nha đầu, sao ngươi cũng ở đây?”

Lâm Hi Nguyệt một thân hoa phục khác hắn với cách ăn mặc nam trang thường ngày, hơn nữa vì không có lưu ý nên hai người ở trong điện thời gian dài như vậy cũng không nhận ra.

Cách Tề Thụy Nam nhen Lâm Hi Nguyệt nghiêng đầu qua, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Sơn ca, có thể gặp được huynh và Cốt ca thật tốt, Du Nhiên cũng yên tâm.”

Lý Phái Sơn cười cười, “Ta và lão Cốt cũng không yên tâm về Du Nhiên, lúc này mới lặng lẽ vào kinh thành, kết quả là vẫn không thể tránh thoát được tên tiểu tử này.” Hắn chỉ chỉ vào Tề Thụy Nam, đột nhiên lại cảm thấy là lạ ở chỗ nào, “Nha đầu, người. Cùng hắn.”

“Hi Nguyệt là Vương phi của ta,” Tề Thụy Nam thần nhiên mở miệng, Lý Phái Sơn thoáng sửng sốt kinh ngạc nhìn Lâm Hi Nguyệt, Lâm Hi Nguyệt chỉ im lặng rũ mắt xuống.

Lúc này lại nghe Chiêu Thái đế nói: “chuyện xảy ra gần đây của nước Sở trầm cũng có nghe thấy, do đó cũng có thể lý giải được tâm trạng muốn tìm lại huyết mạch Hoàng thất của các người, nhưng chuyện này liên quan rất lớn, Du Nhiên còn là Thái tử phi Đại Tấn.”

Chiêu Thái đế nói đến đây thì trầm ngâm một chút, trong điện có một đại hán mặc trang phục võ tướng đứng dậy, ồm ồm nói: “Hoàng thượng, chuyện này rõ ràng là bọn họ muốn đến lừa gạt chúng ta.”

Lệ Hải nhướng mày, liếc mắt qua nhìn chằm chằm người vừa nói, đợi thấy rõ tướng mạo người nọ thì vẻ mặt đau khổ nói: “Thời Tướng quân, lời này của người là có ý gì?”

Vị gọi Thời Tướng quân kia thì ra là người trấn thủ biên giới Sở-Tấn, trong ngày thường biên cảnh Sở-Tấn hay có chút ồn ào, bình thường đều có những náo động nhỏ khiến vị tướng quân này rất khó nhin, sau đó liền không có ấn tượng tốt với nước Sở, lần này hồi kinh báo cáo công tác chính là muốn trình tấu chuyện này.

“Hoàng thượng” Thời Tướng quân cũng không để ý đến Lệ Hải, chỉ bẩm báo với Chiêu Thái đế: “Bọn họ không đánh lại đám người tạo phản cho nên mới tìm một cái cớ như thế, cái gì mà huyết mạch duy nhất, đó là Thái tử phi của chúng ta, là vợ của Thái tử điện hạ, nếu thật sự theo chân bọn họ trở về nước Sở thì cục diện rối rắm của bọn họ chúng ta không thể bỏ mặc được rồi, binh lực của Đại Tấn ta tại sao phải đi giúp đỡ nước Sở giành chính quyền chứ!”

Mặc dù Thời Tướng quân nói năng thô lỗ nhưng lại nói đúng suy nghĩ của Chiêu Thái đế, có điều trên mặt ông lại không thể lộ ra “Chính là như vậy” liền khoát tay áo, “Được rồi được rồi, người ngồi xuống đi.”

Thời Tướng quân nấn vuốt hàm râu quai nón, cười hắc hắc, “Hoàng thượng, lão thần không hiểu quy củ, đã khiến lão nhân gia ngài mất thể diện.”

Mặc kệ có mất thể diện hay không nhưng ý tứ đã biểu đạt rất rõ ràng, tuy rằng Lệ Hải rất hoài nghi quân thần nước này đã thông đồng với nhau hết rồi, nhưng cũng không có biện pháp nên vội vàng nói: “Chuyện này liên quan đến tương lai Đại Sở chúng ta, đúng là phải cẩn thận làm việc, xin hỏi Thái tử phi điện hạ, Tử tinh này phải chăng là lệnh tôn lưu lại cho ngài?”

Phó Du Nhiên đáp không được, không đáp cũng không xong, Tề Thụy Nam thần nhiên mở miệng nói: “Nghe Lệ đại nhân mới vừa rồi nói, hình như còn có một vật khác có liên quan đến Kim Ấn trên người Lệ đại nhân, là một tín vật khác sao?”

Không thể nghi ngờ, hắn là đang nhắc nhở Lệ Hải, đừng nóng vội, còn có một chứng cứ chưa có lấy ra đây.

Lệ Hải sững sờ, tiếp theo lắc đầu nói: “Cũng không phải, vật này cùng Thành vương điện hạ có quan hệ vô cùng lớn, lần này mang đến cũng là muốn thử vận khí một chút, nếu như là tùy tùng bên cạnh Thành vương thì lẽ tất nhiên là có thể nhận biết vật này, cũng không.” Nói đến đây, hắn giống như ý thức được mình nói quá nhiều, khẩn trương liếc mắt nhìn Phó Du Nhiên ngồi ở bên cạnh Cốt ca, lại liên tiếp cười khổ, “Không phải tín vật, không phải tín vật.”

Lần này lại khiến Tề Thụy Nam hồ đồ, Phó Du Nhiên huých Cốt ca ở bên cạnh một cái, nhỏ giọng hỏi: “Rốt cuộc là cái gì?”

Cốt ca không nói tiếng nào, cùng Lý Phái Sơn ở bên cạnh trao đổi ánh mắt xong mới mở miệng nói: “Du Nhiên, trở về nước Sở đi, đây mới là nguyện vọng của cha muội.”

“Cái gì?” Tim Phó Du Nhiên đập mạnh: “Nguyện vọng của cha ta sao?”

“Đúng vậy.” Cốt ca thở dài, “Đại ca nói nếu có cơ hội nhất định phải đưa muội trở về nước Sở, ta và lão Tam vẫn không nói sự thật uội biết là vì trong đáy lòng còn có một vương mắc không cách nào giải được, hôm nay xảy ra chuyện như vậy âu cũng là mệnh số cho phép, cũng là cha muội đang thúc giục muội về, vậy thì muội nên trở về đi thôi.”

“Ta không muốn trở về!” Phó Du Nhiên bị kích động nên giọng nói hơi lớn một chút, tầm mắt mọi người cũng tụ tập ở trên người nàng, nàng nghiêng đầu liếc Tề Diệc Bắc một cái rồi cúi đầu xuống, lẩm bẩm nói: “Ta không muốn trở về.”

Lúc này thì cung nhân ra ngoài lấy đồ cũng đã trở lại, trong tay bưng một cái khay, trong đó có một cái hộp nhỏ.

Lệ Hải liền vội vàng tiến lên lấy ra xem, lật qua nhìn một chút rồi lại đem Kim Ấn trong tay đặt vào trong hộp, không lớn không nhỏ mà vừa như in, lúc này mới thật yên lòng, đây chính là một món tín vật, nhưng rõ ràng lúc này hẳn lại phải nhận, nguyên nhân bên trong này có lẽ chỉ có hắn và Cốt ca là rõ ràng nhất.

Phó Du Nhiên kiểng người dậy muốn nhìn rõ đến cùng là có chuyện gì xảy ra nhưng Lệ Hải đã nhanh tay cất hộp tử đàn vào trong ngực, xong rồi khom người với Chiêu Thái đế, “Bệ hạ, có tử tinh làm chứng, Thái tử phi điện hạ chính xác là Hoàng trử (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua) của Đại Sở chúng ta, bệ hạ cũng biết nước Sở hiện nay có chiến loạn, nhu cầu cấp bách là phải có người đi trước chủ trì đại cục, nếu như bệ hạ đồng ý, chúng ta muốn mau chóng lên đường trở về nước.”

Chiêu Thái đế chần chờ, chuyển sang nhìn Phó Du Nhiên nói: “Du Nhiên, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Đối với thân phận của Phó Du Nhiên, Chiêu Thái đế và Mặc Yến Thần đã sớm có ăn ý, nhưng bọn họ hiển nhiên không ngờ chuyện sẽ phát triển thành như vậy, vốn là đoán Tề Thụy Nam sẽ mượn chuyện Tử tinh để nhập chủ nước Sở, Tề Thụy Nam là một Vương gia, hẳn đi theo Vương phi của mình để cùng trị vì nước Sở, giúp Sở bình loạn thì còn nghe được, nếu như đổi thành Phó Du Nhiên thì lại không giống nhau, chẳng lẽ muốn Thái tử cũng trở về theo? Tương lai sau này hắn sẽ ở lại nước Sở làm Hoàng phu hay là trở lại Tấn quốc làm Hoàng đế? Vấn đề này rất lớn đấy.

Phó Du Nhiên do do dự dự đứng dậy, áp a áp úng nhìn Chiêu Thái đế, Tề Diệc Bắc nhẹ nhàng nắm lấy tay của nàng, “Muốn làm sao thì làm vậy đi.”

Phó Du Nhiên khẽ gật đầu, nguyện vọng của cha nàng tất nhiên nàng rất muốn hoàn thành, nhưng nàng không thể buông tha hạnh phúc đã nằm trong tay, nàng tin tưởng cha trên trời có linh thiêng cũng sẽ tha thứ nàng.

“Điện hạ!” Ngay trước lúc Phó Du Nhiên mở miệng, Lệ Hải đã vượt lên trước mặt, hắn nhìn ra Phó Du Nhiên cũng không muốn trở về Sở, vốn là như vậy mà, Thái tử phi chính là Hoàng hậu tương lai, ngày sau đương nhiên sẽ rất tốt đẹp. Nhưng nếu chạy về nước Sở dẹp phản tặc thì nếu thắng còn may, nếu bị thua thì chẳng phải sẽ trở thành dân mất nước hay sao? Chỉ là ngay cả khi hắn đã lý giải tâm tình Phó Du Nhiên như vậy, nhưng này lời này nhất định phải nói.

“Xin Điện hạ nghĩ lại cho kỹ, nước Sở tự loạn đã hơn một năm, trong lúc dân sanh rối loạn, thực lực của một nước suy thoái, chiến tranh đi qua tiếng kêu than dậy khắp trời đất, dân chúng lầm than. Xin Điện hạ vì con dân nước Sở mà suy nghĩ, lần này trở về Sở cũng không chỉ vì cá nhân, mà là gánh vác cả tương lai Đại Sở, thỉnh Điện hạ cùng thần về Sở, chủ trì đại cục, bình định thiên hạ.”

Hắn vừa nói như thế, Phó Du Nhiên vừa nhìn kiên định là thế liền dao động, Lệ Hải lại nói: “Gia tộc Lệ Thị tận trung ba đời phò tá Sở, cha già tuổi đã gần thất tuần, vẫn kéo thân thể bệnh tật để ý triều chính, tử thủ kinh thành, đâu có chết không cúi đầu trước tặc nhân Bách Lâm Giang kia, lúc vi thần rời nước Sở đến đây, cha thần đã quyết định, nếu như lần này không thể tìm Điện hạ trở về, ông liền bỏ phục sức quan văn mặc áo giáp ra trận, thà rằng sống chết cùng tặc nhân cũng không muốn nhận thức tân chủ khác trong khi hoàng mạch của Sở vẫn còn, Điện hạ!” Vừa nói chuyện, hắn lại khom gối quỳ phịch xuống: “Thỉnh xin Điện hạ niệm tình Lệ Thị trung thành, sớm ngày theo thần trở về Sở, chung tay đánh dẹp loạn tặc.”

Bên này Lệ Hải gần như muốn khóc lóc nức nở, bên kia Phó Du Nhiên nắm tay thật chặt thành quả đắng, nàng nên trở về không? Không, nơi đó đã không có người thân của nàng, người thân của nàng đều ở Đại Tấn, ai có được ngôi vị Hoàng đế cũng không liên quan đến nàng mới phải.

Chú ý đã quyết, nàng nói với Chiêu Thái đế: “Phụ hoàng, nhi thần muốn nói mấy câu với Lệ đại nhân.”

Chiêu Thái đế gật đầu một cái, Lệ Hải vội vàng đi tới trước mặt Phó Du Nhiên, khéo mắt còn mang theo lệ quang.

“Lệ đại nhân.” Phó Du Nhiên cúi đầu khe khẽ thở dài, giọng nói vô cùng nhỏ: “Người mang khối Tử tinh kia về đi, tùy người xử trí, từ hôm nay trở đi, ta sẽ không còn quan hệ gì với Tử tinh nữa.”

Ngụ ý chính là muốn bỏ qua thân phận của mình, cũng bỏ qua tất cả sự liên quan với nước Sở.

Lệ Hải biến sắc, vừa định nói chuyện, chợt nghe một tiếng hét to truyền đến từ sau lưng: “Nói xàm!”

129. Chương 128: Không Thể Trốn Tránh Trách Nhiệm

Tiếng quát chói tai khiến tất cả mọi người trong đại điện sợ hết hồn, không chỉ bởi vì nó vang như chuông lớn, quan trọng hơn là nhà vua còn đang ở đây mà ai dám vô lễ như vậy?

Lệ Hải quay đầu nhìn lại thì nhìn thấy vị Ngưu tiên sinh ngồi trên xe lăn không biết từ lúc nào đã được cung nhân đã đẩy đến đây, gương mặt phẫn nộ, ngay cả chòm râu bạc dưới cằm cũng run lên biểu lộ ông đang cực kỳ tức giận.

“Ngay cả tổ tông cũng không chịu nhận thức! Quả thật là một người hồ đồ!” Tuy hai mắt của ông lão nhắm chặt nhưng lông mày bạc lại dieendaanleequuydonn dựng ngược, chỉ nghe ông lão nói tiếp: “Phó Thị là gia tộc đứng đầu nước Sở, há có thể dễ dàng nhường cho người khác, đây là giang sơn được tổ tiên Phó Thị đánh đổi bằng máu và nước mắt mới có được, người có biết ở đó đã vùi thây bao nhiêu tính mạng, bao nhiêu bộ xương trắng không? Lại có thể để một mình tiểu nha đầu như người nói không cần là không cần hay sao? Hửn!” Ông lão muốn chỉ qua hướng Lệ Hải nhưng lại chỉ lệch chút, nên thành ra chỉ đến Tề Thụy Nam, nhưng mà điều này cũng không khiến ông lão thôi oán giận, “Ba đời Lệ Thị của hửn đều phó tá Phó Thị, cũng tận trung ba đời, người đem tín vật cho hửn, là muốn cho hửn tìm tân quân khác có đúng không? Ta phi!” Nước miếng ông lão phun ra giống như Thiên Nữ tán hoa, “Nếu hửn dám làm như vậy thì hửn chính là thần tử bất trung, là người đã hủy đi thanh danh bao đời của Lệ Thị!”

Mắt thấy ông lão này giận đến thở không ra hơi, Lệ Hải liền vội vàng quay xe của ông lão lại, ý bảo cung nhân đưa ông lão trở về. Lại xoay người kêu lên với Chiêu Thái đế: “Người nước Sở tính nóng nảy, kính xin bệ hạ thứ tội.”

Chiêu Thái đế có hơi chút lúng túng, người trong cả thiên hạ đều biết người nước Sở tính khí không tốt, thậm chí còn có người dám động thủ trên triều ngay cả khi có mặt Hoàng thượng, nhưng bây giờ người đang ở trên địa bàn của người khác, phải biết khống chế một chút chứ, Chiêu Thái đế bắt đắc dieendaanleequuydonn dĩ khoát tay áo, nhưng cổ tình lão đầu này vẫn không bỏ qua, có lẽ là mắt không thể thấy cho nên cũng ít đi mấy phần sợ hãi nên vẫn còn mắng to: “Người là đang trốn tránh trách nhiệm! Có gan thì người đập đầu chết ở nơi này đi, còn bọn ta quay đầu trở về đầu hàng quân Bách Lâm Giang! Người đứng tưởng rằng không có người thì không được, cứ làm con rùa rút đầu của người đi, cứ đứng trơ mắt mà nhìn con dân Đại Sở chết bởi họa chiến tranh! Người đứng là người vô tình, Phó thị làm sao lại có một người như vậy. . . .”

Lệ Hải thấy hửn càng nói càng hăng nên vội vàng chỉ huy cung nhân đẩy xe lăn, “Đẩy ra ngoài, đẩy ra ngoài!”

“Ta không đi, người đừng đẩy ta! Người đừng đẩy ta! Ta không đi. . . .”

Nghe tiếng hô to dần dần đi xa, Lệ Hải lặng lẽ xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, liên tiếp cười ngượng nhìn Chiêu Thái đế, Chiêu Thái đế cũng không làm khó, dù sao cũng là sứ thần, có lẽ bản tính người ta chính là phóng khoáng như vậy. Ông ho khan hai tiếng, làm bộ như không nhìn thấy.

Lệ Hải lại quay đầu lại, vẻ mặt đau khổ nhìn Phó Du Nhiên nói: “Người thông cảm cho, Ngưu tiên sinh hai năm này tính khí càng ngày càng quái lạ.”

Phó Du Nhiên nhìn phương hướng ông lão kia biến mất, tiu nghỉu một hồi mới phục hồi lại tinh thần, “Vị Ngưu tiên sinh này là ai vậy?”

“Ngưu tiên sinh này có tay nghề dieendaanleequuydonn khéo léo khắc chữ đệ nhất thiên hạ, tổ phụ Hiến Tông Hoàng đế của Điện có ân cứu mạng với Ngưu tiên sinh, từ đó Ngưu tiên sinh liền đi theo bên cạnh Hiến Tông Hoàng đế, ‘Sở Từ’ và ‘Sở Phong’ đều được làm từ ra tay của tiên sinh, Ngưu tiên sinh là một người thẳng tính, nghĩ cái gì liền nói cái đó, bộc trực vô cùng, kính xin Điện hạ đừng nên trách móc.”

Thì ra là thường đi theo bên cạnh Hoàng đế nên tính khí cũng được nuôi lớn, Phó Du Nhiên gật đầu rồi lại cúi đầu xem qua Tề Diệc Bắc, “Ông ấy nói rất đúng.”

Vừa nói dứt lời thì Phó Du Nhiên liền cảm thấy trên cổ tay căng thẳng, nhưng trong lòng lại thoải mái không ít, nàng không bỏ được Tề Diệc Bắc, mà ngược lại Tề Diệc Bắc lại càng không chịu bỏ nàng.

Tề Diệc Bắc đứng dậy nói: “Vậy thì trở về thôi.”

Phó Du Nhiên ngạc nhiên nhìn Tề Diệc Bắc, Tề Diệc Bắc cười cười, “Đây là trách nhiệm của nàng.”

Về mặt Phó Du Nhiên hiện lên sự chất vấn, Tề Diệc Bắc nắm tay nàng, “Tin tưởng ta, chúng ta sẽ không tách ra quá lâu.”

Có Tề Diệc Bắc khích lệ, sự do dự của Phó Du Nhiên liền trở thành hư không, trong lòng cũng đã có chủ ý, nàng dùng lực gật đầu với hắn một cái, quay đầu nhìn về Lệ Hải nói: “Ta trở về với người, Ngưu tiên sinh nói đúng, ta không thể làm mất mặt mũi của Phó Sở được.”

Lệ Hải mừng rỡ, “Điện hạ.” Chỉ nói hai chữ, lại muốn khóc không thành tiếng.

Phó Du Nhiên giữ lấy Lệ Hải đang muốn hạ bái, cúi đầu nhìn qua Cốt ca và Lý Phái Sơn, hai người họ cũng đứng dậy, Cốt ca nói: “Năm đó ta theo cha người rời Sở, hôm nay sẽ lại đi cùng người vào Sở thôi.”

Phó Du Nhiên mừng rỡ nhìn sang, vừa nhìn về phía Lý Phái Sơn, “Sơn ca?”

Lý Phái Sơn làm như còn có chút không tình nguyện, chép miệng, “Vậy thì. Trở về thôi, chỉ là đừng để cho ta nhìn thấy.”

“Lão Tam!” Cốt ca lạnh giọng quát lên cắt đứt lời nói của Lý Phái Sơn.

Lý Phái Sơn lập tức im tiếng, cười cười nhìn ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Phó Du Nhiên rồi ngồi trở lại chỗ cũ.

Phó Du Nhiên cũng không có ý định hỏi tới, chỉ là không nỡ rời xa Tề Diệc Bắc.

Trở về, không chỉ là bởi vì vài lời nói của Ngưu tiên sinh, có lẽ ở sâu trong nội tâm của nàng còn là khát vọng trông thấy quê hương mình, muốn xem xem nơi cha mẹ nàng đã lớn lên, cũng muốn xem nơi mà tổ tiên nàng đã phần đầu bao đời qua.

Tề Diệc Bắc nói rất đúng, đây là trách nhiệm của nàng nên nàng không thể tùy tiện được, ít nhất nàng biết có một gia tộc Lệ Thị đã vì Phó gia nhà nàng mà cúc cung tận tụy, chết không từ nan. Chỉ bằng một điểm này, nàng đã không thể tùy tiện chối bỏ trách nhiệm.

Còn có những con dân mà nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

Trở về thôi.

Đối với quyết định của Phó Du Nhiên, Chiêu Thái đế cũng không mấy kinh ngạc, tất cả đều nằm trong dự liệu, tuy rằng Phó Du Nhiên là con dâu của ông nhưng người ta cũng là hoàng mạch “Duy nhất” của nước Sở, ông có muốn ngăn cản cũng không ngăn được, nhìn Tề Diệc Bắc lộ ra vẻ mặt ảm đạm, Chiêu Thái đế im lặng than một tiếng, chỉ trách ông đã đoán sai hành động của Tề Thụy Nam, không ngờ hắn lại có thủ đoạn đến vậy.

Xét thấy tình trạng đặc biệt hiện giờ của nước Sở, đám người Lệ Hải cũng không dám ở lâu, vốn định lập tức trở về Sở nhưng lại suy nghĩ đến tâm tình của Phó Du Nhiên, vì vậy định tại ba ngày sau sẽ lên đường.

Do đó Phó Du Nhiên cũng bận rộn chuẩn bị.

Ba ngày, quá ngắn.

Đầu tiên nàng đem cách điều chế Thanh tâm đan cho Hoàng hậu, lại đi theo cáo biệt Chiêu Thái đế, ở trong ngự thư phòng không ngờ lại gặp được Mặc Yến Thần, Mặc Yến Thần giơ mắt nhìn nàng, cuối cùng liền vuốt tay, “Chúng ta cũng bị tiểu tử kia làm cho giật mình đấy.”

Không cần phải nói cũng biết “Tiểu tử kia” trong miệng Mặc Yến Thần chính là chỉ Tề Thụy Nam.

Chiêu Thái đế còn lo lắng ột người khác, “Du Nhiên, lần này con đi cũng không biết có còn cơ hội trở lại nữa không.”

Đây cũng là lời nói thật, trở về dẹp nội loạn, thua tất nhiên là không về được, nếu như thắng thì Phó Du Nhiên chính là nhất quốc chi quân của nước Sở, để Nữ hoàng nước Sở đến làm con dâu của ông đương nhiên là nước Sở nhất định sẽ không chịu.

Phó Du Nhiên cười một tiếng, “Phụ hoàng yên tâm, nhất định con sẽ trở lại.”

Lần này nàng trở về, chủ yếu là bình định nội loạn, nếu như thành công thì tương lai. Ở trong đầu nàng đã mơ hồ có một kế hoạch hình thành.

Chiêu Thái đế suy nghĩ một chút sau mới nói: “Lần này nước Sở đến mục đích thứ nhất là tìm con, hai là mượn binh, hôm nay con theo trở về thì binh lực đương nhiên không thể không mượn, nhưng con yên tâm, có Đại Tấn toàn lực ủng hộ thì chỉ một Bách Lâm Giang cũng không tính là gì cả.”

Phó Du Nhiên rất cảm động liền cúi người thi lễ, Chiêu Thái đế lại nói: “Hôm nay trẫm và con vẫn còn là cha chồng nàng dâu nên trẫm nhận lễ này của con, tương lai nếu con đã kế vị làm Hoàng đế, chính là quốc quân của nước Sở, lúc đó địa vị cũng ngang hàng với trẫm rồi.”

Phó Du Nhiên đứng dậy nói: “Một ngày là cha, suốt đời là cha, bất kể trong tương lai Du Nhiên mang thân phận như thế nào, ngài đều là phụ hoàng của con.”

Chiêu Thái đế vui mừng mà gật gật đầu, lại có chút lo lắng nói: “Về phần Diệc nhi Nó không thể theo con đến Sở được.”

“Nhi thần hiếu.”

Thái tử đến quốc gia khác sẽ không phải là dấu hiệu tốt lành gì, đại khái chỉ có con tin mới làm như vậy.

“Du Nhiên,” Mặc Yến Thần mở miệng nói: “Con mới hồi nước Sở chắc chắn không được nhiều người ủng hộ, có lẽ cũng khó hòa hợp với thần tử nước Sở, ta để cho Thiên nhi đi theo làm tùy tùng của con thì thế nào?”

Phó Du Nhiên hết sức mừng rỡ, rồi lại lo lắng nói: “Nhưng nước Sở đang chiến loạn, chuyện gì đều có thể xảy ra, ngộ nhỡ.”

Mặc Yến Thần khoát tay áo, “Phương diện an toàn thì không cần lo lắng, cho dù có nguy hiểm thì tính mạng là của chính bản thân nó, nó chắc chắn sẽ biết bảo vệ mình, huống chi còn có Đại Tấn ủng hộ, một trận chiến này có thể nói là nắm chắc phần thắng.”

Lòng của Phó Du Nhiên lúc này mới lại để xuống, bởi vì thời gian cấp bách nên cũng không nói thêm nhiều lời, sau khi bái biệt hai người, nàng cũng không vội trở về cung Trường Tín mà đi đến Ngự Hoa Viên, vừa đi về phía trước vừa phân phó Tiểu An Tử, “Đi mời Hoài vương Điện hạ vào cung, bảo hắn đến tới nơi đây tìm ta.”

Tiểu An Tử vội vàng ứng tiếng, một câu nói nhảm khác thường cũng không có, giống như bay mà đi. Bởi vì đưa bọn Nguyệt Hoa xuất cung nên hắn không được chứng kiến vở kịch hay ở điện Tử Thần, nhưng chính là sau khi biết được thân phận của Phó Du Nhiên lại càng thêm sùng bái không thôi, hắn đang nắm chặt thời gian biểu hiện để cầu mong được cùng Phó Du Nhiên vào nước Sở, một đời người mà được làm thái giám ở cả hai quốc gia, coi như hắn là người đầu tiên trong giới thái giám.

Phó Du Nhiên theo ấn tượng trong đầu bước đi thông thả đến Mai Lâm mà ban đầu Tề Thụy Nam hẹn gặp nàng, hiện nay xuân về hoa nở, đã sớm không phải cảnh tượng tuyết áp hàn mai nữa rồi, nhưng cảnh tượng Tề Thụy Nam yêu cầu nàng đưa ra Tử tinh vẫn còn rõ mồn một trước mắt, chỉ ngần ngừ mấy tháng, lại giống như là đã trải qua cả một giấc mộng dài.

Bất giác đứng gần nửa canh giờ, Tiểu An Tử thở hổn hển trở lại, “Điện hạ, Hoài vương Điện hạ nói lát nữa sẽ đến.”

Phó Du Nhiên gật đầu một cái, “Nhìn thấy Hoài Vương phi rồi hả?”

“Dạ có gặp được, Hoài Vương cũng là bởi vì phải bồi Vương phi ăn cơm cho nên mới tới trễ một chút.”

“Nàng ấy sao vậy?”

Tiểu An Tử gãi gãi đầu, “Không nhìn ra là bị làm sao, chỉ là cũng không có tinh thần giống như lúc ở trong cung, một câu nói cũng không nói.”

Tiểu An Tử đang nói đến đoạn thời gian trước đây Lâm Hi Nguyệt ở trong cung, Phó Du Nhiên thở dài, một chữ tình thật làm hại người rất nặng, Lâm Hi Nguyệt mất đi Lâm Đình trại, muốn trả thù, nhưng cuối cùng lại không có kế sách gì.

Lại phơi mặt trời nửa canh giờ nữa mới thấy Tề Thụy Nam, áo trắng hơn tuyết, râu màu xanh biếc, trong tay cầm một cây quạt tơ vàng, vẻ mặt nhàn nhã giống như một đại thiếu gia nhà giàu đi dạo thanh ngày xuân vậy.

Phó Du Nhiên không nói lời nào, hần cũng không lên tiếng, hai người một trước một sau đứng như vậy, không biết là đang nhìn cái gì.

Tiểu An Tử đứng ở phía sau hai người, theo ánh mắt của bọn họ nhìn hồi lâu, có lẽ là. Đang nhìn trời thôi.

“Điện hạ.” Tiểu An Tử nhẹ giọng nói: “Có phải quá nặng hay không ạ?”

Phó Du Nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn Tề Thụy Nam nói: “Vào trong lương đình nói chuyện.”

Tề Thụy Nam cũng không nói lời nào, phe phẩy quạt đi theo vào đình nghỉ mát, cũng không cần ai mời liền miễn cưỡng ngồi lên lan can của đình.

Nam nhân như vậy nên hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã, tại sao cứ muốn theo đuổi quyền lực tối cao phiền phức kia chứ?

Có lẽ cả đời này Phó Du Nhiên cũng nghĩ không thông.

“Tính toán của người ta rất rõ ràng.” Phó Du Nhiên không nói nhảm, “Chỉ là người tính toán không thành công rồi, lão Tề sẽ không theo ta về Sở, hần sẽ ở lại Đại Tấn, tiếp tục làm Thái Tử gia của hần, mà người vẫn sẽ tiếp tục làm Hoài Vương Điện hạ của người, có chăng chỉ là không còn có một kẻ vô ích là ta ở đây mà thôi.”

“Vô ích? Đây là cô tự định nghĩa về mình sao?” Tề Thụy Nam cười lắc lắc đầu, “Không bằng chúng ta đánh cuộc nhé?”

Phó Du Nhiên sững sờ, “Đánh cuộc gì?”

Tề Thụy Nam gấp chiết phến kêu “Bộp” một tiếng, “Đánh cuộc hần sẽ đi theo cô về Sở.”

130. Chương 129: Trước Khi Ly Biệt

Tề Thụy Nam nói rất nghiêm túc khiến tâm của Phó Du Nhiên thót lên mấy cái, nàng lắc đầu phủ định, “Hần sẽ không đi, phụ hoàng cũng sẽ không đáp ứng.”

“So với cô, ta càng tin tưởng hẳn sẽ đi.”

Phó Du Nhiên cố khống chế bản thân không nghĩ đến khả năng này nữa, tuy rằng trong lòng nàng rất hi vọng nhưng nàng tuyệt không dám biểu hiện ra trên mặt, nàng sợ Tề Diệc Bắc sẽ khó xử.

Vút xuống y niệm này, Phó Du Nhiên bước đến trước mặt Thụy Nam rồi bất động nhìn chăm chăm hẳn, giống như muốn nhìn ra được điều gì đó từ trên người hẳn.

“Vì sao lại làm như vậy?”

Tề Thụy Nam ngẩng đầu, chậm rãi cười, “Cô nói đến chuyện kia sao?”

Vẻ mặt tươi cười kia khiến trong lòng Phó Du Nhiên dâng lên một ngọn lửa giận vô cớ, nàng ra tay như diieedaaleeqyydoon điện nhanh chóng nắm lấy cổ áo Tề Thụy Nam, hai mắt híp lại hỏi: “Đừng có giả bộ nữa!”

Tề Thụy Nam lấy cán quạt gõ gõ cổ tay Phó Du Nhiên, “Ta thực sự có chút đồng tình với Tứ đệ rồi.”

Phó Du Nhiên oán hận buông cổ áo hẳn xuống, tiếp tục truy vấn: “Đến tột cùng là người muốn thế nào? Người không biết chính bản thân người nhập chủ Sở là lựa chọn thích hợp nhất sao?”

Tề Thụy Nam hơi buồn bã, nhưng rồi lại cười cười, “Đúng vậy, vốn dĩ ta cũng tính toán như vậy, nhưng sau đó đã xảy ra một chút việc cho nên ta đã quyết định thay đổi chủ ý.”

“Chuyện gì?”

Tề Thụy Nam im lặng, ánh mắt lướt ra bên ngoài đình hóng mát, không biết đang nhìn cái gì.

Phó Du Nhiên nghĩ nghĩ, “Là người diieedaaleeqyydoon sợ ta tìm được hai người Sơn ca và Cốt ca, sợ bọn họ nói ra chân tướng cho nên mới thay đổi chủ ý?”

Tề Thụy Nam quay đầu, bật cười nói: “Đương nhiên không phải, ta cũng có khả năng trước đó giết người diệt khẩu, cho nên bọn họ hoàn toàn không tạo được uy hiếp gì với ta cả.”

“Vậy người...” Phó Du Nhiên đột nhiên biến sắc, “Người biết Hi Nguyệt...”

“Hi Nguyệt làm sao?” Về mặt Tề Thụy Nam bỗng nhiên trở nên tối tăm, mạnh mẽ đứng bật dậy nhìn chăm chăm Phó Du Nhiên, “Nếu không phải là cô ở trước mặt Hi Nguyệt nói hươu nói vượn, thì nàng cũng sẽ không mất niềm tin vào ta.”

“Nếu người không làm ra chuyện diieedaaleeqyydoon như vậy thì ta lấy gì để mà nói!” Phó Du Nhiên nổi trận lôi đình, “Đó đều là người thân của Hi Nguyệt, chẳng lẽ người bảo ta cứ trơ mắt mà nhìn nàng cùng kẻ thù giết cha chung giường chung gối sao?” Nói xong lời cuối cùng, vành mắt Phó Du Nhiên đã đỏ lên.

Sự thực chứng minh là Phó Du Nhiên vẫn còn rất đơn thuần, sở dĩ Tề Thụy Nam hỏi như vậy không diieedaaleeqyydoon phải là hẳn đã sớm biết tình hình thực tế, mà chỉ là đang thăm dò Phó Du Nhiên mà thôi, quả nhiên thử một lần liền có được kết quả.

Tề Thụy Nam giống như phát bực nói, “Cô căn bản cái gì cũng không biết!”

“Ta không biết? Vậy chuyện trước mắt là cái gì kia?” Phó Du Nhiên giận dữ hét lên: “Vì sao Lâm Đình trại lại bị triều đình vây diệt, người dám nói đó không phải xuất phát từ gợi ý của người không?”

Tề Thụy Nam giật giật môi, qua một hồi lâu sắc mặt xanh mét nói: “Ta không cần thiết phải giải thích với cô!”

“Thì ra đó là sự thật!” Phó Du Nhiên đứng tại chỗ nắm chặt hai nắm, cơ thể không ngừng run rẩy, “Sơn tặc vốn là diieedaaleeqyydoon nghề nghiệp ăn bữa nay lo bữa mai, người lên núi làm tặc cũng đã sớm chuẩn bị tinh thần. Nhưng vì sao người lại muốn thành thân với Hi Nguyệt, người nên để cho Hi Nguyệt đi theo huynh đệ của nàng ấy mới đúng, như vậy có lẽ nàng ấy sẽ không thống khổ giống như bây giờ!”

“Thống khổ của nàng ấy là do cô gây ra.” Tề Thụy Nam hít vào một hơi thật sâu, “Ta thật may mắn vì đã làm cho cô cách xa Hi Nguyệt, như vậy sẽ tốt hơn rất nhiều.” Hẳn bước đến lan can nhìn ra phía ngoài đình, giọng nói có chút mơ hồ, “Ta sẽ không làm tổn thương nàng ấy.”

Phó Du Nhiên oán hận không thôi, “Người đã làm tổn thương nàng ấy rồi!”

Tề Thụy Nam không quay đầu lại, “Chuyện giữa hai chúng ta không cần cô nhúng tay vào.”

“Nếu ta nhất định muốn nhúng tay thì sao?” Phó Du Nhiên đi tới bên cạnh Tề Thụy Nam, trừng mắt nhìn hắn, “Không ngại nói cho người biết, Hi Nguyệt đã biết những chuyện liên quan đến nước Sở, chuyện Tử tinh, chuyện Lâm Đình trại, hiện giờ nàng ấy đã mất đi cơ hội trả thù rồi, người vẫn cho rằng nàng ấy còn có thể tiếp tục ở lại bên cạnh người hay sao?”

Tề Thụy Nam ngoảnh mặt làm ngơ đối với vấn đề của Phó Du Nhiên đưa ra, chỉ hỏi ngược lại: “Nàng ấy... tính toán làm thế nào trả thù ta? ”

Phó Du Nhiên hất mặt đi, hừ lạnh một tiếng không thèm trả lời.

Ánh mắt Tề Thụy Nam buồn bã, “Cô không nói thì ta cũng đoán được.”

Phó Du Nhiên trừng mắt nhìn hắn, hai mắt gần như phun ra lửa, “Đừng có làm ra cái biểu cảm đáng khinh như vậy nữa, từ lúc người bắt đầu hủy đi Lâm Đình trại thì người nên biết người và Hi Nguyệt đã không còn khả năng nữa.”

Tề Thụy Nam liếc mắt nhìn Phó Du Nhiên, “Vậy cô muốn làm gì?”

“Ta muốn mang nàng ấy đi.” Phó Du Nhiên kiên định nói, “Mang nàng ấy đến nước Sở, bắt đầu một cuộc sống mới.”

“Không được.” Tề Thụy Nam không chút nghĩ ngợi đã gạt đi, “Đây là chuyện không thể nào.”

“Nếu người đánh cuộc thắng, Tề Diệc Bắc sẽ theo ta đi, vậy người ở lại Đại Tấn sẽ có được những gì người mong muốn, tại sao còn muốn trói chặt Hi Nguyệt không tha? Người nghĩ nàng ấy ở bên người thì trong lòng người sẽ dễ chịu hơn sao?”

“Cái này không cần cô phải để ý.”

“Chỉ cần nàng ấy vẫn là Lâm Hi Nguyệt, ta nhất định phải quản!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Du Nhiên tức giận đến đỏ bừng, “Người thích quyền thế, hiện tại người chiếm được rồi vậy thì phải thả nàng ấy ra!”

Lông mi của Tề Thụy Nam khẽ hạ xuống, hắn quay đầu lại, thản nhiên nhìn Phó Du Nhiên, “Ta nói, không cần cô lo chuyện bao đồng, nghe không hiểu sao?”

“Người!” Phó Du Nhiên nhất thời tức giận liền muốn động thủ, nắm tay còn chưa kịp đưa đến gần Tề Thụy Nam thì tay đã bị khóa lại chặt chẽ.

Tề Thụy Nam bỏ tay của Phó Du Nhiên ra, “Ta không phải là chính nhân quân tử nên sẽ không thương hương tiếc ngọc gì đó đâu. Cô vẫn nên nhanh chóng đi thu thập hành trang để sớm ngày lên đường đi.” Dứt lời hắn quay người lại nhẹ bước đi.

Phó Du Nhiên tức giận đến cả người phát run, thấy cái bóng dáng tuyết trắng kia sắp đi ra khỏi đình hóng mát liền cúi đầu cởi một chiếc giày, cánh tay dùng toàn lực ném thật mạnh, chiếc giày được ném ra tạo thành một đường cong hoàn mỹ trên không trung, nhắm tới cái gáy của Tề Thụy Nam mà rớt xuống.

Tề Thụy Nam đã sớm phát hiện ra nên nhanh chóng né sang một bên, hành động này chính là rơi vào tính toán của Phó Du Nhiên, lúc nàng ném chiếc giày ra cũng đã lén lút di dời trận địa, chỉ đợi Tề Thụy Nam né tránh bên nhân cơ hội sử dụng tuyệt học nhà nàng – Phục Hồ La Hán Quyền.

Tề Thụy Nam bị đánh cho trở tay không kịp, mái tóc liền bị tán loạn một chút, trên vạt áo cũng nhiễm chút bụi đất.

Phó Du Nhiên biết bản thân không phải là đối thủ của hắn nên chỉ ra mấy chiêu liền thu tay, lạnh lùng nói: “Đừng có ở đó làm bộ làm tịch nữa, Hi Nguyệt đi hay ở lại không phải do người quyết định.”

Tề Thụy Nam thấy Phó Du Nhiên không đạt được mục đích thì cảm thấy rất đau đầu, vừa định nói chuyện lại đột nhiên biến sắc, như là nghĩ tới cái gì liên vớ vẩn vung vạt áo, nói cũng không kịp nói, nhanh chóng biến mất.

Tiểu An Tử kinh hồn táng đảm chạy đi lượm giày cho Phó Du Nhiên đeo vào, Phó Du Nhiên bĩu môi, hồi lâu mới nói một câu, “Người gì kì cục, thực không lẽ phép!”

Đối với đánh giá của Phó Du Nhiên về Tề Thụy Nam, Tiểu An Tử tất nhiên là không dám nói cái gì, chỉ lặng lẽ lau đi mồ hôi lạnh trên thái dương, đi theo Phó Du Nhiên trở lại cung Trường Tín.

Tề Diệc Bắc đã sớm chờ ở đó.

Rất kỳ quái, rõ ràng có một bụng lời muốn nói, đến lúc gặp mặt lại không biết nói cái gì cho phải.

Phó Du Nhiên nghĩ đến lời nói của Tề Thụy Nam, chần chờ được một lúc nhưng cuối cùng cũng không hỏi ra miệng, hai người cứ im lặng như vậy một hồi, Phó Du Nhiên đi đến phía trước cửa sổ, ở đó có một chậu hoa nhỏ cỡ bàn tay, đó là gốc cỏ mà nàng đang nuôi dưỡng.

“A!” Phó Du Nhiên kinh hô một tiếng kêu Tề Diệc Bắc đến xem, Tề Diệc Bắc vừa nhìn thấy cũng khẽ kinh ngạc, ngay giữa cây cỏ thể nhưng lại chui ra một nụ hoa nhỏ, thì ra cái cây mà nàng dưỡng cả một mùa đông này không phải là cỏ, mà là hoa.

Mùa xuân, thật sự là mùa hoa nở.

“Lão Tề, ” Phó Du Nhiên gọi nhỏ, “Ta muốn có một đứa bé.”

Xem ra là trong mùa này, không chỉ có thực vật đơm hoa kết trái mà còn có cả động vật.

Chuyện kể tiếp không cần phải nhiều lời, hết thấy không cần phải nói thì ai cũng có thể đoán được, Phó Du Nhiên lần này đi rất có khả năng một đi không trở lại, đã hai người đều không biết phải nói gì vậy thì dùng hành động để biểu đạt vậy.

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh, chúng ta không nên quấy rầy bọn họ, lại đến nói Tề Thụy Nam một chút đi.

Tề Thụy Nam ngồi xe ngựa một đường từ hoàng cung ra ngoài, ngẫm nghĩ một lát liền lập tức chạy về phủ Hoài vương, nhưng mới đi đến nửa đường lại không biết nhớ tới cái gì liền phân phó phu xe vòng vo mấy phương hướng, quẹo phải quẹo trái một lúc mới đi đến một nơi rất thanh tĩnh, chú ý thanh tĩnh ở đây không có nghĩa là hẻo lánh, mà là chỉ có mấy phủ đệ thôi, mà cửa lớn mỗi nhà còn cao hơn cả cửa lớn của phủ Thuận Thiên nữa, phú hào có tiếng trong kinh thành đều ở chỗ này.

Xe ngựa dừng lại ở trước một cửa lớn sơn son thiếp vàng, phía trên đề hai chữ to – Lâm phủ.

Nhìn quanh cửa lớn này liền biết thân phận của chủ nhân không tầm thường, Tề Thụy Nam nhảy xuống xe ngựa, cũng không đợi hạ nhân vào thông truyền đã lập tức đi đến trước cửa khẽ đập, chỉ chốc lát trong cửa lớn hé mở ra một khe nhỏ, người bên trong vừa thấy Tề Thụy Nam liền mở cánh cửa hơi rộng ra, nhưng cũng chỉ đủ ột mình hắt lách vào, theo khe cửa nhìn vào chỉ thấy bên trong đường như là binh lính mặc trang phục Đại Tấn. Điều này càng làm cho người ta không hiểu, đến cùng là ai đang ngụ trong nhà mà phải đề phòng nghiêm cẩn đến như vậy.

Ước chừng một phút đồng hồ thời gian thì cửa lớn lại mở ra, Tề Thụy Nam lách mình đi ra, trên mặt nhiều hơn vài phần thần nhiên, hắt nhảy lên xe ngựa rồi phân phó, “Hồi phủ.”

Fu xe nhẹ cầm dây cương điều khiển xe chạy như bay, chỉ chốc lát liền thấy hai con sư tử bằng đá trước cửa lớn phủ Hoài vương.

Tề Thụy Nam có vẻ tâm tình không tệ bước xuống xe ngựa, lúc đi qua bên cạnh người gác cổng thì người gác cổng liền thò đầu ra nhìn nhìn, “Vương Gia, Vương phi không trở về cùng người sao?”

Tề Thụy Nam lập tức thay đổi sắc mặt, xách tên hạ nhân kia lên hỏi: “Người nói cái gì?”

Người gác cổng kia liền phát hoảng, lắp bắp nói: “Ngài mới ra cửa không lâu thì Vương phi liền nói muốn đi vào cung tìm ngài, thuận tiện cùng Thái tử phi cáo biệt...”

Tề Thụy Nam vừa sợ vừa nghi, “Mạc Đồng đâu? Hắn không đi cùng với Vương phi sao?”

Người gác cổng nói: “Người điều khiển xe là Tiểu Lương Tử, nô tài không nhìn thấy Mạc Quân gia ạ.”

Khuôn mặt của Tề Thụy Nam nhất thời trở nên trắng bệch, trước khi đi hẳn đã phân phó Mạc Đống phải luôn luôn trông chừng không rời khỏi Lâm Hi Nguyệt, nếu không có chuyện ngoài ý muốn thì Mạc Đống sẽ không có khả năng không nghe lời dặn của hẳn.

Ném người gác cổng qua một bên, Tề Thụy Nam điểm mũi chân vài cái đã thả người bay vào trong viện, liên tục cao giọng nói với người phía sau: “Phải người đi hỏi thăm trong cung, nhìn xem Vương phi có phải đang ở chỗ Thái tử phi hay không.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà bay thẳng đến hướng Lâm Nguyệt các.

Vừa mới tiến vào sân liền thấy thị nữ bên người Lâm Hi Nguyệt là Bạch Lan nằm dưới mặt đất, dưới tình thế cấp bách Tề Thụy Nam không khỏi hô to lên: “Mạc Đống!”

Hô vài tiếng liền ngừng lại, hẳn nhìn thấy rồi. Mạc Quân gia đang nằm trên thiên sảnh Lâm Nguyệt các, hẳn tiến lên dò xét thử hơi thở của Mạc Đống, xem ra chỉ là bị hôn mê.

Tâm trạng của Tề Thụy Nam nhất thời chìm đến đáy cốc, nhưng chỉ định trệ vài giây ngăn ngừa hẳn liền ba chân bốn cẳng phóng lên trên lầu, trống rỗng, trên chính giữa bàn bát tiên giữa phòng có để một phong thư, hẳn vội đi qua vươn tay cầm lên, đôi tay Tề Thụy Nam thế mà lại run lên nhẹ nhẹ.

Gửi Phó Du Nhiên.

Tề Thụy Nam quét mắt nhìn trên bàn, lại nhìn xem dưới gầm bàn, thẳng đến khi hẳn xác định chỉ có mỗi một phong thư này mới suy sụp ngồi phịch xuống ghế.

Nàng đi rồi, thế mà ngay cả một phong thư cũng không lưu cho ta sao.

Một lát sau, Tề Thụy Nam lấy ra một vật từ trong tay áo, đó là chiếc chuông đồng nho nhỏ, hẳn cười khổ nhìn nó rồi quơ quơ, âm thanh kêu leng keng keng keng, âm thanh này tựa như mỗi lần mấy sơn trại xuất động, khắp núi đều vang lên âm thanh giống nhau.

131. Chương 130: Rời Khỏi Đại Tấn

Tề Thụy Nam vô lực buông lỏng hai cánh tay, chuông đồng trong tay lặn xuống mặt đất, ánh mắt của hẳn dính chặt vào chiếc chuông đồng còn trên mặt thì lộ ra một nụ cười trào phúng.

Nếu không phải hẳn muốn yêu cầu mọi việc ổn định thì có lẽ hẳn đã có thời gian kịp giữ lại nàng.

Bắt đầu từ lúc nào nhỉ? Nội tâm đã từng khép chặt lại mở ra một lần nữa, hẳn cho rằng sau khi Tử Tâm ra đi thì hẳn sẽ diiendaaanleequydoon không động tâm với bất kỳ người nào được nữa.

Trên đời này còn có một người giống như Tử Tâm sao? Ôn nhu cẩn thận, học rộng tài cao, mỗi ngày đều đốc thúc hẳn không biết mệt, khuyên hẳn tiến tới, cũng sẽ mua bút nghiên cũng sách vở đến, muốn hẳn học hành thật tốt.

Sau khi Tử Tâm mất đi, hẳn mờ mịt không biết nên đi nơi nào, hẳn còn chưa làm nên sự nghiệp kia mà, còn chưa cho người ta phát hiện ra sự tiến bộ của hẳn mà nàng đã bỏ lại hẳn mà đi rồi sao?

Có lẽ chính là chính khi đó đã tâm của Tề Thụy Nam mới dần dần được nhen nhóm lên.

Đích xác là vài năm nay hẳn cũng làm rất khá, diiendaaanleequydoon hiền danh của Hoài vương đã truyền khắp thiên hạ, tuy có được điều này nhưng trong lòng ngược lại càng thêm hư không, cần phải có gì đó để bổ khuyết thêm nhiều nữa.

Lâm Hi Nguyệt, người này vừa thấy hẳn liền hai phát sáng, một nhà đầu lạnh chanh láu táu, có chỗ nào tốt đâu?

Khi nhìn thấy nàng ở Yến Phiên Tiêm thì nàng còn biến thành hoa khô, tuy rằng bề ngoài là hẳn để cho Phó Du Nhiên nợ hẳn một cái nhân tình, nhưng hẳn dám nói toàn bộ lúc đó là không có chút tò mò nào với Lâm Hi Nguyệt sao?

Lần gặp sau đó... Là ở đâu và vào lúc nào nhỉ? Là ở trong cung, nàng kết thù với Tử Yên, lúc đó nàng lại có thể ở trước mặt hắn lớn tiếng nói: “Ta mới là ứng viên của vị trí Hoàng đế phi.” Lúc đó nàng đối với hắn, là mê luyện hay là yêu thích?

Không phải nữ nhân đều là lòng dạ hẹp hòi sao? Vì sao nàng nhìn thấy lúc Tử Yên chột vạt nhất thì lại dùng lời diiendaaanleequuydoon tốt đẹp để khuyên bảo? Thấy bộ dáng nàng ngồi xổm trên con sư tử bằng đá quả thật đáng yêu cực kỳ.

Nàng nói với Tử Yên là nàng phải đi, phải lập gia đình rồi. Không biết vì sao, trong lòng hắn bắt đầu cảm thấy không thoải mái, theo bản năng đi theo nàng thế lại bị nàng đánh lên... Rồi vì sao bản thân lại cho phép nàng cột tóc ỉnh? Điều này chính là đặc quyền của Tử Tâm, là vì hắn tưởng niệm Tử Tâm cho nên mới đồng ý cho Lâm Hi Nguyệt làm chuyện đó sao? Nếu là như vậy, vì sao đến nay hắn vẫn còn lưu luyến giữ mãi cái dây cột tóc kia?

Có lẽ chính là vào thời điểm đó, lúc sợi dây tinh tế kia buộc chặt lại tóc hắn, cũng lặng lẽ cuốn lấy trái tim của hắn mất rồi.

Hắn không muốn nàng... Gả cho người khác.

Kế hoạch của hắn đã lặng yên thành hình ngay khi hắn nhìn thấy khối Tử tinh kia, đúng vậy, hắn muốn quyền thế, muốn ở trên vạn người, cho nên hắn lợi dụng tình cảm giữa Phó Du Nhiên cùng Lâm Hi Nguyệt để đoạt được khối Tử tinh, kỳ thực hắn vốn không để ý đất dưới chân mình là là Tấn hay là Sở.

Phó Du Nhiên nói rất đúng, hắn là người thích hợp nhất để nhập chủ nước Sở, có thể hoàn thành tâm nguyện của hắn. Có thể giảm đi sự tranh chấp giữa huynh đệ, cũng có thể giúp Đại Tấn diiendaaanleequuydoon càng ngày càng lớn mạnh. Hắn có thể tìm một nữ nhân giả mạo thành nhất quốc chi quân của Sở, cũng có thể thử thuyết phục Lâm Hi Nguyệt, nhưng đến cuối cùng hắn lại thay đổi chủ ý.

Hắn bỏ một mà được hai, lựa chọn con đường đi tương đối gian nan, đừng nhìn hắn nói thật nhẹ nhàng như vậy mà lầm tưởng, hắn đã đánh cuộc nếu Tề Diệc Bắc có không vào nước Sở thì chính là năm ăn năm thua. Nếu Tề Diệc Bắc vào nước Sở thì vị trí Thái tử Đại Tề nhất định là của Tề Thụy Nam hắn.

Cuối cùng hắn vẫn làm như vậy.

Phó Du Nhiên hỏi hắn vì sao lại chủ ý? Kỳ thực rất đơn giản, đó là hắn không muốn để Lâm Hi Nguyệt cảm thấy hắn chỉ là vì Tử tinh, vì muốn có được đến quyền thế mới cưới nàng.

Hắn không phải là chính nhân quân tử, mà hắn chỉ là một người si tình mà thôi.

Có điều hắn đã tung ra toàn bộ lợi thế của mình, hắn lại không thể để cho người ta biết được những bố trí có khả năng khiến hắn không có cơ hội xoay người, tội khi quân này có lẽ hắn đảm đương không nổi.

Nhưng sự tình phát triển thành linh thuận lợi bất ngờ, mắt thấy chỉ cần Phó Du Nhiên rời kinh là hắn có thể tập hợp lại những người kia, lúc đó Lâm Hi Nguyệt lại có thể vô thanh vô tức tiêu sái trở lại.

Hắn còn chưa kịp nói ra chân tướng tội “Khi quân” của hắn thì nàng đã đi mất.

Có lẽ đây chính là vận mệnh.

Không biết đã qua bao lâu, nơi cầu thang trên lầu truyền đến tiếng bước chân, ánh mắt của Tề Thụy Nam chậm rãi chuyển qua nơi cầu thang, hi vọng sao? Hắn không dám có hi vọng đó.

Quả nhiên... Là không phải mọi chuyện đều có thể hi vọng.

Mạc Đồng mang theo bộ mặt kinh hãi nhô đầu ra.

Nhìn thấy Tề Thụy Nam hắn liền kinh hoảng không thôi, vội bước nhanh đi đến bên người Tề Thụy Nam khẽ nói, “Vương gia...”

Tề Thụy Nam vẫy vẫy tay, cầm lấy bức thư trên bàn, “Đưa đến cung Trường Tín đi.”

Mạc Đồng do dự một chút, trên vẻ mặt đầy sự tự trách, Tề Thụy Nam đứng dậy lạnh nhạt nói: “Đi đi.”

Mạc Đống xoay người đi chỉ còn lại Tề Thụy Nam ở trong phòng, ánh mắt hẩn mơ mơ hồ hồ không có tiêu điểm.

Hắn không xem lá thư đó, Lâm Hi Nguyệt nhờ hắn chuyển bức thư đó cho Phó Du Nhiên, nói cách khác, bên trong không có hướng đi của nàng.

Khi ánh mắt của hắn nhìn đến trước bàn trang điểm thì dừng lại. Hắn bước nhanh đến kéo ra một cái ngăn kéo nhỏ, bên trong là một hộp gấm đang nằm ngay ngắn, khi nhìn thấy hộp gấm kia thì vẻ thất vọng trên mặt Tề Thụy Nam không lời nào có thể diễn tả được.

Hắn nắm chặt tay, nhưng cuối cùng vẫn lấy hộp gấm ra, chần chờ một lúc lâu mới hạ quyết tâm mở cái nắp hộp ra.

Bên trong trống tuếch.

Trái tim của Tề Thụy Nam nhất thời nhảy nhót một chút. Lục soát khắp cả căn phòng cũng không thấy bất kỳ vật gì giống đồ trong hộp gấm, bên môi Tề Thụy Nam chậm rãi xao động một nụ cười. Trong chiếc hộp gấm hẳn là đặt một chiếc trâm ngọc, ở giữa bị gãy và được dùng bạc gắn một vòng xung quanh.

Lâm Hi Nguyệt, coi như nàng hận ta nhưng cũng quên không được ta.

Hai ngày sau, Phó Du Nhiên theo chân đám người Lệ Hải lên đường trở về Sở, Tề Diệc Bắc cũng không tới tiễn nàng.

Phó Du Nhiên khinh thường làm cái tư thái của tiểu nữ nhi, nàng nhất định là phải trở về, nước mắt không bằng chờ lúc gặp lại nhau rồi rơi.

Ngày rời kinh chậm lại một ngày so với thời gian đã công bố, đây là lo lắng đến an toàn của đám người Phó Du Nhiên, dù sao bên nước Sở còn chiến loạn như vậy nên tất nhiên có người không hy vọng nàng trở về.

Ra khỏi Kinh Thành, Phó Du Nhiên đổi từ ngòi kiệu sang cưỡi ngựa, một thân nam trang, mái tóc búi cao, không khác Lệ Hải và đám người Cốt ca là mấy. Lần này rời khỏi Đại Tấn, Chiêu Thái để ượn năm vạn tinh binh, ngựa và lương thảo mọi thứ đều đầy đủ, trừ phi lần này Phó Du Nhiên bị bại trận, còn nếu thắng thì nước Sở sẽ thiếu Đại Tấn một mối nhân tình rất lớn.

“Mặc Vĩ Thiên đâu?” Phó Du Nhiên nhìn một vòng rồi gọi Tiểu An Tử tới— không sai, hắn rất cục cựa cũng nhận được quyền thái giám đi sứ, đi theo Phó Du Nhiên trở về nước Sở. “Khi xuất hành còn thấy hắn, sao ra khỏi thành lại không thấy bóng dáng đâu vậy?”

Tiểu An Tử vội hỏi: “Vừa ra khỏi thành thì Mạc công tử liền nói đêm qua hắn nghỉ ngơi không tốt, có lẽ là đang ở trên chiếc xe ngựa nghỉ tạm đi.”

Phó Du Nhiên bĩu môi, “Thực mất mặt!”

Mặc Vĩ Thiên là nghĩa huynh của nàng nên thân phận tự nhiên cũng đặc thù, nhưng hắn thế nào có thể trước mặt đồng bào nước Sở bày ra sắc mặt của một người chưa từng trải qua mưa gió vậy chứ? Để cho người nghĩa muội là nàng biết để mặt mũi ở đâu đây! Lại quay đầu nhìn nhìn vào đội ngũ thật dài, xe ngựa cũng không ít, trong lúc nhất thời đúng là khó tìm. Thượng cấp lãnh đạo mà cảm thấy sự tình phiền toái thì bình thường đều giao cho cấp dưới, mà Tiểu An Tử chính là cái “Cấp dưới” đáng thương đó.

“Đi tìm mau lên, tìm hắn đến gặp ta cho bằng được!”

Tiểu An Tử vẻ mặt đau khổ lĩnh mệnh mà đi, chuyến đi này cũng không thấy bóng dáng đâu nữa. Mãi đến khi sắc trời dần tối, đội ngũ đã được an bài thỏa đáng ở trạm dịch xong mới thấy Tiểu An Tử xuất hiện, trên vẻ mặt toàn sự kinh hoảng, “Điện hạ, Mạc... Mạc công tử mời ngài đến phòng của ngài ấy.”

Phó Du Nhiên mang vẻ mặt không kiên nhẫn, nàng thật sự là nhịn đủ rồi đây, phải đưa theo một kẻ ốm yếu bệnh tật cả ngày không nói, giờ còn muốn nói lời sĩ diện? Nàng bóp bóp nắm tay, hừ một tiếng, “Đẫn ta đi!”

Tiểu An Tử vội vàng đi phía trước dẫn đường, vừa đi vừa dè dặt cẩn trọng nói: “Lát nữa cho dù có gặp phải sự tình gì thì Điện hạ cũng phải gắng giữ tỉnh táo, đừng để người khác phát hiện, sự tình chỉ sợ sẽ không thuận lợi.”

Phó Du Nhiên không hiểu mà nói: “Cái gì mà thuận lợi hay không thuận lợi? Ta bình tĩnh không được! Hắn là nghĩa huynh của ta, vừa mới ra thành liền dọa người rồi sao!”

Tiểu An Tử cũng không nói thêm gì nữa, chỉ lôi kéo Phó Du Nhiên bước nhanh đi, đến trước một gian phòng thì nhẹ nhàng gõ gõ cửa rồi tiến lên đẩy cửa ra, mời Phó Du Nhiên đi vào.

Phó Du Nhiên nghi ngờ liếc mắt nhìn Tiểu An Tử một cái, từ lúc nào tiểu tử này đã học được biết quy củ như vậy rồi hả?

Bước vào phòng thì chỉ thấy Mặc Vĩ thiên đang ngồi dựa lưng về phía nàng, cánh cửa phía sau vang lên một tiếng nhỏ, nhìn lại đã thấy bị Tiểu An Tử đóng vào từ bên ngoài, Phó Du Nhiên sững sốt hồi lâu mới bật cười nói: “Tiểu tử huynh đã hạ chú gì cho Tiểu An Tử vậy, khi ở trong cung cũng không minh bạch quy củ như lúc này đây.”

Mặc Vĩ Thiên vẫn không hé răng, Phó Du Nhiên ngồi vào phía sau hắn, “Huynh đang giở trò gì vậy? Hôm nay thật sự là đã khiến ta mất hết mặt mũi, giờ còn không thành thật thì cẩn thận ta cho huynh có đi mà không có về đây!”

Mặc Vĩ Thiên buồn bực ho khan một tiếng, đề thấp âm thanh nói: “Lúc ta rời đi quả thật cũng không nghĩ sẽ trở về.”

Người Phó Du Nhiên cứng đờ, nắm chặt tay lại hỏi, “Huynh... huynh nói cái gì?” Giọng nói này... Nàng nhanh chóng chế trụ cả vai Mặc Vĩ Thiên, “Huynh...”

“Mặc Vĩ Thiên” giơ tay lên phủ trên tay Phó Du Nhiên. “Nàng cũng đừng nên vui mừng quá khiến cho người ta phát hiện, đến lúc đó ta sẽ không có trái cây ngon để ăn đâu.”

Đúng rồi, Phó Du Nhiên ngơ ngác nhìn bóng lưng của hắn, thật lâu mới hồi phục lại tinh thần, rất muốn cười nhưng trên mặt lại hiện ra vẻ khó tin, “Chàng...Chàng... sao” Nàng nói năng một cách lộn xộn, “Mặc Vĩ Thiên đâu?”

“Hắn ấy à, có lẽ là đang ở trong cung Trường Tín giả trang thành Thái tử.” Người nọ quay đầu lại, cười mỉm nhìn Phó Du Nhiên, ở đây làm gì có Mặc Vĩ Thiên. Rõ ràng là Tề Diệc Bắc.

Phó Du Nhiên vừa mừng vừa sợ dùng sức véo hắn một cái, không chế bản thân đừng quá mức hưng phấn, “Làm gì vậy, muốn tiễn ta vào đất Sở sao?”

Tề Diệc Bắc kéo nàng qua để nàng ngồi ở trên đùi mình, lắc lắc đầu nói: “Không phải là đưa tiễn nàng vào Sở, mà là theo nàng vào Sở.”

Nhìn Phó Du Nhiên cảm động đến đờ đẫn. Hắn cười nói: “Sao ta có thể để một mình nàng trở về đối mặt với khó khăn được?”

Phó Du Nhiên vui sướng ôm lấy hắn, một lát sau lại cảm thấy không ổn hỏi, “Phụ hoàng có biết không?”

Tề Diệc Bắc nhún nhún vai.“Nếu ông ấy biết thì ta còn có thể xuất hiện ở đây sao?”

“Vậy nghĩa phụ thì sao? Là ông ấy để Mặc tiểu tử đi theo ta. Chẳng lẽ...”

Tề Diệc Bắc nghĩ nghĩ, “Cái này ta cũng không rõ ràng, mà cho dù không có Vĩ Thiên thì ta cũng sẽ dùng cách khác để theo nàng rời khỏi Kinh thành.”

Phó Du Nhiên gật gật đầu, đáy lòng vô cùng ngọt ngào nhưng trong miệng lại oán giận nói: “Chuyện lớn như vậy cũng không chịu thương lượng với ta, lần này chàng rời đi khiến Tề Thụy Nam chiếm được tiện nghi rồi.”

Tề Diệc Bắc cười cười, “Có lẽ như vậy mới là tốt nhất.”

Phó Du Nhiên cúi đầu xuống, “Chàng không sợ phụ hoàng trách chàng sao?”

“Ta lại không sợ phụ hoàng trách ta, ta chỉ sợ mẫu hậu không buông tha thôi.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Tề Diệc Bắc véo véo chớp mũi Phó Du Nhiên, “Hiện tại mới nghĩ đến vấn đề này hình như hơi chậm rồi đó, đã có phụ hoàng chiếu cố mẫu hậu rồi, tương lai chờ nàng bình định xong nội loạn nước Sở, ta lại về nước thăm viếng...” Nói đến đây thì hắn cười khanh khách, “Đến lúc đó nàng đã trở thành Nữ hoàng, nhưng không cho có tam cung lục viện, chỉ được chuyên sủng một mình ta thôi.”

Phó Du Nhiên đỏ mặt lên, ngấm lại cũng cười vui vẻ, nàng dựa vào trong lòng hắn, “Ta không chỉ một lần nghĩ tới chàng sẽ thành linh xuất hiện ở trước mặt ta, nhưng mà chàng đã thật sự làm như vậy rồi.”

Tề Diệc Bắc cười cười, lại nghĩ tới cái gì liền lấy ra một đồ vật từ trên người, giao cho Phó Du Nhiên, nàng nhận lấy rồi hỏi: “Đây là cái gì?”

Đó là một cái chuông đồng nho nhỏ, Phó Du Nhiên sửng sốt, cầm ở trong tay cẩn thận lật xem, trên mặt tròn đầy nghi ngờ, lúc nàng trông thấy một chữ “Lâm” nho nhỏ khắc trên chiếc chuông thì vội la lên: “Cái này lấy ở đâu ra?”

Tề Diệc Bắc khó hiểu nhìn nàng, “Buổi sáng hôm nay Tề Thụy Nam phái người đến giao cho ta.”

Phó Du Nhiên hoàn toàn ngây dại, không dám tin nhìn Tề Diệc Bắc, “Chàng biết không, đây là đồ vật của Lâm đại trại chủ.”

Tề Diệc Bắc cũng sửng sốt, lấy chuông đồng qua nhìn nhìn, “Nàng xác định chứ?”

Phó Du Nhiên gật gật đầu, thanh âm có chút run rẩy, giống như rất muốn được người khác tán thành, “Hắn nói... Lâm đại trại chủ không có chết sao?”

Tề Diệc Bắc vẫn chưa xác định được chuyện này, có điều khi thấy bộ dáng Phó Du Nhiên như vậy vẫn cười gật gật đầu, “Nhất định là vậy.”

Phó Du Nhiên liên tục gật đầu, “Nhất định vậy rồi.” Nàng vừa khóc vừa cười nói: “Khó trách, khó trách hắn nói ta không biết gì thì đừng có nói, khó trách hắn sẽ trách ta nói với Lâm Hi Nguyệt mấy lời đó, thì ra là như vậy, nhưng ... Vì sao hắn không nói chuyện này cho Lâm Hi Nguyệt nghe? Nếu hắn nói, Hi Nguyệt cũng sẽ không bỏ đi.”

“Có lẽ...” Tề Diệc Bắc trầm ngâm một chút, “Hắn muốn đợi cho chúng ta rời đi, đại cục đã định mới nói cho Hi Nguyệt biết, lén lút thay đổi thân phận của Hi Nguyệt là tội khi quân, mà hắn sẽ không ở thời điểm nhạy cảm này mà để lộ nhược điểm.”

“Nhưng mà Hi Nguyệt đi rồi, nàng ấy không biết chuyện này...”

“Yên tâm đi.” Tề Diệc Bắc ôm lấy nàng, “Tề Thụy Nam không phải là một người dễ dàng buông tay đâu, hắn nhất định sẽ tìm Hi Nguyệt về.”

“Thật sao?”

Tề Diệc Bắc véo véo khuôn mặt nàng, “Yên tâm.”

Phó Du Nhiên gật gật đầu, “Cho dù hắn không đi tìm thì chờ chuyện của chúng ta xong xuôi, chúng ta cũng phải đi tìm nàng ấy.”

Tề Diệc Bắc nhẹ ôm lấy nàng, “Tin tưởng sẽ không lâu lắm đâu.”

“Chàng sẽ luôn luôn ở bên ta phải không?”

Tề Diệc Bắc nở nụ cười, néo néo tay Phó Du Nhiên, “Bất kỳ lúc nào.”

132. Chương 131: Đại Sở, Ta Đến Đây

Kể từ lúc Tề Diệc Bắc thần kỳ xuất hiện trước mặt Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên liền quyết định tăng nhanh hành trình.

Lúc này thì không thể để ý đến việc Chiêu thái đế có đau lòng hay không, phu thê đoàn tụ mới là quan trọng nhất, lão Tề chính là điển hình của người có vợ là quên mất cha mẹ.

Trên thực tế tình huống bên trong nước Sở cũng rất căng thẳng, Lệ Hải chỉ ước gì có thể sinh ra một đôi cánh để lập tức bay trở về, vì vậy dưới sự đề nghị của Phó Du Nhiên, Lệ Hải liền chọn ra năm trăm tinh binh bí mật hộ tống Phó Du Nhiên vào Sở, đi cùng còn có Lệ Hải, Cốt ca, Lý Phái Sơn. Còn “Mặc Vĩ Thiên” công tử vì bị bệnh sỏi nên Phó Du Nhiên không thể không lấy lụa mỏng che mặt cho hắn để cùng đi với hơn mười vị lãnh đạo chủ chốt lên đường.

Thân phận của Tề Diệc Bắc vẫn nên chờ đến Sở hẵng công bố thì tốt hơn.

Cứ như vậy một đường đi rất nhanh, Lệ Hải càng không ngừng giải thích tình hình hiện tại của Sở cho Phó Du Nhiên nghe, lại nói Bách Lâm Giang là thế nào mà lại tảo phản? Giờ rảnh rồi thì đề cập luôn.

Bách Lâm Giang nguyên là con em của một quan lại trong triều, từ nhỏ khát vọng rộng lớn nên chịu khó đi học, mong muốn tương lai thi khoa cử trúng Trạng Nguyên, làm vẻ vang dòng họ. Lại nói thư sinh trong thiên hạ mười người thì hết chín người cũng có giấc mộng này, chỉ là vận khí của Bách Lâm Giang cũng không tốt, đúng lúc hắn phải vào Kinh thành thì cha hắn không cẩn thận đắc tội cấp trên nên tạm thời bị cách chức để điều tra, điều này cũng chưa tính, bên trên lại lấy tội danh “Con trai của tử tội” để đuổi Bách Lâm Giang ra khỏi trường thi, điều này khiến hắn mất thể diện vô cùng vì thế hắn rất không phục, trong cơn tức giận liền đến cơ quan tư pháp tối cao của Đô thành đánh trống kêu oan, nhưng người bên trong lại “Mời” hắn ra ngoài.

Hành động “mời” hắn ra ngoài không được văn minh cho lắm, chính là làm cho hắn trực tiếp đáp xuống đỉnh đầu của một cỗ kiệu trước mặt. Cũng nhờ điều này mà Bách Lâm Giang một bước lên mây, người ngồi ngay ngắn bên trong cỗ kiệu chính là Trưởng công chúa của nước Sở đang cải trang đi du hành.

Màn kiệu vừa vén lên, lần này chính là sao hỏa đâm vào trái đất.

Bách Lâm Giang đáng dấp rất được, trên người còn mang theo một loại khí chất nho nhã của thư sinh, Trưởng công chúa ngay lúc ấy đã nhìn trúng hắn.

Vì vậy phụ thân của Bách Lâm Giang liền không còn bị tội gì nữa. Dĩ nhiên, Bách Lâm Giang cũng không cần đi tham gia khoa cử gì nữa, trực tiếp được phong hầu, thuận lợi vui vẻ thành thân cùng Trưởng Công chúa.

Đáng tiếc tiệc vui chóng tàn, Trưởng Công chúa mới hai mươi tuổi liền bệnh qua đời, Bách Lâm Giang mới làm Đại phò mã được hơn bốn năm mà đã trở thành người góa vợ, trước lúc văn kiện xin trở về làm người độc thân còn chưa chính thức phê xuống, muốn tìm một nha đầu để chơi bởi cũng. Dĩ nhiên, nếu may mắn không bị phát hiện thì tốt, nếu như bị phát hiện hoặc tố cáo. Chính là mắc phải tội “Vi phạm hôn nhân hoàng gia”, phải bị tử hình.

Vì vậy Bách Lâm Giang buồn bực nhịn hơn nửa năm, sau lại thật sự không chịu nổi nữa liền cải trang chạy đến một tiểu kỹ viện vắng vẻ vui chơi một lần, phải nói sợ cái gì thì cái đó liền đến, uống nước lạnh cũng tê răng. Lần đó hắn lại đụng phải người quen.

Mặc kệ người nọ có nhận ra hắn hay không, hắn vẫn bị dọa sợ không nhẹ, ngày hôm sau liền có ý nghĩ muốn trở về cố hương. Sở Cảnh đế vốn thân thể đã không tốt, cũng thường xuyên nhớ tới Trưởng công chúa của mình nên khi nghe Bách Lâm Giang nói muốn trở về liền cho hắn trở về, nếu không Sở Cảnh đế vừa nhìn thấy hắn liền nghĩ tới Trưởng công chúa. Nhưng có một điều, Trưởng công chúa khi còn sống thích Bách Lâm Giang nhất, tuy rằng nàng hiện tại không còn trên đời nhưng hắn vẫn phải nên vì nàng mà thủ tiết, vì vậy việc xin trở về làm người độc thân là điều không thể phê chuẩn được.

Sau đó Bách Lâm Giang liền mang theo danh hiệu Phò mã không có thể tử trở về nhà, tuy rằng còn là Phò mã nhưng trời cao Hoàng đế ở xa, còn có người nào có thời gian để ý tới hắn? Hắn liền tự nhận mình là Thổ hoàng trên địa phương đó, hô phong hoán vũ rất khoái hoạt. Không nghĩ tới mới chưa qua được hai tháng Sở Cảnh đế cũng liền qua đời, có lẽ là do quá nhớ thương Trưởng công chúa của ông, lần này thấy có cơ hội tới, Phó Sở không có người nối nghiệp, Bách Lâm Giang lại là Phò mã duy nhất của Phó Sở nên hắn liền nhân cơ hội này mà muốn sửa lại danh hiệu cho bản thân.

Thổ Hoàng thì có lợi ích gì đâu, muốn làm cũng phải làm Hoàng thượng!

Vì vậy Trưởng công chúa không biết đã nhận nuôi một nghĩa tử từ khi nào, mà nghĩa tử của Trưởng công chúa chính là Thái tử của Đại Sở, còn Bách Lâm Giang hẳn chính là Thái thượng hoàng.

Hắn đã tính toán rất tốt, nhưng phải bảo Hoàng (bảo vệ Hoàng thất) là Tể Tướng Lệ Trạch cũng chịu dễ dàng khuất phục như vậy, dù sao người là danh bất chính, ta đây vẫn còn có một nhi nữ của Thành vương kia kia, không ngờ chứ hả?

Cho nên hai bên liền đánh nhau, nước Sở có một con sông, mà Hoàng cung thì nằm ở vị trí giữa dọc con sông đó, giống như một sợi dây tách nước Sở ra hai bên, hai bên đều bằng nhau, cho nên sông này còn được gọi là sông Quân. Hai đội nhân mã liền lấy chỗ này làm ranh giới, một bên nói, hãy để cho ta trở về lập Tân hoàng ta sẽ cho người rất nhiều lợi ích, một bên thì nói, ít nói nhảm đi, chúng ta cũng có Tân hoàng, chỉ cần người giương cờ đầu hàng ta liền để cho người trở về.

Hai bên đều không thể đồng ý nên vẫn là đánh.

Bách Lâm Giang này cũng thực không đơn giản, thời điểm khi làm Phò mã cũng rất biết cách lung lạc lòng người, hiện tại lại tự xưng là Thái Thượng Hoàng nên càng thêm hào phóng, người nào ở bên phe ta, chờ ta thắng thì Hộ Quốc Đại Tướng quân chính là người, người kia người kia, người làm Tể Tướng, còn có người kia, người- để cho người làm Đại Tổng quản trong cung

Bàn về binh lực mà nói thì hai bên thế lực ngang nhau, chỉ là bên Bách Lâm Giang vẫn có một chút nhỉnh hơn, nếu nói Phái Bảo Hoàng đều là gia tộc lớn tại Sở, nhưng phần lớn đều là những ông lão đã tám mươi tuổi, lực lượng trẻ không nhiều lắm, mà người của Bách Lâm Giang bên kia đều đang ở độ tuổi tráng niên, lúc đánh giặc không chỉ phải dùng binh mà còn phải có tướng nữa. Các lão tướng Phái Bảo Hoàng năm đó có người nào mà không uy phong lẫm lẫm, danh chấn thiên hạ? Nhưng mà hiện nay ai cũng già tay yếu mắt mờ, chân run run rẩy rẩy? Cho nên nói, ngày trôi qua nhàn hạ quá cũng không có lợi.

Nói lâu như vậy, Phó Du Nhiên cuối cùng hiểu được vấn đề trọng điểm trong đó, không trách được vội vã muốn nàng quay về như vậy, nàng trở lại thì Phái Bảo Hoàng lại thêm được một sức mạnh trẻ nữa, có điều. Không phải là muốn để nàng mang binh ra trận chứ? Phó Du Nhiên nàng không có năng lực gì lớn lao cả, đánh cướp còn dễ nói, chứ cuộc chiến này thì.

“Phụ hoàng phái Trì Tướng quân mang binh vào Sở, chuyện đánh giặc giao cho hắn là được.”

“Điện hạ!” Lệ Hải sắc mặt đại biến, “Hôm nay chúng ta đã vào biên giới nước Sở, hai chữ ‘Phụ hoàng’ này người ngàn vạn lần không được nhắc lại nữa, hơn nữa Trì Tướng quân tuy dũng mãnh nhưng dù sao cũng là tướng của Đại Tấn, sao có thể để hắn toàn quyền thống lĩnh được?”

Phó Du Nhiên bắt đầu nhìn hắn, “Vậy như thế nào? Ta đi à?”

“Thần không dám.” Lệ Hải cười nói: “Điện hạ chỉ cần trở lại Vân kinh, Lệ tướng sẽ an bài cho Điện hạ lên ngôi, đến lúc đó danh chính ngôn thuận diệt trừ loạn đảng, còn sợ anh hùng thiên hạ không đến đầu quân sao?”

Nói cách khác, Phó Du Nhiên là một chiêu bài sống, có tác dụng làm ổn định kiêm lung lạc lòng người.

Xem ra là không cần ra trận liều mạng, Phó Du Nhiên nhất thời hưng phấn, sau bữa cơm chiều ngày hôm đó liền ọi người xem biểu diễn một tiết mục, đại biến người sống.

Thấy Mặc Vĩ Thiên sau khi khỏi bệnh sỏi liền biến thành Thái tử điện hạ Đại Tấn, Lệ Hải thiếu chút nữa là bị hù chết, hắn đã nói rồi mà, mặc dù gấp nhưng Phó Du Nhiên cũng không nên dùng phương pháp lên đường liều mạng như vậy, thì ra là không phải muốn chạy về thương nghị quốc sự, mà là muốn ở trước mặt Chiêu thái đế mang Tề Diệc Bắc đi mất.

Lệ Hải chưa từ bỏ ý định, vừa lau mồ hôi lạnh vừa nói: “Ở Sở đầu mùa xuân thường nhiều cát, không thích hợp cho việc du lịch, hay là Thái tử điện hạ chờ vào thu rồi trở lại du ngoạn.”

Tề Diệc Bắc chỉ nói một câu, “Ta không phải tới ngắm cảnh, là tới định cư.”

Lệ Hải thoáng cái cảm thấy đầu đau kêu ong ong lên.

Bất cóc Thái tử, Chiêu thái đế sẽ có thể bỏ qua ư? Bây giờ còn mượn tới năm vạn tinh binh còn chưa có vào Sở đâu, lần này xong rồi, nhờ may...

“Người yên tâm, phụ hoàng sẽ không giận lây sang Sở đâu. Nếu có chuyện gì thì ta tự mình gánh chịu toàn bộ.”

Tuy Tề Diệc Bắc nói như vậy nhưng Lệ Hải vẫn ăn ngủ không yên, có điều đi thẳng một mạch đến Quốc đô Vân kinh của nước Sở mà cũng không thấy Chiêu thái đế tới đòi người, hơn nữa còn có tin tức nói năm vạn tinh binh của nước Tấn đã vào biên cảnh nước Sở, do Trì Tướng quân lĩnh quân.

Xem ra tất cả hình như không hỏng bét như suy nghĩ của mình, lại suy nghĩ thêm, hình như vẫn có chỗ tốt, Chiêu thái đế không truy cứu tức là đại biểu ngài ấy chấp nhận chuyện này, cứ như vậy, tương lai sau này Đại Sở có việc khó khăn có thể mượn binh mượn quân lương, Chiêu thái đế nếu xem xét đến bản thân nhi tử của mình thì cũng không thể không đồng ý, thật sự là quá tốt.

Tâm của Lệ Hải liền buông xuống, nhưng chắc chắn có người không bỏ được, đó chính là phụ thân của hắn, Tề Tướng đương triều của Đại Sở, Lệ Trạch.

Phó Du Nhiên vừa vào Vân kinh thì liền thấy Lệ Trạch đã dẫn dắt bách quan rời kinh mười dặm chào đón.

Trải qua sự tổng kết quy nạp của Phó Du Nhiên, lão đầu Lệ Trạch này là thuộc về điển hình người trong nóng ngoài lạnh, lúc mới gặp mặt thì bộ dạng ra vẻ như đang giải quyết công việc chung, tách tiếng Phó Du Nhiên, Cốt ca cùng Lý Phái Sơn để đưa ra nghi vấn, hỏi tới hỏi lui rất nhiều lần, gương mặt lạnh được như khối băng, cho đến khi xác nhận được thân phận của Phó Du Nhiên thì Lệ lão đầu này liền run run tay lôi kéo Phó Du Nhiên hồi lâu, rồi đột nhiên khóc rống lên, nước mắt nước mũi lem luốc hết cả khuôn mặt làm cho toàn thể mọi người có mặt đều yên lặng ba giây, rồi sau đó lại bị lão đầu chí tình chí nghĩa này lấy nhiễm, khóe mắt mọi người cũng nhuộm nước mắt.

Chính là một ông lão như vậy, nên khi biết thân phận của Tề Diệc Bắc liền sinh ra mâu thuẫn cực kỳ, ngay lúc đó liền nói cho hắn biết hắn nên trở về, tránh cho Chiêu Thái đế tới tìm chúng ta phiền toái.

Tề Diệc Bắc đứng tại chỗ tỏ rõ quyết tâm. Nắm lấy tay Phó Du Nhiên thật chặt rồi nói với lão đầu kia: “Nàng ấy đi ta mới đi.”

Phó Du Nhiên cũng đúng lúc muốn nói ra vẻ dưới bằng giọng nói kiên định: “Chàng ấy ở lại thì ta mới ở lại!”

Vì vậy lão đầu kia được Lệ Hải khuyên đi vào trong hậu đường nghỉ ngơi, sau một hồi hai người liền ra ngoài, cũng không biết Lệ Hải đã khuyên như thế nào mà tuy trên mặt Lệ lão đầu còn có ý không muốn nhưng giọng điệu cũng đã hòa hoãn không ít, “Vậy thì lưu lại, chỉ là một khi nước Tấn có điều bất mãn với chuyện này, lão phu sẽ là người đầu tiên trối ngải lại để đưa trở về.”

Phó Du Nhiên cùng Tề Diệc Bắc chỉ đành phải đồng ý, lúc này Lệ Trạch mới lôi kéo Phó Du Nhiên giới thiệu tất cả các thành viên của Phái Bảo Hoàng.

Phó Du Nhiên liếc mắt một cái. Trong lòng nhất thời chìm một nửa, quả nhiên là trắng xóa một mảnh. Từng người một lão lệ tung hoành, bộ mặt chờ đợi, giống như tìm được Phó Du Nhiên thì bọn họ sẽ lấy được thắng lợi sau cùng vậy.

Quay một vòng thì thấy trừ mấy người có tướng mạo xuất chúng, Phó Du Nhiên đã sớm nhăm lẩn hết rồi, đều là những người râu bạc tóc bạc, làm sao mà nàng nhớ hết được cơ chứ.

Nhưng điều này cũng không làm cho Lệ Trạch thôi hào hứng bùng bùng.

Giới thiệu xong triều thần, liền đến hậu cung – hậu cung mà Sở Cảnh đế lưu lại.

Trên đường trở lại hoàng cung, cũng không biết có phải là đã sớm an bài tốt hay không. Hai bên đường đi đều có hàng trăm người dân cầm hoa tươi trong tay, hô to vạn tuế – còn chưa có lên ngôi, tạm thời Thiên tuế đi.

Trận này đúng là rất náo nhiệt, Phó Du Nhiên cũng cảm động rất lớn.

Đây là quê quán của nàng đấy, rốt cuộc nàng đã trở lại rồi.

Xa xa, cuối đường xuất hiện một dãy cung điện khổng lồ khí thế, nó cũng không tráng lệ giống như hoàng cung Đại Tấn, dùng tông màu chủ yếu là màu nâu, trông có vẻ chất phác hơn rất nhiều, cũng có vẻ hơi buồn tẻ một chút. Nhưng có một điều đặc biệt, chính là rất lớn.

Cái gì cũng rất lớn. Cửa chính, cửa sổ đều rất lớn, ngay cả bông hoa trên mái hiên cũng lớn hơn gấp mấy lần so với bình thường, nghe nói cái này gọi là khí thế, ở những nơi như vậy sẽ làm cho lòng người trống trải, khát vọng thật xa.

Phó Du Nhiên len lén lau đi mồ hôi lạnh trên trán, đi theo Lệ Trạch hướng vào nội cung, vừa đi vừa nghe tổng quản trong cung báo cáo, Phó Du Nhiên liền nảy ra sự đồng tình vô hạn đối với vị Đại bá phụ chưa từng gặp mặt lần nào.

Chế độ của hậu cung nước Sở khác hẳn với nước Tấn, cấp bậc không phân chia nhỏ giống như Đại Tấn, nói chung ở hậu cung Đại Tấn sẽ bao gồm Hoàng hậu một người, Quý phi một người, bốn người phân vị Phi, tám người phân vị Tần, Quý nhân có mười sáu người, Mỹ nhân ba mươi hai người, Tài nhân sáu mươi bốn người, Thải nữ thì không quy định số người.

Những người có phân vị ở trong cung cũng cả trăm vị, còn có một nhóm lớn “Không kể nổi”, khó trách nhiều vị Hoàng đế đang ở độ tuổi tráng niên đã qua đời.

Ngay lúc Phó Du Nhiên vô hạn thẫn thức thì có một cung nhân chạy đến bên cạnh Lệ Trạch bẩm báo, “Quý phi nương nương và toàn thể phi tần hậu cung đang chờ tại phía trước, thỉnh xin ngoại nhân tránh đi.”

Lệ Trạch vung một cái tát qua, “Nô tài Đáng chết! Hoàng thái nữ đang ở đây, vì sao còn hướng lão phu bẩm báo!”

Thái giám hoảng sợ vội quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, Phó Du Nhiên vội nói: “Người không biết không có tội.”

Lệ Trạch lôi kéo nàng, nhỏ giọng nói: “Điện hạ không biết, trong hậu cung này rất loạn, trước không đến hạ mã uy thì rất khó để nhóm nữ nhân kia yên tĩnh.”

.

Không phải lòng dạ trống trải sao? Phó Du Nhiên cười mỉa một tiếng, “Họ sẽ ở cùng một chỗ với ta sao?”

“Cái này dĩ nhiên không phải, những người được ba mươi tuổi đều sẽ phải xuất cung, còn các phi tần sẽ phải dời đến cung Thọ Lạc.”

Phó Du Nhiên gật đầu cười nói: “Nếu đã không phải ở cùng nhau thì cũng không cần phải lập uy, nhắm mắt làm ngơ thôi.”

Lệ Trạch hạ thấp người, “Vâng” vừa nhìn về phía tên thái giám kia nói, “Đi đi đi, nói cho Quý phi nương nương biết, chúng ta lập tức tới ngay.”

Nhưng thái giám kia chỉ đứng bất động, cứ ấp a ấp úng hồi lâu, không biết là nên vâng dạ với Phó Du Nhiên đúng hay là vâng lời Lệ Trạch mới phải, cuối cùng liền ai cũng không nhìn, chỉ nhìn chăm chăm khe hở giữa hai người nói: “Bạc Quý phi nương nương còn chưa tới, mới có Toàn Quý phi nương nương đến thôi ạ.”

133. Chương 132: Bạc Quý Phi

Phó Du Nhiên hơi kinh ngạc. Kể từ hai mươi năm trước sau khi Thái tử phi của nước Sở chạy trốn cùng cha nàng, Thái tử cũng không lập ai làm chính phi nữa, có phải là do thúc ấy quá mức si sinh với Hoàng Phủ Băng hay không, dù sao mãi cho đến khi thúc ấy ngôi, rồi đến lúc băng hà, vị trí Hoàng hậu vẫn bỏ trống.

Bởi vì không có chính cung Hoàng hậu cho nên cấp bậc cao nhất trong hậu cung chính là hai vị – Toàn phi nương nương và Bạc phi nương nương.

Toàn Quý phi là mẹ đẻ của Trưởng công chúa, từ nhỏ đã đi theo Sở Cảnh đế, thời điểm Sở Cảnh đế còn là Thái Tử thì đã sinh ra Trưởng công chúa, sau khi Thái tử trở thành Hoàng thượng thì bà cũng được thăng làm phi, đừng thấy trong nội cung mỹ nữ như mây, người trẻ tuổi xinh đẹp vô số, nhưng ai có thể có bản lĩnh sinh hạ nhất nhi bán nữ cho Sở Cảnh đế đây? Trưởng công chúa chính là ưu thế tuyệt đối của bà, vì vậy cũng không lâu lắm liền được tấn phong làm Quý phi, phận vị này cũng chỉ cách Hoàng hậu một bước rồi.

Chỉ là rất đáng giận là bà phải dựa vào tâm kế dựa, vào nữ nhi mới đến gần được vị trí kia, nhưng thậm chí có người còn cao tay hơn cả bà, người kia dễ dàng liền có được danh hiệu Quý phi. Không hề lên từng cấp mà là trực tiếp sắc phong. Người đó chính là Bạc Quý phi.

Không ai biết bà xuất hiện như thế nào, chỉ biết rằng có một ngày Cảnh đế từ ngoài cung mang về một người, không lâu sau đó liền phong người đó làm Quý phi. Bạc Quý phi cũng thật sự là một giai nhân khuynh quốc, không ai biết gì về bà cả. Thân phận và bối cảnh rất thần bí.

Mà Sở Cảnh đế đối với Bạc Quý phi là sủng ái trước nay chưa từng có.

Nhưng! Nhưng cũng là nhưng! Sở Cảnh đế có yêu thương bà thì cũng là chuyện đã qua, hiện tại Tân hoàng sắp lên ngôi, bà ta còn định bày trò gì? Chẳng lẽ Phó Du Nhiên nói không muốn hạ mã uy của bà ta, bà ta ngược lại muốn lớn tiếng dọa Phó Du Nhiên hay sao?

Không nghĩ ra.

Phó Du Nhiên tuy nghi ngờ nhưng cũng không vội, sóng vai với Lệ Trạch chậm rãi đi về phía trước, Ngoại Quan tư vừa đến hỏi chuyện này theo ở phía sau cũng tự giác ngừng bước chân, đứng ở xa xa chờ đợi, ngược lại là Lệ Trạch, có vẻ như ông có điều gì muốn nói nhưng khó mở miệng, hiển nhiên trong lòng ông muốn có ý nói đỡ cho Bạc Quý phi, nhưng sự thật vừa bày ở trước mắt nên khó mà nói được.

Phó Du Nhiên bắt đầu có chút tò mò với vị Bạc Quý phi kia, bởi vì lão Lệ không giống như là người sẽ vì tình riêng mà thay người khác giải vây trước mặt công chúng.

Chợt có một cơn gió nhẹ thổi qua mang qua một mùi hương phấn ngọt ngấy, Phó Du Nhiên biết, nàng còn cách nơi đến không xa.

Quả nhiên sau khi đi xuyên qua một hành lang vô cùng rộng rãi, liền thấy được ngọn nguồn hương phấn.

Một đám nữ nhân đang đứng xen vào nhau – không sai, mặc dù đã trục xuất một nhóm nhưng vẫn còn một đám người, hơn nữa trong đó có một phần xem tuổi không lớn hơn Phó Du Nhiên là mấy. Tuy nói quy định chỉ cho phép cung phi ngoài ba tuổi được lưu lại trong cung, nhưng cũng có không ít người còn nhỏ tuổi không muốn xuất cung, tìm mọi cách để thoát khỏi kiểm tra của thái giám để được ở lại trong cung. Dù sao bên ngoài đang đánh nhau, mà ở cái tuổi của bọn họ thì dù có xuất cung thì cũng không có được cuộc sống tốt hơn.

Có một người đứng ở đầu tiên, trang phục lộng lẫy, khi ánh mặt trời chiếu rọi xuống thì trên đầu vàng chói một mảnh khiến người khác lóa cả mắt, không nhìn ra được là đeo những thứ gì.

Ánh mắt của Phó Du Nhiên thoáng híp lại, bên tai vang lên một trận tiếng oanh oanh yển yển, cũng nghe không ra là đang nói cái gì, dù sao cứ nghe ầm ì liên hồi, có lẽ là đang chào hỏi với nàng.

Lệ Trạch tiến lên một bước, chỉ vào vị quý phụ kim quang lấp lánh nói: “Điện hạ, vị này chính là mẹ đẻ của Trưởng công chúa, Toàn quý phi.”

Phó Du Nhiên đặc biệt đi đến gần mới nhìn rõ người này.

So với phái đoàn đứng sau thì tướng mạo của vị Toàn quý phi này chỉ thuộc dạng bình thường, mặt phượng hơi nhỏ, mặt ngọc nhỏ dài, chỉ là khi bà đứng ở đó lại có một loại cao ngạo quý khí khác.

Trong khi Phó Du Nhiên đang quan sát Toàn quý phi thì Toàn quý phi cũng chăm chú quan sát nàng, trên mặt thoáng qua chút ít không cam lòng, lại xen lẫn thần tình đau thương khổ sở.

Điều này cũng khó trách, vì Hoàng thái nữ vốn là khuê nữ của bà, hiện tại trở mặt nhìn nó rơi vào tay người khác, trong lòng có thể dễ chịu được sao?

“Ra mắt Hoàng thái nữ điện hạ.” Được một lúc, Toàn quý phi mới khẽ khom người thi lễ.

Tuy Phó Du Nhiên đồng tình với bà ta nhưng nàng cũng không có cách nào khác, chỉ cười gật đầu một cái, Lệ Trạch lại theo thứ tự giới thiệu mấy vị phi tử chủ yếu, vừa nói chuyện vừa phóng tầm mắt ra xa xa phía sau lưng đám người.

Toàn quý phi châm chọc giắt giắt khoe miệng, “Chắc hẳn là Lệ đại nhân đang thắc mắc tại sao Bạc muội muội chưa tới đúng không?”

Giọng điệu mang ý giễu cợt này khiến lông mày hoa râm của Lệ Trạch dựng lên, lại nghĩ đến nơi này không phải là nơi có thể nổi giận nên mới từ từ bình phục, quay đầu lại lớn tiếng nói: “Lý Tẩn Trung, đi xem thử Bạc nương nương vì sao còn chưa tới.”

Lý Tẩn Trung chính là Tổng quản đại nội trong cung mà lúc này đến báo tin cho Phó Du Nhiên, hắn đáp một tiếng rồi vội vàng rời đi.

Toàn quý phi hừ một tiếng, “Lúc Tiên hoàng còn tại thế, Bạc muội muội cũng rất lớn lối, hiện tại người và vật đều không còn thì lại dựa vào Lệ tướng quốc, ngay cả Hoàng thái nữ cũng không không để vào mắt.”

Phó Du Nhiên thính tai tìm được điểm mấu chốt, lập tức phát huy tinh thần bát quái đưa ra ánh mắt dò xét nhìn Lệ Trạch.

Lệ Trạch trừng mắt, sắc mặt dần dần đỏ lên – không phải xấu hổ mà là giống như bị tức đến nhồi máu, “Quả thực là nói hư nói vượn!”

Nhưng người có mặt lại sợ hết hồn, lão đầu này không để ý đến bọn người Tần phi hậu cung và Phó Du Nhiên đang có mặt tại hiện trường mà nổi giận.

Người Sở tính tình nóng nảy, quả nhiên không sai.

“Những lời Thư Hoàng nói này Lệ Tướng cần gì phải tức giận.”

Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng truyền đến từ sau lưng đám cung phi.

Phó Du Nhiên kiểm chân lên nhìn nhìn, muốn nhìn xem người đến là ai.

Có thể là trên thân người kia mang theo khí thế quá lớn nên chúng cung phi rồi rít thối lui, nhường ra một con đường.

Bạch y đơn thuần, tóc đen như mực, gương mặt kiểu trứng ngỗng tràn đầy vẻ đẹp cổ điển, hai hàng lông mày đen nhánh cong cong như lá liễu, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, nơi mi tâm vẽ một đóa hoa nhỏ màu hồng, trừ cái đó ra thì không có bất kỳ trang sức đặc biệt nào.

Phó Du Nhiên nhìn nàng ta bước đến, dưới chân bắt giắc cũng nhẹ nhàng bước ra một bước.

Lệ Trạch thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tiến lên một bước, “Điện hạ, vị này chính là Bạc Quý phi.”

Phó Du Nhiên hơi gật đầu, ánh mắt vẫn dừng lại ở trên người Bạc Quý phi, Bạc Quý phi nhẹ nhàng đi tới, giống như là đang tung bay, ngay khi đến cách Phó Du Nhiên hai bước liền dừng lại, ngay cả một cái khom người cũng không có, ánh mắt khóa chặt trên mặt Phó Du Nhiên, giống như là đang đếm lông trên mặt nàng vậy.

“Người.” Mỹ nhân nhẹ nhàng mở miệng, “Người chính là. nữ nhi của Thành vương?”

Phó Du Nhiên sững sờ, cho là nàng ta muốn nghiệm chứng thân phận nên từ tốn tháo sợi dây đeo Tử tinh ở trên cổ xuống rồi ném qua, hành động này làm đám người Lệ Trạch, Lệ Hải, Lý Tẩn Trung và một đám thái giám cùng không phải thái giám kinh sợ vô cùng, lão Lệ thủ lĩnh chỉ thiếu điều không có nằm trên mặt đất để phòng ngừa Tử tinh bị rơi xuống đất xảy ra bất hạnh.

Bạc quý phi bắt được Tử tinh vào tay nhưng cũng không có nhìn, chỉ một mình Toàn Quý phi lên tiếng nói: “Không hiểu cũng muốn lấy xem, Bạc muội muội thật đúng là có lòng lo nghĩ.”

Bạc Quý phi ngay cả mí mắt cũng không động một cái, điều này không thể nghi ngờ khiến cho Toàn phi bị một cú đả kích lớn, một người hiểu chuyện không sợ gây gổ, sợ nhất là bị người ta coi thường.

Bạc Quý phi lại giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì, ánh mắt không ngừng tìm kiếm phía sau lưng Phó Du Nhiên.

“Người chính là trượng phu của Hoàng thái nữ?” Ánh mắt của Bạc phi cố định tại trên người Tề Diệc Bắc.

Tề Diệc Bắc vừa định nói đúng thì Lệ Trạch ở bên cạnh đột nhiên hét lớn một tiếng, “Không phải!”

Cứ như vậy lại làm cho người ta vốn không có chú ý đến Tề Diệc Bắc thì lúc này cũng phải chú ý tới, không ít Tần phi vẫn còn mấy phần sắc đẹp ánh mắt nhất thời sáng lên, ngay sau đó liền chỉnh lại xiêm áo rồi nghiêng đầu đi ra về thẹn thùng.

Tề Diệc Bắc bất tình linh bị làn sóng này quấy rầy, rùng mình một cái xoay người nói với Lệ Trạch: “Ta đương nhiên là trượng phu của Du Nhiên.”

Phó Du Nhiên không hiểu ra sao, khó hiểu nhìn Lệ Trạch, Lệ Trạch chỉ hừ một tiếng, “Nơi này là Sở, không phải Tần, đương nhiên phải theo quy củ của Đại Sở chúng ta, người ấy à, chỉ có thể coi là nam hầu của Hoàng thái nữ thôi.”

Gương mặt của Tề Diệc Bắc nhất thời xanh đen lại.

Được lắm, hắn không tiếc bỏ qua ngôi vị Thái tử, đi theo tới Sở xa xôi, cuối cùng cũng chỉ là một “Nam hầu”.

Phó Du Nhiên nhất thời kinh ngạc, “Lệ Tướng, ông nói cái gì?”

Lệ Trạch giống như là đã quyết thì nhất định sẽ không thỏa hiệp, lại vẫn chưa thỏa mãn nói: “Hơn nữa hai chữ ‘Du Nhiên’ là do Thành vương túy ý mà lấy nên không tính, phải theo như gia phả Hoàng thất định ra bài danh của Hoàng thái nữ, Hoàng thái nữ mời ngài xem.” Nói xong, từ trong tay áo rút ra một xấp giấy chỉnh tề ngay ngắn.

Phó Du Nhiên buồn bực nhìn lão một cái mới nhận lấy xấp kia mở ra, nàng cẩn thận xem xét một hồi rồi trả lại cho Lệ Trạch, mặt đen lại nói: “Không cần phiền phức như vậy, tên ta cứ gọi như cũ là được rồi.”

“Điều này không thể được đâu.” Lệ Trạch mở giấy Tuyên Thành ra, chỉ vào chữ phía trên nói: “Theo gia phả Hoàng thất thì tên phải có các chữ: Công, Ngạn, Hoảng, Nhật, Văn, Trinh, Thượng, Dận, Hoàng thái nữ phải lấy Văn làm chữ lót, Hoàng thái nữ từ nhỏ đã đến nước khác sinh sống nên đối với lịch sử Đại Sở ta không quen thuộc lắm, mà an bang định quốc thì nhất thiết phải lấy sử làm gương, cho nên lấy một chữ ‘Sử’ làm tên, tương lai còn phải lưu lại sử sách đời sau, Hoàng thái nữ không thể khước từ.”

Phó Văn Sử.

Gương mặt của Phó Du Nhiên càng đen hơn, “Có thể đổi một chữ thôi không?”

Lệ Trạch thấy Phó Du Nhiên lui bước thì càng thêm ra sức thuyết phục, “Viện Hàn Lâm đã cân nhắc qua rất nhiều cái tên cảm kị mới ra được cái tên này, nếu Hoàng thái nữ có ý kiến gì về nó thì có thể bắt bọn họ tới để hỏi tội.”

“Được rồi được rồi.” Đổi một cái tên cũng phải hỏi tội, lão đầu này rõ ràng không inh con đường sống mà. Phó Du Nhiên buồn bực thở phào một hơi, nghe thấy phân thì là nghe thấy phân vậy (nguyên văn Hán Việt của từ này là Văn, tên lót của Du Nhiên, dù sao mình cũng không rành tiếng Trung lắm nên không biết chỗ này có chơi chữ hay không), dù sao về sau cũng không có ai dám gọi tên của nàng, chỉ là. Nàng dùng sức khịt khà khịt mũi, không biết có phải là ảo giác hay không mà nàng cảm giác nơi nào đó thú vị.

134. Chương 133: Thay Phiên Làm Hoàng Đế

Bạc phi hình như cũng có quan điểm giống với Phó Du Nhiên nên khi nghe đến tên gọi kia cũng nhú mày một hồi lâu, sau mới thản nhiên nói: “Lệ tướng, Hoàng thái nữ là một nữ tử, sao có thể lấy cái tên như vậy

được?”

Lệ Trạch khoát tay chặn lại, “Bạc nương nương, tước danh của Hoàng thái nữ đã được ấn định là do Hoàng gia an bài, được hơn mười vị học sĩ của Viện Hàn Lâm tử mĩ chọn lựa, nhất định là không hề sai.”

Bạc phi còn muốn nói chuyện thì Toàn phi ở bên cạnh cười nói: “Cũng không có vấn đề gì, nếu Bạc muội muội lại vì chuyện này mà cùng Lệ tướng trở mặt thì có phải là mất nhiều hơn được không?”

Bạc phi vẫn không nhìn bà ta, bà đã sớm coi bà ta là người vô hình rồi nên bà ta nói gì làm gì thì cũng mặc kệ.

Toàn phi tức muốn chết, trước mặt nhiều người như vậy lại không chịu nổi mặt bà, cuối cùng chỉ đành phải hừ lạnh một tiếng.

Phó Du Nhiên vẫy vẫy tay, cười thiện ý nhìn Bạc phi, “Bạc nương nương không cần quan tâm, cái tên này có lẽ chỉ có thể xuất hiện sau khi ta mất thôi.”

“Điện hạ!” Lệ lão đầu không thẹn là họ Lệ, nghe Phó Du Nhiên nói vậy lão liền quát một tiếng chói tai, Phó Du Nhiên vội vàng gạt đầu, “Được rồi được rồi, ta là bất tử được chưa, nói đến chuyện kế tiếp đi.”

Lệ Trạch liếc mắt ra hiệu với Lý Tẩn Trung, Lý Tẩn Trung vội vàng đi đến trước mặt Phó Du Nhiên, “Tiếp theo chính là nhận biết vị trí các cung và nơi xử lý việc triều chính của Điện hạ sau này ạ.”

Xem ra là còn phải đi, Phó Du Nhiên thở ra một hơi, “Đi thôi, đi xem mấy nơi trọng yếu trước, mấy chỗ khác khác sau này sẽ từ từ quen thuộc.”

Lý Tẩn Trung đáp lời rồi đi trước dẫn đường, phía sau là đoàn tùy tùng cung phi, nam hầu cũng vội vã đi theo, Toàn Quý Phi đi hai bước lại dừng lại, nhìn Bạc Quý phi nói: “Sao Bạc muội muội không đi?”

Tất cả mọi người liền quay đầu lại, Bạc phi chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ, nhìn Phó Du Nhiên nói, “Hoàng thái nữ, ngài vừa gọi ta là gì?”

Phó Du Nhiên sững sốt hồi lâu rồi nhìn nhìn Lệ Trạch, thấp giọng nói: “Ta gọi sai rồi sao?”

Lệ Trạch cau mày, bước tới chỗ Bạc phi làm ra tư thế mời. “Bạc nương nương xưa nay thân thể không tốt, cũng không cần đi cùng, thỉnh người hồi cung nghỉ ngơi.”

Bạc phi vẫn đứng tại chỗ, giống như không nghe thấy được.

Toàn phi thấy vậy liền hắng há, “Thế nào? Không gọi muội muội là Bạc nương nương thì gọi là gì? Chẳng lẽ muội muội còn muốn làm mẫu phi của Hoàng thái nữ hay sao?”

Mẫu phi của Hoàng thái nữ chính là Thái hậu, vốn vị trí Thái hậu này là toàn bộ phi tử đều có cơ hội lấy được, nhưng lúc này đương nhiên không ai có khả năng đó.

“Ta không nói như vậy.” Giọng nói của Bạc phi vẫn lạnh lùng như vậy. “Nếu Toàn Quý phi đã có ý nghĩ này thì có thể nói thẳng ra. Đừng nên quăng nó lên trên người ta.” Bạc phi dứt lời liền đi thẳng đến trước mặt Phó Du Nhiên, đem Tử tinh trả lại cho nàng, khoe mắt lại ngắm Tề Diệc Bắc, đánh giá rất cẩn thận từ đầu đến chân. Nói khẽ: “Người lại có thể bỏ qua ngôi vị Thái tử thật ư? Không hối hận sao?”

Tề Diệc Bắc vẫn còn đang hờn dỗi, vừa nghe nhắc tới Thái tử lại càng tức giận, Thái tử mà lại biến nam hầu, kỳ thực lão Lệ nói hẳn là nam hầu thì vẫn còn nể mặt nước Tấn mà hạ thủ lưu tình rồi đấy, chưa nói hẳn là nam sủng đã may mắn lắm rồi.

Mạnh mẽ giữ vững tinh thần, Tề Diệc Bắc cười nói: “Nếu hối hận thì ta đã không đứng ở đây.”

Phó Du Nhiên cảm động quay đầu nắm chặt tay Tề Diệc Bắc, Tề Diệc Bắc nhìn nàng cười cười, Lệ Trạch vội ho một tiếng, tự cho là không dấu vết chắn ở giữa hai người, ngăn cách tầm mắt của hai người. Điều này khiến cho cả ba người muốn áp vào cùng nhau luôn.

Phó Du Nhiên âm thầm trợn trừng mắt nhưng lực trên tay cũng thả lỏng, Tề Diệc Bắc thấy vậy trên tay liền dùng lực, ngược lại kéo càng nhanh khiến cả người Phó Du Nhiên lao đảo, thiếu chút nữa đụng phải Lệ lão đầu, Lệ Trạch nhất thời giật mình vội vàng tránh ra, nam nữ thụ thụ bất thân, hướng chỉ người đó lại là quân chủ của lão nữa.

Nhìn thấy Tề Diệc Bắc hơi lộ ra vẻ đắc ý nhíu nhíu mắt với mình, râu bạc trên cằm Lệ Trạch lập tức vểnh lên, lỗ mũi cũng càng nở ra, Lệ Hải ở bên cạnh thấy thế vội vàng kéo lão qua một bên rồi chỉ vào bầu trời, ý là mình muốn thỉnh giáo một vấn đề.

Bạc phi lại nở nụ cười khê. Nụ cười này khiến cho sương ngưng tụ cũng bốc hơi, băng tuyết tan rã.

Bạc phi thoát nhìn cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi. Nữ nhân ở độ tuổi này lại có một loại sức quyến rũ hấp dẫn người khác, nhất là người đó lại là một mỹ nữ.

Mà bà lại cười với Tề Diệc Bắc.

Không chỉ cười mà còn lấy ra một cái hà bao nhỏ rồi mở ra, lấy một vật gì đó ở bên trong giao cho Tề Diệc Bắc.

Lệ Trạch lập tức thay đổi sắc mặt ngay tại chỗ.

Đó là một khối Tử tinh, giống hệt khối Tử tinh của Phó Du Nhiên, chính là “Sở Từ”.

“Bạc nương nương!” Lệ lão đầu vội la lên: “Người đây là có ý gì?”

Bạc phi quét mắt nhìn mọi người một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên mặt Phó Du Nhiên, bà nhẹ nhàng mở miệng, “Di chiếu Tiên đế.”

Bốn chữ này vừa phát ra, tất cả mọi người đều đồng loạt sửng sốt, rồi sau đó mang vẻ mặt nghi ngờ quỳ xuống.

Giọng nói của Bạc phi bình thản giống như đang nói một câu chuyện nhỏ bé chẳng có gì đáng để tâm, “Hiện nay nữ nhi của Thành vương đang lưu lạc dân gian, sau khi trầm băng hà nhất định phải tìm người về đảm nhận công việc triều chính, khối Tử tinh ‘Sở Từ’ tạm thời do Bạc phi bảo quản, tương lai sau này thay Tân hoàng tìm được giai tể, khâm thử.”

Hàng lông mày trắng của Lệ trạch gần như bị vắn thành cái bánh quai chèo.

Sau khi hô to vạn tuế rồi đứng dậy, Lệ Trạch lập tức phản đối, “Bạc nương nương, việc này quan hệ trọng đại, việc tuyển chọn Hoàng phu phải lựa chọn thông qua trao đổi tỉ mỉ với các triều thần, sao có thể khinh suất như vậy được?”

Nói đến đây thì trước tiên chúng ta phải nói đến các quy định về Hoàng phu.

Sau khi Hoàng thái nữ đăng cơ thì chính là Nữ hoàng, nước Sở không có ý trọng nam khinh nữ, Nữ hoàng cũng phải có tam cung lục viện, đứng đầu chính là Hoàng phu, được xưng Thiên tuế, ngang hàng với tước vị Hoàng hậu. Hậu cung của Nữ hoàng cũng phải chiếu theo chuyên chế của tổ tiên, cũng là ba năm tuyển chọn một lần nhỏ nhỏ, năm năm một lần tổng tuyển cử, người được tuyển chọn vào cung cũng phải có cấp bậc, có điều không thể tấn phong vị Phi được, vì dù sao cũng là nam nhân nên kêu phi không thích hợp, vậy phải gọi là gì mới được? Cuối cùng liền gọi là Tước.

Quốc gia khác cũng có Tước, Công, Hầu, Bá, Tử, Nam, bao gồm năm cấp, nước Sở cũng giống như vậy. Vì để thích ứng với chế độ Nữ hoàng đặc hữu của nước Sở, quan viên trong triều không được bố trí vị Tước, chỉ có khi Nữ hoàng cầm quyền mới thiết lập vị Tước, cho nên ở nước Sở địa vị Tước sẽ dùng thay thế cho vị Phi.

Bạc phi nhìn Lệ Trạch rồi nói: “Hắn dám vì Hoàng thái nữ mà bỏ qua Thái tử vị, rời xa Tấn đế vào Sở, hẳn chính là sự lựa chọn tốt nhất, mà Tiên hoàng giao ‘Sở Từ’ cho ta chứ không phải là ông, như vậy ta sẽ có quyền quyết định hơn ông.”

Phó Du Nhiên càng ngày càng không rõ quan hệ giữa hai người kia.

Lúc đầu hai người này hình như là đứng cùng một chiến tuyến, nhưng hiển nhiên bọn họ lại không có thống nhất một ý kiến.

Nhưng lúc này Lệ Trạch lại vô cùng cương nghị, “Không được, việc này phải để triều thần bàn luận tập thể mới được!”

“Lệ tướng!” Giọng điệu của Bạc phi hơi lớn, “Đừng có không tuân theo di chiếu của Tiên hoàng.”

Lần này quả thật làm Lệ lão đầu tức giận đến không nhẹ, Tề Diệc Bắc nghĩ nghĩ rồi cầm Tử tinh đến trước mặt Lệ Trạch, Lệ Trạch thấy vậy thì có chút sững sờ, Tề Diệc Bắc cười nói: “Nếu Lệ tướng không đồng ý thì dù ta có được cái này cũng không thể làm ọi người tin phục.”

Lệ Trạch cũng không chối từ liền đưa hai tay tiếp nhận Tử tinh, sau khi cẩn thận cất đi liền giống như giải thích với Bạc phi: “Sau khi triều thần bàn luận xong, tự nhiên sẽ có kết quả thôi.”

Bạc phi thấy vậy cũng không kiên trì nữa, gật gật đầu với Tề Diệc Bắc xong lại ngáp ngừng một chút, chán chờ quay đầu nhìn nhìn Phó Du Nhiên, sau đó rũ mắt xuống rồi cứ vậy mà xoay người rời đi.

Bạc phi đi rồi, Toàn phi cũng không có tinh thần nữa, Lệ Trạch vốn cũng không có tính nhẫn nại với bọn họ nên dứt khoát mời bọn họ trở về hết, sau khi rời đi vẫn có không ít người nhìn trộm Tề Diệc Bắc, đương nhiên cũng có nhìn lên qua Lệ Hải, trong cung thay đổi chủ nhân, không nhanh chóng tìm một chỗ dựa vững chắc là không được.

Sau khi họ đi hết liền thanh tĩnh không ít, Phó Du Nhiên lại tiếp tục tham quan nơi giải quyết việc triều chính của nàng sau này, sau khi đi vào thư phòng xong thì rốt cuộc cũng không còn tinh thần xem tiếp nữa.

Cái này cũng phải thôi, vội vàng đi gấp một đường bốn ba, còn chưa được nghỉ ngơi một chút liền phải tới nơi này tham quan, nàng đã sớm mệt đến không còn hơi sức nào nữa rồi.

Vì thế hành trình tham quan không có đi qua các nơi trung gian liền tiến vào kết thúc, đi thẳng tới tấm cung của Hoàng đế các đời nước Sở – cung Bạch Đế.

Cả người Phó Du Nhiên đã sớm mệt mỏi rã rời, vì thế hoạt động tham quan đều ngưng hẳn.

Bởi vì sự tình khẩn cấp nên đại điển đăng cơ đều giản lược hết thảy, sẽ được cử hành vào ba ngày sau, Lệ Trạch giao cho nàng một ít việc vặt, lại chỉ vào hai thùng sách lớn trong đại điện dặn Phó Du Nhiên, “Đây là sử sách tư liệu từ lúc Đại Sở khai quốc đến nay, ngài phải nhớ xem kỹ.”

Phó Du Nhiên vừa nhìn thấy đồng sách trong đại điện thì đầu liền lớn một vòng, suy yếu xoa xoa huyết thái dương, Lệ Trạch cũng không ép nàng, còn nhiều thời gian mà, đến lúc đó chắc hẳn cũng xem xong rồi.

Vì thế Lệ Trạch cùng Lệ Hải liền lui xuống. Điều đáng nói là, Lệ Trạch kiên trì muốn Tề Diệc Bắc lui ra cùng mình. Nói nơi này là tấm điện của Nữ hoàng, không có truyền triệu thì không được qua đêm ở đây, mà ngay cả khi được truyền triệu thì lúc nửa đêm về sáng phải rời khỏi đây, không thể ngủ lại.

Được lắm, Tề Diệc Bắc thực sự trở thành nam “Hầu” rồi.

Thấy bộ dáng Phó Du Nhiên nóng lòng muốn thử, Lệ Trạch lại nói thêm một câu. “Hoàng thái nữ người đi đường cũng mệt mỏi rồi, Tề công tử lại chưa được định phận vị cho nên đêm nay không nên ngủ lại, lão phu đã an bày chỗ ở cho công tử rồi, mời ngài đi theo ta.”

Lúc này mức độ buồn bực của Tề Diệc Bắc cỡ nào thì ai cũng biết.

Phó Du Nhiên nhanh chóng lắc mình ngăn lại bọn họ, “Ta khẳng khẳng muốn giữ hẳn lại đây.”

Điều bất ngờ là Lệ Trạch lại không phản đối nữa, vắn vể chòm râu không biết suy nghĩ cái gì, thẳng đến khi lão cùng với Lệ Hải đi xa rồi Phó Du Nhiên mới sực tỉnh lại. Tề Diệc Bắc cũng có chút kinh ngạc, thật sự là bất thường.

Lúc này Lý Tẫn Trung tiến lên nói: “Mời nhị vị Điện hạ đi tắm rửa trước, sau này trong cung có việc gì thì cứ phân phó nô tài ạ.”

Lúc này Phó Du Nhiên mới nhẹ nhàng thở ra. Cùng Tề Diệc Bắc liếc mắt nhìn nhau, hai người cười cười ầm ập, nàng nắm chặt tay hắn, “Có chàng ở bên cạnh thật tốt.”

Tề Diệc Bắc gương mi, “Không biết có muốn tiểu nhân hầu ngài tắm hay không? Văn Sử?”

Phó Du Nhiên nhất thời hóa đá, sau khi sực tỉnh liền dứ dứ quả đấm, “Gọi ta là gì hả?”

Nàng liếc hắn trắng mắt rồi theo Lý Tẫn Trung đến chỗ tắm rửa, Tề Diệc Bắc cũng không có thật sự “Hầu tắm”. Đừng có nghĩ sai lệch, hắn cũng thông cảm Phó Du Nhiên đi đường nhiều ngày lại mệt nhọc, mà một khi uyên ương hỉ thúy thì chỉ sợ phải dùng cả đêm để dập tắt lửa đấy.

Phó Du Nhiên thật sự là mệt mỏi, sau khi ngâm mình trong nước nóng liền cảm thấy rất thoải mái, người vừa chạm vào long sàng liền phát ra tiếng ngáy nhỏ nhỏ, Tề Diệc Bắc sủng nịch cười cười rồi nhẹ nhàng lên giường. Hắn cẩn thận nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời của Phó Du Nhiên, trong khoảng thời gian này thật đúng là bận bịu.

Bận đến mức ngay cả thời gian để phu thê cùng ngồi xuống trò chuyện cũng không có.

Tề Diệc Bắc ôm nàng vào trong lòng, gương mặt chôn ở cổ Phó Du Nhiên rồi hít vào một hơi thật sâu, hương vị của nàng vĩnh viễn thơm ngọt như vậy, hắn ở trên môi nàng mềm nhẹ rơi xuống một nụ hôn, Phó Du Nhiên hình như có điều phát hiện hơi hơi rụt lại cổ. Cả người lại càng thêm dựa vào người Tề Diệc Bắc, không tự giác nhẹ nhàng cọ xát.

Tề Diệc Bắc chỉ cảm thấy bụng dưới căng thẳng. Vội vàng đẩy ra chút khoảng cách với Phó Du Nhiên, cũng không ngờ Phó Du Nhiên không hề báo động trước một quyền bay tới...

Lâu như vậy mà nàng khi ngủ vẫn còn nghịch ngợm.

Tề Diệc Bắc bất đắc dĩ đem hai tay Phó Du Nhiên vòng ở trước ngực, rồi ôm cả người lẫn chân vào trong lòng, hai chân mình thì dây dưa với chân của nàng, để phòng ngừa nàng dùng vô ảnh cước, cứ như vậy, vừa ngửi hương vị thơm ngọt của nàng vừa ôm thân mình mềm mại, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của nàng, một đêm này xem ra là trôi qua trong khó khăn rồi.

Ngày hôm sau trong khi Phó Du Nhiên rời giường với tinh thần sáng khoái thì Tề Diệc Bắc hình như hơi thiếu tinh thần.

Phó Du Nhiên bề bộn nhiều việc, vội vàng cùng Lễ quan học tập nghi thức lễ tiết đẳng cơ, Tề Diệc Bắc thì vô cùng nhàn rỗi. Đây đúng là phong thủy luân chuyển, thay phiên nhau làm Hoàng đế.

Hắn có hối hận không? Có lẽ nên nhanh chóng làm quen với cuộc sống nhàn tản như vậy mới đúng.

Ba ngày hai bữa, Lệ Trạch đều mỗi ngày đều phải đến xem xét tình huống học tập của Phó Du Nhiên, đối với sự tồn tại của Tề Diệc Bắc thì biểu hiện ra thái độ khoan dung trước nay chưa có - làm như không thấy.

Tề Diệc Bắc có chút lo lắng trong lòng, hắn cảm thấy Lệ Trạch sẽ không dễ dàng buông tha hắn như vậy, kỳ thực hắn cũng hiểu rõ là Lệ Trạch cố ý chống đối hắn hoàn toàn là vì thân phận của hắn, dù sao nơi này là Đại Sở, thân là trọng thần trong triều, có ý thức phòng bị gián điệp cũng không có gì là sai cả.

Ba ngày trôi qua, Phó Du Nhiên rốt cục cũng đẳng cơ, là vị Nữ hoàng thứ ba từ khi nước Sở khai quốc tới nay. An dân lập chính gọi là thành, khắc chế đại nạn và rắc rối gọi là bình, cho nên lấy niên hiệu là Thành Bình.

Tân hoàng đẳng cơ, khắp chốn mừng vui, đương nhiên đây là khẩu hiệu thôi, hiện tại quốc gia đại loạn, cuộc sống không có ngày tốt đẹp nên nguyện vọng lớn nhất của dân chúng chính là nhanh nhanh đánh giặc để bình ổn cuộc sống, ai quan tâm người là Thành Bình hay là Văn Sử.

Điều đáng nói là hai nước Tấn -Ngụy đều phái sứ thần đến chúc mừng, thời điểm nghênh đón sứ thần Tấn quốc, tâm trạng của Lệ Trạch luôn luôn treo trên không trung, sợ người tới nói hai ba câu liền trở mặt, chỉ trích Quốc quân nước Sở giở trò xấu bắt cóc Thái tử của bọn họ.

Lo lắng hơn nửa ngày sứ thần mới đến, dĩ nhiên là cha con Mặc Yến Thần.

Mặc Yến Thần và Hoàng thất nước Sở coi như là lão bằng hữu, nhưng càng là như thế thì tâm trạng Lệ Trạch càng lên cao, năng lực của Mặc Yến Thần thì cả thiên hạ đều biết.

Tâm trạng của Phó Du Nhiên cũng rất hồi hộp, nàng sợ lão Mặc tới áp giải Tề Diệc Bắc trở về Tấn.

Ai biết được, cũng không phải là không có khả năng.

Mặc Yến Thần và Tề Diệc Bắc trốn ở trong phòng to nhỏ cả ngày xong liền xoay người về nước, lúc gần đi còn ném lại Mặc Vĩ Thiên với vẻ mặt không tình nguyện.

Bởi vì không biết nội dung cụ thể của cuộc nói chuyện giữa bọn họ nên Lệ Trạch lại càng thêm khẳng định, Tề Diệc Bắc là một người nằm vùng! Một ý tưởng luôn luôn xoay quanh trong đầu lão dần dần hiện rõ lên,

rốt cuộc cũng không thể chờ đợi nữa, bây giờ chính là lúc nên hành động rồi.

135. Chương 134: Lễ Vật Đẳng Cơ Không Thuần Khiết

Phó Du Nhiên tất nhiên là không biết ý định trong lòng Lệ lão đầu, hiện tại nàng đang rất lo lắng.

Tân hoàng đẳng cơ là chuyện lớn, chờ mọi người đều chúc mừng xong thì thời gian cũng đã qua hơn nửa tháng, mà tâm trạng của Phó Du Nhiên vẫn luôn luôn thấp thỏm không chỉ là vì Mặc Yến Thần đến đây, mà còn vì chiến sự nơi tiền phương.

Hiện tại thì lão Mặc đi rồi, nói đến chuyện này thì tâm trạng của nàng đã buông xuống một nửa, nhưng nửa còn lại càng ngày càng leo cao.

Không biết có phải Bách Lâm Giang cũng đi theo ăn mừng hay không mà đã nhiều ngày trôi qua nhưng thái độ lại có thể im lặng khác thường, một chút động tĩnh cũng không có.

Hắn là sự bình yên trước cơn bão táp, chẳng lẽ là đại chiến hết sức căng thẳng?

Vì thế cứ lo lắng như vậy hơn nửa tháng, lo lắng rất nhiều công thêm cảm thán việc làm Hoàng đế thực không là cái nghề nghiệp dễ làm, mỗi ngày đi sớm về tối, nghiệp vụ nhiều đến mức làm không xuể, hại nàng muốn tiến hành hoạt động tập thể dục trên giường cũng không có thời gian, khiến cho Tề nam hầu hàng đêm cao hứng mà đến, thất vọng mà ngủ, thâm quầng nơi mắt càng ngày càng nghiêm trọng, lại nói tổng quản thái giám Lý Tẩn Trung thật sự là không uống phí cái tên của mình, thật sự rất tận trung, hắn tìm đến một ít phương pháp dưỡng nhan chuyên trị thâm quầng mắt giao cho Tề Diệc Bắc, chỉ sợ Tề Diệc Bắc mất đi sự sủng ái. Đương nhiên trong đó cũng có tư tâm của Lý Tẩn Trung, ở trong cung như thế nào cũng phải tìm kiếm một người cấp trên mà dựa vào, cái gọi là cây càng cao thì bóng càng lớn, hiện ở hậu cung chỉ có một người “Sủng hầu”, đương nhiên Lý Tẩn Trung phải hầu hạ tốt.

Điều này khiến Tề Diệc Bắc không chỉ đen vành mắt mà mặt cũng đen.

Sau khi Phó Du Nhiên biết được thì vừa đau lòng lại vừa lo lắng, lo lắng Tề Diệc Bắc lại chạy về Đại Tấn-Mặc Yến Thần tới nơi này là mang theo lời dặn của Chiêu Thái đế, trước khi nước Sở yên ổn thì vị trí Thái tử Đại Tấn vẫn sẽ giữ lại cho hắn, nói cách khác, tương lai nước Sở bình loạn thành công, Tề Diệc Bắc sẽ phải làm quyết định cuối cùng. Quyết định là đi hay ở lại.

Vì thế Phó Du Nhiên liền thương lượng cùng Lệ Trạch xem có thể để Tề Diệc Bắc làm một công việc nhỏ hay không, năng lực của lão Tề đương nhiên sẽ không hề kém cỏi.

Lúc này Lệ Trạch liền nói ra ý tưởng trong lòng mình, điều này khiến Phó Du Nhiên phát hoảng.

Sau khi hạ triều, Phó Du Nhiên liền mang dienaarleequydoon theo khối Tử tinh “Sở Từ” trở về cung Bạch Đế, dọc theo đường đi vẫn luôn ở trong trạng thái dờ dẫm.

Tề Diệc Bắc đã thu được tin tức nên đã sớm chờ ở trong cung, hai người cân nhắc hồi lâu cũng không nghĩ ra Lệ lão đầu đến cùng là uống nhằm thuốc gì mà đột nhiên đồng ý đem “Sở Từ” giao cho Tề Diệc Bắc, điều này chính là là gián tiếp thừa nhận thân phận hợp pháp của Tề Diệc Bắc.

Mà càng làm cho người ta giật mình vẫn còn ở phía sau, mấy ngày sau Phó Du Nhiên lại nhận được một quyển tấu chương liên danh, tất cả thần tử đều có tên trong quyển tấu chương, tấu thỉnh phong Tề Diệc Bắc làm Hoàng phu Đại Sở.

Đây rõ ràng chính là chủ ý của Lệ Trạch. Đứng nhìn Phó Du Nhiên hiện nay đội cái danh hiệu Hoàng đế mà làm, bởi quan trọng là nàng biết làm cái gì? Để cho nàng nhúng tay vào cũng phải trước ánh chày phân lượng của bản thân nàng, cho nên đại bộ phận chuyện quan trọng của quốc gia vẫn do Lệ Trạch làm chủ. Phó Du Nhiên chỉ phụ trách viết viết chữ, đóng con dấu.

Nhưng có được cơ hội này thì Phó Du Nhiên dienaanleequuydoon đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Vì thế sau khi Nữ hoàng Thành Bình đăng cơ không bao lâu liền muốn thành thân, có điều... Nàng đến cùng là sẽ làm cái gì sắp tới vậy? Không đánh giặc sao?

Lệ Trạch hiển nhiên cũng lo lắng đến vấn đề dân chúng nhìn nhận, dù sao hiện ở tiền tuyến căng thẳng, không nên lo nhiều làm nhiều, vì thế lên tìm Tề Diệc Bắc, chân thành nói lời xin lỗi, “Trước hết ngài cứ đánh cái danh hào đi đã, còn chuyện đại hôn thì chờ quốc gia yên ổn rồi lại làm.”

Đối với cách làm của Lệ Trạch, Tề Diệc Bắc đại khái cũng minh bạch được một ít. Dù sao phía sau hắn là toàn bộ Đại Tấn nên Lệ Trạch cũng phải phòng ngừa một chút, lại còn phải lo lắng đến cảm thụ của Chiêu Thái đế nữa, quá coi thường hắn thì người làm phụ thân sẽ đau lòng cho con trai của mình.

Vì thế Tề Diệc Bắc trở thành Hoàng phu được điều động nội bộ, có danh phận rồi sẽ không thể tiếp tục ở tại cung Bạch Đế nữa, phải chuyển đến tẩm cung cung Phượng Minh của các đời Hoàng hậu. Đây đại khái chính là mục đích khác của Lệ lão đầu phải không? Để cho hai người bảo trì một khoảng cách nhất định? Ừm, coi như lão làm đúng đi.

Mà phiền toái còn ở phía sau.

Không phải nói sau khi đăng cơ sẽ thành danh chính ngôn thuận rồi. Sẽ có khủng long (Ở đây ý nói sau khi Phó Du Nhiên đăng cơ sẽ làm tăng ý chí chiến đấu của dân Sở, mọi người sẽ vì vậy mà đầu quân nhiều hơn) đến giúp đỡ đánh giặc sao? Phó Du Nhiên đăng cơ hơn nửa tháng, đừng nói khủng long, ngay cả con chó cũng không thấy một móng, dienaanleequuydoon chẳng lẽ là sức kêu gọi của nàng rất thấp? Mỗi ngày vào triều thấy mấy lão đầu râu bạc suy sụp nhàu nhĩ mặt mày càng ngày càng nhiều, Phó Du Nhiên cũng bắt đầu thấy sốt ruột.

Kỳ thực trừ bỏ những lão tướng ở ngoài vẫn còn có thể đánh, thì còn có Trì Tướng quân do Chiêu Thái đế phái tới hiệp chiến (giúp đỡ chiến đấu), nhưng Lệ Hải lại nói chuyện này dù sao cũng là chuyện của nước Sở, việc lãnh binh không thể để ột “Người ngoại quốc” đảm nhiệm được, cho nên liền từ trong nhóm lão đầu bầu ra một người, miễn cưỡng chọn một người không quá già làm Thượng tướng quân, Cốt ca vốn là thân thị vệ cũng được phát quang lên nhậm chức Phó tướng quân, còn Trì Tướng quân thì hiệp chiến.

Bên ta đã làm tốt công tác chuẩn bị chiến đấu, nhưng phe địch Bách Lâm Giang vẫn không nhúc nhích gì. Người ta không sốt ruột không nóng nảy.

Hắn không nhúc nhích nhưng có người lại rục rịch không chịu ngồi yên, ở biên giới phía tây nước Sở có một tiểu quốc là thuộc địa của nước Sở, gọi là Thiên La, đừng nhìn nước người ta nhỏ bé mà khinh thường, nước Thiên La rất giàu có, nhưng cũng rất sợ nước Sở, vì đã là thuộc địa nên mặc kệ nói như thế nào đi nữa thì Tân hoàng nước Sở đăng cơ thì nước của họ cũng phải có ý chúc mừng, vì thế trong một ngày thượng triều Lệ Trạch liền bẩm báo với Phó Du Nhiên rằng lễ vật của nước Thiên La đã được đưa tới trong cung Bạch Đế, thỉnh bệ hạ đúng hạn kiểm tra và nhận.. vân ...Vân.

Sau khi Phó Du Nhiên hạ triều cũng không về cung Bạch Đế mà đi đến cung Phượng Minh tìm Tề Diệc Bắc, hiện tại là thời kì nhạy cảm nên đương nhiên phải chiếu cố cảm thụ của lão Tề, nam nhân có đôi khi cũng rất miễn cưỡng.

Nhưng nàng lại chụp huyệt, nghe nói là bị Lệ Hải kéo ra ngoài phẩm thi luận vẽ rồi.

Trước đó cũng không nghe Lệ Trạch nhắc tới, Phó Du Nhiên mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Chờ trở lại cung Bạch Đế, trừ bỏ Lý Tấn Trung cùng Tiểu An Tử lúc nào cũng theo bên người nàng–Tiểu An Tử đã sửa lại quốc tịch, hiện tại hắn chính là tổng quản thái giám đương nhiệm của cung Bạch Đế Đại Sở. Thấy trừ hai người bọn họ ra thì cũng không có cung nhân nào khác.

Phó Du Nhiên càng cảm thấy không ổn, Lý Tấn Trung mời Phó Du Nhiên đi nhìn lễ vật của nước Thiên La, hắn đi tới trong Thiên Điện thì dừng lại mời Phó Du Nhiên tự mình đi vào, Tiểu An Tử có ý đồ đi theo nhưng bị thất bại.

Lễ vật gì mà thần bí như vậy?

Phó Du Nhiên không hiểu ra sao đẩy cửa điện Thiên Điện ra, vừa đi chưa được mấy bước liền ngửi được một loại mùi hương ngọt ngào, hít vào thật sâu cho người ta cả người nhẹ bồng.

Lại đi vào bên trong liền nhìn thấy cánh cửa Thiên Điện bên tây các khe khép hờ, trên tay nắm cửa có một dây lụa đỏ thắm, rất giống sợi dây buộc nơ trên hộp quà tặng.

Chuyện này thật mới lạ, chẳng lẽ là đưa một phòng châu báu hoàng kim cho nàng?

Vừa nghĩ tới khả năng này thì đáy lòng Phó Du Nhiên liền bị một cái cơ quan nào đấy làm cho xúc động, hai mắt thoáng cái biến thành đèn pha sáng chói, nàng nhịn xuống kích động trong lòng, không chút do dự kéo sợi dây lụa đỏ ra.

Vừa đẩy cửa ra liền cảm nhận hương thơm trong phòng càng toát ra ngào ngạt, không biết có phải là ảo giác hay không mà cứ có cảm giác làm cho người ta có chút nóng bức, Phó Du Nhiên kéo kéo cổ áo, lại nghe được thanh âm bực bực của sợi dây thì phát hoảng, sẽ không đưa loại chim quý hiếm gì cho nàng chứ? Nàng cũng chưa từng nghiên cứu qua cái này.

Đưa tay vén rèm châu thủy tinh lên, tiếng thủy tinh va chạm phát ra âm thanh thanh thúy dễ nghe, bên kia là một không gian màu hồng nhạt, màu hồng mờ mờ ảo ảo ấm áp mà ái muội, trên đất không biết trải cái gì, phản xạ ra sáng bóng như tơ lụa, Phó Du Nhiên hơi do dự, cuối cùng cũng không nỡ giẫm lên mà đi liền dứt khoát thoát giày, tò mò đi vào.

“A – a – ! ! ! !” Âm thanh cao vút mang theo cảm thán!

Phó Du Nhiên không tin bản thân lại có thể phát ra trợ từ cảm thán tiêu chuẩn như vậy, nàng thật sự bị tình cảnh trước mắt dọa sợ đến ngây người, lòng tơ trên người dựng thẳng lên, xua tan sự nóng bức trên toàn thân.

Không có châu báu, không có hoàng kim, cũng không trân thú gì cả, chỉ có một phòng tràn đầy... Người!

Không sai, chính là người, nam nhân - - một đám nam nhân không mặc quần áo! (Phương: Tui mém phun nước ra ngoài khi edit đến đoạn này, chết mất!)

Phó Du Nhiên suýt nữa thì hộc máu ngay tại hiện trường.

Trong không gian mang mùi hương ấm áp ngọt ngào, có mấy nam tử hoặc đứng hoặc ngồi hoặc nằm trong những tư thế khác nhau, có đẹp trai, có ấm áp như ánh mặt trời, có tuấn mỹ, có cuồng dã, có cả mặt không biểu cảm... Muốn có loại hình gì thì sẽ có loại hình đó, hết thấy ba điểm đều lộ ra hết, mơ màng vô hạn.

Đây... Chính là lễ vật của nước Thiên La? Trên trán Phó Du Nhiên hình như có gân xanh tuôn ra, trách không được Lệ Hải muốn tìm lão Tề đi phẩm thi luận họa, nếu hắn không ra khỏi cung thì chắc có lẽ đã tức chết rồi.

“Nữ vương của ta.” Một người nam nhân trông có vẻ là người đứng đầu đi đến trước mặt Phó Du Nhiên, khuôn mặt tuấn lãng, dáng người cao ngất, tỉ lệ hoàn mỹ. Ngay cả tiếng nói cũng có một loại loại từ tính khác, “Thỉnh tiếp nhận kính ý đến từ Thiên La.”

Phó Du Nhiên chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, nhồi máu quá độ, xấu hổ quay đầu đi chỗ khác nhưng lại phát hiện mặc kệ nhìn về phía nào cũng đều không thoát khỏi thể công của loa nam, đây là, chưa kịp định thần thì người đứng đầu kia đã quỳ xuống đất, cúi người hôn lên lưng bàn chân Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên liền phát hoảng, không đợi nàng lui về phía sau lại có thêm mấy người ở gần đó lôi kéo tay của Phó Du Nhiên, theo ngón tay nàng tình tế hôn lên, Phó Du Nhiên chỉ cảm thấy giống như có mấy trăm con sâu lông rơi xuống người, da gà nổi lên so bánh mỳ nhân thịt còn lớn hơn.

“Các người mẹ nó chứ!” Phó Du Nhiên vừa nhắc chân đá ngã lộn cái tên loa nam đang quỳ ở trước chân mình ra. Tất cả các loa nam có mặt đều đồng thời kinh hoảng, hết thấy quỳ xuống dập đầu.

Toàn là những cái lưng trơn bóng cùng mấy cái mông căng đầy, Phó Du Nhiên đại khái nhìn một vòng. Có khoảng mười bảy mười tám người, nhiều cái mông như vậy dẫu lên ngay trước mắt cũng không phải là cảnh tượng đẹp để gì, nàng bóp bóp nắm tay thật chặt rồi xoay người rời đi. Nàng phải đi tìm Lệ Trạch để khỏi

binh vẫn tội mới được, còn có cái nước Thiên La gì đó nữa, đưa cái lễ vật quái quỷ gì vậy không biết? Dám đưa một đồng lỏa nam cho nàng, cho rằng nàng chưa thỏa mãn dục vọng sao?

Chân còn chưa bước được mấy bước thì eo nhỏ đã bị một cánh tay tinh trắng cuốn lấy, một hơi thở ấm áp thổi vào lỗ tai Phó Du Nhiên. “Bệ hạ không vừa lòng chúng thần sao?”

Chỉ cần tưởng tượng có một tên lỏa nam đang dán vào sau lưng mình thì Phó Du đã cảm thấy buồn nôn, nhìn cũng không thèm nhìn liền xoay tay lại đánh ra một quyền, theo một tiếng kêu đau đớn truyền đến thì cẳng chân Phó Du Nhiên lại bị người ta ôm lấy, “Bệ hạ...”

Người nọ ngẩng đầu lên, dưới mái tóc đen rối tung hé ra một dung nhan tuấn tú hơi tái nhợt. Trong ánh mắt giống như một hồ nước trong, chợt lóe chợt lóe nhìn Phó Du Nhiên.

“Cho dù các ngươi có là mỹ nhân thì một người ta cũng không cần, mua, màn trướng!” Phó Du Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, một cước đá bay hắn.

“Nữ vương tỷ tỷ.” Một âm thanh khiếp sợ truyền đến, Phó Du Nhiên nghe tiếng nhìn lại, khi nhìn thấy thì càng tức giận đến sôi gan! Tên nam... hài kia phỏng chừng cũng mới mười ba mười bốn tuổi, trên khuôn mặt còn mang theo nét ngây thơ của trẻ con.

Phó Du Nhiên tức cực cũng phát điên lên, quay đầu lại đối mặt với nguyên một phòng lỏa nam, hét lớn: “Đều đứng lên hết đi!”

Tất cả mọi người đều bị dọa không nhẹ, thật không hổ là Nữ vương đại nhân, lại muốn một mình chiến đấu với chừng này người. (Phương: tui cười chết mất)

Tất cả lỏa nam đều nhìn về phía người nam nhân đứng đầu kia, tên lỏa nam đứng đầu thấy vậy liền đứng lên, phía dưới cư nhiên cũng... Đứng lên theo, xem ra Phó Du Nhiên quả thật chính là hợp khẩu vị của hắn rồi.

Phó Du Nhiên tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, giận quát một tiếng, “Xem chiêu! Phục Hổ La Hán Quyền!”

...

Trong điện đại chiến say sưa, Tiểu An Tử nghe trong điện bất chợt truyền đến kêu thảm thiết cùng tiếng kêu rên rên vô cùng lo lắng, vài lần muốn vào xem thì đều bị Lý Tẩn Trung ngăn lại, Lý Tẩn Trung thật sự là vô cùng bội phục vị Nữ hoàng tân nhiệm này, vốn ý định ban đầu là để nàng chọn một người mang về tẩm cung của mình, không nghĩ tới liền khẩn cấp bắt đầu ngay tại chỗ, còn chơi đùa đến thảm thiết như vậy, xem ra là phải nhanh chóng phân phó Ngự Thiện Phòng chuẩn bị cho Nữ hoàng một bàn được thiện để bổ khí mới được.

Nghe thanh âm trong điện càng ngày càng không đúng, Tiểu An Tử thật sự rất muốn vào xem một chút. Mà nhìn thần sắc Lý Tẩn Trung kia, hắn càng thêm khẳng định bên trong không có chuyện tốt gì, bên trong điện thường thường truyền ra thanh âm của nam nhân - - Tuy rằng Tiểu An Tử đã sửa lại quốc tịch nhưng vẫn đứng ở phía của Tề Diệc Bắc, cho nên hắn muốn đi vào tìm tòi kết quả.

Thấy Tiểu An Tử muốn vào, Lý Tẩn Trung liền ngăn đón, đang lúc hai người lôi lôi kéo kéo liền nghe thấy tiếng “Loảng xoảng”, một vật thể có màu da đập bể cửa sổ Thiên Điện bay ra ngoài.

Một, hai, ba bốn năm vật thể như vậy... Vèo vèo vèo vèo, trong nháy mắt bay ra bảy tám cái, cùng với sự tiếp đất là tiếng rên rỉ vang vọng.

Tất cả đều là lỏa nam.

Tiểu An Tử đã sợ ngây người, đương nhiên, Lý Tẩn Trung cũng ngây người, có phải cuộc chiến quá kịch liệt rồi không?

Phó Du Nhiên mang khuôn mặt dữ tợn xuất hiện tại phía trước cửa sổ. Nàng nhấn người một cái nhảy bật ra, nhìn lỏa nam bị đánh bay ra ngoài, lại quay đầu nhìn nhìn, thở hổn hển giận dữ hét: “Còn có ai dám lên nữa không?”

Một mảnh yên tĩnh, ngay cả tiếng rên rỉ cũng đều nhịn xuống, đây chính là cộp me, thực sự quá đáng sợ.

Phó Du Nhiên mang theo đầy người sát khí đi đến trước mặt Lý Tẩn Trung, trừng mắt nhìn hấn hơn nửa ngày, ở ngay tại thời điểm chân hấn sắp nhũn ra liền lớn tiếng nói: “Ta muốn xuất cung! Đi tìm cái Lệ lão đầu kia! Mau!”

Lệ lão đầu... Lý Tẩn Trung suy đoán, chắc là người được tôn kính nhất nước Sở- Lệ đại tể tướng đúng không?

136. Chương 135: Bắt Đầu Chiến Đấu

Edit: Ha Phuong

Cho dù có tận lực xem nhẹ thì mấy lão già tri độn trên triều vẫn phát hiện ra không khí giữa Phó Nữ hoàng tôn kính của bọn họ cùng Lệ Đại Tướng quốc là áp suất thấp.

Phó Du Nhiên rất tức giận, hậu quả... Đường như rất nghiêm trọng.

Không chỉ là vì Lệ Trạch tiền trăm hậu tấu khiến nàng suýt chút nữa thất thân với cái đám lỏa nam không nói, càng bởi vì Lệ Hải tìm Tề Diệc Bắc đi phẩm thi luận họa lại còn tìm thêm hai cô nương xinh đẹp đi theo, còn vác thêm cái danh hiệu tài nữ nữa chứ. Ngày hôm qua lúc nàng đánh ra đến cửa liền trông thấy hai cô nàng tài nữ kia dính sát vào người Tề Diệc Bắc, gần thành bánh thịt luôn.

Có loại tài nữ như vậy sao? Cho nên nàng rất tức giận!

Sau khi Tề Diệc Bắc biết được sự tình cũng vô cùng tức giận, hấn cuối cùng cũng hiểu ra được Lệ lão đầu dụng tâm hiểm ác rồi. Đầu tiên là cho hấn một cái danh hào để trấn an, sau đó lại dùng đoàn thể mỹ nam kế để ly gián tình cảm giữa hấn và Phó Du Nhiên, thậm chí còn có ý ác độc để hấn vi phạm nguyên tắc. Cũng may hấn ngồi đó mà trong lòng vẫn không loạn, đối với người ngã vào lòng vẫn giả vờ như không thấy mới không có thất thân.

Tức nhất là Lệ Trạch không chỉ không chịu nhận rằng mình cố tình muốn phá hỏng tình cảm của bọn họ, mà còn đồng dạng nói rằng lão chỉ là làm hoạt động ngoại giao bình thường, cũng ở thời điểm Phó Du Nhiên đưa ra vấn đề trục xuất mấy người kia thì lão kiên quyết giữ vững lập trường – không thể làm tổn hại tình cảm giữa hai nước nên không thể trục xuất, cũng không thể lưu đây.

Phó Du Nhiên liền hỏi: “Vậy mấy tên lỏa nam kia phải làm thế nào? Nếu không thì ông nhận lấy đi? Giờ mấy chuyện nam nhân với nhau cũng không phải là chuyện gì lớn.”

Lệ lão đầu dù sao cũng là người từng trải nên hoàn toàn không có đỏ mặt, không nhanh không chậm trả lời, “Cụ thể làm quan thanh liêm, nuôi không nổi mấy vị thập bát la hấn này.”

Thập Bát La Hấn chính là tên gọi đám lỏa nam kia. Không biết mấy hòa thượng trong miếu nghe thấy có phải sẽ học máu bỏ mình hay không.

Nói ra thì Lệ Trạch cũng không dự đoán được phu thê hai người này lại có định lực cao như vậy, mỹ nhân- mỹ nam kế đều song song thất bại. Xem ra phải nghĩ đến chiêu số khác thôi.

Có điều trước đó vẫn nên nói chuyện an bang định quốc đã. Bách Lâm Giang nhiều ngày như vậy cũng không có động tĩnh gì nên thần kinh của Lệ Trạch cũng lơ lửng, cho nên mới có thể có thời gian làm mấy chuyện rảnh rỗi kia. Nhiều năm kinh nghiệm nói cho lão biết, càng là như vậy thì sắc xuất có chuyện phát sinh càng cao, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Có điều chuyện này nếu truyền ra ngoài vẫn không dễ nghe gì, sẽ tổn hại thanh danh Hoàng thất nước Sở – mặc dù lúc Phò mã nhiều loạn thì thanh danh Hoàng thất nước Sở đã sớm bị đánh mất không còn một chút.

Thập Bát La Hấn kia cuối cùng cũng không bị tổng xuất khỏi hoàng cung, Phó Du Nhiên tìm cho bọn hấn một địa điểm để sinh hoạt, chờ thêm chút thời gian để ọi chuyện lắng xuống sẽ đưa từng nhóm bọn hấn xuất cung.

Tề Diệc Bắc mãnh liệt yêu cầu chuyển đến cung Bạch Đế để ở, trên vấn đề này thì Phó Du Nhiên cũng áp dụng thái độ rất cương quyết. Không biết Lệ lão đầu có phải chột dạ hay không mà cũng không có ngăn trở. Vốn là vậy mà. Ở trên triều đình Phó Du Nhiên không thể làm chủ, nhưng ở trong hậu cung còn không có tiếng nói sao?

Vì thế vợ chồng son lại ân ái ở cùng với nhau. Phó Du Nhiên vẫn rất bận bịu, Tề Diệc Bắc thì vẫn rảnh rỗi. Trừ bỏ chuyện ngày đó ra thì không có chỗ nào không tốt cả.

Sự tình phát sinh ngay thời điểm Phó Du Nhiên đăng cơ sau một tháng, Bách Lâm Giang rốt cục cũng có hành động.

Không phải là khai chiến. Mà là phái sứ giả đến cầu hòa.

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, nhất là Phó Du Nhiên. Chẳng lẽ chỉ trông vào “Thiên uy” của nàng mà Bách Lâm Giang đã sợ tới mức cầu hòa sao?

Nhưng sự tình hiển nhiên không hề đơn giản như vậy.

Cũng không biết ai đã đưa xuống quy củ giảng nghĩa khí trên chiến trường, hai nước giao chiến thì không được chém sứ giả. Đương nhiên, hiện tại không tính là hai nước, chỉ là mâu thuẫn bên trong một nước, như vậy thì người cùng một nước lại càng phải nói đến nghĩa khí. Vì thế Sứ giả thuận lợi tiến vào Vân kinh, có điều lại cự tuyệt đối thoại với Lệ lão đầu, hẳn muốn gặp mặt Nữ hoàng để biểu đạt kính ý.

Đều là con dân Đại Sở, đóng cửa lại thì hết thấy đều nói chuyện được. Dù sao không đánh giặc đối nước Sở mà nói là trăm lợi mà không có một hại.

Vì thế liền sắp xếp cho Sứ giả gặp mặt Phó Du Nhiên. Vì sao nói chuyện tình không có đơn giản như vậy? Mọi người vốn cho là Bách Lâm Giang thấy Đại Tấn nhúng tay vào việc này nên sợ hãi mới đến cầu hòa. Ai ngờ lại không phải như vậy.

Cầu hòa sao? Không phải, hẳn đến cầu thân.

Cầu thân với Phó Du Nhiên.

Còn nói rất đĩnh đạc, cái gì mà ta là lão công của đường tử ngài, sau khi đường tử ngài qua đời thì chưa hề tái hôn, hiện tại ta cũng coi như có sức mạnh có năng lực, nhưng cũng không muốn chiến tranh, cho nên việc này sẽ khiến chúng ta thân càng thêm thân, tin tưởng con dân nước Sở cũng rất nguyện ý truyền lưu giai thoại này. Chỉ cần ngài đồng ý, ta sẽ không làm Thái Thượng hoàng nữa, làm Hoàng phu của ngài là được, ngài vẫn là Nữ hoàng, còn về phần đứa con nuôi của ta, bây giờ còn nhỏ nên cũng dễ gặt gẫm, tùy tiện phong một cái danh hiệu vương cho hẳn là được rồi.

Phó Du Nhiên mới trở lại bình thường từ trong đả kích của Thập Bát La Hán liền tiếp tục chịu thêm đả kích này. Trên đời này còn có ai vô sỉ hơn Bách Lâm Giang không? Một hẳn còn không biết xấu hổ là xuất thân từ người đọc sách, bắt trung bắt nghĩa kiêm đùa giỡn em vợ, sách thánh hiền của Bách gia đều để hẳn đọc vào trong bụng chó đi.

Sứ giả được phái tới chỉ ước sao mình có ba cái đầu, có lẽ đây là lần đầu đảm nhiệm nhiệm vụ trọng yếu như vậy nên rất kích động. Ở trên triều đình nói đến nước miếng tung bay, mở miệng một tiếng là vì Đại Sở suy nghĩ, hai tiếng là tạo phúc cho bá tánh, giống như chỉ cần Phó Du Nhiên đồng ý gả cho Bách Lâm Giang thì thiên hạ sẽ thống nhất, vũ trụ hòa bình.

Mấy cự thần trên triều đều phẫn nộ, lấy Lệ Trạch cầm đầu, một đám tức giận đến râu tóc đều dựng lên.

Mà ánh mắt của tên sứ giả kia có lẽ không được tốt lắm, bằng không làm sao không nhìn ra gương mặt Phó Du Nhiên đã đen hơn cả than? Hẳn vẫn còn dắc ý trôi chảy bịa chuyện, “Tương lai sinh thật nhiều Hoàng tử, từ đó Đại Sở long mạch phồn vinh, thịnh vượng phát đạt!”

Sợi dây được xưng là “Nhân nại” trong đầu Phó Du Nhiên cuối cùng đã không thể chống đỡ đứt cái phụt.

“Vả vào miệng cái tên bịa chuyện không biết xấu hổ kia cho ta!” Cuối cùng thì Phó Du Nhiên cũng hạ một mệnh lệnh chính thức từ lúc đăng cơ làm Nữ hoàng Đại Sở cho đến nay.

Trên thực tế, đám lão đầu kia sớm đã chờ không kịp, ngay khi Phó Du Nhiên chỉ phát ra một âm tiết “Vả...”, một cái liềm có một chiếc giày bay đến trước mặt tên sứ giả.

Kế tiếp là gậy gộc, mấy cái khăn dính nước miếng nước mũi của mấy lão đầu đều đưa tặng hết cho vị sứ giả làm kỷ niệm.

Mấy chục ông già đồng thời tre già măng mọc là cảnh tượng như thế nào? Phó Du Nhiên chỉ sợ cả đời cũng quên không được, mấy người tuổi trẻ tóc đen dưới thế vây công hung hãn của mấy lão đầu dần dần yên lặng, Phó Du Nhiên liền hét lớn một tiếng: “Dừng tay!”

Vì thế chúng lão đầu liền được đám cung nhân giúp trở về chỗ ngồi, một đám thở hổn hển, bị Bách Lâm Giang làm tức giận lâu như vậy, lúc này rốt cục cũng cầm lại chút lợi tức.

Lại nhìn tới vị sứ giả kia, quần áo bị xé nát bét, đã muốn hấp hối rồi.

Đáng thương, thật sự là đáng thương, Phó Du Nhiên nổi lên sự đồng tình, sai người tiễn hẩn xuất cung, “Hẩn cũng là thay người làm việc, chúng ta cũng đừng khó xử hẩn nữa.”

Chúng lão đầu âm âm đồng ý, một bên lên tiếng trả lời, một bên cảm thán bản thân thật sự là rất mẹ nó thiện lương quá rồi.

Xem ra trận này không đánh là không được rồi.

Hai bên giao chiến vốn là lấy sông Quân làm ranh giới, có điều lúc trước Bách Lâm Giang người đông thế mạnh nên đã vượt qua làn ranh, chiếm luôn mấy tòa thành trì. Đây cũng là một trong những nguyên nhân Lệ Trạch vội vã tìm Phó Du Nhiên về như vậy. Lúc này Thái Thượng hoàng Bách Lâm Giang cầu thân bất thành, then quá thành giận, quá mất mặt nên vì muốn tìm về mặt mũi liền dẫn đầu khởi xướng tiến công.

Tình huống cụ thể như thế nào thì Phó Du Nhiên thân ở kinh thành không biết được, chỉ nghe nói là vô cùng thảm thiết.

Lại nói, tuy rằng Bách Lâm Giang không biết xấu hổ nhưng vẫn có chút ít tài năng, nhất là khả năng chiêu dụ bộ hạ của hẩn, đúng là có mấy người có thể dẫn binh. Phó Du Nhiên bên này bởi vì mới gia nhập nên khí huyết sôi trào, cũng không sợ hẩn, hai bên mà đến khuấy đảo nhau thì chính là một chữ, bỏ!

Nếu chỉ là đánh giặc, tin tưởng Phó Du Nhiên một ngày nào đó sẽ thắng lợi, nhưng làm một người cầm quyền, chỉ có thể lo lắng đến vấn đề trước mắt.

Chính là sau khi hạ xuống mệnh lệnh “Đánh tên sứ giả vô si”, Lệ Trạch đã dần dần đem một ít quốc sự giao cho Phó Du Nhiên xử lý. Có điều ngày đó sau khi tiếp xúc với chính sự, tâm tình của Phó Du Nhiên càng ngày càng trầm trọng.

Thấy Phó Du Nhiên ngày càng mệt mỏi sa sút, Tề Diệc Bắc rất đau lòng.

Tâm tình Nữ Hoàng Bệ hạ không tốt, thân là Hoàng phu tự nhiên phải giúp Nữ hoàng phân ưu. Vì thế hẩn dẫn nàng đi đến giường, làm một chút vận động có lẽ tâm tình sẽ khá hơn.

Chiều này có lẽ là thuận lợi, cả người Phó Du Nhiên xụi lơ nằm trong lòng Tề Diệc Bắc, hai gò má đỏ hồng, biểu hiện ra dư vị say lòng người. Tề Diệc Bắc lau mồ hôi trên lưng Phó Du Nhiên rồi ôm nàng thật chặt, hai thân thể trần trụi gắt gao dán sát vào nhau, gần như có thể cảm nhận được tiếng tim đập của đối phương, làm cho người ta có cảm giác rất an toàn.

“Lão Tề.” Phó Du Nhiên im lặng hồi lâu mới nhẹ nhàng mở miệng.

Tề Diệc Bắc cúi đầu “Ừ” một tiếng, Phó Du Nhiên vui mặt vào gáy của Tề Diệc Bắc, hồi lâu mới nói: “Thì ra làm Hoàng đế thật sự rất mệt.”

Tề Diệc Bắc cười khẽ, “Mới có thể này thì tính là gì, tương lai còn mệt mỏi hơn đây.”

Phó Du Nhiên ngẩng đầu lên, “Đã thế vì sao nhiều người còn muốn làm Hoàng đế như vậy?”

Tề Diệc Bắc nghĩ nghĩ, “Nếu quả thật có cơ hội, hẩn là tuyệt đại đa số nam nhân đều muốn làm Hoàng đế.” Chính là động cơ khác nhau, có người chỉ vì hưởng lạc, còn có người muốn thỏa mãn khát vọng của bản thân.

“Vậy còn chàng?”

Tề Diệc Bắc nở nụ cười, “Ta cũng là nam nhân, đương nhiên cũng muốn.”

Phó Du Nhiên đột nhiên nổi lên một cơn chua xót, một lần nữa dựa vào trong ngực hắn, “Chàng muốn trở về Đại Tấn sao?”

“Muốn.” Tề Diệc Bắc ăn ngay nói thật, Phó Du Nhiên lui ở trong lòng hắn gật gật đầu, thủy chung không hề ngẩng đầu lên, Tề Diệc Bắc nâng mặt nàng lên, “Đó là quê hương của ta nên ta đương nhiên muốn trở về, cũng giống như trong thâm tâm của nàng muốn quay về nước Sở.”

“Chàng yên tâm.” Về mặt của Phó Du Nhiên kiên định dị thường, “Ta sẽ không để cho chàng đợi quá lâu.”

Tề Diệc Bắc nhéo nhéo chóp mũi của nàng, “Nữ vương của ta, chỉ cần tương lai nàng có thể ngẫu nhiên bớt chút thời gian cùng trở về với ta, ta đã rất vui vẻ rồi.”

Nhắc tới “Nữ vương”, Phó Du Nhiên lại thấy một mối, nặng nề mà than một tiếng, Tề Diệc Bắc gổi cánh tay sau đầu, nằm nghiêng nhìn nàng, “Hai bên sông Quân đều là nước Sở, dân chúng cũng là người Sở, Bách Lâm Giang tuy là loạn tặc nhưng đại bộ phận người của hắn đều là người Sở, người một nhà đánh người một nhà, không khác gì tự giết lẫn nhau.”

Một câu nói nhân tiện nói ra tâm sự của Phó Du Nhiên .

Tề Diệc Bắc lại nói: “Loạn thần tặc tử ngoan cố chống lại cũng không ngoài hai nguyên nhân: Thứ nhất là bởi vì lợi ích, thứ hai là không còn đường thối lui. Bách Lâm Giang chính là vì danh không chính ngôn không thuận cho nên mới nghĩ ra cách cầu thân với nàng, tin tưởng đã có một số lớn người hối hận nhưng không có đường quay đầu. Chúng ta có thể ra một cái lệnh triệu tập trong một thời gian nhất định, trong thời gian đó người nào quy hàng sẽ được miễn tội, cũng sẽ lấy chức vụ ban đầu để phục tùng; những kẻ không hàng sẽ bị luận tội chung với Bách Lâm Giang, liên lụy đến người nhà, tội liên đới cửu tộc.”

Tuy rằng “Hậu cung không được tham gia vào chính sự”, nhưng đối với Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên mà nói, tổ huấn này cũng không thích hợp. Tề Diệc Bắc dù sao cũng đã từng làm Thái tử, từ nhỏ đã được học tập cách thức trị quốc, so với Phó Du Nhiên hay lo lắng vợ vẫn không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Phó Du Nhiên cũng nắm được chủ ý, bởi vì lúc trước chuyện tình đột nhiên phát triển nên mấy phản tướng đó không kịp đem theo người nhà, vì vậy có rất nhiều thân nhân của phản thần còn đang ở kinh thành, đều bị quản thúc một cách chặt chẽ. Nhưng...

“Nếu như họ không chịu đầu hàng thì sao? Chẳng lẽ chúng ta thật sự phải giết nhóm người nhà của bọn họ sao?”

Tề Diệc Bắc lắc đầu, “Nếu thực sự làm như vậy thì nhân tâm của chúng ta sẽ mất hết, cho nên chỉ cần đưa ra khẩu hiệu, có thể âm thầm liên hệ với mấy người có ý đồ quy hàng, chỉ cần có người thứ nhất, liền không lo không có người thứ hai người thứ ba, đến lúc đó Bách Lâm Giang bị lòng người xa cách, tự nhiên hắn cũng chống đỡ không nổi nữa.”

Tâm trạng của Phó Du Nhiên cuối cùng cũng buông lỏng không ít, xem ra Tề Diệc Bắc cũng có chuyện làm rồi, đó là quân sự quật mo.

Trên thực tế Lệ Trạch cũng không muốn cứ đánh bừa như vậy, điều này sẽ làm cho quốc lực Đại Sở trở nên vô ích, cho nên khi Phó Du Nhiên nhắc tới chuyện này với lão, hai người liền lập tức ăn nhịp với nhau.

Đồng thời Lệ lão đầu cũng thật vui mừng, Nữ hoàng đệ hạ không phải chỉ có hình thức suông không thôi, mà còn phải đau lòng cho con dân Đại Sở.

Ngay lúc mọi người đang hừng hực triển khai thế lực thì Tề Diệc Bắc lại có hành động mới, hắn thỉnh cầu được xuất chiến.

Điều này khiến Phó Du Nhiên sợ nhẹ mức, cho dù có muốn được thần dân nước Sở tán thành thì cũng không cần sử dụng phương thức chết người như vậy chứ, Lệ Trạch cũng thể hiện ra sự quan tâm của mình, khuyên Tề Diệc Bắc không nên mạo hiểm. Lúc này lão là thật tâm, nơi đó là chiến trường, nếu Tề Diệc Bắc có chuyện gì xảy ra thì sự tình cũng sẽ không đơn giản nữa.

Nhưng Tề Diệc Bắc vô cùng kiên quyết, nói đây chính là kế hoạch hay nhất, nếu vào thời điểm này bắt giữ Bách Lâm Giang thì còn nhóm người của hắn còn không đầu hàng sao?

Nhóm lão thần trên triều đều bị Tề Diệc Bắc làm cho chấn động, Hoàng phu có khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ như một cô nương này lại muốn tự tay bắt giữ Bách Lâm Giang.

137. Chương 136: Phu Thê Đồng Tâm

“Ta cũng phải đi.”

“Không được.” Tề Diệc Bắc nói mà không quay đầu lại.

Hắn đợi hồi lâu mà phía sau cũng không có động tĩnh gì bèn quay đầu lại, thấy Phó Du Nhiên đang kéo rương quần áo ra, trái phải lật tới lật lui.

Chỉ biết nàng không dễ dàng buông tha như vậy, Tề Diệc Bắc bèn đi đến phía sau Phó Du Nhiên, ôm thật chặt eo nhỏ của nàng hỏi: “Làm gì vậy?”

“Thu thập quần áo.” Phó Du Nhiên đưa tay lôi Tề Diệc qua một bên, “Tránh ra, đừng cản trở ta.” Xong vừa bận rộn vừa hô to, “Tiểu An Tử.”

Tiểu An Tử lặng yên không một tiếng động xuất hiện ngay trước cửa tấm điện, “Bệ hạ.”

Tay của Phó Du Nhiên chỉ chỉ loạn xạ trong không trung, “Người có nhớ lúc ở Đại Tấn có giúp ta sửa một bộ nam trang không?”

Tiểu An Tử gật gật đầu, Phó Du Nhiên ném ra một kiện trường bào của Tề Diệc Bắc, “Chiều theo cái này sửa cho ta một bộ.”

Tiểu An Tử tiếp nhận quần áo rồi nhìn Phó Du Nhiên, lại nhìn qua Tề Diệc Bắc xong xong gãi gãi đầu đi ra ngoài. Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên nhìn nhau nửa ngày, cuối cùng hắn bắt đắc dĩ thở dài, “Nàng là một nữ nhân, lên chiến trường làm sao được?”

Lửa giận của Phó Du Nhiên bỗng chốc “Vọt lên”, ném vật gì đó trong tay thẳng tới trước mặt Tề Diệc Bắc, “Chàng cũng biết đó là chiến trường sao? Vì sao không chịu nói sớm cho ta biết quyết định này của chàng?”

Tề Diệc Bắc kéo nàng đến bên cạnh, “Cái này thì khác, quan trọng là nếu ta thắng trận trở về thì coi như đó là công lao với Sở, Lệ Trạch cũng sẽ không nghĩ cách tìm nam nhân khác cho nàng nữa.”

Phó Du Nhiên chu chu miệng, tiến vào trong lòng hắn cọ cọ, “Cho nên ta càng muốn đi cùng với chàng, bằng không mấy tháng chàng không có ở đây, ta bị người ta thừa dịp làm khó thì làm sao bây giờ? Lệ Trạch chắc chắn không dễ dàng buông tha cho ý niệm của mình đâu.”

Vấn đề này đáng giá để coi trọng, Tề Diệc Bắc một tay chống má, khuỷu tay gác trên mép bàn, tay kia thì kéo Phó Du Nhiên ngồi lên đùi mình, suy nghĩ hồi lâu mới gật đầu nói: “Đúng là chưa nghĩ đến điểm này.”

Phó Du Nhiên lập tức sốc lại tinh thần, nắm lấy cổ Tề Diệc Bắc, “Đúng không? Cho nên ta phải đi theo.”

Tề Diệc Bắc ngấm khuôn mặt nhỏ nhắn gần trong gang tấc, ánh mắt dừng lại trên đôi môi đỏ mọng của Phó Du Nhiên, nhịn không được liền hôn trộm một cái, xong mới hơi chút buồn rầu mà nói: “Lệ Trạch lão đầu kia sẽ không đồng ý đâu.”

Phó Du Nhiên rụt cả người vào trong lòng Tề Diệc Bắc, cái miệng nhỏ còn không ngừng xe dịch, “Mặc kệ, ta muốn đi, chúng ta phải suy nghĩ biện pháp.”

Tề Diệc Bắc giữ chặt cái eo của nàng, tức giận nói: “Đừng cọ nữa, châm lửa rồi đây này.”

Phó Du Nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo như ngọn suối, vươn đầu lưỡi liếm liếm cánh môi, “Có muốn... Dập tắt lửa không?”

Tề Diệc Bắc cười như không cười nhìn nàng, “Nàng đang dụ dỗ ta.”

Phó Du Nhiên không nói gì, đưa tay dờn đến trên cổ áo, tự tay đẩy ra lớp áo của mình, một cái, hai cái...Lộ ra một mảnh da thịt trắng như tuyết.

Tề Diệc Bắc càng như bị lửa thiêu đốt, hai tay ôm lấy Phó Du Nhiên. Đi đến bên giường trực tiếp ném nàng xuống, không đợi Phó Du Nhiên kêu đau đã đè người lên, một đường hôn xuống theo cổ áo mở rộng, nghe thấy Phó Du Nhiên khó chịu rên lên, bàn tay to của hắn lặng lẽ trượt xuống dò xét nơi u cổ thần bí kia.

Hương vị của thân thể tuyết trắng này, mặc kệ Tề Diệc Bắc muốn bao nhiêu lần cũng đều sẽ không ngấy.

Nhưng ngay ở thời điểm máu chốt thì Phó Du Nhiên đột nhiên bắt lấy tay của Tề Diệc Bắc, không để hắn tiếp tục nữa.

Tề Diệc Bắc không hiểu nhú nhú mày, dục hỏa dưới thân khiến khuôn mặt tuần tú của hắn hơi có chút vẩn vơ.

Dục hỏa trong lòng cũng khiến hai gò má Phó Du Nhiên đỏ bừng, nàng thở khê nói: “Chàng sẽ đưa ta đi đúng không? Thuyết phục Lệ Trạch, đưa ta đến nơi chàng muốn đi.”

Tề Diệc Bắc thoáng do dự, dù sao nơi đó cũng không phải là một nơi an toàn.

Phó Du Nhiên thấy Tề Diệc Bắc trầm ngâm không nói liền uốn người, cọ xát bộ vị mẫn cảm của hắn, Tề Diệc Bắc khó khăn thở ra, trầm giọng nói: “Không được, đây là nàng đang lấy sắc dụ ta, tuyệt đối không được.”

Phó Du Nhiên lả chã chực khóc, lôi kéo tay Tề Diệc Bắc đặt lên khối mềm mại trước ngực mình, “Nếu ta ở lại, nơi này...” Lại lôi kéo tay hắn hướng xuống phía dưới, cuối cùng dừng ở nơi khiến người ta e thẹn kia, “Còn có nơi này, sẽ thuộc về người khác mất.”

Đôi đồng tử của Tề Diệc Bắc co lại, híp mắt nhìn tiểu nữ tử dưới thân đang dùng trong sạch của bản thân để uy hiếp hắn, “Nàng dám.” Âm thanh trầm xuống, đè nén một chút tức giận.

Phó Du Nhiên cứ như vậy mà nhìn Tề Diệc Bắc, “Đưa ta đi cùng.” Nói xong nàng dạng chân bò lên eo Tề Diệc Bắc.

Tề Diệc Bắc sắp bị nàng tra tấn đến điên rồi, nhanh chóng thẳng tiến đến nơi mềm mại kia, Phó Du Nhiên hơi khó chịu hừ một tiếng, Tề Diệc Bắc lại không hề ôn nhu giống như trước đây đối với nàng, thậm chí có chút thô lỗ như muốn xung phong liều chết, nàng sẽ thuộc về kẻ khác sao? Ý niệm này chỉ thoáng qua trong đầu thì tim của hắn đã ghen tị đến muốn vỡ ra.

Trong mắt Phó Du Nhiên xẹt qua chút ý cười vì đạt được mục đích, cái tên Tề Diệc Bắc này bất kể như thế nào cũng sẽ không thể ném nàng qua một bên mà đi được.

Trong cung Bạch Đế to lớn tràn ngập tiếng động chinh chiến sát phạt, hai khối thân thể dây dưa cùng nhau không biết mỗi một phút suốt cả một đêm.

Tuy đã thu phục được Tề Diệc Bắc rồi nhưng khó khăn vẫn còn ở phía sau. Cho dù phu thê bọn họ đồng tâm thì Lệ Trạch cũng sẽ không đồng ý. Xem ra phải suy nghĩ biện pháp.

“Cái gì? Ngự giá thân chinh?” Lệ Trạch lão đầu vừa nghe đến bốn chữ này thì đầu liền lắc như trống bỏi.

“Ngự giá thân chinh có thể làm phấn chấn quân tâm, chỉ cần bắt giữ được Bách Lâm Giang thì chúng ta sẽ không đánh mà thắng, bằng không cứ kéo dài như vậy thì sớm hay muộn cũng sẽ mài mòn Đại Sở đến suy sụp, lại càng không có lợi cho sự đoàn kết của con dân Đại Sở.” Phó Du Nhiên tiếp tục nỗ lực.

Sắc mặt Lệ Trạch âm trầm đến dọa người, đột nhiên trừng mắt quát lớn: “Những lời này là Hoàng phu Thiên tuế chỉ cho bệ hạ nói sao?”

“Ông không cần quan tâm là ai nói, đây chính là ý tứ của trẫm.”

Học nhiều như vậy lần, cuối cùng Phó Du Nhiên cũng nhớ được phải tự xưng là “Trẫm” rồi.

Lệ Trạch lắc đầu, “Việc bắt giữ Bách Lâm Giang này nói thì dễ nhưng làm mới khó. Cho dù là Hoàng phu muốn xuất chinh thì lão thần cũng không đồng ý, huống chi là ngự giá thân chinh.”

“Cho dù không bắt giữ Bách Lâm Giang thì ta cũng có thể đi chấn chỉnh quân uy! Trận tiền cũng có vài vị lão tướng quân trấn thủ, hẳn là không có nguy hiểm gì đâu.”

Lệ Trạch chau mày, “Bệ hạ, ngài tự xưng là...”

“Trẫm.”

Lệ Trạch gật gật đầu, Phó Du Nhiên mừng rỡ nói: “Ông đáp ứng rồi?”

Lệ Trạch phát hoảng liền vội vàng lắc đầu, “Bệ hạ không thể tùy tiện...”

“Không hề tùy tiện!” Phó Du Nhiên nói: “Trẫm đường đường là quân chủ Đại Sở lại không thể tự mình năng chinh thiện chiến hay sao? Tuy rằng trẫm là nữ tử nhưng cũng là nhất quốc chi quân, có câu cân quắc bất thượng tu mi (tài hoa không nhất thiết chỉ có đáng mày râu), huống hồ tiền lệ không phải có vị Nữ hoàng tự là Vinh Xương đế, cũng đã từng chỉ huy thiên quân vạn mã ở chiến trường hay sao? Không có bà ấy, bản đồ của nước Sở làm sao có thể bành trướng về phía Tây? Tuy rằng trẫm không có mưu tính sâu xa như Thánh tổ nhưng từ nhỏ đã tập võ, bên người lại có mưu thần phụ tá, trong lúc quốc gia đang loạn lạc sao có thể chỉ cầu an nhàn? Do vậy bản thân đương nhiên cũng muốn đứng ra. Từ lúc trẫm đăng cơ, còn chưa làm được chuyện gì hữu ích cho Đại Sở, nhìn thấy con dân Đại Sở chém giết lẫn nhau trên tiền tuyến, trẫm đau lòng không thôi, chỉ trông sớm ngày dẹp yên Bạch loạn tặc, thống nhất Đại Sở, như vậy mới có thể trên không có lỗi với liệt tổ liệt tông, dưới không phụ lòng ngàn vạn dân chúng.”

Lệ Trạch lúc này đây hoàn toàn không thể phản bác được gì.

Vì thế Phó Du Nhiên vô cùng kích động chạy về cung Bạch Đế, tìm kiếm Tề Diệc Bắc để báo tin tức tốt, lão Tề nói không sai, muốn đối phó với mấy lão già như Lệ Trạch thì phải lôi đại nghĩa dân tộc ra nói, lôi một lí do hoàng chính đáng ra, khiến lão đầu đó không thể nào cự tuyệt được.

Có câu là phu thê đồng tâm kỳ lợi đoạn kim (Nghĩa là: Vợ chồng đồng tâm thì núi cũng xô ngã, lấp biển cũng bằng được. Cho dù là sắt thép thì chặt một cái là đứt làm đôi), Lệ lão đầu à Lệ lão đầu, gặp lại lão sau.

Nhưng mà... Phiền toái hàng năm đều có, mà năm nay thì đặc biệt nhiều.

Từ sau khi quyết định ngự giá thân chinh của Phó Du Nhiên, lấy Lệ Trạch cầm đầu có hơn mười vị lão nhân không hẹn mà cùng đặt hàng chiến mã quan trang, muốn hộ giá nơi trận tiền.

Trước khi đi Phó Du Nhiên nhìn lại nhóm lão nhân nửa ôm nửa cười trên chiến mã mà cảm động đến rơi nước mắt, có điều cảm động thì cảm động nhưng nguyên tắc thì vẫn phải giữ vững.

“Tuổi cũng đã ngoài sáu mươi hết rồi còn chộn rộn cái gì, mau xuống ngựa hết đi.”

Theo Phó Du Nhiên ra lệnh một tiếng, vẫn là lấy Lệ Trạch cầm đầu, chín vị lão thành liền xuống ngựa dưới sự giúp đỡ của hạ nhân. Chỉ còn lại vài người tuổi trẻ, trong đó bao gồm Lý Phái Sơn và người bị Mặc Yến Thần bỏ lại Đại Sở – Mặc Vĩ Thiên.

Phó Du Nhiên gật gật đầu, “Các người cùng ta đi đi.”

“Mong bệ hạ sớm ngày khải hoàn!”

Không biết ai lên tiếng trước, mong ước tốt đẹp giống như thủy triều ủa vào trong tai Phó Du Nhiên, nghe thấy những âm thanh già nua truyền đến từ sau lưng, Phó Du Nhiên cảm thấy đau xót, không khỏi nhìn về phía Tề Diệc Bắc, “Chúng ta có thể thành công không?”

Tề Diệc Bắc cười cười, “Nhất định sẽ thành công, bảo bọn họ chuẩn bị tốt lễ chúc mừng đi.”

138. Chương 137: Nói Bắt Giữ Thì Ta Bắt Giữ.

Đánh giặc vốn rất nguy hiểm nhưng tâm tình của Phó Du Nhiên lại thực nhẹ nhàng, bởi vì nàng cảm nhận được sức mạnh của lòng dân.

Nhưng người thực sự phát hoảng chính là Cốt ca đang giằng co với phe Bách Lâm Giang, tuy rằng hắn đã sớm nhận được tin báo khẩn cấp nhưng lúc nhìn thấy Phó Du Nhiên thì vẫn không nhịn được chữ ăm lên với Lý Phái Sơn cùng đi chung, mắng Lý Phái Sơn vì sao không chịu khuyên nhủ Phó Du Nhiên.

Lý Phái Sơn vô cùng oan ức, Phó Du Nhiên muốn phu xướng phụ tùy (cảnh đầm ăm, thuận hoà trong gia đình thời trước, chồng đề xướng việc gì, vợ cũng đều nghe và làm theo), hắn lên tiếng phản đối thì còn đường sống sao? Giống như trước kia mỗi lần Phó Du Nhiên vụng trộm xuống núi đánh cướp, hắn cũng không lên tiếng phản đối, đây đã là thói quen rồi khó thay đổi lắm.

Hơn nữa đến thì cũng đến rồi, có quả trách ai cũng đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Chuyện Nữ hoàng ngự giá thân chinh đương nhiên sẽ làm phần chấn sĩ khí đối với toàn bộ các tướng sĩ Đại Sở, có điều Phó Du Nhiên cũng không xuất chiến ngay ở lúc sĩ khí của quân sĩ đang hết sức to lớn, nói đúng hơn là Tề Diệc Bắc không có xuất chiến – hắn làm quân sư quạu mo cho Phó Du Nhiên nên mọi việc Phó Du Nhiên đều nghe theo hắn.

Phó Du Nhiên nóng ruột gần chết nhưng mỗi lần hỏi hắn thì hắn đều nhàn nhả nói: “Đừng gấp, Bách Lâm Giang còn chưa có đến đâu.”

Đúng vậy, hắn đến đây để bắt giữ Bách Lâm Giang chứ không phải đến đánh giặc. Nhưng mà nói đi nói lại, chẳng ngay cả trận cũng không đánh thì làm thế nào bắt giữ người ta hả?

Không nghĩ ra.

Tề Diệc Bắc cũng không chịu tiết lộ gì, mỗi ngày đều cùng Mặc Vĩ Thiên bàn bạc líu ríu riêng trong phòng, đến nỗi suýt chút nữa thì Phó Du Nhiên cho rằng hai người họ lén phét với nhau.

Bách Lâm Giang cũng rất phối hợp, hắn nghe nói Phó Nữ hoàng ngự giá thân chinh còn cố ý rời khỏi cuộc sống tốt đẹp ở Liễu gia, chạy tới tiền tuyến ứng chiến. Đây cũng là có nguyên nhân, hạn định lệnh triệu tập của Đại Sở đã có hiệu quả sơ bộ rồi, không ít quan viên sau khi tỉnh táo lại đều sinh lòng hối hận, cũng không biết là ai dẫn đầu, chỉ mất vài ngày đã có vài trăm người đào ngũ, Bách Lâm Giang cũng hiểu rõ nhược điểm của bản thân, chính là “Danh không chánh ngôn không thuận”, cho nên hắn càng không muốn buông tha ý niệm cầu thân Phó Du Nhiên, hắn cũng không biết là Tề Diệc Bắc đang chuẩn bị bắt giữ hắn, hắn chỉ nghĩ đến có thể cùng Phó Du Nhiên ở trên chiến trường gặp mặt một lần, nói không chừng vừa gặp mặt, Phó Du Nhiên nhìn thấy bộ dáng đẹp trai của hắn sẽ đồng ý lời cầu thân. Hắn và Trưởng Công chúa thành thân không phải là từ cái nhìn đầu tiên như vậy sao, cho nên hắn liền đến đây.

Bách Lâm Giang ngàn lần cũng không nghĩ tới sau khi hắn đến tiền tuyến, nghênh đón hắn không chỉ có Nữ Hoàng bệ hạ thanh tú xinh xắn mà còn có một bức chiến thư.

Bức chiến thư đến từ Hoàng phu nước Sở.

Trong thư nói rõ ràng: Không phải đây là yêu cầu của ngươi sao? Có thể đáp ứng người đó, có điều ta rất không phục, Nữ hoàng thích nhất là dùng sĩ mạnh mẽ, vì vậy hai người chúng ta đơn thương độc mã đánh nhau, ai đánh thắng thì người đó được trở về Vân kinh làm Hoàng phu.

Bách Lâm Giang rất là kinh nghi (Ngạc nhiên + nghi ngờ), hắn sợ đây là cái bẫy.

Không quá hai ngày, thám tử đã mang về tin tức rõ ràng, Nữ Hoàng bệ hạ thật sự mang theo Hoàng phu xuất chinh, hơn nữa nhiều lần ở trước mặt mọi người tỏ rõ là tất cả mọi người đều là người một nhà, có thể không đánh sẽ không đánh, tỷ tỷ không còn thì muội muội gả thay cũng là một giai thoại. Chỉ có điều Hoàng phu đương nhiệm chính là Thái tử Đại Tấn tiền nhiệm nên không thể dễ dàng phế bỏ, lại không thể để tỷ phu phải uất ức về hưu như vậy, cho nên đang cảm thấy rất nhức đầu.

Khi nhận được tin tức này, Bách Lâm Giang vô cùng mừng rỡ và hưng phấn, xem ra Nữ hoàng là vì Đại Tấn mới có điều băn khoăn về Hoàng phu. Lúc này nếu có thể ở trên chiến trường thắng được vị Thái tử

tiền nhiệm này thì Đại Tấn cũng không còn lời nào để nói nữa.

Có điều sau khi hấn phần khích xong thì vẫn không có trả lời thư ứng chiến, vì sao vậy? Hấn sợ hãi, sợ mình thua trận bị mất mạng.

Tuy rằng tin tức Thái tử Đại Tấn là tên vô dụng truyền khắp thiên hạ, nhưng mà ai biết trong khoảng thời gian này ở trên đất Sở có gặp được kì ngộ gì không, có rơi xuống đáy vực rồi ăn được bí đan được gì đó hay là được vị cao nhân nào đó truyền thụ cho công lực trăm năm hay không?

Ngay tại thời điểm hấn do dự thì thám tử từ trận doanh của đối phương trở về lên tiếng khuyên nhủ hấn, “Thái Thượng hoàng, ngài hấn là nên xuất chiến, thần thấy tên Thái tử kia chính là một tên tiểu tử mặt trắng, chắc chắn không chịu nổi một kích, nay đưa thư khiêu chiến đến đơn thuần là vì mặt mũi, hấn chỉ ước gì ngài không ra ứng chiến đấy. Huống hồ sau khi ngài thắng thì muốn thu phục giang sơn Đại Sở liền dễ như trở bàn tay, không cần đánh giặc, dân chúng cũng không đến mức rất oán hận ngài.”

Con người ta khi ở thế khó xử cần nhất chính là nhận được một lời khuyên, Bách Lâm Giang cũng không ngoại lệ, vì thế thám tử có chút ý tứ nóng lòng muốn thử.

Thám tử cũng chỉ vì lòng trung thành thôi, nếu nói đây là bẫy thì cũng lắm là một trận chiến đến cùng, nếu Thái Thượng hoàng lão nhân gia xảy ra sự tình gì thì có lẽ tiểu Hoàng thượng cũng sẽ khó chống đỡ.

Nếu là vài năm trước thì nói không chừng Bách Lâm Giang sẽ lo lắng mà phản đối ý kiến, nhưng Bách Lâm Giang lúc này thì sao? Hấn chính là Thái Thượng hoàng! Vì vậy hấn trừng hai mắt lên nói rằng người trông ai gặp chuyện không may hả? Dám nguyên rửa ta à? Người có phải là gian tế do bên kia phái tới không?

Nói xong lời này thì cũng không cần hấn lại tỏ thái độ nữa, tất cả mọi người đều hiểu rõ Thái Thượng hoàng đã bị kim bài tiểu mật thám thuyết phục nên đã quyết định xuất chiến rồi.

Thám tử cũng không nghĩ tới trên đời này trừ bỏ nằm vùng, còn có vô gian, đã nằm vùng thì từ trước đến nay đều hiểu được phải tự bảo vệ mình, cũng phải biết ngay lúc mấu chốt thì trước tiên phải làm ra lựa chọn có lợi cho bản thân, nói thí dụ như hấn nghe lời Hoàng phu nói hãy trở về thuyết phục Bạch Lâm Giang xuất chiến.

Đương nhiên trong chuyện này cũng có rất nhiều điểm mấu chốt phiền phức, nói thí dụ sao bên Nữ hoàng không chịu xuất binh khiến nhóm loạn đảng Bách Lâm Giang rất khó hiểu. Lí do không xuất chinh chính là họ đang đẩy mạnh quá trình ly gián nội bộ kẻ địch, lại nói thí dụ như Mặc Vi Thiên đã trà trộn vào trong quân ngũ để truy tìm coi ai là tiểu mật thám của quân địch, tiến hành một loạt hoạt động dụ dỗ đe dọa bọn họ. Cuối cùng còn phải có Phó Du Nhiên toàn lực phối hợp xây dựng không khí hòa hoãn, làm nhiều hoạt động chuẩn bị như vậy thì việc cuối cùng chỉ còn chờ Bách Lâm Giang cắn câu.

Có điều trận quyết chiến này đến cùng là muốn tiến hành thế nào thì Tề Diệc Bắc vẫn không chịu nói.

Chẳng lẽ thật sự muốn một người một con ngựa, chân đao chân thương xông lên rồi người đâm ta một nhát ta chém người một đao, xem ai mất máu quá nhiều mà chết trước hay sao?

Phó Du Nhiên dùng mọi cách từ dụ dỗ đe dọa thêm sắc dụ đều đã xuất ra nhưng Tề Diệc Bắc vẫn không chịu khai báo.

Vì thế cứ như vậy đã đến ngày đôi bên ấn định sẽ quyết chiến.

Tuy Tề Diệc Bắc và Bách Lâm Giang đều xuất thân là người đọc sách nhưng họ đều hiểu rõ trận quyết chiến này chỉ có một con đường là chiến thắng, Tề Diệc Bắc nhường cho Bách Lâm Giang chọn thời gian hoặc là địa điểm, Bách Lâm Giang lại hợp kế, chọn địa điểm, đỡ phải bị người mai phục.

Chọn tới chọn lui, cuối cùng quyết định địa điểm quyết chiến chính là vị trí trung tâm của trận tuyến giằng co giữa hai bên. Nơi đó trống trải, không sợ có phục binh, hơn nữa đôi bên đều dàn trận hai bên, nếu có điều gì ngoài ý muốn đều có thể tùy thời đầu vô. Bách Lâm Giang vô cùng đắc ý với quyết định này của mình.

Bách Lâm Giang đã chọn địa điểm thì tất nhiên thời gian sẽ do Tề Diệc Bắc lựa chọn.

Đến ngày đó, hai bên trận tuyến xếp thành một hàng, cả trận tuyến vô cùng nghiêm trang, yên lặng như tờ. Tề Diệc Bắc mặc một bộ khôi giáp thuần trắng, cưỡi một con ngựa Bạch Long, ánh mặt trời phản chiếu lên mũ bạc trông như hoa Nhất Điểm Hồng (*) lay động theo làn gió, nhìn lại tay hắn cầm một cây ngân thương lóe sáng, mũi thương hướng xuống, hợp với tướng mạo tuấn tú của hắn, hình ảnh hoàn mỹ này làm cho người ta tìm không ra bất kỳ tỳ vết nào. Nếu như không biết lai lịch thì còn tưởng là thật sự có tư thế “Ngân thương Bạch Mã ngạo Cửu Châu”. (**)

Chú thích:

(*): Nhất Điểm Hồng:

[img] .vuonhoalan.net/upload/hieunm/image/Lan-dendro/Dendrobium-Draconis.jpg[/img]

(**) Tư thế cưỡi ngựa của anh Tề giống đây này:

[img] s1215.photobucket.com/user/lieucol/media/ZhaoYun4.jpg.html[/img]

Tuy Phó Du Nhiên biết được lai lịch và nàng biết rằng Tề Diệc Bắc chắc chắn không dùng thương. Trên thực tế, trừ bỏ tại chiến trường, dù là người trong giang hồ cũng rất ít có người cầm một cây thương dài như vậy, mang theo nó không tốt.

Không phải là quá để ý đến tạo hình nên quên mất bản lãnh thật sự của mình chứ?

Nhưng mà bây giờ nói gì cũng không kịp nữa vì Tề Diệc Bắc đã lên đường. Phó Du Nhiên cũng được mang vào trong chiến xa để được bảo hộ. Ngộ nhờ quân địch có một tên nhân vật như...thần tiễn thủ (bắn tên) thì sao? Vẫn nên đề phòng thì hơn.

Nhưng. tạo hình của nàng có cần phải làm giống như tù nhân như vậy không? Phó Du Nhiên đứng ở trong xe, bốn bề kín mít, chỉ lộ một cái đầu nhỏ, chung quanh đầu còn cắm vài nhánh cây xanh - ai bảo Phó Nữ hoàng nhất định lâm trận xem cuộc chiến làm chi? Nghe nói như vậy có thể làm cho cung thủ của quân địch bị rối mắt.

Khụ! Nói về vấn đề chính đi, hiện tại không ai để ý đến tạo hình kỳ quặc của Phó Du Nhiên, tất cả lực chú ý của mọi người đều đặt vào ngay giữa chiến trường.

Tề Diệc Bắc một người một ngựa lao ra trận, trận doanh hai bên đánh trống trợ uy, tiếng “Thùng thùng” hòa cùng nhịp tim của mọi người khiến cho tất cả mọi người trên trận tuyến không tự chủ được đều trở nên khẩn trương.

Tề Diệc Bắc một hơi vọt tới ngay giữa rồi ghì cương ngựa một cái, con ngựa cất cao vó trước lên, đầu ngựa cũng giơ lên cao ở tại chỗ vòng hai vòng rồi mới dừng lại.

“Đánh!” Tướng sĩ Đại Sở không hẹn mà cùng hô lên, Tề Diệc Bắc ở trên ngựa ngẩng đầu ngồi thẳng, mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm phía trước. Chợt hắn hét lớn một tiếng, “Bách Lâm Giang!”

Trong trận doanh địch quân mở ra một cái lỗ hổng, một chiến mã đỏ như lửa vọt ra, một người nằm trên lưng ngựa nhưng không thấy rõ tướng mạo. Theo bước chân chiến mã chậm rãi đến gần Tề Diệc Bắc, ánh mắt Tề Diệc Bắc híp lại quét qua bóng dáng cách không xa mình.

Người nọ cũng tiến đến cách Tề Diệc Bắc hai trượng ngoài nơi giao chiến thì ngừng lại, ngẩng đầu lên lộ ra một khuôn mặt đầy râu ria, Tề Diệc Bắc nhíu nhíu mày, tạo hình của Bách Lâm Giang cũng không phải là cái dạng này chứ?

Trên thực tế người này chỉ là tiên phong được Bách Lâm Giang phái ra, tuy hắn đồng ý xuất chiến nhưng vẫn sợ sẽ bị người ta đánh trộm. Nếu mới đi tới một nửa đã bị ám tiễn bắn chết thì còn đâu là thiên lý. Cho nên phái vị tướng quân râu ria này ra chỉ là để thăm dò thôi.

Tề Diệc Bắc lập tức nghĩ thông suốt vấn đề trắc trắc này, trên mặt đùa cợt quát lên: “Bách Lâm Giang thật mền yếu thuộc hạ, ngay cả quân tử ước hẹn cũng phải phái thuộc hạ ra trước làm đá thử vàng.”

Một câu nói làm cho sắc mặt vị Tướng quân râu ria hiện lên sự căm phẫn, xem ra hắn cũng rất khinh thường làm cái việc này. Qua loa nhìn hai bên một chút cho có lệ xong vị Tướng quân râu ria kia mới chấp tay với

Tề Diệc Bắc rồi quay đầu ngựa chạy trở về. Lại một lát sau, vẫn là một con chiến mã đỏ rực, lúc này mới chính là Bách Lâm Giang cười trên ngựa.

Tạo hình của Bách Lâm Giang cũng không tồi. Lúc đi còn lưu lại một đường đỏ rực, binh khí cũng chọn là trường thương. Xem ra có lẽ muốn ở trên chiến trường bày ra sự đẹp trai thì trường thương là một vật phẩm rất cần thiết.

Chỉ là tuy Bách Lâm Giang cũng rất đỉnh rất tuần lã nhưng so với Tề Diệc Bắc thì vẫn kém sắc hơn. Vì vậy trong lòng Bách Lâm Giang có chút không phục, đồng thời lại rất yên tâm, xem ra kim bài tiểu mật thám kia không có lừa gạt hần, quả thật là một tên tiểu bạch kiểm, thấy vậy hần liền yên tâm mình sẽ nắm chặt phần thắng.

Bách Lâm Giang dừng ngay vị trí mà vị Tướng quân râu ria kia đã dừng, cùng Tề Diệc Bắc cách trung tâm trận chiến hai trượng.

Tề Diệc Bắc cũng bất động, quan sát hần thật lâu rồi hô to một tiếng: “Đến đây đi.”

Bách Lâm Giang chủ trì tư tưởng địch không động thì ta không động nên cũng hô to theo một tiếng: “Đến đây đi!”

Kêu nửa ngày cũng không có ai chịu nhúc nhích.

Các tướng sĩ hai bên thấy vậy liền nóng nảy, bên này chiến thanh ù ù, bên kia tiếng hô “Giết” rung trời. Từng tiếng thoát ra từ trong cổ họng ấy vậy mà hai người kia vẫn không hề mảy may nhúc nhích.

Bách Lâm Giang thầm vui vẻ, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ tên Hoàng phu này chẳng là cái gì cả, ngay cả chút dũng khí liều mạng cũng không có.

Tề Diệc Bắc cũng âm thầm gấp gấp, không ngừng dùng ngôn ngữ khiêu khích, “Có gan thì cứ tới đây!”

Bách Lâm Giang vẫn không chịu qua.

Tề Diệc Bắc chợt ném trường thương qua một bên, quay đầu ngựa lại chạy ngược về, vừa chạy vừa nói, “Người không chịu tới đây thì chính là ta thắng rồi!”

Lần đầu tiên Bách Lâm Giang gặp được một người so với mình càng vô sỉ hơn.

Mất thấy Tề Diệc Bắc đã chạy ra ngoài thật xa, Bách Lâm Giang nghĩ đến giai nhân đang ngấm nhìn, nhất định phải làm cho nàng nhìn thấy tư thế kiêu hùng trên ngựa của mình, tên Hoàng phu kia ngay cả binh khí cũng vứt rồi, còn có phần thắng sao? Nghĩ tới đây hần liền vội thúc vào bụng ngựa, giục ngựa tiến lên, trong miệng hô to, “Ta có gan!”

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc. “Úi cha!”

Tất cả mọi người bị biến cố trên trận tuyến làm cho sợ ngây người, Bách Lâm Giang. Không thấy đầu nữa.

Không, nói chính xác là cả người Bách Lâm Giang lẫn ngựa bị ngã vào trong một chiến hào rất to. Thì ra là chiến hào đã được che lấp đi, lại lấp đất lên nên nếu như không đến gần kiểm tra thì hoàn toàn không phát hiện ra.

Vậy cái chiến hào kia đào xong từ bao giờ? Không ai biết được điều đó.

Phó Du Nhiên đứng ở xa nên chỉ thấy được có mấy người nhảy ra từ bên trong chiến hào, trong đó có một người rất giống Mặc Vĩ Thiên.

Mặc Vĩ Thiên đang túm Bách Lâm Giang vừa bị ngã xuống hố lên, đám binh sĩ mai phục sẵn trong chiến hào cũng đồng loạt xông lên, nhanh chóng trói chặt Bách Lâm Giang, vừa trói vừa mắng, “Trẻ như thế mới chịu xông tới, sắp ngạt chết chúng ta rồi.”

Ngay cả một thời gian để cho phe Bách Lâm Giang phản ứng cũng không có, hiện tại xuất binh đã không còn kịp rồi. Cứ như vậy trơ mắt nhìn Thái Thượng hoàng của bọn họ bị người ta xách như xách con gà đi về doanh trại bên kia.

Tề Diệc Bắc nắm cương ngựa, quay đầu lại nhìn Bách Lâm Giang đầu đầy bụi đất, rồi nở nụ cười rục rờ, “Người tuy có gan nhưng lại không có đầu óc.”

139. Chương 138: Lật Đồ Bách Lâm Giang

Chuyện tình bây giờ đã trở nên đơn giản, kẻ đứng đầu nhóm phản động đã bị bắt, trong chuyện này Mặc Vĩ Thiên được ghi công đầu vì nhờ có hắn ngày ngủ đêm ra ngoài, mấy đêm liền không ngủ len lén đào ra một cái chiến hào.

Thật đúng là tan đàn xẻ nghé, loạn đảng vốn chính là do Bách Lâm Giang cầm đầu, hiện tại hắn bị bắt nên người dưới trướng của hắn hoặc là kịp thời đầu hàng, hoặc là tự lập môn hộ. Tướng quân đang trấn giữ thành trì lại một lòng tự mình điểm binh, vì vậy việc tự lập môn hộ không khác gì tự tìm đường chết, người Sở cần gì làm khó người Sở, vì vậy dứt khoát ra đầu hàng.

Do đó cửa thành mở rộng ra để nghênh Nữ hoàng vào thành.

Phía Đông sông Quân cứ như vậy mà trở về với Tổ quốc, tâm trạng Phó Du Nhiên cực kỳ vui mừng nên quyết định đi cả ngày cả đêm, vượt qua sông Quân, thu phục lại vùng đất bị mất.

Phía Tây sông Quân là căn cứ địa của Bách Lâm Giang nên gặp phải sự phản kháng cũng mãnh liệt hơn, chỉ là không cần gấp gáp, đại quân còn đang ở sau lưng, chiêu hàng không thành thì đánh nghi binh, cái gì thang mây, máy bắn đá, cái gì có thể leo lên liền leo lên, không đánh cũng hù dọa người gần chết, cứ như vậy nửa dụ dỗ nửa đe dọa, thành trì cấm cản chính thống của Sở càng nhiều hơn, chỉ là càng tiếp cận khu vực cơ quan đầu não của chính quyền Bách Lâm Giang thì chuyện càng khó làm.

“Báo —” theo một tiếng hô to, một thám báo tay nâng lệnh kỳ chạy vào trong đại điện.

Lúc này Phó Du Nhiên đang ở vị trí có tên là Cẩm Nguyên, là tòa thành trì thứ năm thu phục được sau khi qua sông Quân. Đây cũng chưa tính là nhiều.

“Có chuyện gì?” Phó Du Nhiên trong bộ quân trang vội kêu lên: “Trần Định Bang đầu hàng sao?”

Trần Định Bang là một nhân vật rất quan trọng trong nhóm phản loạn Bách Lâm Giang, rất được Bách Lâm Giang coi trọng, hiện tại trú đóng ở thành Phụng Minh, hiện đang giằng co với thành Cẩm Nguyên. Thành Phụng Minh là quan ải thứ nhất cần phải vượt qua trên đường Tây tiến, không phá được thành Phụng Minh thì đại quân của Phó Du Nhiên rất khó tiếp tục Tây tiến.

“Khải tấu Bệ hạ.” Thám báo kia quỳ xuống trong điện, “Lý tiên sinh kêu gọi đầu hàng bị thất bại, vì vậy tiên sinh đã bị Trần Định Bang mời ra khỏi thành Phụng Minh, đang trên đường trở về ạ.”

Lý tiên sinh trong miệng tên thám báo chính là Lý Phái Sơn, vài tòa thành trì được thu lại lúc trước có hơn phân nửa là do hắn đi thuyết hàng, có lẽ là thuyết hàng đến nghiện nên lần này tự động xin đi giết giặc, không ngờ đứng phải tên cứng đầu khó nhai.

Phó Du Nhiên trầm ngâm một lúc, mắt liếc qua Tề Diệc Bắc, Tề Diệc Bắc chỉ ngồi im lặng khoanh tay, lông mi dài run nhẹ, đây cũng là động tác khi hắn đang lo lắng.

Đang lúc này, Trì Tướng quân đang ngồi bên cạnh Tề Diệc Bắc “bật” đứng dậy, hướng Tề Diệc Bắc nói: “Điện hạ, xin cho mặt tướng ra trận, nhất định sẽ bắt giữ được cái tên Trần Định Bang gì đó!” Tuy rằng đang ở Đại Sở nhưng hắn vẫn kiên trì gọi Tề Diệc Bắc là Thái tử điện hạ.

Tề Diệc Bắc xua tay, “Trì Tướng quân, đây là lần đầu tiên ta ra chiến trường, rất nhiều chuyện không hiểu nên mong rằng Tướng quân chỉ giáo.”

Trì Tướng quân vội vàng chấp tay, chỉ giáo Tề Diệc Bắc thì hắn cũng không dám, Tề Diệc Bắc mở miệng nói: “Nếu như muốn mạnh mẽ đánh bại thành Phụng Minh thì cần bao nhiêu thời gian và binh lực?”

Trì Tướng quân chỉ hơi chần chờ một chút liền đáp lời: “Xin Điện hạ giao cho mặt tướng năm vạn tinh binh, trong vòng mười ngày tất sẽ phá được.”

Tề Diệc Bắc suy nghĩ rồi ngẩng đầu nói với lão giả ngồi đối diện: “Tôn tướng quân thấy chuyện này như thế nào?”

Lão nhân kia – chính là lão nhân trung niên được chọn ra từ nhóm mấy lão tướng, người đứng đầu nhóm binh sĩ.

Tôn lão đầu vuốt râu nói: “Trì Tướng quân kiêu dũng thiện chiến, trong vòng mười ngày tất có thể đánh bại thành Phụng Minh, chỉ là. . . .” Nhưng mà hồi lâu lại khẽ than lắc đầu một cái.

Tề Diệc Bắc không lên tiếng, hẳn hoàn toàn hiểu nguyên nhân bọn họ không muốn đánh trận chiến này, bao nhiêu haphuong diedanlequudôn người ở Đông sông Quân, nhưng cha mẹ vợ con lại đều ở Tây sông Quân, một khi hai bên khai chiến sẽ có rất nhiều người có thể không còn được gặp lại nhau nữa.

Cho nên tôn chỉ của Phó Du Nhiên là có thể không đánh sẽ không đánh, lấy chiêu khuyển hàng làm chủ. Chỉ là cái tên Trần Định Bang này cũng thực khiến người ta hao tổn tâm trí.

Trong điện hoàn toàn rơi vào tĩnh lặng, đánh hay là không đánh đã trở thành vấn đề mà tất cả mọi người đều rối rắm.

Đột nhiên ánh mắt của Phó Du Nhiên sáng lên, “Đúng rồi, Bách Lâm Giang đâu?”

Mọi người không đều ngậy ra, chỉ có một người đáp lời: “Điện hạ yên tâm, Bách Lâm Giang đang bị giam giữ rất cẩn thận, sẽ không xảy ra vấn đề gì không may.”

Phó Du Nhiên vỗ tay một cái, “Vây cũng tốt, chúng ta có thể để cho Bách Lâm Giang đi chiêu hàng.”

Tề Diệc Bắc sợ hết hồn: “Vây không phải là thả cho hắn chạy mất hay sao?”

Phó Du Nhiên cười cười, “Đương nhiên là phải có người theo sát ‘bảo vệ’ hắn.” Ngay sau đó nàng liền nói ra ý nghĩ của mình.

Tôn tướng quân chần chờ hồi lâu, “Chuyện này. . . .” Hình như có hơi không được quang minh chính đại, nhưng mà nghĩ đến thủ đoạn mà Tề Diệc Bắc dùng để bắt giữ Bách Lâm Giang thì đây haphuong diedanlequudôn cũng không coi vào đâu, thật đúng là Binh Bất Yếm Trá, ở thời kỳ đặc biệt thì phải dùng cách đối đãi đặc biệt, hiện tại quan trọng là thu lại phần đất đã mất, ai còn quan tâm phương pháp đó tốt hay không tốt.

Vì vậy Bách Lâm Giang lại có cơ hội tỏa sáng rồi, hẳn mang vẻ mặt kinh ngạc nghi ngờ bị đưa đến trong điện, không biết Phó Du Nhiên muốn hắn làm cái gì, không phải là. . . . Muốn rằng rắc (đại khái là ông này nghĩ rằng Du Nhiên muốn xử ổng) hắn chứ?

Bách Lâm Giang cũng rất sợ haphuong diedanlequudôn chết nhưng cuối cùng vẫn còn giữ được chút khí phách, không hề mở miệng cầu xin tha thứ, chỉ có hai chân run run đứng ở trong đại điện.

“Chúng ta đã quyết định thả người ra.”

“Hả?” Bách Lâm Giang còn chưa phản ứng kịp.

Phó Du Nhiên đứng ở trước mặt Bách Lâm Giang, “Dù sao người cũng là tỷ phu của ta, tuy rằng bây giờ người làm loạn đẳng nhưng người vô tình thì chúng ta cũng không thể vô nghĩa, cho nên quyết định thả người.”

Nói đoạn sai hai thủ vệ gỡ dây trói trên người Bách Lâm Giang ra, Bách Lâm Giang vẫn cứ ngơ ngác đứng bất động, “Người...người. . . . Ta...ta. . . .”

Phó Du Nhiên cười nói: “Người không cần phải cảm ơn ta, trên thực tế là người tự cứu mình, chỉ cần người có thể thuyết phục Trần Định Bang mở cửa thành ra, mà người có thể ngay trước lúc quân ta vào thành thì tìm cách rời đi, như vậy người liền an toàn.”

Bách Lâm Giang im lặng. Đây haphuong diedanlequudôn không phải là đang đùa bỡn hắn sao? Hai chân của hắn có thể chạy nhanh hơn kỵ quân cưỡi ngựa bốn chân hay sao?

Tề Diệc Bắc hừ một tiếng, “Nếu Bách huynh không muốn, như vậy không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận một quyết định khác của chúng ta.”

“Quyết định gì?” Bây giờ thì không chỉ chân Bách Lâm Giang run run mà ngay cả giọng nói cũng đã run rẩy.

Phó Du Nhiên cũng tò mò nhìn Tề Diệc Bắc, Tề Diệc Bắc ra hiệu cho hai bên thủ vệ tiến lên, chỉ chỉ trong sợi dây tay bọn họ, “Trời lại đi, ngày mai đưa Bách huynh đến pháp trường, chịu hình phạt lóc xương lóc thịt.”

Hai thủ vệ cùng thưa vâng rồi tiến lên trời Bách Lâm Giang lại, Bách Lâm Giang hoảng sợ đến hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất, luôn miệng nói: “Ta sẽ đi khuyên Trần Định Bang.”

Phó Du Nhiên cười, Tề Diệc Bắc cũng cười, tất cả mọi người có mặt đều cười. Phó Du Nhiên đưa tay cho Tề Diệc Bắc rồi để mặc hắn kéo, mở miệng nói: “Ngày mai chúng ta có thể phải đi xem chừng một chút.”

Bách Lâm Giang thiếu chút nữa không có nôn chết, gì mà thả hắn chứ, quả nhiên là đùa bốn chơi hắn, hai vợ chồng này cũng không hề có lòng tốt bụng gì.

Sáng sớm hôm sau, Tề Diệc Bắc dẫn đầu, Cốt ca và Trì Tướng quân hiệp lực, Phó Du Nhiên đốc chiến, hai vạn binh mã lồng lộng hùng dũng đi đến trước thành Phụng Minh. Quân coi giữ bên trong Thành Phụng lúc đầu cho rằng là quân Sở xâm phạm liền giới nghiêm nửa ngày, nhưng mãi không có động tĩnh gì, Trần Định Bang đứng ở trên tường thành đưa mắt nhìn ra xa, chợt trông thấy ở giữa có một bóng dáng đỏ như lửa lao đảo nghiêng ngã chạy tới cửa thành.

“Cung tiến thủ!” Trần Định Bang khẽ quát một tiếng, cung tiễn thủ (người bắn cung) liền chuẩn bị. Cung thủ vừa tiến lên vừa giương tay bắn cung, đầu mũi tên hướng thẳng vào bóng người càng ngày càng gần, chỉ chờ Trần Định Bang ra lệnh một tiếng liền có thể lấy tính mạng của người đang tới.

Gần. Lại gần.

Trần Định Bang vừa thấy rõ gương mặt người tới thì nhất thời cả kinh trong lòng, vội vàng ra lệnh cho cung thủ hạ xuống, kinh ngạc bất định nhìn xuống dưới thành, không ngờ người tới lại là Bách Lâm Giang –Thái thượng hoàng của bọn họ.

Dĩ nhiên Trần Định Bang đã nhận được tin tức Bách Lâm Giang bị bắt, nhưng mà hắn lại có chút ngu trung, hắn là do một tay Bách Lâm Giang đề bạt đi lên, cho nên nguyện vì Bách Lâm Giang mà phục vị quên mình. Lúc Lý Phái Sơn vào thành chiều hàng thì đúng lúc Trần Định Bang đang học văn kiện của Bách gia được tuyên truyền xuống phía dưới –“Sáng lập ngày mai, sáng lập huy hoàng”, trong đó có một bài viết về tuyên ngôn của Bách Lâm Giang “Tạo phải có lý”.

Tuyên ngôn nói lên rằng: Chúng ta thành lập chính quyền mới không phải là muốn lật đổ Đại Sở, ngược lại là giúp Đại Sở phát triển tốt hơn, tuy Lệ Trạch tìm được Hoàng thái nữ nhưng là thật hay giả cũng không ai biết, Giang sơn Phó Thị đã biến thành giang sơn Lệ Thị, chúng ta không thể bị người khác lợi dụng, phải kiên trì tín niệm của mình, vì một Đại Sở mới huy hoàng chói lọi, chúng ta không nên nghĩ đến vấn đề được mất của cá nhân, hãy vì tương lai tươi sáng của Đại Sở mới mà anh dũng hiến thân ..Vân ...Vân.

Trần Định Bang rất cảm động cho nên lúc đó mới cự tuyệt không đầu hàng, hắn tin rằng coi như Thái thượng hoàng đã bị bắt thì trong lòng nhất định vẫn giữ cái ý nghĩ này, sẽ chống lại các thế lực ác độc đến cùng!

Chỉ là. Sao bọn họ lại thả Thái thượng hoàng ra vậy? Thấy Bách Lâm Giang vừa chạy vừa kêu: “Trần ái khanh.” Âm thanh thê lương vô cùng, tâm của Trần Định Bang tựa như bị đao chém, lại nhìn đại quân Sở dần dần ép sát, nhất thời giống như trong khi giao chiến thì lại lọt vào sương mù.

Phó tướng bên cạnh hỏi: “Tướng quân, có mở cửa thành không?”

Trần Định Bang xoay tay lại vả miệng người vừa nói một cái, “Khốn kiếp, mở cửa thành ra thì quân Sở liền vọt vào trong đấy.”

“Nhưng Thái thượng hoàng.”

Trần Định Bang cắn răng, “Không mở.” Nói xong liền nhịn xuống sự giãy giụa trong lòng, trở về đứng trước chỗ chỉ huy thể nghiệm tinh thần xả thân cứu quốc.

Đáng thương cho Bách Lâm Giang kêu nửa ngày mà cửa thành vẫn khép chặt, không hề nhúc nhích.

Mất thấy thời gian đã qua buổi trưa, cổ họng của Bách Lâm Giang cũng muốn bốc khói, bây giờ đang là đầu mùa hè, ánh mặt trời cực kì độc, Bách Lâm Giang cũng không còn hơi sức nữa liền xoay người đi trở về, trở về lấy chén nước uống được rồi đi tiếp không được sao?

Trong công ước của ba nước có quy định không được ngược đãi tù binh.

Nhưng hẳn đã quên bây giờ không phải là ba nước giao chiến, không phải chiến tranh quốc tế, chỉ là nội chiến cho nên không thể áp dụng công ước ba nước được.

Mới vừa đi được mấy bước liền nghe “Vèo” một tiếng, một mũi tên nhọn cắm trước mặt đất cách đó không xa, đây là quân Sở đang cảnh cáo hẳn.

Kiên nhẫn của đám người Tề Diệc Bắc sắp sửa bị mài mòn cả rồi, không phải nói Trần Định Bang luôn trung thành tận tâm với Bách Lâm Giang hay sao? Vậy đây là cách “trung” kỳ quặc gì vậy? Nhìn Thái thượng hoàng hô rất cả cổ họng mà vẫn không chịu tuân theo kia.

Tề Diệc Bắc nhìn sắc trời một chút, “Đợi thêm nửa canh giờ, nếu cửa thành không mở thì chúng ta trở về thương nghị cách khác.”

Vì vậy Phó Du Nhiên đứng ở trong chiến xa nguy trang thành thực vật bị đẩy trở về trước, Phó Du Nhiên rất là đau lòng, thật vất vả mới nghĩ ra được điểm quan trọng, thế mà lại vô dụng.

Đang lúc này, bên kia thành Phụng Minh chợt có động tĩnh, từ trên tường thành thả xuống một cái rổ.

Tề Diệc Bắc kinh hãi, “Không được, bọn họ muốn kéo Bách Lâm Giang lên kia!”

Trì Tướng quân phản ứng nhanh chóng, xung trận lên trước mang theo kỵ quân vọt tới.

Bách Lâm Giang vô cùng vui vẻ vội vàng chạy đến dưới tường thành, có điều Cái rổ này có phải nhỏ quá không?

Mà thôi quan tâm nhiều như vậy làm chi, nhanh chân leo lên thôi, nhưng lúc này hẳn mới phát hiện ra trong giỏ xách có mấy cái bánh lớn cùng một bầu rượu nhỏ, liền không khỏi sững sốt một chút, lúc ngẩng đầu lại thì thấy kỵ binh quân Sở đã gần đến ngay trước mắt, Bách Lâm Giang lập tức ném tất cả mọi thứ trong rổ ra, liều mạng lay động sợi dây đang thả xuống, quân coi giữ trên cổng thành hình như rất bối rối không biết làm sao, chỉ là chuyện đột nhiên xảy ra nên vẫn kéo dây lên, nhưng mà cũng không kéo nhanh lắm, thêm cái rổ vốn đã nhỏ lại không quá bền chắc nên khi cả người Bách Lâm Giang mới vừa cách mặt đất một thước, thời điểm hẳn đang vui mừng thì đáy giỏ trúc không chịu được sức nặng của Bách Lâm Giang liền “Roẹt” một tiếng, Bách Lâm Giang liền bị lọt xuống, ngã ra trên mặt đất.

Điểm quan trọng là lưng hẳn bị ngã rất đau, nhưng mà Bách Lâm Giang chẳng thêm quan tâm, không có rổ thì vẫn còn có sợi dây thôi, hẳn liền ra sức túm lấy cái sợi dây to bằng ngón cái kia, ý đồ leo lên tường thành.

Ngay lúc đó Trì Tướng quân cũng đã mang theo kỵ binh đi đến dưới thành, gần như không có phí chút hơi sức gì liền lập tức túm được Bách Lâm Giang xách tới, trước khi đi còn nhìn lại cái giỏ rách nằm trên mặt đất, không nhịn được bèn nhìn lên trên cổng thành hô: “Lần sau đừng nên dùng cái rổ như vậy, phần mềm quá lớn nên không bền chắc.”

Binh lính thả sợi dây xuống đồng loạt ngốc trệ, sau khi chắc chắn Trì Tướng quân đã trở về bên trong đội ngũ quân Sở mới nhớ ra phải đi đến chỗ Trần Định Bang báo cáo.

Trần Định Bang đang đọc kỹ lại bản thảo tuyên ngôn của Bách Lâm Giang thì thấy một tiểu binh đi vào, liền than một tiếng, “Như thế nào? Đưa đồ ăn xuống cho Thái thượng hoàng chưa?”

Tiểu binh giáp: “.”

140. Chương 139: Chiến Trường Không Có Khói Thuốc Súng (Một)

Edit+ Beta: Ha Phuong

Phe của Phó Du Nhiên tiêu hao hơn nửa ngày cuối cùng đành phải không công mà lui, còn xem chút nữa để cho Bách Lâm Giang chạy mất nên đừng nhắc tới trong lòng nàng có bao nhiêu thất vọng, hơn nữa là người sắp đặt cho hành động lần này nên Phó Du Nhiên càng thêm không ngừng tự kiểm điểm, hết cách rồi, chiêu thuật có thể sử dụng đều đã dùng hết, xem ra hiện tại cũng chỉ còn một con đường là tiến công bằng sức mạnh mà thôi.

Thật sự phải khai chiến nên Phó Du Nhiên không khỏi khẩn trương, nói cho cùng thì bản chất của nàng vẫn chỉ là Phó Đại trại chủ thống lĩnh hai mươi tám sơn tặc, không phải là Nữ hoàng Thành Bình diệt trừ loạn đảng.

“Lo lắng sao?” Nhìn Phó Du Nhiên đi qua đi lại trong phòng, Tề Diệc Bắc mỉm cười tiến lên khẽ ôm lấy nàng, “Yên tâm, chiến dịch này chúng ta nhất định sẽ thắng.”

Phó Du Nhiên thở dài, “Nhưng ta không muốn có giao tranh.”

Tề Diệc Bắc gật đầu, “Ta hiểu suy nghĩ của nàng, nhưng chúng ta không thể cứ theo chân bọn họ giằng co mãi như vậy được, muốn bình định thiên hạ tất phải có người hi sinh.”

“Ta biết rõ điều này.” Phó Du Nhiên buồn buồn nói một câu, lại miễn cưỡng sức lại tinh thần, cười nói: “Những chuyện này chàng cứ thương nghị với bọn họ thôi, quyết định ngày xuất chiến, đến lúc đó ta cũng sẽ đi.”

Tề Diệc Bắc không nói nhiều mà chỉ gật đầu một cái, không biết từ lúc nào mà trại chủ của hắn đã trưởng thành rồi, không còn là Phó Du Nhiên mở miệng là nói bậy, hờ một chút là ra tay đánh người nữa, mười tháng trước vẫn còn là nữ sơn tặc ở trong huyện thành nhỏ chửi bậy đánh cướp, bây giờ lại trở thành người làm chính trị, sơn tặc cũng có thể trở thành Hoàng đế, thật là không có thiên lí.

Chỉ có điều hắn vẫn hoài niệm Phó sơn tặc lúc ban đầu hơn, có thể cùng hắn cãi nhau, có thể để cho hắn bảo vệ.

Ngày xuất chiến rất nhanh được định xuống, chính là hai ngày sau đó, đánh sớm thì khỏe sớm, đây có lẽ là suy nghĩ của tất cả mọi người, mặc dù đau lòng nhưng đúng là không còn cách nào khác

Nhưng có một chuyện bất ngờ xảy ra trước cái đêm xuất chiến.

Trần Định Bang lại đột nhiên mở cửa thành ra đầu hàng.

Mở quyết sách hội nghị thì trên đại diện im lặng một lúc rất lâu, mọi người không hiểu rõ rốt cuộc tại sao Trần Định Bang lại ra đầu hàng, chẳng lẽ là phản xạ hình cung quá dài, hiện tại mới bắt kịp ý tứ khi Bách Lâm Giang kêu gọi ở cửa thành?

Thương lượng nửa ngày mọi người mới nhất trí quyết định là trước tiên cứ quan sát một ngày để phòng ngừa có biến.

Kết quả còn chưa tới một ngày thì Trần Định Bang lại phái người tới đưa tin, báo rằng Nữ hoàng nên nhanh chóng vào thành nếu không sẽ không kịp nữa.

Chuyện gì không kịp thì hắn không nói nên mọi người càng cảm thấy chuyện này rất kỳ quặc, nhưng Phó Du Nhiên cũng rất kiên quyết vào thành!

Lý Phái Sơn ở trong cuộc quyết định này cũng có trợ giúp rất lớn cho Phó Du Nhiên, dựa vào lúc hắn chiêu hàng Trần Định Bang đã có tìm hiểu rất rõ ràng, Trần Định Bang là một người trung trực, muốn quyết chiến cũng sẽ đường đường chính chính, hắn sẽ không biết dùng mưu kế gì mà dẫn địch xâm nhập, trong hũ bắt gì đó đâu.

Có điều Tề Diệc Bắc cũng không yên tâm, hắn từng nói muốn giả gái để giả mạo Phó Nữ hoàng đi trước vào thành dò xét đến cùng nhưng Phó Du Nhiên không chút nghĩ ngợi liền bác bỏ, dù rằng nàng cũng rất

muốn nhìn xem Tề Diệc Bắc giả trang thành con gái trông như thế nào, nhất định là xinh đẹp hơn so bất kỳ nữ nhân nào.

Vì vậy chuyện cứ như vậy phát triển tiếp, Trần Định Bang tay nâng ấn soái ra thành chào đón, mãi cho đến quân Sở lỏng lẻo hùng dũng đi vào thành Phụng Minh thì Trần Định Bang mới nói ra nguyên nhân đầu hàng.

Bách Lâm Giang không phải là bị bắt, nhóm loạn đảng Bách gia lại có thể không để ý đến sống chết của Bách Lâm Giang mà lập một Tân hoàng khác, nói chuẩn xác chính là lập một Thái thượng hoàng mới, Hoàng thượng vẫn là vị vua bù nhìn, có điều là để cho hắn đi nhận một người cha nuôi khác mà thôi.

Đám người Phó Du Nhiên nghe nói thế thì rất bội phục, lần đầu nghe nói là Thái thượng hoàng cũng có thể hệ sau, nói trắng ra là loạn đảng Bách gia bây giờ đã không phải là Bách gia nữa rồi, giờ đã bị người ta soán vị, bây giờ là Vương Chấn Thanh, loạn đảng Vương thị.

Loạn đảng Vương thị biết Trần Định Bang là trung thành với Bách Lâm Giang cho nên ý đồ bỏ cũ thay mới Trần Định Bang để thay tâm phúc của mình vào, Trần Định Bang mất thấy kế hoạch Đại Sở huy hoàng đã biến thành tranh đoạt lợi ích cá nhân, mà thần tượng trong lòng mình cũng bị bắt làm tù binh nên trong lòng liền hạ quyết định, dứt khoát giết vô tướng tới thay hắn, đầu hàng Phó Sở, tương đối bên này còn là Sở, mà bên kia Đại Sở lại liên quan đến loạn đảng Vương Thị rồi.

Tuy Trần Định Bang đầu hàng nhưng vẫn làm chức vị trông coi thành Phụng Minh, thân phận của Bách Lâm Giang thì có một chút lúng túng, giờ hắn đã không còn giá trị dụng nên thời khắc nào cũng lo lắng Phó Du Nhiên sẽ giết hắn.

Cũng may là không có như vậy, có thể là tâm tình Phó Du Nhiên quá tốt nên đã quên mất chuyện này.

Tại sao tâm tình nàng lại tốt vậy? Dân chúng thành Phụng Minh quả thực là rất đáng yêu, biết Nữ hoàng vào thành liền tự phát tổ chức đội ngũ hoan nghênh, hoa tươi và tiếng vỗ tay cùng nhau dâng lên, ở nơi loạn giá của Nữ hoàng đi qua thì dân chúng cùng nhau quỳ xuống, hô to vạn tuế.

Nói thật, nếu như hôm nay vào thành không phải Phó Du Nhiên mà là Bách Lâm Giang hoặc Vương Chấn Thanh, nói không chừng các lão bách tính vẫn sẽ hoan nghênh như vậy, dù sao người nắm quyền là ai thì đối với dân chúng mà nói cũng không có sự khác biệt gì quá lớn, nên trông trọt thì trông trọt, nên ăn cơm vẫn ăn cơm, chỗ khác nhau có lẽ chỉ là nếu quân chủ tài đức sáng suốt thì bọn họ có cơm ăn no, quân chủ ngu ngốc thì bọn họ chỉ có thể đi ăn vỏ cây.

Thật ra thì coi như không có nghi thức hoan nghênh như vậy thì Phó Du Nhiên cũng sẽ không giết Bách Lâm Giang, tuy rằng bây giờ hắn đã không còn là Thái thượng hoàng nữa.

Đã hạ được thành Phụng Minh nhưng bước chân của đại quân Phó Sở vẫn không hề dừng lại, của ải tiếp theo chính là thành Thiết Vệ, phía sau thành Thiết Vệ chính là cơ quan đầu não của loạn đảng – thành Khang.

Thành Thiết Vệ cách thành Phụng Minh rất xa, đại quân phó Sở chỉ có thể dùng Phụng Minh làm căn cứ địa, đội quân áp sát thành Thiết Vệ năm mươi dặm, thành Thiết Vệ cũng giống như tên gọi, tựa như một vệ sĩ sắt thép, thành tường cao kiên cố vững chắc, dễ thủ khó công. Phó Du Nhiên ngồi nghe hồi báo thì trong lòng nguội lạnh phân nửa, cuối cùng nàng cũng hiểu tại sao dọc theo đường đi lông mày của Tôn lão đầu càng nhíu thật chặt rồi.

Nếu trận này khó đánh thì vẫn nên suy tính chiến lược thủ đoạn ôn hòa, vẫn là biện pháp cũ: chiêu hàng.

Chẳng qua là thành Thiết Vệ không hề cho đám người Phó Du Nhiên cơ hội này, thuyết khách đi trước thuyết hàng không những không vào được cửa thành mà còn bị một trận loạn tiễn phải bỏ chạy về.

Kế hoạch A thất bại thì còn có kế hoạch B. Vì vậy Bách Lâm Giang lại được điều động. Phó Du Nhiên tin chắc rằng trong nhóm loạn đảng Bách gia nhất định vẫn còn có người trung thành với Bách Lâm Giang, vì vậy hắn nên tận dụng sức lực còn lại của mình mà làm việc.

Chỉ là lúc này Bách Lâm Giang đã bị một sợi xích trời buộc để phòng ngừa xuất hiện sự kiện cái giỏ nhỏ như ở thành Phụng Minh – hiển nhiên là Trần Định Bang cũng không có nói chân tướng việc này cho Phó

Du Nhiên biết.

Bách Lâm Giang vừa nôn nóng vừa tức giận, nhưng cũng không còn biện pháp nào nên chỉ có thể ngoan ngoãn chạy đến dưới thành Thiết Vệ kêu cửa, quân coi giữ trên thành Thiết Vệ đều giống như là người điếc người mù, làm như không thấy, ai cũng xem như mắt điếc tai ngơ.

Liên tục kêu ba ngày như vậy mà một chút hiệu quả cũng không thu được. Hô mãi đến lúc quân coi giữ trên thành vừa nhìn thấy Bách Lâm Giang chạy tới từ xa xa liền nhanh chóng chạy đến bên trong thành lâu, tránh không lộ diện mắt công phiến lòng.

Vì vậy kế hoạch B chính thức tuyên cáo thất bại. Đang lúc mọi người hợp kế có nên chính thức xuất động kế hoạch C tức là đánh hay không thì rốt cuộc thành Thiết Vệ cũng có động tĩnh, ở bên trong phái người đưa đến một phong thư.

Tin đại ý là, Thái thượng hoàng bệ hạ, chúng ta đều cho rằng ngài đã hi sinh cho tổ quốc nên lúc này mới lập tân chủ khác, không ngờ ngài vẫn còn sống, điều này làm cho chúng ta rất là khó xử lý, mà thủ thành đại nhân của thành Thiết Vệ đã đi họp rồi, hiện giờ không có ở trong thành, nếu như Phó gia thật sự giết ngài thì chúng ta nhất định thay ngài báo thù, Kí tên: Phó tướng Thường Cửu.

Lá thư này được gửi cho Bách Lâm Giang, kì thực là cho đám người Phó Du Nhiên nhìn, ý tứ là các người chớ phí sức, muốn đánh liền đánh, muốn giết cứ giết, đừng có phải hấn tới nữa. Bọn họ ngược lại không nhận được. Phó Du Nhiên im lặng, sai người đem tin đưa cho Bách Lâm Giang xem, chính nàng chỉ ngồi ở trong điện im lặng thật lâu, Cốt ca cùng Lý Phái Sơn cũng có chút thất thần, cái mà bọn họ để ý không phải là thái độ của thành Thiết Vệ, mà là cái người kí tên bên dưới kia: Thường Cửu.

Cốt ca mở miệng hỏi: “Người đưa tin đâu rồi?”

Có Phó tướng tiến lên nói, “Đang chờ ở ngoài trướng.”

“Cho vào”

Phó Du Nhiên ngồi ở trên ghế, cả người không nhận được nhồm lên, Tề Diệc Bắc nghi ngờ nhìn nàng một cái, không hiểu vì sao nàng đột nhiên khẩn trương như vậy.

Không bao lâu, một người đi theo vệ binh xuất hiện tại bên trong trướng, người nọ cúi đầu khom lưng nên không thấy rõ diện mạo, Phó Du Nhiên rướn người lên trước thăm dò chút, “Hiện tại Phó tướng canh giữ ở thành Thiết Vệ gọi là Thường Cửu sao?”

Người nọ hơi nâng đầu một chút, liếc lên mặt của Phó Du Nhiên, chợt nước mắt rơi như mưa, “Trại chủ, đúng là cô rồi.”

Phó Du Nhiên chợt từ trên chỗ ngồi đứng lên, Lý Phái Sơn hai bước vọt tới trước thân người kia rồi đỡ hấn dậy, “Khí Nha tiểu tử, thì ra là người!”

Người tới gầy teo yếu ớt, chính là cô nhi cùng lớn lên ở Thần Phong Trại với Phó Du Nhiên – Khí Nha.

Vậy cũng là tha hương ngộ cố tri rồi. Chỉ là Tề Diệc Bắc cũng không quên tiểu tử này vốn có ý đồ với Phó Du Nhiên, nhìn Phó Du Nhiên lôi kéo cánh tay Khí Nha, còn kém ôm nhau mà khóc nữa thôi, tất nhiên sắc mặt của Tề Diệc Bắc không thể nào đẹp dễ được.

Các tướng sĩ Đại Sở khác cũng ngẩn người, đưa tin còn có thể dẫn ra người quen sao?

Khí Nha vui sướng với điều bất ngờ này, cũng coi thường ánh mắt không thân thiện đến từ Tề Diệc Bắc, hớn hờ nói: “Ngày hôm qua Cửu ca đứng ở trên cổng thành xa xa nhìn thấy có người giống như là trại chủ, lại không dám xác định nên hôm nay mới để cho ta đưa lá thư tới đây, xem thử coi đến cùng có phải hay không, không ngờ thật chính là trại chủ, trại chủ, làm sao cô lại đổi tên thành Phó Văn Sử vậy?”

Tại chỗ đều không phải là người ngoài, ít nhiều gì cũng biết Phó Du Nhiên vốn là làm nghề gì, cho nên khi nghe Khí Nha gọi “Trại chủ” thì cũng không còn có vẻ vô cùng kinh ngạc nữa, chẳng qua là hiện tại trại chủ cũng không phải là trại chủ, mà là Hoàng thượng, gọi thẳng tục danh Hoàng thượng như vậy thì quả đúng rất bất kính với Hoàng thượng, tại chỗ lấy Tôn lão đầu dẫn đầu, các vị Tướng quân Đại Sở cũng giận tái mặt, Phó Du Nhiên lưu manh nhảy qua cái đề tài này, lấy làm lạ hỏi:

“Làm sao ngươi lại ở trong thành Thiết Vệ? Trừ ngươi và Thường Cửu ra thì còn có huynh đệ khác nữa sao?”

“Còn có Ngưu huynh đệ.” Khí Nha mừng rỡ đến quên mất hoàn cảnh hiện tại, hấn nắm thật chặt tay Phó Du Nhiên, sắp sửa nói một đồng ý tứ trong đầu ra. “Từ lúc sơn trại giải tán thì ta theo Ngưu huynh đệ đi xuống núi, vốn là muốn đi tìm trại chủ, lại không biết là cô đang ở nơi nào, sau đó chúng ta phiêu dạt rồi đến ranh giới nước Sở, đi một rồi nên vốn muốn dùng bạc phân tới lấy ra hai khối để mua mấy gian phòng ốc, an cư ở đây nhưng không ngờ bên này chiến trận càng ngày càng gia tăng, ta liền theo Ngưu huynh đệ đặt chân vào thành có chiến, cứ tiếp tục đi về hướng Tây, sau lại gặp được Cửu ca, hấn cũng đến nước Sở, trong lúc vô tình liền gặp được một người gọi là Lưu Khai sơn, Cửu ca liền đi theo hấn làm thuộc hạ, chúng ta cũng liền đi theo hấn ở chung một chỗ, sau đó thì Lưu Khai sơn bị phái đến thành Thiết Vệ làm Thái Thú, Cửu ca cũng được thăng lên làm phó tướng giữ thành, ta và Ngưu huynh đệ cũng đi theo Cửu ca tới đây.”

Nhìn bọn họ thân mật thắm thiết nói chuyện mà mình không hề có cơ hội chen miệng vào, trong lòng Tề Diệc Bắc đột nhiên hơi khó chịu, nhưng mà hấn cũng không hề lơ lửng, nghe Khí Nha nói xong thì hấn vội vã hỏi: “Vậy hiện tại Lưu Khai sơn thật sự không có ở trong thành sao?”

Khí Nha hiển nhiên vẫn có chút thành kiến với Tề Diệc Bắc, ai bảo hấn bắt cóc Phó Du Nhiên làm chi, vì vậy Khí Nha liền nghiêng đầu đi không thèm nhìn Tề Diệc Bắc, chỉ nói với Cốt ca: “Lưu Khai Sơn bị Hoàng thượng gọi về để thương nghị quân tình, có lẽ phải trưa mai mới có thể trở về.”

Tôn lão đầu ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, “Hoàng thượng? Hoàng thượng nào? Hoàng thượng đang ở trước mắt ngươi! Cái tên nhóc kia chỉ là một tên Hoàng đế giả!”

Khí Nha chép miệng, “Gọi theo thói quen thôi, đúng là Hoàng đế giả.”

Lý Phái Sơn trầm ngâm hồi lâu, “Thường Cửu tính toán như thế nào? Gọi ngươi tới có phải là có lời muốn nói cho chúng ta hay không?”

Khí Nha quay đầu lại tìm hiểu xem mấy người trong lều, Cốt ca lại nói: “Không cần kiêng kỵ, tại chỗ đều là người mình.”

Lúc này Khí Nha mới yên lòng lại nói: “Giờ tỵ đêm nay Cửu ca sẽ mượn cơ đến cửa đông thành Thiết Vệ để dò xét, đến lúc đó sẽ mở cửa thành nghênh trại chủ vào thành.”

141. Chương 140: Chiến Trường Không Có Khói Súng (Hai)

Ngay khi Khí Nha nói xong lời này thì ngay cả Tôn lão đầu cũng đã không ngồi yên.

Rốt cuộc là vận số Phó Du Nhiên quá tốt hay là nhóm Hoàng đế giả quá mức xui xẻo đây? Kể từ khi Phó Nữ hoàng gia nhập chiến trường thì ngay cả một trận chiến cũng không phải đánh mà lại có thể thu về vô số thành trì, thật là làm cho những lão tướng quân như bọn họ phải toát mồ hôi.

Chẳng qua là.

“Lưu Khai Sơn không có ở đây, chủ sự chính của thành Thiết Vệ là Thường Cửu, vậy vì sao không chọn ban ngày tiến hành?”

Khí Nha biết Tôn lão đầu sợ trong này có bẫy bèn kiên nhẫn giải thích: “Tuy Cửu ca là ân nhân cứu mạng của Lưu Khai Sơn nhưng tóm lại hấn vẫn còn có chút đề phòng, trước khi Lưu Khai Sơn đi đã đem quyền chỉ huy binh mã giao cho tâm phúc của hấn. Cho nên chuyện này chỉ có thể bí mật tiến hành, chờ trại chủ vào thành Thiết Vệ và nắm trong tay đại cục. Cửu ca liền có thể dẫn người đi đoạt binh phù, như vậy không uổng người nào liền có thể đoạt lại thành Thiết Vệ.”

Đề nghị này quả thật khiến người ta động lòng, quân trú đóng của thành Thiết Vệ không nhiều lắm, chỉ vèn hơn bảy vạn. Lại dễ thủ khó công, nếu như cường công thì một năm nửa năm cũng thế, ba năm năm năm cũng vậy, chỉ cần thành Thiết Vệ có thể tự cung tự cấp thì đây chính là một nơi lí tưởng.

Cốt ca suy tính một chút liền nói: “Được, tối hôm nay ta sẽ dẫn binh đến trước cửa phía đông thành, liên hợp với dieendddanleeequuydoonn Thường Cửu để nắm đại cục trong lòng bàn tay.”

“Nhị Đương gia!” Khí Nha nói: “Cửu ca nói là nhất định phải để trại chủ tự mình đi.”

Lời này vừa nói ra tức thì khiến mọi người đều kinh nghi, Tôn lão đầu nín lấy Khí Nha nói, “Tiểu tử tốt. Có phải muốn để Hoàng thượng đi trước rồi nhanh chóng bắt lấy Hoàng thượng để tranh công đầu hay không hả?”

Khí Nha vội hất tay Tôn lão đầu ra, mặt giận đến đỏ bừng, “Người của Thần Phong Trại chúng ta tuyệt sẽ không làm ra cái loại chuyện vô tình vô nghĩa như vậy đâu! Lưu Khai Sơn có rất nhiều tâm phúc, nếu như Nhị đương gia mang binh vào thành sẽ bị coi là có ý đồ đoạt binh phù, như vậy cũng không áp chế được cục diện. Đến lúc đó không thể thiếu một phen chém giết, mà buổi trưa Lưu Khai Sơn sẽ trở về thành, cũng có lẽ sớm hơn. Nếu tại trước đó chúng ta không thể nắm toàn cục trong tay thì không thể tránh khỏi một trận huyết chiến, cho nên nhất định phải có một người có một sức ảnh hưởng lớn vào thành trước nhằm bình ổn lòng quân.”

Không thể nghi ngờ, Phó Du Nhiên chính là người có sức ảnh hưởng đó.

Phó Du Nhiên quét qua một vòng bên trong điện: “Ta đi.”

“Bệ hạ!”

Bên trong trướng vang lên một loạt tiếng hô. Tề Diệc Bắc vẫn chỉ ngồi yên một chỗ, theo ý hấn thì tuy đi sẽ có nguy hiểm nhưng Phó Du Nhiên nhất định sẽ khăng khăng giữ ý kiến, vì vậy hấn không dieendddanleeequuydoonn cần mở miệng phản đối. Chỉ cần lắng lắng ủng hộ nàng là được.

“Bệ hạ tuyệt đối không thể mạo hiểm!”

Chúng tướng rối rít tán thành lời của Tôn lão đầu.

Phó Du Nhiên cười cười, xoay người nhìn qua Khí Nha nói: “Người lập tức trở về nói cho Thường Cửu biết để hấn chuẩn bị.”

Cốt ca cũng nói: “Lại nói cho hấn trước giờ tý cần phải điều thủ vệ rời khỏi tường thành, chúng ta sẽ thừa dịp đêm tối đi tới dưới thành.”

Khí Nha lắng nghe xong liền tiếp đồng ý rồi vội vàng quay về.

Sau khi Khí Nha rời đi, trong soái trướng liền trở nên yên tĩnh dĩ thường, một lát sau Tôn lão đầu run rẩy quỳ xuống nói: “Bệ hạ, người không nên dấn thân vào nguy hiểm.”

Cốt ca ngẩng đầu lên nói: “Tôn tướng dieendddanleeequuydoonn quân xin đứng lên, chuyện tối nay Hoàng thượng sẽ không đi.”

Phó Du Nhiên kinh ngạc nói: “Cốt ca!”

Cốt ca khoát khoát tay, phân phó xuống dưới: “Nhanh đi tập hợp tám vạn binh, tùy thời đợi mệnh.”

Mấy Phó tướng lĩnh mệnh rời đi, lúc này Cốt ca mới chỉ vào bản đồ treo trong trướng nói: “Tối nay do ta mang một vạn binh mã dẫn đầu vào thành, nếu như tất cả thuận lợi thì ngay khi trời hừng sáng sẽ mở lớn cửa thành đón Hoàng thượng vào thành, nếu như có biến sẽ bắt tên lệnh nhắc nhở, nắm đại quân mai phục do Tôn tướng quân dẫn dắt, không được chần chờ, phải lập tức đốc toàn lực công thành, cùng ta trong ứng ngoài hợp. Còn lại hai vạn tướng sĩ phải đánh nghi binh ở hướng cửa Nam, Bắc, Tây Nam, cố gắng điều binh lực đến cửa Đông, tối hôm nay bất kể Thường Cửu thật sự đầu hàng hay giả đầu hàng thì chúng ta đều phải toàn lực đoạt lại thành Thiết Vệ.”

Mặc dù Cốt ca là Phó tướng dưới Tôn lão đầu nhưng ở trong chuyện này Tôn lão đầu không hề có ý kiến gì, chỉ cần Phó Du Nhiên không đi thì bảo ông làm gì cũng được

Nhưng Phó Du Nhiên rất có ý kiến.

“Cốt ca, ta tin tưởng Thường Cửu sẽ không gạt chúng ta.”

Cốt ca nói: “Bên trong thành thế cục hay thay đổi, nếu như Thường Cửu hành động bị người phát hiện thì không thể tránh được một cuộc huyết chiến, khi đó Hoàng thượng thân ở bên trong chiến trường đều là vạn lần không tốt. Huống chi.”

Cốt ca dừng lại một chút, Lý Phái Sơn phe phẩy quạt nói tiếp: “Huống chi sơn trại đã giải tán lâu như vậy nên lòng người khó tránh khỏi tan rã, tiểu tử Thường Cửu này hùng tâm tráng chí không nhỏ, từ trước đến giờ làm việc luôn thích mạo hiểm, lại thích tìm kiếm đường tắt, nếu quả thật có ý nghĩ gì khác thì rất nguy hiểm, chúng ta cũng không thể không đề phòng.”

Phó Du Nhiên giật giật đôi môi, mắt liếc qua nhìn Tề Diệc Bắc, Tề Diệc Bắc cười với nàng rồi nhẹ nhàng gạt đầu, Phó Du Nhiên thở một hơi dài rồi mới chậm rãi nói: “Nếu như đã hoài nghi có bấy thì ta có thể không vào cửa thành, nhưng nếu đã đi thì nhất định phải do ta tự mình đến trước.”

Tôn lão đầu nghe vậy lại muốn quỳ xuống, Phó Du Nhiên liền nhanh chân chạy đến nâng ông dậy, “Tôn tướng quân xin nghe ta nói, sở dĩ ta kiên trì đi là bởi vì Thường Cửu là huynh đệ của ta. Nếu như đêm nay người đến là Cốt ca thì chắc chắn sẽ khiến Thường Cửu thất vọng, cảm thấy chúng ta không tin tưởng hắn, hay hoặc là. Hoặc giả đây mới thật sự là một cái bẫy, Thường Cửu đã có ý muốn bắt giữ ta, nếu không thấy ta thì có lẽ sẽ đoán được ta không đến, vậy liền bắt lấy Cốt ca, như vậy thì có khác biệt gì so với bắt ta đâu chứ.”

Tất cả mọi người có mặt nghe vậy đều ngẩn người, Cốt ca không khỏi đứng dậy, ghen ngào nói: “Du Nhiên.”

Phó Du Nhiên nhìn về phía hắn, bình tĩnh nói: “Cốt ca đối với ta như huynh như cha, Thường Cửu biết rõ tầm quan trọng của huynh trong lòng ta, nếu như Cốt ca bị lọt vào bẫy và bị bắt, hắn chắc chắn sẽ dùng huynh để uy hiếp ta, nếu quả thật là như thế thì ta nhất định sẽ không do dự.”

Gương mặt âm u của Cốt ca hiện ra vẻ kích động đỏ ửng, Tôn lão đầu cũng đã quyết định chủ ý xong bèn mở miệng nói: “Bệ hạ lo lắng không phải không có lí, Cổ tướng quân xác thực sẽ trở thành người tốt nhất dùng để uy hiếp bệ hạ, hay là để lão thần mang binh vào thành, Cổ tướng quân dẫn nhân mã mai phục ở ngoài thành nhằm chuẩn bị.”

“Tôn tướng quân vẫn chưa rõ sao?” Tề Diệc Bắc đứng dậy đi tới trước mặt Tôn lão đầu, “Bất kể là ai đang ngồi đây nếu bị bắt thì Nữ Hoàng Bệ hạ cũng sẽ không ngồi yên được.”

Phó Du Nhiên tiến lên một bước, “Không sai. Coi như bọn họ để cho ta tự mình đi đổi, ta cũng sẽ cam tâm tình nguyện.”

“Bệ hạ.”

Một câu nói khiến gần mười vị Tướng quân trong trường cảm động đến nước mắt rơi như mưa, rồi rít quỳ gối.

Phó Du Nhiên đi tới bên cạnh Tề Diệc Bắc, nhìn ánh mắt khích lệ của hắn thì cảm kích cười cười, mở miệng nói với mọi người: “Cho nên hoặc là không đi, còn nếu đi thì nhất định là ta tự mình đi.”

Tôn lão đầu và Cốt ca gần như muốn bỏ qua kế hoạch lần này.

Phó Du Nhiên nhìn thấy sắc mặt của bọn họ liền mở miệng nói: “Ta sẽ vào thành, giống như lúc trước Cốt ca từng nói, nếu như có bất trắc thì sẽ dùng tên lệnh để làm ám hiệu.” Dứt lời lại cố làm ra vẻ thoải mái mà nói: “Nói không chừng vận khí của ta cũng không kém như vậy đâu, chờ ta vào thành sẽ được hoan nghênh nhiệt liệt, vạn chúng tung hô, đợi ngày mai Lưu Khai Sơn trở lại thì phát hiện thành Thiết Vệ đã đổi chủ nhân.”

Chúng tướng cùng nhau cười gượng hai tiếng, chỉ mong là như vậy thôi.

Vì vậy tất cả mọi người đều khẩn trương, Phó Du Nhiên trở về phòng sắp xếp lại hành trang, Tề Diệc Bắc không nói một lời đi theo phía sau nàng bước vào phòng. Phó Du Nhiên quay đầu lại, nhẹ giọng nói: “Có

phải dù ta không cho chàng đi thì chàng cũng sẽ đi phải không?”

Tề Diệc Bắc cười nói: “Ta ủng hộ quyết định của nàng, điều kiện tiên quyết là phải để cho ta ở bên cạnh nàng.”

Phó Du Nhiên gật đầu, đôi mắt cũng đỏ hoe, nàng nhanh chóng nghiêng đầu đi nhỏ giọng nói: “Chàng nói nữ nhân không phải đều có lòng dạ đàn bà chứ? Thật ra thì lần này đúng là có nguy hiểm, nhưng ta thật sự không muốn thấy người dân nước Sở tự giết lẫn nhau, chỉ cần có một tia hi vọng thì ta nhất định phải đi. Huống chi, ta tin tưởng Thường Cửu, hắn sẽ không phản bội ta đâu.”

Tề Diệc Bắc than một tiếng, từ phía sau ôm lấy nàng. “Nàng trở thành Nữ hoàng rồi nên cũng đã biết suy nghĩ nhiều lắm, không còn là Phó Du Nhiên cường hãn ngày trước rồi lại cần người bảo vệ nữa.”

“Chàng ghét ta như vậy sao?”

Tề Diệc Bắc cười cười, cả gương mặt đều toát lên sự cứng chiều. “Đừng nói nàng là Nữ hoàng, cho dù nàng là Ngọc Hoàng Đại Đế thì nàng vẫn chỉ là thê tử của ta, ta chỉ đang hoài niệm nàng của ngày trước thôi, có thể để cho ta bảo vệ. Cũng làm cho ta không có vẻ vô dụng như bây giờ.”

Phó Du Nhiên xoay người lại, nhìn thẳng vào mắt Tề Diệc Bắc nói: “Vô dụng là ta, nếu như không có chàng ở bên cạnh thì ngay cả dũng khí bước ra một bước nhỏ ta cũng không có.”

Tề Diệc Bắc vỗ vỗ nhẹ gương mặt Phó Du Nhiên, “Được rồi, nàng nên ăn mặc anh tuấn một chút, ngày mai thành Thiết Vệ chính là của chúng ta.”

Phó Du Nhiên cười khê gật đầu.

Ban đêm xuống, ngay cả ông trời cũng giúp đỡ đại quân Phó Sở. Trong bầu trời đêm mây đen giăng đầy che phủ tất cả ánh sáng trong không trung, tám vạn đại quân phân thành mấy đường mà đi, một đường theo đám người Phó Du Nhiên, Tề Diệc Bắc cùng Cốt ca tiến phát hướng Đông thành Thiết Vệ, một đường do Tôn tướng quân dẫn dắt theo sát phía sau. Đường còn lại là do ba vị Tướng quân dẫn dắt chia ra ba cửa còn lại của thành Thiết Vệ.

Trong nháy mắt, thành Thiết Vệ đã tiến vào tầm mắt. Đội quân của Phó Du Nhiên từ trên ngựa xuống, đổi thành đi bộ. Vì lý do an toàn nên Cốt ca mang ba ngàn quân Sở đi trước, Phó Du Nhiên, Tề Diệc Bắc cùng một Phó tướng đi giữa ở trong đội ngũ, Tôn tướng quân thì mang năm vạn đại quân ẩn núp đến đây, tùy thời chuẩn bị công thành.

Tất cả đều tiến triển được hết sức thuận lợi, Cốt ca cùng ra khỏi thành tiếp cận Khí Nha lên tiếp ứng, Khí Nha vui vẻ nói: “Nhị Đường gia, mời theo ta vào thành.”

Cốt ca khê gật đầu, ở dưới sự hướng dẫn của Khí Nha, ba ngàn quân mở đường lén đi tới cửa đông thành Thiết Vệ, Khí Nha kêu lên mấy tiếng kêu dạ điệu, sau một hồi liền thấy cửa thành vừa dấy vừa nặng phát ra một chuỗi tiếng “Ken két” trầm thấp, từ trong mở ra một khe nhỏ. Có một bóng người lắc mình ra.

Người nọ chừng ba mươi tuổi, không cao không thấp, khuôn mặt gầy gò, dáng dấp lông mày lại thẳng đều khiến cho người ta có cảm giác rất tin tưởng, một đôi mắt hết sức linh động, người nọ chính là Thường Cửu.

Thường Cửu mặc quân phục Phó tướng, vừa thấy Cốt ca thì cặp mắt liền bắn ra vẻ cuồng nhiệt, hơi nghẹn ngào gọi: “Nhị Đường gia. . . .”

Cốt ca tiến lên bắt lại cánh tay hắn, “Huynh đệ tốt, trước tiên làm chính sự rồi hãy ôn chuyện cũ, bên trong thành chuẩn bị như thế nào rồi?”

Thường Cửu vội vàng gật đầu, “Nhị Đường gia yên tâm, bên trong thành đã an bài thỏa đáng, mấy tâm phúc của Lưu Khai Sơn cũng bị ta chuốc say cả rồi, giờ chỉ chờ đại quân tiến vào. Kính xin Nhị Đường gia trước cùng với ta giam giữ bọn họ lại đã.”

Cốt ca gật đầu một cái, Thường Cửu nhìn vào đội ngũ một vòng rồi hỏi, “Trại chủ đã tới chưa?”

Cốt ca do dự một chút, Thường Cửu hưng phấn luôn miệng nói: “Ta quả thật không ngờ tới, tân nhậm Nữ hoàng của nước Sở lại chính là trại chủ. . . .”

Khóe miệng Cốt ca khê cong lên, Thường Cửu hình như còn chưa có đổi được tật xấu mau mồm mau miệng của mình nha, Cốt ca khê gật đầu, “Vì lí do an toàn nên trại chủ đi theo ở phía sau.”

Thường Cửu khí phách cao ngất nói: “Tốt! Thần Phong Trại chúng ta rốt cuộc cũng có một ngày hãnh diện, bà nó chứ, trại chủ chính là Đường Kim Hoàng thượng, lão tử còn sợ ai!” Quay đầu lại lớn tiếng nói: “Các huynh đệ mau mở cửa thành, nghênh đón Nữ hoàng vào thành!”

Ngay khi cửa thành mở rộng thì ba ngàn nhân mã liền nối đuôi nhau đi vào, ánh mắt không ngừng quét qua trên người quân lính đang đứng cầm đuốc chung quanh. Bọn họ mặc quân phục giống nhau, chỉ có điểm khác biệt duy nhất chính là trên cánh tay trái của quân lính Sở phi pháp có một cái đai đỏ. Đã từng là chiến hữu cùng trong đội ngũ của bọn họ mà giờ lại biến thành kẻ địch. Hiện tại thì sao? Lại biến thành chiến hữu rồi hả?

Phó Du Nhiên đi theo đại quân từng bước một hướng đến gần thành Thiết Vệ, thật ra thì trong lòng của nàng so bất luận kẻ nào đều khẩn trương hơn.

Tề Diệc Bắc đi gần sát ở bên người nàng, vững vàng nắm tay của nàng. Đáy lòng Phó Du Nhiên đột nhiên dâng lên một hồi bất an mãnh liệt, nàng đột nhiên nói: “Nếu như ta chọn sai rồi thì nên làm thế nào?”

Tề Diệc Bắc nắm thật chặt tay nàng, khê cười nói: “Như vậy cũng không sao đâu, ta có thể bảo vệ nàng.”

Phó Du Nhiên cười nhạt, ngẩng đầu lên nhìn thẳng phía trước, “Hiện tại có vẻ như không thể quay đầu nữa rồi.”

“Nàng muốn quay đầu lại sao?”

Phó Du Nhiên không hề do dự lắc đầu một cái. “Mặc kệ kết quả như thế nào, ta cũng sẽ không hối hận.”

Đáy mắt Tề Diệc Bắc xuất hiện một chút lo lắng, có lẽ cái mà Phó Du Nhiên để ý không phải là sự thắng lợi trong chiến dịch này, cũng không phải là an nguy của bản thân, mà là huynh đệ của nàng. Có phản bội nàng hay không?

142. Chương 141: Chiến Trường Không Có Khói Súng (Ba)

“Trại chủ!”

Phó Du Nhiên nghe tiếng nhìn lại liền thấy Thường Cửu canh giữ ở cửa thành bên cạnh. Trên mặt hần đầy vẻ kích động.

Nhìn hần đang đi qua đây, Phó Du Nhiên cười nói: “Tiểu tử ngươi cũng thật gian xảo quá đấy, lại có thể trà trộn vào làm Tướng quân.” Mặc dù đang cười nhưng trong đáy mắt lại bao hàm nước mắt.

Thường Cửu nhìn qua Tề Diệc Bắc, xong lại quay qua nhìn Phó Du Nhiên, “Còn có mặt mũi nói chuyện của ta nữa chứ, cô trước làm Thái tử phi, sau làm Nữ Hoàng Bệ Hạ cũng không thông báo cho ta biết một tiếng, để cho ta đầu nhập lầm vào quân địch, một hồi liền trối cô lại, xem cô còn đắc ý thế nào nữa.”

Phó Du Nhiên gật đầu liên tục, “Tốt tốt.” Nàng nhanh chóng chớp mắt không để cho mình rơi nước mắt rồi tiến lên một bước muốn ôm Thường Cửu.

Thường Cửu chợt nghiêng đầu né qua một bên xong liền đưa đầu ngón tay gãi gãi lông mày, nhếch miệng cười một tiếng, “Đã gả cho người ta rồi còn không nề nếp như vậy, thôi mau đi theo ta đi. Có chuyện gì tối nay lại nói.”

Ánh mắt của Phó Du Nhiên chợt lóe lên, nàng nghiêng qua liếc nhìn Tề Diệc Bắc rồi nói với Thường Cửu: “Hắn chính là Tề Diệc Bắc, Thái tử điện hạ của Đại Tấn.”

Tề Diệc Bắc không hiểu vì sao Phó Du Nhiên lại nói ra thân phận của hắn, Thường Cửu nghe vậy gật đầu, “Ta biết rồi, lúc ở trên núi có gặp qua, chỉ là không ngờ hắn lại là Thái tử Đại Tấn.”

Phó Du Nhiên cười cười vỗ vai Thường Cửu, “Đi thôi, nghe nói Ngưu Đại hiệp cũng ở nơi đây, sau khi biết sơn trại giải tán, người ta lo lắng nhất chính là hắn đấy.”

Thường Cửu đi đằng trước dẫn đường, vừa đi vừa nói: “Hắn cũng nhớ cô lắm đấy.”

Đi xuyên qua cánh cửa thành tối đen như mực, cuối cùng Phó Du Nhiên cũng bước vào trong thành Thiết Vệ, nhờ ánh đèn đuốc mờ tối, đập vào mắt đều là bóng dáng của quân Sở, Tề Diệc Bắc đột nhiên nhú mày nói: “Cốt ca đâu?”

Thường Cửu không quay đầu lại mà cứ đi thẳng về phía trước, Phó Du Nhiên thì cúi mặt, lẳng lặng đi theo phía sau hắn, không nhìn ra vẻ mặt nàng như thế nào.

Tề Diệc Bắc dừng chân lại một chút. “Du Nhiên. . . .” Mới vừa nói ra hai chữ chợt nghe thấy nơi cửa thành sau lưng nổi lên tiếng chém giết bốn phía, ngoài cửa thành thế mà lại có phục binh, quân Sở vào thành bị chia thành hai khúc, ngay sau đó cửa thành kêu “Ken két – Đ-A-N-G...G!” chậm rãi khép lại, quân Sở vào thành thấy vậy thì luống cuống. Đám người Phó Du Nhiên cứ như vậy bị vây ở trong thành.

Thấy tình hình như thế, Tề Diệc Bắc đã biết Phó Du Nhiên cuối cùng là thua cuộc, Thường Cửu đã bán đứng nàng.

Phó tướng đi theo bên cạnh Phó Du Nhiên thì cực kì tức giận. Hô to “Hộ giá!” sau đó tiến lên xách cổ áo Thường Cửu, rút đao ra kề lên cổ hắn, “Mau mở cửa thành thả chúng ta ra ngoài!”

Thường Cửu cười lạnh một tiếng, “Quá muộn rồi.”

Phó tướng tức giận đến công tâm liền rút đao chém nhưng ngay lúc đó cổ tay bị người ta bắt lấy, quay đầu nhìn lại thì ra là Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên mặt không thay đổi nhìn Thường Cửu, trong miệng lại nói với Phó tướng kia: “Lý tướng quân, ra lệnh cho các tướng sĩ không có mệnh lệnh của ta không được tấn công.”

“Bệ hạ!” Lý phó tướng tức giận đến hai mắt đỏ bừng, “Chúng thần quyết không đầu hàng! Chúng thần thề chết bảo vệ Bệ hạ!”

Phó Du Nhiên hét lớn một tiếng, “Đây là thánh chỉ!”

Lý phó tướng run rẩy cả người, Phó Du Nhiên thở dài một hơi. “Chúng ta chỉ có mấy ngàn người, đừng hi sinh vô ích.”

“Điều này đúng đấy.” Thường Cửu đẩy cánh tay Lý phó tướng ra, “Nghe lời Nữ Hoàng Bệ Hạ của các người đi, nhờ vậy mà có thể sống lâu thêm mấy ngày đấy.”

Ngay lúc đó thì chung quanh đột nhiên sáng choang. Mấy trăm cây đuốc thắp lên cửa thành khiến xung quanh sáng như ban ngày, ánh mắt của Tề Diệc Bắc nheo lại một lúc thì tầm mắt mới khôi phục bình thường, đợi thấy rõ hoàn cảnh xung quanh thì hắn vội vàng tiến lên một bước, bảo hộ Phó Du Nhiên ở sau lưng – trước mặt là vô số cung thủ đứng hết bãi đất trống, trong tay là tên đã giương cung, đầu mũi tên đều chỉ cùng một chỗ.

Quân Sở đang chống cự vừa thấy thế trận như vậy cũng lập tức thu tay, tiếp đó có vô số binh sĩ hệ đai đỏ đồng loạt xông lên, đem Phó Du Nhiên cùng với mấy trăm người ở bên cạnh trói trói trói trói, bắt lại toàn bộ.

Phó Du Nhiên không nhìn qua mấy mũi tên nhọn đang chĩa vào mình mà chỉ bình tĩnh quét mắt một vòng. Nàng nhìn thẳng vào mắt Thường Cửu hỏi: “Cốt ca đâu?”

Thường Cửu nhún vai một cái, “Nữ hoàng yên tâm, Nhị Đường gia không có việc gì, một lát nữa các người sẽ được đoàn tụ.”

“Thường tướng quân, làm tốt lắm!” Một giọng nói ồm ồm truyền đến, “Bắt được Nữ hoàng Phó Sở, sau này thắng quan tiền tước, tiền đồ không thể đoán trước được đâu.”

Thường Cửu khề nghiêng người sang một bên, có một người mập mập cưỡi ngựa dừng trước mặt họ, người đó mặc quân phục Phó tướng giống Thường Cửu. Thường Cửu lạnh lùng nói: “Tịch Viêm, ngươi không phục sao?”

Tịch Viêm cười quái dị một tiếng: “Đâu có đâu có, chỉ là tại hạ bội phục Thường tướng quân lại có thể vô sỉ đến mức này. Dùng sự tín nhiệm của huynh đệ đối với mình để thăng quan tiến chức.”

Trên mặt Thường Cửu thoáng qua chút bối rối. Nụ cười của hắn có chút dữ tợn, “Tịch Phó tướng quá khen ngợi. Chuyện hôm nay không thể không có công lớn của Tịch huynh rồi.”

Trong mắt Tịch Viêm xẹt qua một tia mừng rỡ, hắn nhanh chóng bước xuống ngựa, vẻ mặt tươi cười đi đến bên cạnh Thường Cửu, lại quan sát Phó Du Nhiên một chút rồi gật đầu liên tục, “Hôm nay huynh đệ ta người lập được kỳ công. Tương lai chắc chắn thăng chức rất nhanh.”

Nói đến đây, trên gương mặt béo của Tịch Viêm chợt hiện lên vẻ ác độc, trong tay chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một cây chủy thủ, Phó Du động môi muốn kêu lên nhưng mà Thường Cửu đã nhanh hơn một bước ra tay đoạt lấy thanh đao của Lý phó tướng bên cạnh, không chút do dự giơ tay chém xuống, cái đầu đầy mỡ của Tịch Viêm lập tức rời khỏi thân thể to mập của hắn. Trước một khắc bị bay đầu Tịch Viêm vẫn không hiểu được vì sao mình bị như vậy, rõ ràng là hắn vung dao trước kia mà.

Chất lỏng âm áp bắn vào trên mặt Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên không ngờ chuyện phát triển đến mức này, nàng ngơ ngác sờ sờ mặt, lại đưa ngón tay đến trước mắt nhìn một chút, Tề Diệc Bắc nhú chặt mày, ngăn ở trước người Phó Du Nhiên để tránh để cho nàng nhìn thấy hình ảnh máu tanh kinh khủng kia.

Trong không khí nồng nặc mùi máu tanh, Thường Cửu ném đao trong tay xuống, nhìn ra xung quanh rồi lớn tiếng nói: “Lúc bắt giữ Nữ hoàng Phó Sở, quân Sở ương ngạnh phản kháng, trong lúc hỗn loạn Tịch phó tướng đã hi sinh thân mình vì nước.”

“Anh linh thăng thiên!”

Cùng một câu nói, lại cùng nhịp đến từ bốn phương tám hướng. Đây là thói quen của tướng sĩ quân Sở, sau mỗi trận chiến dịch sẽ tậ lực vì người hi sinh thân mình vì nước mà định ra một danh sách, sẽ có huynh đệ đưa tiễn bọn hắn ra đi.

Hiển nhiên loại tinh thần này ở đây được phát huy một cách tốt nhất, Tịch Viêm vô duyên vô cớ trở thành liệt sĩ, người nhà có người chết sẽ được tiền bồi thường gấp đôi, như vậy cũng coi như Tịch Viêm chết có ý nghĩa rồi.

“Thật không hổ là khoái đao Thường Cửu, mấy tháng không gặp công phu của người đã tăng nhiều như vậy.” Một giọng nói châm chọc truyền đến. Phó Du Nhiên nghiêng nghiêng đầu liền thấy Cốt ca bị trói gô giải đến cách đó không xa.

Khắp khuôn mặt đều là sự lo lắng.

Một tên binh sĩ hệ đại đỏ chạy nhanh đến trước mặt Thường Cửu, “Tướng quân, ở trên người của hắn tìm ra cái này.”

Đó là một tên lệnh đồng, Cốt ca chưa kịp bắn nó lên trên trời liền bắt ngờ gặp phải phục kích.

Thường Cửu nhìn nhưng không nói gì, để cho người lên khiêng thi thể của Tịch Viêm đi, vừa nhìn về phía phương hướng Cốt ca lớn tiếng nói: “Lưu Thiện Tương, vất vả rồi.”

Một bóng dáng thấp bé từ sau lưng Cốt ca vọt ra, Phó Du Nhiên nhớ được hắn là thị vệ cận thân của Cốt ca.

Cốt ca trợn mắt nhìn hắn, “Lưu Anh, ta đối xử với người không bạc, không ngờ người lại là người của Lưu Khai Sơn.”

Đôi mắt nhỏ hẹp của Lưu Anh thoáng qua một tia sáng, “Hắn họ Lưu, ta cũng họ Lưu, đương nhiên ta phải giúp đỡ hắn.”

Thường Cửu cười nhạt nói: “Lưu Thiện Tương, không uống công người ả mình nửa năm trong quân Phó Sở, lần này nhất định cha của người sẽ không xem nhẹ người nữa.”

Cốt ca mới chợt hiểu ra, thì ra hắn là con trai của Lưu Khai Sơn.

Đây đúng là ngày phòng đêm phòng nhưng giặc trong nhà khó phòng, Lưu Anh này diện mạo không có gì đặc biệt, ít nói kiêu lời, bình thường cũng không có gì vượt trội, mới vừa lại phô bày một thân võ nghệ kinh người. Hắn hợp lực với mấy tên đồng đảng cũng nằm vùng với mình rồi nhanh chóng bắt giữ được Cốt ca.

Có thể đoán trước ba ngàn quân sĩ kia hiện tại cũng bị người của Thường Cửu khống chế.

Sắc mặt Phó Du Nhiên hơi tái nhợt, nàng cười thắm một tiếng, “Ta thật sự đã chọn sai rồi sao.”

Tề Diệc Bắc đưa tay giúp nàng lau đi vết máu tung tóe trên mặt rồi xoay người sang chỗ khác, nhìn Thường Cửu nói: “Kế tiếp người muốn thế nào?”

Thường Cửu liếc hắn nhưng không có lên tiếng, một hồi lâu lại nói với người phía sau: “Khí Nha đâu?”

Không bao lâu sau thì Khí Nha bị trói giống như cái bánh chưng được mang tới, trong miệng còn bị nhét một nùi giẻ, vừa thấy Thường Cửu thì cả người hắn lắc lư lắc lư dữ dội, giống như là muốn xông lại đánh cho Thường Cửu một trận, Thường Cửu tiến lên kéo vải bố trong miệng hắn ra, lập tức tiếng mắng chửi phổ thông tiêu chuẩn xen lẫn tiếng địa phương An Dương ồ ạt tuôn ra, lúc to lúc nhỏ hết sức khó nghe.

Thường Cửu lại nhét vải bố vào miệng Khí Nha rồi nói: “Khí Nha ngươi cũng đừng trách ta, ai có chí này, hiện tại ta phái người đưa Nhị đương gia trở về, sau này ngươi ở lại bên kia hay là về đây thì tùy ngươi.”

Tề Diệc Bắc lại không hiểu, nếu đã bắt được người tại sao còn phải trả về?

Lưu Thiện Tương ở bên cạnh Thường Cửu vội nói: “Tướng quân, vì sao thả hắn trở về? Chỉ sợ nếu Lưu soái biết chuyện này thì sẽ không vui.”

Thường Cửu quét mắt nhìn hắn một cái, “Chúng ta bắt được Nữ hoàng Phó Sở thì đã thắng được bất kì kẻ nào, thả hắn trở về là có mục đích khác, những lão già lòng dạ ác độc kia chắc sẽ không chú ý đến tính mạng Nữ hoàng mà dốc toàn lực công thành, nhưng với hắn mà nói thì tánh mạng Nữ hoàng đều trọng yếu hơn so bất cứ chuyện gì.”

Nghe Thường Cửu vừa nói như thế thì Lưu Thiện Tương cũng không nói gì nữa, Thường Cửu lại đi tới trước mặt Cốt ca, “Trở về nói cho mấy lão già kia biết, chỉ cần bọn họ không hành động thiếu suy nghĩ thì tất cả mọi chuyện đều có thể thương lượng, Vương Chấn Thanh cũng không muốn có gươm đao, hắn chỉ muốn chia sẻ giang sơn để trị vì, chỉ cần Nữ hoàng đồng ý thì hắn sẽ không làm khó.”

Cốt ca nheo mắt lại, đôi môi vừa mới nhúc nhích thì Thường Cửu lại hướng sau lưng nói: “Điểm binh một trăm người giao cho Khí Nha, đưa Cổ tướng quân ra khỏi thành.” Lại quay đầu giao phó với Khí Nha: “Ta hi vọng ngươi có thể trở về.”

Khí Nha vô cùng phẫn nộ, trong miệng “ú ớ” vang dội, ánh mắt nhìn về phía Phó Du Nhiên lại hết sức áy náy. Phó Du Nhiên bây giờ bị vây ở trong quân địch, hành động không được, chỉ có thể miễn cưỡng cười cười với Khí Nha, nước mắt trong mắt Khí Nha phun ra như Bọt Hải (vùng biển giữa bán đảo Sơn Đông và bán đảo Liêu Đông-TQ), thân thể hắn run rẩy. Tựa như nhấn nhai chịu đựng một nỗi khổ vô cùng lớn lao.

Thường Cửu đi tới bên cạnh Phó Du Nhiên rồi nói, “Kính xin Nữ Hoàng Bệ Hạ dời bước lên trên tường thành, để cho binh lính của cô đừng mù quáng công thành nữa, cũng để cho nhóm quân mai phục của cô lui về.”

Phó Du Nhiên ngẩng đầu nhìn Thường Cửu, cười đến suy yếu khác thường, “Văn chương của ngươi đã tiến bộ rất nhiều.”

Thường Cửu thờ ơ cười một tiếng, “Trước kia thay cô tra cứu nhiều thiên văn chương như vậy nên cũng học được ít nhiều.”

Phó Du Nhiên gật đầu, xoay người lại kéo Tề Diệc Bắc, lại nhìn qua Thường Cửu nói: “Thả quân Sở đang bị vây ở trong thành ra.”

Thường Cửu chần chờ một chút, Phó Du Nhiên lại nói: “Ngươi giữ bọn họ lại cũng vô dụng, còn có thể lãng phí lương thực.”

Thường Cửu suy nghĩ một chút, “Cái này phải đợi sau khi Lưu soái trở lại mới định đoạt được.”

Phó Du Nhiên có chút thất vọng, nhìn qua thấy Lý phó tướng đang lo lắng và tức giận thì nhẹ giọng nói: “Yên tâm đi. Bọn họ muốn tìm ta đàm phán nên sẽ không làm ta bị thương.” Thường Cửu nghe vậy liền ngẩng đầu nói: “Nữ Hoàng Bệ Hạ thật hiểu chuyện.”

Phó Du Nhiên liền đi lên trên cổng thành, cửa thành phía đông đã loạn thành một đoàn, Thường Cửu phái người gõ một hồi chiêng sau đó hai bên đang giao chiến dưới thành mới ngừng tay, tướng sĩ Phó Sở trông thấy Phó Du Nhiên thì vừa tức vừa vội, Phó Du Nhiên trấn an cảm xúc mọi người xong lại hướng về Cốt ca nói: “Cốt ca, lần này trở về huynh nhất định phải khuyên mấy người Tôn tướng quân không nên khinh động.”

Chờ giao phó xong hết thấy thì Cốt ca và Khí Nha liền bị đưa xuống dưới cổng thành, tiếp đó là một trăm binh sĩ cũng lục tục theo xuống, Thường Cửu từ trên cổng thành thò đầu ra hô: “Nhị Đường gia, Khí Nha đi hay ở thì tùy các người, một trăm binh sĩ này sẽ hộ tống hai người trở về nhưng phải làm ơn chắc chắn rằng trước khi trời sáng bọn họ phải quay về đây. Không kịp về hoặc thiếu một người thì cũng đừng trách Thường Cửu ta không nói lí lẽ.”

143. Chương 142: Chiến Trường Không Có Khói Súng (Bốn)

Cốt ca không trả lời mà chỉ ngẩng đầu nhìn Phó Du Nhiên một cái thật sâu rồi xoay người trở lại trong quân Sở, mang theo một trăm thám tử không ngừng vội vã chạy về, Tôn lão đầu cũng đã nhận được tình báo nên hẳn phải ngăn cản trước khi Tôn lão đầu phát động công thành.

Không bao lâu mấy ngàn quân Sở ngoài thành liền rút lui sạch sẽ, Phó Du Nhiên nhìn phương hướng bọn họ biến mất hồi lâu cũng không lên tiếng. Tề Diệc Bắc đứng ở bên cạnh nàng, nhìn sườn mặt của nàng mà cảm thấy trong lòng đủ loại mùi vị.

Có lẽ ngay trước khi vào thành Phó Du Nhiên đã có linh cảm. Nhưng tại sao nàng vẫn lựa chọn vào thành? Có lẽ chỉ có chính nàng mới biết.

Thường Cửu cũng không nói nhiều, chỉ phân phó binh sĩ: “Dẫn bọn họ đi xuống, hầu hạ cẩn thận.”

Phó Du Nhiên và Tề Diệc Bắc bị đưa vào bên trong, do sắc trời quá tối nên không nhìn ra được là nơi nào, bước vào trong nhà thì ngoài ý muốn thấy rất sạch sẽ ngăn nắp, nhìn ra được là đã được tỉ mỉ dọn dẹp qua, có một phòng khách, bên trái là phòng ngủ, bên phải là thư phòng.

Nơi này đúng nơi bọn họ phải sinh hoạt một thời gian ngắn trong tương lai, rất may mắn là không phải phòng giam, xem ra có người quen vẫn dễ chịu hơn.

Thường Cửu đi theo phía sau bọn họ, phần lớn thời gian cũng không nói chuyện, Phó Du Nhiên quay đầu lại nhìn hắn, cười nói: “Còn muốn theo sát giúp đỡ ta sao?”

Thường Cửu giơ tay lên dùng ngón út gãi gãi lông mày của hắn, giống như hắn đang muốn cắt tỉa lông mày, “Ngày mai Lưu soái sẽ trở lại, tình huống cụ thể sẽ do hắn với cô thương nghị, nếu có gì cần thì phân phó, luôn có người ở bên ngoài cửa chờ đợi.”

Phó Du Nhiên nói: “Ta muốn gặp mặt Ngưu Đại hiệp.”

Thường Cửu suy nghĩ một chút lại lắc đầu, “Hai ngày nữa đi, hiện tại hắn có chuyện cần làm.”

Ngưu Đại hiệp là một người chất phác, cho tới bây giờ đều không hề có lòng dạ đen tối, nếu có vật gì gây hứng thú thì ai cũng không để ý đến, tinh thần tập trung cao độ đến thứ đó, nghe nói người như vậy không phải thiên tài thì chính là một người si ngốc. Tuy Ngưu Đại hiệp còn chưa tới nông nổi “Si” nhưng cũng không khác biệt mấy.

Phó Du Nhiên đương nhiên biết cái thói quen này của Ngưu Đại hiệp nên gật đầu một cái, lúc này Thường Cửu mới mang người đi ra ngoài.

Sau khi đóng cửa phòng, Tề Diệc Bắc liền kéo Phó Du Nhiên đến bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Sợ sao?”

Phó Du Nhiên lắc đầu, “Không sợ.”

“Ta sẽ không để cho nàng xảy ra chuyện gì.”

Phó Du Nhiên nhìn thẳng hắn, “Ta cũng thế.”

Hai người bèn nhìn nhau cười, Phó Du Nhiên bước đi thong thả đến cạnh cửa, thở dài nói: “Chúng ta giống như tự chui đầu vào lưới vậy.”

“Nàng đau lòng sao?”

Phó Du Nhiên quay đầu lại nhìn Tề Diệc Bắc một hồi lâu, không biết đang suy nghĩ gì mà ánh mắt nàng phiêu diêu không có tiêu điểm, Tề Diệc Bắc đau lòng vuốt vuốt tóc của nàng, “Chỉ ít là bây giờ nàng không cần phải quyết định có phải mạnh mẽ công thành nữa hay không, nàng ở nơi này thì Tôn lão đầu cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Phó Du Nhiên nhìn Tề Diệc Bắc, y hệt là bị nói trúng tâm sự nên cúi đầu cười trộm, “Xem thử Vương Chấn Thanh muốn làm thế nào với ta đã, nói không chừng lần này thật sự đánh cuộc lớn, không trở về được nữa.”

Tề Diệc Bắc lắc đầu, cúi xuống bên tai Phó Du Nhiên nói: “Thường Cửu không phải đã nói là Vương Chấn Thanh muốn chia sông mà cai trị sao, hắn không muốn đánh trận này, cũng không đánh nổi.”

Phó Du Nhiên cười nói: “Nói như vậy thì trong tay chúng ta còn có chút lợi thế?”

Tề Diệc Bắc bật cười, “Đại khái có thể yêu cầu đối xử khá hơn một chút.”

Nói tới chỗ này thì Phó Du Nhiên lại hiện ra chút buồn rầu, “Vây mấy ngàn tướng sĩ không biết đã được an trí như thế nào nữa.”

“Yên tâm đi, lúc nàng và Vương Chấn Thanh chưa đạt thành hiệp nghị thì bọn họ cũng sẽ được đãi ngộ tốt thôi, tự nhiên những tướng sĩ kia cũng không phải chịu thiệt thòi.”

Mắt thấy trời sắp sáng nhưng hai người lại không hề buồn ngủ, cũng không ngủ được, cứ như vậy tán gẫu cho đến khi chân trời trắng bạch mới có hơi mệt mỏi, lúc này cũng không để ý buổi trưa hôm nay sẽ phải hội kiến Lưu Khai Sơn liền bò lên giường đi ngủ.

Lưu Khai Sơn nhận được tình báo của tâm phúc liền thúc ngựa không ngừng chạy về, về đến cũng đã gần buổi trưa rồi.

Ban đầu an bài Thường Cửu ở bên mình làm Phó tướng thuần túy là nể tình hắn đối với mình có ân cứu mạng, nên cho hắn ở lại để hắn ăn chén cơm nhà nước cũng coi như báo đáp với hắn. Nhưng Lưu Khai Sơn vạn lần không ngờ được người thanh niên đã cứu mình lại có lá gan lớn như vậy, lại dám dụ dỗ Nữ hoàng Phó Sở vào thành, Lưu Khai Sơn thật muốn đổ mồ hôi lạnh, nếu như Thường Cửu thật sự có dị tâm, như vậy thành Thiết Vệ lúc này đã ở trong lòng bàn tay Phó Sở rồi, nhưng nếu nói hắn không có dị tâm thì tại sao hắn lại làm như vậy? Chẳng lẽ chỉ là vì thăng quan tiến chức?

Lưu Khai Sơn mang theo đủ loại nghi vấn trở lại thành Thiết Vệ, hắn cũng không vội đi gặp Phó Du Nhiên trước mà là chạy thẳng tới phủ Phó tướng Thường Cửu, vừa vào trong phủ liền nhìn thấy Thường Cửu người đang bị trói gô quỳ xuống đất trong viện, hình như muốn trình diễn một màn chịu đòn nhận tội.

Lưu Khai Sơn liền hỏi, “Thường lão đệ, sao lại thế này?”

Thường Cửu nói: “Không có quân lệnh của chủ soái mà tự tiện mở cửa thành là tội thứ nhất, bắt được đại tướng quân địch lại thả về là tội thứ hai, chính tay đâm đồng đội là tội thứ ba. Kính xin chủ soái xử theo quân pháp.”

Lưu Khai Sơn cảm thán một tiếng rồi tiến lên kéo Thường Cửu dậy, “Người bắt được Nữ hoàng Phó Sở nên bất kì lỗi gì cũng có thể bỏ qua, chỉ là hành động lần này xác thực vô cùng mạo hiểm.”

Thường Cửu vừa nghe lại muốn quỳ xuống, Lưu Khai Sơn ngăn hắn lại, “Nguyên nhân người bỏ qua cho Cổ Hưởng Đông ta hiểu rõ. Cái này không thể trách người, dù sao Tôn lão đầu kia tính khí dữ dằn, không ai khuyên bảo nổi, nói không chừng thật sự sẽ không chú ý đến tánh mạng Nữ hoàng mà dốc toàn lực công

thành, như vậy chỉ có thể mất không binh lực của chúng ta, về phần Tịch Viêm. . . .” Lưu Khai Sơn lắc đầu, “Hắn là người thân của ta nên có chút kiêu căng, trong quân cũng rất nhiều người không phục hắn, ta thắng cho người cùng cấp bậc Phó tướng với hắn nên hắn vẫn luôn bất mãn với người. Lần này lại muốn ám toán người không phải là muốn ôm hết công lao vào người sao, người giết hắn cũng không phải không đúng. Còn để cho hắn được một cái danh trung nghĩa, cũng coi như là hết tình hết nghĩa.”

Lúc này Thường Cửu mới thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói: “Tạ Lưu soái, chuyện này đột nhiên xảy ra, ngài cũng biết xuất thân của ta rồi, chuyện Nữ hoàng là Đại Đường gia cùng ta sống chung một đỉnh núi, cũng không biết làm thế nào mà lại lên làm Nữ hoàng, đúng lúc Lưu soái không có ở trong thành nên đã giảm thấp sự phòng bị của bọn họ. Cơ hội chớp nhoáng nên thuộc hạ mới lớn mật làm việc, may mắn mọi chuyện đều thành công tốt đẹp.”

Lưu Khai sơn vỗ vỗ bờ vai của hắn rồi đưa tay giúp hắn mở trời, “Thường lão đệ lập kì công này tất nhiên Thái Thượng hoàng cực kì vui mừng.” Vừa nói chuyện vừa kéo Thường Cửu đi tới phòng khách.

Thường Cửu đi theo hắn, chân trước mới vừa bước vào trong nhà thì Lưu Khai Sơn chợt quay đầu lại, “Ta không hiểu rõ chính là nếu Thường lão đệ cùng Nữ hoàng đã có tình nghĩa huynh đệ thì vì sao còn muốn đi theo tận trung với Thái Thượng hoàng? Chỉ cần đoạt lại thành Thiết Vệ thì dựa vào quan hệ giữa Thường lão đệ và Nữ hoàng thì vinh hoa phú quý sợ gì không có.”

Thường Cửu nghe vậy sắc mặt liền chìm xuống, “Lưu soái là đang hoài nghi thuộc hạ sao?”

Lưu Khai Sơn nói: “Thường lão đệ chớ chê trách, chỉ là chuyện có kì quái, Lưu mỗ muốn hỏi rõ một chút thôi, tương lai Thái Thượng hoàng hỏi thì ta cũng có câu trả lời thỏa đáng.”

Sắc mặt Thường Cửu đã tốt hơn một chút, mở miệng nói: “Lưu soái có điều không biết, mặc dù nàng là Nữ hoàng nhưng chuyện quốc gia đại sự của Phó Sở đều bị Lệ Trạch nắm giữ trong tay, mà ta vốn xuất thân sơn tặc nên há có thể được mấy lão hủ kia coi trọng, tất nhiên là muốn có phú quý, thế nhưng đó cũng không phải mục tiêu của ta, Thường Cửu tuy bất tài nhưng có một lí tưởng khiến người khác chê cười, đó là muốn thống lĩnh ngàn vạn binh mã. Làm đại tướng quân tay cầm thực quyền, vì vậy nguyện thân phục Lưu soái, cũng không phải ngày ngày ngày lo ba bữa cơm no áo ấm, Lưu soái không những không ghét bỏ thân phận của ta mà còn đề cử ta làm Phó tướng, nghe thấy xưa nay Thái Thượng hoàng cũng là chọn người hiền trung, cho nên Thường Cửu mới có thể mạo hiểm thử một lần, muốn cầu lấy cái tiền đồ.”

Lưu Khai Sơn trầm ngâm một hồi lâu tựa như đang suy nghĩ lời nói này là thật hay giả, nhưng Thường Cửu bên cạnh lại kiên ra vẻ mặt ngượng nghịu, phịch một cái quỳ xuống đất nói: “Lưu soái, Thường Cửu còn có một thỉnh cầu.”

Lưu Khai Sơn đỡ hắn đứng dậy, “Thường lão đệ có lời gì không ngại cứ nói thẳng đi.”

Thường Cửu trầm mặc hồi lâu mới nói: “Huynh đệ ra cái quyết định này là bởi vì trong lúc vô tình ta từng nghe thấy được ngài cùng Tịch Viêm nói Thái Thượng hoàng duy trì muốn chia sông để cai trị, là thật sao?”

Lưu Khai sơn chần chờ một lúc mới gật đầu nói: “Không sai. Lần nay ngài ấy bảo ta trở về cũng là vì chuyện này.”

Thường Cửu nói: “Chính vì vậy nên Thường Cửu mới nguyện ý vác trên lưng cái danh bất nghĩa, cùng với Nữ hoàng đàm phán cũng tốt, dùng nàng làm con tin cũng được, nhưng Thái Thượng hoàng nhất định không nên làm tổn thương Nữ hoàng Phó Sở.”

Lưu Khai Sơn sững sờ, ngay sau đó gật đầu, “Đúng là như thế.”

Thường Cửu thở phào nhẹ nhõm, “Như vậy thì xin Lưu soái trước khi tổ chức cuộc đàm phán thì hãy ưu đãi cho hai người bọn họ. . . .”

Lưu Khai sơn nghe đến đó liền cười thất thanh, “Thường lão đệ quá lo lắng rồi, coi như cho ta lá gan thì ta cũng không dám đắc tội khách của Thái Thượng hoàng.”

Thường Cửu cúi đầu than một tiếng, “Trong lòng nàng tất nhiên sẽ không tha thứ cho ta, cái này coi như là việc cuối cùng ta làm cho nàng ấy.”

Sự nghi ngờ trong lòng Lưu Khai Sơn đã biến mất hết chín phần mười, nghĩ đến nếu Thái Thượng hoàng biết được chuyện này chắc chắn sẽ có lời khen ngợi hân đây, nghĩ đến đây đây lòng hân cũng tràn đầy vui mừng. Chỉ là nghĩ lại liền lo lắng nói: “Nghe nói Hoàng phu của Nữ hoàng là Thái tử Đại Tấn?”

Thường Cửu nói: “Không sai, hân cũng cũng đang ở trong thành, cũng bị giam chung một chỗ với Nữ hoàng.”

Lưu Khai Sơn cau mày nói: “Như vậy không ổn, ta thấy vẫn nên thả hân về đi, nếu không chuyện Phó Sở còn chưa có giải quyết được thì đã rước lấy phiền phức từ nước Tấn.”

Thường Cửu cũng lâm vào trạng thái trầm tư, qua một hồi lâu mới nói: “Nhưng chắc chắn hân sẽ không chịu về đâu, nếu như hân có thể vì Nữ hoàng mà theo đến Sở thì ban đầu cũng đã không cần đến vị trí Thái tử rồi.”

Lưu Khai Sơn càng thêm nhức đầu, ở trong phòng đi hai bước, tay nắm thành quyền đập nhẹ lên trán của mình.

Thường Cửu lại nói: “Giờ chỉ còn cách mau mau kết thúc đàm phán, trước khi nước Tấn gây khó dễ thì thả bọn họ về, hay hoặc là phái người đến nước Tấn đi, nếu như bọn họ có hành động thì để cho đại biểu của Thái Thượng hoàng đi trước nói rõ, chúng ta không bao giờ có ý gây khó dễ với họ.”

Lưu Khai Sơn suy nghĩ một chút liền nói: “Để ta đến bái kiến Thái Thượng hoàng đã, nghe xem ý kiến của lão nhân gia thế nào.”

Thường Cửu gật đầu đồng ý, lại nói: “Lưu soái có cần gặp gỡ Nữ hoàng trước không?”

Lưu Khai Sơn lắc đầu, “Ta không gặp thì hơn, tránh khỏi thấy nàng lại không biết nên lấy lễ tiết gì mà đối đãi.”

Vì vậy hân liền trở về phủ Nguyên soái viết thư cho Vương Chấn Thanh, xin ý chỉ rốt cuộc là trực tiếp đối thoại với Phó Nữ hoàng hay là cùng Lệ Trạch đàm phán.

Wang Chấn Thanh nhận được tin tức thì hưng phấn đến mấy ngày ngủ không yên, rất nhanh liền hồi âm, trước gặp gỡ Nữ hoàng Phó Sở, nếu như có thể thuyết phục được Phó Du Nhiên phối hợp, sau đó mới ngả bài với Lệ Trạch, như vậy phần thắng cũng lớn một chút.

Sau khi Lưu Khai Sơn nhận được chỉ ý liền đi đến tiểu viện đang giam lỏng Phó Du Nhiên, xin nàng cùng Tề Diệc Bắc lên đường, đi Khang thành gặp mặt vua.

Phó Du Nhiên xua tay nói: “Ngã bệnh rồi, không muốn động đây.”

Lưu Khai Sơn vội vàng mời đại phu tới, vừa chẩn mạch thì thấy đúng là có chuyện, có điều không phải bệnh mà là có hỉ, mới vừa được một tháng.

144. Chương 143

Tề Diệc Bắc cùng Phó Du Nhiên đều kinh hãi, tìm cớ ngã bệnh cũng chẳng qua là không muốn rời khỏi chiến trường quá xa. Nếu như rời khỏi thành Thiết Vệ thì lỡ có tin tức gì cũng không thể kịp thời biết được.

Lưu Khai Sơn lần này cũng rất choáng váng, vạn lần đều không ngờ được Nữ Hoàng Bộ Hạ này thân ở trên tiền tuyến mà cũng không quên chuyện ân ái.

Tề Diệc Bắc cùng Phó Du Nhiên gần như vui đến muốn phát khóc, trông ngày trông đêm rốt cuộc cũng trông được rồi, nhưng Phó Du Nhiên cũng lần đầu dâng lên sự hối hận đối với sự việc lần này, dù sao ở đây vẫn rất nguy hiểm, không thích hợp cho việc an thai.

Lần này thì càng không thể hành động rồi.

Theo lý thuyết một khi Phó Du Nhiên mang thai thì Vương Chấn Thanh nên chiếm thế thượng phong mới đúng. Dù sao lập tức sẽ có thêm một nhân vật quan trọng nằm trong tay của mình, nhưng mà thứ nhất Phó Du Nhiên mới vừa lên ngôi không lâu, tỉ lệ dân chúng ủng hộ cũng không tính là quá cao, thứ hai nếu Lê lão đầu thật sự hạ quyết tâm thì cuối cùng sẽ thả ra tin tức trong tình huống hỗn loạn Nữ hoàng đã bị vùi thân trong trận chiến, như vậy ý tưởng muốn chia sông mà cai trị lại càng khó có thể thực hiện, hơn nữa còn có Tề Diệc Bắc ở chỗ này, đứa bé của Phó Du Nhiên chính là tôn tử của Tần Đế Đại Tấn, lão nhân gia ông ta thấy con dâu bị bắt chẳng lẽ lại đứng nhìn tôn tử cũng bị bắt luôn sao? Nếu đứa bé này ở nơi này xảy ra điều gì không may, vậy có thể nghĩ cái thù này không kết cũng kết xuống rồi.

Lại nói khi hai nước giao chiến, trong quân không có quân nằm vùng của địch là chuyện không thể nào, nói không chừng quân trông giữ Phó Du Nhiên cũng có, cho nên nếu muốn dấu điểm chuyện này cũng rất khó.

Lưu Khai Sơn đề xuống ý niệm muốn thăng quan trọng lòng, xem ra là rất lo lắng có phải Thường Cửu đã rước lấy phiền toái lớn hay không.

Nhìn tình huống này thì rõ ràng không thể hành động. Vì vậy Lưu Khai Sơn lại viết tấu chương để trình lên trên, trần thuật lại mối quan hệ lợi hại trong đó, cuối cùng ghi chú, xin Thái Thượng hoàng anh minh thần võ quyết định.

Thái Thượng hoàng anh minh Vương Chấn Thanh thật muốn gào thét một tiếng, chưa từng thấy qua người làm tù binh mà còn làm ra được chuyện xấu X như vậy, lại còn chỉ định hấn tự mình đi đến nữa.

Lo lắng hai ngày, quân Phó Sở mới nhận được tin tức liền chỉnh đốn quân đội chuẩn bị chiến tranh. Thả ra tin tức rằng bất luận chết sống đều thề phải cứu được Nữ Hoàng Bệ Hạ cùng Tiểu Hoàng trữ. Nhắc tới chuyện này Vương Chấn Thanh liền tức đến phát điên, người đã chết rồi mà các người còn cứu cái gì? Nhưng mà người ta mặc kệ, nghe nói còn thảo một bức thư và văn kiện báo cho Đại Tấn – hai bên bây giờ là người thân, có tin tức gì tự nhiên phải cùng nhau chia sẻ.

Wương Chấn Thanh không ngồi yên trước tình hình này được nữa, như vậy còn không bằng liều mạng, vui mừng không có còn rước lấy phiền phức, đánh không thể đánh, giết không thể giết, còn vô duyên vô cớ kết thù kết oán với cả hai bên Sở Tấn, mẹ nó chứ, rốt cuộc là ai nghĩ ra cái chủ ý này hử, nhất định phải dạy dỗ hấn thật tốt!

Vì vậy Tiểu Hoàng thượng ở lại trấn thủ Khang thành, Thái Thượng hoàng bãi giá thành Thiết Vệ.

Cái ngày cùng Phó Du Nhiên gặp gỡ đó sắc trời thật không tốt, trên trời giăng đầy mây đen, tầm nhìn rất hạn chế, Vương Chấn Thanh từng nghĩ tới đổi ngày nhưng lại không nhận được oán giận trong lòng. Hấn đã không kịp chờ đợi mà muốn giáo huấn cái tên Phó tướng ngu ngốc đã bắt giữ Phó Du Nhiên.

Nên hôm nay cho dù tiết trời không tốt thì mang thêm vài chiếc đèn là được.

Vì vậy Phó Du Nhiên cùng Tề Diệc Bắc được kiệu tám người khiêng hướng hành cung thành Thiết Vệ đi đến, ai không hiểu còn tưởng rằng đây mới là chủ nhân chân chính của thành Thiết Vệ.

Đến hành cung, Thường Cửu liền tiến lên đón. Hấn vẫn tưởng mình lập được “Công” bắt giữ. Vương Chấn Thanh đặc biệt chỉ định hấn phụ trách an bài tất cả công việc liên quan đến Nữ hoàng.

Thường Cửu không nói gì nhưng dường như có phần khấn trương. Không biết có phải là bởi vì thấy được thiên uy của “Thái Thượng hoàng” hay không mà tinh thần có phần không tập trung.

Phó Du Nhiên nhìn hấn, cười nói: “Không phải khấn trương, sau ngày hôm nay đường quan của người đã được khai thông, có được vinh hoa phú quý rồi.”

Thường Cửu liếc Phó Du Nhiên một cái nhưng vẫn không nói gì.

Tề Diệc Bắc cười nói: “Có lẽ lát nữa sẽ phải kêu Thường Cửu huynh đệ một tiếng Thường tướng quân rồi, tiểu đệ chúc mừng trước.” Nói là chúc mừng nhưng trong giọng nói lại mang chút ác ý, tràn đầy giễu cợt.

Tề Diệc Bắc sinh ra tâm tình mâu thuẫn rất lớn đối với Thường Cửu, dù sao Phó Du Nhiên đã tin tưởng hấn như vậy nhưng hấn lại lựa chọn phản bội nàng.

Thường Cửu lại càng trầm mặc hơn, trong khoảnh khắc này thì liền thấy Lưu Khai Sơn từ trong chính điện ra ngoài, nhìn thấy ba người đang đứng nghiêm thì cười khan hai tiếng, hần gạt Thường Cửu qua một bên rồi nói: “Nữ Hoàng Bệ Hạ, chúng ta vào đi thôi.”

Đôi mắt của Phó Du Nhiên nhìn chằm chằm Thường Cửu, có hơi xuất thần không biết là đang suy nghĩ gì, Lưu Khai Sơn lại thúc giục, lúc này nàng mới xoay người sang chỗ khác, ở ngưỡng cửa chính điện lại gặp được một người quen.

Ngưu Đại hiệp, quý danh Ngưu Đại Xạ, một người mang lí tưởng hành hiệp trượng nghĩa.

Lúc này Ngưu Đại hiệp đang cầm một cái xẻng, không ngừng làm cái động tác lật lên úp xuống trong không khí, vừa nhìn thấy Phó Du Nhiên thì vui mừng quá đỗi nhưng lại không chạy tới đây, vẫn chỉ đứng nguyên tại chỗ lật úp, lớn tiếng nói: “Trại chủ, cô tới thật rồi, ta đang học thủ nghệ, lát nữa sẽ biểu diễn tại chỗ cho Trại chủ xem.”

Phó Du Nhiên tâm tình thoáng cái thật tốt, “Được, đừng để cho ta đợi quá lâu.”

Lưu Khai Sơn sững sờ một lát, ngay sau đó nghĩ đến cái tên chất phác này cũng là theo chân Thường Cửu tới, chắc cũng là huynh đệ của Phó Nữ hoàng, lại nghĩ đến Thường Cửu từng nhắc tới người này có thủ đoạn tuyệt kỹ, chắc là muốn xóa bỏ hiềm nghi của Thái Thượng hoàng, chỉ có như vậy mới quên được hiềm nghi dành cho hắn. Lưu Khai Sơn đồng tình nhìn thoáng qua Thường Cửu – lúc Vương Chấn Thanh đến thành Thiết Vệ liền nói rõ ý định của mình, mặc kệ cuộc đàm phán này có thành công hay không thì cái tên tiểu tử tự tung tự tác tự cho mình là thông minh tạo ra cục diện phiền toái này tuyệt không thể lưu lại!

Lưu Khai Sơn cảm thán một tiếng trong lòng. Thường lão đệ à Thường lão đệ, vì trong lòng mang lí tưởng phản bội chủ cũ, vốn đã chọc cho người trong thiên hạ thóa mạ, hiện tại nình bỏ lại võ tới trên đùi ngựa, tân chủ tử lại không đắc ý người, một hồi cũng phải giả vờ giả vịt thay người cầu cạnh, Lão ca ca ta cũng coi là hết tâm vì người rồi.

Dĩ nhiên Thường Cửu phải không biết những chuyện này vì vậy sau khi nhóm người Phó Du Nhiên vào điện, hắn liền đứng ở bên cạnh cửa điện chờ Vương Chấn Thanh truyền đòi gia phong (truyền vào để phong chức vị).

Cứ như vậy, cuộc thương nghị bắt đầu.

Ngồi giữa chính điện là một nam tử chừng bốn mươi tuổi, vì hắn ngồi nên không nhìn ra cao thấp, dưới long bào tơ tằm là một vóc người cường tráng, da mặt màu đồng, giống như đã từng trải qua nhiều năm gió táp mưa sa, đôi môi mỏng, cái mũi thẳng tắp, lỗ mũi có hơi hếch lên, mắt không lớn, bên ngoài khoe mắt có chút rủ xuống, đôi mắt này nếu như sinh trưởng ở trên người nữ nhân, đại khái sẽ có phần thiên kiều bá mị, có hiệu quả không giận mà vẫn mị hoặc, có điều nó lại ở trên một gương mặt nam nhân nên trông có vẻ không có phúc tướng, để cho Phó Du Nhiên khó chịu chính là hai hàng lông mày đen nhánh trên mặt Vương Chấn Thanh, không biết có phải là dùng... Sản phẩm giúp mọc lông hay không, chứ làm sao lại có thể mềm như nhung như vậy được chứ?

Giống như là có hai con sâu lông nằm ở trên mặt của hắn.

Phó Du Nhiên lại rùng mình, mở to mắt nhưng không nhìn mặt của Vương Chấn Thanh, Vương Chấn Thanh đang một mực suy nghĩ làm như thế nào để mở miệng đây. Suy nghĩ hồi lâu, hay là trước nói mấy câu khách khí, quả nhiều thì người không chê.

“Đã ngưỡng mộ đại danh của Nữ hoàng Thành Bình từ lâu, hôm nay được gặp đúng là phúc khí ba đời.”

Phó Du Nhiên cười cười, “Ta là người thô thiển không có văn hóa gì cho nên không cần nói mấy lời nói nhõ nhõ đâu, người có lời gì thì cứ việc nói thẳng, chúng ta lại thương lượng.”

Trong lòng Vương Chấn Thanh buồn lòng không ít. Hắn vốn là xuất thân từ võ tướng, nhất thời xúc động muốn đoạt đế vị, vốn cũng không biết mấy cái lời nói nghiêng ngả từng chữ, nghe Phó Du Nhiên vừa nói như thế liền cười ha ha, “Nữ hoàng quả nhiên chất phác thẳng thắn, hôm nay trăm mối tiệc Nữ hoàng, không nói đến chính sự.”

Đây cũng là một thói quen, ăn uống trước khi bàn chuyện chính sự..., ăn no uống đủ thì ước lượng hai bao tiền lì xì. Thấy tốt liền nói chuyện tiếp, đây là một quy củ áp dụng rộng khắp nơi. Cao thì có tư thông với địch phản quốc, thấp thì áp dụng vào buôn bán, già trẻ đều biết.

Phó Du Nhiên cũng chỉ cười cười, mấy ngày trước Tề Diệc Bắc đã phân tích cho nàng một chút. Hiện tại họ đang có ưu thế tuyệt đối, ngay cả khi Vương Chấn Thanh muốn thả bọn họ đi cũng phải suy tính một chút. Huống hồ lát nữa còn có kịch hay để xem.

Lực chú ý của Vương Chấn Thanh lại chuyển tới trên người Tề Diệc Bắc. Từ lúc Tề Diệc Bắc bước vào điện thì Vương Chấn Thanh liền không khống chế được hai mắt của mình, trong thiên hạ làm sao còn có nam nhân dáng dấp tuấn tú như vậy? Tuy là thanh tú nhưng lại không mất đi vẻ tuấn lãng, anh tuấn, trên người lại có một khí chất cao quý bẩm sinh, cổ trắng nõn, eo hẹp, hai chân thon dài. Nhìn hắn tùy ý lười biếng ngồi ở chỗ đó giống như không có chuyện gì có thể làm hắn chú ý đến.

Nam nhân hoàn mỹ như vậy mà lại chỉ kết duyên cùng với một nữ nhân không thôi thì cũng quá lãng phí rồi.

Không. Cũng không phải Vương Chấn Thanh muốn cho con gái của hắn tìm vị hôn phu. Mà là Vương Chấn Thanh có một loại yêu thích đặc biệt với mỹ nam.

Nếu như Tề Diệc Bắc biết giờ phút này Vương Chấn Thanh đang YY mình thì nói không chừng sẽ bạo phát tại chỗ, cho nên thật may là Tề Diệc Bắc không có luyện qua thuật đọc tâm nên chỉ cảm thấy ánh mắt của Vương Chấn Thanh không bình thường, mượn cơ hội bưng lên ly rượu, Tề Diệc Bắc nhẹ nhàng hơi cúi người, khẽ sát Phó Du Nhiên nói: “Ta cảm thấy lão này quá không bình thường.”

Phó Du Nhiên cũng phát hiện, chỉ là không dám nghĩ đến phương diện kia, dù sao vị Thái Thượng hoàng này đã vợ con đề huề rồi, hơn nữa cũng không nghe nói qua hắn có ham muốn trên phương diện này – dĩ nhiên không phát hiện ra là bởi Phó Du Nhiên mới vào Sở có mấy ngày!

Phó Du Nhiên ho một tiếng kéo lực chú ý của Vương Chấn Thanh về, “Không phải muốn thiết yến mời ta sao? Yến tiệc đâu?”

Vương Chấn Thanh vội vàng tuyên yến. Không lâu lắm từng món thức ăn ngon lành được bê ra, cho dù là cách một khoảng nhưng ánh mắt của Vương Chấn Thanh vẫn không khống chế được lướt tới lướt lui trên người Tề Diệc Bắc.

Lưu Khai Sơn ngồi phía dưới đương nhiên biết lai lịch của Thái Thượng hoàng, nhìn thấy tình huống như thế thì gấp gáp chết, Lão nhân gia yêu thích nam phong cũng không chịu nhìn xem đối tượng là ai, Phó Sở còn chọc nổi, nhưng Tề Tấn thì thuộc hàng chọc không được đâu, nhưng những lời này đương nhiên không thể nói. Trong lúc nhất thời một ý tưởng lóe lên liền đứng lên nói: “Thái Thượng hoàng bề hạ, vì thần có chuẩn bị một tiết mục biểu diễn góp vui.”

Vương Chấn Thanh phục hồi tinh thần, che giấu cười nói: “Mau trình lên.”

Lưu Khai Sơn liền đến chỗ cửa điện tìm được Thường Cửu, “Thường lão đệ, xin lỗi, ca ca ta muốn hiến tặng một tiết mục cho Thái Thượng hoàng xem, cái vị huynh đệ chất phác kia đâu rồi, để cho hắn ra sân đi.”

145. Chương 144: Đầu Bếp Giở Trò Âm Sát

Thường Cửu sững sờ, “Chuyện này.”

Lưu Khai Sơn khoát tay chặn lại, vẻ mặt nghiêm túc, “Nhanh đi.”

Thường Cửu cau mày, hơi chần chừ nhưng cuối cùng cũng xoay người đi, Lưu Khai Sơn lại thở dài đồng tình lần nữa, dù sao một lát nữa người cũng bị hoạch tội rồi nên chuyện của người chính là cứ chuyên tâm nhận tội thôi, còn chuyện lấy lòng này thì cứ giao cho ta.

Lưu Khai Sơn vừa đi vào điện không bao lâu thì Ngưu Đại hiệp tràn đầy tự tin bước lên, vóc dáng thấp bé, đầu vuông mặt to, trong tay cầm một cái xẻng, Vương Chấn Thanh cảm thấy kì quái, người khác đăng ký tiết mục biểu diễn đều là mỹ nhân ca múa gì đó, ấy vậy mà Lưu Khai Sơn lại dâng lên một hình tượng đầu bếp nghèo nàn xấu xí như vậy là sao?

Lưu Khai Sơn cũng không biết Ngưu Đại Thôn rốt cuộc muốn biểu diễn cái gì, Ngưu Đại Thôn vừa vào trong điện thì ai cũng không tìm, mà trước nhất chạy đi tìm Phó Du Nhiên. Hắn vừa nhìn thấy nàng liền cười ha hả chạy đến bên cạnh, “Trại chủ.”

Lưu Khai Sơn vội vàng đứng dậy: “Ngưu.” Suy nghĩ hồi lâu cũng chỉ nhớ hần họ Ngưu bèn nói: “Ngưu huynh đệ, người muốn diễn tiết mục gì thì nhanh biểu diễn đi.”

Ngưu Đại Thôn nhìn lướt qua đám người trong điện một cái sau đó lắc đầu nói. “Thường huynh đệ không có ở đây, ta không diễn.”

Vương Chấn Thanh liền thắc mắc với Lưu Khai Sơn: “Thường huynh đệ là ai?”

Trên trán Lưu Khai Sơn rỉ ra chút mồ hôi lạnh, giải thích mối quan hệ giữa Ngưu Đại Thôn và Thường Cửu, lại nói: “Thái Thượng hoàng thứ tội, người này là một người thô lỗ, không có một thân tuyết kỳ gì cả. Hơn nữa thần trí cũng không minh mẫn lắm ạ.”

Vương Chấn Thanh bắt đầu dè dặt miệng, được lắm, gỡ thủ đoạn với một cái kẻ ngu, cái tên Thường Cửu này lại dám nghĩ ra một cái chủ ý cùi bắp như vậy để trêu chọc quân thượng? Lão võ bàn một cái, “Truyền Thường Cửu lên điện.”

Vừa dứt lời, Thường Cửu mang nét mặt vui mừng xuất hiện tại cửa đại điện – bản thân hắn chính là đang đứng bên ngoài cửa điện nên vừa nghe truyền liền bước vào.

“Tham kiến Thái Thượng hoàng bệ hạ.”

Thấy gương mặt vui vẻ của Thường Cửu thì Vương Chấn Thanh tự nhiên cảm thấy chán ghét, thầm nghĩ người rước vào cho ta cái phiền toái lớn như vậy mà còn mang mộng đẹp muốn thăng quan tiến chức? Người bán đứng Nữ hoàng Phó Sở, ta khẳng định trong lòng nha đầu kia tám phần là hận người muốn chết rồi, vừa đúng lúc ta mượn hoa hiến Phật trừng trị người, như vậy càng thắt chặt thêm tình cảm với Phó Sở.

Nghĩ tới đây tất nhiên sắc mặt của Vương Chấn Thanh không thể dễ nhìn, tức giận nói: “Người chính là kẻ đã bán đứng Nữ hoàng Phó Sở, khiến Nữ hoàng cùng Hoàng phu đại nhân thân rơi vào tình trạng khó xử sao?”

Thường Cửu vừa nghe vậy liền giật mình, cái gì? Không đúng, tại sao lại là chất vấn hắn chứ? Không phải là vào nghe phong chức sao?

Phó Du Nhiên cũng rất sững sờ, Tề Diệc Bắc đang uống rượu nghe vậy thiếu chút nữa phun ra, bật cười nói: “Tốt rồi ha, võ mông ngựa không xong còn võ đến trên đùi ngựa rồi.”

Phó Du Nhiên nhần nhần đầu lông mày, mở miệng nói: “Không phải có tiết mục muốn biểu diễn sao?”

Tề Diệc Bắc kinh ngạc nhìn Phó Du Nhiên, không hiểu tại sao nàng lại thay Thường Cửu giải vây. Vương Chấn Thanh cũng mù mờ nốt. Sao kẻ kia đã bán đứng nàng mà nàng không những không tức giận mà còn lên tiếng giải vây cho hắn là sao?

Phó Du Nhiên cười nói: “Ta rất mong ngóng được xem Ngưu huynh đệ biểu diễn.”

Thường Cửu quỳ ở nơi đó, gương mặt liếc nhìn Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên cười cười với hắn, hắn liền nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Vương Chấn Thanh suy nghĩ một lúc cũng không nghĩ thông được, chẳng lẽ nha đầu này tức đến ngu người rồi? Cũng được, hắn cũng không gấp gáp xử trí tên kia, nghĩ vậy hắn liền không để ý tới Thường Cửu nữa, nói với Ngưu Đại Thôn: “Hắn tới rồi đó, người có tuyết kỳ gì muốn biểu diễn?”

Ngưu Đại Thôn cười hắc hắc. Chạy đến chỗ cửa điện hô to: “Mang vào đi.”

Một đám thị nữ trong tay cầm một cái khay đi vào đại điện, mang đến trước bàn của mỗi người đang ngồi trong điện, trong khay là một cái Đồng Lô nhỏ nhỏ. Than lửa ở bên trong cháy sạch đỏ bừng, trên Đồng Lô là một cái thiết bản. Lại có thị nữ đi theo ở trên bàn mỗi người đặt một mâm rau xanh.

Mọi người lại càng thắc mắc, tất cả đều mang vẻ mặt mặt mìm mừ. Chỉ có Phó Du Nhiên là thấy hứng thú dồi dào. Tề Diệc Bắc thử dò xét về phía Ngưu Đại Thôn nhằm hỏi thăm mấy thứ này dùng để làm gì.

Vương Chấn Thanh cũng bị gọi lên lòng hiếu kỳ, đứng lố tai lên nghe ngóng câu trả lời của Ngưu Đại Thôn. Ngưu Đại Thôn ngậy ngô cười một tiếng, “Ha ha, ta không nói.”

Vương Chấn Thanh nghe vậy thiếu chút nữa là học máu, rốt cuộc là từ đâu mà tìm được một tên gốc cỡ này vậy trời.

Phó Du Nhiên càng hăng hái hơn, không ngừng thúc giục. Mau bắt đầu đi.

Trong điện các tướng lĩnh đang ngồi cộng thêm Phó Du Nhiên, Tề Diệc Bắc cùng Vương Chấn Thanh, đại khái mười bảy mười tám vị, Ngưu Đại Thôn vén tay áo lên, cầm cái xẻng quơ quơ hai cái vô cùng đẹp mắt, sau đó quay lại nhìn nhìn rồi đi tới trước một cái bàn gần cửa điện, khê nhắm hai mắt, tụ khí ngưng thần, hành động này khiến cho vị huynh đài ngồi sau cái bàn sợ chết khiếp.

Đột nhiên Ngưu Đại Thôn chuyển động, động tác nhanh đến không thể tưởng tượng nổi. Rót dầu thêm món ăn thêm gia vị, cái xẻng trong tay tung bay cao thấp làm cho người ta không nhìn ra được chiêu thức.

Thì ra là hiện trường thực nghiệm xào thức ăn.

Vương Chấn Thanh có chút quẫn bách. Liếc nhìn Phó Du Nhiên một cái rồi im lặng dựa người lại trên ghế. Mất hết cả mặt mũi rồi. Đào đâu ra cái tên quê mùa ngu ngốc này vậy trời, lại nghĩ ra cái phương pháp này để giải trí cho khách.

Sắc mặt của Lưu Khai Sơn còn kém hơn, đôi mắt hẩn gắt gao nhìn chăm chăm vào Thường Cửu, hẩn phục rồi. Không sai. Ngưu Đại hiệp xào nấu rất đẹp mắt, nhưng điều này cũng không đại biểu cho việc nó có thể trở thành tiết mục để biểu diễn trong Quốc yến được biết không hả?

Ngược lại thì Phó Du Nhiên lại xem đến say sưa, mấy tháng không gặp, Ngưu Đại hiệp cũng đã luyện thành tuyệt kỹ rồi.

Bây giờ chỉ còn nghe thấy âm thanh “xèo xèo” vang lên bên trong đại điện, mùi thơm của rau xào bao trùm toàn bộ không gian, sau khi xào xong một phần, chân của Ngưu Đại hiệp vẫn không ngừng lại, nhanh chóng chạy đến bên bàn đối diện với bàn lúc nãy, bắt đầu xào phần thứ hai, xào xong lại chạy đến một bàn khác, trong lúc nhất thời chỉ thấy Ngưu Đại hiệp chạy qua chạy lại trong đại điện, hiện lên hình chữ “Z”.

Vương Chấn Thanh dường như đã mất hết kiên nhẫn, Thường Cửu liếc thấy sắc mặt của hẩn thì đột nhiên mở miệng nói: “Nữ Hoàng Bệ Hạ có còn nhớ rõ. Ban đầu ở sơn trại thì Ngưu huynh đệ cũng luôn chuẩn bị cơm canh cho chúng ta theo cách này.”

Phó Du Nhiên nhú nhú lông mày, nhìn về phía Vương Chấn Thanh, cười nói: “Không sai, hôm nay được nhìn lại cảnh này khiến cho ta rất cảm động.” Dứt lời, dùng ống tay áo xoa xoa khóe mắt.

Tề Diệc Bắc liền kì quái, hẩn cũng đã ở trên núi không ít ngày nhưng hình như chưa từng thấy Ngưu Đại hiệp dùng đến phương thức này chuẩn bị cơm cho mọi người đâu? Còn có Phó Du Nhiên. Lúc trước rõ ràng nàng không biết Ngưu đại hiệp muốn làm cái gì, sao bây giờ lại tỏ ra xúc động như vậy?

Có vấn đề, vấn đề rất lớn.

Vương Chấn Thanh vừa nghe Phó Du Nhiên nói như vậy thì đối với hành động biểu diễn của Ngưu Đại hiệp cũng không thấy phiền nữa mà là tràn đầy chờ mong, Lưu Khai Sơn cũng thở phào nhẹ nhõm, thì ra là cái tiết mục này cũng không phải là chuẩn bị cho Thái Thượng hoàng, mà là chuẩn bị cho Nữ hoàng Phó Sở.

Động tác của Ngưu Đại hiệp rất nhanh, chốc lát đã giải quyết xong mười mấy bàn trước mặt. Lúc này hẩn đi tới trước bàn Phó Du Nhiên, “Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt”, tay xào đảo đến điều luyện. Rồi sau đó dùng ánh mắt tràn đầy chờ đợi mà nhìn Phó Du Nhiên. Phó Du Nhiên cầm đĩa gấp một miếng rau cho vào trong miệng, nhai nhai xong liền lộ ra vẻ mặt hài lòng, nàng giơ giơ ngón tay cái với Ngưu Đại hiệp, Ngưu Đại

hiệp mừng rồi, lại nhìn về phía Tề Diệc Bắc, “Cơm mềm vương (*) huynh đệ, người cũng ném thử một chút xem.”

(*) Cơm mềm: Chỉ những người đàn ông bám váy vợ.

Sắc mặt của Tề Diệc Bắc nhất thời tối lại – khi đó hắn xuyên vào thân thể của Phó Du Nhiên, lại không biết mình còn có một cái ngoại hiệu như vậy nữa.

Phó Du Nhiên vội vàng cười khan lấy cùi chỏ huých Tề Diệc Bắc một cái, lại cười giả lả với Vương Chấn Thanh một phen, Vương Chấn Thanh giả bộ không nghe thấy, cúi đầu kiểm tra xiêm y của mình nhưng trong lòng lại cười thầm. Có tên huynh đệ như này cũng chả lấy làm vui vẻ gì.

Cho đến lúc Tề Diệc Bắc mang gương mặt thối hoắc nói “ngon” xong Ngưu Đại hiệp mới thở phào nhẹ nhõm, cầm cái xẻng đi tới trước mặt Vương Chấn Thanh, quay đầu lại nhìn một vòng, nghiêng đầu nói: “Ngài là cuối cùng rồi.”

Đúng là đại bất kính mà. Vương Chấn Thanh rất muốn đá hắn bay ra xa nhưng lại nghĩ đến cảm thụ của Phó Du Nhiên nên đành giả bộ như không có nghe thấy, quay đầu sang trò chuyện cùng Lưu Khai Sơn.

Mà điều bất ngờ lại thường hay xảy ra ở thời điểm người ta đang lơ đãng.

Thường Cửu đang quỳ gối trong điện chợt ngẩng đầu, trong mắt hắn bắn ra hai đạo sáng loáng, rút đao ra xông lên phía trước, trong miệng quát to: “Vương Chấn Thanh, nạp mạng đi!”

Phó Du Nhiên hiển nhiên giật mình không nhỏ. Quảng chiếc đĩa “Vọt” đứng dậy, Tề Diệc Bắc cũng đứng lên, ôm chặt eo của Phó Du Nhiên không để cho nàng có hành động gì.

Mắt thấy Thường Cửu sắp vọt tới trước mặt Vương Chấn Thanh. Vương Chấn Thanh kêu lên một tiếng, Lưu Khai Sơn phản ứng nhanh chóng, một cước đá ngã lẩn bàn tiệc trước mặt, Thường Cửu bị ngăn lại hành động, lúc này từ bức màn sau lưng Vương Chấn Thanh có mấy chục hộ vệ trang bị đầy đủ xông ra, keng keng cốp cốp. Đao kiếm đụng vào nhau, nhanh chóng bao vây lấy Thường Cửu ở tại một chỗ.

Có câu nói hai tay làm sao chống lại bốn tay, huống chi còn nhiều người như vậy. Thường Cửu rất nhanh phải rút đao đầu hàng.

Nhìn Thường Cửu bị hộ vệ áp xuống trong điện, Vương Chấn Thanh phần hân hờ một tiếng, nghiêng đầu nói với Phó Du Nhiên: “Nữ hoàng, đây là chuyện gì xảy ra?”

“Xèo xèo. xèo xèo.”

Vương Chấn Thanh rốt cuộc cũng phát hiện có chỗ không ổn.

Ông ta ngồi thẳng người, nhìn lên Ngưu Đại Thôn vẫn chuyên tâm xào thức ăn, không chút nào chịu ảnh hưởng bởi lực ảnh hưởng bên ngoài, Vương Chấn Thanh về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười hỏi: “Người vẫn còn xào được à?”

Ngưu Đại Thôn đáp: “Một phần cuối cùng, phải làm cho xong.”

Lần này không chỉ có Vương Chấn Thanh mà tất cả mọi người đang có mặt cũng rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

Phó Du Nhiên đứng ở chỗ cũ, mày nhíu chặt lại nhìn Thường Cửu. Thường Cửu ngẩng đầu nhìn Phó Du Nhiên, lại chuyển hướng tới Vương Chấn Thanh nói: “Ta thay người lập công lớn nhưng người không những không ngợi khen, mà còn muốn chất vấn ta, kế tiếp không phải sẽ định tội ta hay sao? Chém đầu của ta chứ gì?”

Vương Chấn Thanh nghe nhử cổ qua khỏi người Ngưu Đại hiệp nhưng không được, lại nghiêng người lách qua. Sau đó cảm thấy thế này vẫn không tiện, dứt khoát đứng dậy, đi vòng qua bàn trước mặt, cho cái tên ngu ngốc kia thích xào thì cứ đứng đó mà xào đi, lão không rảnh mà đi đối co với hắn.

“Kẻ vô tình vô nghĩa như ngươi thì người người muốn trừ diệt, ta làm như vậy chẳng qua cũng chỉ là thay Nữ hoàng xả giận thôi.” Vương Chấn Thanh thời khắc cũng không quên làm đẹp mặt mình.

“Xèo xèo. Xèo xèo.”

Rất tốt, giải thích một cách hiên ngang lẫm liệt, còn có hòa âm phối khí đi cùng.

Thường Cửu ngẩng đầu nhìn Vương Chấn Thanh, ánh mắt ở trên người Ngưu Đại hiệp sau lưng Vương Chấn Thanh lóe lên một cái. Lại lạnh lùng nói: “Ân oán giữa ta và Trại chủ không cần người tới nhiều chuyện!”

Vương Chấn Thanh giận đến sôi gan, vừa định ném luôn mặt mũi Thái Thượng hoàng mà mắng to một trận, nhưng khi ánh mắt liếc về Tề Diệc Bắc ở bên kia liền miễn cưỡng giữ vững hình tượng. Dù sao cũng không thể để “Mỹ nhân” lưu lại một ấn tượng xấu về hắn được.

Cũng tại lúc này, âm thanh “xèo xèo” vẫn làm nhạc đệm rồi cuộc cũng ngưng lại, Ngưu Đại Thôn thành thạo múc thức ăn đã xào chín vào trong đĩa. Thân thể cung kính hướng về phía trước, đặt cái đĩa lên trên bàn tiệc, lúc này mới phát hiện ở trên bàn đã sớm không có người. Cái xẻng cầm trong tay không khỏi dừng một chút, Thường Cửu luôn chú ý động tác của Ngưu Đại hiệp, lúc này hắn hét lớn một tiếng. “Ồ ngay phía sau người kia!”

Không còn kịp rồi. Vương Chấn Thanh chỉ cảm thấy một hồi đau nhức kịch liệt ngay lưng, giống như là có một vật thể cứng ngắc đâm vào trong cơ thể mình, hắn cúi đầu, không dám tin nhìn vào vật thể đang xuyên qua người mình, lúc này hắn mới nghe được nửa đoạn sau của Lưu Khai Sơn, “. Cẩn thận!”

146. Chương 145: Chiến Tranh Kết Thúc

Quá muộn rồi, tất cả vật thể di động ở trong mắt Vương Chấn Thanh đều như một thước phim quay chậm, người ở bên cạnh, người la hét lên cũng biến thành mơ hồ không rõ, Vương Chấn Thanh ho sặc sụa, giống như người chết đuối sặc nước, nhưng ho ra cũng không phải là nước mà là đầy máu tanh.

Hai người Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên đã bị chuyện xảy ra trước mặt làm cho sợ ngây người, lúc này từ ngoài điện vọt vào một nhóm người, đi đầu đương nhiên là Cốt ca.

Cốt ca rất nhanh khống chế thế cục trong điện, ngoại trừ Vương Chấn Thanh không biết chết sống ra sao thì Lưu Khai Sơn và mười mấy vị tướng lĩnh cộng thêm ba mươi cận thị của Thái Thượng hoàng đều bị quần chế.

Tề Diệc Bắc cùng Phó Du Nhiên liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều là rơi vào trong sương mù, ngơ ngác đứng ở nơi đó không thốt nên lời.

Thường Cửu đi tới trước mặt Phó Du Nhiên, cười to nói: “Như thế nào? Không bị dọa ngu người luôn rồi chứ?”

Phó Du Nhiên một phen tím tái cổ áo Thường Cửu, hung dữ nói: “Đây chính là kế hoạch của ngươi?”

Thường Cửu vẻ mặt cứng rắn nói: “Cô cho rằng ta cứ ngu như vậy mà đi hành thích Vương Chấn Thanh sao?”

Tề Diệc Bắc kháng nghị, “Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?” Vừa nhìn về phía Phó Du Nhiên hỏi: “Nàng đã sớm biết?”

Phó Du Nhiên nhún nhún vai. “Biết một chút, cũng không cần kể lắm.”

Tề Diệc Bắc nghếch mặt ra, kể từ khi vào thành hắn luôn luôn không rời Phó Du Nhiên, ngay cả khi nàng đi đại tiện hắn cũng ở bên ngoài canh chừng, vậy bọn họ lấy đâu ra thời gian để trao đổi tin tức?

Thường Cửu cười hắc hắc, ngón út đưa lên gãi gãi chân mày, lại nháy nháy mắt với Tề Diệc Bắc, năng lực lĩnh ngộ của Tề Diệc Bắc chưa đạt tới cảnh giới cao cỡ đó nên không hiểu, Phó Du Nhiên cười nói: “Ngày trước những lần ta gây họa, lúc cha ta muốn phạt ta thì Thường Cửu sẽ căn cứ vào trình độ tức giận của cha ta mà ra ám hiệu cho ta. Phối hợp với ta để vượt qua cửa ải.” Nói xong nàng duỗi ngón tay ra, “Dùng

ngón tay trở gãi lông mày là làm nũng, dùng ngón giữa là tìm Sơn ca giúp một tay, dùng ngón áp út là nhắc tới mẹ ta. Dùng đầu ngón tay út chính là.”

“Là cái gì?”

Phó Du Nhiên cười liếc mắt nhìn Thường Cửu, Thường Cửu bĩu môi. “Không nên phản kháng, trước cứ nhận mệnh đã.”

Phó Du Nhiên cười đến cong cong ánh mắt, “Chính là như vậy đó.”

Tề Diệc Bắc cười cười, Phó Du Nhiên lắc lắc cánh tay của hắn, “Không phải cố ý giấu chàng đâu. Chỗ ở của chúng ta không an toàn, chuyện này nếu để cho người khác nghe được thì chúng ta cũng không có chỗ tốt.”

Tề Diệc Bắc gật đầu, “Ta hiểu, vậy còn Cốt ca thì sao? Nàng cũng ra ám hiệu cho hắn à?”

Nhìn Cốt ca đang chỉ huy dọn dẹp trong điện, Phó Du Nhiên lắc đầu một cái, lại nhìn Thường Cửu, “Ta cũng không biết Cốt ca làm thế nào để biết? Và làm sao vào được thành Thiết Vệ?”

Thường Cửu cười nói: “Còn nhớ hơn một trăm thám tử kia không? Trong đó có một người là tâm phúc của ta, chính là hắn cùng Nhị đương gia trao đổi tin tức, giữ lại một trăm thám tử kia. Sau đó thay bằng người của Nhị đương gia.”

Nhị Đương gia cũng bí mật đi theo đám bọn hắn trở lại thành Thiết Vệ, về phần Khí Nha, vì hắn có chút kích động nên ta sợ hắn làm hỏng chuyện vì vậy mới đưa hắn đi.”

Phó Du Nhiên càng nghi ngờ hơn, “Nhưng Tại sao người lại làm như vậy? Chỉ là vì dẫn dụ Vương Chấn Thanh ra rồi giết hắn sao? Coi như giết hắn rồi cũng vô ích, chúng ta cũng không bắt được Bách Lâm Giang. Bọn họ lại sẽ lập nên một Thái Thượng hoàng nữa.”

Thường Cửu lắc đầu, “Tất cả mọi người trong hành cung này đều là người của mình nên tin tức sẽ không bị lộ ra, đợi ngày mai Nhị đương gia sẽ hộ tống ”Thái Thượng hoàng” trở về Khang thành, Lưu Khai Sơn sẽ phái binh cùng đi.”

Nói đến đây, tất cả mọi người đều hiểu, chờ lúc Khang thành mở rộng cửa thành ra cũng chính là lúc Khang thành phải trở về đến tổ quốc để hòa cùng một thể rồi.

Nghe Thường Cửu nói xong, Phó Du Nhiên mới nhớ tới đi xem Ngưu Đại hiệp.

Vốn còn muốn đi nhìn Vương Chấn Thanh một chút, nhưng bị Tề Diệc Bắc ngăn trở, phụ nữ có thai xác thực nên cách xa máu tanh.

Vương Chấn Thanh đã chết ngắc từ lâu rồi, hung khí cắm vào người hắn từ phía sau được xác nhận là một cây nhũ băng. Phó Du Nhiên nghe xong hồi báo thì rất kinh ngạc, “Ngưu Đại hiệp. Người đào đâu ra cây nhũ băng đó vậy?”

Ngưu Đại hiệp nhặt lên cái xéng trên đất, chuôi xéng rộng ruột, phần đuôi có một vòng móc. Nhũ băng được giấu ở bên trong.

Phó Du Nhiên giơ ngón tay cái lên, “Thật giỏi!”

Ngưu Đại hiệp hài lòng cười một tiếng, “Đều là Thường Cửu huynh đệ dạy ta, để cho ta cho được bộc lộ tài năng trước mặt Trại chủ.”

Ngưu Đại hiệp là người đơn thuần nên hắn hã hê chỉ vì việc hắn có thể làm cho Phó Du Nhiên một mâm món ăn kia, đối với hắn thì việc hành thích thành công Vương Chấn Thanh cũng không có gì phần khích, chỉ đơn giản là hắn làm theo như thói quen thôi.

Vì an bài cái kế hoạch này, Thường Cửu cũng phí không ít tế bào não, kể từ ngày đó ở trên công thành thấy bóng dáng người đứng dưới loáng thoáng giống như là Phó Du Nhiên, trong đầu liền nghĩ ra cái kế hoạch này.

Có điều nguyên bản kế hoạch là do chính hắn ra sân. Thừa dịp cơ hội tiến lên nghe phong để ám sát Vương Chấn Thanh, chỉ là vừa nghĩ tới chỉ bản thân Lưu Khai Sơn thôi mà ra vào đều có hộ vệ cùng đi, vậy nên

Thái Thượng hoàng liền càng không cần phải nói rồi. Lại phải nghĩ biện pháp khác, cũng là Thường Cửu đầu óc nhanh nhạy nên vào một buổi trưa nọ Ngưu Đại hiệp cho người hầu tới đưa cơm cho hắn, vậy là cái kế hoạch này bỗng trở nên rõ ràng.

Đầu tiên là phái Khí Nha đi thăm dò hư thực, nếu đúng là Phó Du Nhiên thì phải thuyết phục nàng vào thành Thiết Vệ trước, dĩ nhiên nàng không đến cũng không sao, Thường Cửu rất hiểu rõ con người Phó Du Nhiên, với cái tình tình nghĩa khí của nàng thì rất dễ sa lưới, muốn nàng dùng bản thân để đổi lấy huynh đệ thì nàng cũng đồng ý, có Phó Du Nhiên mới có thể dẫn dụ được Vương Chấn Thanh. Vương Chấn Thanh tới mới có chỗ cho Ngưu Đại hiệp biểu diễn.

Thường Cửu còn đặc biệt bố trí cho Ngưu Đại hiệp học bổ túc việc di chuyển thân thể đồ sộ của hắn, để Ngưu Đại hiệp đi theo hình chữ “Z” là muốn đặt Vương Chấn Thanh ngồi chính giữa ở vị trí cuối cùng. Cuối cùng đương nhiên là có cơ quan, Thường Cửu cho Ngưu Đại hiệp bày một “Trận”, hai bên một dãy một bàn, cuối lại bày một cái bàn, sau bàn quần lên một người rơm, Ngưu Đại hiệp cứ một đường đi tới, thời điểm đi tới người cuối cùng liền nhấn cơ quan trên cái xềng, rút ra nhũ băng đâm về phía trước, đâm vào mé bên ngực trái của người rơm, lúc này mới coi như là toàn vẹn.

Ngưu Đại hiệp vừa nghe làm biểu diễn cho Trại chủ liền vui đầu khổ luyện mười ngày, rốt cuộc cũng có thể làm ra động tác vô cùng thuần thục.

Đây cũng là giải thích cho tiếng hô sau cùng của Thường Cửu “Ở ngay phía sau người”, bởi vì hắn đã phát hiện sau khi Ngưu Đại hiệp mất đi mục tiêu liền bị choáng váng, thật là không có năng lực ứng biến.

Chân tướng của sự tình đã sáng tỏ, Tề Diệc Bắc nghe xong không khỏi toát mồ hôi lạnh, đều không thẹn là từ Thần Phong Trại ra ngoài, hiện tại thành công, nghe ra thì dĩ nhiên là nước chảy thành sông, hắn không dám nghĩ đến nếu mọi việc thất bại, nếu như cái vị Ngưu Đại hiệp ngây ngô này không tìm được đúng mục tiêu hoặc là bị người ta sớm ngăn lại hành động, thậm chí hai người bọn họ còn làm liên lụy đến Phó Du Nhiên, lúc đó đều mất mạng cả đám chứ chẳng chơi.

Chỉ là đối mặt với Ngưu Đại hiệp. Có mấy người có thể để tâm đến việc phòng bị chứ?

Chuyện kể tiếp cũng không cần Phó Du Nhiên quan tâm, nàng có chuyện quan trọng hơn phải làm đó là – an thai.

Nhìn Mặc Vĩ Thiên đang chen ra từ trong hỗn loạn, Phó Du Nhiên hừ một tiếng, “Huynh cũng tới nữa à.”

“Chuyện hay ho như vậy đương nhiên ta không thể bỏ qua.” Mặc Vĩ Thiên miễn cưỡng nói.

Phó Du Nhiên hừ lạnh, “Lúc Bách Lâm Giang kêu gọi mở cửa thành đặc sắc như vậy lại không thấy huynh đến.”

Mặc Vĩ Thiên đuổi đuổi lưng, “Chút chuyện nhỏ kia không cần ta đích thân xuất ngựa.”

Tề Diệc Bắc không nói hai lời từ một bên cho hắn một cước. “Cũng không biết huynh là tới làm cái gì nữa.”

Mặc Vĩ Thiên phẫn hận nói: “Lúc ta đi sớm về khuya đào chiến hãm cho huynh, huynh đều quên cả rồi à?”

Tề Diệc Bắc ôm eo Phó Du Nhiên đi ra ngoài, không quên quăng lại một câu: “Đó là do huynh tự nguyện đi, ai ép buộc đâu? Chúng ta trở về Vân kinh thôi. Huynh có về không?”

Mặc Vĩ Thiên đứng tại chỗ vòng vo nửa vòng, sau đó nhìn về phía bóng lưng của bọn họ nói: “Ta ở lại đây thêm mấy ngày nữa, thay các người thưởng thức thành quả thắng lợi.”

Tề Diệc Bắc nghiêng mặt sang bên, khoe miệng nâng lên một đường cong xinh đẹp, “Thưởng thức thành quả thắng lợi hay là thưởng thức mỹ nữ tuyệt sắc? Nghe nói Đệ nhất mỹ nhân của nước Sở đang ở trong thành Thiết Vệ.”

Mặc Vĩ Thiên cười khan hai tiếng, “Có lẽ ta sẽ mở thêm một chi nhánh của Yên Phiên Tiêm ở nước Sở.”

Phó Du Nhiên không để ý đến hắn, lực chú ý của nàng đặt hết trên người Tề Diệc Bắc. Nàng nheo mắt lại. “Đệ nhất mỹ nhân nước Sở? Tên gọi là gì?”

“Gọi. . . .” Tề Diệc Bắc thiếu chút nữa đã thốt ra nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt trở về, ra vẻ trấn định nhìn Phó Du Nhiên, “Làm sao ta biết được, tin tức này là do Mặc Vĩ Thiên nghe được.”

Nhìn vẻ mặt hoài nghi của Phó Du Nhiên. Mặc Vĩ Thiên cười trộm không dứt. Hắn đi lên phía trước vỗ vỗ vai Tề Diệc Bắc, rồi nói với Phó Du Nhiên: “Muội tử, tin tưởng ta, trước khi tiểu tử này hoàn lương thì chuyện xấu cũng không ít hơn ta đâu.”

“Đây chỉ là mấy vụ tai tiếng lúc trước thôi. . . .” Tề Diệc Bắc nhanh chóng sửa lại lời của Mặc Vĩ Thiên, vội vàng đi theo giải thích.

Phó Du Nhiên néo néo gương mặt của Tề Diệc Bắc: “Cùng ta trở về phòng, từ từ giải thích.”

Không nhìn đến ánh mắt giết người của Tề Diệc Bắc, Mặc Vĩ Thiên còn không sợ chết bồi thêm một câu: “Có thai thì không nên vận động kịch liệt nhá.”

Một câu hai nghĩa khiến quanh thân Phó Du Nhiên dâng lên từng luồng sát khí, Tề Diệc Bắc không muốn thêm phiền toái, ai biết tên Mặc Vĩ Thiên này lại nói bậy nói bạ gì nữa bèn vội vàng vừa khuyên vừa dỗ kéo Phó Du Nhiên trở về.

Bọn họ nán lại một ngày ở thành Thiết Vệ, chờ đại quân Phó Sở tiến vào Khang thành, Tề Diệc Bắc cùng Phó Du Nhiên liền di chuyển trở về Vân kinh.

Bởi vì Phó Du Nhiên có thai nên không thể cưỡi ngựa. Hành trình di chuyển cũng chậm hơn, đi chưa được nửa đường thì có tin tức truyền đến. Khang thành giải phóng. Bắt sống được Tiểu Hoàng đế giả, các tướng lĩnh trấn giữ các thành xung quanh rất thức thời mà đầu hàng, nội loạn của Đại Sở đến đây liền kết thúc.

Phó Du Nhiên rất hài lòng, nàng cho rằng công lao thắng lợi lần này tất cả thuộc về mình, mỗi ngày đều dương dương hă hê, hài lòng xong lại buồn bực, quá nhàm chán. Theo tốc độ này thì phải mất ít nhất một tháng nữa mới có thể trở lại Vân kinh.

Mà con người một khi buồn bực thì tế bào não liền hoạt động hăng hái.

Thật ra thì chỉ cần cẩn thận một chút, mang thai cũng không phải là chuyện gì quá nguy hiểm.

Nhìn thấy ánh mắt của Phó Du Nhiên, đầu Tề Diệc Bắc liền lắc như trống bỏi, “Đừng nói, có nói ta cũng không đồng ý.”

Thật ra Phó Du Nhiên chưa nói gì, nàng chỉ dùng hành động để bày tỏ ý đồ của mình.

Nàng chỉ chỉ hắn, lại chỉ chỉ mình, đưa ra hai ngón tay, đầu ngón tay hướng xuống, đầu ngón tay không ngừng đong đưa bắt chước động tác ôm banh chạy. Tề Diệc Bắc lấy ánh mắt mờ mịt mà nhìn động tác của nàng, sau đó đưa tay vuốt mồ hôi lạnh không tồn tại trên trán, hừ một tiếng, “Đừng hòng mơ tưởng.”

Phó Du Nhiên còn chưa muốn lên tiếng, chỉ sử dụng ánh mắt đe dọa nhìn hắn. Tề Diệc Bắc định quay mặt đi, Phó Du Nhiên im lặng than một tiếng rồi rụt người vào trong góc xe ngựa, Tề Diệc Bắc đỡ khóc đỡ cười nói: “Nàng làm cái gì vậy? Diện bích (*) sao?”

(*): ; J: menpeki; là »quay mặt nhìn tường«. Danh từ chỉ Bồ-đề Đạt-ma ngồi thiền đối diện tường chín năm tại chùa Thiếu Lâm. Vì vậy mà danh từ Diện bích trở thành đồng nghĩa với Toạ thiền. Trong tông Tào Động tại Nhật, các thiền sinh thường xoay mặt vào tường ngồi thiền trong khi các vị thuộc tông Lâm Tế lại xoay mặt vào khu chính giữa của thiền đường. Trong nhiều bức tranh trình bày Bồ-đề Đạt-ma, người ta thường vẽ Ngài xoay mặt vào một bức tường đá toạ thiền.

Phó Du Nhiên không quay đầu lại, đầu óc thì đang chuyển động thật nhanh..

Đến buổi tối, mọi người dàn xếp ở trong một cái hành cung của Châu phủ, đến nửa đêm lúc Tề Diệc Bắc đang ngủ say lại nghe được bên tai có âm thanh riu rít, loáng thoáng.

“Sao lại dẫn hắn ra ngoài.”

“Câm miệng.”

“Trại chủ.”

“Câm miệng!”

Vật lộn mấy cái. Tề Diệc Bắc mới mở mắt, liền trông thấy một màn trời đầy sao.

Hắn dùng sức chớp chớp mắt, không sai, thế này là thế nào???

Đại khái thì Tề Diệc Bắc dùng đầu gối nghĩ cũng hiểu là chuyện gì đang xảy ra, hắn bị bắt cóc rồi, bị ba tên sơn tặc bắt cóc.

Day day huyết thái dương rồi ngồi dậy, nhìn ba tên đầu sỏ đứng thành một hàng trước mắt, Tề Diệc Bắc chỉ muốn biết bọn họ làm cách nào mà đưa được hắn ra ngoài này.

Thật ra thì rất đơn giản, không ai có thể nghĩ đến Nữ Hoàng Bệ Hạ sẽ ở thời điểm này lại chạy loạn, ban đêm gió lớn, tìm một cái lỗ chỗ để chui ra cũng không phải là việc gì khó.

Về phần để cho Tề Diệc Bắc không cảm giác được. Nghe nói mỗi người sơn tặc khi hành nghề hoặc nhiều hoặc ít đều nhận được huấn luyện về phương diện này, thông qua một huyết đạo khiến dê béo lâm vào trạng thái hôn mê tạm thời.

147. Chương 146: Tề Phượng Hiên

Tề Diệc Bắc không buông tay, “Trở về, bằng không ngày mai hành cung sẽ đại loạn.”

Phó Du Nhiên kẻ đến bên người hắn, lấy lòng cười nói: “Ta đã để lại thư, nói một tháng sau sẽ về đến Vân kinh.”

Tề Diệc Bắc bắt đắc dĩ, “Mấy người đi theo nàng có lẽ sẽ phải chịu trách phạt.”

Khí Nha hừ một tiếng, “Trại chủ, tự chúng ta đi là được rồi, làm chi phải dẫn theo hắn? Cứ méo mặt méo miệng thế kia!”

Tề Diệc Bắc lập tức kéo Phó Du Nhiên đến bên cạnh, ôn nhu nói: “Dù sao cũng đã đi rồi nên dọc đường đi phải nghe lời của ta, dù không nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho đứa con trong bụng nàng.”

Phó Du Nhiên dùng sức gạt đầu, tay khẽ xoa nhẹ lên bụng mình, “Ta cũng chỉ muốn thư giãn một chút thôi mà, con vẫn rất quan trọng với ta.”

Khí Nha cứ như vậy bị bỏ quên, Ngưu Đại hiệp lấy tay huých hắn, “Khí Nha huynh đệ, hắn không để ý đến người.”

Khí Nha thật buồn bực nên ngồi vào một bên hờn dỗi, theo ý hắn, làm Nữ hoàng có cái gì tốt đâu? Không bằng trở về phục hồi lại Thần Phong Trại, hoặc là đi tìm một ngọn núi khác mà xưng vương xưng bá, như vậy thật là tự do tự tại biết bao.

Mà quả thực thì Phó Du Nhiên cũng từng có suy nghĩ này nhưng bản thân nàng hiện nay là thân bất do kỷ.

Cho nên lúc này nàng càng phải tận dụng một chút thời gian còn tự do lúc này, sau này sinh con rồi lại càng khó thoát thân được.

Cũng may Phó Du Nhiên còn có đầu óc, dù chạy trốn nhưng vẫn không quên mang theo đồ trang sức, tiền bạc và quần áo, phái Khí Nha đến cửa hàng bán xe ngựa tranh thủ trở thành vị khách hàng đầu tiên, cũng tranh thủ ở thời điểm mở cửa thành liền trở thành nhóm người đầu tiên ra khỏi thành.

Vì vậy Phó Du Nhiên được tự do. Chỉ là ngồi trong xe ngựa đương nhiên là không thoải mái, lúc đến một cái trấn nhỏ thì Tề Diệc Bắc lại sắm thêm vài cái chăn bông tí mĩ trải xuống làm sàn trong xe, cố gắng khiến Phó Du Nhiên thoải mái một chút.

Phó Du Nhiên thấy vậy thì cảm động khỏi phải nói.

Có điều Khí Nha vẫn khó chịu khi nhìn Tề Diệc Bắc, đương nhiên Tề Diệc Bắc cũng không tốt hơn bao nhiêu, tình địch gặp mặt, hết sức đỏ mắt.

Không có tiền hô hậu ủng nên Phó Du Nhiên cũng buông lỏng rất nhiều, tâm tình cũng tốt hơn, mỗi ngày từ từ lên đường xem xét quang cảnh hai bên đường, mệt nhọc thì đi nằm ngủ, đói thì ăn, lại có người yêu cùng huynh đệ tốt đi theo bên cạnh, đúng là muốn bao nhiêu tự tại thì có bấy nhiêu.

Cứ đi như vậy chẳng mấy chốc đã được hơn nửa tháng. Bởi vì mấy người vừa đi vừa chơi nên hành trình chậm hơn rất nhiều so với dự tính. Theo tốc độ này thì mất một tháng nữa cũng không tới kịp Vân kinh.

Nhưng mà Tề Diệc Bắc cũng không vội, dùng cách nói của hắn là dù sao cũng đã đi thì cứ chơi cho đã hăng về.

Rất tốt, không hổ là người có kinh nghiệm, nhưng mà điều Phó Du Nhiên cảm thấy lạ là dọc theo con đường này lại không có ai lần theo dấu vết của bọn họ, theo lý thuyết thì hắn là Lệ Trạch đã sớm biết tin tức mới phải. Bọn họ cứ đi theo đường lớn tiến thẳng về phía trước thì ắt phải gặp người của quan gia mới đúng. Nhưng cố tình đều không có, xem ra con người có lúc dừng nên nghĩ bản thân mình quá quan trọng mới phải.

Hôm nay một nhóm bốn người đến một huyện thành nhỏ, huyện thành kia được đặt tên là Đồng Phong, không lớn nhưng rất náo nhiệt, người nước Sở phần lớn tính tình thuần phác, trừ những phần tử trời sinh nóng nảy thì còn lại đa phần rất hiếu khách, đi ở trên đường cái dù không nhận biết đối phương cũng có thể chào hỏi hai tiếng, nhất thời khiến Phó Du Nhiên sinh lòng hảo cảm.

“Ta thích nơi này, chắc phải ở lại đây hai ngày.”

Chú ý, đây là câu trần thuật chứ không phải là câu hỏi thăm.

Đối với ba vấn đề ưu tiên phụ nữ, phục tùng hoàng mệnh và phụ nữ có thai thì đương nhiên ba người nam nhân kia hoàn toàn không có đường phản đối.

Một đường đi về phía trước theo thành Đồng Phong, thấy có mấy khách điểm nằm ngay mặt tiền. Liếc nhìn mấy khách điểm trước mặt một lượt, khoe mắt Tề Diệc Bắc liếc thấy ba chữ: Tề Phượng Hiên, là một khách điểm không quá khí phái nhưng có vẻ sạch sẽ thanh nhã.

Cái tên này nghe được đấy, hắn lấy tay đụng nhẹ Phó Du Nhiên một cái, Phó Du Nhiên nghiêng đầu xem xét, ngay sau đó ra quyết định, “Nghỉ chân ở nơi này.”

Ba người tùy tùng bắt đầu dỡ đồ vật trên xe ngựa xuống, Tề Diệc Bắc đỡ Phó Du Nhiên vào cửa tiệm, lập tức có tiểu nhị tiến lên nói: “Khách quan ngài khỏe chứ. Xin hỏi đến mấy vị? Nghỉ ngơi hay là trọ lại ạ?”

Ừ, không tệ. Hiểu lễ phép, Tề Diệc Bắc bung ra bốn ngón tay thon dài rồi nói: “Lấy hai gian phòng hảo hạng, tìm một cái bàn gần cửa sổ rồi bày mấy món ăn sở trường của quán các người lên đi.”

Tiểu nhị gật đầu liên tục, lại kêu người ra ngoài giúp đỡ đưa xe ngựa vào hậu viện, lúc này mới dẫn Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên tới một vị trí gần cửa sổ rồi xoay người đi xuống bếp thu xếp món ăn.

Khí Nha và Ngưu Đại hiệp cũng lần lượt tiến vào khách điểm, Khí Nha chỉ ngón tay ra ngoài cửa sổ, “Khách điểm này không lớn lắm, vừa rồi còn nghe nói chỉ có một vài món sở trường, hay chúng ta đi ra ngoài nếm thử món ăn khác một chút.”

Phó Du Nhiên cầm đũa gõ đầu cửa hắn, “Chưa gì đã muốn ăn. Tiệm nhỏ nhưng chưa chắc đã không có gì đặc sắc, huống chi cái tên này nghe rất.”

Đang nói thì tiểu nhị lúc nãy đã dâng một bình trà lên, hắn nghe được lời Phó Du Nhiên bèn cười nói: “Vị phu nhân này nói đúng, đừng thấy tiệm chúng ta nhỏ mà vội xem thường, khách thuê ở đây đều là đại nhân vật đấy, tương lai Tề Phượng hiên chúng ta danh chấn thiên hạ thì đến lúc đó có đặt phòng trước nửa năm cũng không còn phòng trống đâu.”

Khí Nha cười nhạt một tiếng rồi xoay mặt đi, rõ ràng không tin tiểu nhị lời nói, Tề Diệc Bắc lại hăng hái hỏi: “Có những đại nhân vật từng ở đây ư?”

Tiểu nhị thay mọi người rót đầy trà xong lại nói: “Không cần nhiều chỉ cần một người là đủ rồi, đó chính là Đường Kim Hoàng thượng.”

“Hả?” Mấy người đồng loạt phát ra một tiếng nghi vấn, Tề Diệc Bắc liếc nhìn qua Phó Du Nhiên, lại nói với tiểu nhị kia: “Chính là Đường kim Nữ hoàng Thành Bình sao?”

“Đương nhiên rồi.” Tiểu nhị dương dương tự đắc nói: “Chính là vị Nữ hoàng tận trách nhiệm dẹp loạn Bách Lâm Giang, các vị đời trước có ai bì kịp với khả năng của Nữ hoàng chứ?”

Bàn kê cạnh có mấy người trẻ tuổi nghe thấy lời này liền cười ầm lên nói: “Vương Tiểu nhị, người đừng có thổi phồng lên nữa, Hoàng thượng anh minh thần võ, hồng phúc tề thiên thì làm sao có quan hệ gì với các người? Lời này người nói dối chứ gì, Hoàng thượng ghé ở lại đây lúc nào hử?”

Tiểu nhị kia gằn cổ lên nói: “Sớm muộn cũng có một ngày Nữ Hoàng Bệ Hạ sẽ bước vào cửa chính tiệm chúng ta.”

Phó Du Nhiên không khỏi bật cười. Nàng đã nói rồi mà, Nữ hoàng đã tới mà sao nàng không biết được? Thì ra là đây chỉ là một ước mơ tốt đẹp của người ở khách điểm này. Có điều có thể trở thành niềm mơ ước của người khác, cảm giác này thật đúng là không tồi.

Tề Diệc Bắc thuận miệng nói: “Xem ra người rất có lòng tin, làm sao người biết Hoàng thượng nhất định sẽ tới?”

“Chưởng quỹ của chúng ta nói!” Tiểu nhị đang tính xoay người muốn đi nhưng nghe hỏi vậy liền quay người lại: “Chưởng quỹ của chúng ta đã sớm nói, chiến dịch lần này Nữ Hoàng Bệ Hạ tất thắng, hơn nữa sẽ thắng mà không mất bao nhiêu binh lực.”

Phó Du Nhiên nghe vậy tinh thần lập tức tỉnh táo, “Hả? Chẳng lẽ chưởng quỹ của các người có thể biết trước tương lai hay sao?”

Tiểu nhị kia không phục khề hừ một tiếng, “Nói với các người, các người cũng không hiểu.” Nói xong liền cầm lấy khăn xoay người đi mất.

Không bao lâu thì thức ăn được dọn lên trên bàn, mùi thơm nức mũi, lần này người tới là một tiểu nhị khác, chắc hẳn là cái tên Vương tiểu nhị bị mọi người cười ầm lên nên tức giận trốn đi đâu mất rồi, mấy người bọn họ cũng không để chuyện này ở trong lòng, cái gì mà Nữ hoàng giá lâm, thuận túy là mảnh lối chiêu dụ khách nhân mà thôi.

Mấy người ăn uống no đủ xong đương nhiên phải đi loanh quanh tản bộ để tiêu hóa thức ăn, sau khi hỏi thăm tiểu nhị vị trí của phố chợ liền từ trong Tề Phụng Hiền đi ra ngoài, đi thẳng về hướng phố chợ.

Mặc dù không phải là ngày lễ nhưng ngay đầu phố thành Đồng Phong cũng tụ tập không ít người, đồ bán trên chợ cũng không khác chỗ khác là bao. Ngược lại nghe nói nơi này có một miếu Quan Âm rất là linh nghiệm, hương hỏa rất thịnh, có rất nhiều người đến tham bái cầu con, cầu phúc. Nơi như vậy dĩ nhiên là Phó Du Nhiên muốn đến xem rồi, cũng thuận đường tích phúc cầu phúc cho đứa con trong bụng.

Vì vậy bốn người thẳng hướng về phía miếu Quan Âm, còn chưa đến nơi thì chợt nhìn thấy có một đám người đang tụ tập ở phía trước, trong đám người hình như còn vang lên tiếng cãi vã, Phó Du Nhiên nhắc chân muốn đi qua xem liền bị Tề Diệc Bắc kéo lại, “Cãi nhau thì có gì mà nhìn? Không cho phép chen vào.”

Mặc dù Phó Du Nhiên rất muốn đi nhìn một chút nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn gạt đầu một cái, nàng chưa quên thân phận của mình bây giờ chính là phụ nữ mang thai, nhiều người đưa đẩy rất dễ dàng xảy ra nguy hiểm.

Khí Nha nhất thời cảm thấy có cơ hội tới rồi, dọc theo con đường này Tề Diệc Bắc thời thời khắc khắc đều kề cận Phó Du Nhiên, hại hắn ngay cả cơ hội nói nhiều hơn một câu cũng không có. Liền lập tức lôi kéo Ngưu Đại hiệp nói: “Đi, chúng ta đi xem một chút, sau đó nói cho Trại chủ nghe.”

Ngưu Đại hiệp từ trước đến giờ luôn lấy Khí Nha làm chủ, thấy là nghe thay Trại chủ làm việc liền không có đạo lý gì mà từ chối, liền đi theo Khí Nha chen vào trong đám người kia.

Tề Diệc Bắc tức giận hừ một tiếng, “Hắn cũng ân cần quá nhỉ.”

Phó Du Nhiên hé miệng cười lên, “Chàng cũng có thể đi mà.”

Tề Diệc Bắc ôm eo của nàng nói: “Nàng đừng mơ tưởng để ta rời khỏi nàng một bước.” Nói xong liền ôm Phó Du Nhiên đến dưới một gốc cây, thử dò xét nói: “Nói thật nhé, rốt cuộc nàng có biết tên tiểu tử kia có ý đồ bất lương với nàng hay không?”

Phó Du Nhiên trở tay gõ một cái thật mạnh lên đầu Tề Diệc Bắc, “Cái gì mà ý đồ bất lương? Đó là hấn ôm ấp tình cảm thiếu niên.” Tiếp đó lại lấy tay làm kính, nhìn chung quanh rồi ra dáng nói, “Ta cũng là hàng cực phẩm đấy.”

Tề Diệc Bắc nhéo chiếc cằm nhỏ của nàng, hừ một tiếng, “Có ta ở đây, xem ai dám giành!”

Phó Du Nhiên vui vẻ cười một tiếng, đôi mắt híp lại thành hai vầng trăng non. Sau đó lại thở dài một hơi: “Khí Nha cũng không còn nhỏ nữa, chờ trở về Vân kinh cũng nên tìm vợ cho hấn rồi.”

Tề Diệc Bắc gật đầu liên tục, hai người đứng ở ven đường tán gẫu hơn nửa ngày cũng vẫn không thấy bọn Khí Nha trở lại. Phó Du Nhiên cau mày liếc qua bên kia một cái, “Làm cái gì vậy, mê não nhiệt quá rồi.”

Đang nói thì thấy Khí Nha và Ngưu Đại hiệp chen ra từ trong đám người rồi chạy chậm đến trước mặt Phó Du Nhiên, trên mặt đều là vẻ mặt không giải thích được.

Thật ra thì Phó Du Nhiên cũng không có thật đặc biệt cảm thấy hứng thú đối với chuyện cãi nhau. Nhưng nhìn vẻ mặt hai người kia lại không đúng, không khỏi hỏi “Chuyện gì thế?”

Khí Nha gãi gãi đầu, “Một phụ nhân đi cầu con trai. Có thể cầu xin nhiều năm cũng vẫn không sinh được con trai nên liền than khóc với Quan Âm nương nương, nhưng có một tiểu nha đầu lại nói cái gì mà ‘Muốn có con trai thì lạy Quan Âm nương nương là không đủ. Đứa bé là nam hay nữ còn phụ thuộc vào nam nhân.’ Khí Nha vừa nói vừa gãi gãi đầu, “Thật là nói hươu nói vượn, sinh con là chuyện của nữ nhân, liên quan gì đến nam nhân kia chứ?”

Phó Du Nhiên suy nghĩ hồi lâu cũng không hiểu nổi, nàng nhìn Tề Diệc Bắc, Tề Diệc Bắc cũng chỉ lắc lắc đầu, hỏi “Nha đầu? Nha đầu bao nhiêu tuổi? Một nha đầu thì biết cái gì, nói bậy thôi.”

“Xem ra chừng hai mươi tuổi rồi.”

Phó Du Nhiên bật cười nói: “Ngu ngốc, đó không phải là nha đầu. Hai mươi thì nên gọi là phụ nhân.”

Khí Nha phản bác: “Không phải, ta thấy rõ ràng là nàng ta còn chảnh kiểu đầu của cô nương.”

Hơn hai mươi tuổi còn chưa có gả quả thật là điều đáng buồn. Phó Du Nhiên không khỏi âm thầm kêu may mắn tự mình ra tay sớm, nếu không rất có thể cũng là cái vận mệnh này.

Nơi nhiều người rất phức tạp nên Phó Du Nhiên cũng không muốn đi, nhưng nàng cũng rất đồng tình với phụ nhân kia, sau đó mấy người theo đường cũ quay lại, vừa đi vừa tán gẫu.

Phó Du Nhiên cảm thán một tiếng, “Lớn như vậy còn chưa gả cũng thật không dễ dàng, cũng không biết là cô nương nhà nào.”

Lúc này có một người vừa đi qua nghe được lời này liền chậm chậm bước chân, người nọ đi theo tốc độ của Phó Du Nhiên để chờ họ đi tới, nghiêng đầu tới cười nói: “Phụ nhân đang nói tới vị Lăng đại cô nương mới phát ụ ở miếu Quan Âm lúc nãy sao?”

Nhìn vẻ mặt người nọ rõ ràng hiện lên ý “Người không biết ta sẽ cho người biết”, Phó Du Nhiên cười hắc hắc, xem ra tập tính của người Sở không phải rất thuần khiết rất nhiệt tình, mà là rất thích tán dóc, rất bất quái.

Vì vậy nàng bèn khiêm tốn thỉnh giáo, nhìn bốn đôi mắt mang theo sự tò mò mãnh liệt, tâm lý của người kia liền lên đến thỏa mãn cực lớn. Nuốt ngụm nước miếng để thấm giọng rồi mới mở miệng nói: “Vị Lăng đại cô nương này không biết ở đâu đột nhiên đến thành Đồng Phong, cũng ở hơn một tháng rồi nhưng không ai biết nàng ta từ đâu đến. Sau khi nàng ta đến liền mở cửa tiệm, một khách điểm gọi là Tề Phượng Hiên.”

Thấy mọi người nghe xong thì sững sờ, người kia bèn nói: “Sao thế?”

Khí Nha nói: “Chúng ta đang ở khách điểm đó.”

Người kia cười nói: “Nhất định là mấy vị có nghe tiểu nhị ở đó khoe khoang là Hoàng thượng sẽ dừng chân ở khách điểm bọn họ nghỉ ngơi chứ?”

Mấy người đều đồng thời gật đầu, người nọ khoát tay chặn lại, “Từ ngày nàng ta mở tiệm đã nghe thấy chuyện như vậy rồi, cô nương này cũng đã hai mươi tuổi rồi mà không chịu suy nghĩ lập gia đình, ngày ngày đi ra ngoài chõ miêng vào chuyện của người khác, sau đó toàn nói mấy lời kì quái. Tất cả mọi người đều cho rằng nàng ta là kẻ điên. Cứ nghe thấy nàng ta giảng đạo lý ở đâu là vội chạy đi xem náo nhiệt. Ở thành Đồng Phong này không có ai là không biết nàng.

148. Chương 147: “kỳ” Nữ

Nhìn người kia nói hăng say đến vắng cả nước bọt, Phó Du Nhiên đột nhiên sinh ra một chút đồng tình với vị Lăng đại cô nương kia.

Người nọ lại nói Lăng đại cô nương luôn phát ngôn những câu nói kinh người, thật giống như lời nói của mấy kẻ khủng điên.

Xe chạy không cần ngựa, chỉ cần uống dầu là có thể chạy, có chim sắt bay trên trời, ngồi ở trong bụng chim sắt để đi đến nơi cần đến cực nhanh, còn nói con người đã sớm lên khám phá mặt trăng, trên đó vốn hoàn toàn không có Hằng Nga.

Mọi người đang nghe say sưa thì người kể chuyện đột nhiên dừng lại, chỉ vào chữ “Đinh” bên kia đường nói, “Các vị, xin lỗi, nhà ta ở bên kia, Tê Phượng Hiên nằm ở hướng đối diện. Việc này mọi người đều biết, bất cứ ai cũng có thể kể chuyện này cho các vị nghe.” Cuối cùng lại nói thêm một câu, “Đó chính là một kẻ điên.”

Người này thật là khiến người ta tò mò.

Nhưng mà nếu biết nàng ta chính là bà chủ của Tê Phượng Hiên thì cũng không sợ không có được cơ hội gặp mặt, lúc này thì không chỉ Phó Du Nhiên mà ngay cả Tê Diệc Bắc và Khí Nha cũng vô cùng hứng thú với vị Lăng đại cô nương trong lời kể kia, chỉ trừ Ngưu Đại hiệp là cảm thấy không có hứng thú.

Mấy người lại tiếp tục đi dạo xung quanh một lúc nữa mới trở về khách điểm, vừa vào cửa liền có một người đang ngồi ở vị trí mà lúc mới đầu bọn họ đã từng ngồi, Phó Du Nhiên kêu lên một tiếng, “Mặc tiểu tử!”

Người đó chính là Mặc Vĩ Thiên.

Mặc Vĩ Thiên thấy bọn họ cũng giật mình, kể từ sau khi tách ra ở thành Thiết Vệ, Mặc Vĩ Thiên liền đi báỉ phổng cái vị “Đệ Nhất Mỹ Nhân Đại Sở”, có lẽ là quan điểm thẩm mỹ của người dân nước Sở không giống như người nước khác, dù sao thì cũng khiến Mặc Vĩ Thiên hăng hái vui vẻ mà đi, mất hứng mà về. Thất vọng xong liền ra khỏi thành Thiết Vệ, một đường đi thẳng về Vân kinh. Một mình hần cỡi ngựa đi nên mặc dù mang tiếng là vừa đi vừa chơi nhưng vẫn đi nhanh hơn bọn Phó Du Nhiên, trước một bước đã đến thành Đồng Phong. Ở thành Đồng Phong ngày hai ngày, lại nghe nói nơi này có một vị “kỳ” nữ, hần hứng thú đi hỏi thăm liền có “Người tốt bụng” chỉ hần tới nơi này chờ đợi, không ngờ lại đụng phải nhóm người Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên nghe nói hần tới nơi này tìm “Kỳ nữ” liền cười đến gãy cả lưng, sau đó nàng thuật lại đủ loại chuyện nghe được về cô nàng “kỳ nữ” này cho Mặc Vĩ Thiên nghe, làm hứng thú của hần giảm xuống không phanh. Hần muốn thăm viếng “Kỳ nữ”, không phải là một “Điên nữ” (cô gái điên khủng).

Sau khi hần nghe xong mấy chuyện đàm người Phó Du Nhiên gặp phải trên đường “Trốn đi” thì không khỏi oán giận nói với Tê Diệc Bắc: “Bây giờ là đoạn thời gian đặc biệt mà huynh còn hùa theo muội ấy làm chuyện điên khủng, nếu là xảy ra chuyện gì trên đường thì huynh có hối hận cũng không kịp.”

Tê Diệc Bắc liếc trắng mắt, “Ít nói lời xui xẻo đi huynh dài.”

Mặc Vĩ Thiên hừ một tiếng, lại nói với Phó Du Nhiên: “Cha nghe tin muội mang thai liền vui mừng đến phát rồ, ông ấy nhanh chóng lên đường đến thăm muội, muội còn không nhanh nhanh chạy về Vân kinh nghênh đón lão nhân gia người đi.”

Phó Du Nhiên nửa vui nửa lo hỏi: “Ông ấy. Chắc không phải ông ấy đến đón lão Tề đâu phải không?”

Tề Diệc Bắc ngẩn ra, cầm tay của nàng, “Cô nàng ngốc này, quên những gì ta đã nói rồi sao?”

Phó Du Nhiên khẽ gật đầu, “Chưa, có quay về cũng phải là ta và chàng cùng quay về.”

Mặc Vĩ Thiên nhăn mặt hét lớn: “Ê rằng quá!” Vừa nói vừa chạy ra ngoài, “Hai người cứ ở đó mà đàn độn, ta không đi chung với hai người đâu.”

Do hấn vừa quay đầu vừa nói chuyện nên không chú ý có một cô gái cũng đang đi vào cửa, thế là Mặc Vĩ Thiên và cô gái kia va vào nhau một cái, nhưng hai người cũng không để ý, tiếp tục tiến lên. Cô gái kia chợt ngừng lại đảo đảo tròn mắt nhìn theo bóng lưng của Mặc Vĩ Thiên cất cao giọng nói: “Đúng là mắt chó không nhìn ra được người mà.”

Mặc Vĩ Thiên khựng người rồi từ từ quay đầu lại, dường như không xác định được cô gái kia đang nói tới ai.

Cô gái kia thấy Mặc Vĩ Thiên quay đầu lại thì cười nói: “Không tệ không tệ, còn nghe hiểu được tiếng người.”

Mặc Vĩ Thiên nhìn xung quanh một lượt cho đến khi xác định cô gái kia là đang nói hấn, sắc mặt liền trầm xuống xoay người đi về phía cô gái. Hấn hơi híp mắt lại quan sát cô gái. Cô nàng này chừng hai mươi tuổi, mặt trái xoan, lông mày tinh tế, làn da cũng rất đẹp nhưng cũng chỉ phù hợp với tiêu chuẩn “thanh tú” của Mặc Vĩ Thiên.

Đáng thương cho Mặc Vĩ Thiên tự xưng là phong lưu vô địch, người cần giết người, phạt cần giết phạt. Hôm nay tuy rằng hơi hấp tấp một chút nhưng cũng là do vô tâm thôi, bị một nha đầu vô cùng bình thường nói là đầu người mắt chó, đúng là có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.

Bên trong đại đường Tề Diệc Bắc đang lôi kéo Phó Du Nhiên ngồi xuống, kêu tiểu nhị mang lên một bình trà nước, hoa tâm đại thiếu Mặc công tử bị người ta mắng là chó, đối phương còn là một nữ nhân, loại kịch hay như vậy sao có thể bỏ qua.

Thấy Mặc Vĩ Thiên quay lại, nàng kia cũng không nói gì nữa mà chỉ cười cười với hấn, “Không cần nhận lỗi với ta đâu, không có chuyện người ngăn cản chó, để ta nhường đường cho người.”

Trên trán Mặc Vĩ Thiên ẩn hiện gân xanh, hít sâu. Mặc Vĩ Thiên hấn là một người khiêm tốn!

“Là tại hạ mạo muội.”

Nàng kia hình như hơi kinh ngạc. Không ngờ Mặc Vĩ Thiên lại không tức giận? Nàng vốn là muốn trêu chọc cái loại công tử thoát nhìn giống như một phú nhị đại ăn chơi trác táng này một chút thôi. Nhưng xem ra là không trêu được rồi.

Nàng cười cười, cũng không muốn dây dưa thêm với Mặc Vĩ Thiên nên nhanh chóng xoay người bước vào trong, lại nghe giọng nói của Mặc Vĩ Thiên truyền tới, “Lão cầu xin đi thông thả.”

Nàng kia khựng người lại, quay đầu cả giận nói: “Người nói vậy nói bạ gì hả!”

Mặc Vĩ Thiên tỏ ra vô tội vuốt vuốt tay, “Tại hạ đang tốt bụng nhắc nhở, vừa rồi người nói ta là chó, nhưng theo ta thấy thì hai chúng ta đi lại nói chuyện cũng không không khác nhau là mấy, liền lớn mật suy đoán người và ta chắc hẳn là cùng một loại. Chỉ là cao thấp khác biệt. Lại xem tuổi của người cũng không nhỏ cho nên mới mạo muội mở miệng.”

Nàng kia hừ một tiếng, hình như có chút ngoài ý muốn. Nhìn lên nhìn xuống đánh giá Mặc Vĩ Thiên sau đó gật đầu một cái, “Được thôi, mới vừa rồi là do ta nói năng không cẩn thận, kính xin tiểu cầu không lấy làm phiền lòng.”

Mặc Vĩ Thiên chấp tay, “Đâu có đâu có, lời của tại hạ cũng có chỗ mạo phạm, mong rằng lão cầu khoan hồng độ lượng chớ cùng ta so đo.”

Phó Du Nhiên thiếu chút nữa buồn bực chết rồi, một vị lão cầu, một là tiểu cầu, được được, hẳn là nàng rơi vào bên trong ổ chó rồi. Đơn giản là không muốn gây sự, liếc mắt một cái liền đứng dậy đi lên lầu, đột nhiên cảm thấy trong dạ dày nhộn nhạo khó chịu, nàng kêu lên hai tiếng, Tề Diệc Bắc liền vội vàng đứng lên, “Sao thế?”

Mặc Vĩ Thiên ném cho nàng kia một ánh mắt thị uy sau đó lại đi vào trong, ân cần nói: “Muội không sao chứ? Có muốn mời đại phu đến không?”

Lúc này nàng kia mới chú ý tới đám người Tề Diệc Bắc.

Phó Du Nhiên vỗ vỗ ngực nói với Mặc Vĩ Thiên: “Không phải huynh đã đi rồi sao? Vô duyên vô cớ đứng ở cửa nói chuyện khiến ta buồn nôn.”

Tề Diệc Bắc phối hợp đưa chân ra khiến chiếc áo trắng tinh của Mặc Vĩ Thiên in hẳn một dấu giày, “Không biết xấu hổ mà đi dấu võ mồm với một cô nương.”

Mặc Vĩ Thiên quay đầu lại liếc liếc về nàng kia rồi đặt móng ngồi xuống ghế, “Làm người buồn nôn tốt hơn, để ta bảo cô nương ghé thăm kia biến đi để tránh muội bị nàng ta làm buồn nôn.”

Nàng kia cười như không cười liếc Mặc Vĩ Thiên, “Ta đi?”

Mặc Vĩ Thiên không yếu thế chút nào xoay đầu lại nhìn thẳng vào mắt nàng kia, “Chính là bảo ngươi đi!”

Hắn còn chưa dứt lời thì từ trong nội đường có một tiểu nhị chạy đến bên cạnh nàng kia, “Chưởng quỹ, cô về rồi.”

Cười ngất!

Mặc Vĩ Thiên đưa tay chỉ nàng kia, “Ngươi. Ngươi chính là cái vị ‘kỳ nữ’ trong lời đồn ư?”

Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên cười thầm trong lòng, đúng là duyên phận mà, Mặc Vĩ Thiên chạy ra khỏi khách điểm chính là không muốn gặp vị ‘kỳ nữ’ này, nhưng cố tình ông trời lại để cho hắn bắt gặp.

Tề Diệc Bắc lại không còn cảm thấy có hứng thú với vị kỳ nữ này, đỡ Phó Du Nhiên rồi hỏi: “Còn muốn nôn sao? Mấy ngày nay ta thấy nàng hay bị như vậy.”

Phó Du Nhiên xua xua tay, “Không có việc gì không có việc gì, nghe nói người có thai đều bị như vậy.”

Những điều có liên quan đến phản ứng của người mang thai, Tề Diệc Bắc cũng đã nghe nói qua một chút, chỉ là vẫn không có cơ hội gặp được, nghe Phó Du Nhiên vừa nói như thế thì tâm trạng lo lắng cũng thoáng buông xuống. Hắn đau lòng hỏi: “Như thế nào? Có phải rất vất vả không?”

Phó Du Nhiên cười cười với hắn rồi khẽ lắc đầu, tuy rằng không có nói chuyện nhưng tình ý giữa hai người ngay cả người mù cũng nhìn ra được .

Mặc Vĩ Thiên lấy tay ôm má, kêu to: “Chua, chua chết ta rồi.”

Tề Diệc Bắc hừ lạnh nói: “Đi thì đi nhanh một chút, đừng có ở đây gây phiền mất Du Nhiên.”

“Thấy sắc quên nghĩa!” Mặc Vĩ Thiên hung hăng xì một tiếng khinh miệt, lại liếc qua cô nàng vẫn đứng ở tại cửa ra vào nhìn bọn hắn chằm chằm. “Nhìn lâu như vậy mà còn chưa nhìn đủ sao?”

Về mặt nàng kia có chút chần chờ, lại có chút khẩn trương, “Cô. Cô tên là Du Nhiên?”

Phó Du Nhiên nghi ngờ gật đầu một cái, trong mắt nàng kia liền hiện lên vẻ cuồng nhiệt, kinh hô: “Phó Du Nhiên?”

Phó Du Nhiên giật nảy mình, Tề Diệc Bắc và Mặc Vĩ Thiên cùng nhau nhú mày, cái tên Phó Du Nhiên này không hẳn là một cái tên vang dội Đại Giang Nam Bắc. Ở Đại Tấn thì Phó Du Nhiên thân là Thái tử phi, công bố ra ngoài cũng chỉ gọi là “Phó thị”, cho dù bọn vương công đại thần có biết thì cũng không thể lan truyền rộng rãi như vậy. Mà sau khi đến nước Sở, ba chữ Phó Du Nhiên này lại càng chưa từng xuất hiện,

Nữ hoàng Thành Bình tên gọi là “Phó Văn Sử”, tuy rằng hơi khó nghe nhưng đây chính là cái tên mà Phó Du Nhiên được lưu danh sử sách.

Tề Diệc Bắc nói: “Người là người phương nào?”

Về kinh ngạc của của bọn hắn không thể nghĩ ngờ là thừa nhận thân phận của mình. Nàng kia dường như hưng phấn quá khích tiến lên một phát bắt lấy tay Phó Du Nhiên, lắp ba lắp bắp nói, “Ta tên là Lăng Sơ Hạ, thật là quá vinh hạnh rồi, ở chỗ này chờ một tháng, bằng hiệu khách điểm cũng đổi thành cái tên này chính là muốn gặp ngài một lần, thì ra những điều trong sách nói đều là thật. Ngài tới thật!”

Phó Du Nhiên đã hoàn toàn lâm vào trạng thái chờ đợi, nàng ta nói gì vậy? Đặc biệt chờ đợi mình hay sao? Làm sao nàng ta biết được nàng sẽ đến đây mà chờ?

Lăng Sơ Hạ quá kích động nên không chú ý đến sắc mặt của mấy người đối diện đều không được bình thường, nàng ta lôi kéo mấy người vào một nhà gian, “Bên ngoài không an toàn. Mau vào trong nói chuyện.”

Nói thì nói như thế nhưng trong mắt đám người Tề Diệc Bắc, không an toàn nhất chính là nàng ta.

Vừa vào phòng thì Mặc Vĩ Thiên liền xoay người đóng cửa phòng lại, Tề Diệc Bắc đứng khoanh tay lại, cặp mắt ở trên người Lăng Sơ Hạ quét qua quét lại dò xét, “Người đến tột cùng là người nào. Làm sao biết được cái tên ‘Phó Du Nhiên’?”

Lăng Sơ Hạ không trả lời, ngược lại quan sát Tề Diệc Bắc. Qua một hồi lâu, trong miệng phát ra một tiếng “Chắc chắc. Không hổ là Đệ nhất mỹ nam tử nước Tấn.”

Hả? Phó Du Nhiên cảnh giác tiến lên một bước, liếc nàng ta, “Cái gì đệ nhất mỹ nam tử? Người biết hắn sao?”

Lăng Sơ Hạ lắc đầu một cái, “Không biết. Nhưng mà ta đoán được là hắn họ Tề. Có đúng không?”

Phó Du Nhiên chậm rãi quay đầu lại, híp mắt, trên mặt mang vẻ nguy hiểm hỏi: “Rốt cuộc nàng ta là ai?”

Tề Diệc Bắc thật muốn hô to oan uổng, Mặc Vĩ Thiên vỗ vỗ vai Phó Du Nhiên, “Muội tử, nhanh tỉnh táo lại, hắn sẽ không coi trọng loại mặt hàng này đâu.”

Càng nói càng hồng бет. Phó Du Nhiên bẻ ngón tay: “Vậy thì loại mặt hàng nào mới lọt vào mắt hắn hả?”

Tề Diệc Bắc rất muốn đẩy cửa sổ ra xem một chút, hắn đều oan uổng thành ra như vậy mà trời còn không giáng tuyết xuống?

“Muội tử?” Lăng Sơ Hạ sờ sờ lên cái cằm giống như đang trầm tư, lẩm bẩm nói: “Không nghe nói Nữ hoàng Thành Bình còn có một ca ca.”

Trong phòng thoáng một cái liền yên tĩnh lại.

Nữ hoàng Thành Bình, cái cô nàng họ Lăng này quả thật là một kỳ nữ, nàng ta biết thân phận của Phó Du Nhiên.

“A!” Lăng Sơ Hạ vỗ tay một cái, không thể tin được chỉ vào Mặc Vĩ Thiên mà nói: “Chẳng lẽ người chính là Mặc Vĩ Thiên- con trai của Mưu sơn cư sĩ Mặc Yến Thần, Tả Tướng kế nhiệm của nước Sở?”

Còn biết cả Mặc Yến Thần, nữ nhân diện này cũng biết không ít đâu, chỉ là. cái gì mà Tả Tướng của nước Sở? Nước Sở đã có một Tể Tướng là Lệ Trạch, tuy rằng đã lớn tuổi nhưng mà vẫn còn khỏe mạnh lắm.

Mặc Vĩ Thiên nhếch nhếch miệng, “Ta con trai của Mặc Yến Thần không sai, có điều lão già nhà ta không phải là ‘Mưu’ sơn cư sĩ gì gì như người nói, khó nghe muốn chết. Ta cũng không phải là Tả Tướng gì cả. Người không biết gì thì đừng có ở đó mà nói bậy.”

149. Chương 148: Cô Gái Năm Rõ Lịch Sử (Một)

Lăng Sơ Hạ không kiên nhẫn xua xua tay, “Mưu sơn cư sĩ là biệt hiệu mà Mặc Yến Thần lấy cho mình lúc sinh nhật bảy mươi tuổi, nên dĩ nhiên bây giờ người không biết.”

Rất tốt, rất cường đại, quả nhiên là một kẻ điên.

Mặc Vĩ Thiên “HAAA” một tiếng để tỏ rõ sự khinh thường của mình, thiếu chút nữa là rút hết không khí trong phổi, “Lão già nhà ta còn chưa có qua sinh thần bốn mươi lăm tuổi thế mà người lại nói đến đại thọ bảy mươi tuổi của ông ấy.”

“Càng nói càng thấy người ngu!” Lăng Sơ Hạ chĩa tay vào mũi Mặc Vĩ Thiên, “Bảy mươi trừ bốn mươi lăm còn bao nhiêu?”

“Hai mươi lăm.” Mặc Vĩ Thiên thuận miệng đáp.

“Chuyện ta nói chính là chuyện của hai mươi lăm năm sau.”

Tề Diệc Bắc, Phó Du Nhiên, Mặc Vĩ Thiên, Khí Nha và Ngưu Đại hiệp, trừ Ngưu Đại hiệp là thuận miệng không lên tiếng, bốn người khác im lặng liếc mắt nhìn nhau. Suy tính xem có nên rời khỏi chỗ này hay không.

Nghe nói kẻ điên cũng sẽ nổi điên.

Mặc Vĩ Thiên không sợ chết, vòng quanh Lăng Sơ Hạ một vòng. “Lấy ra đi.”

Lăng Sơ Hạ sững sờ, “Cái gì?”

“Đoán đâu trúng đó!” Mặc Vĩ Thiên đùa cợt nói: “Giúp ta đoán một quẻ đi.”

“Người không tin?” Lăng Sơ Hạ tự tin cười cười, “Mệnh của người không cần đoán, nói thật là ta rất kinh ngạc, người và cái lão cổ hủ được nói tới trong sách hoàn toàn khác nhau.”

“Ai hử?” Mặc Vĩ Thiên hú lên một tiếng quái dị, “Lão cổ hủ?”

Lăng Sơ Hạ gật đầu một cái, “Không sai, người ở năm Thành Bình thứ mười lăm nhậm chức Tả Tướng của nước Sở, là Tể Tướng trẻ tuổi nhất từ lúc nước Sở khai quốc tới nay, phương diện thành tích rất có công trạng nhưng mà tính tình rất cổ hủ, ăn nói rất có ý tứ. Nhưng không biết vì lý do gì mà cả đời cũng không lập gia đình, một đời cô độc.”

“Người. Thật quá ác độc!” Mặc Vĩ Thiên vỗ lên đùi một phát. “Lại dám rửa ta về già không con chăm sóc.”

Hiện tại tính ra mới là Thành Bình năm thứ nhất, thế mà nàng ta lại có thể nói rõ ràng rành mạch chuyện tình mười lăm năm sau như thế, thật là không phục không được.

Tề Diệc Bắc không hứng thú lắm đứng dậy, hẳn không muốn nghe thêm mấy lời điên khùng này nữa, ở đây nghe nàng ta nói bậy rất bất lợi cho việc dưỡng thai.

Hắn đi tới trước mặt Lăng Sơ Hạ, Lăng Sơ Hạ hiển nhiên cũng rất có hảo cảm với Tề Diệc Bắc, vì thế đường cong trên mặt nàng ta cũng nhu hòa không ít, Tề Diệc Bắc nhìn nàng nói: “Lăng cô nương, ta có thể khẳng định người người nói đến tuyệt đối không phải là hắn, có lẽ là người nhận lầm người rồi.” Nói xong kéo tay Phó Du Nhiên muốn rời khỏi.

Lăng Sơ Hạ ngăn người một lát mới tỉnh hồn lại, chạy đến cửa chặn lại đường đi của bọn họ. “Các người không tin lời ta nói sao? Ta nói đều là thật. Người là Phó Du Nhiên, là con gái của Thành vương, người tên là Tề Diệc Bắc, là nguyên Thái tử nước Tấn, trước khi lên ngôi Nữ hoàng nước Sở đã từng hòa thân đến Đại Tấn làm Thái tử phi, sau này Hoài vương soán vị, người đã theo Nữ hoàng trở lại nước Sở, Huệ Đế chỉ có một Trưởng Công chúa lại bất hạnh chết sớm nên con gái Thành vương lên thừa kế ngôi vị Hoàng đế, người cũng trở thành Hoàng phu Thiên tử, ta nói đúng không?”

Nghe tới đây ánh mắt của Tề Diệc Bắc lạnh dần, “Chuyện của Hoàng thất chỉ cần có tâm thăm dò thì cũng không phải là chuyện gì cực kỳ bí mật, người có thể nói ra không có nghĩa là người có khả năng biết rõ

chuyện tương lại, hướng chi.” Tề Diệc Bắc nâng khoe miệng, gương mặt chế giễu. Không có nói tiếp.

Lăng Sơ Hạ sững sờ, “Huống chi cái gì?”

Phó Du Nhiên cũng không biết vị Lăng kỳ nữ này giả ngốc hay ngốc thật, tốt bụng nhắc nhở: “Huống chi lời người nói cũng không khớp chút nào.”

Rõ ràng chính là tìm lại Hoàng thái nữ lưu lạc trong dân gian, lúc nào thì biến thành hòa thân? Về phần Hoài vương, cũng không nên dùng đến chữ oán vị nghiêm trọng như vậy. Loại chuyện này chỉ cần hơi hỏi thăm một chút cũng biết, tại sao vị “Kỳ nữ” này giống như là hoàn toàn không biết gì như vậy?

Lăng Sơ Hạ ngây người thật lâu, nàng ta chớp chớp mắt, trong mắt tràn đầy vẻ không tin, “Không thể nào, rõ ràng trên sách ghi lại như vậy mà.”

“Sách gì?” Tề Diệc Bắc phiền não nhíu mày, “Mấy cái loại do dân gian ghi chú cũng có thể tin tưởng sao?”

Nàng ta ngây ngô đứng một lúc lâu, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Trong mắt bắn ra ánh sáng nóng bỏng, “Đúng rồi! Ta biết ngay mà, trên sách sử viết gì đó không nhất định là thật. Quả nhiên là như vậy!”

Tề Diệc Bắc nhin xuống kích động muốn đá nàng ta một cái— từ khi quen biết Phó Du Nhiên thì hẳn cũng trở nên thô lỗ.

“Vị đại tỷ này!” Tề Diệc Bắc đánh giọng nói: “Làm phiền người nhường đường một chút, nương tử của ta có thai. Không thích hợp nghe người ở nơi này nói hươu nói vượn.”

“Đại, đại tỷ?” Lăng Sơ Hạ che mặt của mình, giống như bị đả kích rất nghiêm trọng. “Ta già như vậy sao?”

Mặc Vĩ Thiên cũng chen qua, “Nếu không người nghĩ sao? Đại tỷ?”

“Ta. Năm nay mới hai mươi hai, còn trẻ.”

Tề Diệc Bắc sắc mặt một cái, đưa tay đẩy nàng ta ra, “Vậy thì đúng rồi. Tiểu đệ năm nay mới có hai mươi à, gọi người một tiếng đại tỷ cũng không tính là quá đáng.” Vừa nói vừa chỉ chỉ Mặc Vĩ Thiên, “Có lẽ người có thể cùng hần bàn luận về tuổi tác đấy, hần với cùng tuổi với người.”

Nói xong liền nắm tay Phó Du Nhiên đi ra cửa.

Trước khi ra cửa thì bước chân của Phó Du Nhiên dừng một chút, “Ta còn muốn nghe một chút nữa xem nàng ta nói gì.”

“Ngoan, không nghe nữa.” Giọng nói của Tề Diệc Bắc trong nháy mắt mềm lại, “Không có lợi cho thai nhi. Muốn nghe chuyện xưa thì trở về phòng ta kể cho nàng nghe.”

Một khi mang ra thai nhi ra làm lí do thì Phó Du Nhiên chỉ có thể gật đầu, ngoan ngoãn đi theo Tề Diệc Bắc đi ra ngoài. Phút cuối cùng còn quay đầu lại nói: “Người thật thú vị.”

Lăng Sơ Hạ còn đắm chìm trong sự đả kích về tuổi tác không thể tự thoát ra được, vẻ mặt đau khổ đứng đực ra ở đó, xong lại ngó ngó Mặc Vĩ Thiên, “Người ra đời vào tháng mấy?”

Mặc Vĩ Thiên im lặng, hần bắt đầu đồng tình với cái vị “Kỳ nữ” này rồi. “Tháng giêng.”

Lăng Sơ Hạ thở phào nhẹ nhõm, “Phù, thật may, ta là tháng ba âm lịch.”

“Tháng ba âm lịch ?” Mặc Vĩ Thiên suy nghĩ hồi lâu, “Có ý tứ gì?”

“Ách. Là cách tính của quê hương ta..., ha. Ha ha.”

“Đúng là khó hiểu.” Buông xuống lời bình xong Mặc Vĩ Thiên liền quay đầu định ra ngoài, sau đó lại dừng một chút. Chưa từ bỏ ý định quay đầu lại nói: “Cả đời ta thật sự không lập gia đình sao? Không có con chăm sóc về già thật à?”

“Ta không lừa người, là thật!” Lăng Sơ Hạ càng muốn khiến cho vẻ mặt của mình chân thành hơn lại càng khiến cho người ta hoài nghi, Mặc Vĩ Thiên chép miệng, vẫn quyết định không tin lời của nàng ta..., phất áo đi thẳng một nước.

Lăng Sơ Hạ ở sau lưng hần hô to: “Nếu người không tin ta còn có thể nói ra rất nhiều chuyện khác. Ừm” Trong lúc gấp gáp, cái gì cũng không nhớ nổi, mắt thấy bóng dáng Mặc Vĩ Thiên đã đi theo Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên lên lầu, Lăng Sơ Hạ nhất thời quỳnh quáng bèn hét lên: “Ta...ta biết Nữ hoàng mang thai là con trai. A! Không lâu sau nữa Nữ hoàng sẽ phải mang binh đi bình loạn nước Tấn, Này! Ta còn biết tình cảm giữa Nữ hoàng và mẹ của mình không tốt, cho nên vẫn luôn không chịu phong mẹ mình làm Thái hậu.”

Nhìn lại thấy Mặc Vĩ Thiên đã đi lên lầu. Mắt công nương còn nói cho họ nghe câu chuyện xưa. Nhưng họ lại hoàn toàn không nghe nàng nói.

Lăng Sơ Hạ thất vọng thở ra một hơi, mà nhóm người này chắc chắn là nhóm Nữ hoàng Phó Sở không thể nghi ngờ, làm sao có thể không khớp với những gì nàng đã biết được? Chẳng lẽ những điều trên sách sử ghi lại hoàn toàn là lừa gạt người đời sau hay sao? Nghĩ tới đây, trong mắt nàng lại thêm mấy phần hưng phấn. Nếu như nàng có thể chứng minh chuyện sách sử ghi lại đều là chuyện bịa đặt, vậy nàng thật sự có thể trở thành người hết sức quan trọng trong giới nghiên cứu lịch sử rồi.

“Nhất định không thể buông tha.” Tự nhủ với mình xong Lăng Sơ Hạ trở lại trong nhĩ gian, cho đến lúc này nàng mới phát hiện trong phòng còn có một người. Người Đại hiệp – Bởi vì Khí Nha đã đi theo Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên mà quên gọi Người Đại hiệp đi cùng rồi.

Người Đại hiệp nhìn Lăng Sơ Hạ hồi lâu, chợt mở miệng nói: “Trại chủ không có mẹ. Mẹ nàng đã sớm không còn trên đời rồi.”

Tuy rằng ở trong đầu Người Đại hiệp không có khái niệm “Thành Bình Nữ hoàng”, nhưng dù sao cũng đi theo bên cạnh Phó Du Nhiên lâu như vậy, trong đầu cũng có khái niệm “Nữ hoàng” tương đương với “Trại chủ”, lại nghe thấy lời Lăng Sơ Hạ nói cho nên hần mới phát biểu câu nói trên.

Lăng Sơ Hạ sững sờ, “Trại chủ?”

Người Đại hiệp gật đầu một cái, lại nhìn chung quanh một chút, “Ta cũng đi đây.”

Vừa đi đến cửa liền gặp Khí Nha đang quay lại, Khí Nha chính là trở lại tìm hần, thấy người thì lập tức kéo Người Đại hiệp lên trên lầu, vừa đi vừa nói: “Ở đây nhiều người nên người đi sát ta một chút, coi chừng bị lạc đường.”

Người Đại hiệp cười ha ha, “Ta nói cho nàng ta biết là Trại chủ không có mẹ.”

Khí Nha đóng kỹ lại cửa phòng, khó hiểu nói: “Nói cái gì đó?”

Người Đại hiệp lặp lại lời nói ngay lúc đó của Lăng Sơ Hạ, Khí Nha nghe xong cũng sững sờ một hồi lâu, “Nàng ta nói như vậy thật à?” Dứt lời lại lắc đầu. “Nàng ta chính là người điên.” Sau đó không nhắc tới chuyện này nữa.

Sáng sớm hôm sau, Tề Diệc Bắc liền thương lượng với Phó Du Nhiên là mau sớm lên đường, không biết vì sao mà hần cứ cảm thấy cái vị Lăng Sơ Hạ kia cứ kì lạ thế nào đấy, vẫn nên cách xa nàng ta một chút thì tốt hơn.

Phó Du Nhiên cũng cảm thấy phải nhanh chóng tăng tốc hơn bởi hành trình đã kéo dài quá lâu rồi nên liền đồng ý, kêu Khí Nha cùng Người Đại hiệp, lại đi gọi Mặc Vĩ Thiên. Nhưng tiểu tử kia không biết đã chạy đi đâu rồi, trong phòng không có ai cả, nói không chừng là không muốn theo chân bọn họ cùng nhau lên đường nên đã đi trước rồi. Mọi người cũng không thêm để ý nữa. Có điều vừa xuống dưới lầu liền nhìn thấy Mặc Vĩ Thiên và Lăng Sơ Hạ ngồi ở trong hành lang mắt to trừng mắt nhỏ.

Mà bên cạnh Lăng Sơ Hạ có một gói đồ gì đó, không thấy thắt miệng túi, trên túi lại có thêm hai cái dây, không biết là dùng làm gì.

Thấy bọn họ xuống Lăng Sơ Hạ liền kết thúc bài vận động mắt, hai ba bước liền nhảy tót đến trước mặt Phó Du Nhiên, “Các người phải đi rồi à? Ta muốn khởi hành đi chung với mọi người.”

Tề Diệc Bắc cau mày, nhìn nàng ta rồi nói: “Người muốn đi nơi nào?”

Lăng Sơ Hạ ra vẻ đương nhiên nói: “Vân kinh chứ đâu, không phải các người cũng phải trở về sao?”

150. Chương 149: Cô Gái Biết Rõ Lịch Sử (hai)

Phó Du Nhiên hỏi: “Người muốn đi Vân kinh? Vậy còn khách điểm thì sao?”

Lăng Sơ Hạ cười cười: “Tiệm này vốn chính là mở ra để chờ các người. Nếu đã gặp được các người thì ta cũng không cần thiết tiếp tục đợi ở đây nữa, ngày hôm qua ta đã tặng lại khách điểm này cho hai người bạn rồi. Bây giờ ta có thể mang theo hành trang nhẹ nhõm rồi đi với các người.”

“Người tặng khách điểm cho người nào chúng ta không có hứng thú.” Tề Diệc Bắc thản nhiên nói: “Người đi đâu cũng là chuyện của người, có điều là không thể đi cùng với bọn ta. Bọn ta cũng sẽ không mang theo người đi cùng đâu.”

“Đừng có tàn nhẫn như vậy chứ?” Lăng Sơ Hạ cong miệng lên, “Người xem xét lại đi chứ ta đã đợi các người lâu như vậy.”

Mặc Vĩ Thiên đứng lên đẩy nàng ta ra: “Vậy thì có quan hệ gì với việc đi cùng bọn ta sao? Chúng ta hoàn toàn không quen biết người, tại sao phải đi chung với người? Thật là chưa từng gặp qua nữ nhân nào đáng ghét như vậy.”

“Người.” Lăng Sơ Hạ mím môi một cái, đôi mắt cũng có chút ửng hồng. Chỉ là rất nhanh nàng liền khôi phục lại bình thường, cũng không để ý đến Mặc Vĩ Thiên nữa mà đi tới bên cạnh Phó Du Nhiên nói: “Ta thật sự biết rất nhiều chuyện. Nếu người dẫn ta trở về Vân kinh, ta sẽ nói cho người biết tất cả mọi chuyện.”

Thật ra thì Phó Du Nhiên thấy nàng ta đi cùng cũng không sao cả, thậm chí nàng còn muốn biết đến tận cùng là vị “Kỳ nữ” này còn có thể nói ra những chuyện kinh hãi thế tục nào nữa, nhưng nếu như Tề Diệc Bắc không đồng ý thì nàng cũng sẽ không kiên trì.

“Chuyện này người phải hỏi.”

Phó Du Nhiên mới nói được mấy chữ thì Lăng Sơ Hạ đột nhiên giảm thấp âm thanh nói: “Cô có biết mẹ mình đang ở đâu không?” (Đến đây mình muốn đổi cách xưng hô giữa Sơ Hạ với mấy người Phó Du Nhiên và ngược lại nhé!)

Phó Du Nhiên sửng sốt thật lâu mới chỉ vào mình rồi nói: “Ta sao?”

Lăng Sơ Hạ gật đầu một cái: “Cô biết không?”

Phó Du Nhiên mở trừng hai mắt, cười nói: “Mẹ ta đã sớm qua đời. Nói không chừng bây giờ đã sống lại làm người rồi.”

Lăng Sơ Hạ nghiêm túc lắc đầu một cái, “Mẹ cô chưa có chết, Thành Vương phi vẫn còn sống, đến năm Kiến Ninh thứ ba mươi sáu mới qua đời.”

Kiến Ninh? Là niên hiệu của triều nào vậy? Phó Du Nhiên nhất thời không kịp phản ứng mà chỉ ngơ ngác đứng nhìn Lăng Sơ Hạ, Tề Diệc Bắc ở bên cạnh đột nhiên mở miệng nói: “Mẹ nàng ấy ở đâu?”

Lăng Sơ Hạ nói: “Chỉ cần các người đồng ý để cho ta đi theo, ta sẽ nói cho các người biết.”

Tề Diệc Bắc trầm mặt xuống, vừa muốn nói chuyện lại nhận thấy Phó Du Nhiên đang ngăn ra. Hắn nghiêm túc nhìn vào mắt Lăng Sơ Hạ rồi vội vàng nói: “Cô nói thật chứ? Không phải đang gạt ta? Không phải vì muốn cùng đi với chúng ta mà thuận miệng nói vậy chứ?”

Lăng Sơ Hạ liền vuốt tay, “Ta tuyệt không lừa huynh, cho dù ta không biết chân tướng thì cũng cách chân tướng không xa.”

Tối ngày hôm qua, Lăng Sơ Hạ đã suy nghĩ cả đêm. Kết hợp lời mình nói cộng thêm cái từ “Trại chủ” thốt ra từ cái tên ngây ngô kia thì đó chắc chắn là Phó Du Nhiên không thể nghi ngờ. Về phần tại sao gọi là Trại chủ thì có lẽ đó là cách gọi thân mật. Quan trọng là hắn nói “Mẹ của Trại chủ đã sớm qua đời rồi”.

Nếu mẹ ruột của Nữ hoàng Thành Bình đã sớm qua đời vậy thì người mà sách sử đề cập đến là ai? Cái người “Bạc thị” mãi cho đến chết vẫn mơ tưởng đi lên địa vị Thái hậu là ai? Lịch sử dù có sai lệch thì cũng sẽ không sai lệch đến mức như vậy. Mẹ ruột của Nữ hoàng mà cũng dám tùy tiện sửa lại sao?

May mắn là còn có một người biết tất cả chân tướng. Chỉ cần tới Vân kinh rồi tìm được bà ta thì tất cả sự thật sẽ được phơi bày. Chỉ là phải nhanh lên vì người nọ có lẽ là sống không quá năm nay.

Nhìn nàng ta thề son thề sắt, Tề Diệc Bắc cũng có chút dao động. Nghĩ kỹ lại thì cái vị “Kỳ nữ” này không những biết thân phận của bọn họ, mà còn có thể tiên đoán bọn họ sẽ đến nơi này mà sớm đón đợi, nếu quả thật không có dụng ý khác mà trước đó chuẩn bị xong tất cả thì làm sao mà nói chính xác được như vậy, nhưng nếu nói nàng ta sớm có dự mưu thì tại sao lời nói Nữ hoàng sẽ đi qua nơi này đã có từ một tháng trước? Chọn khách điểm của nàng ta - - lần này trốn đi là Phó Du Nhiên nhất thời tùy hứng, tuyệt đối không có khả năng có người tìm hiểu trước lộ tuyến để sớm làm tốt mai phục.

Chẳng lẽ nàng ta quả thực biết trước tương lai? Nàng ta nói chuyện tương lai cũng không phải là nói hươu nói vượn?

Đúng là khó tin quá.

Tề Diệc Bắc vẫn đang suy nghĩ muốn cự tuyệt nàng ta nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt Phó Du Nhiên thì lại đổi ý. Mẫu thân đối với Phó Du Nhiên mà nói rất là quan trọng. Mặc kệ nữ nhân này có mục đích gì, có hẳn cùng Mặc Vĩ Thiên theo bên người chắc chắn sẽ không có gì bất trắc, cứ quyết định nhìn xem rốt cuộc nàng ta muốn giở trò gì.

“Nói tất cả chuyện cô biết cho ta nghe, bọn ta sẽ để cho cô đi cùng.”

“Các người cứ yên tâm đi, ta nói được thì làm được.” Lăng Sơ Hạ mừng rỡ, “Yên tâm, ta quyết không giấu giếm, các người cũng không cần lo lắng, ta sẽ không mang đến cho các người đến bất cứ phiền phức gì, chỉ cần để cho ta đi theo các người, ghi chép một đoạn cuộc sống của các người xong ta sẽ tự động biến mất.”

Tề Diệc Bắc nhìn Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên gật đầu với hắn, lại nhìn sang Mặc Vĩ Thiên, Mặc Vĩ Thiên lại hứng thú nhún nhún vai, “Ta đi cùng các người. Để tránh cho cái bà điên này giờ trò.”

Lăng Sơ Hạ tâm tình không tệ nên không so đo với Mặc Vĩ Thiên, nàng cũng thấy rất kì quái, một tên nam nhân có tính nết du côn như vậy thì làm sao lại trở thành cái vị Tể Tướng cổ hủ ít cười ít nói như trong sách sử miêu tả được?

“Vậy chúng ta lên đường thôi?”

Lăng Sơ Hạ xung trận bước ra phía cửa mà đi trước cứ như sợ người ta vớt nàng ta lại.

Phó Du Nhiên nhìn theo bóng lưng của nàng ta, tâm tình rất phức tạp.

Từ nhỏ đến lớn không có một chút xú tin tức về mẹ nàng, cha nàng không nói, Sơn ca và Cốt ca cũng không chịu tiết lộ một chữ, Phó Du Nhiên liền tự động cho rằng mẹ nàng đã qua đời, mà chắc hẳn là qua đời rồi, nếu không sao lại nở lòng vớt bỏ nàng, vớt bỏ cha của nàng, nhiều năm như vậy cũng không hề có một chút tin tức nào?

Nhưng mà ở tại nơi sâu nhất trong lòng nàng có lẽ từng có một loại kỳ vọng như vậy, kỳ vọng mẹ ruột của nàng còn sống ở trên đời, bởi vì các loại nguyên nhân mà phải khổ sở chịu nhịn, không thể gặp mặt nàng và cha nàng.

Tuy rằng Lăng Sơ Hạ có vẻ hơi điên khùng, vả lại nhiệt tình quá đáng, nhưng một ít lời từ trong miệng nàng ta nói ra vẫn thành công động chạm đến sự kỳ vọng nơi sâu nhất trong lòng Phó Du Nhiên.

“Du Nhiên?” Tề Diệc Bắc khẽ gọi một tiếng, Phó Du Nhiên lấy lại tinh thần quay qua cười xòa với hắn một tiếng, “Sao thế?”

Tề Diệc Bắc chần chờ một chút nhưng cuối cùng vẫn nhịn sầu lo xuống đáy lòng, cười lắc lắc đầu, “Không có việc gì, chúng ta lên đường thôi.”

Cả đội ngũ nhanh chóng tiến về Vân kinh. Trong đoàn tăng thêm hai thành viên mới, xe ngựa cũng nhiều hơn hai chiếc, Khí Nha và Ngưu Đại hiệp mỗi người đánh một chiếc xe ngựa, Tề Diệc Bắc và Mặc Vĩ Thiên

thì mỗi người cưỡi một con ngựa, Phó Du Nhiên cùng Lăng Sơ Hạ ngồi ở vị trí kế bên phu xe, vừa đi vừa ngắm cảnh tượng dọc đường.

Nhưng Khí Nha rất tức giận!

Tại sao hắn thì không thể cưỡi ngựa chạy về phía trước? Tại sao Tề Diệc Bắc lại an bài Phó Du Nhiên ngồi ở bên cạnh Ngưu Đại hiệp, mà hắn thì phải đánh cỗ xe ngựa trống chạy theo phía sau?

Dĩ nhiên, đây là Tề Diệc Bắc cố ý an bài, hắn không đánh xe cho nên không thể tự mình đưa vợ đến bên cạnh một tên tiểu tử có ý đồ bất chính với vợ mình được.

Dọc theo đường đi Phó Du Nhiên đều im lặng, điều này làm cho Tề Diệc Bắc có chút ngoài ý muốn, hẳn cho là Phó Du Nhiên sẽ không kịp chờ đợi hỏi tới chuyện có liên quan đến mẹ nàng.

Mà Phó Du Nhiên lại đang giãy giụa mâu thuẫn vô cùng. Có đến vài lần nàng thiếu chút nữa bật thốt lên câu hỏi, nhưng cuối cùng lại cứng rắn nhịn xuống, loại chuyện như vậy vẫn nên từ từ hỏi thôi. Ít nhất thì nàng cũng phải biết rõ lại lịch của Lăng Sơ Hạ đã, cũng giúp nàng phán đoán được lời nàng ta nói đến tội cùng là thật hay giả.

Lăng Sơ Hạ đương nhiên không biết được suy nghĩ của Phó Du Nhiên, nàng ta cho rằng những người thân là Hoàng đế đều phải có tâm cơ quỷ quyết xảo trá gì đó, thâm trầm một chút là một chuyện rất bình thường.

“Giới thiệu một lần nữa nhé.” Lăng Sơ Hạ đưa tay phải ra. “Ta tên là Lăng Sơ Hạ.”

Phó Du Nhiên nhìn chằm chằm tay nàng ta, đột nhiên đưa tay trái ra, ngón cái ngón kế ngón giữa ba ngón khép lại, ngón út cong lên. Cổ tay nhẹ lật chuyển, ngón út bắn lên, “Tại hạ Phó Du Nhiên.”

Tay của Lăng Sơ Hạ chìa ra ở không trung, ngơ ngác nhìn Phó Du Nhiên, cái này. lẽ tiết cổ xưa của nước Sở sao? Vì vậy cũng bất chước, khép lại ba ngón, lộn cổ tay, ngón út bật lên.

Phó Du Nhiên lập tức hiện ra vẻ kinh ngạc. “Cô. . . . Cô học cái này ở đâu?”

Lăng Sơ Hạ chớp chớp mắt. “Cái này? Bật tay này hả?”

Phó Du Nhiên hơi ngạc nhiên, đưa tay phải ra hỏi nàng, “Cô đây là ý tứ gì?”

“Thì. Chào hỏi, bắt tay. Bày tỏ lễ phép.”

Phó Du Nhiên im lặng, cười gượng hai tiếng. “Về sau phải thận trọng, tùy tiện đưa tay ra sẽ gặp phiền toái đấy.”

Lăng Sơ Hạ vội vàng thỉnh giáo. Phó Du Nhiên cũng không kiêu dè gì đưa tay phải ra, năm ngón tay khép lại. “Đây là nói, Ngũ Hồ Tứ Hải đều ở trong tay ta.”

“À?” Lăng Sơ Hạ lại lập lại động tác lúc nãy của Phó Du Nhiên, “Còn đây?”

“Đây là nói, Ngũ Nhạc Tam Sơn (năm quả núi lớn tiêu biểu ở bốn phương và vùng giữa Trung Quốc: Đông nhạc Thái Sơn, Tây nhạc Hoa Sơn, Nam nhạc Hành Sơn, Bắc nhạc Hằng Sơn và Trung nhạc Tung Sơn), chỉ chiếm một đầu.”

Đây là lúc thổ phỉ chào hỏi ra dấu tay trên đường để tránh ngộ thương người mình, ra dấu tay dựa theo địa vị bốn nhân ở trong chốn giang hồ mà có điều khác nhau. Giống như là người dám đưa ra một bàn tay thì đây tuyệt đối chính là Đại thủ lĩnh tặc nhân rồi. Về phần Phó Du Nhiên duỗi ngón út, đó là khiêm tốn, nói mình chỉ là một tiểu lâu la.

Lăng Sơ Hạ hứng thú. Vội vàng từ trong chiếc túi hình thù kì quái của mình lấy ra một quyển vở nhỏ. Lại lấy ra một nhánh. Bút?

Phó Du Nhiên tiến tới, nhìn thấy Lăng Sơ Hạ một bút một vạch viết xuống lời nàng mới vừa nói, Phó Du Nhiên cầm tay của nàng ta lên quan sát, bút trong tay của nàng ta không có cái đầu mềm mại như cọ mà là lộ ra một cái đầu nhọn nho nhỏ, viết xuống giấy lại có màu xanh dương.

Phó Du Nhiên càng thêm ngạc nhiên. Nàng cầm quyển sổ kia lên quan sát một lúc, giấy trong vở cũng không giống giấy Tuyên Thành bình thường, so với giấy Tuyên Thành thì cứng hơn nhiều, hơn nữa phía trên bề mặt trơn bóng, còn có những ô vuông dọc ngang.

“Đây là một quyển vở. Như thế nào, so giấy Tuyên Thành thì tốt hơn chứ?” Lăng Sơ Hạ cười hỏi.

Phó Du Nhiên vuốt vuốt trang vở, bàn tay có cảm giác rất thoải mái, Lăng Sơ Hạ lại đưa bút trong tay tới, “Đây là bút bi, cô hãy thử xem?”

Phó Du Nhiên vội vàng nhận lấy, cười với nàng ta xong liền cúi đầu nghiên cứu cái vật không cần phải mài mực mà vẫn có thể viết ra nét chữ xinh đẹp màu xanh dương.

Lăng Sơ Hạ nhìn tư thế cầm bút của Phó Du Nhiên thì cười cười chỉnh lại giúp nàng, “Đừng chấp bút như vậy, thả lỏng một chút, cầm ở trong tay là được.”

Ở dưới sự chỉ đạo chính xác của Lăng Sơ Hạ nên tuy rằng trên xe ngựa xóc nảy không thoải, Phó Du Nhiên vẫn có thể hoàn thành chữ viết đầu tiên của nàng với bút bi, là một chữ “Tề”.

Chữ viết rất xiêu xiêu vẹo vẹo, viết cũng lúc nhẹ lúc nặng nhưng lúc viết xong nàng cảm thấy rất hưng phấn, cầm quyển vở lật qua lật lại nhìn hồi lâu, lại kêu Tề Diệc Bắc đang cỡi ngựa đi theo bên cạnh sang đây xem đại tác phẩm của nàng.

Nhìn bộ dáng Phó Du Nhiên như đang hiển vật quý, Tề Diệc Bắc không nhịn được cúi đầu cười yếu ớt, đưa tay tiếp nhận quyển vở nhìn một chút, cũng cảm thấy khá kinh ngạc. Hắn nhìn Lăng Sơ Hạ nói: “Ồ đâu làm ra loại giấy này vậy?”

Lăng Sơ Hạ ngẩng đầu, bị ánh mặt trời chói chang chiếu vào nên nàng ta hơi híp mắt lại, ánh mặt trời chiếu vào trên người Tề Diệc Bắc, ở trên tóc hắn phát ra vòng sáng, mái tóc hắn đen bóng. Cùng với vòng sáng chói mắt này còn có đôi mắt sáng như vì sao trên trời, cộng thêm hàng răng trắng bóc chỉnh tề. Đôi môi nhếch lên một đường cong hoàn mỹ, làm cho người ta không nhịn được mà lộ ra nụ cười sáng lạn với hắn.

Đây có lẽ là lần đầu Tề Diệc Bắc dùng vẻ mặt ôn hòa như vậy nói chuyện với nàng, Lăng Sơ Hạ nhất thời cảm thấy như tắm gió xuân, trai đẹp ới trai đẹp, lại nghĩ đến mấy nam minh tinh không trang điểm không dám ra đường ở hiện đại thì quả nhiên thấy nguồn nước sạch không bị ô nhiễm ở cổ đại đã dưỡng ra được một mỹ nam chất lượng rất tốt!

Nhìn Lăng Sơ Hạ bày ra vẻ mặt hoa si, Mặc Vĩ Thiên đột nhiên thấy khó chịu trong lòng, rõ ràng hắn cũng có vốn liếng làm cho người ta lộ vẻ háo sắc mà.

“Này!” Mặc Vĩ Thiên chạy lên trước mặt nàng ta, Lăng Sơ Hạ phối hợp thu hồi lại nụ cười hoa si, liếc hắn một cái.

Lòng tự tin của Mặc Vĩ Thiên chịu rất nhiều đả kích, khí thế cả người cũng theo đó xuống đến mức thấp nhất, hắn đánh mắt nhìn ra xa. Cả người cũng phối hợp ngồi thụp xuống lưng ngựa, tư thế này khiến hắn như bị bao phủ ở trong một mảnh lờ mờ xám xịt.

Lăng Sơ Hạ hắng giọng một cái, “Ta biết rõ các người nhất định cảm thấy ta là kẻ điên, nhưng mà ta lại nói tất cả đều là thật, giống như quyển vở này, cây bút này, đều không phải là kỹ thuật bây giờ có thể chế tạo ra được. Nói ví dụ như đem đồ của các người hiện giờ mang đến một ngàn năm trước đi, bọn họ nhất định cũng sẽ cảm thấy rất kinh ngạc, bởi vì khi đó kỹ thuật hoàn toàn không đạt được tài nghệ như bây giờ.”

Tề Diệc Bắc khẽ ghé mắt, “Cô muốn nói gì?”

Lăng Sơ Hạ thở ra một hơi. “Ta không phải là người nơi này. Hoặc là nói, ta cũng lớn lên ở trên mảnh đất này. Nhưng không phải hiện tại mà là tương lai, ta đến từ một ngàn hai trăm năm sau.”

151. Chương 150: Nhiếp Hồn Thuật

Tẻ ngắt.

Đây chính là hiệu quả khi Lăng Sơ Hạ nói xong câu đó.

Trừ Khí Nha đang ở trên một chiếc xe khác, tất cả mọi người bao gồm cả Ngưu Đại hiệp đều im lặng.

Tất cả mọi người đang suy nghĩ xem “Một ngàn hai trăm năm sau” là cái khái niệm gì.

Theo nghĩa trên mặt chữ thì chính là từ giờ đến một ngàn hai trăm năm sau, nhưng xuất phát từ ý nghĩa thực tế lại hoàn toàn không có khả năng tưởng tượng nổi.

Một ngàn hai trăm năm. Đó là khoảng thời gian dài cỡ nào chứ? Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên không hên mà cùng nghĩ đến ba linh hồn dây dưa ngàn năm kia. Vậy chẳng lẽ Lăng Sơ Hạ cũng giống như thế sao?

Tề Diệc Bắc lập tức nhảy xuống ngựa rồi kéo hãm lại dây cương xe ngựa. Ôm Phó Du Nhiên xuống xe cách Lăng Sơ Hạ xa xa, “Cô cũng bị oán khí phong ấn sao?”

Nhìn thấy bộ dạng của bọn họ như đang tránh ôn dịch, Lăng Sơ Hạ gãi gãi đầu. “Oán khí gì chứ?”

Tề Diệc Bắc đúng là bị kinh nghiệm lần trước dọa cho sợ hãi. Cảnh giác liếc nàng ta, “Cô có cần một Phụ Thể (Ý anh Bắc là nói mượn một thân xác khác) hay không?”

Lăng Sơ Hạ quả thật có một loại cảm giác ông nói gà bà nói vịt. Lúc này Mặc Vĩ Thiên vốn đang dần mặt nầy giờ rốt cuộc cũng phục hồi lại, hỏi lên mẩu chốt của vấn đề, “Cô là ‘hậu’ nhân? Tại sao lại đến nơi này?”

Nghe nói lúc kẻ điên phát tác không thể bị kích thích, phải thuận theo đề tài của người đó mà nói nên hẳn muốn thử một chút.

Lăng Sơ Hạ không ngờ người đầu tiên đồng ý với nàng, lại có thể nói lên một vấn đề có tính xây dựng như vậy lại là tên nam nhân du côn này nên có hơi cảm động, “Cái vấn đề này quá thâm ảo rồi. Huynh có thể tưởng tượng có một lối đi, bên này là hiện tại, bên kia là tương lai, mà ta xuyên qua cái lối đi đó để tới nơi này. Cho nên người ở chỗ ta sẽ gọi tắt như vậy là xuyên qua, xuyên qua thời không.”

“Vậy cô còn có thể trở về không?”

“Hẳn là được,” Lăng Sơ Hạ nói cũng không chắc chắn nhưng cũng không hề có cảm giác uể oải, “Ta cảm thấy trời cao đưa ta tới nơi đây chính là vì để cho ta đây và mọi người ở tương lai đều biết, chân tướng lịch sử thường thường bị chôn vùi ở bên trong dòng sông thời gian. Chúng ta muốn dụng tâm phát hiện mà không phải một mực tin tưởng những gì được ghi lại trong sử sách. Chờ sau khi ta trở về bọn họ sẽ nhận ra bọn họ phạm phải sai lầm lớn thế nào, ta muốn dùng sự thật mà bản thân đã chứng kiến nói cho bọn họ biết, chân tướng lịch sử đến tột cùng là gì.”

Rất tốt, càng nói càng dũng cảm, Mặc Vĩ Thiên vừa muốn qua loa nói thêm vài câu lại nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Lăng Sơ Hạ, vẻ mặt đó không hề giống như bộ dáng của người điên mà giống như đang diễn thuyết trước mặt mọi người về sự nghiệp, mục tiêu của mình, cái loại cảm giác vinh dự cùng kiêu ngạo đó rất tự nhiên mà thấm ra ngoài.

Lăng Sơ Hạ còn định nói thêm nữa thì chợt đối diện với ánh mắt của Mặc Vĩ Thiên. Trong mắt có nghi vấn, có tò mò, hình như còn nhiều hơn một phần. Thường thức.

Lăng Sơ Hạ bỗng dừng đổ mắt, mắt tự nhiên quay mặt qua chỗ khác, nhìn Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên nói: “Nghe rõ ràng không?”

Mặc Vĩ Thiên dĩ nhiên phát hiện ra Lăng Sơ Hạ không được tự nhiên, không khỏi phiền muộn bản thân tại sao lại toát ra vẻ tán thưởng với một người điên, mặc dù thoát nhìn tính tình của nàng ta rất đặc biệt, nhưng nàng ta là một kẻ điên, mà người điên nào lại không đặc biệt?

Tề Diệc Bắc rất đồng tình với Mặc Vĩ Thiên, nhưng hẳn lo lắng cho vợ mình hơn, Phó Du Nhiên thế mà lại sinh ra hứng thú thật lớn với lời giải thích của Lăng Sơ Hạ.

Nhìn vẻ mặt phòng bị của Tề Diệc Bắc và vẻ mặt háo hức nhao nhao muốn thử của Phó Du Nhiên, Lăng Sơ Hạ liền vuốt tay. “Các người cũng không thấy kì quái sao? Tại sao ta lại ở thành Đồng Phong chờ các người, làm sao ta biết chắc chắn các người sẽ ở lại khách điểm đó?”

Tất cả mọi người không nói lời nào, chờ nàng ta giải thích.

“Ta cũng giống như tất cả mọi người ở hậu thế, rất tin tưởng những điều được ghi lại trên sử sách. Sau khi Nữ hoàng Phó Sở Phó Văn Sử bình loạn thành công, trong lúc hồi kinh đã cải trang vi hành. Dọc đường có đi qua Đồng Phong, sau khi hồi kinh liền ban tên ‘Tề Phượng Hiên’ cho một khách điểm nhỏ ở Đồng Phong. Đó là bởi ngài từng ở trọ lại khách sạn đó, lại được phục vụ rất tốt nên mới có thể ban tên cho. Thời điểm ta đến thế giới này là lúc ngài xuất chinh không lâu. Ta biết rõ trên đường trở về Nữ hoàng nhất định sẽ đi qua đây, cho nên ta tìm tới nơi này mở khách sạn, dùng cái tên đó, còn bảo người làm thả ra lời đồn trong tương lai sẽ có Nữ hoàng vào ở, chính là hi vọng có thể hấp dẫn chú ý của ngài ấy.”

Sách sử, không phải trên sử sách ghi lại đều là chuyện của cổ nhân sao? Tại sao mình lại xuất hiện trên sử sách? A, đúng rồi, Lăng Sơ Hạ nói nàng ta là “Hậu nhân”, như vậy mình và mọi người ở đây chẳng phải chính là “Tiền nhân”, là cổ nhân? Tương lai, đó là khái niệm gì? Là ngay sau đó, là ngày mai, hay là một khoảng thời gian chưa phát sinh, như vậy sự Lăng Sơ Hạ làm thế nào mà tồn tại ở nơi này? Những mốc thời gian nàng ta nói rõ ràng chưa xảy ra. Vấn đề khó hiểu như vậy, Phó Du Nhiên tạm thời vẫn chưa nghĩ ra.

Thấy vẻ mặt của mọi người vẫn như đang lọt vào trong sương mù, Lăng Sơ Hạ suy nghĩ một chút rồi nói: “Các người cứ coi như ta như gặp được Thần Tiên, vị đó đã đưa ta đến một ngàn năm trước. Để hoàn thành sứ mạng của ta.”

Dường như cái cách nói này lại có thể khiến mấy “cổ nhân” dễ dàng tiếp nhận được hơn.

Tề Diệc Bắc thoáng buông lỏng đề phòng, nhưng mà vẫn đứng tại chỗ bảo trì khoảng cách nhất định với Lăng Sơ Hạ, “Coi như lời cô nói là sự thật vậy tại sao cô lại muốn chờ chúng ta? Cô có mục đích gì?”

“Ta không có mục đích gì cả.” Nói xong, Lăng Sơ Hạ liền cảm thấy ngay cả mình cũng không tin nổi nên đành cười trừ, “Chuyên ngành của ta là môn Lịch sử, cho nên cảm thấy đặc biệt hứng thú với đoạn thời kỳ lịch sử của ba triều đại này, mấy vị Nữ hoàng của nước Sở càng là thần tượng của ta, Kiến Nghiệp, Vĩnh Xương, Thành Bình, không có người nào mà không phải là nữ kiệt. Nhất là Nữ hoàng Thành Bình, dựa vào uy danh vô biên, không cần một binh một tốt đã có thể bình loạn thành công, thu hồi được hết đất đai đã mất của nước Sở, thật là trước không có ai sau này lại không ai bì kịp. Lúc ta đi tới nơi này chính là ở trong tiểu trấn bên cạnh thành Đồng Phong, nghe nói Nữ hoàng Thành Bình vừa lên đường bình loạn không lâu nên ta vội vàng đi tới thành Đồng Phong, nếu nói là có mục đích Thì chính là muốn được gặp thần tượng trong lòng một lần, lúc nhìn thấy các người mới phát hiện chuyện thật xảy ra hoàn toàn khác hẳn với những gì ta được học trong sách sử. Khi đó ta lại càng muốn biết chân tướng lịch sử rốt cuộc là như thế nào, cho nên mới muốn đi cùng các người.”

Một chuỗi lời nói thật dài vừa kết thúc, mặc dù tất cả mọi người vẫn còn nửa tin nửa ngờ nhưng cũng không giống lúc đầu coi nàng ta thành kẻ điên mà đối đãi.

Lăng Sơ Hạ đột nhiên “A” một tiếng. Cúi đầu lục lọi trong ba lô một hồi lâu rồi lôi ra cái hộp nhỏ kích cỡ bằng cái nắm tay. Chỉ thấy nàng ta mân mê một lúc. Cái hộp kia đột nhiên kêu “Rù rù—” một tiếng dọa mọi người giật mình, Lăng Sơ Hạ đem vật kia đưa cho Tề Diệc Bắc, “Cái này là điện thoại di động. Nếu như có hai cái thì có thể nói chuyện với nhau từ khoảng cách rất xa, nhưng lúc này chỉ có một, bên trong này có một đoạn Video, huynh xem thử đi.”

Tuy rằng nàng ta nói cái này là cái điện gì đó mọi người nghe không hiểu, nhưng “huynh xem thử” ba chữ này thì nghe vẫn hiểu. Thân là Thái tử một nước kiêm một Hoàng phu nước khác, dĩ nhiên là không thể để mắt mặt được, Tề Diệc Bắc sáng khoái nhận lấy, lật qua lật lại xem xét, vật kia toàn thân lóe sáng, giống vàng mà không phải vàng, giống như là có thể đóng lại, phía trên viết một đồng ký hiệu kì quái. Không biết có phải là cơ quan gì đó không. Lật qua lật lại xem xét một hồi thấy trên đó giống như có một khuôn mặt, nhìn kỹ một chút thì thấy đó chính là Lăng Sơ Hạ. Tề Diệc Bắc không khỏi âm thầm bội phục người vẽ tranh, có thể phác hoạ ra một nhân vật phải trông rất sống động, giống y như một người sống.

Nhìn dáng vẻ lầy lăm kì lạ của Tề Diệc Bắc. Phó Du Nhiên cũng tiến tới, vừa nhìn thấy cũng rất kinh ngạc, Mặc Vĩ Thiên cũng nhanh chóng chen qua. Khí Nha và Ngưu Đại hiệp đương nhiên cũng không bỏ lỡ.

Một nhóm người nhìn chọc chọc vào bức họa trên “Điện thoại di động” mà than thở không dứt, Lăng Sơ Hạ không khỏi âm thầm cười trộm, mới có tấm hình nền thôi mà đã làm bọn họ kinh ngạc đến thế này, nếu lát nữa thấy ảnh động thì không biết bị hù dọa thành bộ dạng gì nữa.

“Không phải xem cái này.” Lăng Sơ Hạ đi tới, lấy điện thoại dò đến thư mục phát video, lần nữa chuyển tới, “Xem cái này nè.”

Mấy cái đầu liền tiến tới. Chỉ thấy Lăng Sơ Hạ đột nhiên xuất hiện tron cái hộp nhỏ, nói: “Mọi người khỏe.”

Nghe ba chữ này xong mấy cái đầu đều kinh hãi, không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên nhìn Lăng Sơ Hạ trước mắt, lại cúi đầu xem “Điện thoại di động” trong tay.

“Đây là tỷ muội song sinh của cô à?” Tề Diệc Bắc thận trọng hỏi, đùa à, người làm sao có thể thu nhỏ như vậy để vào trong cái hộp này chứ.

“Đây chính là ta.” Nhưng mà loại chuyện này có giải thích cũng khó rõ ràng được, Lăng Sơ Hạ lại ầm ầm xuống. “Không chỉ có ta, còn có người khác.”

Một loạt tạp âm hỗn loạn truyền ra từ trong cái hộp, giờ thì không thấy Lăng Sơ Hạ trong hộp đâu nữa mà đổi thành một nhóm đang đánh nhau loạn thành một đoàn.

“Đây là đoàn thể nổi tiếng nhất ở chỗ chúng ta.”

Lời mới nói ra được phân nửa liền thấy Tề Diệc Bắc ném vật đang cầm trong tay ra, hét lớn: “Có ám khí!”

Ngay sau đó Mặc Vĩ Thiên bay lên đá một cước, chiếc điện thoại di động đáng thương liền bị đá bay mất dạng.

“Điện thoại của ta!” Lăng Sơ Hạ đau lòng hét to một tiếng, người cũng nhanh chóng chạy theo cái chấm đen đang dần mất hút.

Tề Diệc Bắc và Mặc Vĩ Thiên liếc nhau một cái rồi xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, trầm miệng một lời mà nói: “Nguy hiểm thật!”

Lăng Sơ Hạ đã quay lại, trong tay còn đang cầm cái điện thoại bị đá bể tan tành, vừa liếc mắt thấy sắc mặt yên tâm của mọi người thì giận đến hết lên một cách quái dị, “Các người mau bồi thường cho ta!”

Mặc Vĩ Thiên hung hăng nói: “Cô có ý đồ dùng ám khí hành thích Nữ hoàng, lại còn dám trở lại!”

“Ta á?” Giọng nói của Lăng Sơ Hạ đề cao lên mấy phần. “Các người đập bể đồ của ra còn nói ta là thích khách sao?”

Tề Diệc Bắc nhú chặt mày nói: “Mấy tên tiểu nhân trong đó đang lập tức muốn lao ra, vừa rồi nếu như không phải do chúng ta phản ứng kịp thời thì nói không chừng cô đã sớm hạ độc thủ. Rốt cuộc cô là tà ma ngoại đạo ở đâu đến, còn không mau thành thực khai báo!”

Lăng Sơ Hạ thâm hung hăng khinh bỉ nhìn Tề Diệc Bắc một cái, mắt công mang cái mặt thông minh như vậy mà nói ra mới lời nói ngu không chịu nổi, có điều giảng giải cho người cổ đại hiểu video là cái gì hình như cũng quá khó khăn.

“Bọn họ không ra được, là giả. Cũng không phải là, phải Chỉ giống như ảo ảnh thôi.”

Ảo ảnh, Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên trao đổi một cái ánh mắt, bày tỏ hiểu được hàm ý này. Mặc Vĩ Thiên lại hừ một tiếng: “Cô thất bại rồi. Vật kia cũng đã bị hư nên đương nhiên cô muốn ngụy biện thế nào mà chẳng được.”

“Hừ!” Lăng Sơ Hạ nhìn chằm chằm Mặc Vĩ Thiên mà tức giận không dứt, hần có cần đá chuẩn như vậy không, đây chính là kiểu dáng mới nhất vừa lên thị trường đây, còn chưa có nhiều người có thể sở hữu nó đâu, nàng phải nhịn ăn nhịn mặc hai tháng mới rinh được em này về nhà đây. Thế mà cứ như vậy mà bị hủy rồi.

“Họ Mặc, huynh chờ đó!” Vừa nói chuyện, Lăng Sơ Hạ vừa cúi đầu lục lọi trong ba lô.

Đám người Tề Diệc Bắc thấy hành động này của nàng ta thì cực kì cảnh giác, không hện mà cùng ngăn trở Phó Du Nhiên ở phía sau, Phó Du Nhiên rất muốn xem xem Lăng Sơ Hạ muốn xuất ra ám khí kiểu mới nào lại bị mấy người kia che hết. Vì vậy nàng nhón chân lên, đôi tay đặt trên bả vai người trước mặt, cả người đứng thẳng lên ý đồ muốn xem nào nhiệt.

Chỉ thấy Lăng Sơ Hạ lấy một cái còn lớn hơn cái “ám khí cầm tay” khi nãy, nhắm ngay phương hướng bọn họ rồi hét lớn: “Xem chiêu!”

Dường như có một đạo ánh sáng lóe lên.

Sau khi ánh sáng lóe lên, mọi người liền rối rít cúi đầu tra xét mình xem có chỗ nào bất thường không, sau khi thấy tất cả đều bình thường lại ngẩng đầu nhìn Lăng Sơ Hạ, Lăng Sơ Hạ cười lạnh một tiếng, quơ quơ đồ ở trong tay, vật kia “Xoạt” một tiếng liền nhả ra một trang giấy gì đó trông đen kịt.

Lăng Sơ Hạ gỡ mảnh giấy kia xuống rồi lắc lắc vẩy vẩy trong không trung: “Đợi lát nữa các người sẽ biết lợi hại.”

Các bạn đến từ hiện đại chắc hẳn cũng biết đó là vật gì, đó chính là một tấm hình.

Nhưng mà mấy bạn ở cổ đại đương nhiên không biết điều này.

Lăng Sơ Hạ đưa tấm hình đã hiện ra hình ảnh lia một vòng trước mặt mọi người, “Thế nào? Linh hồn của các người đã bị ta bắt được, còn dám nói năng lỗ mãng ta sẽ khiến cho tất cả các người biến mất!”

152. Chương 151: Yêu Thuật Thần Kỳ (Một)

Đám người Tề Diệc Bắc thật sự không thể tin được, chỉ lóe lên một cái thôi mà hồn mình đã bị nhốt vào trang giấy kia là thế nào? Nhìn lại hình ảnh họa trên giấy rõ ràng rành mạch, sống sờ sờ kia chính là bọn họ, lại nghe Lăng Sơ Hạ nói như thế nên đáy lòng đều tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Lăng Sơ Hạ làm ra bộ mặt hung thần ác sát, giọng hình trong tay lên nói: “Mới vừa rồi ai nói ta là thích khách? Còn ai nói ta là tà ma ngoại đạo? Ta liền thuận theo ý tứ của mọi người làm như các người nói, ai kêu các người dám hoài nghi ta?”

Mặc Vĩ Thiên gân cổ nói: “Ám tiễn gây thương tích mà nói không phải tà ma ngoại đạo thì là cái gì?”

Lăng Sơ Hạ nhìn tấm hình trong tay, mấy người trong hình người nào người nấy đều giơ cánh tay che mặt. Một góc bên trên còn lộ ra nửa cái đầu nhỏ của Phó Du Nhiên trông buồn cười vô cùng. Rồi lại cảm động vì hành động bảo vệ Phó Du Nhiên của bọn hắn, cho dù biết rõ là “Ám khí” mà vẫn không tránh đi, phần cảm tình này rất đáng để người ta hâm mộ.

“Còn cố chống chế nữa hả?” Lăng Sơ Hạ chỉ vào Mặc Vĩ Thiên trong hình rồi nói: “Huynh nằm trong tay ta rồi, còn chống chế nữa là ta xé nó đấy?” Vừa nói chuyện đôi tay vừa hoạt động, có vẻ như thật sự sẽ xé tấm hình ra từng mảnh nhỏ vậy.

“Khoan đã!” Mặc Vĩ Thiên hô to một tiếng, “Cô làm cái gì đó!”

Lăng Sơ Hạ cười, “Nếu ta xé nó thì huynh tiêu chắc.”

Mặc Vĩ Thiên xanh mặt. Đại trượng phu nếu chết thì phải chết có ý nghĩa, coi như hắn không phải là bậc anh hùng hào kiệt gì nhưng cứ như vậy mà tiêu đời thì cũng quá bất rứt.

Lăng Sơ Hạ nhìn Mặc Vĩ Thiên, lại nhìn Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên rồi xòe bàn tay ra: “Muốn lấy tấm hình này về cũng được.” Nàng ta nhấc tay chỉ vào Tề Diệc Bắc, “Dùng hắn để đổi.”

“Không được!” Mặc Vĩ Thiên nói: “Cho dù chúng ta đổi lại được vật kia nhưng cô lại dùng yêu pháp thì phải làm thế nào? Cô đừng tưởng chúng ta không biết, con người có ba hồn bảy phách. Thiếu cái nào cũng không được.”

“Xem ra huynh cũng rất hiểu biết.” Lăng Sơ Hạ cười muốn gãy cái lưng, xong lại thẳng người lên đến bên cạnh Phó Du Nhiên, “Dùng hắc để đổi. Ta bảo đảm sẽ không làm ra bất kì trò nào nữa.”

Phó Du Nhiên do dự một chút, giống như là đang suy nghĩ, Tề Diệc Bắc cũng đang suy tính, có nên trước cứ giả bộ theo ý của nàng ta để lấy được vật kia về rồi tính tiếp.

“Không được.” Phó Du Nhiên kết thúc suy tư, mở miệng nói: “Hắc, hắc, hắc, ” liên tiếp chỉ vào Mặc Vĩ Thiên, Khí Nha và Ngưu Đại hiệp, “Đổi hết cho cô, lão Tề thì không được.”

Nghe Phó Du Nhiên nghiêm túc nói xong, Tề Diệc Bắc đột nhiên nở nụ cười rồi cầm tay của nàng. Nàng không thể chịu được khi hắn đi theo một nữ nhân khác, cho dù là giả cũng không thể.

Nhưng như vậy lại khiến cho bọn họ phải cùng nhau chịu chết.

Nhìn gương mặt bọn họ hiện ngang lăm liệt, Lăng Sơ Hạ cười tủm tỉm, gật đầu nói: “Đùa với các người chút thôi.” Đều nói Nữ hoàng Thành Bình và trượng phu của ngài tình vũng hơn vàng, trong cả đời chưa từng thu một nam thị. Ở nơi con cháu không vương như nước Sở mà nói quả thật là một chuyện rất ly kỳ. Hôm nay thử một lần thấy quả nhiên thấy không phải là giả.

“Các người chỉ cần để cho ta đi theo, chờ đến Vân kinh thì ta sẽ trả tấm hình này cho các người.” Lăng Sơ Hạ suy nghĩ một chút lại nói thêm một câu, “Ta tuyệt đối không có ác ý, nếu không ta hoàn toàn có thể đổi pho với các người khi ở khách điểm.”

Dùng một tấm hình đã có thể uy hiếp tính mạng của người khác, sức mạnh của khoa học kỹ thuật hiện đại quả thật là đáng sợ.

Tề Diệc Bắc không có thời gian suy tính quá lâu liền nói: “Đồng ý.”

Vì vậy một nhóm mấy người tiếp tục lên đường, chỉ có điều khác với lúc đầu là hiện tại mấy người bạn ‘cổ nhân’ đang bị uy hiếp.

Tề Diệc Bắc bảo vệ Phó Du Nhiên nên cùng ngồi chung xe với Phó Du Nhiên và Lăng Sơ Hạ, mà Phó Du Nhiên tuy đã sinh ra hoài nghi đối với Lăng Sơ Hạ nhưng vẫn không áp chế được sự thấp thỏm trong lòng mình.

“Cô nói. Mẹ ta còn chưa có chết, vậy bà ấy đang ở đâu?”

Lăng Sơ Hạ không ngừng lấy tay quạt gió hồng xua đi cơn nóng bức trong xe, “Ta cũng không thể xác định được.”

Phó Du Nhiên vội la lên: “Không phải cô nói là cô biết ư?”

Lăng Sơ Hạ thở dài: “Cô đừng vội. Ta không thể xác định nhưng không có nghĩa là người khác không biết.”

Tề Diệc Bắc nhíu nhíu mày, “Có lời gì thì nói hết ra đi, Du Nhiên không thể thường xuyên bị kích động được.”

Lăng Sơ Hạ chép miệng, “Trên sách có nói mẹ ruột của Nữ hoàng Thành Bình họ Bạc, quan hệ với Nữ hoàng không tốt lắm, sau khi Nữ hoàng lên ngôi cũng chỉ phong cho Bạc thị làm Thái phi, mà Bạc thị cả đời đều muốn cái danh phận Thái hậu, nhưng mãi cho đến khi bà ta qua đời cũng không được như ý nguyện.”

“Bạc thị?” Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên đồng thời sợ hãi kêu lên, bọn họ cùng nghĩ đến một người: Bạc Quý phi.

Chờ lần này trở về thì nhóm phi tử của Tiên hoàng cũng nên có một phong hào. Mà Bạc Quý phi đương nhiên cũng trở thành Bạc Thái phi.

Là bà ấy sao? Điều này sao có thể? Mẹ của Phó Du Nhiên rõ ràng mang họ Hoàng Phủ, cùng cha nàng trốn khỏi nước Sở, tại sao lại quay về Sở rồi tiến cung?

“Điều này là không thể nào!” Phó Du Nhiên bật thốt lên, “Bạc thị là phi tử của Tiên hoàng, sao có thể là mẹ của ta?”

Lăng Sơ Hạ nói: “Điều liên quan đến chuyện này thì sử sách ghi lại rất mơ hồ. Cả đời Huệ Đế tổng cộng có một trăm ba mươi hai Tần phi, nổi danh nhất chỉ có hai người họ Bạc. Cái khác thì không thể nào tìm hiểu nhưng mà trong hai vị Bạc phi này có một vị được phong là Quý phi, hơn nữa vào mùa thu năm Thành Bình đầu tiên sẽ qua đời.”

“Cái gì?”

Lăng Sơ Hạ không để ý tới Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên đang ngây người, nói tiếp: “Chuyện có liên quan vị Quý phi nương nương này được ghi lại rất ít. Theo khảo chứng thì vị Bạc Quý phi này rất có thể có liên quan đến mẹ ruột của Nữ hoàng Thành Bình. Có thể là người thân trong nhà.”

Phó Du Nhiên giơ tay lên cắt đứt lời nàng ta, “Mẹ của ta không phải họ Bạc.”

Lăng Sơ Hạ kinh ngạc, “Làm sao có thể? Trên sách rõ ràng là viết như vậy.”

Tề Diệc Bắc trầm tư một chút rồi hỏi: “Trên sách có đề cập tới việc vì sao Huệ Đế không lập Chính cung Hoàng hậu không?”

Lăng Sơ Hạ không hiểu tại sao Tề Diệc Bắc lại hỏi như thế, suy nghĩ một lát liền nói: “Dường như nói lúc ông ấy còn là Thái tử thì cùng Thái tử phi lúc đó có tình cảm rất tốt đẹp, sau đó vì Thái tử phi bệnh nặng qua đời, mà bản thân Huệ Đế lại luôn luôn nhớ thương, đến nỗi sau khi lên ngôi cũng không lập Chính cung Hoàng hậu cũng là vì tưởng nhớ đến Thái tử phi.”

Tề Diệc Bắc và Phó Du Nhiên liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đủ vị tạp trần. Lịch sử cũng là chính trị, người đang nắm quyền dĩ nhiên không thể để cho chuyện xấu làm hỏng uy danh của mình truyền lưu lại đời sau, có chuyện đương nhiên cũng sẽ bị phủ thêm một chiếc áo khoác xinh đẹp. Dĩ nhiên đây là Lăng Sơ Hạ nói đến sự thật dưới tình huống mới được thành lập.

“Có vấn đề gì sao?” Lăng Sơ Hạ hỏi.

Tề Diệc Bắc lắc đầu, “Cô nói biết vị ‘Bạc thị’ đó là người ở đâu không?”

“Chính là Bạc Quý phi của Huệ Đế.” Lăng Sơ Hạ hắng giọng một cái, “Ta nhớ rất rõ ràng, sau khi Nữ hoàng Thành Bình lên ngôi vốn là ngay cả Thái phi cũng không muốn phong cho mẹ ruột mình, vẫn là sau khi nghe Bạc Quý phi khuyên mới đồng ý phong Thái phi, Huệ Đế có vô số hậu phi nhưng tại sao Nữ hoàng Thành Bình lại cứ phải đợi nghe lời nói của vị Quý phi kia, bà ấy lại mang cùng họ với mẹ ruột của Nữ hoàng, chính là dựa vào đây mới phỏng đoán bà ấy và Nữ hoàng Thành Bình có quan hệ máu mủ.”

“Mẹ ta không phải họ Bạc.” Phó Du Nhiên nhắc lại lần nữa.

“Vậy họ gì?”

“Họ. Hoàng Phủ.” Phó Du Nhiên chần chờ một chút nhưng vẫn nói ra.

Lăng Sơ Hạ suy nghĩ hồi lâu mới lắc đầu một cái, “Không nghĩ ra, có phải là sau này mẹ cô sửa lại tên, hay hoặc là. A!” Nàng ta đột nhiên vỗ tay một cái, “Nhất định đúng rồi! Cha của cô có cơ thiếp nào không? Vị Bạc thị này nhất định là tiểu thiếp của cha cô, cho nên cô mới không muốn thừa nhận bà ấy!”

Phó Du Nhiên gãi gãi đầu, “Sao ta lại không biết cha ta còn có một tiểu thiếp?”

“À.” Muốn phù hợp với cách nói của lịch sử thật đúng là khó khăn. “Hay là cải trang đi vi hành rồi gặp được hồng nhan, sau đó cha cô trở về kinh liền quên mất người ta. Cho nên cô mới không biết, sau này người ta lại tìm tới cửa, thế nên cô mới ghét người đó như vậy!” Nhất định là như vậy. Bao nhiêu phim truyền hình đều diễn như vậy mà.

Phó Du Nhiên nghe xong cũng sửng sốt.

Điều này sao có thể! Lúc cha nàng còn sống thì nhiều năm như vậy vẫn luôn lo chuyện nghiệp sơn tặc, cho dù có ngẫu nhiên gặp được cũng sẽ không tiết lộ thân phận thật sự của mình mới đúng chứ? Huống chi ở trên núi nhiều năm như vậy cũng hoàn toàn không nghe nói cha có rời khỏi núi đi ra ngoài.

Hơn nữa coi như Lăng Sơ Hạ suy đoán là thật, cha nàng thật sự có hồi xuân lần nữa thì người đó cũng chẳng có quan hệ gì với nàng, đó hoàn toàn không phải là mẹ nàng.

Xem ra mẹ nàng vẫn là qua đời rồi đúng không?

Lăng Sơ Hạ thở dài một tiếng. “Lúc vừa tiếp xúc với các người ta liền phát hiện ra những hiểu biết của ta về lịch sử xem ra đã sai hơn phân nửa, tình huống cụ thể ta thật sự không biết, vẫn là chờ chạy về Vân kinh hỏi thăm vị Quý phi kia vậy.”

Phó Du Nhiên đã giải bày xong, khẽ gật đầu. Lăng Sơ Hạ hơi ngượng ngùng, dường như nàng hoàn toàn không cung cấp được tin tình báo nào có lợi nào cả, thậm chí lời nàng nói đều là giả.

“Hay là ta nói cho các người nghe một chuyện khác?”

Tề Diệc Bắc ngược mắt nhìn nàng ta, “Đại Tấn sẽ như thế nào? Tương lai Hoài vương sẽ lên kế vị sao?”

Xem ra trong lúc vô tình, hắn đã có mấy phần tán thành với lời nói của Lăng Sơ Hạ.

Lăng Sơ Hạ xoè ngón tay ra đếm đếm. “Sau khi Chiêu Thái đế thoái vị thì đích xác là Hoài vương lên kế vị, nhưng mà hắn chỉ làm Hoàng đế có ba năm. Ở năm Thành Bình thứ mười lăm liền tuyên bố thoái vị. Nhường ngôi cho cháu trai của hắn. Chính là.”

“Thoái vị?” Tề Diệc Bắc cắt đứt lời nói của Lăng Sơ Hạ, “Cô nói Chiêu Thái đế sẽ thoái vị?”

Lăng Sơ Hạ gật đầu, “Đúng là vậy, ở năm Thành Bình thứ mười hai, Chiêu Thái.”

“Tại sao thoái vị? Có phải.” Hỏi một nửa thì Tề Diệc Bắc ngừng lại, hắn không muốn chứng thật phỏng đoán trong lòng mình.

Mười hai năm sau, Chiêu Thái đế sáu mươi hai tuổi, bằng tình trạng bây giờ của ông thì coi như qua mười năm cũng không phải là bởi vì thân thể có vấn đề mà phải lui vị. Vậy xem ra lúc đó sẽ xảy ra biến cố. Tề Thụy Nam. Sẽ có liên quan đến hắn sao?

“Khoan đã.” Phó Du Nhiên đột nhiên nói: “Cô nói Hoài vương chỉ trị vì ba năm? Hắn cũng thoái vị hay sao?”

Lăng Sơ Hạ gật đầu. Phó Du Nhiên kinh ngạc nói: “Tại sao?”

Lăng Sơ Hạ vuốt vuốt tay, “Vấn đề này quả thật vẫn còn là một bí ẩn, đang lúc tráng niên thì hắn thoái vị, sau khi thoái vị cũng không rõ tung tích. Có người phỏng đoán nói thật ra hắn đã bị ám sát, nhưng tận cùng chân tướng cũng không ai biết được.”

Phó Du Nhiên vội kêu lên: “Cô đã biết rõ sự thật như thế thì có thấy trong đó nhắc đến cái tên ‘Lâm Hi Nguyệt’ hay không?”

Lăng Sơ Hạ cẩn thận suy nghĩ một lát rồi chậm rãi lắc đầu, “Chưa từng nghe qua, đó là ai?”

Phó Du Nhiên thất vọng đến cực điểm. Trên mặt cũng dẫn theo một vẻ buồn rầu, Tề Diệc Bắc thấy nàng như thế liền vội vàng nói với Lăng Sơ Hạ: “Cô ra đằng trước ngồi một lát đi, để Du Nhiên nghỉ ngơi một chút.”

Lăng Sơ Hạ đang buồn bực đến khó chịu, chỉ ước gì Tề Diệc Bắc nói như vậy nên ngay lập tức gật đầu với Phó Du Nhiên một cái rồi xốc màn xe chui ra ngoài ngồi. Tề Diệc Bắc ôm Phó Du Nhiên vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Hi Nguyệt không có việc gì, nàng đừng lo lắng.”

Phó Du Nhiên nhẹ nhàng nhắm mắt lại, “Chàng nói Tề Thụy Nam thật sự không đi tìm Lâm Hi Nguyệt về sao? Hiện tại Lâm Hi Nguyệt có biết Tề Thụy Nam cũng không có giết Lâm Đại trại chủ hay không?”

“Đừng suy nghĩ nữa.” Tề Diệc Bắc lấy tay vỗ nhẹ lên cánh tay Phó Du Nhiên, “Những chuyện này sớm hay muộn cũng có một ngày được giải quyết, bây giờ nàng lo lắng cũng vô ích, hơn nữa đối với con cũng không tốt.”

Vừa nhắc tới đứa bé thì Phó Du Nhiên liền buông lỏng tâm trạng một chút, tựa vào người Tề Diệc Bắc. Nhìn dáng vẻ nàng dần dần chìm vào giấc ngủ, Tề Diệc Bắc cực kì đau lòng. Đáy lòng nàng đè ép quá nhiều chuyện, hiện tại chỉ có lấy đứa bé làm lí do mới có thể khiến nàng buông lỏng một chút.

Trời tối thì bọn họ đến một cái trấn nhỏ. Nhanh chóng tìm một cái khách điểm để trọ lại rồi ngủ thẳng đến lúc nửa đêm, Tề Diệc Bắc từ trong phòng chạy ra ngoài, đến cửa phòng sát vách gỗ cửa kêu Mặc Vĩ Thiên.

Mặc Vĩ Thiên mơ màng đi ra mở cửa, vừa ngáp vừa hỏi “Có chuyện gì sao không để ban ngày nói, cần gì phải hơn nửa đêm đến tìm ta?”

Tề Diệc Bắc chợt tiến vào trong phòng hắt, thần bí nói: “Chuyện này chỉ có thể làm vào buổi tối.”

153. Chương 152: Yêu Thuật Thần Kỳ (Hai)

Mặc Vĩ Thiên lập tức cảnh giác, hoảng sợ dùng hai tay thì nắm chặt lấy cổ áo của mình nói: “Huynh. . . . Không ngờ huynh thậm chí còn có loại ham mê này, huynh ... huynh đừng tới đây, ta quyết phải bảo toàn trong sạch”

Tề Diệc Bắc trợn trắng mắt đi lên phía trước, vỗ một phát lên đầu Mặc Vĩ Thiên, “Có phải huynh bị Lăng Sơ Hạ làm cho choáng váng rồi không? Nổi điên cái gì hử?”

Mặc Vĩ Thiên chịu rất nhiều đả kích ngồi phịch xuống ghế.” Nếu có người ngày ngày ở bên tai nói huynh cả đời không lập gia đình, không có con chăm sóc về già thì có khi huynh còn nghiêm trọng hơn ta đây.”

Tề Diệc Bắc cười liếc hắt nói: “Cả đời không lập gia đình không phải rất tốt sao? Ta cho rằng đó là lí tưởng của huynh.”

Mặc Vĩ Thiên tức giận hừ một tiếng, “Tuy rằng ta luôn vương vấn bụi hoa nhưng không có nghĩa là ta không có chút thật lòng, tương lai nếu gặp được một nữ tử khiến ta động lòng thì ta tuyệt đối là nam nhân tốt nhất thiên hạ.”

Tề Diệc Bắc bật cười ra tiếng, Mặc Vĩ Thiên nghiêm túc nói: “Huynh không tin? Sao huynh không suy nghĩ lại coi trước kia bản thân mình là cái dạng đức hạnh gì? Thành thân rồi cũng không phải là biến thành thê nô hay sao?”

“Huynh bớt nói nhảm nói xàm đi.” Tề Diệc Bắc chỉ vào mũi Mặc Vĩ Thiên, “Ta không phải giống như huynh cả ngày lưu luyến nơi bướm hoa, lần trước huynh vu oan cho ta khiến ta bị chính thê thăm, ta còn chưa tìm huynh tính sổ đâu.”

“Haaa...!” Mặc Vĩ Thiên cười âm hiểm nói: “Thật ra huynh đâu có đi qua nơi bướm hoa, chỉ là mấy cô nàng bị dính tin đồn với huynh đều là những hoàng hoa khuê nữ, danh môn thực nữ, điểm này ta phải bái phục huynh đây.”

“Ai mà không có một thời tuổi trẻ nông nổi chứ? Huống chi những chuyện kia đều đã qua.” Tề Diệc Bắc ngoáy ngoáy lỗ tai.“Nói chuyện đứng đắn, ta muốn kêu huynh tối nay đi trộm một vật.”

“À?” Mặc Vĩ Thiên cười xấu xa nói: “Trộm hương thì ta lành nghề, trộm vật thì không được.”

“Nếu như huynh nguyện ý, trộm hết đồ còn có thể thuận tiện trộm hương.”

“Còn có chuyện tốt như vậy sao?” Mặc Vĩ Thiên tỏ ra hứng thú nhưng sau đó lại cường ngạnh dè xuống, “Khoan đã, huynh nói. Không phải là cái người điên kia chứ?”

“Chính là nàng ta.”

“Ta không đi!” Vừa nhắc tới nàng ta Mặc Vĩ Thiên liền tức cảnh hồng. Suy nghĩ một chút lại hỏi: “Huynh muốn trộm cái Tỏa hồn phù (phù chú nhốt hồn phách) kia sao?”

Thật là không thể không bội phục đầu óc của Mặc Vĩ Thiên, trong nháy mắt đã đặt được cái tên hay ho như vậy, hơn nữa nghe có vẻ rất uy lực, rất cường đại.

Tề Diệc Bắc gật đầu, “Sau khi lấy được vật đó chúng ta sẽ rời đi ngay trong đêm nay.”

Mặc Vĩ Thiên vẫn lắc đầu, “Sao huynh không tự đi lấy?”

“Ta đi không tiện.” Tề Diệc Bắc nói ra một lí do hết sức chính đáng, “Ta đã là phu quân của người ta, há có thể tự tiện vào trong phòng của một cô nương? Không tiện không tiện.”

“Ta cũng là nam nhân, chẳng lẽ ta thì tiện chăng?”

Tề Diệc Bắc nghiêm mặt nói: “Tuy rằng huynh cũng là nam nhân nhưng huynh là người không có thanh danh, cho nên huynh rất thích hợp.”

Mặc Vĩ Thiên thiếu chút nữa đã học máu: “Ta không đi, huynh tìm hai người kia đi.”

“Bọn họ không được, động tay động chân ngộ nhỡ đứt dây động rừng. Đến lúc đó chúng ta chỉ có một con đường chết.”

“Vậy không còn ai khác hay sao?”

Tề Diệc Bắc suy nghĩ một chút: “Vốn Du Nhiên là ứng cử viên tốt nhất. Nhưng nàng hiện tại đang mang thai.”

“Được rồi.” Mặc Vĩ Thiên khoát tay, “Ta đi.”

“Đúng là huynh đệ tốt.” Tề Diệc Bắc vỗ vỗ tay tượng trưng, “Huynh yên tâm, nàng ta lớn tuổi như vậy mà chưa có gả đi. Nói không chừng đang khát vọng có nam nhân tự dâng lên cửa đấy.”

Mặc Vĩ Thiên cau gợn nói: “Tốt xấu gì huynh cũng là của Thái tử một nước, sao lại có thể nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy. Nhìn mặt nàng ta như vậy có cho ta cũng không thèm!”

“Ít nói nhảm thôi.” Tề Diệc Bắc đẩy Mặc Vĩ Thiên ra cửa: “Đi nhanh về nhanh.”

Bên này vừa mới bắt đầu hành động, vậy chúng ta lại nói về Lăng Sơ Hạ ở bên kia đi.

Thời tiết oi bức đến mức khiến nàng hít thở không thông, không có quạt gió không có điều hòa, nàng ở trên giường lăn qua lộn lại mãi, lăn một canh giờ vẫn không thể ngủ được liền dứt khoát ngồi dậy duỗi chân duỗi tay, làm một bộ động tác Yoga, chính là cái gọi là lòng yên tĩnh tự nhiên cũng thấy cả người mát mẻ. Thấy rất hiệu quả.

Đang định làm tiếp một chút nữa rồi đi ngủ thì chợt nghe ở cửa phòng nhẹ nhàng vang lên một tiếng. Lăng Sơ Hạ phản xạ có điều kiện liếc mắt ra cửa xem xét. Trong nhà quá tối nên không thấy rõ nhưng âm thanh lại truyền đến rất rõ ràng, là âm thanh tháo then cài cửa.

Lăng Sơ Hạ lập tức khấn trương, lần này nguy to, hình như bọn họ ở trúng hắc điểm rồi, có cần phải kêu lớn cứu mạng không?

Đang suy nghĩ thì cửa phòng đã bị đẩy ra, một bóng người âm thầm đi vào. Đáy lòng Lăng Sơ Hạ không ngừng mắng cái chốt cửa cùi bắp, lúc này nàng chỉ có thể ngồi im ở trên giường, động cũng không dám động một cái.

Dĩ nhiên. Đây không phải là hắc điểm gì cả, người vừa tới không phải là ai khác mà chính là Mặc Vĩ Thiên đang thi hành nhiệm vụ.

Mặc Vĩ Thiên vào phòng xong liền khép cửa lại, trước mắt tối om, cái gì cũng không thấy rõ, hần thử dò xét kêu nhỏ một tiếng, “Bà điên?”

Lăng Sơ Hạ đang căng thẳng thần kinh nghe thấy tiếng gọi thì lập tức nói lỏng, chỉ là đồng thời có một dây thần kinh khác căng lên. Hần. Trẻ như thế còn đến để làm gì?

Lại kêu hai tiếng mà thấy không có động tĩnh gì, lúc này Mặc Vĩ Thiên mới yên tâm, mò mẫm đi lên mấy bước lại cảm thấy thật không có hiệu suất, không bằng đốt đèn xem coi cái bao kia ở chỗ nào. Coi như có bị bà điên này phát hiện thì hần cũng có thể lấy được cái bao kia vào tay, nghĩ tới đây hần liền sờ tới bên

cạnh bàn, sau khi tìm được đèn trên bàn bèn mở ra nhẹ nhàng thổi thổi. Thế là một ngọn đèn dầu được thắp sáng.

Lăng Sơ Hạ sợ hết hồn, làm tặc mà còn có lá gan lớn như vậy? Nàng vội vàng nhắm mắt lại làm như đang ngủ say, nhưng nàng lại quên mất là nàng còn đang ngồi chứ không phải nằm.

Mặc Vĩ Thiên cầm ngọn đèn dầu từ từ quay đầu lại. Mới chiếu sáng qua chỗ giường liền thấy Lăng Sơ Hạ đang an vị ở đó. Mặc Vĩ Thiên bị giật mình đến tay run một cái khiến dầu trong đèn sánh ra ngoài bắn tung tóe lên tay hắn.

Lúc này hắn chẳng buồn quan tâm đến cái tay có bị phỏng hay không. Nhắc chân vừa định chạy lấy người lại thấy Lăng Sơ Hạ giống như không có phản ứng gì, bèn đánh bạo lại gần xem xét mới nhìn rõ Lăng Sơ Hạ đang nhắm mắt.

Thầm mắng một câu xong Mặc Vĩ Thiên mới làm việc của mình. Không phí chút hơi sức gì liền tìm được bao quần áo kì quái kia, hắn cầm ở trong tay cân nhắc, lại đột nhiên nghĩ vật kia có khả năng ở trong này liền đặt bọc quần áo lên bàn, muốn mở ra xem một chút.

Tìm hồi lâu cũng không tìm được miệng túi ở đâu, hồi tưởng lại lúc ban ngày hình như thấy Lăng Sơ Hạ kéo ở chỗ nào đó trên bọc quần áo một cái thì nó liền mở ra. Vì vậy Mặc Vĩ Thiên liền nủ lấy bọc quần áo lật lên lên xuống mò mẫm xem xét.

Mò mò một hồi cuối cùng hắn cũng tìm được chỗ kéo khóa. “Roẹt” một tiếng, miệng túi mở ra, Mặc Vĩ Thiên vừa lắc đầu vừa cảm thán. Thật là thần kỳ.

Vùi đầu vào lục lọi trong cái túi, đồ vật này nọ ly kỳ cổ quái bị moi ra một đồng, nhưng cũng không tìm thấy tấm “Tỏa hồn phù” kia đâu. Nhưng lại tìm được “Pháp khí” nhốt hồn.

Cầm máy chụp hình ở trong tay, Mặc Vĩ Thiên ngậy thơ muốn vứt nó đi, nhưng suy nghĩ một chút lại để xuống. Hắn chỉ mới đá hư cái ám khí kia mà Lăng Sơ Hạ liền nhiếp hồn mọi người đi mất, nếu lại làm hư vật nào đó thì. Hay là cứ tìm cái kia đi đã.

Có thể nằm ở trên người nàng ta không?

Mặc Vĩ Thiên chuyển tới trước giường, cẩn thận nhìn Lăng Sơ Hạ đang ngồi im bất động, suy đoán đây nhất định là môn võ công tuyệt học nào đó, buổi tối không ngủ được liền dùng tĩnh tọa thay thế. Chỉ là tuyệt môn võ công này cũng quá cùi bắp đi. Hắn vòng vo trong này lâu như vậy mà một chút cũng không phát hiện ra được.

Lục soát người? Ngọa nguậy hồi lâu mà tay Mặc Vĩ Thiên vẫn lơ lửng trong không trung, đưa tay tới lại rút về, lại đưa tới rồi lại rút về, chung quy vẫn không dám xuống tay.

Người này mặc dù ác độc chút nhưng tóm lại vẫn là một đại cô nương, lỡ nay chạm vào nàng rồi mang họa vào thân thì đến lúc đó hắn cũng không có thuốc hối hận để uống.

Lăng Sơ Hạ cũng rất sợ hãi, Mặc Vĩ Thiên vào nhà lâu như vậy đương nhiên ít nhiều gì Lăng Sơ Hạ cũng hiểu hắn muốn tìm cái gì, nàng hí hóp mắt nhìn ma quỷ của Mặc Vĩ Thiên lần lượt duỗi đến chỗ nàng, lại rút về lại duỗi đến khiến nàng suýt chút nữa đã kêu lên thành tiếng.

Đột nhiên Mặc Vĩ Thiên bỏ qua. Hắn quay lại chỗ cái bàn, Lăng Sơ Hạ thở phào nhẹ nhõm, chờ lúc Mặc Vĩ Thiên lại di chuyển đến chỗ mình thì suýt chút nữa nàng đã cười ra tiếng.

Mặc Vĩ Thiên cầm máy chụp hình. À, là pháp khí nhiếp hồn, hướng về phía Lăng Sơ Hạ xoay trái xoay phải. Xoay xoay hồi lâu lại cúi đầu nghiên cứu, sao không thấy lóe sáng lên vậy? Hắn không phục lại giơ lên lần nữa.

Hai ngón tay hắn khép lại thẳng ở trước ngực, trong miệng lầm bầm: “Lập tức tuân lệnh!”

Đọc xong sau lại xoay máy về phía Lăng Sơ Hạ, hắn nghĩ rồi, vẫn là không muốn tìm cái Tỏa hồn phù kia, coi như tìm được thì nói không chừng nàng ta lại lấy ra cái vũ khí mới nào đó đối phó bọn họ. Vì vậy cũng dứt khoát cũng nhốt hồn nàng ta lại luôn, sau đó dùng để uy hiếp nàng ta!

Nhưng sao vẫn không dùng được vậy? Chẳng lẽ có cơ quan khác? Nhìn nhìn cái máy, lại chạm chạm vào chốt nghe “Tách” một tiếng, sau đó có một thứ gì đó đang tuôn ra ngoài. Mặc Vĩ Thiên mừng như điên, chính là cái này. Hôm qua lúc bọn họ bị khóa hồn cũng có thứ gì đó chui ra từ trong vật này, giống hệt như bây giờ.

Đúng là tà thuật!

Hừ hừ! Lúc này xem người chạy đâu cho thoát, Mặc Vĩ Thiên tràn đầy tự tin lần nữa đứng ở trước giường. Giơ máy chụp hình lên cao, hét lớn một tiếng: “Xem chiêu!”

Không có tiếng động.

“Phốc –” cuối cùng thì Lăng Sơ Hạ cũng không nhịn được nữa bật cười ra tiếng.

Mặc Vĩ Thiên đang hăng hái quan sát “Pháp khí” thì bị tiếng cười kia làm cho giật mình, trong lúc bối rối cũng không biết chạm cái nút nào, chỉ nghe “tách” một tiếng liền có một ánh sáng lóe lên.

“A.” Mặc Vĩ Thiên hét lên một tiếng xong ném vật đang cầm trong tay ra ngoài.

Hắn xong đời rồi, trước mắt một mảnh trắng xóa, cái gì cũng nhìn không thấy. Hồn phách của hắn nhất định lại bị thu đi một cái nữa. Xem ra hắn phải trở về chờ chết rồi.

Lăng Sơ Hạ luống cuống tay chân tiếp được máy chụp hình. Nhìn Mặc Vĩ Thiên đầu tiên là ngẩn người, sau đó là kêu to, cuối cùng bùm mặt chạy ra ngoài cửa thì nàng cười đến không đứng thẳng người lên được, nằm vật ra giường cười lăn cười lộn.

Tề Diệc Bắc đang ở trong phòng chờ tin tức tốt của Mặc Vĩ Thiên, chờ rất lâu cũng không thấy truyền đến tiếng nữ tử thét chói tai như trong dự liệu mà ngược lại truyền đến một tiếng hét to của nam nhân và tiếng gióng cửa.

Hồng rồi, bị ám toán.

Tề Diệc Bắc vội vàng mở cửa xông ra ngoài, vừa bước ra liền gặp được Mặc Vĩ Thiên đang bùm mặt, tựa như nàng dâu nhỏ đang chạy thực mạng về phía bên này.

Chẳng lẽ Mặc Vĩ Thiên bị thua thiệt? Không thể nào đâu? Nếu có chuyện này thì hắn nên vui mừng mới đúng.

“Vĩ Thiên!” Tề Diệc Bắc kéo hắn.“Sao thế?”

“Lão Tề!” Mặc Vĩ Thiên ôm lấy Tề Diệc Bắc, “Chúng ta huynh đệ từ nhỏ, không ngờ hôm nay lại phải mãi mãi cách xa nhau như trời với đất.” (Phương: tớ thật nghi ngờ hai anh chàng này có gian tình với nhau =)))

Tề Diệc Bắc vội vàng đẩy hắn ra. Cẩn thận đánh giá trên dưới một phen rồi hỏi: “Rốt cuộc sao thế?”

“Mất của ta, mất. Hả?” Mặc Vĩ Thiên dùng sức chớp chớp mắt, phát hiện thị lực của mình đang từ từ khôi phục.

“Mất bị sao?” Tề Diệc Bắc nín lấy mí mắt hắn nhìn một chút.

“Đau!” Mặc Vĩ Thiên đẩy tay Tề Diệc Bắc ra, “Vấn đề không phải là mắt, trọng điểm là ta lại bị nhiếp hồn. Ba hồn bảy vía của ta sắp bị bắt hết rồi.”

Mặc Vĩ Thiên ở nơi này khóc lóc kể lể. Phó Du Nhiên đã sớm nghe được động tĩnh, nàng mặc xiêm áo ra ngoài liền nhìn thấy Mặc Vĩ Thiên đang ôm Tề Diệc Bắc khóc lóc nức nở.

Nàng giơ chân, “Làm gì đấy? Hai đấng mày râu nửa đêm nửa hôm còn ôm ôm ấp ấp. Không thấy buồn nôn hả?”

Lúc này khách trọ khác nghe được động tĩnh cũng ríu rít nhô đầu ra, nhìn thấy hiện trường chính là hai nam một nữ đang giằng co liên rứt đầu vào phòng. Cuộc tình tay ba không có gì lý kỳ cả, ai chưa từng thấy qua, có gì hay để xem đâu.

Hai người nhanh chóng kéo Mặc Vĩ Thiên vào nhà, sau khi nghe hần nói xong cả sự kiện đã trải qua, Phó Du Nhiên vỗ bàn một cái, “Huynh đường đường là một đấng mày râu mà nửa đêm canh ba mò tới phòng cô nương nhà người ta, đã không tìm được đồ không nói mà còn làm mất hồn của mình nữa, huynh không biết xấu hổ hay sao mà còn kêu khóc?”

Mặc Vĩ Thiên chỉ vào Tề Diệc Bắc, “Đều là hần ra chủ ý!”

Phó Du Nhiên chớp chớp mắt, “Chủ ý không sai, lão Tề cũng là vì nghĩ cho an toàn của chúng ta, đều tại huynh quá ngu ngốc!”

“Tại sao ta lại xui xẻo như vậy kia chứ!”

Nhìn thấy bộ dáng tức giận của Mặc Vĩ Thiên. Phó Du Nhiên hít sâu một hơi, “Ta đi nói chuyện với nàng ta.”

“Không được.” Tề Diệc Bắc đứng dậy theo, “Để ta đi.”

Phó Du Nhiên lắc đầu. “Chúng tôi đều là nữ nhân, dễ nói chuyện một chút, huống chi. . . .” Huống chi nàng cũng không muốn lão Tề chủ động đưa lên cửa.” Chàng yên tâm, ta thấy Lăng Sơ Hạ cũng không phải là người không nói lý.”

Thuyết phục Tề Diệc Bắc xong Phó Du Nhiên liền đi ra khỏi phòng đi tới trước phòng Lăng Sơ Hạ, cửa phòng không có đóng, từ bên ngoài nhìn vào thấy Lăng Sơ Hạ vừa xoa bụng vừa thu dọn đồ đạc, Phó Du Nhiên gõ nhẹ lên cửa một cái, “Ta có thể vào không?”

154. Chương 153: Mặc Tiểu Tử Rơi Vào Cạm Bẫy

Lăng Sơ Hạ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phó Du Nhiên thì cười cười, “Mời vào.”

Phó Du Nhiên nhấc chân vào phòng rồi quay đầu lại đóng cửa, đi tới bên cạnh bàn nhìn Lăng Sơ Hạ dọn dẹp mặt bàn. Trên bàn để một tấm hình, chính là tấm hình lúc này Mặc Vĩ Thiên tự chụp mình. Phó Du Nhiên đưa tay cầm lên quan sát, chỉ thấy trên đó là một hình ảnh nhòe nhoẹt, ầm ầm như không thấy rõ bóng người, khuôn mặt của Mặc Vĩ Thiên nhăn nhó không nhìn ra được hình dáng, giống như là bị kính sợ cự lớn.

“Thật khó nhìn.” Phó Du Nhiên lẩm bẩm một câu xong ném tấm hình lại trên bàn. Lăng Sơ Hạ ngăn người một chút, nàng cho là Phó Du Nhiên sẽ nhân cơ lấy lại tấm hình này.

Phó Du Nhiên nhìn thấu nghi ngờ của Lăng Sơ Hạ liền nhún vai nói, “Lấy đi rồi thì cô vẫn còn có một tấm khác. Ta thấy có lấy đi hay không cũng không có ý nghĩa.”

Lăng Sơ Hạ gật đầu cười, “Ta nghĩ cô tìm ta chính là vì chuyện này.”

“Không sai.” Phó Du Nhiên nghiêm túc nhìn nàng. “Cô nhiếp hồn ta đi, thả bọn họ ra.”

Lăng Sơ Hạ ngăn ra, Phó Du Nhiên nói tiếp: “Bọn họ đều là nhân vật không quan trọng, chỉ cần cô nắm giữ được ta thì sẽ có tác dụng hơn so với bất kì kẻ nào.”

Lăng Sơ Hạ ngạc nhiên nói: “Cô không sợ ta làm tổn thương đến cô sao?”

“Ít nhất trước khi cô chưa đạt được mục đích thì ta vẫn an toàn.”

Lăng Sơ Hạ mấp máy đôi môi, “Cò. . . .” Lại dài thở dài một tiếng, “Thật ra thì ta cũng không biết mục đích của mình là cái gì. Không đi theo các người ta cũng không biết mình có thể đi đâu nữa.”

Nàng ném xuống vật trong tay xuống rồi ngồi trở lại xuống giường, “Ta không biết làm như thế nào để trở về, có thể cả đời cũng không trở về được. Sẽ không còn được gặp lại cha mẹ, người thân và bạn bè của ta được nữa. Ta muốn đi theo các người cũng chỉ vì không muốn ngày ngày trôi qua một cách cô đơn như vậy thôi.”

Phó Du Nhiên lẳng lẳng nhìn nàng ta, đột nhiên nói: “Cô học được yêu pháp này ở đâu?”

Lăng Sơ Hạ cười cười đứng dậy đi tới trước bàn cầm máy chụp hình lên, “Cái này không phải là yêu pháp gì cả.”

Phó Du Nhiên phản xạ có điều kiện rụt người lại. Lăng Sơ Hạ chỉnh tốt máy chụp hình xong mới đưa cho nàng, “Cô chụp cho ta đi.”

Phó Du Nhiên chần chờ nhận lấy. Lăng Sơ Hạ chỉ vào một cái nút nhỏ rồi nói: “Nhìn cái khung này nè, thấy ta đi vào liền nhấn nút này xuống.”

Phó Du Nhiên rũ tay xuống: “Ta không biết làm loại chuyện như này.”

Lăng Sơ Hạ cười nói: “Không sao, ta chỉ chứng minh cho cô thấy trên đời này không có chuyện như nhiếp hồn gì đó.”

“Không có?” Phó Du Nhiên nghi hoặc hỏi, “Nhưng rõ ràng ta nhìn thấy.”

“Cái đó không phải nhiếp hồn.”

“Không phải hồn phách vậy sao nó lại giống chúng tôi như đúc?”

“Cái đó đúng.” Hoàn toàn không biết dùng từ nào để giải thích cho Phó Du Nhiên hiểu. Lăng Sơ Hạ đành thất bại than một tiếng, từ trong tay Phó Du Nhiên cầm lại máy chụp hình bỏ lên trên bàn. Sau khi điều chỉnh tốt góc độ liên tục tự động di chuyển đứng vào góc máy: “Tách tách” một tiếng, một tấm hình từ từ tuôn ra trong hộp máy ảnh.

“Cô xem, đây là ta.” Lăng Sơ Hạ đưa cho Phó Du Nhiên nhìn, “Cái này gọi là hình, là dùng để lưu lại hình ảnh làm kỉ niệm.”

Phó Du Nhiên nhận lấy hình nhìn nhìn xong quay qua xem xét Lăng Sơ Hạ. Nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy khó hiểu.

Lăng Sơ Hạ lại nói: “Cô có thể xé nó.”

Phó Du Nhiên chợt ngẩng đầu, Lăng Sơ Hạ cười nói: “Ta chứng minh cho cô xem. Vật này không phải là pháp khí nhiếp hồn gì cả, hồi chiều nói với các người như vậy chẳng qua là không muốn để các người đuổi ta đi thôi.”

“Vậy tại sao bây giờ cô còn nói ra sự thật?” Phó Du Nhiên bắt đầu tin tưởng Lăng Sơ Hạ, dù sao trong tay của nàng còn đang cầm ‘hồn’ của Lăng Sơ Hạ. Đủ thấy được thành ý của Lăng Sơ Hạ.

“Bởi vì hành động vừa rồi của cô. Cô vì bọn họ mà có thể hi sinh chính mình.” Lăng Sơ Hạ rất cảm động, “Cô biết không? Chuyện như vậy ở chỗ chúng tôi hầu như không có khả năng xảy ra, người người đều tự tư tự lợi, giữa người với người rất lạnh lùng nhưng ngoài mặt lại giả bộ làm ra một bộ dạng thân thiện, chỉ làm cho cô một chút việc nhỏ thì cũng sẽ thông báo cho toàn thể mọi người cùng biết.”

“Thứ người như thế ở đâu mà chẳng có.”

Lăng Sơ Hạ lắc đầu, trên mặt toát ra một chút mệt mỏi. “Cô không hiểu đâu, cái cảm giác lúc chung đụng với loại người như vậy đều phải thận trọng, mỗi người đều giống như đeo lên một chiếc mặt nạ, ngoài mặt khen tặng cô nhưng sau lưng lại mắng cô không đáng giá một đồng.”

Phó Du Nhiên kinh ngạc nhìn nàng ta, chỉ thấy Lăng Sơ Hạ đưa tay cầm lấy tấm hình kia xé nát, Phó Du Nhiên kêu lên một tiếng, Lăng Sơ Hạ xòe tay ra để mảnh vụn rơi lả tả trên mặt đất. Nàng ta cười nói “Như thế nào?? Ta vẫn còn sống chứ?”

Phó Du Nhiên thật sự tin tưởng. Thở phào nhẹ nhõm nói: “Cô thật đúng là hù chết chúng tôi.”

Lăng Sơ Hạ ngượng ngùng cười cười nhỏ giọng nói: “Hiện tại ta không có gì để uy hiếp các người nữa. Nếu như các người không muốn mang ta theo ...ta cũng không có ý kiến.”

Phó Du Nhiên không trả lời nàng, chỉ cầm máy chụp hình lên nghiên cứu hồi lâu, cuối cùng vẫn không hiểu rõ lắm, nàng ngẩng đầu lên cười nói: “Cô mới vừa nói vật này dùng để lưu giữ ảnh làm kỉ niệm phải không? Vậy hai chúng ta có thể ấn chung một cái không?”

Lăng Sơ Hạ nghe vậy hơi xót xột mũi, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế gật gật đầu. Điều chỉnh góc độ xong bèn kéo Phó Du Nhiên đứng ngay ngắn.

Một ánh sáng lóe lên. Sau đó là một tấm ảnh tuôn ra ngoài.

Phó Du Nhiên vừa định tiến lên xem xét thì Lăng Sơ Hạ kéo nàng lại: “Chụp thêm một tấm nữa làm kỉ niệm.”

Phó Du Nhiên sảng khoái đồng ý, hai tiếng tách tách vang lên, Phó Du Nhiên cầm tấm hình ngắm mãi không chán, đây là lần đầu tiên nàng quan sát rõ ràng diện mạo của mình, thì ra dáng dấp cũng rất được đấy chứ.

Khó trách có thể hấp dẫn sự chú ý của Đệ nhất mỹ nam Đại Tấn.

Lăng Sơ Hạ vẫn ôm hi vọng nhìn Phó Du Nhiên, còn Phó Du Nhiên tựa như không nhìn thấy, chỉ cầm lấy hình muốn đi ra cửa, Lăng Sơ Hạ gọi lại nàng, “Cô. Cô muốn suy tính như thế nào? Ta có thể đi theo các người không?”

Phó Du Nhiên cười tủm tỉm, “Ngày mai lại nói. Ngủ trước đi, ta cũng mệt rồi.”

Đây chính là cự tuyệt một cách biến tướng.

Sau khi Phó Du Nhiên đi, Lăng Sơ Hạ cũng nhụt chí rũ hai vai xuống, tại sao có thể như vậy? Nàng coi trong mấy cuốn sách xuyên không kia, không có ai xuyên đến cổ mà không hô phong hoán vũ, không gì không làm được hay sao? Tại sao tới nàng lại thất bại như vậy? Uống phí hơn mấy năm học hệ lịch sử, quay về đây mới phát hiện một chút cũng không giống. Bây giờ còn bị người ta coi là gánh nặng, ông trời có thể đối với nàng công bằng một chút được không?

Sáng sớm hôm sau Lăng Sơ Hạ đã tự thu thập xong hết thấy đồ đạc, có phải rời đi cũng phải thẳng thắn một chút, để mất công lát nữa bị người ta ném ra ngoài, đến lúc đó còn chưa thu thập được gì thì nàng tiêu rồi.

Vừa mở cửa phòng ra liền trông thấy một người đứng bên ngoài, chính là Phó Du Nhiên.

Lăng Sơ Hạ sững sờ, Phó Du Nhiên cười nói: “May mà hôm nay ta không ngủ nướng.”

“Cô.”

Phó Du Nhiên nhún mày nhìn nàng ta, “Chúng tôi đã quyết định dẫn cô hồi kinh.”

Lăng Sơ Hạ hết sức vui mừng, “Thật sao? Nhưng.”

“Tại sao tới hôm qua không nói chứ gì?” Phó Du Nhiên cười ngượng hai tiếng, “Cô dọa chúng ta cả ngày. Ta chỉ để cho cô lo lắng có nửa đêm, đối với cô như vậy coi như không tệ chứ?”

Lăng Sơ Hạ hơi cảm động, cười cười khẽ gật đầu. Phó Du Nhiên kéo tay của nàng. “Mặc dù chúng tôi vẫn không thể hiểu lời của cô nói, nhưng nếu làm bằng hữu thì chỉ cần tin tưởng là đủ rồi.”

“Cô xem ta là bằng hữu?”

Phó Du Nhiên nhỏ giọng nói: “Chỉ cần cô đáp ứng ta một điều kiện.”

Lăng Sơ Hạ không hiểu nhìn Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên thần bí sáp đến gần nàng ta, “Trước tiên đừng nói cho Mặc Vĩ Thiên tấm hình đó không phải là Tỏa hồn phù”

Lăng Sơ Hạ sững sờ, lúc này Mặc Vĩ Thiên đang đuổi lưng đi từ phòng hán ra. Vừa nhìn thấy Phó Du Nhiên cùng Lăng Sơ Hạ đứng ở đó liền hô lên với Phó Du Nhiên: “Mau về đây. Đứng chung một chỗ với nàng ta làm cái gì.”

Phó Du Nhiên cười hắc hắc, chớp chớp mắt với Lăng Sơ Hạ. Lăng Sơ Hạ thấy vậy rất buồn cười. Tề Diệc Bắc cũng đã thu thập xong đồ, từ trong phòng ra ngoài lại thấy ba người đang đứng trước cửa. Không biết

nhớ lại cái gì liền không nhận được cong cong khóe môi, nói với Mặc Vĩ Thiên: “Thừa dịp huynh vẫn còn ở nhân thể thì mau hỗ trợ đi đóng xe đi, giúp chúng tôi làm chút việc, tương lai chúng tôi cũng sẽ thường xuyên nhớ tới chỗ tốt của huynh.”

Khuôn mặt của Mặc Vĩ Thiên liền suy sụp, cắn răng nói với Lăng Sơ Hạ, “Ác độc!”

Lăng Sơ Hạ nhớ lại dáng vẻ hoảng sợ bỏ chạy của Mặc Vĩ Thiên tối qua thì bụng lại bắt đầu đau, xoa bụng cười nói: “Ta cũng không có ra tay, đó là do huynh tự đưa tới cửa.”

Mặc Vĩ Thiên suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, đáng đời hần chủ động đi chịu chết.

Vậy nên hần cũng không nói gì nữa, ngoan ngoãn đi xuống lầu giúp một tay.

Dọc theo con đường này, Phó Du Nhiên cùng Lăng Sơ Hạ tất nhiên có chuyện nói không hết, nghe nàng ta kể mấy chuyện ly kỳ cổ quái mới được nghe lần đầu, hai người nói chuyện vô cùng vui vẻ. Tề Diệc Bắc cỡi ngựa đi theo bên cạnh cũng nghe đến say sưa ngon lành.

Chỉ có mỗi Mặc Vĩ Thiên chung quanh thân đều tỏa ra áp suất thấp, trên mặt cũng ẩn nhẫn chịu đựng điều gì đó, có vẻ rất bệnh tật, thật sự rất khiến người ta liên tưởng đến hần đang bị bệnh rất nặng.

Một người vốn hoạt bát lại đột nhiên an tĩnh như vậy khiến Lăng Sơ Hạ có chút lo lắng, nàng dừng dừng Phó Du Nhiên, “Cô xem bộ dáng của hần kìa, cứ như sống không được bao lâu nữa ấy.”

Phó Du Nhiên quan sát cẩn thận mới thấy dường như quả thật nghiêm trọng, nàng vẫy vẫy tay với Tề Diệc Bắc, sau đó chỉ chỉ vào Mặc Vĩ Thiên. Tề Diệc Bắc quay đầu nhìn lại rồi cười tủm tỉm, thúc vào bụng ngựa đi song song bên cạnh Mặc Vĩ Thiên hỏi: “Huynh làm sao vậy?”

Mặc Vĩ Thiên đang ai oán hối tiếc, liếc thấy Tề Diệc Bắc liền tựa như chộp được cọng cỏ cứu mạng, “Ta vô cùng khó chịu. Sẽ chết đấy.”

Tề Diệc Bắc nuốt chút nữa đã cười lạc cả giọng, hần đưa tay vào trong ngực móc móc, móc hồi lâu mới lấy ra một tấm hình rồi quơ quơ trước mặt Mặc Vĩ Thiên, “Là bởi vì nó sao?”

Mặc Vĩ Thiên ra tay rất nhanh muốn đoạt lấy nhưng vẫn chậm một bước, Tề Diệc Bắc thu hồi tấm hình lại rồi vừa lắc đầu vừa nói: “Bị dọa sợ đến nước mũi cũng chảy cả ra. Thật là tổn hại một đời anh minh của huynh.”

Mặc Vĩ Thiên thò đầu tới, hét lớn: “Nào có nước mũi? Khi đó ta đang sợ nhảy dựng lên. Nào còn tâm trí đâu mà để ý tới hình tượng hả? Mau đưa cho ta.”

“Không được.” Tề Diệc Bắc thu tay lại, “Đây là do Du Nhiên mượn tới, nếu là xảy ra chuyện không may thì Du Nhiên sẽ gặp nguy hiểm.”

Mặc Vĩ Thiên sững sờ, “Mọi ấy mượn vật này làm cái gì?”

“Chỉ vì nghĩ cho vị biểu ca là huynh thôi.” Tề Diệc Bắc nghiêm mặt nói: “Phụ hoàng và Lão sư vẫn hi vọng huynh có thể tham gia khoa cử, tương lai tham chính, còn huynh thì sao? Kiểm cố thoái thác hết năm này qua năm khác, năm nay cũng không tham dự. Nếu như huynh thề sang năm tham gia khoa cử, ta sẽ bảo Lăng Sơ Hạ trả lại cái niếp hồn phù này cho huynh, nếu không thì huynh cứ chờ chết đi.”

“Thật không có lương tâm!” Mặc Vĩ Thiên chỉ vào Tề Diệc Bắc tức giận nói: “Từ nhỏ đến lớn, ta thay huynh gánh vác bao nhiêu cái danh xấu! Vậy mà bây giờ huynh lại đối xử với ta như thế này đây!”

Tề Diệc Bắc giống như là không nghe thấy, chỉ giơ tấm hình lên nói: “Vậy giờ dứt khoát xé nó đi, đỡ phiền toái.” Dứt lời làm bộ như muốn xé.

Mặc Vĩ Thiên đánh tay qua. “Tiểu tử ngươi xé thật à?”

“Thề đi.” Tề Diệc Bắc không nói nhảm.

Mặc Vĩ Thiên chép miệng. “Thề thì thề.” Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong đầu cũng không thật sự nghĩ như vậy, khoa cử sao? Thì mấy cái vớ vẩn này làm cái gì? Chí nguyện của hần chính là sáng lập ra Thiên hạ đệ nhất Đại Thanh lâu chứ không phải là làm quan chức gì đó, huống hồ còn có lời tiên đoán của bà tiên

kia nữa nên đối với việc làm quan hấn càng thêm không ưa. Nhưng mà trước mắt tình thế bức người, nên thi thì thi, thi không đậu đều giống nhau cả thôi.

“Phạm vi dự thi bao gồm cả nước Tấn và nước Sở.” Tề Diệc Bắc bình tĩnh cắt đứt suy nghĩ của Mặc Vĩ Thiên, “Đừng có suy nghĩ cố ý không chịu giải bài thi, thậm chí dùng phương thức quấy rối để bị đuổi khỏi trường thi, chỉ cần huynh đồng ý thì dù huynh không đi thi, ta cũng sẽ chăm huynh làm Trạng Nguyên.”

“Có cần phải quyết tuyệt như vậy không?” Cái mà các tú tài khổ công theo đuổi trong mắt Mặc Vĩ Thiên lại không đáng giá một đồng, Trạng Nguyên? Rất giỏi à?

Tề Diệc Bắc thở dài, “Ta cũng không muốn bức bách huynh như vậy nhưng Du Nhiên mới lên ngôi không lâu, trong triều hoàn toàn không có thế lực của nàng. Hiện tại có Lệ Trạch chủ trì đại cục nên quan viên phía dưới không dám làm bậy làm bạ. Nhưng nếu có một ngày Lệ Trạch qua đời, đến lúc đó chúng ta không thể không có người của mình.”

“Đại ca!” Mặc Vĩ Thiên như muốn phát điên, “Huynh cũng không muốn ta thật sự giống như lời bà điên kia nói, phải cô đơn tới già chứ? Ta không muốn làm quan, ta muốn lấy vợ!”

Ồn ào nửa ngày thì ra chuyện Mặc Vĩ Thiên quan tâm nhất là chuyện này, Tề Diệc Bắc trợn trừng mắt, điều này thoáng phá hỏng hình tượng mỹ nam vô địch của hấn một chút, “Chờ trở lại Kinh Thành ta sẽ lập tức thay huynh tìm vợ, cho huynh mở một cuộc tổng tuyển chọn, như vậy có được hay không?”

Chỉ có Hoàng đế mới có đặc quyền mở một cuộc tổng tuyển chọn cho nên Mặc Vĩ Thiên nhất thời dao động. Đang lúc hấn do dự không quyết định thì Tề Diệc Bắc cũng đã sử dụng hết kiên nhẫn, hấn ngồi ở trên ngựa gior chân đá Mặc Vĩ Thiên một cước, “Nhanh lên.”

Mặc Vĩ Thiên không còn đường nào để chọn, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn phát lời thề, cuối cùng vẫn không quên dặn dò Tề Diệc Bắc ngàn vạn lần đừng quên chuyện tìm vợ cho hấn.

Sau khi làm xong chuyện thì Tề Diệc Bắc nhe răng cười một tiếng, duỗi tay vào trong áo lục lọi, cuối cùng móc ra một tấm hình quơ quơ trước mặt Mặc Vĩ thiên. Đây là tấm ảnh “chụp chung” của bọn họ ngày hôm qua.

Mặc Vĩ Thiên lộ ra vẻ mặt vui mừng: “Thật tốt quá, cái này cũng ở đây rồi.”

Hấn tự do rồi đúng không? Không cần bị quản chế nữa. Đang suy nghĩ chuyện tốt thì chỉ thấy Tề Diệc Bắc vươn đôi tay thon dài đẹp mắt. “Rẹt rẹt”, tấm ảnh chụp chung cứ như vậy mà biến thành một đồng mảnh vụn.

Mặc Vĩ Thiên thần thờ há to miệng. Thật lâu mới tìm trở lại được tiếng nói của mình, “Huynh Đang làm gì vậy?” Tề Diệc Bắc không để ý tới hấn, chỉ tự thuật một sự thật, “Huynh không bị chết.”

Mặc Vĩ Thiên đưa tay sờ sờ mặt của mình, cả kinh nói: “Ủa? Sao ta không có việc gì? Ủa? Huynh cũng không có chuyện? Ủa? Bọn họ đều không có chuyện gì?”

“Ủa?” Tề Diệc Bắc bắt chước giọng điệu của Mặc Vĩ Thiên, “Bởi vì cái đó hoàn toàn không phải là trần hôn phù gì cả.”

Tề Diệc Bắc kết hợp với chuyện Phó Du Nhiên nghe được từ chỗ Lăng Sơ Hạ, cộng với sự tự hiểu của bản thân, nhanh chóng giải thích cho Mặc Vĩ Thiên biết cái thứ gọi là “Hình” này, chủ yếu là dùng để lưu lại làm kỉ niệm, bên trong không phải hôn phách, chỉ là bức họa.

Mặc Vĩ Thiên dần mặt ra một hồi lâu mới hỏi: “Huynh đã sớm biết?”

“Tối tối hôm qua ta mới biết.”

“Vậy tại sao không nói cho ta biết?”

“Giờ ta đang nói cho huynh biết không phải sao?” Nói xong, Tề Diệc Bắc khẽ kẹp thúc ngựa trở lại bên cạnh xe, lưu lại Mặc Vĩ Thiên giống như đang nghe thấy tiếng một đàn quạ đen bay qua, hấn. Bị chơi xỏ. Còn phát ra lời thề đủ để hấn phá hủy nửa đời sau của mình.

155. Chương 154: Lịch Sử Là Gì

Thời điểm đoàn người Phó Du Nhiên đến được Vân kinh thì thời gian cũng đã trôi qua hơn nửa tháng.

Lệ Trạch và mấy lão đầu đã ra khỏi thành nghênh đón, khi trông thấy xa xa toàn những mái đầu bạc trắng thì Phó Du Nhiên liền giật mình, làm sao bọn họ biết hôm nay mình hồi kinh?

Không bao lâu sau mọi người liền biết rõ ràng, trong nhóm bọn họ có “Phản đồ”.

Dọc theo đường hồi cung, Lệ Trạch lão đầu lôi kéo tay Tề Diệc Bắc ân cần hỏi han, trừ cảm tạ hắn đã bắt giữ Bách Lâm Giang, vì giang sơn nước Sở mà cống hiến sức lực, còn cảm tạ hắn cung cấp hành tung đường đi của Nữ hoàng.

Phó Du Nhiên rất tức giận, chẳng trách mỗi khi đến một nơi thì Tề Diệc Bắc đều sẽ lựa chọn mất tích một thời gian. Thì ra là đi cung cấp thông tin.

Đồ phản bội!

Mặc Vĩ Thiên lặng lẽ chuồn đến bên cạnh khe hở của ngự giá chở Phó Du Nhiên, nói: “Chúng ta xem thường người như vậy!”

“Không sai!”

“Lén lút lút lút là hành vi của tiểu nhân!”

“Chính xác!”

“Cho nên lời ta thề với hắn cũng không thể tính!”

“Bà nó chứ huynh cút mau!” Phó Du Nhiên trừng mắt liếc hắn một cái, “Đừng có làm mấy trò này với ta, không muốn lấy vợ nữa hả?”

Mặc Vĩ Thiên sờ mũi một cái. Lại trợn mắt nhìn Lăng Sơ Hạ đang ngồi bên cạnh Phó Du Nhiên, sau đó buồn bã dạt sang một bên mà đi.

Mặc dù đã qua nhiều ngày như vậy nhưng mỗi lần Lăng Sơ Hạ vừa thấy Mặc Vĩ Thiên bày ra sắc mặt như vậy vẫn nhìn không được cười đến lăn lộn ra đất. Đây có lẽ gọi là “Chớ kết giao với bạn xấu” đúng không? Ép buộc hắn làm chuyện hắn không muốn, thật là khiến người ta đồng tình. Có điều nói đi thì phải nói lại đúng là nên kết giao vài bạn xấu như vậy, nàng cũng có hai đứa, tuy rằng hơi không nói đạo lý, nhưng có lẽ sự chí tình chí nghĩa bộc lộ từ trong xương tủy của họ cũng không lừa được người khác.

Phó Du Nhiên gọi Lệ Trạch đến bên cạnh, đầu tiên là sâu sắc kiểm điểm. Nói mình không nên nhất thời tùy hứng chạy đi chơi. Không để ý đến chuyện quốc gia đại sự cũng không quan tâm đến sự lo lắng của triều thần. Đúng là lỗi lầm rất lớn.

Xét thấy thái độ nhận lỗi của Phó Du Nhiên hết sức thành khẩn nên gần như Lệ Trạch lập tức tha thứ cho lỗi lầm của nàng, hơn nữa còn dùng lời lẽ tốt đẹp an ủi. Chỉ cần chúng thần biết hành tung của Người là có thể âm thầm bảo vệ Người, thế là được rồi. Nói xong những lời này lại chuyển thái độ nghiêm nghị nói, nhưng mà lần này vẫn có chút mạo hiểm vì dù sao bây giờ Người đang mang thai, đứa bé này không chỉ là con của Người mà là đời sau của cả quốc gia.

Nhưng mặc kệ nói gì đi nữa thì hiện tại phụ nữ mang thai vẫn là lớn nhất, đến nỗi lúc Phó Du Nhiên nhắc tới Thường Cửu đã có công lớn trong việc bình loạn phản tặc, cũng chỉ hơi lộ là chút ý định muốn tấn phong nhưng Lệ Trạch liền linh hội ra ngay. Dù sao hiện tại đại thần trong kinh cũng gần như bị già hóa, võ tướng bên ngoài cũng mới làm phản rồi quy hàng nên không khiến người ta tin tưởng lắm. Xem ra cũng đã đến lúc nuôi dưỡng võ tướng để bảo vệ Hoàng thất rồi.

Xem ra mơ ước muốn làm tướng quân của Thường Cửu sắp thành sự thật, sau đó Phó Du Nhiên cũng an bài tốt cho Khí Nha và Ngưu Đại hiệp, Khí Nha sẽ được phong làm trưởng ngự tiền thị vệ, Ngưu Đại hiệp thì được đưa đến Ngự Thiện phòng để triển khai sở trường của hắn.

Tề Diệc Bắc không mấy vui vẻ với quyết định này, tại sao có thể giữ tiểu tử Khí Nha kia ở bên người? Còn làm ngự tiền thị vệ? Chẳng phải là sẽ ngày ngày gặp mặt sao? Không ổn, rất không ổn. Nhưng mà bây giờ Phó Du Nhiên đang vui mừng, làm nàng mất hứng thì không tốt. Chuyện này còn phải từ từ, tìm một cơ hội khiến tên tiểu tử này lập một công trạng rồi điều hấn đến chỗ khác làm. Trước cứ nhắm mắt làm ngơ thôi.

Tề Diệc Bắc đã tính toán tốt hết thảy nên lúc nói chuyện với Khí Nha cũng có điểm khách khí, trước phải làm tốt quan hệ thì mới có thể biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Phó Du Nhiên thấy vậy rất vui mừng, rốt cuộc Tề Diệc Bắc cũng đã để xuống thành kiến, chấp nhận Khí Nha. Lăng Sơ Hạ cũng rất hâm mộ, tình cảm phu phu thê, huynh đệ, bằng hữu, quân thần, giữa người với người đều tràn đầy tình ý dạt dào, rất tốt rất hòa hài. So với cái kêu hô khẩu ở thời đại của mình thì tốt hơn nhiều.

Ngự giá tiếp tục đi tới, dần dần đã thấy được Hoàng cung nước Sở, Lăng Sơ Hạ cảm thán nửa ngày: “Thì ra là Cố đô chính là dáng vẻ này.”

Phó Du Nhiên nhô đầu ra, “Ừ ư?” (*)

(*): Ở trên Lăng Sơ Hạ nói là: đọc là [gùdū] có nghĩ là cố đô nhưng Phó Du Nhiên lại nghe thành: là [gūdū]: Ừ ư

Lăng Sơ Hạ cười cười, “Có muốn biết về sau sẽ xảy ra chuyện gì hay không?”

Thấy nàng ta mở miệng muốn nói, Phó Du Nhiên vội vàng ngăn lại, “Đừng nói.”

Lăng Sơ Hạ có chút kinh ngạc, mặc dù nàng biết chuyện có thể không phải là sự thật lịch sử chân chính nhưng có thể biết chuyện trong tương lai, vậy sao phải vội vàng nói không muốn?

Phó Du Nhiên không ngừng khoát tay, “Trước đừng nói, để ta suy nghĩ xem có muốn nghe hay không.”

Lăng Sơ Hạ gật đầu, “Muốn biết gì thì cứ tới hỏi ta.”

Phó Du Nhiên nắm chặt tay của nàng ta, “Lúc này ta chỉ lo lắng một chuyện.”

Lăng Sơ Hạ biết nàng lo lắng cái gì nên cũng không nói thêm nữa, mọi người vào Hoàng cung, Phó Du Nhiên cũng nói mấy lời đại khái rồi cho cả đám cựu thần đi về, sau đó an trí đám người Mặc Vĩ Thiên rồi cùng Tề Diệc Bắc và Lăng Sơ Hạ trở lại cung Bạch Đế.

Lý Tẩn Trung và Tiểu An Tử đã sớm đứng đợi ở đó, vừa thấy Phó Du Nhiên thì đôi mắt Tiểu An lập tức đỏ bừng. Vừa giúp nàng thay quần áo vừa nói thầm “Lần sau mặc kệ đi đâu nô tài cũng muốn đi cùng” các loại.. vân..vân.

Nếu là bình thường thì nhất định Phó Du Nhiên sẽ đùa giỡn đôi câu, nhưng hôm nay nàng chỉ im lặng một cách khác thường.

Tề Diệc Bắc cầm tay của nàng, “Trước nghỉ ngơi một chút đi, có chuyện gì ngày mai lại nói.”

Phó Du Nhiên lắc đầu, “Chúng ta phải đi xem ngay bây giờ.”

Nàng muốn đi tìm Bạc phi, hỏi xem rốt cuộc bà ấy có biết gì về chuyện của mẹ nàng hay không.

Lý Tẩn Trung nói: “Bệ hạ muốn đi đâu ạ?”

Phó Du Nhiên nói nơi muốn đến, Lý Tẩn Trung nói: “Bệ hạ có thể tuyên Bạc Quý phi đến, không cần tự mình phải đến đó ạ.”

Phó Du Nhiên lắc đầu: “Ta phải tự mình đi.”

Lý Tẩn Trung không nói thêm lời nào nữa, chỉ đi trước dẫn đường, đoàn người Phó Du Nhiên, Tề Diệc Bắc và Lăng Sơ Hạ đi xuyên qua cả hậu cung đi tới cung Thọ Nhạc ở góc phía Tây Hoàng cung.

Bình thường Hoàng đế sẽ không đến nơi này, nếu như là mẫu hậu ruột của Hoàng đế còn tại thế thì phải đến nơi khác ở, chứ không ở chung với mấy vị Thái phi khác.

Cho nên chuyện Phó Du Nhiên đến làm cả cung Thọ Nhạc rối loạn không ít, nhưng có điều rất mau khôi phục lại bình thường, bởi vì các nàng phát hiện Nữ Hoàng Bệ Hạ không phải tìm đến các nàng.

Phó Du Nhiên đi vào nơi cư ngụ của Bạc Quý phi thì thấy bà đang quỳ ở trong chính điện tụng kinh.

Bà vốn có dung mạo không mang dáng vẻ nhân gian, lại có hành động như vậy liền tăng thêm mấy phần cảm giác thần thánh.

Phó Du Nhiên vụng trộm quan sát bà, thấy màu da bà tuy có phần trắng nhợt nhưng lại có vàng sáng, cả người cũng rất khỏe mạnh, thấy thể nào cũng không giống người trong vòng một tháng nữa sẽ qua đời.

Có một cung nữ đến bên cạnh bà rỉ tai mấy câu, tiếng tụng kinh lập tức ngưng lại. Bạc Quý phi quay đầu lại. Ánh mắt chạm vào mắt Phó Du Nhiên.

Qua hồi lâu bà mới chậm rãi đứng dậy, trên người như cũ vẫn là một bộ quần áo trắng.

“Hoàng thượng tới tìm ta có chuyện gì?”

Phó Du Nhiên đột nhiên hơi khấn trương, Tề Diệc Bắc cho cung nữ lui xuống hết rồi kéo tay của nàng nhằm truyền sức mạnh.

Phó Du Nhiên hít một hơi: “Bà biết chuyện về mẹ của ta sao?”

Đôi mắt của Bạc Quý phi bỗng nhiên trừng lớn, cả người cũng hơi lắc lự, giọng nói nhỏ đến gần như không nghe được, “Người. . . . Nói gì?”

Bà không gọi “Bệ hạ”, mà gọi là “Người”.

Phó Du Nhiên chú ý tới chi tiết này lại càng thêm xác định bà thật sự biết được gì đó, lập tức vội đi qua “Mẹ của ta, Hoàng Phủ Băng, bà ấy đang ở đâu?”

“Bà ấy chết rồi.” Kinh ngạc ngẩn ngủ đi qua, Bạc Quý phi lại khôi phục thành dáng vẻ lạnh lùng thường ngày.

“Chết?” Phó Du Nhiên nhìn chằm chằm Bạc Quý phi, không buông tha cho bất kì biến hóa cảm xúc nào trên mặt bà, “Nói như vậy là bà thật sự biết tin tức của bà ấy?”

Bạc Quý phi rũ mắt xuống không lên tiếng, cũng không nhìn Phó Du Nhiên, Phó Du Nhiên lại nói: “Bà có quan hệ như thế nào với mẹ ta?”

Vẫn không có câu trả lời chắc chắn. Phó Du Nhiên mím chặt miệng, lắc đầu nói: “Nhất định bà ấy còn sống.”

Bạc Quý phi ngẩng đầu lên, “Là ai nói cho người chuyện của mẹ người?”

“Cái này bà không cần quan tâm, chỉ cần bà nói cho ta biết bà ấy ở đâu?”

Bạc Quý phi lẳng lặng nhìn Phó Du Nhiên, đôi môi có chút run rẩy, đang lúc bà muốn mở miệng thì chợt thấy Lý Tẩn Trung bước nhanh đi vào bẩm báo, Lệ Trạch cầu kiến.

Dạng người là trọng thần như ông ta thì ở bên trong cung chắc chắn sẽ có mấy tai mắt. Lấy được tin tức Phó Du Nhiên đến cung Thọ Nhạc cũng không có gì là lạ, Phó Du Nhiên cũng không hiểu lại sao ông ta phải vội vã chạy tới đây, chẳng lẽ có liên quan đến chuyện nàng đến tìm Bạc Quý phi?

Lệ Trạch rất nhanh được tuyên vào, đầu tiên là quan sát Bạc Quý phi một chút, muốn không tiếng động trao đổi cùng bà nhưng khuôn mặt Bạc Quý phi lại không chút thay đổi, giống như là đang thất thần, thấy vậy giữa hai hàng lông mày Lệ Trạch mơ hồ lộ ra sự lo lắng, nhưng cũng không thể nói cái gì. Chỉ tiến lên chào hỏi Phó Du Nhiên.

Phó Du Nhiên cũng không nói nhảm với ông ta, đi thẳng vào vấn đề nói: “Lệ Tướng cũng muốn biết tin tức có liên quan mẹ ta sao?”

Sắc mặt Lệ Trạch đại biến, nghiêng đầu nhìn Bạc Quý phi đang thần người này giờ. Đột nhiên Bạc Quý phi cong cong khóe môi, nhẹ giọng nói: “Ta còn chưa kịp nói ra.”

Lệ Trạch nghe vậy liền thả lỏng một chút, tiến lên một bước giống như muốn quỳ xuống, Phó Du Nhiên thật không muốn thấy người tuổi lớn như vậy còn cực khổ quỳ tới quỳ lui lên liền đưa tay cản, “Có lời gì thì cứ nói đi”

Lệ Trạch cung kính khom người xuống. Lúc mở miệng thì trong lòng đã có mấy phần tự tin, “Bệ hạ, mẫu thân ngài xác thực có trở lại nước Sở.”

Lời vừa nói ra thì không chỉ Phó Du Nhiên mà ngay cả Bạc Quý phi cũng ngạc nhiên nghi ngờ nhìn ông ta, không biết ông ta muốn nói những gì.

Phó Du Nhiên không ngờ Lệ Trạch lại nhanh như vậy muốn thú nhận nên nhất thời không phản ứng kịp, Tề Diệc Bắc thấy bộ dáng nàng như vậy liền kéo nàng ngồi xuống ghế, để phòng ngừa nàng quá kích động mà té ngã.

Lệ Trạch nói tiếp: “Mẫu thân của Bệ hạ vốn là không chịu nổi cuộc sống khốn khổ cùng Thành vương điện hạ nên mới trở lại Sở. Ai ngờ đến sau khi về Sở liền nhớ nhung tích tụ thương tâm, mắc bệnh không dậy nổi, không bao lâu liền hương tiêu ngọc vãn.”

Phó Du Nhiên muốn đứng lên lại thấy ánh mắt lên án của Tề Diệc Bắc nên cuối cùng vẫn ngồi im, ngẫm nghĩ lại độ tin cậy trong lời nói của Lệ Trạch.

Sự thật lại đơn giản như vậy sao?

Nếu sự thật là như vậy thì tại sao bọn họ không nói cho nàng biết sớm? Huống chi. Mẹ lại sẽ bỏ lại cha con bọn họ, trở lại độc hưởng vinh hoa phú quý sao?

Phó Du Nhiên chậm rãi lắc đầu, “Lời ông nói cũng không chắc chắn. Cha ta thân là Hoàng tử một nước, lúc trốn đi lúc há có thể không mang theo chút kim ngân tài vật? Mẹ ta như thế nào lại.”

“Bệ hạ.” Lệ Trạch thẳng người nói: “Thành vương điện hạ là người hào phóng trọng nghĩa, kết giao với vài huynh đệ, nếu họ có chuyện gì đều sẽ dốc túi tương trợ, coi như ngài ấy có nhiều cửa hơn nữa thì cũng không chịu nổi loại giấy vò này.”

Thật ra khi lời nói của Lệ Trạch vừa ra khỏi miệng thì Phó Du Nhiên đã tin một nửa, nếu có tiền thì cũng đã sớm lập sơn trại rồi, hơn nữa cha nàng hao tổn tinh thần một đời cũng thủy chung không chịu nói ra chuyện của mẹ nàng, thái độ kì lạ của Cốt ca và Sơn ca cũng có thể lí giải được- bọn họ không thể tha thứ cho việc mẹ nàng vứt bỏ lại tất cả mà trốn đi.

Nói như vậy, mẹ nàng quả nhiên là nữ nhân như vậy sao? Đôi mắt Phó Du Nhiên đỏ lên, nàng vươn tay nắm chặt lấy tay Tề Diệc Bắc, Tề Diệc Bắc im lặng cầm ngược lại tay nàng, lòng bàn tay truyền tới nhiệt độ khiến Phó Du Nhiên khá hơn một chút, nàng lại hỏi: “Vây. Bà ấy. Ở đâu?”

Lệ Trạch thở dài, “Bệ hạ, đây là bí mật của Hoàng gia, Tiên đế không muốn để cho quá nhiều người biết. Cho nên sau khi bà ấy quay lại rồi ốm chết thì cũng chỉ có mấy người thân tử tri kỷ chúng thần biết. Về phần nơi chôn cất của bà ấy.” Lệ Trạch than một tiếng, “Hôm nay bệ hạ mới vừa hồi cung nên trước cứ chĩnh đốn một ngày, đợi ngày mai vì thần sẽ dẫn bệ hạ đến cúng tế.”

Phó Du Nhiên ngờ ngác ngồi tại chỗ, trong đầu trống rỗng. Sau từ từ đem tầm mắt nhìn về phía Lăng Sơ Hạ vẫn một mực yên lặng không lên tiếng, thấy trên mặt nàng ta cũng đều là vẻ khiếp sợ. Mẫu thân của Nữ hoàng Thành Bình đã sớm qua đời rồi? Trong đó còn liên quan đến cái gì mà bí mật Hoàng thất? Sao không ai nói cho nàng biết? Vây nhiều năm đi học của nàng có được cái gì? Quá đáng lắm phải không?

“Ta...ta, ta.” Lăng Sơ Hạ lắp ba lắp bắp nói: “Ta cũng không biết, trong sách xác thực viết như vậy.”

Trên sách sử ghi lại tất sẽ có sai lệch, nhưng không thể lệch trầm trọng như vậy, trừ nhân vật giống nhau thì kịch tình hoàn toàn sai bét, cái thời đại này đến tột cùng đã phát sinh những chuyện gì? Vì sao sử sách đời sau lại ghi lại như vậy? Là vì nguyên nhân con người hay vì nguyên nhân nào khác? Chẳng lẽ những gì nàng biết về lịch sử cũng chỉ là do người đang nắm quyền lúc đó vì che giấu cái gọi là bí mật, mà biên soạn ra những tình tiết giả tượng như vậy sao? Nhiều năm như vậy, bao nhiêu học giả không biết mệt mỏi dốc

sức nghiên cứu trong môn học lịch sử, đều là đang nghiên cứu những lời nói dối nhằm để che đậy một sự thật khác sao?

Lăng Sơ Hạ đã hoàn toàn mờ mịt.

156. Chương 155: Thật Giả Khó Phân

Phó Du Nhiên khẩn trương đứng dậy nhưng lại có chút mâu thuẫn, nàng nói với Lệ Trạch: “Ông.
Hãy đưa ta đến đó ngay bây giờ.”

Lệ Trạch khẽ nhưn mày, trên mặt thoáng qua chút lúng túng không dễ dàng phát giác, chi tiết này khiến chân mày của Tề Diệc Bắc nhảy một cái, ánh mắt giống như vô ý liếc tới Bạc Quý phi vẫn một mực đứng im lặng này giờ.

Tâm trạng của Phó Du Nhiên đang kích động vì chuyện sắp được gặp vị kia nên khó tránh khỏi có chút tâm hoảng ý loạn, vì vậy không phát hiện sự khác thường của Lệ Trạch nhưng Tề Diệc Bắc thì lại khác, bộ dáng muốn nói lại thôi của Bạc Quý phi khiến cho Tề Diệc Bắc càng thêm tin trong này chắc chắn có ẩn tình.

Nếu như lời Lệ Trạch nói không phải thật, như vậy ông ta đang giấu giếm điều gì? Mẫu thân của Phó Du Nhiên thật sự còn trên đời sao?

“Du Nhiên.” Tề Diệc Bắc ôn hòa mở miệng, “Phụ nữ có thai không nên vất vả quá mức, nàng vừa mới hồi kinh nên trước cứ đi về nghỉ ngơi đã, tìm thái y đến xem tình huống đứa bé như thế nào, về phần lăng tẩm của mẫu thân nàng thì để mấy ngày nữa đi thăm cũng không muộn, cũng tránh khỏi cho nàng vừa thấy lại đau lòng, chuyện này đối với thân thể cũng không tốt.”

Trong lòng Phó Du Nhiên thật sự là mâu thuẫn vô cùng, nàng một mặt không muốn tin tưởng mẹ của mình là người như vậy, một mặt lại muốn gặp một lần, cho dù đó chỉ là một ngôi mộ.

Sau khi Lệ Trạch nghe xong lời nói của Tề Diệc Bắc thì tất nhiên gờ hai tay đồng ý, vừa định mở miệng nói câu “Đúng là như thế” liền bị Tề Diệc Bắc dùng ánh mắt ngăn lại, ngay sau đó ông mới phản ứng kịp rằng mình không nên vội vàng như vậy nên ngậm miệng lại, trong lòng ông cũng không khỏi cảm kích hành động của Tề Diệc Bắc. Nếu như lúc này Nữ hoàng thật sự quyết tâm đi cho bằng được thì bảo ông đi đâu chuẩn bị lăng tẩm của Hoàng Phủ Băng đây.

Nghe lời khuyên của Tề Diệc Bắc xong Phó Du Nhiên khẽ gật đầu, “Thôi được rồi, ta. Ta đi về trước, Lệ Trạch, lập tức gọi Cổ tướng quân và Lý Phái Sơn về kinh, ta muốn gặp bọn họ.”

Lệ Trạch vội vàng đồng ý, Phó Du Nhiên cũng không còn chuyện gì nữa liền xoay người đi ra ngoài. Bạc Quý phi nhìn theo bóng lưng của Phó Du Nhiên, trong mắt có ánh nước dâng lên, trên nét mặt đầy vẻ không muốn. Phó Du Nhiên đi tới cửa đột nhiên quay đầu lại, Bạc Quý phi vội vàng thu hồi cảm xúc không nên có, lại khôi phục thành bộ dáng lạnh nhạt thường ngày.

Phó Du Nhiên nhìn Bạc Quý phi hồi lâu mới nói: “Quý phi nương nương, bà và mẹ ta có quan hệ thân thích sao?”

Đôi mắt đẹp của Bạc Quý phi buông xuống, một hồi lâu cũng không lên tiếng, đến lúc mở miệng lại có chút nghẹn ngào, “Người. Có thể gọi ta một tiếng. Di.”

Lời này vừa nói ra khiến Lệ Trạch cực kì tức giận, vẻ mặt rất nôn nóng, tất cả các loại trạng thái này của ông đều bị đè xuống sau khi trông thấy ánh mắt dò xét của Tề Diệc Bắc, Lệ Trạch ý thức được mình không được kích động dưới tình huống như thế này. Ông mang thần sắc phức tạp nhìn Tề Diệc Bắc một cái, lại chuyển hướng nhìn Bạc Quý phi, chỉ sợ bà lại nói ra điều gì không nên nói.

Bạc Quý phi không hề chú ý đến lễ nghi mà rơi nước mắt ngay tại chỗ, Phó Du Nhiên vừa ngạc nhiên vừa vui mừng vội đi nhanh tới, tỉ mỉ quan sát bà, “Di?”

Một tiếng gọi khẽ này lại khiến Bạc Quý phi khóc ra thành tiếng, bà kéo tay Phó Du Nhiên nghẹn ngào nói, “Du Nhiên. Du Nhiên.” Khóc đến mức làm người ta cảm thấy thấy chua xót.

Tâm tình của mọi người ở đây chắc hẳn đều rất phức tạp, chỉ có một người là ngoại lệ, chính là Lăng Sơ Hạ.

Nàng rất kích động, chuyện trong sách sử rốt cuộc cũng có chuyện là thật, Bạc Quý phi quả nhiên có quan hệ với Phó Nữ hoàng, chuyện này chính là chuyện mà đời sau luôn luôn tranh cãi, hôm nay nàng lại có thể chính mắt chứng thật.

Phó Du Nhiên hết sức kích động, siết tay Bạc Quý phi thật chặt, Bạc Quý phi khóc một hồi rồi ngẩng đầu nói với Lệ Trạch: “Lệ tướng, mời ngài cùng Thiên tuế đi ra ngoài trước, để cho chúng tôi trò chuyện một lát.”

Lệ Trạch lập tức nói: “Bạc nương nương, có lời gì thì cứ việc nói.” Nhưng thân thể ông lại chưa hề di chuyển.

Bạc Quý phi than một tiếng, “Ông cứ yên tâm, ta sẽ không để cho Hoàng thượng chịu kích động, ta còn quan tâm đến thân thể ngài ấy hơn bất kì ai.”

Lệ Trạch tuy vẫn còn do dự nhưng người cũng đã di chuyển, Tề Diệc Bắc nửa kéo nửa đẩy ông đi ra cửa, nhưng vẫn quay đầu lại nói: “Du Nhiên, ta ở ngay bên ngoài.”

Phó Du Nhiên gật đầu, ánh mắt vẫn không chớp nhìn chằm chằm Bạc Quý phi, Lăng Sơ Hạ tuy rằng rất muốn ở lại trong điện để tiếp tục chứng kiến lịch sử nhưng cuối cùng vẫn thức thời bước theo hai người kia đi ra cửa.

Cửa điện được đóng lại một cách nhẹ nhàng, Phó Du Nhiên cực kì khấn trương, trong lòng bàn tay lấm tấm mồ hôi, miệng cũng lắp bắp “Bà...bà.”

Ngược lại Bạc Quý phi lại bình tĩnh, bà cười cười mở bà tay Phó Du Nhiên ra rồi dùng khăn nhẹ lau mồ hôi trong tay nàng, sau đó đưa tay sờ sờ tóc Phó Du Nhiên, “Chỉ chớp mắt mà con đã lớn như vậy.”

Phó Du Nhiên nhìn vào mắt bà nói, “Bà Trước kia đã từng gặp qua ta sao?”

Bạc Quý phi gật đầu, trên mặt hiện lên vẻ chua xót, “Lúc con còn rất nhỏ, ta. có gặp qua con.”

“Ở đâu?” Phó Du Nhiên hỏi “Ở nước Sở?”

Bạc Quý phi cười cười coi như là cam chịu, lúc này Phó Du Nhiên mới hỏi điều mình nghi ngờ, “Mẹ ta không phải tên là Hoàng Phủ Băng sao? Tại sao dì lại mang họ Bạc?”

“Đó là. Bà ngoại con họ Bạc.” Bạc Quý phi nhàn nhạt nói: “Mẹ con cùng. Sau khi trốn đi, ông ngoại và bà ngoại của con liền đoạn tuyệt quan hệ với mẹ con, rời khỏi Vân kinh, mà ta. Bởi vì có tướng mạo tương tự với mẹ con nên được Tiên đế ưu ái, liền tham luyện vinh hoa rời khỏi phụ mẫu, ở lại trong Hoàng cung. Lại bởi vì dòng họ Hoàng Phủ là điều đáng hổ thẹn của Hoàng thất cho nên mới đổi họ thành họ Bạc.”

Lúc này Phó Du Nhiên mới hiểu được nhưng vẫn có điểm không hiểu, không hiểu vì sao ở trong miệng Bạc Quý phi hình như có vẻ rất có ý khinh thường chính bản thân bà. Nàng lại hồi tưởng lại một chút, có lẽ bà cảm thấy việc mình rời bỏ phụ mẫu để ở lại Kinh thành hưởng vinh hoa phú quý nên mới có loại tâm tình này, nghĩ đến đây đột nhiên trong lòng nàng lại hết sức khó chịu, vậy còn mẹ của nàng thì sao?

“Ông ngoại và bà ngoại bây giờ đang ở đâu? Dì có biết không?”

Bạc Quý phi lắc đầu, “Dòng họ Hoàng Phủ vốn xuất thân bình dân, may mắn được cùng Hoàng thất kết thân, vốn là vinh dự lớn nhất của phụ thân và mẫu thân. Có điều sau này xảy ra chuyện như vậy, tuy rằng triều đình cũng không truy cứu nhưng cuối cùng hai người họ cũng không còn mặt mũi mà ở lại Vân kinh, sau đó ta lại không biết xấu hổ mà ở lại trong Hoàng cung, điều này càng khiến cho hai người già bọn họ không thể tiếp nhận, từ đó liền bắt vô âm tín. Từ lúc đó đến nay ngay cả bọn họ còn sống hay đã chết ta cũng không biết.”

Xem ra đến đây có lẽ sẽ có người hỏi, Hoàng Phủ gia xuất thân bình dân thì làm sao có thể được Hoàng thất chọn trúng, thật ra thì trong bất kì triều đại nào cũng sợ gia tộc nhà Hoàng hậu quyền thế quá lớn

dẫn đến ngoại thích lộng quyền, vì vậy việc chọn lựa Hoàng hậu hay Vương phi thường thường muốn tuyển chọn từ trong tầng lớp bình dân, như vậy mới không chế tốt thân gia, không dễ dàng phạm sai lầm.

Phó Du Nhiên thở dài một tiếng, trong đầu rất loạn, một hồi nghĩ đến ông ngoại và bà ngoại chưa từng gặp mặt, lại nghĩ đến mẹ nàng, cha nàng, cuối cùng lại nghĩ đến Bạc Quý phi đang tràn đầy mâu thuẫn. Khó trách Bạc Quý phi lại thần bí như vậy, ngay cả người trong Hoàng cung đều nói không rõ lai lịch của bà, thì ra là vì bản thân thân phận của bà đã là một lời gièm pha. Thái tử phi cùng người khác bỏ trốn, cha mẹ xấu hổ rời kinh, còn bà lại lưu lại, nếu như sự thật truyền ra ngoài thì Hoàng thất sẽ ngênh đón một lời gièm pha khác.

Thở ra một hơi xong Phó Du Nhiên đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, miễn cưỡng chống đỡ hỏi: “Dì, mẹ ta là người như thế nào?”

Bạc Quý phi không trả lời mà hỏi lại, “Ở trong lòng của con thì mẹ con là một người như thế nào?”

Phó Du Nhiên gần như là lập tức trả lời: “Nhất định là bà ấy rất đẹp, rất dịu dàng, rất thích cười, rất thương ta, cũng rất thương cha ta” Nói tới chỗ này thì nàng chợt nghẹn ngào, ngày trước nàng vẫn luôn nghĩ như vậy, nhưng bây giờ?

Chỉ thấy khóe mắt Bạc Quý phi ánh nước, bà chậm rãi lắc đầu, “Hiện tại con biết hết rồi, bà ấy hoàn toàn không phải như con nghĩ, bà ấy ích kỷ, cho nên mới sau khi cùng Cha con trốn đi, rồi lại không chịu nổi được khốn khổ, vứt chồng bỏ con trở lại nước Sở, cuối cùng thành trò cười cho mọi người.”

“Nhất định là bà ấy có lí do!” Phó Du Nhiên chợt đứng lên, “Ta không tin bà ấy là người như vậy, nếu như bà ấy thật sự là người như vậy thì cha ta cũng sẽ không nhớ nhung đến như vậy, cũng sẽ không đến lúc tận cuối đời còn muốn để cho ta trở về nước Sở. Ông ấy muốn ta trở lại không phải là muốn ta thừa kế ngôi vị Hoàng đế, mà là muốn cho ta trở về gặp mẹ của mình.”

Bạc Quý phi ngồi yên ở đó, khắp khuôn mặt tràn đầy vẻ khó tin, giọng nói của bà cũng run rẩy, khó nhọc nói: “Ông ấy. . . . Ông ấy nói như vậy thật sao?”

Phó Du Nhiên lau đi nước mắt trên mặt, gật đầu nói, “Ông ấy muốn để ta trở về, chỉ là Sơn ca cùng Cốt ca không có nói cho ta biết cho đến gần đây ta mới biết được.”

Bạc Quý phi gật đầu liên tục, muốn cười nhưng nước mắt cũng không chịu khống chế chảy xuống, chỉ có thể gật đầu. Đột nhiên bà đưa tay đè lại ngực trái của mình, khiến cho bộ y phục nhăn nhúm thành một đường, hô hấp dồn dập, sắc mặt cũng trắng bệch đến dọa người.

Phó Du Nhiên kinh hãi vội vàng đỡ bà, hướng phía cửa hô to, “Lão Tề!”

Tề Diệc Bắc gần như là lập tức vọt vào, vừa nhìn thấy tình hình trong điện cũng sợ hết hồn, Lệ Trạch đi theo phía sau vội vàng quay đầu lại phân phó truyền thái y. Sau một phen luống cuống tay chân, cuối cùng đỡ Bạc Quý phi đến được nội thất, mới nằm một lúc, không đợi thái y tới thì Bạc Quý phi đã ổn lại, thở hổn hển xoa xoa tay, “Không cần làm phiền thái y, chỉ là bệnh cũ.”

Lệ Trạch xem tình hình liền nói: “Hay là Bệ hạ cứ rời đi trước đi, để Bạc phi nương nương nghỉ ngơi, có lời gì ngày khác lại nói.”

Phó Du Nhiên lo lắng nhìn Bạc Quý phi, “Dì à, vậy dì nghỉ ngơi đi, lát nữa hãy để cho thái y xem một chút.”

Bạc Quý phi gật đầu, “Cũng xin Hoàng thượng trở về nghỉ ngơi thật tốt, ngày khác ta lại đến vấn an Hoàng thượng.”

Thấy Bạc Quý phi không việc gì nữa, Phó Du Nhiên cũng thoáng yên tâm, mới đi vài bước đột nhiên nàng ngừng lại, Tề Diệc Bắc vội nói: “Có phải nàng cũng không thoải mái không?”

Phó Du Nhiên cười lắc lắc đầu, theo Tề Diệc Bắc ra khỏi điện, sau đó dẫn đám người Lăng Sơ Hạ trở về cung Bạch Đế.

Từ ngày đó trở đi Phó Du Nhiên liền rảnh rang hơn, bởi vì nàng có thai nên đương nhiên không thể làm lụng quá vất vả, chuyện quốc gia đại sự tất cả đều ném cho Lệ Trạch lão đầu, vừa có thời gian liền chạy

đến chỗ của Bạc Quý phi. Bạc Quý phi cũng thường xuyên làm điểm tâm thuốc bổ đưa tới, đối với Phó Du Nhiên quan tâm đầy đủ, tình cảm của hai người càng thêm sâu sắc, chỉ có điều Tề Diệc Bắc lại âm thầm lo lắng, cũng trở nên lặng lẽ hơn trước nhiều.

Lực chú ý của Phó Du Nhiên hoàn toàn tập trung ở trên người Bạc Quý phi nên cũng không phát hiện ra cảm xúc của Tề Diệc Bắc. Không chỉ có như thế, lúc trước nàng còn la hét muốn đến thăm mộ của mẹ nàng, nhưng sau này lại không hề nhắc tới.

Điều này khiến Lệ Trạch thở phào nhẹ nhõm, nhưng ông lại có thêm phiền toái mới, Lăng Sơ Hạ vừa thấy mặt ông liền len lén tới gần hỏi thăm lăng mộ của “Hoàng Phủ Băng” ở chỗ nào, nhìn dáng vẻ đó giống như chưa hỏi được thì thề không bỏ qua.

Thời gian cứ như vậy trôi qua hai tháng, thoáng cái đã đến Thất Tịch, Phó Du Nhiên cũng đã mang thai được năm tháng, bụng đã to lên. Sơn ca và Cốt ca đã sớm trở về kinh nhưng Phó Du Nhiên vẫn không cho truyền bọn họ vào cung, theo lời Phó Du Nhiên nói thì là nàng vẫn chưa chuẩn bị xong. Còn Tề Diệc Bắc vốn không tin lời Lệ Trạch nên đã len lén chạy đi chứng thực với Sơn ca và Cốt ca, kết quả chứng thực như thế nào thì chúng ta cũng không biết được, chỉ biết là sau khi Tề Diệc Bắc trở lại vẫn không hề đề cập tới chuyện này, đối với Phó Du Nhiên càng thêm che chở đầy đủ, khiến người khác vô cùng hâm mộ.

Phó Du Nhiên thì sao? Mỗi ngày trừ lười biếng phơi nắng thì chính là xấp lại cùng một chỗ với Bạc Quý phi, mỗi ngày nói chuyện tâm tình, tâm sự, lại còn học cách làm xiêm áo, khiến Tề Diệc Bắc hết sức rung động.

157. Chương 156: Lại Thêm Một “sự Thật Lịch Sử”

Thời gian cứ trôi qua từng ngày như vậy, bụng Phó Du Nhiên càng lúc càng lớn, người cũng trở nên lười hơn, ngày ngày cùng Bạc Quý phi. Có lẽ nên gọi Bạc Thái phi, vì Phó Du Nhiên đã hạ chỉ tấn phong theo di chỉ của Tiên hoàng. Sau khi cùng Bạc Thái phi tấn bộ trở lại liền tựa vào trên ghế dựa kể chuyện xưa cho Tề Diệc Bắc nghe.

Đều là chuyện vụn vặt trong cuộc sống mà Bạc Thái phi nói cho nàng nghe, vậy mà nàng lại nói đến say sưa ngon lành, Tề Diệc Bắc cũng nghe đến hăng say. Lẳng lẳng nghe nghe một hồi lại thấy không có động tĩnh gì, nhìn lại mới thấy Phó Du Nhiên đã ngủ thiếp đi từ lúc nào rồi.

Tề Diệc Bắc cười nhéo nhéo mặt của nàng, cầm lấy một cái chăn mỏng phủ lên trên người nàng rồi nhẹ nhàng linh hoạt rời khỏi tấm điện. Vốn muốn đi thư trai đọc sách thì chợt thấy một người đang đi tới từ đằng xa, là Lăng Sơ Hạ đi trước và Tiểu An Tử về mặt nôn nóng đi theo phía sau. Cả trong Hoàng cung này cũng chỉ có nàng ta mới dám không có hẹn trước, không lịch sự thông truyền liền trực tiếp đi tới cung Bạch Đế.

Quả nhiên vừa nhìn thấy Tề Diệc Bắc, Tiểu An Tử liền mang vẻ mặt đau khổ thỉnh an, Tề Diệc Bắc đồng tình khoát tay áo, vừa chỉ chỉ cửa chính tấm điện, bảo Tiểu An Tử đi bên ngoài tấm điện chờ đợi. Sau đó nói với Lăng Sơ Hạ: “Cô tới đây có chuyện gì?”

Lăng Sơ Hạ thuận tay ném tới một khối lệnh bài, “Lại quá thời hạn rồi, họ không cho ta đi ra ngoài.”

Mỗi tháng Hoàng cung nước Sở đều có một lệnh bài thông hành khác nhau, chỉ có nhân vật có thân phận đặc thù mới có quyền ban phát.

Tề Diệc Bắc nhận lấy lệnh bài nhìn một chút, “Đổi bằng hiệu cũng đơn giản, nhưng không phải cô ngại phiền toái sao? Rõ ràng mỗi ngày đều chạy ra ngoài nhưng lại cố tình ở tại trong cung, cô ở bên ngoài tìm chỗ ở chẳng phải tốt hơn sao?”

“Dĩ nhiên không được.” Lăng Sơ Hạ tìm cho mình một chỗ mát mẻ để đứng, “Hoàng cung lớn như vậy, trừ cung nữ thái giám ra thì chỉ có hai người các người, quá lãng phí tài nguyên, hơn nữa trong cung là một kho dữ liệu lịch sử khổng lồ. Huynh biết không? Tùy tiện cầm một bản mang về cũng đều là vật bảo vô giá.”

Tề Diệc Bắc cười nói: “Thì ra là ngấm tới đồ tốt, nếu như ở Đại Tấn thì ta sẽ làm chủ đưa cho cô mấy quyển.”

“Thật à?” Lăng Sơ Hạ kích động không dứt. “Vậy tháng chín huynh trở về mang theo ta đi cùng được không?”

“Trở về?” Tề Diệc Bắc lắc đầu nói: “Trước khi Du Nhiên sinh con ta không muốn trở về nước.”

Lăng Sơ Hạ chép miệng nói: “Đây không phải là chuyện huynh có muốn hay không, bây giờ còn chưa đến tháng tám, theo sách sử ghi lại thì thời điểm đầu tháng chín nước Tấn sẽ có một cuộc sự kiện bức vua thoái vị, cuối cùng chính là Hoàng phu của Phó Sở Nữ hoàng tự mình trở về Tấn giải quyết.”

Tề Diệc Bắc nhú chặt chân mày, “Là Tề Thụy Nam?”

Lăng Sơ Hạ gật đầu, Tề Diệc Bắc lại lắc đầu nói: “Từ đầu đến giờ, chuyện cô nói không có chuyện nào là thật, cô từng nói qua Tề Thụy Nam sẽ có mấy năm tại vị?”

“Ba năm.”

“Nếu như hần thật sự có hành động bức vua thoái vị thì tại sao lần bình định này hần lại bình yên vô sự? Sao Phụ hoàng có thể sẽ ở thời điểm mười mấy năm sau đem ngôi vị Hoàng đế giao lại cho hần?”

Lăng Sơ Hạ vỗ tay một cái, “Biết ngay huynh sẽ hỏi như vậy mà. Cái vấn đề này người trong giới lịch sử đã từng tranh cãi vô số lần, có người nói người đề xuất bức vua thoái vị không phải Hoài vương mà là do người khác, nhưng theo tương quan sách sử ghi lại thì sau sự kiện bình định Hoài vương lần này, trong 2-3 năm sau thì chuyện lớn chuyện nhỏ trong nước Tấn cũng không thấy ghi chép gì về Hoài vương, vì vậy chúng ta phỏng đoán sau sự kiện đó Hoài vương đã bị giam lỏng, chỉ biết ba năm sau hần mới có thể lần nữa đi vào bên trong tầm mắt của mọi người.”

Tề Diệc Bắc không hứng thú lắm “Ừ” một tiếng, so với việc ở đây nghe mấy lời nói mơ mơ hồ hồ này, hần thà trở về nghe Phó Du Nhiên lẩm bẩm mấy chuyện vụn vặt hằng ngày mà năng nghe được hơn.

Lăng Sơ Hạ lại nói không biết mệt.

“Chưa tới tám trăm năm, cũng chính là thời điểm cách thời đại của ta bốn trăm năm, lại có một vị Đế Vương, có thể nói là thiên cổ minh quân, nhưng những người con trai của hần vì tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế mà đấu đến chết đi sống lại, Thái tử lúc ấy có lẽ là do ngồi quá lâu ở vị trí Thái tử, muốn vội vã lên ngôi mà làm ra chuyện trái ngược hiếu đạo nên bị phế truất, nhưng sau lại không thể không lập lại hần, nếu không sẽ trình diễn tiết mục huynh đệ tương tàn. Cho nên nghi ngờ rằng chuyện Hoài vương cũng tương tự chuyện này, nhưng mà bởi vì chuyện này vốn đã trải qua rất lâu rất lâu rồi, nên rất nhiều tài liệu cũng mất đi, có một số việc chúng ta chỉ có thể dựa vào phỏng đoán.” Nói đến đây Lăng Sơ Hạ thở dài, “Nhưng tình huống thật sự như thế nào thì ta thật sự không dám nói đến.”

Tề Diệc Bắc rất muốn cười nhạo nàng ta nhưng hần là thân sĩ nên không thể làm chuyện này được, vì vậy hần vội lải quải qua đề tài khác: “Cô ngày ngày đều chạy ra ngoài là đi làm cái gì vậy?”

Vừa nói đến điều này thì Lăng Sơ Hạ liền cười to không dứt, “Ta đi tìm Mặc Vĩ Thiên!”

Tề Diệc Bắc làm ra vẻ mặt cổ quái nhìn chằm chằm nàng ta, “Cô tìm hần làm cái gì?”

“Hần rất thú vị, không ngờ hần và người được ghi trên sách hoàn toàn khác nhau.”

Tề Diệc Bắc hừ cười một tiếng, “Cô cứ nói ‘chuyện ghi trên sách’ hoài, nhưng căn bản cũng không có một chuyện ứng nghiệm.”

Lăng Sơ Hạ gật đầu, “Vậy cũng đúng, ta cũng không biết tại sao.”

Trông vẻ mặt buồn cười của Lăng Sơ Hạ, Tề Diệc Bắc tò mò nói: “Hần lại làm chuyện gì ngu xuẩn nữa hả?”

Lăng Sơ Hạ vui vẻ vỗ đùi một cái, “Không có làm chuyện gì ngu xuẩn, chỉ là rất bực, ta nói với hần chuyện gì thì hần đều làm ra dáng vẻ trợn mắt há hốc mồm, nếu như có cơ hội, thật muốn dẫn hần đến thời đại của ta một chuyến, không biết có thể dọa hần chết hay không.”

Tề Diệc Bắc không khỏi đổ mồ hôi hột, nữ nhân này đang nói đến huynh đệ kết bái cùng sống cùng chết của mình đó sao? Vốn dĩ là một người rất cơ trí, làm sao lại biến thành tính tình như vậy? Chẳng lẽ là hậu di chứng của chuyện bị chụp hình?

Nói đến Mặc Vĩ Thiên thì dường như Lăng Sơ Hạ có rất nhiều chuyện để nói, Tề Diệc Bắc cảm thấy có chút phiền rất muốn đuổi nàng ta đi, nghĩ vậy liền quơ quơ lệnh bài trong tay, “Đi theo ta, ta đổi một cái khác cho cô.”

Lăng Sơ Hạ đứng im nhìn chăm chăm mặt của Tề Diệc Bắc hồi lâu, đột nhiên hỏi một câu, “Những huynh đệ của ngài có phải lớn lên đều đẹp trai giống ngài hay không?”

Tề Diệc Bắc hơi nghiêng đầu liếc Lăng Sơ Hạ, “Cô muốn ta làm mai cho cô một người sao?”

Lăng Sơ Hạ ưỡn ngực, “Huynh xem ta có cơ hội không?” Có cơ hội giống mấy cô gái khác khi xuyên qua đều có thể có một tình yêu oanh oanh liệt liệt với người trong Hoàng thất.

Tề Diệc Bắc cười nói: “Tề Thụy Nam đã có Vương phi rồi, Tề Vũ Tây không có Vương phi nhưng hắn cũng sẽ không cưới nữ nhân, những huynh đệ khác thì tuổi đều kém cô quá nhiều, không thích hợp.”

“Tề Thụy Nam?” Lăng Sơ Hạ ngạc nhiên nói: “Vương phi của hắn không phải đã qua đời từ lâu rồi sao? Còn có Tề Vũ Tây, chuyện của hắn càng được ghi lại rất ít, có người nói hắn lên núi xuất gia rồi, chẳng lẽ là thật?”

“Không sai bao nhiêu đâu, về phần Vương phi của Tề Thụy Nam thì quả thực có một người qua đời, nhưng sau đó hắn lại cưới một người nữa, nhưng không biết hắn có thể tìm về lại được hay không.”

Lăng Sơ Hạ càng nghe càng hồ đồ, Tề Diệc Bắc cũng không tính toán giải thích, lại nói: “Nếu như cô thật ước gì được gả đi như vậy, ta nghĩ Mặc Vĩ Thiên cũng không tệ, thân thể trong sạch, lại rất có tiền đồ phát triển.”

“Hắn?” Lăng Sơ Hạ chớp chớp mắt, lại bĩu môi, “Vẫn là thôi đi, một chút ánh mắt thẩm mỹ cũng không có.”

Tề Diệc Bắc lại có điểm tò mò, Mặc Vĩ Thiên có tiếng là có mắt nhìn tốt, nhất là nhìn nữ nhân.

Lăng Sơ Hạ hừ một tiếng, “Hắn thích nghe mấy điệu hát dân gian cũng là người khó khăn chết rồi, ta biểu diễn một chút cho hắn xem, hắn lại dám nói ta hát giống như niệm kinh, thật là buồn cười!”

Lại nữa rồi, Tề Diệc Bắc rất hối hận vì mình lại đề cập đến tên Mặc Vĩ Thiên kia, Lăng Sơ Hạ cần nhân phẩm thì nửa ngày, cuối cùng còn hỏi một câu, “Huynh nói có đúng hay không?”

Tề Diệc Bắc gật đầu, Lăng Sơ Hạ hắng giọng nói, “Ta hát cho huynh nghe mấy câu, cho huynh xem thử.”

Tề Diệc Bắc thật sự là không muốn nghe nhưng mà Lăng Sơ Hạ đã lên tiếng.

Không duyên chuyển du dương như hí khúc đang lưu hành, cũng không biết Lăng Sơ Hạ đang hát cái gì, niệm niệm lải nhải, ngay cả một nốt trầm bổng du dương cũng không có, bài hát này hát rất nhanh, quả nhiên giống như niệm kinh.

Đang lúc Tề Diệc Bắc cắn răng chịu đựng thì cửa lớn tấm cung được kéo ra từ bên trong, Phó Du Nhiên còn buồn ngủ đứng ở trong nhà lớn tiếng nói: “Ồ đó đang làm gì vậy? Thế nào không có nói cho ta? Làm cho ta không ngủ được.”

Tề Diệc Bắc liền vội vàng đi tới, lưu lại Lăng Sơ Hạ đứng tại chỗ.

Lăng Sơ Hạ mặt như đưa đám, người ta xuyên qua nàng cũng xuyên qua, xem mấy người xuyên qua không phải người nào người nấy vừa mở miệng hát liền rung động bốn phương hay sao? Người nào không phải dùng một ca khúc để khiến người người kinh ngạc nhân tiện trộm cho mình cái danh tiếng tài nữ? Thế nào đến lượt nàng lại biến thành tụng kinh kia chứ? Thật chẳng lẽ là ánh mắt thẩm mỹ của người xưa và nay khác nhau? Chẳng lẽ bảy âm luật thật không hát ra được năm âm tiết dễ nghe hay sao? Không thể nào. Nàng thấy mấy thứ hí khúc gì đó quá thật rất khó nghe, một chút tính giải trí cũng không có. Kì quái, kì quái. Mấy người đó xuyên đến thời đại nào vậy?

Phó Du Nhiên nhìn Tề Diệc Bắc, lại nhìn qua Lăng Sơ Hạ, ngạc nhiên nói: “Các người đang làm gì thế?”

Lăng Sơ Hạ ngượng ngùng cười cười, “Đang hát.”

Tề Diệc Bắc sợ Phó Du Nhiên hiểu lầm liền giơ lệnh bài trong tay lên nói: “Nàng ta đến để đổi lệnh bài.”

Phó Du Nhiên ngáp một cái, “Đổi lệnh bài cũng không cần làm cho kinh thiên động địa.” Nói xong vịn eo bẻ cổ lại muốn trở về, Tề Diệc Bắc kéo nàng, “Đừng ngủ nữa, nếu không buổi tối sẽ khó ngủ.”

Phó Du Nhiên lại ngáp một cái, tựa đầu trên vai Tề Diệc Bắc, “Ngủ.”

Tề Diệc Bắc vịn eo của nàng, “Nếu không ta đi dạo với nàng một lát?”

Phó Du Nhiên gật đầu, lại thấy được bộ dáng nhao nhao muốn thử của Lăng Sơ Hạ thì sinh lòng cảnh giác, Lăng Sơ Hạ lại không hề che giấu hảo cảm với Tề Diệc Bắc, vừa thấy lão Tề liền mặt mày hớn hớn, ba ngày hai bận chạy đến đổi lệnh bài không nói, hôm nay còn hát hí khúc gì đó, thật là không thể không phòng.

“Việc này, lấy mấy lệnh bài của mấy tháng đưa cho Lăng cô nương luôn đi, để nàng ta khỏi phải đến đổi tới đổi lui.”

Không bao lâu, trong tay Lăng Sơ Hạ liền nhiều hơn năm sáu cái lệnh bài màu sắc khác nhau, Lăng Sơ Hạ có chút ngượng ngùng, “Không cần không cần, quá hạn ta tới đổi là được.”

Phó Du Nhiên cũng không muốn cho nàng ta cơ hội này, cố ra vẻ thân thiện cười cười, “Nếu như cô cảm thấy phiền toái thì ta sẽ ban thưởng một tòa dinh thự bên ngoài cung cho cô.”

Lăng Sơ Hạ có điểm động tâm, được ban phủ đệ có thể đồng nghĩa với việc nàng cũng được ghi lại vào trong sách sử không, nói không chừng tương lai trở về lật sách ra có thể nhìn thấy tên của mình.

Có điều suy nghĩ kỹ một chút thì vẫn thấy Hoàng cung có lực hút lớn hơn, liền lắc đầu nói: “Ta thấy mình ở nơi này là tốt rồi.”

Phó Du Nhiên không hứng thú lắm khoát khoát tay, “Vậy thì cô cứ ở lại đi.” Dứt lời xoay người nói với Tề Diệc Bắc: “Chúng ta đi dạo Ngự Hoa Viên chứ?”

Tề Diệc Bắc gật đầu đồng ý, Lăng Sơ Hạ cũng vội vàng xuất cung, ba người đi tới trước cửa cung Bạch Đế thì tách ra. Lăng Sơ Hạ đột nhiên quay đầu lại nói: “Nếu như các người thật phải về Đại Tấn, cũng đừng quên dẫn ta đi theo, còn chuyện mà huynh đã đồng ý nữa đấy.”

“Chàng đồng ý với nàng ta chuyện gì?” Cho đến khi Lăng Sơ Hạ đi xa, Phó Du Nhiên mới xụ mặt hỏi.

Tề Diệc Bắc suy nghĩ một chút mới nhớ tới, “Không có gì, nếu như trở về Đại Tấn thì đồng ý đưa cho nàng ta hai bản cổ tịch.”

“Chàng muốn trở về sao?” Trong lòng Phó Du Nhiên có chút phiền não, “Chàng muốn trở về vì sao không nói với ta? Nhưng lại nói với nàng ta chuyện này?”

Lúc này Tề Diệc Bắc mới lưu ý đến cảm xúc không đúng của Phó Du Nhiên, ngạc nhiên nói: “Nàng làm sao vậy?”

158. Chương 157: Hoàng Đế Ăn Dấm Chua (h Nhẹ)

Phó Du Nhiên không nói lời nào mà chỉ xoay người lại đi tới hướng cung Bạch Đế, Tề Diệc Bắc đưa tay kéo nàng hỏi: “Rốt cuộc sao vậy?”

Phó Du Nhiên hất tay của hắn ra, “Ta không sao, ngày nào đó hai người lên đường thì nhớ cho ta biết.”

“Nàng nói bậy bạ gì vậy?”

“Không phải chàng thích nghe nói nhảm nhất sao? Nếu không sao lại thân thiết với Lăng Sơ Hạ như vậy?”

Tề Diệc Bắc bật cười nói: “Ta thân với Lăng Sơ Hạ? Làm gì có chuyện như vậy.”

“Chuyện gì thì trong lòng chàng rõ ràng nhất, có diều võ dương oai cũng đừng có làm trước mặt ta, nàng ta còn có thể xướng hí khúc cho chàng nghe trước mặt công chúng kia mà, hát khó nghe như vậy cũng thua thiệt chàng có thể nghe lọt vào tai!” Phó Du Nhiên càng nói càng tức giận, “Ta biết muốn chàng đi theo ta đến nước Sở là uất ức chàng, sau này chàng cũng không cần phải chịu ầm ức nữa, trở về Đại Tấn tiếp tục làm Thái tử của chàng đi. Sau đó phong nàng ta làm Thái tử phi, ngày ngày nghe nàng ta nói hươu nói vượn, chẳng phải sẽ rất êm tai hay sao?”

Đến lúc này thì Tề Diệc Bắc mới hiểu được Phó Du Nhiên là đang ghen, không khỏi buồn cười trong lòng, còn cố ý gật đầu nói: “Đề nghị này cũng không tệ, ta sẽ suy nghĩ một chút rồi sắp xếp cho thỏa đáng.”

“Còn nghĩ cái gì nữa chứ!” Mắt Phó Du Nhiên đỏ ửng, “Hiện tại đi ngay đi!” Nói xong đẩy mạnh hẳn một cái rồi xoay người sang chỗ khác, cũng không quay đầu lại chạy vào trong tấm điện.

Xem ra là đùa giỡn quá trốn rồi, Tề Diệc Bắc vội vàng đuổi theo, mới vừa vào cửa chính tấm điện thì nghe “Ầm” một tiếng, cửa điện sau lưng bị một người đóng mạnh vào, Phó Du Nhiên dựa lưng vào cửa, phụng phịu nhìn hắn, “Không phải muốn đi sao? Vì có gì còn trở lại?”

Hành động của Phó Du Nhiên khiến Tề Diệc Bắc không khỏi bật cười, “Ta tới thu dọn đồ đạc, nàng đóng cửa lại thế này thì ta ra ngoài thế nào được? Mau tránh ra.”

Phó Du Nhiên đứng bất động, đôi môi càng mím càng chặt, nước mắt ở trong hốc mắt chuyển chuyển, mang theo tiếng khóc nức nở hô lên: “Chàng là tên khốn kiếp, ta nhất định không để cho chàng đi! Chàng dám ra cửa một bước, ta liền chặt Lăng Sơ Hạ làm trăm mảnh!”

“Điều này khó làm lắm, ”Tề Diệc Bắc sờ lên cằm suy nghĩ hồi lâu, “Thỉnh thoảng đi ra ngoài một lần cũng không được sao?”

Phó Du Nhiên cả giận, lấy người chặn ngang cửa, “Đến đây đi, muốn đi ra ngoài thì đạp ngã ta rồi đi.”

Tề Diệc Bắc vậy mà thật sự đi tới phía nàng, Phó Du Nhiên thiếu chút nữa đã khóc ra thành tiếng, hắn cứ như vậy muốn cùng Lăng Sơ Hạ trở về Đại Tấn phải không?

Một giây sau, nàng đã bị Tề Diệc Bắc ôm vào trong lòng, Tề Diệc Bắc dùng cằm xoa xoa đỉnh đầu của nàng, đỡ khóc đỡ cười nói: “Cô nàng ngu ngốc này, không biết trong đầu đang suy nghĩ gì nữa.”

Phó Du Nhiên vòng tay ôm lấy hắn thật chặt, “Chàng đừng đi, chàng không được rời khỏi ta. Ta có rất nhiều ưu điểm, ta cũng biết hát hí khúc, chàng thích nói hươu nói vượn, ta liền ngày ngày nói nhảm cho chàng nghe.”

Đang nói thì Phó Du Nhiên chợt cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, nàng bị Tề Diệc Bắc chặn ngang ôm lấy đi về phía giường. Tề Diệc Bắc vừa bực mình vừa buồn cười mà nói: “Thật không biết có phải nàng còn chưa tỉnh ngủ hay không nữa, toàn là nói mê sảng không à, nàng nào có nhiều ưu điểm như vậy? Lúc nào thì lại biết lẩm nhảm hát rồi hả?”

Phó Du Nhiên vững vàng ôm chặt lấy hắn, chỉ sợ hắn bỏ lại mình, “Ta. Ta mang thai con của chàng, cho nên chàng không thể bỏ ta lại.”

Tề Diệc Bắc nhú nhú mày, “Nàng nghĩ như vậy sao?”

Phó Du Nhiên gật đầu, Tề Diệc Bắc dừng bước lại nhìn nàng, “Vậy ta thà rằng không muốn đứa con này.”

Phó Du Nhiên trợn to mắt nhìn hắn rồi chậm rãi gật đầu, “Tề Diệc Bắc, xem như chàng lợi hại, chàng... ta không giữ chàng lại nữa. Chúc chàng về sau cùng Lăng Sơ Hạ đoạn tử tuyệt tôn, việc nhà không yên bình, lúc lên giường thì phát lên giống như dê điên!” (Chị Nhiên ác thật)

Khóe mắt Tề Diệc Bắc giật giật, “Nàng thật là ngoan độc.”

“Độc nhất là lòng dạ dạ bà, nhưng lòng dạ nam nhân chàng không độc ư, ngay cả con của mình cũng không cần!”

Tề Diệc Bắc đặt nàng xuống giường, nửa quỳ nhìn nàng, thở dài nói: “Nói nàng ngu ngốc nàng liền ngốc cho ta xem, ta cùng với Lăng Sơ Hạ sao? Căn bản chính là bản đại bác cũng không tới người, còn ở đây ăn dấm lung tung.”

Phó Du Nhiên liếc hắt một cái, khinh thường nói: “Chỉ vậy đã sợ rồi sao? Ai tìm chàng thì người đó thật sự bị mù mắt.”

Tề Diệc Bắc lúc này quả thực rất tức giận, híp mắt gọi tên nàng, “Phó Du Nhiên.”

Phó Du Nhiên bĩu môi, chợt nói, “Ta ghen đó! Ai cho chàng muốn trở về Đại Tấn! Chàng còn nói, còn nói không muốn con của chúng ta, ta thật sự.”

Trước khi nàng kịp nói ra mấy lời nói kinh người thì Tề Diệc Bắc đã vội vàng nghiêng người chặn lại đôi môi của nàng, cho đến tận khi nàng an tĩnh lại. “Sao ta lại không muốn con của mình kia chứ, chẳng qua nếu như nàng cảm thấy bởi vì con nên ta mới ở lại bên cạnh nàng thì ta thà rằng không muốn nó.”

Phó Du Nhiên bị hôn có chút thiếu dưỡng khí, hồi lâu mới thở nổi, “Chàng. Có ý tứ gì?”

Tề Diệc Bắc nghiêm túc nhìn nàng, “Ý của ta chính là ta chỉ muốn nàng, có con hay không cũng không có vấn đề gì cả.”

“Vậy Lăng Sơ Hạ.”

“Trí tưởng tượng của nàng quá phong phú.”

“Vậy. Vậy.”

Tề Diệc Bắc khẽ lại đầu đuôi sự tình từ việc nói chuyện trở lại Đại Tấn tới việc hát hí khúc cho Phó Du Nhiên nghe, nghe xong nàng gãi gãi đầu, “Sao chàng không chịu nói sớm cho ta nghe.”

“Ta còn chưa nói thì nàng đã định tội cho ta rồi.” Tề Diệc Bắc quay mặt qua chỗ khác để tỏ vẻ bất mãn của mình.

Phó Du Nhiên tự biết đuối lý, ngượng ngập mà nói: “Ta. Bụng ta hiện tại to như vậy, ngay cả eo cũng mất rồi, khó tránh khỏi sẽ không có tự tin.”

Tề Diệc Bắc quay đầu lại, nhìn nàng từ trên xuống dưới, “Chẳng lẽ bình thường nàng rất có tự tin?”

Phó Du Nhiên đưa tay nhéo lỗ tai Tề Diệc Bắc, trong miệng tiếp tục sám hối, “Hơn nữa dì nói những lúc nữ nhân như thế này thì nam nhân rất dễ dàng thay lòng, muốn ta nhất định phải xem chừng chàng, cho nên ta mới nghi thần nghi quỷ.”

Tề Diệc Bắc đá giày chen lên giường, “Lúc nào thì cùng với Bạc phi nói mấy chuyện này?” Đây không phải là muốn phá hư tình cảm vợ chồng nhà người ta sao?

“Bà ấy cũng vì tốt cho ta.”

Tề Diệc Bắc hừ một tiếng, Phó Du Nhiên vội vàng bóp vai đầm chân cho hắn, “Không phải giận chứ?”

“Xem biểu hiện của nàng đây.” Tề Diệc Bắc nghiêng đầu liếc nàng.

Nhìn ánh mắt của hắn, Phó Du Nhiên có chút nhăn nhó, “Bây giờ còn là ban ngày đây.”

Tề Diệc Bắc không nói lời nào, Phó Du Nhiên lại nói: “Thái y nói, ừm, chuyện phòng the không thể quá thường xuyên. Ngày hôm trước chúng ta mới, mới.”

Vẫn không có hồi âm, Phó Du Nhiên khẽ cắn răng, “Hay là chờ đến tối.”

Tề Diệc Bắc nhú mày, Phó Du Nhiên nhăn mặt nói: “Ta. Ta hiện tại rất xấu xí khó coi, không muốn để chàng nhìn thấy.”

Tề Diệc Bắc sững sờ, tiếp theo cười kéo nàng qua, “Nàng đúng là cô nàng ngốc.” Nói xong đưa tay cởi dây thắt nơi cổ áo nàng, cho đến khi nàng hoàn toàn trần trụi hiện ra ở trước mặt hắn.

Phó Du Nhiên nhắm chặt hai mắt không dám nhìn hắn, Tề Diệc Bắc hôn môi của nàng, đầu ngón tay từ trên vai nàng một đường đi xuống, chạm vào khuôn ngực bởi vì đang mang thai mà căng nở nang hơn, tay

hắn vẽ vòng quanh hai đóa hoa trước ngực nàng, cho đến Phó Du Nhiên thở hồng hộc bắt lại tay hắn, hắn mới khẽ cười một tiếng, tránh thoát bàn tay nàng tiếp tục hướng xuống phần bụng nhô lên cao, nhẹ nhàng vuốt ve.

Phó Du Nhiên giơ tay lên che ánh mắt của hắn lại, “Đừng nhìn.”

Tề Diệc Bắc thuận thế hôn lên bàn tay của nàng, nâng lên một bên khóe môi, thì thầm nói: “Ta không chỉ cần phải nhìn, còn muốn để ta và nàng sung sướng.”

Phó Du Nhiên mắc cỡ đỏ hết gương mặt, “Một cho chàng còn ra bộ đáng hờn hợt như vậy mà hết lần này tới lần khác đều nói ra mấy lời không biết xấu hổ.”

“Đối với nương tử còn phải nói lời khách sáo gì nữa?” Tề Diệc Bắc nằm chết dí bên cạnh Phó Du Nhiên, hôn nàng, đôi tay càng không ngừng ở trên người nàng đốt lửa khắp nơi cho đến khi cả người Phó Du Nhiên mềm nhũn, lúc này hắn mới dịu dàng tách hai chân Phó Du Nhiên ra, cẩn thận đi vào trong thân thể của nàng.

Không giống dĩ vãng nhiệt tình như lửa, rồi lại thêm một phần hai tâm hồn gắn bó, bây giờ hắn êm ái mà có tiết tấu rung động đi vào nàng, khiến Phó Du Nhiên lại có nhận thức mới với hành động thân mật ấm áp này, toàn tâm toàn ý dung nhập cùng hắn, cảm thụ sự săn sóc của hắn, hốc mắt lại có chút nóng.

“Chúng ta trở về đi thôi.” Nàng nằm ở trong lòng của hắn nói.

Tề Diệc Bắc sửng sốt một hồi lâu, “Nàng nói. Trở về đâu?”

“Đại Tấn.” Phó Du Nhiên khẽ ngẩng đầu lên, “Ta và chàng cùng nhau trở về.”

159. Chương 158: Rời Nước Sở

Tề Diệc Bắc im lặng một hồi mới nói: “Tình trạng của nàng bây giờ không thích hợp để đi xa.”

“Không việc gì, thái y nói đứa bé đã ổn định, không khó chịu giống lúc đầu, ban đầu chúng ta cũng không phải là một đường bốn ba mới về đến Vân kinh sao? Nên bây giờ lại càng không có chuyện gì đâu.”

Tề Diệc Bắc vẫn không đồng ý, “Tại sao muốn trở về?”

“Chàng không muốn cho phụ hoàng gặp mặt tôn tử sao?”

Tề Diệc Bắc nhìn nàng, “Nàng sợ Tề Thụy Nam thật sự sẽ tạo phản?”

Phó Du Nhiên lắc đầu, “Phụ hoàng còn đang cực kì khỏe mạnh tại vị, lúc này quốc thái dân an, vạn người yên ấm, Tề Thụy Nam sẽ không ngu ngốc như vậy chứ?”

“Nói vậy là nàng không tin lời Lăng Sơ Hạ nói?”

“Rất kì quái, nàng ta biết rất rõ ràng lúc nào sẽ có chuyện xảy ra, nhưng khi chuyện xảy ra thì chẳng giống lời nàng ta nói chút nào cả.”

Về điểm này thì Tề Diệc Bắc cũng nghĩ không thông, Phó Du Nhiên lại nói: “Ra ngoài lâu như vậy chắc hẳn chàng cũng rất muốn trở về chứ? Trở về thăm phụ hoàng cùng mẫu hậu.”

“Lệ Trạch sẽ không đồng ý.”

“Ta là Hoàng thượng nên ông ta phải đồng ý, ông ta không đồng ý ta liền treo ấn từ chức.”

Tề Diệc Bắc nhìn chằm chằm nàng hồi lâu mới chợt bật cười, “Có phải nàng đã sớm nghĩ đến chuyện này?”

“Dù sao nhiệm vụ chủ yếu của ta là bình loạn, hiện tại dẹp loạn xong cả rồi.” Phó Du Nhiên hơi cong môi nói: “Chờ chúng ta vào đến đất Tấn, ai còn để ý đến ông ta nữa.”

“Nhưng.” Tề Diệc Bắc hơi lo nói: “Nơi này dù sao cũng là quê quán của nàng, còn có.”

“Còn có?” Phó Du Nhiên cười híp mắt nhìn hắn, “Còn có cái gì?”

Tề Diệc Bắc rũ mắt xuống, “Nàng cũng không lo lắng lời Lăng Sơ Hạ nói là Bạc phi sẽ qua đời vào mùa thu sao?”

Phó Du Nhiên nhìn vào ánh mắt của Tề Diệc Bắc, “Lệ Trạch chuẩn bị xong lăng mộ của mẹ ta rồi hả?”

Tề Diệc Bắc sững sờ, cái gì gọi là “Chuẩn bị”? Chẳng lẽ.

Phó Du Nhiên không để ý đến sự kinh ngạc của hắn, “Mẹ ta sẽ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt của ta giống như lời Lăng Sơ Hạ nói sao?”

”Du Nhiên.”

Phó Du Nhiên nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật dài, “Thật ra thì chắc chàng cũng đã nghĩ đến đúng không? Bạc phi bà ấy. Chính là mẹ của ta.”

Tề Diệc Bắc cả kinh lập tức ngồi dậy, sững sờ nhìn nàng.

Phó Du Nhiên khẽ nhắm hai mắt, tiếp tục nói: “Mẹ ta chưa có chết, bởi vì bà tham luyến vinh hoa nên mới rời khỏi chồng và con gái, trở lại bên cạnh một nam nhân khác. Giàu sang cả đời, cũng đau khổ cả đời, thì ra là bà cũng không giống như là người máu lạnh vô tình.”

“Nàng. Là Bạc phi nói với nàng sao?”

Phó Du Nhiên lắc đầu, một giọt nước mắt từ khóe mắt trượt xuống gò má, “Ta có một cái hộp mà mẹ lưu lại cho ta, ta còn cất ở trong rương, mà ở chỗ của bà ấy lại có Kim Ấn của Thái tử phi.”

“Chỉ bằng cái này? Có lẽ là. Mẹ nàng trước khi lâm chung giao cho bà ấy.”

Phó Du Nhiên mở mắt, “Lúc rời khỏi Đại Tấn thì Sơn ca có nói không nghĩ gặp lại được một người, người là ai? Lệ Trạch cố ý trì hoãn ngày giờ, không mang ta đến bái tế mộ của mẹ là tại sao? Mỗi khi bà ấy nghe chuyện tình nào liên quan đến cha ta cũng sẽ có vẻ đặc biệt kích động, biết là cha ta để cho ta trở về Sở thì tâm bệnh của bà phát tác, là tại sao? Bà ấy đối với ta. Đây nhất định là thái độ không nên có của một người dì. Còn có.” Nói đến đây, Phó Du Nhiên than một tiếng, “Ta bảo Khí Nha đến nguyên quán của nhà ngoại để điều tra nghe ngóng, ông ngoại ta. Chỉ có một người con gái.”

Khó trách. Tề Diệc Bắc đã nói những ngày qua sao không thấy mặt mũi tiểu tử kia đâu. Thì ra là đi làm nhiệm vụ. Chỉ là thái độ của Phó Du Nhiên rất kì quái, theo lí thuyết nàng đã sớm hoài nghi, sau lại biết được chân tướng sự tình thì phải nên nổi trận lôi đình mới đúng chứ, cứ sao mỗi ngày đều dính cùng một chỗ với Bạc phi chứ?

Phó Du Nhiên nhìn thấu nghi ngờ Tề Diệc Bắc nên chỉ cười khổ một tiếng, “Ta chỉ muốn thử nghiệm cái cảm giác có mẹ thôi, cũng không tệ.”

“Nàng tha thứ cho bà ấy sao?”

Phó Du Nhiên lắc đầu, “Mỗi ngày nhìn thấy bà ấy ta đều ép buộc mình phải quên đi hoài nghi với bà, đến bây giờ sự thật bày ra trước mắt thì ta cũng không thể ép buộc mình làm bộ như không biết, huống chi ta cũng không biết sau này nên để con của mình đối mặt với bà ấy như thế nào nữa.”

“Vì điều này nên nàng mới muốn trở về Đại Tấn?”

Phó Du Nhiên không nói lời nào, Tề Diệc Bắc cau mày, “Nàng đây là đang trốn tránh.”

“Ta chỉ không muốn để cho mình hận bà ấy.” Phó Du Nhiên nhắm mắt lại muốn che giấu nước mắt trong mắt, “Có lẽ có một ngày, có lẽ.”

Có lẽ cái gì thì nàng không có nói. Đại khái ngay cả chính nàng cũng không tin tưởng mình có một ngày nào đó sẽ tha thứ cho người mẹ đã nhẫn tâm vứt bỏ mình.

“Được, chúng ta trở về.” Tề Diệc Bắc nói xong câu đó liền im lặng ôm chặt lấy Phó Du Nhiên, hôn nàng, cùng nàng chìm vào giấc ngủ.

Hoàng đế lên đường chính là việc đại sự, nhất là Hoàng đế còn phải đi đến một quốc gia khác nên càng không thể coi như không quan trọng. Lệ Trạch đã dùng hết tất cả thủ đoạn, thậm chí chủ ý từ quan cũng đã nói ra luôn nhưng ý Phó Du Nhiên đã quyết, nhất định phải đi Đại Tấn, nếu ông mà không đồng ý thì ngôi vị Hoàng đế này ta liền không làm nữa.

Hai người giằng co chừng mấy ngày, Lệ Trạch cáo ốm không lên triều, Phó Du Nhiên lại càng không lộ mặt, cuối cùng vẫn là Lệ lão đầu còn có chút lòng trách nhiệm đành phải khuất phục, nhưng vẫn phải không buông tha cho việc thương lượng. Đi cũng được nhưng để sanh xong đứa bé rồi đi, thì ra ông ta cũng sợ Phó Du Nhiên một đi không trở lại nữa.

Phó Du Nhiên cũng không tán thành lời nói của ông ta, ưỡn bụng chỉ huy Tiểu An Tử thu dọn đồ đạc, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng nóng ruột vội vã của lão đầu thì cũng có chút không đành lòng, liền an ủi lão rằng ta chỉ trở về xem một chút, thời gian dài như vậy, cha mẹ chồng cũng nhớ con trai rồi nên nếu còn không trở về, sợ rằng sẽ mang đến phiền toái cho nước Sở.

Lệ Trạch nghe vậy lập tức cảm thấy hối hận, ban đầu làm sao lại có thể đồng ý chuyện của Hoàng phu vậy? Lúc này lại sinh ra phiền toái, bảo Tề Diệc Bắc trở về một mình? Phó Du Nhiên tuyệt đối sẽ không đồng ý, hay là nhờ đến Mặc Yến Thần, hẳn cùng Lệ Trạch nguyên cũng có giao tình, lần này tới Sở hai người càng thêm nói đến hăng say, thắt chặt thêm tình cảm, Mặc Yến Thần liền len lén tặng cho Lệ Trạch một cái túi gấm, bảo ông ta lúc nào bí quá thì mở túi ra, bảo đảm Phó Du Nhiên có thể trở lại đúng hạn.

Là bất đắc dĩ, vạn bất đắc dĩ, Lệ lão đầu nước mắt nước mũi tùm lum tiễn Phó Du Nhiên lên xe, ước chừng dặn dò một canh giờ rồi mà vẫn chưa chịu buông tay.

Phó Du Nhiên đang nóng lòng trở về nên tuy bày tỏ đồng tình đối với lão đầu này nhưng tuyệt không thể thay đổi quyết định. Mãi đến lúc xa giá muốn khởi hành thì Phó Du Nhiên đột nhiên phân phó dừng xe, sau đó được người đỡ xuống khỏi xe ngựa đi đến chỗ Lệ Trạch.

Lệ Trạch mừng rỡ, cho là Phó Du Nhiên đổi chủ ý bèn vội vàng tiến lên, nhưng Phó Du Nhiên lại lướt qua người ông ta đi lên phía trước, Lệ Trạch quay đầu lại nhìn lên thì thấy Bạc phi đang đứng ở nơi đó.

Bạc phi đứng tại chỗ chần chờ một hồi, vốn định quay đầu lại coi như không nhìn thấy Phó Du Nhiên nhưng rồi lại lừng khừng, thôi thôi, gặp lại một lần càng làm cho người ta luyến tiếc không thôi.

Cùng Phó Du Nhiên chung đụng một thời gian dài như vậy nhưng bà vẫn luôn nơm nớp lo sợ, một mặt hi vọng có thể bù đắp cho Phó Du Nhiên, một mặt lại sợ Phó Du Nhiên biết thân phận chân chính của mình. Chuyện Phó Du Nhiên muốn vào Đại Tấn cũng không thương lượng cùng với bà, mấy ngày nay cũng không hề gặp qua bà, trong lòng Bạc phi đã mơ hồ có chút dự cảm, rốt cuộc không nhận được tin đến Tề Diệc Bắc để chứng thực, Tề Diệc Bắc cũng không có cố ý che giấu cái gì, thuật lại nguyên văn lời nói của Phó Du Nhiên đêm hôm đó.

Giấy không gói được lửa, làm sai chuyện luôn luôn bị trừng phạt, tựa như ban đầu bà mang theo Kim Ân Thái tử phi rời khỏi chồng và con gái của mình, hôm nay con gái của bà cũng muốn rời khỏi bà.

Phó Du Nhiên đi tới trước mặt bà thì dừng lại, nhìn chằm chằm vào bà một hồi lâu cũng không nói.

Mới mấy ngày ngắn ngủi mà khuôn mặt tinh xảo khỏe mạnh đã trở nên tiều tụy, thân thể càng thêm lộ ra vẻ đơn bạc. Vẫn là bộ quần áo tơ trắng, làn váy đón gió nhẹ bay, tựa như lúc nào cũng sẽ theo gió mà bay đi.

Bạc phi rũ mắt để tránh né ánh mắt của mình, nhẹ giọng dặn dò nàng phải chú ý thân thể, Phó Du Nhiên gật đầu đồng ý, giữa hai người lâm vào một hồi im lặng mệt mỏi.

Phó Du Nhiên nhìn bà rồi nói: “Dì không có lời gì muốn với ta sao?” Chữ ‘Dì’ được nhấn mạnh rất rõ ràng.

Đôi môi Bạc phi mấp máy nhưng không có ra tiếng, Phó Du Nhiên có chút thất vọng, thản nhiên nói: “Dì cũng bảo trọng.” Nói xong liền xoay người đi.

“Du Nhiên.”

Phó Du Nhiên khựng người nhưng không có quay đầu, chỉ nghe thấy giọng nói run rẩy của Bạc phi: “Du Nhiên. Thật xin lỗi. Ta...ta thật xin lỗi con.”

Khiến một người ngay trước mặt con gái mình thừa nhận sai lầm của bản thân chắc hẳn rất khó khăn phải không? Tuy bà không nói ra sự thật nhưng đối với Phó Du Nhiên mà nói thì đó đã là một sự thừa nhận.

“Bà không hề có lỗi với ta,” Phó Du Nhiên quay về đứng trước mặt bà, “Từ nhỏ ta có cha thương yêu, có Cốt ca cùng Sơn ca mến yêu, hiện tại ta cũng đã có chồng, có con, trừ một người nào đó thì ta không thiếu bất cứ thứ gì cả.”

Bạc phi ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn Phó Du Nhiên. Phó Du Nhiên mặt không thay đổi nhìn bà, “Cả đời bà chỉ có lỗi với một người thôi.”

Cả người Bạc phi loạn choạng, nhếch miệng cười chua xót, gật đầu nói: “Đúng, ta có lỗi với ông ấy.”

“Nhưng ông ấy lại chưa từng trách bà.” Phó Du Nhiên cười khổ một tiếng, “Có lẽ ông ấy cũng bởi vì không thể cho bà một cuộc sống tốt hơn mà cảm thấy uất ức bà.”

Nước mắt trải rộng trên gò má đẹp đẽ của Bạc phi, bà nhắm chặt hai mắt, khổ sở thì thầm: “Đừng nói nữa.”

Phó Du Nhiên bình tĩnh đứng đó, nàng không chỉ một lần nghĩ tới tình cảnh bây giờ, nàng cho là nàng sẽ giận dữ lên án, nhưng cuối cùng cũng không có làm gì cả.

“Cha ta không trách bà, nhưng điều đó không có nghĩa là ta sẽ tha thứ cho bà.”

Bạc phi gật đầu, “Con trách ta, hận ta cũng là việc đương nhiên.”

Phó Du Nhiên thở dài, “Cho nên trước khi ta tha thứ cho bà thì bà không nên đi phiền cha ta, ta không muốn để ông ấy sớm như vậy liền gặp được bà.”

Lời nói của Phó Du Nhiên khiến ánh mắt Bạc phi vốn không còn sinh khí đột nhiên sáng vụt lên một chút, bà dùng ánh mắt chờ đợi thậm chí là khẩn cầu nhìn Phó Du Nhiên, hi vọng nàng có thể nói rõ ý tứ trong lời nói của mình.

Nhưng Phó Du Nhiên vẫn im lặng, nhìn bà một cái thật sâu rồi xoay người bước đi.

Bạc phi nhìn theo bóng lưng nàng, giống như dùng hết hơi sức toàn thân nên cả người loạn choạng, hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đó. Cung nữ ở bên cạnh vội vàng đỡ bà nhưng Bạc phi lại không hề phát giác ra, đôi mắt vững vàng nhìn chăm chăm bóng lưng dần khuất dạng, từ đầu đến cuối Phó Du Nhiên đều không quay đầu lại, cho đến khi nàng lên xe chạy ra khỏi Hoàng Thành. Bạc phi mới hu hu một tiếng, gơ tay lên che mặt, nước mắt tuôn ra như suối, không có cách nào dừng lại được.

Bao nhiêu năm này bà ngay cả khóc cũng không thể khóc lớn tiếng, hiện tại bà không còn cố kỵ gì nữa, bao nhiêu xấu hổ, uất ức, hối hận. Lòng chua xót bao nhiêu năm cùng nhau xông lên đầu, tiếng khóc thê lương dần dần biến thành gào thét, truyền khắp cả Hoàng cung.

Bà sai lầm rồi sao? Gia tộc Hoàng Phủ tuy là binh dân nhưng cũng có của cải phong phú, từ nhỏ đã không phải chịu khổ, cho đến khi được chọn làm Thái tử phi, trở thành kim chi ngọc điệp, nhưng đột nhiên có một ngày, tất cả những phú quý vinh hoa đều không còn nữa, đối mặt với mấy gian nhà cỏ, vại gạo trống không, rau quả nát bét, mấy con chuột thật lớn. Còn có trượng phu cũng sống trong nhung lụa từ nhỏ nên tác phong vô cùng hào phóng, còn đứa con gái thơ dại, bà vĩnh viễn không quên được tình trạng quần bách khi chủ nợ đòi tới cửa, nhưng ngay cả như vậy thì trượng phu của bà vẫn không từ bỏ được tác phong hào phóng của mình, bà đã khóc, làm âm ỉ lên, cuối cùng chỉ đổi lấy sự thỏa hiệp ngắn ngủi. Rồi sau đó tất cả lại trở về như cũ.

Minh Thái tử tìm được bọn họ rồi cho người đưa lên Kim Ân Thái tử phi, để cho bà quyết định đi hay ở. Nếu như lúc ấy bà quả quyết cự tuyệt không chút do dự thì mọi chuyện sẽ như thế nào?

Muôn rồi, tất cả đều đã muộn, trước khi bà kịp hối hận thì bà đã ném đi tất cả, len lén trở lại nước Sở, trở lại bên cạnh một nam nhân khác.

Có một việc Lệ Trạch nói không sai, sau khi bà trở lại không lâu liền bệnh nặng một trận, gần như muốn lấy luôn tánh mạng của bà, bà cự tuyệt làm Thái tử phi, cho dù người nam nhân kia không hề quan tâm

đến quá khứ của bà. Bà cự tuyệt làm Hoàng hậu, dù là người nam nhân kia vì vậy mà không lập hậu. Hai người nam nhân này đều yêu bà đến tận đáy lòng nhưng bà vẫn làm cho bọn họ thất vọng.

Cho nên khi bà còn sống nhất định tự mình yên phận. Trang phục của bà luôn luôn là áo tơ trắng, không tranh, không ghen tị, bà dùng thuốc khiến cho chính mình vĩnh viễn không thể sinh con, bởi vì bà đã không xứng với việc làm một người mẹ, tất cả tất cả, cũng xuất phát từ sự hối hận của bà.

Nhưng mà bây giờ. Bà còn có thể chờ đợi sao?

160. Chương 159: Xuyên Không Cùng Phản Xuyên Không

Tuy nguyên thủ quốc gia đi nước ngoài nhưng Phó Du Nhiên cũng mang theo ít hành lí, như vậy cũng tốt, tiết kiệm rất nhiều chuyện phiền toái, đến các nơi thì được dùng chân miễn phí không nói, còn được quan viên các nơi dâng lên chút đồ chơi mới mẻ mục đích làm cho Thánh thượng vui mừng, khiến Phó Du Nhiên cũng vui lên không ít.

Chỉ là cũng có chuyện phiền lòng, nàng cùng lão Tề trở về thăm cha mẹ nhưng tại sao lại có một đồng người không liên quan cùng đi theo vậy? Lão Mặc và Tiểu Mặc không nói, dù sao người ta cũng coi là Hoàng thân quốc thích, nhưng còn Khí Nha, Ngưu Đại hiệp, Cốt ca, Sơn ca, còn có Lăng Sơ Hạ, tất cả đi theo làm gì? Tổ chức thành đoàn thể Thất du kí Đại Tấn sao?

Thật ra thì những người khác đều là mây bay, Phó Du Nhiên không vui nhất chính là Lăng Sơ Hạ cũng đi theo, nàng vẫn không quên chuyện Tề Diệc Bắc “Đồng ý” với Lăng Sơ Hạ đâu, dù là hiểu lầm, coi như giải thích rõ rồi thì cũng không được!

Vì vậy mỗi ngày nàng chiếm cứ Tề Diệc Bắc không buông tay, toàn bộ hành trình ăn uống vệ sinh đều phải theo dõi, sợ cái gì??, Phu quân của chính mình thì có cái gì chưa từng thấy!

Lăng Sơ Hạ cũng không phải là một người ngu, từ lúc ra khỏi Vân kinh liền cảm nhận được địch ý đến từ trên người Phó Du Nhiên, tuy rằng nàng không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng cũng lơ mơ cảm thấy có liên quan tới Tề Diệc Bắc, cuối cùng xem kỹ lại hành động thường ngày của mình, đại khái cũng hiểu ra được một chút, đàn ông có vợ vẫn không nên đến gần mới đúng, cũng may bên cạnh phần lớn là nhân sĩ chưa cưới, nếu không thật có thể nói là nửa bước khó đi.

Mà trong đám người độc thân này, không thể nghi ngờ Mặc Vĩ Thiên chính là ứng cử viên tốt nhất để đồng hành – có lúc cợt nhả cũng là một loại ưu thế.

“Mặc Vĩ Thiên, có muốn nghe chuyện quá khứ tương lai hay không?”

Mỗi lúc như vậy thì Mặc Vĩ Thiên đều sẽ hấp ta hấp tấp chạy đến trước mặt Lăng Sơ Hạ, nghe nàng nói về xe hơi, máy bay, ca-nô, TV... sau khi nghe xong lại dùng bộ mặt ngu ngốc quay về, mặc sức tưởng tượng ra cái thế giới không biết có thật kia hay không, mặc kệ có hay không có vô công, tất cả đều có thể lên trời xuống biển không gì là không thể làm được.

Không từ mà biệt, cái gọi là máy chụp hình kia còn hù dọa hấn suýt nữa tè cả ra quần, nó làm sao lại có chiếu được bóng người ra vậy? Tương lai quả thật là một nơi kỳ diệu.

Mặc Yến Thần tất nhiên cũng cảm thấy hứng thú với những câu chuyện của Lăng Sơ Hạ, nhưng cũng không đành lòng khi thấy con trai mình cả ngày bị dọa đến sững sững sốt sốt, vì vậy liền muốn tìm chuyện khác để phân tán sự chú ý của hắn, khỏi để cho hắn cứ ở đó mà ngơ ngẩn mơ ước đến “Tương lai”.

“Thiên nhi, tháng sau là sinh nhật của con rồi, có tâm nguyện gì không?”

Ở trong lòng Mặc Yến Thần, tốt nhất là Mặc Vĩ Thiên nên sớm ngày cưới một mỹ nữ để thành gia lập nghiệp, như vậy ông cũng có thể sớm một chút yên tâm, nhưng không đợi Mặc Vĩ Thiên trả lời, Lăng Sơ Hạ liền hô to ra tiếng.

“Tháng sau? Không phải sinh nhật của huynh là vào tháng giêng sao?”

Mặc Yến Thần kì quái nhìn Mặc Vĩ Thiên, ừ, là con trai của mình không sai, làm sao lại đổi thành ra đời vào tháng giêng? Lại nhìn qua Lăng Sơ Hạ hỏi: “Sinh nhật con trai của ta, ta còn có thể nhớ sai sao?”

Mặc Vĩ Thiên lúc này mới gãi gãi đầu, “Khi đó thấy cô đang bị đả kích, thế nên ta nói dối để dỗ cô... không nói vậy ai còn có dũng khí để sống tiếp!”

Mặc dù còn lâu mới có chuyện sống không nổi đó nhưng Lăng Sơ Hạ vẫn có điểm cảm động, thì ra là tiểu tử này thật cũng không bại hoại lắm, còn biết suy tính vì người khác, chỉ là. Tính như vậy thì nàng còn lớn hơn hẳn cả nửa năm? Thật chết người, hai mươi hai tuổi ở tương lai còn là độ tuổi thanh xuân vô địch, đến cổ đại thì lại trở thành gái lỡ thì bị người người đồng tình.

Cứ như vậy, tâm của Lăng Sơ Hạ bất giác cũng hướng gần Mặc Vĩ Thiên hơn, số lần cười nhạo hắn cũng ngày càng giảm bớt. Trong đó hả hê nhất chính là Phó Du Nhiên, xem ra Lăng Sơ Hạ không phải là tình địch của nàng rồi, bỏ qua cho nàng ta vậy.

Đây thật là “Tiểu tam không đáng sợ, ngực lớn mới tử thủ được thiên hạ” đó!

Chỉ là nàng chưa kịp vui mừng mấy ngày thì nàng liền không vui mừng nổi nữa. Không chỉ nàng, sau khi trải qua một hồi sấm sét cộng thêm mưa to, tất cả mọi người đều im lặng. Không vì cái gì khác, mà là Mặc Vĩ Thiên cùng với Lăng Sơ Hạ ở dưới một tia chớp rạch qua trên bầu trời đã. Biến mất.

Không phải trốn đi, cũng không phải là bắt cóc tổng tiền, một khắc trước Lăng Sơ Hạ còn ở chỗ này, Mặc tiểu tử thay nàng cản trở mưa chạy về phía xe ngựa, sau một khắc. Đã không thấy tăm hơi hai người đâu nữa.

Sau khi trời quang mây tạnh, mọi người mới lật cả tung cả găm xe ngựa lên, còn suýt chút nữa là vụn bung mồm ngựa ra xem coi có phải con ngựa đột nhiên nổi điên ăn người luôn hay không, nhưng không có, nơi nào cũng không có.

Mặc Yến Thần đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn lên bầu trời, đầu còn trông thấy một nhà thông thái cơ trí nào nữa, mà chỉ là một người cha muốn tìm lại con trai của mình, bộ dáng kia thật là khiến lòng người chua xót.

Tề Diệc Bắc vội vàng nói ra lai lịch của Lăng Sơ Hạ – thật ra thì hắn đối với lời giải thích của Lăng Sơ Hạ cũng không tin tưởng, nhưng chuyện cho tới bây giờ thì chắc là không tin cũng không được.

Phó Du Nhiên đang ở bên cạnh may may vá vá nghe vậy liền nói Mặc tiểu tử đi du lịch đến hơn một ngàn năm sau đó..., lộ trình quá xa, nói không chừng phải qua ba năm năm năm nữa mới có thể trở về.

Hình như cách nói này cũng không có sức thuyết phục lắm, nhưng coi như Mặc Yến Thần không tin thì giờ phút này cũng phải buộc mình phải tin tưởng, chỉ là cần thận suy nghĩ lại một chút, dựa vào trình độ ước mơ của Mặc Vĩ Thiên đối với “Tương lai” kia thì thật chẳng lẽ đã cảm động đến trời cao, cho nên đưa hắn đến đó để trải nghiệm?

Hiện tại xem ra chỉ có thể nghĩ như vậy mà thôi.

Vì vậy đội ngũ tiếp tục đi tới, lúc vào biên cảnh nước Tấn thì đã qua mười ngày, đợi đến lúc vào được Kinh Thành thì cũng đã trôi qua nửa tháng. Lăng Sơ Hạ nói không sai, Phó Sở Nữ hoàng quả thật đến nước Tấn vào tháng chín.

Kinh Thành, bọn họ rốt cuộc lại trở về rồi.

Không cần phải nói thì Phó Du Nhiên cũng có thể cảm thấy Tề Diệc Bắc rất vui vẻ. Hắn vui vẻ, Phó Du Nhiên cũng vui theo.

Chiêu Thái đế chuẩn bị nghi thức hoan nghênh con dâu của mình cực kì long trọng, dù sao hiện tại Phó Du Nhiên cũng chỉ là nhất quốc chi quân, không giống như ngày trước nữa.

Ngay ở nghi thức hoan nghênh long trọng như vậy nhưng mà Mặc Yến Thần vẫn không cao hứng nổi, bởi người khác cũng một nhà đoàn tụ, chỉ có ông là hoàn toàn biến thành người cô đơn.

Huynh đệ không vui nên đương nhiên Chiêu Thái đế phải hỏi tình huống một chút, nghe được câu trả lời thì dùng vẻ mặt cổ quái nói lão huynh có phải đang trêu chọc ta hay không, rõ ràng phải con trai đi trước, ngày hôm qua hẳn đã vào đến Kinh Thành, thế mà lão huynh lại làm ra bộ dạng như muốn chết thế này là sao, muốn hù dọa ai đó?

Tất cả mọi người trong đoàn viếng thăm Tấn đều sợ hết hồn, mọi người tận mắt nhìn thấy Mặc Vĩ Thiên mất tích, tại sao lại chạy để thủ đô của Tấn rồi?

Chiêu Thái đế cũng rất kì quái đối với sự kinh ngạc của mọi người, vội vàng để cho người đi truyền Mặc Vĩ Thiên, thời điểm mọi người ở đây đang dài cổ chờ đợi thì cung nhân trở lại đưa tin, nói phu nhân của Mặc công tử sắp sinh rồi, xin mọi người đến nhà gặp hẳn.

Đám người Phó Du Nhiên liếc mắt nhìn nhau, trong lòng chỉ có một ý niệm, có lẽ tên này là đồ giả mạo.

Coi như khi đó hẳn xuyên qua sấm chớp mà trở về Kinh Thành, nhưng thời gian chỉ mới trôi qua hơn hai mươi ngày, thế mà Mặc tiểu tử thành thân rồi? Còn nhanh như vậy sắp sinh con? Chẳng lẽ là mua một tặng một?

Bị sự tò mò cực hạn thúc đẩy, Phó Du Nhiên không kịp chờ đợi đề nghị muốn đi Mặc phủ, tất cả mọi người đều cảm thấy kì quái nên tất nhiên được nhiều người ủng hộ. Chiêu Thái đế nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Mặc Yến Thần không giống như đang giả bộ, liền cũng đi theo trước, thế là trong tương lai Mặc phủ liền biến thành một chỗ danh lam thắng cảnh nổi tiếng—là nơi có hai Hoàng đế từng đặt chân đến.

Tuy nói là lập tức chạy tới nhưng Hoàng thượng xuất cung cũng phải chuẩn bị một trận, chờ đến Mặc phủ thì sắc trời cũng đã dần tối rồi, xa xa thấy trước có một người đang quỳ trước cửa, thế nhưng thật là Mặc Vĩ Thiên.

Lấy Mặc Yến Thần dẫn đầu, tất cả đồng nghiệp tới nước Tấn du lịch đều điên cuồng, đây là làm gì? Đại biến người sống sao?

Chỉ có Mặc Yến Thần quan tâm đến một chuyện, “Nghe nói phu nhân của con đang sinh?” Tám cái chữ này nói ra một cách vô cùng khó khăn khác thường.

Mặc Vĩ Thiên cũng không nói nhiều, mang mọi người đi vào gặp phu nhân của hẳn, chính là Lăng Sơ Hạ, đang ôm một cục gì đó tựa như đứa bé nằm ở trên giường.

Thật là gặp quỷ, dùng máy gia tốc sao? Hơn hai mươi ngày liền sanh con, Phó Du Nhiên thật là không hiểu tại sao mình phải mang cái bụng bự một thời gian dài như vậy?

Sự thật đặt ở trước mặt mọi người, Mặc Vĩ Thiên cũng mở miệng nói rằng đạo tía chớp kia thật sự đưa hẳn vào Lăng Sơ Hạ đến niên đại của Lăng Sơ Hạ, ở đó gây người hơn hai năm, vừa muốn quyết chí tự cường nuôi sống gia đình thì không biết thế nào mà một nhà ba người lại bị bỏ cho trở lại, chỉ chớp mắt đang ở cửa Mặc phủ rồi, xem ra hệ thống truyền tống phục vụ không tệ, biết trước đó tra rõ tọa độ cho bọn họ về đến nơi đến chốn.

Mọi người tựa như nghe nhầm rồng hang hổ, cái này không phải mới hơn hai mươi ngày sao? Làm sao lại qua hơn hai năm? Chỉ là nhìn kỹ một chút, Mặc tiểu tử cùng Lăng Sơ Hạ hình như cũng không có thanh xuân vô địch như đoạn thời gian trước. Trời ơi, xin hãy buông tha cho mấy người cổ đại đơn thuần này đi được không, bọn họ không tiếp thu nổi chuyện như vậy đâu.

Vì vậy Lăng Sơ Hạ liền giảng giải một phiên bản khác.

Ngày đó tia chớp xẹt qua, nàng và Mặc Vĩ Thiên liền được đến một chỗ thế ngoại đào nguyên, lại nói trên trời một ngày bằng một năm dưới đất, nơi đó không biết làm sao lại ngược lại, bên ngoài qua hơn hai mươi ngày, chỗ bọn họ lại trôi qua đến hai năm.

Hiển nhiên phiên bản này khiến mọi người chấp nhận hơn, lão Mặc mới vừa sa sút tinh thần liền lập tức hưng phấn lên, đột nhiên được lên làm ông nội, không thể không nói cuộc sống được mất này thật sự là quá kích thích.

Cứ như vậy, mặc dù mọi người vẫn đang rơi vào trong sương mù mờ mịt, nhưng cuối cùng vẫn vui vẻ theo Mặc Yến Thần, thuận miệng cao hứng vui mừng chứ sao.

Nhưng có thể có một người không quá cao hứng, đó chính là Hoài vương.

Bởi vì Chiêu Thái đế vẫn không có hạ quyết tâm lập hần làm Thái tử, mà hiện tại Tề Diệc Bắc lại trở về, điều này chứng minh hần càng không có cơ hội. Phải là như vậy đi, dù sao Phó Du Nhiên vẫn suy diễn như vậy, nhưng tại sao hần cũng không lộ vẻ tươi cười, so với trước đây giả hiền hòa càng không giống vậy?

Bởi vì thân phận bây giờ của Phó Du Nhiên không giống nhau, Tề Thụy Nam cũng không tiện quá mức can rờ, mấy lần muốn tiếp cận nói chuyện cũng không có cơ hội, không khỏi hết sức buồn bực. Đợi mọi người lần lượt vui mừng xong rồi trở về Hoàng cung, hần mới có cơ hội tiếp đón Tề Diệc Bắc cùng Phó Du Nhiên trở về Đông cung nghỉ ngơi, lúc đó tìm bọn hần nói chuyện riêng mấy câu.

Nội dung rất đơn giản, hỏi thăm tung tích của một người.

Việc này cuối cùng cũng làm cho hần ở trong mắt Phó Du Nhiên tăng chút điểm số, do đó sắc mặt của Phó Du Nhiên cũng dễ nhìn hơn, chỉ là. Lâm Hi Nguyệt, nàng còn mong muốn tìm được nàng ấy hơn cả hần nữa.

161. Chương 160: Ông Trời Ơi, Lão Tề. Sinh Con

Tề Thụy Nam cũng không tin việc Phó Du Nhiên hoàn toàn không có tin tức của Lâm Hi Nguyệt, hần cố chấp cho là Lâm Hi Nguyệt nhất định ở nước Sở và đã bị Phó Du Nhiên giấu đi, nếu không sao hần tìm khắp nơi không thấy?

“Người có thể thả Lâm Đại trại chủ ra, bọn họ sẽ có biện pháp liên lạc với nàng ấy.” Phó Du Nhiên cho hần cái ý kiến, sơn tặc tự nhiên sẽ có mấy phương thức liên lạc với nhau.

“Loại chuyện như vậy không cần cô phải dạy.” Tề Thụy Nam vẽ mặt tối tăm, “Đã thả bọn họ đi ra ngoài cả nửa năm, nhưng mà một chút tin tức cũng không có.”

“Đây thật là đáng đời, ai kêu người cứ cố làm ra vẻ thần bí.” Phó Du Nhiên đùa cợt đôi câu nhưng Tề Thụy Nam không có lên tiếng, Phó Du Nhiên lại nói: “Bây giờ bọn họ đang ở đâu?”

“Vẫn còn ở chỗ đó, ta phái rất nhiều thám tử ra nhưng vẫn không tìm được nàng ấy.”

Lâm Đình Trại, Phó Du Nhiên không hiểu, theo lý thuyết thì Lâm Hi Nguyệt nhất định sẽ trở về đó. Coi như nàng không trở về thì nhất định có thể ở trên giang hồ nghe nói chuyện Lâm Đại trại chủ chấn hưng Lâm Đình Trại, làm sao lại vẫn không có chút tin tức nào được.

Chỉ có một khả năng, đó chính là bọn họ đã sớm âm thầm đoàn tụ, Lâm Hi Nguyệt cũng không còn muốn cùng Tề Thụy Nam ở cùng một chỗ cho nên ẩn giấu thân phận, khiến Tề Thụy Nam tìm khắp nơi không thấy.

Như vậy không phải rất tốt sao? Tối thiểu Phó Du Nhiên rất hài lòng cái kết cục này, nàng thậm chí lại muốn trở về nước Sở, mang theo Lâm Đình Trại cùng nhau trở về, tìm lại mấy huynh đệ trong Thần Phong Trại, chiếm cứ một đỉnh núi.

“Cha nàng ấy cũng không có biện pháp, vậy ta lại càng không có cách nào.” Phó Du Nhiên xoay người đi vào Đông cung, mượn đèn đêm liếc thấy một vật, nàng chợt bắt chặt lấy cổ tay Tề Thụy Nam, Tề Thụy Nam phản xạ có điều kiện tránh về phía sau một chút, lách người đánh ra một chưởng.

Tề Diệc Bắc kéo Phó Du Nhiên ra phía sau, cánh tay cũng giơ lên, hơn nửa năm không thấy nên hình như hần rất muốn cùng Tề Thụy Nam chào hỏi thật tốt. Hai người cứ như vậy mà đánh nhau, quyền phong chưởng kinh đánh ra không biết mệt.

Tề Thụy Nam từ ngạc nhiên đến kinh ngạc, từ khinh thường đến bình tĩnh ứng chiến, cuối cùng nhảy ra khỏi vòng chiến rồi liên tục cười khở, “Ta sớm nên biết đệ cũng không phải thật sự vô dụng. Xem ra những gì đệ biểu hiện trước mặt mọi người đều là giả bộ.”

Tề Diệc Bắc liền vuốt tay, “Cũng không có giả gì cả.”

“Vậy vì sao đệ vẫn cam nguyện rời đi?”

Tề Diệc Bắc nhìn hần, cười cười, “Vẫn là do ta không có tiền đồ, trong lòng ta thì một nữ nhân còn quan trọng hơn cả ngôi vị Hoàng đế.”

Tề Thụy Nam suy nghĩ hồi lâu vẫn lắc đầu một cái, hần không hiểu nổi, Phó Du Nhiên lại có sức quyến rũ lớn đến như vậy sao? Sao hần lại không nhìn ra. “Bất kể như thế nào thì ta sẽ không nhận thua. Coi như đệ có trở lại, ta cũng vẫn muốn cùng đệ tranh cao thấp một phen.”

Tề Diệc Bắc lắc đầu, “Ta cũng không phải trở lại để tranh ngôi vị Hoàng đế. Nếu ta muốn thì ở nước Sở ta cũng có thể làm Hoàng đế.”

Có thể đoán trước, tương lai sau này Lệ Trạch sẽ giao toàn bộ chuyện quốc sự cho Phó Du Nhiên, như vậy khẳng định vất vả cũng chỉ có một mình Tề Diệc Bắc hần, không phải là tại vì Phó Đại trại chủ gặp chuyện đau đầu liền trốn tránh hay sao.

“Vậy rốt cuộc tại sao đệ trở lại?”

“Bởi vì có Du Nhiên theo ta, ta mới trở về.”

Tề Thụy Nam quả thật muốn xem thường cái vị đệ đệ mới cho hần một sự kinh ngạc này, vì một nữ nhân, đáng giá sao? Chỉ là. Tại sao nữ nhân kia cũng dám vì hần mà cam nguyện mạo hiểm mất đi Hoàng vị, bất chấp nguy hiểm trở lại Đại Tấn?

Đúng là hai kẻ ngu ngốc.

Đáy lòng Tề Thụy Nam có chút phiền não, nhưng trong mắt lại nhiều hơn một tia hiểu rõ. Vì ngôi vị Hoàng đế mà hần đã mất đi rất nhiều thứ, bản thân cũng dần dần bắt đầu mất phương hướng, nếu như. Hần cũng có thể làm ra một lựa chọn, có phải. Là có thể tìm được nàng hay không?

Nhìn Tề Thụy Nam không nói một lời rời đi, Phó Du Nhiên lôi kéo Tề Diệc Bắc hỏi: “Có thấy rõ trên cổ tay trái của hần đeo cái gì không?”

“Một sợi dây, giống như dây cột tóc của nữ nhân.”

“Chính là nó.” Phó Du Nhiên thở phào một hơi dài, “Đó là đồ của Lâm Hi Nguyệt.”

Tề Diệc Bắc im lặng một hồi lâu mới mở miệng nói: “Không ngờ hần ngược lại thật sự là rất si tình.”

“Đáng tiếc còn kém một chút, ” Phó Du Nhiên cười cười, “Nếu như hần có thể buông tha một số thứ thì có lẽ là đã sớm tìm được Lâm Hi Nguyệt.”

Tề Thụy Nam có nghĩ thông mấy cái vấn đề lắt léo đó hay không thì Phó Du Nhiên cũng không biết, chỉ là từ sau đó số lần thấy Tề Thụy Nam càng ngày càng ít, cho đến có một ngày hần kiêu ngạo tuyên bố trước mặt bọn họ rằng Tề Thụy Nam hần tuyệt sẽ không thua bọn họ bất cứ chuyện gì, bao gồm cả chuyện tình cảm. Hần muốn đi tìm Lâm Hi Nguyệt, nhưng không có nghĩa là hần sẽ buông tha cho cái gì, mà là chỉ muốn dẫn Lâm Hi Nguyệt trở lại.

Phó Du Nhiên ngơ ngác gật đầu, “Ta chờ tin tức tốt của người.”

Cứ vậy trôi qua hơn hai tháng cũng không có tin tức gì của Tề Thụy Nam, tựa như đá chìm xuống biển. Ngược lại Lệ Trạch liên tiếp truyền đến tin tức, thúc giục Phó Du Nhiên nhanh trở về một chút, nếu không sẽ không kịp – Phó Du Nhiên đã mang thai hơn chín tháng, sắp sanh rồi.

Lúc này coi như Phó Du Nhiên muốn trở về thì Chiêu Thái đế cũng sẽ không thả người, vì vậy Lệ Trạch thúc giục nhiều lần đều bị người ta làm lơ, xem ra lão đầu này vẫn còn phải cực khổ một đoạn thời gian nữa.

“Lão Tề,” Phó Du Nhiên nằm ở trên giường êm, đầu gối lên chân Tề Diệc Bắc, để sách trong tay xuống giữa đầu nói: “Hai ngày nay sao Mặc tiểu tử chưa tiến cung? Chàng đi tìm hần xem sao, bảo hần đến kể chuyện xưa cho ta nghe.”

Tề Diệc Bắc cũng đang buồn bực, gật đầu nói: “Ai biết được, ngày thường chạy đến chỗ chúng ta vô cùng siêng năng hơn người, ngày ngày tới khoe khoang với chúng ta chuyện tương lai thế này thế kia, vậy mà hai ngày nay không có tới, tự nhiên thấy có chút không quen.”

“Chúng ta đi thăm hân!” Phó Du Nhiên hưng phấn ném sách trong tay, “Ta buồn chán sắp chết rồi.”

Tề Diệc Bắc lật lên cuốn sách rồi cắt qua một bên, không buồn nhắc mắt nói: “Không được, mấy ngày nữa nàng sinh rồi, không thể chạy loạn được.”

Về mặt Phó Du Nhiên đau khổ sờ bụng một cái, “Tiểu Tề à Tiểu Tề, con nhanh nhanh ra ngoài đi. Lão nương ta đây nằm mười tháng rồi, lòng trên người cũng dài hơn ra rồi con có biết không, nếu không ra ta liền kéo con ra ngoài!”

Tề Diệc Bắc trợn trắng mắt néo néo gương mặt của Phó Du Nhiên, “Ngoan, con là phải sinh ra, không phải là kéo ra.”

Phó Du Nhiên ngồi dậy, vỗ chân Tề Diệc Bắc nói: “Chàng tránh ra, ta muốn đi xuống.”

Tề Diệc Bắc biết không ngăn được nàng liền đứng dậy, cúi người xuống mang giày.

Phó Du Nhiên đang nôn nóng liền dùng chân đạp ngang lưng Tề Diệc Bắc một phát, thân thể phốc một cái đã đi xuống giường. Ai ngờ mới đứng thẳng người lên thì trong bụng đau đớn một hồi, Phó Du Nhiên hơi cong lưng, lòng bàn chân cọ sát một chút, cả người ngã nhào về phía trước, ngã thẳng vào người Tề Diệc Bắc.

Hoàn hảo phía trước có Tề Diệc Bắc cản trở, nếu không chắc là Phó Du Nhiên đã bị té xuống không thể nghi ngờ, một hồi hôn mê đi qua, Phó Du Nhiên mới tỉnh táo lại, theo bản năng sờ sờ bụng mình liền lập tức bị Hù dọa! Xẹp, xẹp rồi.

“Lão Tề, Tiểu Tề không. Thấy. Rồi.” Phó Du Nhiên rất gian nan mới có thể nói hết toàn bộ, nàng há hốc miệng, từ từ vươn tay đến trước mắt.

— — — — —
—

Bàn tay rất quen thuộc, hình dáng bàn tay hoàn mỹ, ngón tay thon dài, nhưng không phải của nàng.

“Lão. Lão Tề.” Phó Du Nhiên cẩn thận từng li từng tí quay đầu lại, len lén nhìn ra sau lưng một cái.

Xong rồi.

“Phó Du Nhiên” đang tái mặt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên mặt, ôm bụng ngồi ở chỗ đó run rẩy.

“Nàng. Nàng lại đeo vật kia?”

Tề Diệc Bắc quả thật có lòng muốn chết rồi, trời cao có phải quá yêu hân hay không? Chuyện như vậy tại sao lại bắt hân trải qua một lần nữa? Hơn nữa, “Mình” lại còn là một thái phụ sắp sinh nở.

Phó Du Nhiên nuốt nuốt nước miếng, “Ta. Chỉ là mấy ngày nay rất nhớ cha ta. Nên lấy ra hoài niệm.”

“Hiện tại phải làm sao!” Tề Diệc Bắc rống to, “Mau phái người đi tìm Huyền Sắc!”

Phó Du Nhiên gật đầu liên tục, “Được được, Chàng đừng kích động, hiện tại thân thể chàng khác rồi, ta lập tức phái người đi tìm tung tích của Huyền Sắc.”

Lời còn chưa nói hết, lại nghe Tề Diệc Bắc “A” một tiếng, Phó Du Nhiên chạy nhanh qua, “Chàng làm sao vậy? Có bị ngã vào đâu không?”

Tề Diệc Bắc khóc không ra nước mắt, ôm bụng buồn bực gào lên: “Ta. Bụng. Đau bụng. Ta sợ nó sắp sinh rồi!”

“Phốc –” Phó Du Nhiên vội vàng xoay người sang chỗ khác, nàng nhin được, ngàn vạn lần phải nhin được, không thể bật cười!

Kỳ tích thật tới thật là đúng lúc. Biết nàng sợ đau sợ đến muốn chết nên tìm lão Tề tới thay nàng gánh chịu. Ông trời ơi, lão nhân gia ngài thật đúng là có tâm địa Bồ Tát.

“Ta đi gọi bà đỡ!” Phó Du Nhiên hai bước chạy vội tới cửa, nhưng mà không có cái bụng tròn quả thật nhẹ nhõm quá.

Tiểu An Tử đang canh giữ ở cửa đã sớm nghe được âm thanh, không đợi “Thái tử điện hạ” phân phó, liền như một làn khói chạy đi tìm bà đỡ rồi.

Bởi vì Phó Du Nhiên gần ngày sinh cho nên bà đỡ cũng tùy thời phục vụ ở trong Đông Cung, Tiểu An Tử quay lại, đi theo sau là ba bốn nười, đầu tiên mấy bà đỡ vào nhà xem xét tình huống một chút rồi vội gọi người làm chuẩn bị nước nóng, tiếp đó lại mời “Thái tử điện hạ” ra ngoài điện, sau đó di chuyển thai phụ lên giường, bắt đầu hộ sinh.

“A –”

Nghe tiếng kêu thê lương trong điện, Phó Du Nhiên đứng ở ngoài điện chỉ biết kéo tóc, quá đáng sợ, đây đúng là việc không phải dễ dàng gì, cũng may là mình tránh được một kiếp, chỉ là khổ lão Tề, lão Tề à lão Tề, chàng cũng đừng oán trách ta, đó chỉ là một việc ngoài ý muốn, cũng không phải do ta chủ mưu.

“A –”

Phó Du Nhiên chận lỗ tai lại, ý đồ che giấu âm thanh truyền ra từ trong điện, chợt cái ót bị gõ một cái, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Hoàng hậu nương nương xinh đẹp như trước đang đứng trước mặt.

“Không cần lo lắng, nữ nhân nhất định phải trải qua cửa ải này, năm đó thời điểm ta sinh ra con thì so với cái trận chiến này còn lớn hơn nhiều lắm.”

Phó Du Nhiên giật mình, làm mẹ. Thật rất không dễ dàng gì.

Nàng lắc lắc đầu, quăng bóng dáng màu trắng đơn bạc đang dần dần hiện lên trong đầu ra, chuyên tâm nghe giọng nữ cao đang tiếp tục hát vang trong điện.

Cũng không lâu sau thì Chiêu Thái đế và Mặc Yến Thần cũng nghe tin chạy tới, Phó Du Nhiên đưa đầu nhìn một chút, không thấy Mặc Vĩ Thiên, không khỏi hỏi: “Mặc tiểu tử đâu?” Theo lý thuyết tình huống như thế này thì hẳn phải xuất hiện mới đúng chứ.

Mặc Yến Thần lắc đầu, “Đừng nói nữa, Sơ Hạ mất tích đã hai ngày rồi, Vĩ Thiên phải ở nhà trông con.”

Có một người méo miệng, bày tỏ mình đang cười, “Lại mất tích?”

Mặc Yến Thần liền vuốt tay, “Vĩ Thiên nói Sơ Hạ về nhà mẹ đẻ, sẽ quay lại nhanh thôi.”

Vẫn còn ham chơi như vậy sao, Lăng Sơ Hạ thật may mắn quá nhỉ, đi tới đi lui như vậy cũng không ngại phiền toái.

Đang nói chuyện thì Phó Du Nhiên đã cảm thấy bên cạnh mình có thêm một người, nàng bèn quay đầu qua nhìn liền “Ồi –” một tiếng, lần át cả giọng nữ âm cao trong điện.

Lăng Sơ Hạ công hai ba lô cực lớn đang đứng ở đó, tựa như mới vừa đi du lịch về.

“Cha, ngài cũng ở nơi đây ạ.” Lăng Sơ Hạ trước tiên chào hỏi Mặc Yến Thần.

Mặc Yến Thần cũng là nhân vật đã trải qua bao nhiêu trận chiến phong ba, nhưng bị người thành linh đến như vậy cũng có điểm không chịu nổi, nếu không có cung nhân ở bên đỡ thì nói không chừng sẽ đặt mông ngồi dưới đất luôn rồi.

Những người khác đều há to miệng, đã sớm cả kinh đến mức kêu không được nữa.

Thần tiên hạ phàm – mặc dù trang phục của tiên nữ không đúng lắm.

Nghe trong điện kêu thảm thiết, Lăng Sơ Hạ vui mừng nói: “Rốt cuộc cũng sinh rồi hả? Ta biết ngay mà.” Nói xong nàng đem một cái túi lớn đưa cho Tiểu An Tử, “Nơi này đều là đồ dùng cho trẻ sơ sinh, sản phẩm chính tông của thời hiện đại, hữu dụng vô cùng.”

Lúc này Phó Du Nhiên mới tìm về giọng nói của mình. À, là giọng nói của lão Tề mới đúng.

“Côcô thật trở về được sao?”

Lăng Sơ Hạ gật đầu một cái, cười nói: “Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, có điều bay tới bay lui cũng rất thú vị.”

“Lần này trở về gây người bao lâu?” Phó Du Nhiên nhìn nàng từ trên xuống dưới, “Hình như cô lại già đi mấy tuổi?”

Lăng Sơ Hạ trầm mặt xuống, “Đừng nói kiểu như người còn trẻ lắm ấy, ta trở về ở một tháng, mấy ngày nay lại cảm giác được sức chấn động kia nên liền vội vàng chuẩn bị, sau đó trở về.”

Thật là thần kì.

Phó Du Nhiên vừa định bày tỏ sự kính nể của mình thì chợt nghe được trong điện truyền đến tiếng khóc của trẻ sơ sinh.

“Sinh, sinh rồi.”

Cửa điện mở ra, hai bà đỡ vọt tới trước mặt Chiêu Thái đế, “Chúc mừng Hoàng thượng, Thái tử phi sinh hạ Hoàng tử.”

Mọi người mừng rỡ, nhìn qua “Thái tử điện hạ” nhưng không thấy, Phó Du Nhiên đã sớm vọt vào điện rồi, nàng đã không kịp chờ đợi muốn nhìn mặt con trai của mình.

162. Chương 161: Thời Gian Thấm Thoát Thoi Đưa

“Đừng nóng giận, ta thật sự vô cùng dụng tâm đi tìm Huyền Sắc rồi.”

“Ai tin nàng! Chắc nàng đang ước gì vĩnh viễn tiếp tục như vậy.”

“Ta không có.”

“Không có sao nàng cười kiểu đó hả?”

“Ta chỉ run rẩy theo thói quen thôi mà.” Phó Du Nhiên mím chặt miệng, “Trước kia cũng không phải là chưa từng có, chàng cũng đã làm quen rồi thôi.”

“Còn bảo thói quen?” Tề Diệc Bắc tức giận rống to: “Ta ngay cả con cũng sinh rồi, nàng còn muốn như thế nào nữa hả?”

Ách. Để cho một nam nhân sinh con, có chương ngại tâm lý cũng là việc nên làm.

“Lúc sinh có đau hay không?”

“Nói nhảm!” Tề Diệc Bắc trừng hai mắt, “Nói cho nàng biết tám trăm lần rồi, còn đau hơn so với dùng cây đinh đâm vào ngón tay!”

“Chàng từng bị đinh đâm vào ngón tay sao?” Phó Du Nhiên vội vàng giơ tay lên kiểm tra.

“Không có, tưởng tượng thôi.”

“.”

Lại qua mấy ngày.

“Ta muốn điên rồi.” Sản phụ Tề Diệc Bắc không còn hơi sức ngồi phịch ở trên giường, “Tại sao nhất định ta phải làm cái chuyện khó khăn như ở cử này? Ta muốn xuống giường.”

“”

Lại qua một tháng.

“Rốt cuộc.” Tề Diệc Bắc cúi đầu khóc khế, “Rốt cuộc cũng xong tháng ở cử rồi, ta đã có thể tự do hoạt động.”

Phó Du Nhiên dường như an ủi vỗ vỗ lưng của hắn, “Không khóc không khóc, khổ tận cam lai rồi.”

Tề Diệc Bắc ngẩng đầu lên, giọng căm hận nói: “Nàng cũng tìm hai tháng rồi, rốt cuộc có tin tức gì của Huyền Sắc hay không?”

“À. Nhanh thôi mà.” Phó Du Nhiên cười gượng hai tiếng, “Cũng có chút tin tức, có điều lại không đáng tin lắm.”

“Nói mau!”

“Có chứng cứ chứng minh bọn họ đi ra biển. Chưa được ba năm năm năm thì không về được.” Phó Du Nhiên vừa nói vừa nhấc chân dịch dần về hướng cửa tấm điện.

“Phó Du Nhiên! Nàng quay lại cho ta!” Tề Diệc Bắc như muốn học máu, từ giường bước xuống dưới chột có cảm giác chân nhũn ra, Tiểu An Tử từ cửa thò đầu vào, “Điện hạ có gì phân phó ạ?” Trên mặt hắn là vẻ khó hiểu, sao kêu tên của mình mà còn gọi “Trở lại” vậy?

Tề Diệc Bắc khoát khoát tay, chán nản ngồi vào trên ghế, nhưng mà chẳng lẽ hắn cứ mang cái thân thể nữ nhân này để vượt qua ba năm năm năm hay sao? Thiên lí ở đâu.

Lại nói Phó Du Nhiên từ tấm điện chạy vừa ra ngoài liền vọt thẳng vào trong phòng trẻ sơ sinh— con trai của nàng đang ở giữa đông đảo cung nhân cùng bà vú.

Đừng thấy con trai nàng còn nhỏ mà xem thường, thế mà lại có mười phần đáng vẻ Hoàng thất đấy, thấy ai không vừa mắt liền nhìn người đó oa oa một trận, làm cho người đó bị sợ đến mức phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ mới bằng lòng bỏ qua. Mặc dù có chút hơi quá, nhưng ai bảo bé là kết quả hợp tác giữa hai nước đây? Điều bộ lớn một chút cũng là việc nên làm.

Sau khi gạt đám người trong phòng ra, Phó Du Nhiên nửa quỳ ở trước nôi, đưa ngón trở ra trêu chọc khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của con trai, trơn mượt hồng hào, thật là khiến cho người ta yêu thích không rời được.

“Bảo Nhi, Bảo Nhi.” Kêu hai tiếng nhưng anh bạn nhỏ hoàn toàn không để ý đến nàng, mắt to vòng tới vòng lui, hai hàng lông mi chột chớp chớp, giống như hai cây quạt nhỏ.

“Xem đây là cái gì nè.” Phó Du Nhiên từ trong ngực lấy ra một bình sứ thanh hoa nhỏ, thành công hấp dẫn sự chú ý của tiểu tử thú.

“Yêu tài như mạng. Tính tình y như ta.” Phó Du Nhiên lầm bầm một câu rồi nhét bình vào trong bàn tay nhỏ béo ụt ịt của con trai, “Cầm chắc, cái này chính là bảo bối. Huyền Sắc đại thúc của con cho đó, sớm biết cha mẹ con có việc cần nên đưa tới vật này, chỉ là con ngần ngại đừng nói với cha con đấy, nếu hắn biết ta có vật này mà không chịu sớm lấy ra, chắc chắn sẽ đánh vào mông của ta đấy.”

Nàng ở chỗ này nói thầm hồi lâu, con trai của nàng liền nhìn chăm chăm nàng, trong đôi mắt tràn ngập sự tò mò, giống như đang nói: Ngài không phải chính là cha của con sao?

Phó Du Nhiên rất muốn giải thích nhưng lại cảm thấy cùng với một đứa trẻ hai tháng tuổi giải thích này nọ là một hành động rất ngu ngốc, vì thế liền thôi.

Đang lúc nàng trêu chọc con trai thì cửa điện bị người từ bên ngoài đẩy ra, chính là “Phó Du Nhiên” – dĩ nhiên bên trong ruột là lão Tề, hắn mang vẻ mặt lo lắng chạy vào, “Đại Sở đưa tới quốc thư, Lệ Trạch bệnh nặng không trị được đã bỏ mình, gọi chúng ta mau mau trở về.”

.

Ba năm sau

Thành Bình năm thứ tư, nước Sở.

“Du Nhiên, chúng ta phải trở về.”

Phó Du Nhiên xua xua tay ngáp một cái, “Phải về thì cũng là chàng trở về, ta đã chịu đủ mấy lão già đó rồi.”

“Bọn họ cũng là lo lắng cho nước nhà.”

“Đúng vậy, đều là trung thần.” Phó Du Nhiên nhồm dậy, vẻ mặt bức tức, “Nhưng cũng không nên ngay trước mặt sứ giả Thiên La có ý kiến khác nhau, ra tay quá nặng, còn nói cái gì mà không thể, mặt mũi của một Nữ hoàng ta đây cũng bị bọn họ làm mất hết!”

Tề Diệc Bắc cầm dây cương, vén rèm xe lên lộ đầu vào nói: “Đây chính là tính tình ngay thẳng của bọn họ, chẳng lẽ nàng thật sự muốn nhận cống phẩm của nước Thiên La?”

Phó Du Nhiên cười gượng hai tiếng, “Vẫn là thôi đi, trước đây có một nhóm ‘Thập Bát La Hán’ ta đã không chịu nổi, lúc này lại tới một nhóm gì gọi ‘Nhị Thập Bát Tinh Tú’, nhiều người như vậy, ăn hết gạo cơm là có thể mài mòn chết ta mất.”

“Đó là lí do đấy!” Tề Diệc Bắc hài lòng cười cười, lùi người về tiếp tục gấp rút mà lên đường.

Phó Du Nhiên cọ đến vị trí kế bên người đánh xe ngồi vững vàng, liếc Tề Diệc Bắc cười như không cười nói: “Nếu như là mấy năm trước, nhất định toàn thể bọn họ sẽ đồng ý tiếp thu nhóm cống phẩm này, nay mới ngần ngừ có ba năm thôi mà đã có hơn phân nửa ủng hộ chàng ‘Chế độ một chồng cả đời’ rồi.”

Tề Diệc Bắc nhe răng cười một, quả thật còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời, “Hết cách rồi, ai bảo ta quá ưu tú, ngay cả mấy lão già cũng trốn không thoát được lòng bàn tay của ta.”

Phó Du Nhiên ra vẻ nôn một cái để tỏ vẻ trình độ khinh bỉ trong lòng mình, Tề Diệc Bắc thấy thế nhưng lại khẩn trương, “Nàng không sao chứ? Có phải con lại quậy nàng không?”

Phó Du Nhiên sờ bụng một cái, “Không có, đứa này ngoan hơn Bảo Nhi nhiều lắm, cũng không giày vò ta.”

Tề Diệc Bắc sờ sờ gương mặt của nàng, cau mày nói: “Lúc này nàng nên an tâm dưỡng thai mới đúng, thế mà lại cứ muốn lặn lội đường xa.”

“Ta cứ đi!” Phó Du Nhiên hừ một tiếng, “Bảo Nhi cũng cho bọn họ rồi, còn muốn như thế nào? Nhị Bảo liền mang tới Đại Tấn đi, để cho ông nội của bé dạy bảo.”

“Nàng đặt tên cũng đơn giản quá nhỉ.” Tề Diệc Bắc cười nói: “Bảo Nhi đã sớm có đại danh, còn ngày ngày Bảo Nhi Bảo Nhi, con không thích đâu, bị hư hỏng uy danh Thái tử của bé đấy.”

“Ta quan tâm bé có thích hay không! Một đứa bé thì biết cái gì? Tên của bé ta mới không thích, cái gì Phó Trình Tử, vừa nghĩ tới tên của bé thì trên người ta liền lạnh lẽo.”

Tề Diệc Bắc bật cười, “Đây chính là lấy tên theo gia phả, lại trải qua. . . .”

“Lại trải qua sự cân nhắc của Viện Hàn Lâm chứ gì!” Phó Du Nhiên tức giận nói: “Giống y như cái tên đáng ghét của ta!”

Vừa nhắc tới chuyện này Phó Du Nhiên liền tức giận không dứt, Tề Diệc Bắc cũng vô ý đi dẫm vào chỗ đau của nàng nên chỉ im lặng cười một tiếng, lại hỏi: “Lần này nàng không mang vật kia đi chứ?”

Phó Du Nhiên có chút chột dạ nên trả lời rất nhanh, “Không có!”

Tề Diệc Bắc hừ một tiếng, hẳn còn lâu mới tin nhé, hẳn phải chú ý mới được, chờ lúc Phó Du Nhiên muốn sinh liền cách xa nàng ra, tránh khỏi dẫm lên vết xe đổ.

“Chúng ta đi đâu? Trở về kinh đô Đại Tấn?”

“Không, chúng ta đi An Dương, tìm Lâm Hi Nguyệt.”

“Không biết Tề Thụy Nam còn ở đó hay không nữa.” Tề Diệc Bắc có chút bận tâm nói: “Phụ hoàng giống như có ý định lập hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua.)”

Phó Du Nhiên không nói gì, nhìn mây trên trời than một tiếng.

Tề Thụy Nam không muốn làm cho Lâm Hi Nguyệt khổ sở. Cứ như vậy qua hai tháng, hai người mới vừa đến An Dương. Thế gian đã sớm không có Lâm Đình Trại, nhưng lại nhiều hơn một Lâm Đình bảo, Lâm Đại trại chủ biến thành Lâm Đại bảo chủ. Bỏ xuống đồ đao, giao thiệp với thương giới, kinh doanh nhiều loại. Bởi vì tiền bạc hùng hậu lại có chỗ dựa là Hoàng thất nên các hạng mục buôn bán đều thuận buồm xuôi gió, làm được tương đối khá.

Tỷ muội tái giá nên đương nhiên mừng rỡ cực kì, lại gặp được Lâm Hi Nguyệt sinh một cặp trai gái. Mới vừa tròn một tuổi, Phó Du Nhiên càng thêm hâm mộ, hoài thai mười tháng giống nhau nhưng người ta sinh một lượt hai đứa, nam nữ đủ cả. Còn nàng thì phải mang thai mười tháng những hai lần, thật là không công bằng.

“Tề Thụy Nam đâu?” Chờ cả ngày không nhìn thấy người, Phó Du Nhiên vẫn nhịn không được hỏi lên.

Lâm Hi Nguyệt cười cười, cũng không nói chuyện, Phó Du Nhiên liền hiểu.

Cái chết tiệt Tề Thụy Nam kia, vì chiếc ghế Thái tử nên lại chạy trở về rồi.

“Hắn bảo ta cùng hắn trở về.” Lâm Hi Nguyệt thành linh mở miệng, “Ba năm, hắn cũng không hiểu vì sao ta lại không muốn trở lại Kinh Thành.”

“Tại sao?” Phó Du Nhiên cũng không hiểu.

Lâm Hi Nguyệt cười, “Ta cũng không phải muốn chứng minh cái gì, cần phải để cho hắn buông tha ngôi vị Hoàng đế mới có thể chứng minh hắn đối với ta thật lòng, chỉ là. Trượng phu cùng Đế Vương, thủy chung vẫn là khác biệt. Có lẽ hắn có thể trở thành một Hoàng đế tốt, nhưng có điều một Hoàng đế vĩnh viễn không thể trở thành một người chồng tốt.”

Phó Du Nhiên thở dài, “Làm sao biết chứ? Mi nhìn ta và lão Tề xem.”

Lâm Hi Nguyệt lắc đầu một cái, “Chúng tôi với hai người sao giống nhau được? Tình cảm của các người gần như là nước chảy thành sông, không có thương hại, không có hiểu lầm, các người tin tưởng lẫn nhau, ái mộ lẫn nhau, là tình cảm thuần mỹ nhất. Huống chi. Tề Thụy Nam cũng vĩnh viễn không thể biến thành Tề Diệc Bắc, hắn vì ngôi vị Hoàng đế bỏ ra quá nhiều thứ nên nếu không tìm lại được những thứ đó, hắn sẽ không cam lòng.”

“Cho nên mi để cho hắn đi?”

Lâm Hi Nguyệt gật đầu, “Để cho hắn đi, cũng là đang đợi hắn trở lại.”

Trong nội tâm Phó Du Nhiên khẽ động, nàng nhớ lại Lăng Sơ Hạ có nói qua, theo sách sử ghi lại thì Tề Thụy Nam làm Hoàng đế ba năm, rồi sau đó ở Thành Bình năm mười lăm mới thoái vị nhường ngôi, có lẽ là đến lúc đó chăng? Nhưng. Còn tận mười một năm nữa, vậy mười một năm chờ đợi này, Lâm Hi Nguyệt sẽ vượt qua như thế nào.

Đang nói chuyện thì Lâm Đại bảo chủ chợt xông ra ngoài, kéo Phó Du Nhiên ra bên rồi nói: “Ngày mai con kéo Hi Nguyệt ra ngoài đi dạo, ta nhân cơ hội đưa hai đứa bé đến Kinh Thành.”

Phó Du Nhiên im lặng, xem ra Tề Thụy Nam làm cũng không tồi, hiểu được thu mua lòng của nhạc phụ, có con rồi lo gì mẹ bọn nhỏ không chịu đi.

Phó Du Nhiên dĩ nhiên cũng là không muốn thấy Lâm Hi Nguyệt lãng phí tuổi thanh xuân chờ đợi mười mấy năm, vì vậy sáng sớm ngày hôm sau liền cùng Tề Diệc Bắc lôi kéo nàng ấy đi ra ngoài, thuận tiện cũng đi dạo thành An Dương đã lâu không đến.

Vừa vào đến An Dương liền thu được mấy tờ truyền đơn, đều có cùng một nội dung như sau: Tướng quốc Đại Sở bệnh nặng chữa trị lâu mà không khỏi nên đã bỏ mình, ô hô thương thay, dự tính phát tang trong vòng bảy ngày, xin người ái mộ tập họp lại ở ngày tháng năm nào đó, thống nhất thương tiếc.

Lâm Hi Nguyệt kinh hãi, “Du Nhiên, mi mau quay trở về đi.”

Phó Du Nhiên liếc mắt, “Ba năm trước đây Lệ lão đầu chính là dùng chiêu này dọa ta trở về, cái gì mà bệnh trị lâu không dứt! Tinh thần ông ta rất tốt!”

Tề Diệc Bắc lại có điểm lo lắng, “Du Nhiên, Lệ Tướng năm nay cũng bảy mươi tuổi rồi, đã lớn tuổi, hơn nữa nàng còn rời kinh trốn đi nên không chừng là nhất thời kích động, có lẽ thật xảy ra chuyện này không chừng.”

Phó Du Nhiên có chút do dự, cùng một chuyện mà làm hai lần thì chắc cũng chẳng còn mặt mũi? Có điều lão đầu kia đích xác là cũng lớn tuổi rồi, nếu là thật bởi vì chính mình trốn đi mà khiến cho lão tức giận công tâm không thể chữa trị bệnh mà bỏ mình thì lỗi lầm to lớn lắm.

“VẬY. . . . Chúng ta trở về?”

Tề Diệc Bắc gật đầu một cái, “Mau mau lên đường.”

163. Chương 162: Cuộc Sống Hạnh Phúc (Mẹ Ruột Đại Kết Cục)

Mùa xuân năm Thành Bình thứ mười lăm.

“Ta muốn đi! Ta nhất định phải đi!”

Tề Diệc Bắc buông tấu chương trong tay xuống xoa xoa trán, “Du Nhiên, đi ngủ đi, ta phê xong sẽ tới.”

Phó Du Nhiên chống nạnh, khí thế hung hăng đứng ở trong điện, “Tại sao Tề Nhị Bảo có thể theo phụ hoàng cùng mẫu hậu đi du sơn ngoạn thủy? Tại sao không mang theo ta đi!”

“Đó là do phụ hoàng thích cháu gái, không phải nàng cũng nói sao? Phải đem con gái giao cho ông nội nó, bây giờ không phải là rất tốt sao, tránh khỏi nàng cả ngày ở trong cung mệt nhọc.”

“Hoàn toàn không đúng!” Phó Du Nhiên bực tức nói: “Vốn là ta đã thu phục được mẫu hậu, mẫu hậu cũng đồng ý dẫn ta đi rồi, đều tại Tề Nhị Bảo, nó chiếm mất danh ngạch của ta! Thật là đáng hận!”

Tề Diệc Bắc càng ngày càng đau đầu, “Nó không đáng trách, nó là con gái của nàng. Hơn nữa tên của con gái không phải là Tề Nhị Bảo, mà gọi là Tề Mạn Ninh, hi vọng về sau nàng chú ý một chút.”

“Ta cứ gọi là Tề Nhị Bảo đấy!” Phó Du Nhiên càng nghĩ càng giận.

Chừng hai năm trước Chiêu Thái đế thoái vị nhường ngôi lại cho Tề Thụy Nam. Sau liền mang theo Hoàng hậu du ngoạn khắp thế giới, Phó Du Nhiên thật vất vả trông đợi cơ hội này có thể đi theo ra khỏi kinh, thế mà lại bị tiểu nha đầu kia đoạt mất, thật đáng ghét, sớm biết như vậy sẽ không sinh nó ra, uống một lần chịu đau!

“Bệ hạ, Thái tử điện hạ cầu kiến.” Trải qua vài chục năm, Tiểu An Tử biến thành Trung An Tử, càng phát ra chừng chạc, và đang từng bước một phát triển theo hướng Lão An Tử.

“Cho hắn vào.” Phó Du Nhiên chỉnh đốn lại tâm trạng, ngồi vào bên cạnh Tề Diệc Bắc, cố gắng làm ra một bộ ta đây rất bận rộn.

Không bao lâu, một thiếu niên cả người mặc cẩm phục Thái tử đỏ thẫm, đầu đội kim quan màu vàng tiến vào.

Thiếu niên kia khoảng mười ba mười bốn tuổi, tướng mạo vô song, nhưng khuôn mặt lại không tuấn mỹ vô trù giống Tề Diệc Bắc mà nhiều hơn mấy phần ngang tàng, bộ dáng thờ ơ lạnh nhạt, giống như cái gì cũng không để ở trong lòng.

“Khỏi giả bộ.” Giọng nói của thiếu niên vẫn còn mang theo vài phần trẻ con, hướng Phó Du Nhiên nói: “Ngài có thể vội cái gì? Tất cả chuyện trước đó đều do một mình Phụ vương làm.”

Mặc dù triều thần đối với sự thật này đã cam chịu nhưng dù sao giang sơn Đại Sở vẫn là mang họ Phó, cho nên Tề Diệc Bắc vẫn như cũ chỉ là “Hoàng phu”, Thái tử cũng chỉ có thể xưng hán là “Phụ vương” mà không có thể vượt qua khuôn phép đổi gọi thành “Phụ hoàng.”

“Phó Đại Bảo!” Phó Du Nhiên liếc hán một cái, “Có chuyện mau nói, có rắc mau thả.”

“Con tên là Phó Trinh Tử, không phải là Phó Đại Bảo, khó nghe muốn chết!” Tiểu Thái tử trợn mắt kháng nghị.

Phó Du Nhiên đang chuẩn bị phản kích lại thì Tề Diệc Bắc hét lớn một tiếng, “Dừng lại! Hai người các người muốn cãi nhau thì đi qua bên kia, đừng quấy rầy ta...ta mệt muốn chết rồi, còn có rất nhiều tấu chương vẫn chưa phê xong đây này.”

Phó Du Nhiên cau mặt với con trai để tỏ vẻ bất mãn của mình. Tiểu Thái tử hừ một tiếng, từ tay áo vãi lấy ra một phong thơ, “Nhị thúc lại gửi thư đến, ông ấy nói năm đó ông ấy nhất thời tính sai, tranh đoạt để làm Hoàng đế, hiện tại cảm thấy làm Hoàng đế quá mệt mỏi, không có tiền đồ như buôn bán nên quyết định thoái vị, để cho con trở về Đại Tấn đi kế vị.”

“Tuyệt đối không được!” Phó Du Nhiên cũng không thềm nhìn tới lá thư kia, “Con đi rồi ta bên này biết làm thế nào? Tề Thụy Nam hán cũng có con trai mà, còn có nhiều cháu trai như vậy, thế nào cố tình truyền ngôi cho con? Nhất định là có âm mưu.”

Tiểu Thái tử nhún nhún vai, “Con làm sao mà biết? Còn vẫn chỉ là một đứa trẻ, không xử lý được chuyện như vậy nên mới giao cho ngài.”

“Tiểu tử thúì, ngày hôm trước không phải con vẫn còn khoe khoang ‘Luận trưởng thành’ của mình sao? Hiện tại lại biến thành trẻ con?”

Tề Diệc Bắc vẫn luôn một mực yên lặng không lên tiếng, vận bút không ngừng đột nhiên nói: “Hôm nay con đi thăm cữu cữu của con, hán như thế nào? Cữu mẫu trở lại chưa?”

Tiểu Thái tử thu hồi dáng vẻ không tốt rồi hướng về phía Tề Diệc Bắc, lắc đầu nói: “Không có, Thiên cữu cữu đang rất khổ sở, Mặc Viễn Hành cũng rất nhớ mẹ của hán, gần một năm không gặp rồi.”

Tề Diệc Bắc than một tiếng, hướng Phó Du Nhiên nói: “Lăng Sơ Hạ không về nữa, Vĩ Thiên sẽ thật sự phải biến thành cái dạng mà nàng ấy nói lúc trước rồi.”

Phó Du Nhiên đồng cảm gật đầu, vốn cho là Lăng Sơ Hạ sẽ giống như mấy lần trước “Về nhà mẹ đẻ” ở lại mấy ngày sẽ trở lại, nhưng lúc này tốt rồi, biến mất gần một năm vẫn chưa trở lại, mất thấy Mặc Vĩ Thiên càng ngày càng nhiều tâm sự nặng nề, quả thực rất làm cho người ta lo lắng.

Thật chẳng lẽ muốn diễn biến giống như lời tiên đoán của Lăng Sơ Hạ sao?

Tề Diệc Bắc hoạt động một chút bả vai, ngồi gần nửa ngày thật là có chút mệt mỏi.

Tiểu Thái tử đứng ở trước mặt Tề Diệc Bắc, “Phụ vương cùng mẫu hậu đi nghỉ ngơi đi, mấy tấu chương còn lại giao cho con, sáng mai xin Phụ vương xem rồi trả lại, nếu như làm không tốt thì Phụ vương sửa lại cũng không muộn.”

Tề Diệc Bắc cười nói: “Con làm?”

Tiểu Thái tử ưỡn thẳng ngực nói, “Lúc Phụ vương đi đón Hoàng gia gia, mẫu hậu lười biếng, đều là để con giúp đỡ mẫu hậu phê duyệt tấu chương.”

“Này! Tiểu tử thúì.”

Tề Diệc Bắc liếc Phó Du Nhiên một cái, thành công khiến nàng ngừng kêu gào.

“Vậy thì cứ xem thử bản lãnh của hoàng nhi nhĩ?”

Tiểu Thái tử nặng nề gật đầu, đưa Tề Diệc Bắc cùng Phó Du Nhiên ra ngoài. Lúc gần đi còn dặn dò một câu: “Phụ vương cùng mẫu hậu xin cẩn thận, Trinh nhi không muốn muốn lại có thêm muội muội đáng ghét như Tề Nhị Bảo đâu.”

Phó Du Nhiên rất muốn đánh người nhưng ngại Tề Diệc Bắc đang có mặt nên không thể ác độc hạ độc thủ, chỉ đành phải sử dụng ánh mắt ra ám hiệu với Phó Đại Bảo, đừng làm cho ta bắt được, nếu không con nhất định phải chết.

Trở lại tẩm cung, Tề Diệc Bắc ngược lại không vội vã ngủ mà gọi Tiểu An Tử đi thu dọn đồ đạc.

Phó Du Nhiên ngạc nhiên nói: “Chàng muốn làm gì?”

“Không phải nàng muốn đi sao?”

Phó Du Nhiên nhảy dựng lên, “Chàng đồng ý rồi?”

Tề Diệc Bắc cười nói: “Ta không đồng ý là bởi vì không dứt ra được công việc, hiện tại yên tâm, tấu chương do Thái tử phê duyệt không có gì sai, với lại có Vĩ Thiên và Lệ Hải giúp một tay. Ta thấy nàng có thể thoái vị rồi.”

“Chàng thật tốt quá.” Phó Du Nhiên hân hân một cái, “Chỉ là Lệ Trạch bên kia phải làm thế nào? Lão đầu này có lẽ sẽ giả chết một lần nữa.”

Nhắc tới Lệ Trạch, Tề Diệc cũng có chút nhức đầu, lão đầu này mặc dù đã già rồi nhưng không có về trời, ngày ngày không có chuyện gì liền chạy vào Hoàng cung, vị quan nào không chửi tề, người nào tùy tiện nhỏ dờm, đều ở bên trong phạm vi quản hạt của lão, hơn tám mươi rồi còn đi bộ nhanh như gió, mặt mày hồng hào, đoán chừng một vài chục năm nữa cũng chưa chết được.

“Cho nên lần này cần nói cho lão biết, đừng làm khổ chúng ta chạy tới chạy lui nữa.”

“Vậy. Phó Đại Bảo làm được không?”

Tề Diệc Bắc bật cười, “Nói muốn đi thì người vui mừng nhất là nàng, hiện tại do dự bất định cũng là nàng.”

“Ta chính là không tin tưởng cái tên tiểu tử thú kia lắm, còn có Mặc Vĩ Thiên, Lăng Sơ Hạ một ngày không trở lại, ta liền trầm muộn một ngày, Phó Đại Bảo đi cùng với hắn có thể cũng bị hắn lây bệnh hay không?”

“Có phải nàng nghĩ nhiều quá hay không?” Tề Diệc Bắc dờ khóc dờ cười nói: “Yên tâm đi, Lăng Sơ Hạ nhất định sẽ trở về, bởi vì nhà nàng ta ở chỗ này, không phải sao?”

Phó Du Nhiên yên tâm, lại nghĩ đến một điều liền hỏi: “Tề Thụy Nam bên kia làm thế nào? Phó Đại Bảo không chịu trở về, hắn cũng sẽ không thoái vị nữa hả? Hắn không thoái vị, Lâm Hi Nguyệt lại không vui.”

“Thế nào? Nàng còn chưa tin ‘sự thật lịch sử’ sao? Tề Diệc Bắc cười nói: “Chuyện của hắn để cho hắn tự mình giải quyết. Nếu như hắn có thể thuyết phục Phó Đại Bảo thì đó là bản lĩnh của hắn, nếu như không thể thì chúng ta cũng không thể miễn cưỡng.”

Phó Du Nhiên cười trộm, “Ta nhớ kỹ rồi, chàng cũng gọi con là Phó Đại Bảo.”

Tề Diệc Bắc nhéo nhéo cái mũi của nàng, “Đều là học theo nàng đấy.”

Phó Du Nhiên cười cười, hít một hơi thật sâu, “Nói như vậy, chúng ta liền tự do?”

Tề Diệc Bắc kéo nàng qua khe hôn lên trán nàng, “Đúng vậy, chúng ta tự do rồi, từ đây biển rộng trời cao, chúng ta sẽ không phải quản bất kì chuyện gì nữa, chỉ còn thế giới của hai người chúng ta mà thôi.”

Phó Du Nhiên suy nghĩ một chút đều cảm thấy cái thế giới này quá tốt đẹp, dùng sức gạt đầu liên tục nhưng chợt dừng lại, “Ừ.”

“Sao thế?”

“Thế giới hai người có thể chờ thêm hai năm nữa hay không?”

Tề Diệc Bắc nghiêng đầu không hiểu nhìn nàng.

Phó Du Nhiên có chút nhăn nhó, “Người trong cung Thọ Lạc kia, nếu như bà ấy cũng muốn đi ra ngoài một chút thì ta cũng không ngại mang theo bà ấy đi cùng.”

Tề Diệc Bắc cười hôn nàng, “Bà ấy chờ những lời này lâu lắm rồi.”

Ánh mắt Phó Du Nhiên buồn bã, “Ta rất quá đáng sao? Để cho bà chờ lâu như vậy?”

“Chỉ muốn các nàng về sau thành tâm đối đãi nên ta nghĩ bà sẽ không để ý đợi lâu như vậy.”

Phó Du Nhiên gật đầu một cái, ôm lấy eo của Tề Diệc Bắc, “Mặc kệ tới chỗ nào thì chàng đều đi cùng ta, là thật sao?” Tề Diệc Bắc cười cười, không trả lời. Chỉ siết chặt cánh tay, ôm nàng vào lòng thật chặt.

Tốt lắm, chuyện xưa dừng ở đây, mong ước trong thiên hạ người có tình sẽ thành thân thuộc, đầu bạc răng long.

(KẾT THÚC)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-pham-thai-tu-phi>